www.maihoatrang.com

HIỆP KHÁCH HÀNH

Nguyên tác: Kim Dung

MỤC LỤC

Hồi 1: Hầu Giám tập phát sinh biến cố
Hồi 2: Thạch trang chủ theo dõi bọn Kim Đao
Hồi 3: Cuộc tỷ võ giữa Thạch Thanh và An Phụng Nhật
Hồi 4: Huyền Thiết Lệnh trong tay tiểu cái
Hồi 5: Nghe chuyện con trang chủ đau lòng
Hồi 6: Không bắt người giữ kiếm làm tin
Hồi 7: Bảo kiếm vào tay liền bị đoạt
Hồi 8: Gã ăn xin chẳng chịu xin ăn
Hồi 9: Quyết chẳng cam tâm thấy bất bằng
Hồi 10: Cảm lòng tri kỷ tặng hình nhân
Hồi 11: Rắp mưu sâu truyền thụ võ công
Hồi 12: Bang Trường Lạc viếng Ma Thiên Lãnh
Hồi 13: Thiếu niên luyện võ bị nội thương
Hồi 14: Tưởng thiếu gia toan bài ghẹo nguyệt
Hồi 15: Bị ám sát mà ra khỏi bệnh
Hồi 16: La Hán Phục Ma thần công
Hồi 17: Thạch Phá Thiên hỏi kế nô tỳ
Hồi 18: Hoa cô nương thoát khỏi lao tù
Hồi 19: Thiếu nữ mặc áo lục là ai
Hồi 20: Đinh Bất Tam hài lòng tặng bảo
Hồi 21: Nửa đêm Hải Thạch tìm bang chủ
Hồi 22: Hổ Mãnh đường hội kiến quần hùng
Hồi 23: Thạch Phá Thiên bị bắt đem đi
Hồi 24: Miếu Thổ Địa quần hùng luyện kiếm
Hồi 25: Bạch sư phó so gươm Huyền Tố kiếm
Hồi 26: Cuộc đấu kiếm phi thường hào hứng
Hồi 27: Thiếu kinh nghiệm tự gây thương tích
Hồi 28: Lang quân ngơ ngẩn thục nữ đau lòng
Hồi 29: Thương lang quân truyền thụ võ công
Hồi 30: Phá Thiên lên bộ gặp cừu nhân
Hồi 31: Cứu lang quân thục nữ dụng mưu thần
Hồi 32: Đinh Bất Tứ đột nhiên xuất hiện
Hồi 33: Lời trang nhã động lòng hào kiệt
Hồi 34: Cứu phụ nhân hào kiệt quên mình
Hồi 35: Cảm lòng tri kỷ sa lệ anh hùng
Hồi 36: Sử bà bà dựng phái thu đồ đệ
Hồi 37: Tưởng giấc mơ người ngọc rơi châu
Hồi 38: Ta tha được người hãy tha ngay
Hồi 39: Cuộc tỷ đấu giữa Bạch Vạn Kiếm và Đinh Bất Tứ
Hồi 40: Mấy chiêu sở học lại ăn người
Hồi 41: Thường Thiện Phạt Ác lệnh
Hồi 42: Hai người lạ mặt đến Tán An
Hồi 43: Nhân tửu hứng ba người kết nghĩa
Hồi 44: Hùm thiêng trúng độc phải sa cơ
Hồi 45: Bang Thiết Xoa trúng độc tan tành
Hồi 46: Một cuộc tỷ đấu hào hứng trong môn phái
Hồi 47: Thương con trẻ hiền phụ rơi châu
Hồi 48: Cột một tay đả bại Xung Hư
Hồi 49: Thạch phu nhân kể lại tích xưa
Hồi 50: Tỷ võ công giải lòng ngờ vực
Hồi 51: Những mẩu chuyện ghê hồn về hai sứ giả Thiện Ác
Hồi 52: Đinh Đang xuất hiện giữa canh khuya
Hồi 53: Đinh Bất Tứ đại chiến quần hùng Quan Đông
Hồi 54: Quần hùng Quan Đông thoát hiểm trong trường hợp nào
Hồi 55: Một cuộc ước hội trong quần hùng

Hồi 56: Quần hùng mở cuộc điều tra
Hồi 57: Bối Hải Thạch thách người tỷ võ
Hồi 58: Đâu là chân giả
Hồi 59: Người vọt lẹ hơn phi đao
Hồi 60: Cứu tình lang Đinh Đang dùng quỷ kế
Hồi 61: Đứng ngoài thành lòng dạ hoài nghi
Hồi 62: Bị thuốc mê sa vào cạm bẫy
Hồi 63: Cứu Thạch Thanh lại gặp quái nhân
Hồi 64: Phái Tuyết Sơn phát sinh kỳ biến
Hồi 65: Cuộc tỷ đấu toàn người mong bại
Hồi 66: Sử bà bà thóa mạ hiền lang
Hồi 67: Ngó giai nhân hào kiệt thủ hòa
Hồi 68: Bạch Tự Tại vì đâu mắc bệnh điên
Hồi 69: Bạch lão gia mắc bệnh ngông cuồng
Hồi 70: Bối Hải Thạch tiết lộ âm mưu
Hồi 71: Thạch trang chủ hai phen ngộ nhận
Hồi 72: Ma Thiên cư sĩ đuối lý nhận Thạch lang
Hồi 73: Hào kiệt lên đường phó yến
Hồi 74: Đinh Bất Tứ không vợ có con riêng
Hồi 75: Tên quân hầu thi triển thần công
Hồi 76: Đọc sổ thưởng phạt quần hùng khiếp vía
Hồi 77: Coi đồ giải hào kiệt điên đầu
Hồi 78: Trông đồ hình hào kiệt luyện võ
Hồi 79: Không ngờ mù chữ lại thành công
Hồi 80: Đảo Long Mộc phát sinh biến cố
Hồi 81: Về Trung Nguyên một nhà đoàn tụ
Hồi 82: Lỡ duyên kiếp tìm đường giải thoát

Hầu Giám tập phát sinh biến cố

Cách cửa Đông thành Khai Phong chừng hai mươi dặm có một thị trấn nhỏ gọi là Hầu Giám tập

Hôm ấy trời đã xế chiều. Những lương dân từ phía trở về thị trấn kẻ gánh người đội thật là tấp nập.

Đột nhiên, ở gốc Tây Bắc văng vẳng có tiếng vó ngựa dồn dập. Hầu Giám tập nằm ngay bên đường quan đạo, khách thương đi lại như mắc cửi, cả những khách kỵ mã tới đây cũng là chuyện thường nên chẳng ai buồn để ý.

Tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần, mà là cả một đại đội, ít ra phải có đến hai trăm nhân mã.

Bấy giờ đám lương dân trong thị trấn mới bắt đầu cảm thấy có điều khác lạ: Họ lại nghe rõ ràng tiếng vó ngựa chạy rất cấp bách thì ngơ ngác nhìn nhau tự hỏi:

- Phải chăng đây là quan quân?

Có người nói:

- Chúng mình mau tránh ra kẻo binh mã quan quân lướt qua sẽ bị xô ngã, dù có mất mạng cũng chẳng biết hỏi vào đâu.

Đột nhiên lại nghe những hồi còi xen lẫn vào tiếng vó ngựa. Những hồi còi này tựa hồ Đông gọi Tây thưa, Nam xướng Bắc họa. Hiển nhiên bốn mặt tám phương đều có tiếng còi. Hầu Giám tập dường như đã bị bao vây.

Mọi người cả kinh thất sắc. Bọn người có kiến thức hơn lại phỏng đoán:

- Phải chăng đây là cường đạo?

Trong tiệm tạp hóa Hà An, một người tài công lè lưỡi nói:

- Úi chà! Mình chỉ sợ mấy Đại ca đó thôi!

Chủ quán họ Vương sắc mặt tái mét giơ cánh tay run run lên tưởng chừng như muốn đập xuống đầu anh tài công vừa rồi. Hắn quát lên:

- Mẹ kiếp! Ngươi nói cái gì mà đại ca với tiểu ca? Ngươi liệu mà từ từ cái miệng thì các vị đại gia tới đây may ra cái mạng chó chết của ngươi mới không đến nỗi bị uổng tử. Hơn nữa, ban ngày ban mặt thế này làm gì có

chuyện đó?

Trời ơi! Chắc là có chuyện gì rồi.

Nửa câu sau hắn lạc hẳn giọng đi rồi há hốc ra nhưng không nói thêm được nữa.

Bỗng thấy mé Đông đầu thị trấn có bốn năm con ngựa chạy tới. Những người cưỡi ngựa toàn mặc áo đen, đầu đội nón lá, tay cầm cương đao sáng loáng. Chúng lớn tiếng hô:

- Này các anh em! Ai ở đâu phải đứng yên đó không được nhúc nhích. Hễ ai cục cựa thì đừng trách những lưỡi đao không có mắt.

Chúng vừa quát tháo vừa đi ra hướng Tây. Móng ngựa bịt sắt nện xuống đường lát đá xanh bật lên những tiếng côm cốp nghe mà bở vía.

Toán này chưa dứt tiếng hô thì từ mé Tây lại có bảy tám người ngựa xông vào.

Bọn này cũng mặc toàn là áo đen, đầu đội nón lá kéo sụp xuống thấp nên nhìn không rõ mặt mũi chúng. Mấy người này cũng hò hét om sòm:

- Biết điều thì đứng yên, sẽ không sao hết! Còn muốn nếm mùi đao thương thì hãy chạy ra.

Anh chàng tài công trong tiệm tạp hóa Hà An quả nhiên lớn mật. Gã cười khẩy một tiếng rồi nói bâng quơ:

- Gươm đao thì có mùi vị gì mà nếm.

Gã này môi thấp miệng bé tưởng nói đùa một câu chơi cũng chẳng sao. Ngờ đâu gã chưa dứt lời thì một người cưỡi ngựa vàng ở mé tả đã vung roi tung vào trong quán móc trúng cổ gã tài công rồi giật đánh binh một cái khiến gã ngã lăn ra mặt đường.

Người cưỡi ngựa vàng phóng ngựa chạy về phía trước lôi cả gã tài công đi xềnh xệch. Người cưỡi ngựa đi sau đuổi theo xéo lên. Gã tài công chỉ kịp rú lên được một tiếng đã chết liền.

Những người đứng đó thấy bọn này hung ác như vậy thì chẳng ai giám nhúc nhích.

Có người muốn đóng cửa lại, nhưng hai chân tựa như dính chặc xuống đất, toàn thân run bần bật, muốn bước đi cũng không nổi nữa.

Cách tiệm Hòa An sáu căn về phía đối diện có một nhà làm bánh nướng.

Chảo dầu đang sôi sùng sục, trên phên sắt có đặt bảy tám cái bánh. Một mụ già lưng còng đang ngồi nặn bánh vo tròn thành những cái cầu nhỏ rồi lại đè xuống cho dẹp ra. Mụ lúi húi mải làm, nên những chuyện kinh tâm động phách xảy ra trước mắt mụ cũng lờ đi như không nhìn thấy. Mụ đang rưới lên trên mặt bánh một ít nước hành mở rồi dùng cặp sắt bỏ bánh vào lò than đỏ.

Lúc này tiếng còi bốn mặt đã ngừng thổi, ngựa cũng dưng vó. Bảy tám trăm con người trong thị trấn đều im hơi lặng tiếng. Cả những đứa nhỏ đang khóc cũng bị bố mẹ chúng bịt miệng lại không cho phát ra thanh âm.

Mọi người đang ngừng hơi nín thở bỗng nghe những tiếng lách tách phát ra từ một ngọ roi da theo đường phố lớn ở mé Tây vang lên rồi rớt xuống đá xanh đánh bét một cái ở ngay bên rãnh nước bẩn.

Người này đi rất thong thả, chân bước trầm trọng. Mỗi bước chân của y khiến cho mọi người lo lắng tưởng chừng như chân y xéo lên trái tim mình. Tiếng bước chân nặng nề chậm chạp môic lúc một gần.

Mặt trời sắp lặn non Tây. Một bóng người dài lê thê in xuống mặt đường cũng theo bước chân chậm chạp mà nhích gần lại. Đường phố trong Hầu Giám tập bao phủ một làn không khí cực kỳ khẩn trương. Người nào cũng sợ hãi đứng thộn mặt ra, chỉ có một mình mụ già kia là vẫn tiếp tục nướng bánh.

Tiếng roi da lách tách đến trước cửa tiệm bánh này thì dừng lại. Người cầm roi da để mắt ngó mụ già từ đầu đến chân rồi đột nhiên bật lên ba tiếng cười khẩy.

Mụ già từ từ ngẩng đầu lên thấy người đó thân hình cao lêu nghêu, chừng bốn mươi lăm bốn mươi sáu tuổi. Mặt gã chỗ lồi chỗ lõm như vỏ quýt chằng chịt những nốt ruồi, cặp mắt ti hí sáng loáng, không ngớt láo liêng.

Mụ già bán bánh gật đầu hỏi:

- Đại gia muốn mua bánh phải không? Một đồng một chiếc.

Rồi mụ cầm đôi đũa sắt gắp bánh ra. Chiếc bánh nóng bỏng được mụ đặt lên mảnh gỗ trắng tinh.

Gã cao lêu nghêu cười nhạt nói:

- Đưa đây!

Rồi hắn đưa tay trái ra

Mụ già nheo mắt nói:

- Dạ!

Mụ gắp chiếc bánh nóng hổi đặt vào bàn tay gã.

Gã cao lêu nghêu đột nhiên cau mày giận dữ quát:

- Mụ dám đùa cợt cả với lão gia ư?

Rồi gã cầm cái bánh liệng vào mặt cụ già đánh vèo một tiếng.

Thế liệng rất mạnh. Chiếc bánh tuy mềm xèo nhưng được ném ra với một cường lực mãnh liệt nếu trúng vào mặt tất mụ đến phải bị thương.

Mụ già từ từ nghiêng đầu đi, chiếc bánh bay qua mặt mụ rồi rớt xuống phiến đá xanh đánh bét một cái ở ngay bên rãnh nước bẩn.

Gã cao nghệu liệng bánh đi rồi xoay tay về sau lưng rút ra đôi câu liêm, bật lên tiếng kêu leng keng. Đầu câu liêm có ánh tịch dương chiếu vào, hàn quang lóe lên chói mặt. Gã nói:

- Đến bây giờ còn chưa chịu đưa cái đó ra hay là còn hòng trốn thoát? Họ Ngô kia! Ta tưởng ngươi nên biết điều một chút.

Mụ bán bánh nhìn gã hỏi lại:

- Ta vẫn nghe tiếng An trại chủ trại Kim Đao thường cướp bóc của nhà giàu để giúp đỡ cho kẻ nghèo. Vì vậy mà trên chốn giang hồ nếu có ai đề cập đến y cũng kêu bằng hiệp đạo. Thế mà sao nay y lại phái bọn tiểu lâu la đi làm càn? Hơn nữa lại sấn cả đến nhà mụ bán bánh nghèo nàn này để gây chuyện nghĩa là làm sao?

Gã cao nghệu nghe mụ già gọi mình là tiểu lâu la ở trại Kim Đao thì cặp lông mày gã vốn đã thấp bây giờ càng rũ thấp hơn. Hắn giận như người điên, quát lớn:

- Ngô Đạo Nhất! Ngươi nhất định không đưa ra ư?

Mụ già bán bánh nghe gã gọi đúng tên họ mình thì trong lòng không khỏi run lên, nghĩ thầm:

- Bọn thám tử Kim Đao ghê thật!

Vẻ mặt vẫn thản nhiên, mụ đáp:

- Các hạ sử dụng song câu thì hẳn là Thiết Câu Tử Trương Đại Nguyên ở

trại Kim Đao?

Thực ra gã cao nghệu này tên là Lý Đại Nguyên ngoại hiệu là Thần Câu. Gã nghe Ngô Đạo Nhất cố ý đổi họ của mình đi, lại không nói đến ngoại hiệu của Thần Câu mà kêu là Thiết Câu Tử thì cho là mụ cố ý khinh mạn mình. Gã không nhẫn nại được nữa, tay trái vung tay câu ra chiêu "Thủ Đáo Cầm Lai" móc xuống vai bên tả Ngô Đạo Nhất.

Ngô Đạo Nhất né mình về bên hữu, cây câu của Lý Đại Nguyên chụp xuống quảng không. Nhưng sau chiêu này gã đấu một chiêu xảo quyệt. Gã co tay trái về, cây cương câu liền nhằm vào sau lưng Ngô Đạo Nhất mà móc.

Ngô Đạo Nhất đột nhiên lún mình xuống lại tránh khỏi chiêu này. Tiếp theo mụ co chân phải đá vào lò lửa. Những than hồng trong lò bay vọt đến người Lý Đại Nguyên. Đồng thời chảo dầu sôi trút lên đầu gã.

Lý Đại Nguyên giật mình kinh hãi vội nhảy lùi lại, tránh được than hồng, nhưng không tránh được chảo dầu. Gã rú lên một tiếng:

- Úi chao!

Chảo dầu đầy đã trút vào hai chân gã. Gã đau đớn thét lên ầm ĩ.

Ngô Đạo Nhất chụm hai chân lại nhảy vọt lên không hạ xuống nóc nhà ở phía đối diện. Trong tay mụ đã cầm sẵn một chiếc kìm sắt để gắp lửa.

Đột nhiên, một làn thanh quang lấp loáng. Một lưỡi đơn đao nhắm chém xuống đầu Ngô Đạo Nhất.

Ngô Đạo Nhất đưa kìm sắt lên đỡ đánh choang một tiếng. Hỏa quang tóe ra bốn mặt.

Cái kìm sắt trông đen sì tưởng là đồ vô dụng, nhưng thực ra nó được đúc bằng thép nguyên chất nên mới gạt được lưỡi đao hất ngược trở lại.

Giữa lúc ấy, một cây Lê Hoa đoản thương và một cặp song đao từ mé hữu đồng thời đánh tới.

Ngô Đạo Nhất hứ lên một tiếng rồi quát mắng:

- Thiệt là bọn mặt dầy! Các người ỷ nhiều người để thủ thắng chăng?

Y liền nhoài người đứng ngay lên. Mỗi tay cầm một gọng kìm, mé tả gạt thương,mé hữu gạt đao. Thế là cây kìm được tách làm đôi và biến thành một cặp Phán Quan bút.

Ba người vây đánh Ngô Đạo Nhất cũng đều mình mặc áo đen. Chúng thấy y đột nhiên đứng thẳng người lên thì không khỏi kinh hãi vì một mụ già lưng còng bỗng biến thành người ngay thẳng!

Ngô Đạo Nhất vung đôi bút phóng ra những chiêu hiểm độc toàn nhằm vào huyệt đạo trọng yếu đối phương. Tuy một người chọi ba mà y vẫn chiếm được thượng phong.

Bỗng nghe đánh binh một tiếng!

Gã sử đoản thương la lên một tiếng. Chân trái trúng đòn, từ trên nóc nhà lăn long lóc rớt xuống.

Trên mái nhà ở góc Tây Bắc một lão già vừa lùn vừa ốm đứng đó. Hai tay lão chắp sau lưng lạnh lùng nhìn ba người giao đấu.

Ánh bạch quang lấp loáng, lại một tiếng choang vang lên! Gã sử đơn đao bị cây bút tay trái của Ngô Đạo Nhất đánh văng binh khí đi. Tiếp theo, gã lại bị đối phương đá trúng ngực, cũng ngã lăn xuống đường phố.

Gã sử song đao thấy thế đâm ra khiếp sợ, nhưng vẫn không chịu rút lui. Gã múa tít cặp đao như tuyết rơi hoa rụng che kín quanh mình để bảo vệ toàn thân, chỉ giữ thế thủ chứ không công nữa.

Lão già thấp lùn và gầy đét từ từ bước tới. Lão đến gần mà một bên song đao, một bên song bút vẫn múa tít rít lên tiếng gió vù vù khủng khiếp. Bất luận lão đụng vào món binh khí nào cũng bị trọng thương. Nhưng lão thản nhiên như không thấy gì và vẫn tiếp tục tiến về phía hai người.

Gã sử song đao vội la lên:

- Sư thúc! Phải cẩn thận đấy!

Gã đánh ra một đao mà thu về không kịp, lưỡi đao lại quét qua lưng lão già.

Lão già giơ hai ngón tay lên cặp lấy sóng đao. Gã kia nắm không chắc tuột mất.

Lão già rơi tay ra, lưỡi đao bay vụt đi.

Lúc này mặt trời đã ngậm non đoài. Ánh kim quang rực rỡ. Lưỡi đơn đao ở trên không bay vù vù, ánh hoàng hôn chiếu vào trông thật đẹp mắt. Nó rớt xuống rất mau. Người dưới đường ai cũng ngẩng đầu lên nhìn.

Gã kia bị mất đao, chân tay luống cuống.

Ngô Đạo Nhất thừa kế phóng bút điểm vào bụng gã. Không ngờ lão già lùn

ốm kia giơ tay trái ra nắm lấy vai gã kéo tuột về sau lưng lão. Đồng thời lão giơ một ngón tay lên đâm vào bên tả Ngô Đạo Nhất.

Chiêu thức của lão già mau lẹ phi thường. Ngô Đạo Nhất thấy rõ ràng mình có thể phóng bút đánh vào ngực lão, nhưng lão lại phóng chỉ ra một cách hiểm độc, nên đành phải tự cứu mình trước, liền thu bút về đánh vào ngón tay lão.

Lão già khẽ lái ngón tay đi để tránh khỏi chiêu thiết bút của đối phương. Đồng tời lão đưa ngón tay chếch lên điểm vào yết hầu Ngô Đạo Nhất.

Ngô Đạo Nhất đi đã quá đà không thể biến chiêu, đành phải lùi về phía sau một bước.

Ngờ đâu Ngô Đạo Nhất lùi một bước thì lão già cũng tiến một bước. Lão bị vung ngón trỏ bên phải ra điểm vào bung đối phương.

Ngô Đạo Nhất đã biết sử Phán Quan bút thì dĩ nhiên y cũng là một tay điểm huyệt thiện nghệ. Y thấy đối phương mỗi chiêu điểm ra đều không đánh vào huyệt đạo mình. Tuy nhiên y không dám để tay đối phương chạm vào người mình.

Véo một tiếng! Cây bút tay phải Ngô Đạo Nhất nhằm đánh vào vai lão già. Lão già xông thẳng về phía trước như muốn nhảy xổ vào người y.

Động tác của lão dã tránh khỏi chiêu bút của đối phương. Đồng thời lão vung cả hai tay nhằm đánh vào trước ngực Ngô Đạo Nhất.

Ngô Đạo Nhất thân hình to lớn. Đầu lão già chỉ tới được cổ y. Nhưng võ công lão lợi hại vô cùng! Hai bàn tay không mà vẫn tiến vào áp đảo đối phương.

Ngô Đạo Nhất thấy đối phương gần húc tới bụng mình thì cả kinh thất sắc vội lui lại phía sau.

Bốp một tiếng! Ngô Đạo Nhất đã bị đối phương túm lấy vạt áo trước ngực Ngô Đạo Nhất thấy ngực bụng mình mát rượi. Trong lúc hoang mang y chưa kịp nhìn xem mình có bị thương hay không. Y chụm hai tay lại phóng ra chiêu "Hoàn Bão Lục Hợp". Hai chuôi bút nhằm đánh vào hai bên huyệt Thái Dương lão già.

Lão già không né tránh mà cũng không chống đỡ. Lại xông về phía trước. Lão vung song chưởng đánh vào trước ngực Ngô Đạo Nhất.

Mấy tiếng lách cách vang lên. Không biết y đã bị gãy mấy rẻ xương sườn.

Ngô Đạo Nhất từ trên nóc nhà ngã lăn xuống đất.

Lý Đại Nguyên bị dầu sôi đổ vào cặp giò phỏng cả lên. Gã kêu la ầm ĩ nhưng vì hai chân bị thương không thể nhảy lên nóc nhà để liều mạng với kẻ thù được. Gã lại biết lão già lùn ốm Chu Mục kia tính khí cao ngạo tự phụ. Lão đã ra tay thì không muốn cho ai vào trợ lực, nên chỉ ngửa mặt lên coi hai bên giao đấu.

Vừa thấy Ngô Đạo Nhất từ trên nóc nhà ngã lăn xuống, Lý Đại Nguyên nhảy xổ lại như con hổ điên, giơ song câu đâm thẳng vào bụng Ngô Đạo Nhất. Gã rất lấy làm đắc ý ngửa mặt lên trời cười sằng sặc.

Chu Mục vội la lên:

- Đừng đánh chết hắn!

Nhưng chậm mất rồi! Song câu đã đâm thẳng vào bụng thì Ngô Đạo Nhất còn sống sao được?

Bất thình lình, bóng đen thấp thoáng Lý Đại Nguyên la lên:

- Úi chao!

Rồi loạng choạng lùi lại phía sau thì thấy trước ngực ở hai bên vú đều có một cây thiết bút đâm suốt từ ngực ra sau lưng. Máu từ vết thương trào ra như suối. Gã lảo đảo mấy cái rồi té huỵch xuống.

Nguyên Ngô Đạo Nhất lúc lâm tử còn thu tàn lực đánh mạnh một đòn. Lý Đại Nguyên không kịp đề phòng nên bị thiết bút đâm vào yếu huyệt.

Đồng bọn của Lý Đại Nguyên vội chạy lại nâng gã lên thì gã đã tắt hơi rồi.

Chu Mục không thèm để ý gì đến chuyện Lý Đại Nguyên sống hay chết. Lão mấp máy môi như muốn nói gì. Lão kéo Ngô Đạo Nhất dậy, nhưng y đã hết thở.

Lão chau mày quát lên:

- Các ngươi lột áo gã ra và khám xét cho thật kỹ!

Bốn tên thuộc hạ lập tức vâng lời. Chúng lột áo Ngô Đạo Nhất ra thì thấy sau lưng y có đeo một cái bọc bên trong lần áo dài. Bọc này y đã dùng cái bướu giả sau lưng.

Hai gã đại hán áo đen mở bọc ra coi thì thấy trong bọc còn có một cái bao nữa xếp từng lớp toàn gói vải dầu. Hai gã mở từng lớp một ra.

Chu Mục mỗi lúc một thêm lộ vẻ vui mừng. Lão lẩm bẩm:

- Ở đây rồi, ở đây rồi!

Hai gã hán tử mở mười mấy lần vải dầu thì những gói sau càng nhỏ hơn. Những gói đó chỉ chừng một thước vuông và dầy hai tấc.

Chu Mục đưa tay ra quét một cái rồi nói:

- Đây là những vật để bịp người không cần phải xem nữa. Mau vào lục soát trong nhà.

Hơn mười gã hán tử áo đen vâng dạ chạy vào nhà. Tiệm bán bánh này trước sau chỉ có hai gian. Mười mấy người vào trong lục soát hết cả gầm giường gầm ghế, mở cả bát đĩa lên coi. Bao nhiêu quần áo cũng lục tung ra hết.

Chu Mục luôn miệng thúc giục:

- Phải tìm cho thật kỹ đừng để sót chỗ nào.

Cuộc lục soát kéo dài hàng giờ. Trời tối mịt không còn thấy gì nữa. Bọn đại hán đốt đèn đốt đèn lên, moi cả tường vách, đập cả đầu rau.

Choang một tiếng! Một chiếc nồi đất quăng ra giữa đường vỡ thành mấy chục mảnh. Trong nồi bột gạo đổ lênh láng.

Giữa lúc mịt mờ ấy, một bàn tay dơ bẩn từ góc tường bên len lén thò vào rảnh nước bẩn sờ soạng từ từ. Đó là một đứa bé ăn xin chừng mười một mười hai tuổi.

Nó đã đói meo cả ngày, không được một hột cơm nào trong bụng. Nó mệt nhoài ngồi ở góc tường.

Lúc Lý Đại Nguyên cầm lấy chiếc bánh mà Ngô Đạo Nhất đưa cho rồi gã lại liệng xuống bên rãnh nước bẩn này. Gã ăn mày mở to đôi mắt, nhìn chầm chặp vào chiếc bánh. Gã muốn thò tay ra lượm lấy mà ăn, nhưng thấy bọn hán tử áo đen hung dữ như quỷ thì sợ quá không dám nhúc nhích.

Tên tài công làm trong tiệm tạp hóa Hà An bị ngựa xéo chết, xác hãy còn nằm lăn bên tiệm bánh.

Thi thể Ngô Đạo Nhất cùng Lý Đại Nguyên cũng nằm gần đó.

Mãi đến lúc trời tối mịt, ánh đèn lửa không chiếu được đến chỗ rảnh nước. Gã ăn xin mới đánh bạo thò tay ra lượm lấy chiếc bánh. Bụng đói quá nên gã chẳng cần nghĩ đến nước bùn dơ đã thấm vào bánh cứ đưa lên miệng cắn luôn một miếng rồi ngậm lại, chứ không dám nhai. Gã sợ nhai tóp tép

phát ra tiếng động sẽ bị bọn hán tử tay cầm đao kiếm nghe thấy. Miệng ngậm chiếc bánh tuy chưa nuốt xuống, nhưng trong lòng gã đã cảm thấy khoan khoái rồi.

Bọn hán tử áo đen lục tìm khắp nơi. Cả đầu hè xó ngách, nơi nào cũng bị moi móc, không sót một chỗ.

Lão già lùn ốm cũng lăng xăng tìm mãi không thấy gì, liền nói:

- Thu quân!

Những tiếng còi lại vang lên, tiếp theo là tiếng vó ngựa chạy dồn dập. Từng đoàn kỵ mã ra khỏi Hầu Giám tập.

Những hán tử trong quán bán bánh khiêng thi thể Lý Đại Nguyên đặt lên yên ngựa. Chỉ trong khoảnh khắc bọn họ đi hết chẳng còn một ai.

Đoàn người ngựa đi xa rồi, trong Hầu Giám tập mới có tiếng người thì thào. Họ sợ bọn hán tử cưỡi ngựa đi rồi còn quay lại nên không ai dám nói to.

Chủ tiệm Hà An cùng với một tên tài công khác khiêng thi thể đồng bạn đặt lên giường mà gã vẫn ngủ rồi đóng chặt cửa lại, không dám ra nữa.

Những nhà khác ở bên cạnh cũng vội đóng cửa cài then. Chẳng bao lâu, trên đường phố trên thị trấn không còn bóng người và cũng không còn tiếng động nào nữa.

Gã ăn xin thấy thi thể Ngô Đạo Nhất nằm lăn dưới đất không ai nhìn đến thì trong lòng vô cùng sợ hãi. Gã trệu trạo nhai miếng bánh rồi nuốt xuống.

Giữa lúc đấy, thi thể Ngô Đạo Nhất đột nhiên động đậy.

Gã ăn xin giật mình kinh hãi dụi mắt nhìn lại thì thấy Ngô Đạo Nhất từ từ ngồi dậy. Gã sợ quá ngẩn ra như tượng gỗ. Gã nhớ lại mình đã được nghe một tên ăn xin khác kể chuyện cổ tích về quỷ nhập tràng thì trống ngực đánh thình thình.

Bỗng gã thấy thây ma hai chân đứng thẳng lên. Gã sợ quá hai hàm răng đập vào nhau cầm cập.

Cái thây ma kia ngoảnh đầu lại. May mà gã ăn xin ngồi co rúm vào sau góc tường nên thây ma không nhìn thấy.

Lúc này, mảnh trăng lạnh lùng chênh chếch chiếu xuống. Gã ăn xin nhìn rõ trên miệng thây ma hãy còn vết máu tươi. Hai cây cương câu vẫn còn cắm ở bụng tử thi. Gã ăn xin cố rít chặt hai hàm răng để khỏi phát ra tiếng run cầm

cập.

Bỗng thấy thây ma lom khom hai chân thò tay ra sờ soạng.

Y cầm lấy một chiếc bánh bửa ra rồi liệng đi. Y sờ đến cái bánh thứ hai cũng bửa đôi liệng đi.

Gã ăn xin sợ cuống lên tưởng chừng như trái tim muốn nhảy ra khỏi miệng.

Thây ma vẫn tiếp tục sờ soạng. Y sờ thấy vật gì cũng không để ý, cứ sờ đến bánh là bửa ra coi rồi liệng đi. Thây ma vừa sờ soạng vừa nhích lại gần rãnh nước.

Lúc bọn hán tử áo đen xục tìm trong tiệm bán bánh, họ đổ cả mổ mẹt bánh xuống đất. Bây giờ thây ma lại nhặt lên, bửa ra nhưng không ăn chỉ bóp nát liệng đi.

Gã ăn xin thấy thây ma lết đi từng bước một chuyển lại gần góc tường thì sợ quá, gã toan co giò chạy trốn. Nhưng toàn thân gã run bần bật, hai chân cất lên không nổi.

Thạch trang chủ theo dõi bọn Kim Đao

Thây ma hành động rất chậm chạp. Y bửa hết hơn chục chiếc bánh mà mất một khoảng thời gian chừng cháy hết nén hương. Y tìm mãi không thấy bánh nữa mới từ từ quay đầu lại dường như để dòm ngó bốn phía xem còn nữa không.

Gã ăn xin đột nhiên nhìn ra thấy một vật thì hồn vía lên mây.

Nguyên gã nấp ở trong góc bức tường, ánh trăng từ phía sau lưng phản chiếu lại bóng gã in xuống mặt đất. Bóng này đầu bù tóc rối ở ngay bên thây ma.

Gã ăn xin chợt thấy chân tử thi nhúc nhích. Không hiểu từ đâu đem đến cho gã một luồng dũng khí. Gã kêu lên một tiếng rồi co giò chạy tuốt.

Thây ma trong cổ ấm ớ la lên:

- Bánh nướng, bánh nướng!

Rồi cũng cất bước đuổi theo.

Gã ăn xin vấp phải quảng dây nên ngã lăn xuống đất.

Thây ma liền thò tay ra toan nắm lấy lưng gã. Gã ăn xin lăn đi một vòng tránh khỏi rồi co giò chạy.

Thây ma lồm cồm mãi không dậy được. Y chống tay xuống đất một hồi mới đứng lên nổi. Nhưng chân y dài, bước xa. Tuy y vừa đi vừa lảo đảo như người say rượu mà chỉ mười mấy bước đã đuổi tới sau lưng gã ăn xin.

Gã ăn xin chạy gần đến gốc cây thì chợt nhớ ra có người nói thây ma không chạy quanh được. Gã tự nhủ:

- Mình cứ chạy quanh gốc cây là quỷ nhập tràng đuổi không kịp.

Gã dừng bước toan chạy quanh thì đột nhiên sau gáy bị nắm chặt. Gã bị thây ma nhấc lên.

Thây ma cất tiếng hỏi:

- Ngươi ăn cắp bánh của ta phải không?

Đã đến nước này, gã ăn xin khi nào còn dám chối cãi đành gật đầu.

Thây ma gạn hỏi:

- Ngươi, ngươi ăn rồi phải không?

Gã ăn xin lại gật đầu.

Thây ma giơ tay kéo áo gã ăn xin đánh soạt một tiếng. Áo gã bị rách ngay một mảng xuống đến bụng dưới. Miếng áo rách rộng chừng bốn tấc, dài đến hai thước, gã ăn xin chỉ mặc một manh áo, nên vừa bị thây ma móc rách đã lộ da thịt từ trước ngực xuống bụng.

Tử thi lại nói:

- Ta phải mổ bụng ngươi để móc ra.

Gã ăn xin hồn vía lên mây run run nói:

- Ta… ta mới cắn một miếng.

Gã sợ hãi quá không nói thêm được nữa. Gã vẫn tưởng quỷ nhập tràng chứ có ngờ đâu đây là người sống.

Nguyên Ngô Đạo Nhất bị lão già lùn ốm đánh hai chưởng trúng ngực, lại bị Lý Đại Nguyên đâm cương câu vào bụng. Y liền bế tắc huyệt mạch cho ngất đi. Hồi lâu y dần dần tỉnh lại.

Bụng tuy là chỗ trọng yếu của con người nhưng bị ngoại vật đã thương thì không chết ngay được.

Ngô Đạo Nhất liền bò vào chỗ nướng bánh để tìm một vật mà y dấu trong đó. Y đã dùng thuốc dịch dung để hóa trang và ẩn cư tại Hầu Giám tập là cốt ý bảo vệ vật này để tránh bọn cường địch khỏi truy tầm ra. Y ở đây đã ba năm được bình yên vô sự.

Mọi người ở Hầu Giám tập đối với mụ già lưng còng tức (Ngô Đạo Nhất) chẳng có tiếng tăm gì, chẳng ai để ý và không ai hay y đã giả lưng còng, hoặc không phải là người già cả hay không phải là người bán bánh thật sự.

Mãi đến lúc Ngô Đạo Nhất nghe tiếng còi dồn dập và hơn hai trăm nhân mã bao vây, y mới biết là hành tung mình đã bị bại lộ. Trong khi hoảng hốt y không biết giấu vật đó vào đâu liền nhét ngay vào chiếc bánh nướng.

Lý Đại Nguyên xuất hiện chìa tay ra bảo đưa đây. Ngô Đạo Nhất đi một nước cờ nguy hiểm là đưa ngay cái bánh có dấu vật đó cho Lý Đại Nguyên. Quả nhiên Lý Đại Nguyên tức giận liệng bánh đi.

Ngô Đạo Nhất, sau khi bị thương tỉnh lại, không nhớ được mình đã giấu

vật đó trong cái bánh nào nên hễ thấy bánh nào là bửa ra tìm.

Sau y túm được gã ăn xin thì nghĩ ngay rằng gã này đói quá chắc đã ăn bánh và nuốt luôn vật kia vào bụng rồi nên y muốn mổ bụng gã ra lấy lại.

Nhưng lúc này Ngô Đạo Nhất không có binh khí trong người biết làm sao mổ bụng gã được. Y nghiến răng rút lưỡi cương câu ở trong bụng ra, toan xoay mũi câu lại mổ bụng gã ăn xin. Nhưng lưỡi câu vừa rút ra khỏi bụng, y đau đớn không thể chịu được, máu do miệng vết thương tuôn ra như suối. Đầu cương câu đã chạm vào bụng gã ăn xin nhưng tay trái Ngô Đạo Nhất bỗng nhiên nhũn ra, người gã ăn xin rớt ngay xuống đất. Tay phải Ngô Đạo Nhất cầm cây cương câu đâm về phía trước lạc vào quãng không. Hai chân y trượt đi rồi nằm lăn ra. Y giẫy lên mấy cái rồi nằm im. Bây giờ y mới chết thật.

Người Ngô Đạo Nhất đè lên gã ăn xin, nên gã phải cựa quậy hồi lâu mới bò dậy được. Gã liền trở gót chạy ngay. Thật là một phen hú vía!

Gã ăn xin mới chạy được mấy bước thì chân lại nhủn ra ngã nhào đi mấy vòng rồi ngất xỉu. Tay gã vẫn nắm chặt miếng bánh còn lại.

Ánh trăng khi tỏ khi mờ, tựa hồ chui qua làn mây chiếu xuống cái thây ma Ngô Đạo Nhất lại từ từ di chuyển chiếu vào mình gã ăn xin.

Đột nhiên ở góc Đông Nam văng vẳng có tiếng vó ngựa vọng lại. Tiếng vó ngựa này đi rất nhanh, vừa mới nghe vang lên mà chớp mắt đã tới gần.

Dân cư Hầu Giám tập vừa bị một phen hú vía đã như chim phải tên bây giờ lại nghe tiếng vó ngựa giữa đêm khuya thì không khỏi phập phồng lo sợ. Người nào cũng run bần bật. Nhưng lần này chỉ có hai con ngựa đi đến và không có tiếng còi inh ỏi như lần trước.

Đôi ngựa này hình dạng rất kỳ dị. Một con từ đầu đến đuôi sắc đen, bốn vó sắc trắng đó là con Ô Vân Cái Tuyết, một giống ngựa nổi tiếng lương câu. Còn một con nữa thì trái lại chỉ có vó là sắc đen còn toàn thân trắng như tuyết. Không biết nó là giống ngựa gì. Nếu quả nó mang tên Tuyết Cái Ô Vân thì thiệt là một giống ngựa tuyệt quí.

Người cưỡi trên lưng con ngựa bạch là một thiếu phụ mình mặc áo trắng. Nếu thiếu phụ không thắt đai lưng màu đỏ thì ai cũng cho là người mặc hiếu phục. Trên cái đai màu đỏ có đeo một thanh trường kiếm.

Người cưỡi ngựa ô là một hán tử trung niên toàn thân mặc đồ đen, trên lưng cũng đeo trường kiếm. Hai người phóng ngựa nhanh như bay sóng mai mà đi.

Khách kỵ mã ngồi trên lưng ngựa nhưng ra vẻ thanh nhàn yên ổn chẳng khác gì đang tản bộ trong sân.

Chỉ trong khoảnh khắc, hai người này đã nhìn thấy trên đường phố có một thây ma và một căn nhà bị tàn phá tan hoang, bất giác đồng thanh la lên:

- Úi chà!

Hán tử áo đen vung roi ngựa ra cuốn lấy cổ thi thể Ngô Đạo Nhất kéo đi mấy thước. Dưới ánh trăng, thiếu phụ nhìn rõ một xác chết liền lên tiếng:

- Ngô Đạo Nhất đây mà! Thế này thì An Kim Đao đã ra tay rồi.

Hán tử trung niên lại hất roi ngựa một cái, liệng xác Ngô Đạo Nhất xuống đường nói:

- Ngô Đạo Nhất chết chưa lâu vết thương hãy còn rỉ máu. Ta có thể đuổi kịp được.

Thiếu phụ gật đầu.

Đôi người ngựa lại phóng về phía Tây.

Nhưng lạ thay! Tám vó ngựa gõ xuống đường lát đá xanh nghe bốp bốp tựa hồ như chỉ có một ngựa mà thôi.

Đôi ngựa này vó trước vó sau cất lên hạ xuống rất chỉnh tề và đẹp mắt. Bất luận là ai, nhìn thấy bước chân của chúng cũng phải cho là chúng được huấn luyện lâu ngày, nên phóng nước đại mà chân bước vẫn chẳng so le.

Cặp ngựa lúc này càng chạy nhanh hơn, vụt một cái đã lướt tới ngoài thành Biện Lương.

Đến quãng đường hẹp, đôi ngựa không thể đi song song được nữa. Thiếu phụ liền dừng cương một chút để nhường cho Hán tử lên trước. Hán tử áo đen nghiêng đầu nở một nụ cười rồi phóng ngựa đi luôn.

Thiếu phụ cho ngựa chạy theo sát nút.

Đôi tuấn mã này cước lực tuyệt luân ngựa thường không thể bì kịp.

Hai người coi tình trạng cái chết của Ngô Đạo Nhất đã phỏng đoán là có thể đuổi kịp được đoàn người ngựa trại Kim Đạo, mà thủy chung vẫn không thấy tung tích chúng đâu cả. Hai người có biết đâu lúc Ngô Đạo Nhất chết thật thì bọn người trại Kim Đao đã chạy xa rồi.

Hai người phóng ngựa đuổi thêm hai giờ nữa rồi mới cho nghỉ lại một chút,

rồi lại lên ngựa ra đi cho tới lúc gần sáng thì đằng xa ở trong vùng thoáng đã có mấy ngọn lửa bốc lên. Hai người nhìn nhau mỉm cười rồi nhảy xuống ngựa.

Thiếu phụ đón lấy dây cương trong tay hán tử. Nàng dắt đôi ngựa buộc vào gốc cây. hai người thi triển khinh công đi về phía có lửa cháy.

Mấy ngọn lửa này ở ngoài đồng nội coi rất gần mà thực ra xa tới hơn mười dặm.

Nhưng hai người này khinh công vào hạng thượng thặng đi như gió cuốn mây bay.

Lúc gần đến nơi quả thấy một đoàn người chia ra vây quanh mười mấy đống lửa.

Bỗng nghe những tiếng nuốt ừng ực thì ra bọn này đang bưng những bát mì lớn mà ăn.

Hai người định dòm dỏ trước xem sao, nhưng nơi đây là một khu bình nguyên bát ngát nên không có chỗ để ẩn thân.

Khi còn cách đoàn người còn mười mấy chục trượng thì hai người sóng vai đi thong thả lại.

Trong đoàn người bỗng có tiếng quát hỏi:

- Ai đó? Đến đây làm chi?

Hán tử bước lên một bước khoanh tay tươi cười hỏi lại:

- An trại chúa có trong đó không? Những ông bạn nào ở đây?

Chu Mục đã ăn xong bát mì toan truyền lệnh cho đoàn người khởi hành thì nghe có tiếng bước chân và trong đoàn mình có tiếng quát hỏi. Lão liền ngẩng đầu lên xem. Giữa ánh lửa sáng, lão nhìn rõ hai người mới đến một nam một nữ một người mặc áo đen một người mặcáo trắng đứng sóng vai trước mặt mình. Cả hai người đều vào hạng trung niên. Hán tử áo đen phong tư tuấn nhã mà thiếu phụ cốt cách cũng thanh kỳ, áo xiêm diêm dúa, lưng đeo trường kiếm.

Chu Mục run lên, lão biết ngay hai người đó là ai rồi. Lão đứng thẳng người lên khoanh tay nói:

- Té ra là Hiền khang lệ Thạch trang chủ ở Huyền Tố trang tại Giang Nam đã giá lâm!

Rồi lão lớn tiếng hô:

- Chúng huynh đệ! Mau mau đứng lên thi lễ! Hai vị này là Thạch trang chủ và phu nhân tiếng tăm lừng lẫy hai miệt nam bắc sông Đại Giang.

Bọn hán tử đều đứng dậy khom lưng thi lễ.

Chu Mục nghĩ thầm trong bụng:

- Đôi vợ chồng Thạch Thanh và Mẫn Nhu này vốn không có đi lại với trại Kim Đao. Thế mà đang đêm lại tìm tới đây chẳng biết có dụng ý gì? Hay là họ cũng vì vật đó mà đến?

Lão đảo mắt nhìn bốn phía thì thấy đồng bằng bát ngát. Tuyệt không có người nào nữa. Lão nghĩ thầm:

- Tuy kiếm thuật hai vợ chồng nhà này đã đến mực thông thần, nhưng dù là hảo hán cũng không thể địch nổi nhiều người, thì ta còn sợ gì hắn?

Thạch phu nhân Mẫn Nhu khẽ bảo chồng:

- Vị này là Chu Mục lão gia ở Ưng Trảo môn.

Tuy nàng nói nhỏ nhưng Chu Mục cũng nghe rõ. Lão không khỏi lấy làm đắc ý, liền nói:

- Té ra Băng Tuyết thần kiếm cũng biết tên lão phu.

Rồi lão vội tiếp ngay:

- Lão phu không dám! Chu Mục này xin bái kiến Thạch trang chủ và Thạch phu nhân.

Đại đa số bọn hán tử trại Kim Đao không hiểu lai lịch Huyền Tố trang chủ cùng phu nhân như thế nào, nhưng thấy Tứ đầu lĩnh Chu Mục đối với hai người tỏ vẻ cung kính thì biết ngay là đôi vợ chồng có vẻ phong lưu văn nhã kia không phải là hạng tầm thường.

Thạch Thanh tủm tỉm cười nói:

- Các vị bằng hữu đang dùng bữa, tại hạ đâu dám quấy nhiễu? Xin các vị cứ ngồi xuống.

Thạch Thanh lại quay sang nói với Chu Mục:

- Chu bằng hữu! Bọn tại hạ đã mấy lần được gặp Nhất Phi Xung Thiên Trang huynh tức Trang Chấn Trung tại quý môn. Vậy chúng ta cũng là chỗ

quen thuộc chứ không phải người xa lạ.

Chu Mục nói:

- Nhất Phi Xung Thiên là sư thúc của lão phu.

Trong bụng lão nghĩ thầm:

- Tuổi ngươi còn nhỏ hơn ta mà đã kêu sư thúc ta bằng Trang huynh, thì rõ ràng ngươi có ý cho mình là bậc trưởng bối ta.

Nên biết rằng, trong võ lâm thứ tự về bề bậc là một điều tối quan hệ. Vãn bối gặp hàng trưởng bối cố nhiên phải tỏ vẻ cung kính. Bậc trưởng bối đã sai bảo điều gì thì không được coi thường hay phản bội.

Vợ chồng Thạch Thanh thấy Chu Mục sa sầm nét mặt thì hiểu ý ngay liền cười nói:

- Xin lỗi ông bạn! Ngày trước có cuộc hội họp ở Hoa Sơn, Trang huynh đã nói đến võ công quý môn, vợ chồng tại hạ bội phục vô cùng. Tại hạ kém đường giao thiệp thành ra câu nói có điều mạo phạm. Mong rằng Chu thế huynh tha lỗi cho.

Thạch Thanh kêu Chu Mục bằng Chu thế huynh cũng vẫn tự đứng vào hàng trưởng bối.

Chu Mục nói:

- Nếu tại hạ có điều mạo phạm tới hai vị, tưởng hai vị cũng nên châm chước cho.

Hai vị dạy bảo điều chi mà sức tại hạ có thể làm nổi là nhất định tuân theo. Còn như việc có dính líu đến tệ trại thì tại hạ chức phận kém cỏi, nên không chủ trương được.

Thạch Thanh bụng bảo dạ:

- Thằng cha này giọng lưỡi đáo để lắm! Y trút hết trách nhiệm sang người khác.

Y nghĩ vậy liền nói:

- Vụ này không có liên quan gì đến quý trại, tại hạ chỉ muốn hỏi riêng Chu thế huynh một việc. Số là vợ chồng tại hạ muốn kiếm một người. Y từ Quảng Đông thẳng tới Biện Lương. Tên y là Ngô Đạo Nhất, chuyên sử đôi phán quan bút.

Người y cao nghệu, vào khoảng ba mươi tám, ba mươi chín tuổi. Tại hạ còn nghe nói gần đây y cải trang làm một người lưng còng, ẩn tính mai danh tại khu phụ cận thành Biện Lương. Chẳng hiểu Chu thế huynh có nghe được tin tức gì về y không?

Thạch Thanh vừa nói đến ba chữ Ngô Đạo Nhất thì lập tức những người ở trại Kim Đao đều rúng động. Có người chưa ăn xong bát mì cũng bỏ xuống.

Chu Mục lẩm bẩm:

- Gã ở miệt động đến đây dĩ nhiên là đã phát giác ra Ngô Đạo Nhất chết rồi. Nếu mình còn giấu diếm không nói chẳng hóa ra lá non tay lắm ư?

Lão nghĩ vậy liền cười ha hả đáp:

- Thạch trang chủ! Thạch phu nhân! Hai vị hỏi đến người đó thật vừa khéo. Gã họ Ngô võ công hãy còn kém cỏi nên tại hạ đã lập được công lao cho hai vị rồi. Gã Ngô Đạo Nhất kia đắc tội với hai vị nên tệ trại đã xử gã rồi.

Chu Mục vừa nói vừa chăm chú nhìn Thạch Thanh để xem y lộ vẻ vui mừng hay tức giận.

Thạch Thanh càng nghe lão nói càng biết lão là tay lợi hại. Y liền tủm tỉm cười nói:

- Ngô Đạo Nhất vốn không quen biết bọn tại hạ thì làm gì có chuyện đắc tội với vợ chồng tại hạ. Bọn tại hạ từ Nam lên Bắc truy tầm y vì một mục đích khác, nói ra sợ Chu thế huynh cười chê, đó là vì y có dắt trong mình một vật.

Chu Mục hơi biến sắc nhưng chỉ thoáng qua rồi trấn tĩnh lại được ngay. Lão cười đáp:

- Bọn thám tử của hai vị thiệt là linh mẫn. Về chuyện này tệ trại cũng đã được tin tức rồi. Chẳng giấu gì Thạch trang chủ: Chuyến này tại hạ dẫn bọn anh em đến đây, cũng vì việc đó. Không biết quân chó má nào đã phao tin thất thiệt khiến cho

Ngô Đạo Nhất phải uổng mạng. Bọn tại hạ hơn hai trăm người bị phen uổng công chẳng kể làm chi, song còn e trở về sẽ bị An đại ca quở trách là tại hạ làm việc bất lực. Trên chốn giang hồ, người ta thường hay đặt điều nói ngoa. Nếu họ tưởng trại Kim Đao được vật đó thực, sẽ đến kiếm chuyện với tệ trại, chẳng hóa ra oan uổng lắm ru?

Chu Mục ngừng một chút rồi quay lại bảo một tên thuộc hạ:

- Trương huynh đệ! Chúng ta đánh chết họ Ngô trong trường hợp nào, xục tìm quán bán bánh nướng ra sao? Ngươi hãy thuật lại cho Thạch trang chủ và Thạch phu nhân nghe đi!

Một hán tử thấp bé lên tiếng:

- Chu đầu lĩnh vung song chưởng đánh hất gã họ Ngô kia từ trên nóc nhà xuống đất. Gân cốt gã bị chấn động mà gãy đứt, ngũ tạng cũng tan nát, hán tử này mồm miệng liến thoắng, nói trơn như cháo chảy, thuật hết lại một

lượt. Y kể sơ lược cả việc Chu Mục khám xét cái bọc trên lưng Ngô Đạo Nhất.

Thạch Thanh gật đầu nghĩ thầm:

- Lão Chu Mục này từ lúc thấy mình đã gia tâm phòng bị mà có vẻ hồi hộp không yên. Giữa Huyền Tố trang và kim đao trại trước nay không có chuyện gì xích mích. Nếu lão không lấy được vật kia thì hà tất đối với vợ chồng mình lão phải đề phòng cẩn thận đến thế?

Thạch Thanh còn biết rằng nếu bọn Kim Đao trại không lấy được vật đó thì thôi,mà nếu quả đã lấy được thì nhất định ở trong tay Chu Mục. Thạch Thanh liếc mắt nhìn hấy bọn Kim Đao trại tuy dư hai trăm người mà tên nào cũng tráng kiện kiêu mãnh. Tuy trong đám này không có tay cao thủ hạng nhất nào, nhưng bọn họ nhiều người khó mà tranh đấu được.

Thạch Thanh là người bề ngoài có vẻ hòa nhã mà trong bụng rất cương quyết.

Vừa rồi những lời nói của Chu Mục đã có vẻ xói móc với y. Y lẩm bẩm:

- Ngươi tưởng ta chỉ có hai vợ chồng thì không làm gì được ngươi chăng?

Rồi vẫn lộ vẻ tươi cười, y trỏ tay vào khu rừng mé tả ở phía xa xa nói:

- Tại hạ còn có câu chuyện muốn thương lượng với Chu thế huynh. Vậy mời Chu thế huynh qua khu rừng bên kia nói chuyện.

Chu Mục đáp:

- Những anh em đây đều là bạn tốt cả. Bất luận việc gì cũng có thể.

Lão định nói bất luận việc gì cũng có thể để cho họ nghe được chẳng có gì đáng quan ngại, nhưng lão chưa dứt lời thì đột nhiên thấy cổ tay bê trái rung lên. Lão đã bị Thạch Thanh kềm chế.

Cầm nã thủ pháo này là phép cầm nã của Ưng Trảo môn, Chu Mục chưa

giao thủ mà đã bị bắt về tay đối phương, lão tức giận vô cùng.

Thạch Thanh dõng dạc nói:

- Chu thế huynh đã nghe lời tại hạ. Như vậy thật là hay lắm!

Rồi y quay lại bảo Mẫn Nhu:

- Nương tử! Ta cùng Chu thế huynh qua bên kia nói chuyện riêng rồi trở lại ngay lập tức. Vậy nương tử hãy chờ đây một chút.

Nói xong y từ từ bước đi.

Mẫn Nhu dịu dàng đáp:

- Xin tướng công tùy tiện!

Đôi vợ chồng này thật kính nể nhau như khách. Cách giữ lễ rất là chu đáo.

Bọn Kim Đao trại thấy Thạch Thanh cười hì hì cùng đi với Chu Mục tựa hồ không có ác ý chi hết mà phu nhân còn ở lại đây thì không nghi ngờ gì cả. Chúng có biết đâu bản lãnh của Chu Mục như vậy mà đã bị Thạch Thanh kềm chế không một tiếng động.

Thạch Thanh nắm tay Chu Mục kéo đi mỗi lúc một nhanh. Chu Mục chỉ muốn dừng chân đi chậm lại một chút là lại bị ngã lăn ra nên phải thục mạng chạy theo.

Thạch Thanh bỗng bỏ tay ra cười nói:

- Chu thế huynh!

Chu Mục nổi giận hỏi:

- Ngươi làm trò gì thế?

Tay phải ra chiêu "Bác Sư Thủ" chụp xuống trước ngực Thạch Thanh.

Thạch Thanh tay trái đưa từ trái sang phải thành một đường rồi nắm lấy cổ tay đối phương. Y lại quét sang bên trái nắm luôn cả hai tay Chu Mục bẻ quặt về sau lưng.

Chu Mục vừa kinh hãi vừa tức giận, co chân phải đá về phía sau. Thạch Thanh cười nói:

- Hà tất Chu thế huynh phải nổi giận?

Chu Mục thấy hai huyệt Phục Quỷ và Hoàn Khiêu bị tê nhức. Cái đá của lão lực đạo chưa đủ để phóng ra thì đã mềm nhũn rủ xuống. Như vậy lão chỉ còn một chân trái đặt dưới đất, nếu lại cất lên đá về phía sau thì tất người phải ngã chúi về phía trước. Gã thẹn quá mặt đỏ bừng lên, tức giận ấp úng:

- Ngươi… ngươi…

Thạch Thanh giận dữ nói:

- Cái vật trong người Ngô Đạo Nhất, Chu thế huynh đã lấy được rồi, tại hạ muốn xem một chút. Vậy thế huynh lấy ra đưa đây!

Chu Mục nói dối:

- Vật đó quả có thực, nhưng không ở trong mình ta. Ngươi có muốn coi thì chúng ta trở về bên kia mới lấy được.

Lão muốn lừa gạt Thạch Thanh về đến bên đống lửa rồi sẽ ra hiệu cho bọn thuộc hạ vây đánh thì dù võ công Thạch Thanh có cao cường đến đâu cũng khó lòng địch nổi.

Cuộc tỷ võ giữa Thạch Thanh và An Phụng Nhật

Thạch Thanh cười nói:

- Tại hạ chưa thể tin được, muốn lục soát trong mình Chu thế huynh.

Chu Mục tức giận hỏi:

- Ngươi định khám xét ta vậy ngươi cho ta là hạng người nào?

Thạch Thanh không nói gì nữa thò tay ra cởi giày chân bên trái lão luôn. Chu Mục la lên một tiếng:

- Ô hay!

Bỗng thấy Thạch Thanh móc ở đế giày ra một cái gói nhỏ. Chính là cái gói mà Chu Mục đã lấy ở trong bọc đeo trên lưng Ngô Đạo Nhất.

Chu Mục rất lấy làm lạ, lão tự hỏi:

- Không hiểu sao hắn biết cái này? Chẳng lẽ hắn đã dòm ngó ngay từ lúc mình vào chỗ kín cất giấu ư?

Thực ra, Thạch Thanh vừa nói muốn khám xét thì thấy Chu Mục liếc mắt nhìn chân trái lão rồi đảo mắt nhìn chỗ ra khác. Y đoán là vật đó giấu ở trong gót giày. Quả nhiên vừa tìm đã thấy ngay.

Chu Mục rất đổi hoang mang muốn mở miệng kêu người cứu viện.

Thạch Thanh nói luôn:

- Ngươi phản bội cả An trại chủ. Nếu đem vụ này nói toẹt ra thì ngươi tất bị cực hình chặt mười đầu ngón tay.

Chu Mục cả kinh bất giác hỏi ngay:

- Sao… ngươi lại biết chuyện này?

Thạch Thanh đáp:

- Ta phải biết chứ!

Rồi y nghĩ thầm trong bụng:

- Vừa rồi gã hán tử kia đã tường thuật tình trạng, xục tìm trong quán bánh

nướng. Theo lời gã kể thì hiển nhiên không có sự gì dối trá, thế mà vật đó lại có ở trong mình thằng cha này. Thế thì đúng là hắn có ý đồ mưu lừa bịp mọi người để một mình thủ lợi.

Thạch Thanh nghĩ vậy liền ôn tồn nói tiếp:

- An Kim Đao là người tinh tế vô cùng, tưởng Chu thế huynh cũng biết rồi. Vụ này Chu thế huynh bịp tại hạ còn chưa xong thì lừa dối y thế nào được?

Giữa lúc ấy bỗng nghe có tiếng sột soạt rồi tiếng người cười hô hố dõng dạc nói:

- Thạch trang chủ đã quá khen! An mỗ xin cảm ơn.

Chưa dứt lời, ba bóng người đã tiến vào rừng.

Chu Mục vừa nhìn thấy bọn này, lập tức kinh hãi sắc mặt xám xanh. Ba người này là Đại trại chủ An Phụng Nhật, Nhị trại chủ Phùng Chấn Võ và Tam trại chủ Bản Không đạo nhân của Kim Đao trại.

An Phụng Nhật lúc phái Chu Mục đi truy tầm Ngô Đạo Nhất, y không nói đến sẽ phái người đi tiếp ứng. Không hiểu tại sao chính y cũng hạ sơn để đến đây. Chu Mục nghĩ đến tội mình mưu đồ chiếm riêng vật kia. Bây giờ công việc vỡ lở đến nỗi thân danh tan nát, có khi còn mất mạng nữa.

Trong lúc hoảng hốt, lão vội nói:

- An đại ca!… Cái đó bị y cướp mất rồi.

An Phụng Nhật chấp tay nhìn Thạch Thanh thi lễ nói:

- Thạch trang chủ lừng danh thiên hạ, An mỗ đem lòng ngưỡng mộ vô cùng, chỉ giận mình vô duyên chưa được thân cận. Tệ trại cũng ở gần đây, xin mời Thạch trang chủ cùng phu nhân đến chơi mấy bữa để tiểu đệ được kính cẩn nghe lời giáo huấn.

Thạch Thanh thấy An Phụng Nhật tóc quăn râu rậm người thấp lủn thủn mà to lớn, vẻ mặt thô bỉ nhưng không ngờ hắn ăn nói rất dễ nghe và phải phép. Hắn tuyệt không nhắc nhở gì đến chuyện đoạt mất vật kia lại còn mời về Kim Đao trại chơi bời. Nhưng mình vào trại của hắn rồi thì dễ gì mà thoát thân được.

Thạch Thanh liền chấp tay đáp lễ rồi tiện tay đút cái gói nhỏ vào trong bọc. Y cười nói:

- Đa tạ tấm thịnh tình của An trại chủ…

Đột nhiên trước mắt thanh quang thấp thoáng, Bản Không đạo nhân đã rút trường kiếm ra khỏi vỏ. Mũi kiếm nhằm đâm vào cổ tay Thạch Thanh. Đạo nhân quát lên:

- Muốn tốt thì hãy bỏ ngay vật đó ra rồi sẽ nói chuyện.

Cử động của đạo nhân mau lẹ phi thường! Ngờ đâu Thạch Thanh còn mau lẹ hơn. Y uốn người đi một cái đã đến bên Bản không đạo nhân. Y lấy cái gói nhỏ đưa ra đặt vào tay trái mình rồi cười nói:

- Xin biếu đạo trưởng!

Bản Không đạo nhân mừng rỡ vô cùng không kịp suy nghĩ gì nữa giơ tay ra đón lấy. Không ngờ cổ tay phải bị tê nhức, thanh trường kiếm liền bị đối phương đoạt mất.

Thạch Thanh xoay kiếm lại chém vào cổ tay Bản không đạo nhân, đồng thời quát lên:

- Bỏ ngay vật đó ra.

Bản Không đạo nhân giật mình kinh hãi. Trước mắt ánh hào quang lấp loáng. Mũi kiếm chỉ còn cách cổ tay đạo nhân không đầy năm tấc. Đạo nhân định rụt tay về để tránh thì không kịp nữa, đành xoay tay lại hất cái gói nhỏ ra để trả lại.

Phùng Chấn Võ la lên:

- Công phu hay quá!

Rồi không chờ Thạch Thanh đón lấy cái gói, hắn vung đơn đao lên băng mình đi đâm vào đùi Thạch Thanh.

Thạch Thanh vung trường kiếm đánh véo một tiếng đâm thẳng vào đầu Phùng Chấn Võ. Y ra chiêu sau mà lại đến trước.

Thanh đơn đao của Phùng Chấn Võ chưa kịp chém tới chân phải của Thạch Thanh thì thanh trường kiếm của y đã muốn đâm vào óc của Phùng Chấn Võ rồi.

An Phụng Nhật thấy tình trạng nguy cấp liền lớn tiếng la lên:

- Xin hãy lưu tình!

Thanh kiếmcủa Thạch Thanh vẫn tiếp tục đâm về phía trước.

Phùng Chấn Võ trong lòng kinh hãi vô cùng. Hắn nhắm mắt để chờ chết và

thấy má bên trái hơi đau. Thanh trường kiếm của Thạch Thanh không đâm tới nữa. Quả nhiên y đã lưu tình! Mũi kiếm nhọn phóng gần chạm mặt Phùng Chấn Võ lại thu lại.

Thạch Thanh ra chiêu thật là hiểm độc không sai huyệt mạch chút nào, thế mà y thu chiêu về cũng dễ như không.

Tiếp theo một tiếng "cạch" nhẹ khẽ vang lên. Thạch Thanh vừa giơ tay ra dùng thanh trường kiếm đỡ lấy cái gói nhỏ về. Động tác này mau lẹ vô cùng.

Thạch Thanh lấy lại cái gói nhỏ rồi liền thu trường kiếm về nói:

- Xin lỗi!

Y lùi ra hai bước.

Phùng Chấn Võ đứng ngay người lên, mặt đầy vẻ hổ thẹn, bỏ đi không xong mà đứng lại thì trơ trẽn.

An Phụng Nhật tháo chiếc đai đồng trước ngực, rút thanh đao đeo ở sau lưng ra khỏi vỏ.

Lúc này mặt trời mới mọc. Ánh chiêu dương xuyên qua kẽ lá chiếu vào. Đao vàng lấp lánh trông hoa cả mắt. Thanh kim đao của An Phụng Nhật sống dầy lưỡi mỏng, quả là một thanh bảo đao.

An Phụng Nhật giơ kim đao lên nói:

- Võ thuật của Trang chủ thật cao cường, tiểu đệ bội phục vô cùng. Bây giờ tiểu đệ muốn lãnh giáo mấy chiêu.

Thạch Thanh cười đáp:

- Bữa nay gặp được cao nhân, thiệt là vạn hạnh.

Y nói xong lại giơ tay lên liệng chiếc gói nhỏ ra.

Bốn người còn đang ngơ ngẩn, bỗng nghe đánh vèo một tiếng. Thạch Thanh liệng thanh trường kiếm ra theo. Cái gói nhỏ vừa mới chạm vào cành cây ở phía đối diện thì thanh trường kiếm đã lao tới cắm chặt nó vào cành cây. Mũi kiếm xuyên vào một góc cái gói để khỏi tổn thương đến vật đựng trong đó.

Chuyến này thủ pháp của Thạch Thanh đã thần tốc mà vận kình lực một cách tuyệt diệu. So với hai chiêu vừa đánh bại Bản Không đạo nhân và Phùng Chấn Võ còn ghê gớm hơn.

Bốn người nhìn lên cành cây rồi lại nhìn Thạch Thanh. Bỗng thấy trong tay y cầm một thanh trường kiếm toàn thân đen sì. Y lên tiếng:

- Hắc kiếm tương hội với Kim đao. Bây giờ tại hạ đề nghị ai tranh tiên được nửa chiêu thì lấy vật kia. Các vị tính thế nào?

An Phụng Nhật thấy Thạch Thanh liệng vật kia cắm vào cành cây rồi lại đề cập đến chuyện tỷ võ đặng quyết định vật đó về ai. Y tuyệt không muốn chiếm phần hơn chút nào, cử chỉ công bằng này khiến cho An Phụng Nhật kính phục. Hắn liền đáp ngay:

- Tiểu đệ thật vui lòng về đề nghị của Thạch trang chủ. Mời Trang chủ động thủ.

Ngày thường An Phụng Nhật từng nghe nói kiếm thuật của cặp vợ chồng Thạch Thanh, Mẫn Nhu cực kỳ tinh diệu. Vừa rồi hắn lại được mục kích Thạch Thanh chế phục Bản Không đạo nhân và Phùng Chấn Võ thì biết rằng tiếng đồn quả không ngoa. Hắn không dám sơ hở chút nào, thân trọng phóng ra ba hư chiêu.

Thạch Thanh trỏ mũi kiếm xuống đất. Y tỏ vẻ nhàn nhã và bình tĩnh nói:

- Xin mời các hạ ra chiêu đi!

An Phụng Nhật vung đao chém chếch đi, nhưng chiêu mới ra nửa vời lại đột nhiên xoay chiều đánh ngược lên. Y vừa động thủ đã đưa ra một trong bảy mươi hai đường tuyệt kỹ của đạo pháp "Phách đao". Chiêu thức này biến hóa vô cùng.

Thạch Thanh cũng vung thanh Hắc kiếm lên. Chiêu đầu tiên y chống đối cực kỳ nghiêm cẩn. Anh Phụng Nhật đón tiếp hơn ba chục chiêu rồi mà cũng không nhận rõ lai lịch thế kiếm đối phương thì trong lòng ngấm ngầm kinh hãi. Hắn đành múa đao để hộ vệ kín đáo những huyệt đạo trọng yếu.

Hai người trao đổi mấy mươi chiêu mà đao kiếm vẫn không chạm nhau. Bỗng nghe một tiếng keng nhỏ nhẹ. Mũi hắc kiếm đã dính vào sống kim đao rồi theo đà trượt đi.

Chiêu này kêu bằng "Thuận Nhi Lưu Hạ", nguyên là một chiêu số thông thường dùng kiếm để phá đao. Nếu võ công đối thủ kém thì An Phụng Nhật chỉ cần hất đao ra một cái là lưỡi kiếm lập tức phải văng đi. Nhưng thế kiếm của Thạch Thanh mau lẹ quá chừng. An Phụng Nhật lúc xoay đao muốn gạt đi thì mũi kiếm của đối phương đã chạm đến ngón tay trỏ của hắn.

An Phụng Nhật vô cùng kinh hãi nghĩ bụng:

- Phen này chắc là mình bị kiếm hớt đứt mấy ngón tay rồi.

Hắn muốn thu đao về thì lùi lại không kịp nữa.

Giữa lúc An Phụng Nhật cực kỳ hoang mang thì Thạch Thanh đột nhiên thu kiếm về, chẳng những không lướt về phía trước mà còn lùi kiếm lại mấy tấc.

An Phụng Nhật biết đối phương dung tình. Lúc này chẳng bỏ đao cũng không được nữa. Hắn đành buông tay rời khỏi chuôi đao.

Ngờ đâu Thạch Thanh xoay phắt kiếm lại đỡ lấy Kim đao cho khỏi rớt xuống đất.

Bỗng nghe y lên tiếng:

- Chúng ta đang ở thế quân bình, không phân cao thấp, sao các hạ đã buông đao?

Đồng thời y khẽ rung thanh Hắc kiếm để hất Kim đao trả về. An Phụng Nhật trong lòng cảm kích vô cùng, năm ngón tay lại nắm chặt lấy chuôi đao.

Hắn biết rõ đối phương đã thủ thắng mà còn muốn giữ thể diện cho mình. Hắn vội giơ thẳng cây Kim đao lên kính cẩn hành lễ theo thế "Nam Hải Lễ Phật" là thế thu đao của phép "Phách Quái đao".

An Phụng Nhật toan nói mấy lời cảm tạ thì Thạch Thanh đã tra kiếm vào vỏ chắp tay nói:

- Thạch mỗ này được kết bạn với An trại chủ là một điều rất may mắn. Chúng ta bất tất tỉ thí làm chi nữa. Khi nào Trại chủ tiện đường qua tệ trang, mời Trại chủ vào chơi đặng cùng nhau hàn huyên mấy bữa.

An Phụng Nhật vẻ mặt buồn rầu đáp:

- Tại hạ đương nhiên có ngày qua quý trang bái kiến.

Dứt lời hắn tung mình nhảy đến gốc cây kia, rút thanh trường kiếm của Bản Không đạo nhân ra, cầm lấy cái gói nhỏ. Hắn cắm lưỡi đao và thanh kiếm xuống đất rồi hai tay nâng chiếc gói nhỏ đưa lên trước mặt Thạch trang chủ nói:

- Xin Trang chủ giữ lấy vật này.

Tuy hắn được vật này rồi lại bị mất, nhưng hắn nghĩ tới Thạch Thanh đã giữ thể diện cho mình lại không nỡ chặt tay thì hắn rất cảm ơn y.

Không ngờ Thạch Thanh chắp tay đáp:

- Xin có ngày tái hội.

Rồi trở gót đi luôn không cầm lấy gói kia.

An Phụng Nhật la lên:

- Xin Thạch trang chủ hãy dừng bước! Trang chủ đã giữ thể diện cho An mỗ, có lý nào, An mỗ lại không hay? Hiển nhiên An mỗ đã thất bại rồi. Xin Trang chủ hãy giữ lấy vật này. Nếu không thế thì chẳng hóa ra An mỗ là kẻ tiểu nhân vô lại không biết điều ư?

Thạch Thanh tủm tỉm cười nói:

- Cuộc tỷ võ bữa nay chưa phân thắng bại. Bao nhiêu đao pháp tinh diệu như Thanh Long đao, Đoạn Môn đao… Trại chủ chưa từng thi triển sao đã tự khiêm cho mình là thua được? Vả lại trong gói đó chẳng có vật chi hết. Tại hạ e rằng Chu thế huynh mắc lừa người ta rồi.

An Phụng Nhật sửng sốt hỏi:

- Bên trong không có vật đó ư?

Hắn vội xé bao ra xem. Xé hết lần nọ đến lần kia cả thảy năm lần. Trong cùng chỉ có ba chấm đen. Hắn để ý nhìn kỹ thì là ba con bọ thối đã chết rồi.

An Phụng Nhật nhìn xác ba con bọ thì vừa kinh hãi vừa tức giận. Nhưng hắn cố nén lòng quay lại hỏi Chu mục:

- Chu huynh đệ! Thế này nghĩa là làm sao?

Chu Mục ấp úng đáp:

- Tại hạ cũng không biết. Lúc tại hạ tìm trong mình Ngô Đạo Nhất thì chỉ lục được cái gói nhỏ này mà thôi.

An Phụng Nhật hiểu ngay là Ngô đạo Nhật không phải đã giấu vật đó vào chỗ bí mật dị thường, mà giao cho người khác. Chuyến này chẳng những uổng công một phen lặn lội mà còn thương tổn đến oai phong của trại Kim Đao. Hắn liền vò cái bao giấy liệng xuống đất rồi quay sang nói với Thạch Thanh:

- Thế này thì lại làm trò cười cho Thạch trang chủ. Nhưng tại sao Thạch trang chủ biết rõ như vậy?

Thạch Thanh mỉm cười đáp:

- Tại hạ cũng phỏng đoán thế mà thôi. Chúng ta đều bị người lừa gạt. Mong rằng An trại chủ lấy đại lượng mà bao dung cho.

Thạch Thanh dứt lời lại chắp tay thi lễ lần nữa rồi quay lại chào Bản Không đạo nhân, Phùng Chấn Võ và Chu Mục đoạn trở gót đi lẹ ra khỏi khu rừng.

Thạch Thanh quay trở lại bên đống lửa bảo Mẫn Nhu:

- Nương tử! Chúng ta đi thôi!

Hai người nhảy tót lên ngựa rồi theo đường cũ quay về. Mẫn Nhu nhìn nét mặt lang quân, nàng không cần hỏi cũng biết ngay là chẳng được việc gì. Nàng cảm thấy đau lòng bất giác nhỏ mấy giọt nước mắt xuống vạt áo.

Thạch Thanh nói:

- Kim đao trại chúa cũng mắc lừa. Nương tử! Nương tử chẳng nên phiền não. Chúng ta quay lại lục tìm trong người Ngô đạo Nhất. Không chừng ông bạn ở trại Kim Đao đã có chỗ sơ hở nên không tìm thấy.

Mẫn Nhu tuy biết là chẳng ăn thua gì nhưng không muốn trái ý lang quân, nàng nghẹn ngào đáp:

- Tướng công nói phải đó.

Đôi ngựa Hắc Bạch phi thật nhanh, chưa tới giờ Ngọ đã về đến Hầu Giám tập. Dân cư trong thị trấn này hãy còn khiếp sợ, chưa có nhà nào dám mở cửa. Mọi việc giết người cướp của đã do địa bảo vào thành Biện Lương trình quan nha. Quan nha địa phương này không dám đến ngay. Hiển nhiên họ muốn trùng trình để cường đạo bỏ đi rồi mới dẫn quân đến cho bình yên hơn.

Vợ chồng Thạch Thanh phi ngựa đến bên thi thể Ngô đạo Nhất thì chỉ thấy một gã ăn xin mười hai, mười ba tuổi ngồi bên góc tường, còn bốn bề tuyệt không có người nào khác.

Thạch Thanh lập tức lục soát trong mình Ngô đạo Nhất rất tỉ mỉ, cởi cả búi tóc, tháo cả giày vớ ra tìm. Còn Mẫn Nhu thì vào trong tiệm bánh lục lọi tra xét.

Cuộc lục soát dĩ nhiên không đem lại kết quả nào. Vợ chồng Thạch Thanh buông một tiếng thở dài chán nản.

Mẫn Nhu nói:

- Tướng công! Xem chừng mối thù đó vợ chồng mình khó lòng trả được.

Mấy bữa nay làm cho tướng công phải nhọc mệt, bây giờ chúng ta vào thành Biện Lương nghỉ ngơi để xem hát hoặc nghe nhạc giải cơn phiền muộn.

Thạch Thanh đã biết vợ mình vốn ưa tĩnh mịch, chẳng thích ca trường cũng không ham hí kịch. Nàng nói vậy là chiều ý mình mà thôi. Y nghĩ thế liền đáp:

- Chúng mình đi tới Hà Nam là phải vào thành Biện Lương để xem phong cảnh. Ta còn nghe nói thợ bạc tại thành Biện Lương khéo lắm. Chúng mình vào đó sắm mấy món trang sức cũng hay.

Mẫn Nhu nổi tiếng là người đẹp trong võ lâm, dĩ nhiên nàng ưa trang điểm. Nàng đã gần tới tuổi trung niên, nên càng chú trọng đến việc trang sức để giữ sắc đẹp. Hai vợ chồng mưu sự không thành, sinh lòng chán nản, đành đi tìm thú giải muộn. Mẫn Nhu nở một nụ cười thê lương đáp:

- Từ khi Kiên nhi chết rồi. Mười ba năm nay tiền của tướng công bỏ ra mua đồ trang sức cho tiểu muội đã có đủ để mở một tiệm châu báu.

Nàng nói đến câu "từ lúc Kiên nhi chết rồi" thì châu lệ tầm tã tuôn rơi. Nàng vừa trông thấy gã ăn xin ngồi ủ rũ góc tường thật là dơ dáy, bất giác động mối thương tâm, liền cất tiếng hỏi:

- Mẫu thân ngươi đâu? Tại sao mà phải đi ăn xin?

Đứa ăn xin đáp:

- Mẫu thân cháu… không thấy đâu cả.

Mẫn Nhu thở dài, móc trong bọc ra một đĩnh bạc nhỏ liệng xuống chân nó nói:

- Đây ta cho ngươi để mua bánh mà ăn.

Nàng nhảy lên ngựa ra đi còn quay lại hỏi:

- Hài tử! Tên ngươi là chi?

Gã ăn xin đáp:

- Cháu là… "Cẩu tạp chủng"

Thạch Thanh lắc đầu nói:

- Gã này ngây thơ không biết gì hết.

Mẫn Nhu cũng nói:

- Đúng thế! Thật là một đứa bé đáng thương!

Hai người vừa nói vừa giật cương cho ngựa chạy về phía thành Biện Lương. Gã ăn xin kia từ lúc tử thi Ngô đạo Nhất làm cho sợ hãi thất thần rồi mê man ngất lịm. Đến lúc trời sáng gã mới hồi tỉnh.

Thấy Thạch Thanh đến nơi, gã vội ẩn vào góc tường. Gã toan chạy trốn xa hơn nhưng thấy Thạch Thanh lật thi thể Ngô đạo Nhất lên lục soát thì lại sợ quá không dám nhúc nhích. Gã không ngờ thiếu phụ xinh đẹp kia lại ném cho mình một đĩnh bạc. Gã nghĩ bụng:

- Bà kia vừa bảo cho tiền mình đi mua bánh ăn, mà bánh mình hãy còn cầm đây.

Gã liền dơ tay lên đưa mắt nhìn chiếc bánh nướng mà đêm qua gã đã ngoạm một miếng. Lúc này gã bớt kinh sợ thì lại thấy đói dữ. Gã liền há miệng cắn luôn. bỗng nghe đánh sạo một tiếng! Hai hàm răng gã đau nhức tựa hồ cắn phải sắt đá.

Gã ăn xin rút chiếc bánh ra. Trong miệng gã có một vật rắn. Gã liền nhả ra lòng bàn tay trái thì thấy đó là một miếng sắt đen sì. Gã liếc qua một cái rồi cũng chẳng cần nghĩ đến tại sao trong bánh lại có miếng sắt này. Gã nhìn lại miếng bánh kia thấy không còn vật gì nữa, liền cắn ăn lấy ăn để.

Chỉ trong khoảnh khắc, gã ăn xin đã ăn hết tấm bánh. Gã đưa mắt nhìn thi thể Ngô Đạo Nhất thì thấy gần đó còn mười mấy tấm bánh đã bửa ra. Gã tự hỏi:

- Tên quỷ sứ nào bửa bánh ra liệng đi thế này, chẳng biết còn ăn được không?

Gã ăn xin còn đang ngần ngừ không biết có nên lượm những tấm bánh này không, thì bất thình lình trên đỉnh đầu có tiếng người nói:

- Đã bao vây hết bốn mặt rồi.

Gã ăn xin giật mình kinh hãi lẩm bẩm:

- Sao trên đỉnh đầu mình lại có tiếng người?

Gã ngẩng đầu lên coi thì trên nóc nhà có ba gã đàn ông mặc áo trắng đứng đó. Tiếp theo mấy tiếng veo véo vang lên. Có người nhảy lại gần gã.

Gã ăn xin xoay mình lại thì lại thấy bốn người cũng mặc áo trắng tay cầm trường kiếm đứng hai bên. Gã thấy lưỡi kiếm sáng loáng thì sợ hết hồn,

miệng há hốc ra.

Tiếp theo lại có tiếng vó ngựa dồn dập. Một người phi ngựa mới tới lớn tiếng hỏi:

- Các bạn phải chăng là người phái Tuyết Sơn? Các bạn đã đến Hà Nam xin tha thứ cho An mỗ chưa kịp nghinh tiếp.

Chớp mắt một con ngựa vàng đã xông đến trước mặt. Người cỡi ngựa là một gã thấp lùn mà béo chùm béo chụt, râu mọc tua tủa. Hắn không dừng ngựa đột nhiên nhảy xuống. Con ngựa vàng chạy lạng qua một bên. Xem chừng nó đã được huấn luyện rất thuần thục. Nó đi vòng ra xa một chút rồi dừng lại. Ba gã áo trắng từ trên nóc nhà đồng thời nhẹ nhàng nhảy xuống. Gã nào cũng nắm chặt tay kiếm. Gã to lớn vào trạc bốn mươi lên tiếng:

- Phải chăng các hạ là Kim Đao An trại chủ? May được gặp đây! May được gặp đây?

Gã vừa nói vừa đưa mắt ra hiệu cho những người mặc áo trắng đứng ở sau lưng An Phụng Nhật.

Nguyên An phụng Nhật bị Thạch Thanh đánh bại rồi, hắn buồn rầu vô cùng. Nhưng hắn là một hán tử đã quen chịu đựng. Bỗng hắn sờ lên hàm râu tự hỏi:

- Vợ chồng Thạch trang chủ phải chăng đã trở lại Hầu Giám tập? Phải rồi! Chu tứ đệ mắc lừa, không lấy được vật kia, vợ chồng y quyết nhiên tới đó tìm lại. Mình đã bị bại về tay y. Nếu y lấy được chẳng nói làm chi. Nếu y không lấy được thì mình tìm lại lần nữa cũng chẳng sao. Chắc Ngô Đạo Nhất cất vật này vào một nơi nào bí hiểm lắm.

Huyền Thiết Lệnh trong tay tiểu cái

An Phụng Nhật quyết định chủ ý rồi lập tức lên ngựa ra đi. Ngựa của hắn không nhanh bằng đôi tuấn mã của vợ chồng họ Thạch. Hơn nữa hắn không muốn họ muốn tới gần nên cho ngựa đi thong thả vì thế mà Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu lục soát thi thể Ngô Đạo Nhất và tiệm bánh bán xong rồi bỏ đi hắn mới đến Hầu Giám tập.

An Phụng Nhật có đôi mắt rất tinh. Từ đằng xa, hắn đã nhìn thấy trên nóc nhà có ba người mặc toàn đồ trắng lưng đeo trường kiếm. Coi cách ăn mặc của bọn này, hắn đoán chắc ngoài bọn đệ tử phái Tuyết Sơn gần miền Xuyên Tạng thì không còn ai nữa.

An Phụng Nhật ruổi ngựa gần tới nơi thì thấy ba gã kia để hết tâm trí vào mình như đại địch. Hắn tưởng ba gã này đến tập kích vợ chồng họ Thạch liền nghĩ ngay đến cách mua chuộc cảm tình vợ chồng nhà này, hắn lớn tiếng gọi.

Không ngờ chạy đến nơi thì chẳng thấy tung tích vợ chồng họ Thạch đâu cả. Chỉ có bảy tên đệ tử phái Tuyết Sơn đang bao vây một gã ăn xin nhỏ tuổi.

An Phụng Nhật thấy rất lấy làm kỳ, bất giác đưa mắt nhìn thì thấy gã ăn xin mặt mũi lem luốc mà thần sắc cũng không ra vẻ con người biết võ công. Hắn thấy hán tử mặc áo trắng luôn luôn đưa mắt ra hiệu cho đồng bọn, liền nhìn lại gã ăn xin một lần nữa.

An Phụng Nhật nhìn thấy trong tay gã có một miếng sắt thì giật mình kinh hãi. Miếng sắt này đen sì tựa như tấm "Huyền Thiết lệnh" mà các giới võ lâm thường đồn đại. Hắn lại thấy bốn tên áo trắng đứng đằng sau lăm lăm trường kiếm trong tay dường như có ý muốn chiếm đoạt miếng sắt kia.

An Phụng Nhật không kịp suy nghĩ gì nữa vội xoay tay rút Kim đao ra sử chiêu "Bát Phương Tàng Đao". Đồng thời thân binh hắn chuyển động xoay quanh gã ăn xin một vòng.

Thanh Kim đao hóa ra bên tả một đao, bên hữu một đao, trước một đao sau một đao. Chỉ trong nháy mắt tám phương hiện ra hai mươi bốn đao mà bóng đao nào cũng chỉ cách gã ăn xin chừng nửa thước, thành ra quanh mình gã bao bọc toàn bóng đao.

Gã ăn xin thấy ánh đao chói mắt sợ quá toàn thân run lẩy bẩy. Gã òa lên khóc. Giữa lúc gã ăn xin buông tiếng khóc thì bảy tên áo trắng đều vung

trường kiếm ra thành một làn kiếm quang. Làn kiếm quang này bao vây lấy An Phụng Nhật cùng gã ăn xin. Bây giờ luồng bạch quang vây ở vòng ngoài lớn hơn, trong vòng này lại có một vòng nhỏ ánh vàng. Giữa vòng nhỏ ánh vàng lại có gã ăn xin đang khóc rống lên, nước mắt mũi đầm đìa.

Bảy tên áo trắng đang dùng trường kiếm bao vây An Phụng Nhật cùng gã ăn xin, chưa dám tấn công thì bất thình lình tiếng vó ngựa dồn dập lại vang lên. Một con ngựa trắng một con ngựa đen từ trên đường quan đạo phía Tây lao tới. Chính là vợ chồng Thạch Thanh trở lại.

Nguyên hai người đang ruổi ngựa vào thành Biện Lương thì thấy bọn đệ tử phái Tuyết Sơn xuất hiện. Hai người động tâm liền lập tức giục ngựa quay trở lại.

Còn ở đằng xa Thạch thanh đã la lên:

- Tuyết Sơn bằng hữu! An trại chủ! Các vị đều là những người biết điều. Có chuyện gì xin lấy lời lẽ nói với nhau, chớ nên làm tổn thương hòa khí.

Hán tử đứng đầu bảy tên đệ tử phái Tuyết Sơn người cao lớn dơ thẳng thanh trường kiếm lên. Cả bảy tên đồng thời dừng kiếm lại, nhưng vẫn đứng vây quanh An Phụng Nhật.

Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu bây giờ đã nhìn thấy tay gã ăn xin cầm một miếng sắt đắt giá la lên một tiếng:

- Úi chà!

Tuy hai người chưa hiểu rõ đó có phải là vật mình muốn tìm hay không nhưng trong lòng đã cực kỳ hồi hộp. Thạch Thanh hỏi:

- Tiểu huynh đệ! Trong tay chú em có vật gì đó? Cho ta coi một chút được không?

Y biết rằng An Phụng Nhật tất không dám ngăn trở. Chỉ cần gã ăn xin đưa cho là được. Y quyết định chủ ý rồi vừa nói vừa tiến vào giữa. Vòng vây bảy thanh kiếm một lưỡi đao để toan lấy miếng sắt, y tự lượng bọn đệ tử phái Tuyết Sơn không ngăn cản nổi mình.

Gã hán tử cao lớn mặc áo trắng lại lên tiếng:

- Thạch trang chủ! Trong vụ này, bọn tại hạ là người đến trước.

Mẫn Nhu nói ngay:

- Cảnh sư huynh! Sư huynh thử hỏi chú bé coi đĩnh bạc ở dưới chân y có phải là của ta đã cho không? Cái đó đủ chứng minh ai đã đến trước.

Câu này là một chứng cớ hùng hồn. Nàng đã cho bạc gã ăn xin, dĩ nhiên là nàng phải đến trước bọn áo trắng nhiều.

Gã hán tử cao lớn họ Cảnh tên Vạn Chung. Cảnh Vạn Chung là một tay cao thủ trong hàng đệ tử thứ hai của phái Tuyết Sơn. Gã nói:

- Thạch phu nhân! Dù hiền khang đệ có đến trước và cho bạc chú em này thật, nhưng Huyền Thiết lệnh là do bọn tại hạ nhìn thấy trước.

Ba tiếng "Huyền Thiết lệnh" vừa thốt ra khỏi cửa miệng Cảnh Vạn Chung thì Thạch Thanh, Mẫn Nhu và An Phụng Nhật đều run lên lẩm bẩm:

- Quả nhiên là Huyền Thiết lệnh!

Sáu tên đệ tử phái Tuyết Sơn kia cũng lộ vẻ kinh hãi.

Thật ra thì cả bảy tên chưa một ai nhìn thấy miếng sắt trong tay gã ăn xin. Nhưng chúng thấy vợ chồng họ Thạch cùng Kim đao An trại chủ tỏ vẻ nghiêm trọng, chúng mới đoán vật ấy là Huyền Thiết lệnh.

Mặt khác Thạch, Mẫn, cũng nghĩ rằng bọn Cảnh Vạn Chung biết nhiều hiểu rộng lại là những người tinh tế nhanh nhẹn đã nhìn thấy tấm thiết bài từ trước, chứ không phải chúng nói ngoa. Thế rồi cả mười người chẳng ai bảo ai đều xoè tay ra trước mặt gã ăn xin nói:

- Chú em! Chú hãy cho ta!

Cả mười người tự ràng buộc nhau, nên không ai hạ thủ cướp đoạt, vì họ biết rằng nếu dùng cường lực thì dĩ nhiên bất lợi. Một là những người kia không chịu tất xảy ra cuộc tranh phong, hai là không được danh chính ngôn thuận. Ai cũng mong rằng gã ăn xin tự cầm miếng sắt đưa cho mình.

Gã ăn xin có ngờ đâu cả mười người cùng muốn lấy cái miếng sắt vô dụng, nó làm cho gã suýt nữa phải gẫy cả hàm răng, tuy gã ngừng khóc nhưng vì hoang mang luống cuống nên nước mắt lại tràn ra.

Bất thình lình một thanh âm trầm trầm trầm cất lên:

- Ngươi cho ta quách!

Một bóng người nhảy vào trong trường, dơ tay ra cướp lấy miếng sắt trong tay gã ăn xin.

Những người kia liền la lối:

- Để xuống!

- Làm gì thế!

- Ngươi thật là lớn mật! Cút đi!

Mỗi người một câu quát mắng rồi vừa đao vừa trường kiếm đồng thời vung lên nhằm đánh xuống bóng người vừa mới đến.

An Phụng Nhật đứng gần gã ăn xin nhất vung đao ra chiêu "Bạch Hồng Quán Nhật" chém xuống đầu người đó.

Bảy tên đệ tử phái Tuyết Sơn luyện tập rất tinh thục. Bảy cây kiếm ra tay đâm vào những phương vị khác nhau của người đó. Dù người đó có tránh được trên vai cũng không tránh được dưới chân, giữ được trung bàn thì để hở hạ bàn hay thượng bàn.

Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu chưa nhìn rõ người đó là ai nên không muốn hạ độc thủ. Hai thanh kiếm vạch thành hình bán nguyệt. Kiếm quang lấp loáng bao bọc lấy người đó.

Bỗng nghe một tràng tiếng leng keng vang lên. Người kia vung tay mấy cái. Không biết y dùng thủ pháp ghê gớm gì mà chỉ trong chớp mắt đã đoạt được thanh Kim đao của An Phụng Nhật cùng bảy thanh trường kiếm của bọn đệ tử phái Tuyết Sơn.

Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu thấy hổ khẩu tê nhức, suýt nữa rớt kiếm. Hai người hốt hoảng vội lùi lại. Thạch Thanh sắc mặt lợt lạt còn còn Mẫn Nhu thì mặt lại đỏ bừng.

Vợ chồng Thạch trang chủ ở Huyền Tố trang một khi đã song kiếm hợp bích thì có thể nói là thiên hạ vô địch. Thế mà bây giờ bị người đó chỉ dơ ngón tay búng vào mũi kiếm một cái mà thanh kiếm trong tay hai người suýt nữa bay đi. Từ trước tới nay hai người lâm địch chưa từng gặp hoàn chản thất bại như hôm nay.

Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu trong lòng cực kỳ kinh hãi, nhìn ra thấy một lưỡi kim đao, bảy thanh trường kiếm đã cắm xuống quanh mình người đó thành một vòng vây.

Người mới đến này mặc áo bào xanh, râu ngắn vào trạc mươi tuổi. Mặt lão ẩn hiện một thanh khí, lộ vẻ vui mừng khôn xiết.

Thạch Thanh chợt nhớ tới một người liền buột miệng la lên:

- Phải chăng tôn giá là chủ nhân Huyền Thiết lệnh?

Người kia cười khà khà nói:

- Hắc Bạch song kiếm tại Huyền Tố trang được người giang hồ kêu là kiếm thuật thông thần, quả nhiên danh bất hư truyền. Lão phu vừa lấy tám phần lực lượng chia ra đối phó với tám vị bằng hữu. Còn phần thứ chín để đối phó với Hiền khang Lệ, mà không đoạt được binh khí của hai vị. Hỡi ôi! Công phu "Đàn Chỉ thần thông" của lão phu ngày nay không dùng được nữa, vì "đàn chỉ" thì có mà thần thông thì không. Xem chừng phải mười năm khổ luyện nữa, chưa chắc đã thành công.

Thạch Thanh nghe lão nói thì không còn hoài nghi nữa, liền chắp tay nói:

- Vợ chồng tại hạ chuyến này đến Hà Nam là có ý định lên Ma thiên Nhai để bái kiến tôn giá. Dù nguyện vọng chưa thành, may lại có duyên được gặp tôn giá nơi đây thì chuyến đi này không đến nỗi vô ích. Vợ chồng tại hạ bất tài, kiếm thuật thô thiển, đối với con mắt của tôn giá không bõ làm trò cười. Bữa nay tôn giá thu được Huyền Thiết lệnh về thật là đáng mừng. Vợ chồng tại hạ xin cung hỉ.

Bọn đệ tử phái Tuyết Sơn nghe Thạch Thanh nói vậy thì đoán ngầm trong bụng:

- Chẳng lẽ lão mặc áo xanh này lại là chủ nhân Huyền Thiết lệnh mang biệt Tạ Yên Khách ư? Coi mặt mũi lão không giống như tay đại cao thủ mà hết thảy người võ lâm nghe đến tên tuổi đều phải kinh hồn đáng tởm. Nhưng lão vừa ra một chiêu thức đã đoạt ngay được trường kiếm của bọn mình, không đúng lão thì còn người thứ hai nào như vậy nữa?

Bảy người ngơ ngác nhìn nhau lẳng lặng không ai lên tiếng.

An Phụng Nhật chắp tay nói:

- Vừa rồi tại hạ mạo phạm hổ oai. Bây giờ xin có lời tạ lỗi.

Người áo xanh này chính là Tạ Yên Khách ở Ma thiên Nhai. Tạ Yên Khách cười ha hả nói:

- Theo luật lệ ngày thường của lão phu thì các ngươi đã dùng thứ binh khí gì để công kích lão phu là lão phu phải trả bằng thứ binh khí đó. Tỉ dụ như ngươi dùng Kim đao chém vào vai bên tả của lão phu thì đương nhiên lão phu cũng dùng lưỡi Kim đao đó để chém vào vai tả ngươi. Lão cười nói tới đây rồi cầm miếng sắt tung lên một cái, tủm tỉm cười nói tiếp:

- Nhưng hôm nay lão phu đã tử tế nhiều. Nhát đao đó hãy gửi lại.

Rồi lão trỏ vào, từng tên một trong bảy tên đệ tử phái Tuyết Sơn nói:

- Ngươi đâm vào ngực lão phu.

- Ngươi đâm vào ngực huyệt "Hoàn Khiêu" ở đùi lão phu.

- Ngươi đâm vào lưng bên trái lão phu.

- Ngươi chém vào đùi lão phu…

Bảy tên đệ tử phái Tuyết Sơn nghe lão nói đúng từng chiêu thức một không sai chút nào thì trong lòng cực kỳ kinh hãi. Trong lúc cấp bách mà lão thấy được rõ ràng từng người một ra chiêu và lại nhớ một cách rất rành mạch. Nguyên một điểm này cũng đủ tỏ nhỡn lực cùng ký ức của lão trên đời không ai bì kịp.

Bỗng lại nghe lão nói tiếp:

- Tất cả những món đó lão phu hãy ghi vào trong dạ. Lúc nào nổi hung lên sẽ đến đòi nợ các ngươi.

Trong bọn đệ tử phái Tuyết Sơn, một tên lùn nhất lớn tiếng nói:

- Chúng ta tài nghệ chẳng bằng lão đành chịu thua kém rồi. Lão còn nói mát làm chi? Bất tất lão phải ghi vào sổ nợ, đâm ta một nhát đi cho rồi! Ai hơi đâu mà để món nợ đó trong dạ được.

Gã này tên gọi Vương Vạn Nhận, tính khí cương cường mà lại cố chấp. Gã biết mình không địch nổi thì đành chịu, nhưng không muốn để ai mỉa mai đến người phái Tuyết Sơn.

Tạ Yên Khách gật đầu nói:

- Hay lắm! Rồi lão rút lấy thanh trường kiếm của Vương Vạn Nhận đâm ra luôn. Vương Vạn Nhận vội nhảy lùi ra phía sau để tránh. Ngờ đâu thế kiếm của Tạ Yên Khách thần tốc phi thường. Người Vương Vạn Nhận còn lơ lửng trên không, mũi kiếm đã đụng vào trước ngực gã. Tạ Yên Khách rung tay một cái rồi thu kiếm về.

Vương Vạn Nhận hai chân chấm đất, thấy trước ngực mát rượi liền cúi xuống coi bất giác kêu lên một tiếng:

- Úi chà!

Gã thấy ngực mình hở ra một lỗ tròn bằng chén trà, thì ra Tạ Yên Khách lúc rung tay đã dùng mũi kiếm khoét một vong tròn ở trước ngực gã. Ba lần áo gã mặc đều bị khoét hết để hở cả thịt ra, tựa hồ đã dùng kéo cắt một lỗ tròn. Giả tỉ lão ra tay nặng hơn chút nữa thì đã khoét sâu vào đến trái tim gã rồi.

Vương Vạn Nhận sợ xám mặt lại, ngây người ra.

An Phụng Nhật thì trong lòng bội phục vô cùng. Hắn không nhịn được, bật lên tiếng hoan hô:

- Hảo kiếm pháp!

Nói về phóng kiếm cho đúng bộ vị, kình lực ra cho vừa vặn thì chiêu thức của Tạ Yên Khách vừa rồi, vợ chồng Thạch Thanh nếu cố gắng cũng có thể làm được. Nhưng kiếm thế đi mau lẹ khiến cho đối phương biết rõ chỗ nào mà vẫn không tránh né được thì Thạch Thanh và Mẫn Nhu tự biết mình không bao giờ bì kịp.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, trong lòng vừa khó chịu vừa hối tiếc. Họ lẩm bẩm:

- Võ công lão này thiệt là kỳ dị không biết đến đâu mà lường! Mình thật vận xui. Giả tỉ đến sớm một bước thì đã lấy được Huyền Thiết lệnh rồi, làm gì mà chẳng trả xong đại mối thù kia?

Tạ Yên Khách hắng giọng một tiếng, rồi cất bước đi luôn. Một thiếu nữ trong bọn đệ tử phái Tuyết Sơn đột nhiên la lên:

- Tạ tiên sinh! Khoan đã!

Tạ Yên Khách quay lại hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Thiếu nữ này tên là Hoa Vạn Tử, nàng đáp:

- Vừa rồi tôn giá đã nương tay không hạ sát Sư ca tại hạ, cả phái Tuyết Sơn cùng đội ơn sâu nhưng tại hạ muốn hỏi một câu: Tôn giá cầm miếng sắt đó phải chăng là Huyền Thiết lệnh?

Tạ Yên Khách vẻ mặt ngạo nghễ hỏi lại:

- Phải thì sao? Mà không phải thì sao?

Hoa Vạn tử đáp:

- Nếu không phải là Huyền Thiết lệnh thì tôn giá có điều lầm lỗi đó.

Cảnh Vạn Chung quát lên:

- Hoa sư muội! Không được nhiều lời!

Bỗng thấy Tạ Yên Khách mặt nổi gân xanh rồi bình tĩnh lại.

Mọi người đều biết Tạ Yên Khách tâm tính tàn nhẫn hiếu sát, hốt hỉ hốt nộ, làm việc gì đều tự ý mình, cả hắc đạo lẫn bạch đạo không biết bao nhiêu hảo hán chết về tay lão. Võ công lão thật là ghê gớm mà hành tung lại không nhất định. Tuy có nhiều người muốn tìm lão để báo thù mà không hiểu tại sao họ đều bị chết dọc đường. Những năm gần đây, kẻ thù của lão đều bị lão giết cho kỳ hết, còn một số biết rằng không địch nổi đành bỏ ý niệm báo thù. Bữa nay lão bị mười người vây đánh mà không đả thương một ai thì lão đã trở nên đại từ bi lắm rồi.

Hoa Vạn Tử không biết trọng khinh dám thốt ra lời xúc phạm. Chẳng những bọn đồng môn phái Tuyết Sơn đem lòng khiếp sợ mà vợ chồng họ Thạch cũng lo thay cho nàng đến toát mồ hôi.

Tạ Yên Khách dơ cao tấm thiết bài lên lớn tiếng niệm:

- Này lệnh Huyền thiết, cầu đâu nghiệm đó!

Lão xoay tấm thiết bài lại niệm tiếp:

- Tấm Huyền Thiết lệnh này thật hiếm có. Đao kiếm chém vào cũng không sứt mẻ.

Lão nói xong lượm một thanh kiếm ở dưới đất chém vào thiết bài đánh choang một tiếng.

Thanh trường kiếm gãy làm hai đoạn, đoạn trên văng đi tấm thiết bài vẫn không bị mảy may dấu vết nào cả.

Lão sa sầm nét mặt lớn tiếng hỏi:

- Còn ta lầm lỗi ở chỗ nào?

Hoa Vạn Tử đáp:

- Tiểu nữ được nghe các bạn giang hồ nói rằng: Tạ tiên sinh có ba tấm Huyền Thiết bài đã chia ra để tặng những người có ơn với Tạ tiên sinh. Ba người được Tạ tiên sinh tặng cho thiết bài và dặn giữ lệnh bài đó để phòng khi có việc gì dù khó đến đâu, Tạ tiên sinh cũng làm thay cho được tới nơi. Điều đó có thật không?

Tạ Yên Khách đáp:

- Đúng thế! Vụ này trong võ lâm còn ai không biết?

Lão vừa nói vừa ra chiều đắc ý.

Hoa Vạn Tử nói:

- Tiểu nữ nghe nói trong ba tấm Huyền Thiết lệnh thì hai tấm đã quay về tiền bối rồi. Nhân thế mà võ lâm xảy ra hai việc kinh thiên động địa. Thiết bài này là cái cuối cùng, có phải thế không?

Tạ Yên Khách nghe nàng nói "nhân đó mà xảy ra hai vụ kinh thiên động địa" thì sắc mặt đã hòa hoãn lại dường như lấy làm vừa ý. Lão đáp:

- Phải rồi! Ông bạn được ta tặng tấm Huyền Thiết lệnh này qua đời đã lâu. Bản lãnh y rất cao cường chả có việc gì y không làm nổi. Vậy tấm bài này không được việc gì cho y. Y chết rồi lại không có con cái, nên lệnh bài này mới lọt vào tay kẻ khác. Mấy năm nay bao nhiêu người liều mạng đi tìm kiếm nó với mục đích là để sai lão phu làm cho họ một việc thật lớn. Ha ha! Ngờ đâu bữa nay lão phu lại thu được nó về một cách dễ dàng, lão phu thu được lệnh bài rồi thì các bạn giang hồ không khỏi có chút thất vọng. Nhưng lão phu nghĩ đó cũng là một điều may để ai nấy đều tai qua nạn khỏi.

Lão nói tới đây vung chân đá cái thây Ngô Đạo Nhất ra xa mấy trượng và nói tiếp:

- Ngươi đã được lệnh bài, chưa kịp đem đến để phiền ta thì chính ngươi đã thành cái đích cho bao nhiêu cặp mắt theo dõi. Bọn người võ lâm chẳng ai không muốn giết ngươi cho sướng tay, chẳng ai không muốn đoạt được lệnh bài, đến Thạch trang chủ ở Huyền Tố trang là người hiền đức còn chưa thoát được khỏi vòng trần tục, huống chi người khác. Ha ha! Ha ha!

Câu nói sau cùng của lão đầy vẻ mỉa đời. Thạch Thanh nghe lão nói câu này bất giác thẹn đỏ mặt lên. Ở trong võ lâm, y là người nhẫn nại đã quen, không hay nổi cơn tức giận. Hơn nữa bề ngoài tuy y ăn nói với ai cũng niềm nở, lịch sự mà y nói câu gì mọi người cũng nghe theo, không một ai phản kháng. Không ngờ bữa nay y bị Tạ Yên Khách mỉa mai ra mặt. Con người càng bình tĩnh cao ngạo bao nhiêu, lúc bị mất mặt lại càng mất mặt bấy nhiêu.

Mẫn Nhu tức quá, sắc mặt lợt lạt, nàng không ngớt ngó lén vẻ mặt Thạch Thanh. Nếu nàng thấy lang quân có ý muốn rút kiếm là lập tức nàng sẽ liều mạng với Tạ Yên Khách. Tuy nàng biết rõ mình không địch nổi nhưng nỗi căm tức này càng không thể dằn lòng được.

Bỗng nghe Tạ Yên Khách lại nói:

- Vợ chồng Thạch tranh chúa là bậc anh hùng hào kiệt, dù tấm Huyền Thiết lệnh này có lọt vào tay hai vị cũng chỉ kêu lão phu phải bôn ba vất vả làm một việc khó khăn mà thôi. Nhưng nó mà lọt vào tay kẻ tiểu nhân vô liêm sỉ có thể bắt lão phu tự chặt chân tay, sống không được chẳng chết cho mới thật là khổ. Dù ai đến có yêu cầu lão phu phải tự sát, nếu lão phu không nghe thì ra đã tự mình huỷ bỏ lời "cầu đâu nghiệm đấy". Thế là lão phu vận

đỏ nên mới thu hồi được lệnh bài một cách dễ dàng. Ha ha!

Tiếng cười của lão làm rung động cả mái nhà.

Trong Hầu Giám tập, có mấy chàng thanh niên lớn mật dám chọc cửa sổ dòm trộm ra. Họ vừa nghe tiếng cười rùng rợn của Tạ Yên Khách thì đều rụt đầu vào người run lên bần bật.

Hoa Vạn Tử tuy còn nhỏ tuổi, nhưng là người gan dạ. Nàng lớn tiếng nói:

- Ngày trước Tạ tiên sinh đã ra lời thề độc là bất luận lệnh bài lọt vào tay ai mà đem đến, đều được tiên sinh làm theo như ý sở cầu. Dù kẻ đó có oán thù đến bảy đời cũng không gia hại…

Nàng nói đến đây thì số người xem gia tăng lên nhiều. Bọn Phùng Chấn Võ, Bản không đạo nhân, Chu Mục cũng đã tới nơi.

Hoa Vạn Tử lại hỏi:

- Tấm bài này Tạ tiên sinh lấy được ở trong tay chú nhỏ kia mà sao tiên sinh không giải quyết cho chú một vấn đề khó khăn?

Tạ Yên Khách cười phì một tiếng rồi nói:

- Gã ăn xin đó là cái cóc gì? Tạ Yên Khách này mà đi nghe lời thằng nhỏ ăn xin thì buồn cười chết mất!

Hoa Vạn Tử dõng dạc nói:

- Các vị bằng hữu đã nghe thấy chưa? Té ra Tạ tiên sinh biểu chú nhỏ hành khất kia không phải là người, nên không đáng kể.

Tạ Yên Khách mặt lại xanh lè, lão lẩm bẩm:

- Con nha đầu này thật là đáo để. Nó làm cho mình đến phải mất mặt và khiến cho người ta nói sau lưng là mình không trọng chữ tín.

Nghe chuyện con trang chủ đau lòng

Đột nhiên Tạ Yên Khách động tâm la thầm:

- Úi cha! Hỏng rồi! Không chừng thằng ăn xin này do chúng cố ý bày đặt ra cạm bẫy để mình thò tay cướp lấy lệnh bài, rồi chúng lại bắt mình trả cho gã.

Lão nghĩ vậy liền đảo mắt nhìn quanh thì thấy ngoài bọn Thạch Thanh mười người còn có vô số khách giang hồ mới đến sau. Lão buông tiếng cười lạt, ngạo nghễ nói:

- Trong thiên hạ còn có việc chi là khó đối với họ Tạ ở Ma thiên Nhai nữa. Chú nhỏ kia! Chú đi theo ta rồi có việc gì yêu cầu ta sẽ giải quyết cho, không can dự gì đến người khác cả.

Đoạn lão dắt tay gã ăn xin cất bước toan đi.

Nên biết rằng Tạ Yên Khách tuy chẳng coi bọn người trước mặt vào đâu, nhưng lão bản tính cẩn thận, e rằng sau lưng gã ăn xin còn có kẻ tài ba giật giây đưa ra một đề nghị khó giải quyết đại khái như bắt lão chặt chân tay thì biết làm thế nào? Vì vậy mà lão định đưa gã đến chỗ khác vắng người để hỏi cho kỹ.

Vạn Hoa Tử tiến ra một bước ôn tồn nói:

- Chú em! Chú là một đứa bé ngoan mà lão bá đây lại ưa giết người. Chú em chỉ cần yêu cầu lão từ nay đừng giết…

Nàng chưa dứt lời thì đột nhiên có một luồng kình phong xô vào mặt nên còn nửa câu: "Một người nào nữa" lại phải nuốt vào chứ không nói ra được.

Nguyên Hoa Vạn Tử là người cơ biến biết Tạ Yên Khách đã hứa điều gì là làm đúng như vậy. Chính nàng vừa rồi cũng đâm kiếm vào mặt lão, nhưng lão đã nói là ghi lại đó để ngày sau lúc nào muốn thì đòi. Như vậy tất nàng có ngày bị lão rạch mặt. Huống chi sáu vị sư huynh nàng trừ một mình Vương Vạn Nhân ra, ai cũng còn nợ lão một kiếm. Bây giờ nàng mách nước cho gã ăn xin yêu cầu lão câu đó thì dĩ nhiên lão phải nghe theo. Như thế chính mình cùng năm vị sư huynh mới có thể bảo toàn tính mạng. Không ngờ Tạ Yên Khách đã biết dụng ý của nàng liền phất tay áo ngăn lại không cho nàng nói hết câu.

Tạ Yên Khách tức giận quát lên:

- Ai cho ngươi chõ miệng vào đây?

Rồi một luồng kình phong nữa lại xô đến. Hoa Vạn Tử chân đứng không vững ngã ngửa về phía sau.

Hoa Vạn Tử lưng vừa chấm đất, liền đứng phắt dậy ngay. Nàng toan nói nữa nhưng Tạ Yên Khách đã dắt gã ăn xin đi vào ngõ hẻm. Hiển nhiên lão không muốn cho gã ăn xin nghe lời chỉ bảo của Hoa Vạn Tử.

Mọi người thấy Tạ Yên Khách đã cách xa đến bảy tám thước mà còn phất tay áo đánh ngã người được thì chẳng ai là không kinh hãi nên chẳng dám nói gì nữa.

Thạch Thanh tiến ra hai bước nhìn Cảnh Vạn Chung và Vương Vạn Nhân chấp tay nói:

- Cảnh hiền đệ! Vương hiền đệ! Sư muội đây kiến thức và đảm lược hơn cả bọn mày râu. Chắc cô và Mai Hoa nữ hiệp Vạn sư muội đã từng nổi danh trên chốn giang hồ phải không? Ngoài ra còn bốn vị sư huynh nữa xin tha thứ cho tiểu đệ kiến thức hẹp hòi nên không biết và nhờ Cảnh hiền đệ giới thiệu.

Cảnh Vạn Chung đáp:

- Tại hạ được gặp hiền khang đệ ở đây thiệt may mắn vô cùng, đỡ cho bọn tại hạ phải đến Giang Nam ra mắt.

Thạch Thanh thấy vẻ mặt bảy người kia đều có ý không vui thì cho là bọn họ vừa bị Tạ Yên Khách đoạt kiếm lại hất văng người đi nên trong dạ buồn bực. Nhưng sau y lại nghĩ rằng Cảnh Vạn Chung cùng mình là chỗ bạn thân, đất khách gặp người cố cựu tưởng nên tay bắt mặt mừng. Tại sao hắn lại tỏ vẻ lạnh nhạt? Hơn nữa trước nay hắn vẫn kêu y bằng Thạch đại ca, không hiểu vì lẽ gì mà đột nhiên hắn theo đổi cách xưng hô?

Rồi như chợt nhớ ra điều gì, y tự hỏi:

- Phải chăng đứa con mất nết của ta đã gây nên tai vạ gì đây?

Thạch Thanh nghĩ vậy vội nói:

- Cảnh hiền đệ! Phải chăng thằng nhỏ bướng bỉnh của tiểu huynh đã làm cho hiền đệ phải khó chịu? Vợ chồng tiểu huynh xin lỗi hiền đệ. Lại đây! Tiểu huynh xin làm chủ nhân mời cả bảy vị đến thành Biện Lương uống chén rượu chơi.

An Phụng Nhật thấy Thạch Thanh ra chiều thân mật với bọn đệ tử phái Tuyết Sơn, mà bọn này đối với mình lại hững hờ. Hắn nghĩ rằng đi với họ cũng chẳng thú gì mà lại tức mình nữa, nên quay sang Thạch Thanh và Mẫn Nhu chắp tay nói:

- Thạch trang chủ! Thạch phu nhân! An mỗ xin cáo từ!

Thạch Thanh cũng chắp tay đáp lễ nói:

- An trại chủ miễn trách cho. Khuyển tử là Thạch Trung Ngọc hiện bái sư thụ nghiệp tại phái Tuyết Sơn tại hạ hỏi ra thì khuyển tử có điều thất lễ.

An Phụng Nhật nghĩ bụng:

- Té ra là như vậy. Mình trách y thế nào được?

Rồi kính cẩn đáp:

- Trang chủ dạy quá lời!

Nói xong dẫn bọn trại chúng cáo từ ra đi.

Bọn Cảnh Vạn Chung bảy người thủy chung vẫn lặng lẽ không nói nửa lời. Khi An Phụng Nhật đã đi xa, họ cũng chỉ đưa mắt nhìn nhau ra chiều dè dặt. Vẻ mặt vẫn buồn bực dường như chẳng ai muốn lên tiếng trước.

Người ta thường nói: "Biết con chẳng ai bằng cha mẹ". Thạch Thanh vì không quản cố được đứa con bướng bỉnh nên chẳng ngại đường xa ngàn dặm đến xin làm môn hạ Phong Vạn Lý ở phái Tuyết Sơn. Y thấy thái độ bọn Cảnh Vạn Chung bảy người có ý không vui thì e rằng thằng con bất tử đã gây ra chuyện gì khá trầm trọng.

Y liền tươi cười gợi chuyện:

- Bạch lão gia tử, Bạch lão thái thái vẫn mạnh giỏi chứ? Phong hỏa thần long Phong sư huynh có bình yên không?

Vương Vạn Nhân không nhẫn nại được nữa lớn tiếng đáp:

- Sư phụ và sư nương ta chưa đánh chết thằng nhỏ là phúc lớn lắm rồi!

Chính Vương muốn mắng là thằng mất dạy, nhưng thấy vẻ mặt Mẫn Nhu cực kỳ khổ sở nên hắn chỉ kêu là thằng nhỏ. Tuy hắn đã dè dặt giữ ý nhưng nghe giọng nói cũng biết là hắn căm tức vô cùng muốn nặng lời thóa mạ.

Mẫn Nhu vành mắt đỏ hoe nói:

- Vương đại ca! Ngọc nhi thật là một đứa trẻ rất hư, đắc tội với chư vị. Tiểu muội xin tạ tội.

Nàng nói xong loanh quanh như muốn quỳ xuống. Bọn đệ tử phái Tuyết Sơn vội đáp lễ Vương Vạn Nhân lớn tiếng la:

- Thạch đại tẩu! Đại tẩu bất tất phải làm như vậy. Thằng nhỏ nếu nó chỉ được một phần giống đại ca, đại tẩu thì đã không nên chuyện. Có phải nó đắc tội với Vương Vạn Nhân này đâu. Mà dù nó có đắc tội với tiểu đệ cũng chẳng quan hệ gì. Tiểu đệ chỉ bắt nó đá cho mấy cái là xong. Nhưng nó lại đắc tội với sư phụ sư nương mới khổ chứ! Bạch sư ca lại là người tính nóng như lửa. Thạch trang chủ! Không phải tiểu đệ nói đãi lòng. Có lần tiểu đệ muốn đến thông báo cho Trang chủ hay là Bạch sư ca còn muốn đốt cả Huyền Tố trang, để hai vị biết chừng mà tránh đi. Chén rượu của Trang chủ cho bữa nay, Vương Vạn Nhân không thể uống được đâu. Bạch sư ca mà biết ra thì y… tất sẽ trở mặt tuyệt giao với tiểu đệ.

Gã họ Vương nói huyên thuyên một hồi mà thủy chung vẫn không đề cập đến đến Thạch Trung Ngọc đã phạm tội gì.

Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu càng nghe càng kinh hãi nghĩ bụng:

- Mình cùng phái Tuyết Sơn kết giao đã mấy đời nay mà sao Bạch Vạn Sơn lại căm hận đến muốn đốt nhà mình được. Y liền nói:

- Thằng súc sinh đó thật là lớn mật! Tội nó thực đáng chết! Sao nó lại dám đắc tội cả với lão thái gia cùng lão thái thái?

Cảnh Vạn Chung là người cẩn trọng lại nhiều lịch duyệt bây giờ mới lên tiếng:

- Nơi đây là chỗ thị phi, không tiện đứng lâu. Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện hay hơn.

Gã nói xong rút lấy thanh trường kiếm rồi tiếp:

- Xin mời Thạch trang chủ cùng Thạch phu nhân lên đường.

Thạch Thanh gật đầu rồi cùng Mẫn Nhu trông về phía Tây mà đi. Hai con ngựa từ từ đi theo. Đoàn người đi chừng được bảy tám dặm ra đến đường lớn thì thấy bên đường có ba cây dẻ cành lá xòa ra như cái lọng. Cảnh Vạn Chung hỏi:

- Thạch trang chủ! Chúng ta qua bên kia nói chuyện được chăng?

- Được lắm!

Chín người đi tới gốc cây. Họ ngồi xuống tảng đá lớn hoặc trên cành cây.

Lúc này Cảnh Vạn Chung đã giới thiệu vợ chồng Thạch Thanh với bốn người kia.

Vợ chồng Thạch Thanh tuy trong lòng nóng nảy nhưng không tiện mở miệng hỏi ngay.

Cảnh Vạn Chung lên tiếng trước:

- Thạch trang chủ! Tại hạ cùng Trang chủ đã là chỗ thân tình nên có lời nói thẳng, xin Trang chủ chớ để lòng. Theo ý kiến tại hạ thì Trang chủ hãy giao lệnh lang cho bọn tại hạ mang đi. Tại hạ đã hết sức xin cùng sư phụ, sư mẫu và Bạch sư huynh mà cũng khó lòng bảo toàn tính mệnh được cho gã. Dù gã có phải tước bỏ võ công còn hơn để hai nhà trở nên cừu địch, dấy động can qua.

Thạch Thanh rất lấy làm kỳ nói:

- Từ khi thằng nhỏ qua bên quý phái, ba năm nay tiểu huynh chưa được gặp nó lần nào. Hết thảy mọi việc tiểu huynh tuyệt không biết một tí gì. Mong rằng Cảnh hiến đệ nói cho tiểu huynh hay đừng giấu diếm gì.

Cảnh Vạn Chung hỏi:

- Thạch trang chủ không biết thật ư?

Thạch Thanh đáp:

- Không biết gì thật.

Cảnh Vạn Chung vốn biết Thạch Thanh làm Trang chủ Huyền Tố trang danh tiếng lẫy lừng không khi nào lại nói dối. Y nói biết là biết. Y bảo không là không. Hắn liền đáp:

- Té ra Thạch trang chủ không biết gì hết.

Mẫn Nhu rất quan tâm đến con mình, nàng không nhịn được liền cắt ngang câu chuyện hỏi:

- Vậy Ngọc nhi không ở thành Lăng Tiêu nữa ư?

Cảnh Vạn Chung gật đầu.

Vương Vạn Nhân nói:

- Giả tỉ chú nhỏ đó hiện giờ còn ở thành Lăng Tiêu thì đã có đến trăm mạng

cũng hết đời rồi. Thạch Thanh trong lòng ngấm ngầm tức giận, y lẩm bẩm:

- Mình cho Ngọc nhi đến bái môn học võ là vì coi trọng võ công phái Tuyết Sơn. Nó hãy còn nhỏ tuổi, bản tính bướng bỉnh dù có mạo phạm môn quy thì cũng phải nể mặt vợ chồng mình chứ! Đâu có thể muốn giết là giết ngay được. Dù cho phái Tuyết Sơn có người nhiều thế lớn, nhưng chẳng lẽ chốn giang hồ không còn ai nói gì đến đạo lý nữa hay sao?

Tuy y nghĩ vậy nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên lạnh lùng nói:

- Lề luật quý phái vốn nghiêm ngặt, điều đó tại hạ đã biết rồi. Tại hạ đưa khuyển tử đến thành Lăng Tiêu học nghệ là cũng để y học thêm khuôn phép.

Cảnh Vạn Chung hơi biến đổi sắc mặt nói:

- Thạch trang chủ nói quá lời. Thạch Trung Ngọc là một đứa phóng túng vô liêm sỉ lại cùng hung cực ác, nhưng không phải phái Tuyết Sơn dạy nó như thế.

Thạch Thanh lạnh lùng hỏi:

- Những câu phóng túng, vô liêm sỉ, cùng hung cực ác từ đâu mà ra?

Cảnh Vạn Chung quay lại bảo Hoa Vạn Tử:

- Hoa sư muội! Sư muội thử đi ngó chừng bốn mặt xem có ai tới đây không?

Hoa Vạn Tử dạ một tiếng rồi cầm kiếm đi ngay. Vợ chồng Thạch Thanh đưa mắt nhìn nhau. Hai người đều biết rằng Cảnh Vạn Chung bảo Hoa Vạn Tử ra xa là có câu chuyện muốn nói mà không muốn nói trước mặt phụ nữ.

Cảnh Vạn Chung thở dài nói:

- Thạch trang chủ! Bạch sư huynh của tại hạ không có con trai chỉ có một đứa con gái. Chắc Trang chủ đã biết rồi. Sư diệt nữ tại hạ năm nay mới mười hai tuổi mà thông tuệ khác thường, tính tình khả ái. Bạch sư huynh cố nhiên quý như hòn ngọc trên tay. Sư phụ sư mẫu tại hạ cũng coi y như người ruột thịt. Có thể nói y là một vị tiểu công chúa tại thành Lăng Tiêu trên núi Đại Tuyết. Bọn sư huynh sư đệ, sư tỷ sư muội tại hạ dĩ nhiên là cưng chiều y.

Thạch Thanh gật đầu nói:

- Chắc là thằng con bất hiếu của tại hạ đã đắc tội với vị tiểu công chúa đó. Có đúng thế không?

Cảnh Vạn Chung đáp:

- Hai chữ đắc tội này hãy còn nhẹ quá! Gã… gã… lớn mật đến độ dám càn rỡ hơn nữa. Gã trói chặt chân tay sư điệt nữ của tại hạ rồi lột hết quần áo ra không để một chút gì che thân, toan bề cưỡng gian.

Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu la lên:

- Trời ơi!

Rồi đứng phắt dậy.

Mẫn Nhu sắc mặt lợt lạt. Thạch Thanh nói:

- Sao… lại có việc đó được? Thạch Trung Ngọc năm nay mới mười lăm tuổi. Trong vụ này tất có sự hiểu lầm.

Cảnh Vạn Chung nói:

- Câu chuyện này ai nghe cũng tưởng hoang đường, nhưng đó chính là sự thật trăm phần trăm. Hai ả nha hoàn trong coi tiểu diệt nữ nghe tiếng la ó chạy vào phòng thấy vậy liền kêu cứu thì một ả bị chặt đứt cánh tay, còn một ả bị chém vào đùi. Cả hai đều chết ngất. Thằng lỏi kia thấy thế kinh hãi nên tiểu điệt nữ mới thoát nạn.

Trong võ lâm sắc giới là điều tối quan trọng. Cả trong hắc đạo, những tay hảo hán cướp của giết người chỉ là sự thường. Nhưng một khi đã phạm đến chữ dâm thì lập tức bị đồng đạo thóa mạ.

Mẫn Nhu nghe nói mặt mày tái mét phải vịn vào trượng phu mới đứng vững được. Nàng cất tiếng hỏi:

- Tướng công! Biết làm thế nào bây giờ?

Thạch Thanh cũng tan nát cõi lòng. Y là người rất tôn trọng đạo nghĩa giang hồ. Giả tỉ y nghe con mình phạm tội giết người cũng đã lấy làm khó chịu lắm rồi. Nhưng vụ này không biết làm thế nào. Cậu con nếu ở bên mình thì y cũng đã đâm chết ngay tức khắc. Y định thần lại đáp:

- Thế là còn được hoàng thiên bảo hộ. Bạch cô nương vẫn giữ được băng thanh ngọc khiết chưa bị thằng nghiệt súc làm ô uế!

Cảnh Vạn Chung lắc đầu nói:

- Tuy nhiên đã đến thế thì cũng chẳng khác gì bị cưỡng gian rồi. Sư phụ tại hạ tính nết thế nào Trang chủ đã biết rồi. Lập tức ngài cho người đi truy tầm thằng lỏi Thạch Trung Ngọc và dặn hễ ai thấy gã là chém chết ngay

không được để sống.

Vương Vạn Nhân tiếp lời:

- Gia sư có bảo ngài cùng Trang chủ là chỗ thâm giao. Nếu bắt Thạch Trung Ngọc về, tất nể mặt Trang chủ mà không giết gã. Vậy gặp gã ở bên ngoài chém phứt đi cho rồi. Cảnh Vạn Chung đưa mắt cho Vương Vạn Nhân có ý bảo hắn nhiều lời quá.

Vương Vạn Nhân cãi:

- Sư phụ dặn thế thực. Chẳng lẽ ta còn phải nói dối hay sao?

Cảnh Vạn Chung không dây lại Vương Vạn Nhân nữa. Hắn nói:

- Nếu thằng lỏi chỉ đả thương hai con nha đầu thì đã lấy chi làm trọng đại? Nhưng tệ tiểu nữ tuy còn tuổi nhỏ mà tính tình rất cương nghị. Y bị việc nhục nhã như vậy rồi không còn mặt mũi nào trông thấy ai nữa, ngồi khóc sướt mướt suốt hai ngày ròng rã. Đến đêm hôm thứ ba y chuồn cửa sổ lén ra, nhảy xuống vực thẳm muôn trùng tự tử mà chết.

Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu lại la hoảng một tiếng. Thạch Thanh hỏi:

- Sao có cứu được không?

Cảnh Vạn Chung đáp:

- Vực thẳm ngoài thành Lăng Tiêu Thạch trang chủ đã biết rồi đó. Dù là hòn đá lăn xuống cũng tan ra như cám. Một vị tiểu cô nương nhảy xuống thì nhất định phải nát nhừ rồi.

Một gã đệ tử phái Tuyết Sơn tên gọi Kha Vạn Quân chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, cũng căm hận nói:

- Oan uổng thay cho đại sư ca. Y bị sư phụ chém cụt cánh tay phải.

Thạch Thanh kinh hãi rú lên:

- Phong Hỏa Thần Long ư?

Kha Vạn Quân đáp:

- Chứ còn ai nữa? Vì sư phụ đau xót tôn nữ thác oan bị không bắt được thằng con Trang chủ. Người nổi trận lôi đình thống mạ Phong sư huynh dạy đồ đệ không nghiêm. Người càng mắng càng tức giận rồi đột nhiên lấy thanh kiếm ở sau lưng Phong sư huynh chém đứt một cánh tay của y. Tội nghiệp cho Phong sư huynh bản lãnh cao cường đến thế mà đột nhiên biến

thành phế nhân. Sư mẫu tại hạ thống trách sư phụ là quá tàn nhẫn, nóng nảy. Hai ông bà già gây gổ trước mặt đệ tử, càng nói càng đi đến chỗ gay go. Không hiểu hai vị nhắc đến chuyện cũ gì ngày trước rồi sư phụ tát sư mẫu một cái. Sư mẫu căm hận hằm hằm bỏ đi. Người nói nếu còn trở lại thành Lăng Tiêu thì không còn là người nữa.

Thạch Thanh vừa bàng hoàng vừa thẹn thùng không biết chui vào đâu cho khỏi bẽ mặt. Bình nhật y vẫn bội phục võ công của Phong Hỏa Thần Long Phong Vạn Lý, mới cho thằng con độc nhất bái y làm sư phụ. Ngờ đâu để lụy cho y biến thành kẻ phế nhân.

Kiếm pháp Phong Hỏa Thần Long vừa tinh nhuệ, vừa mãnh liệt như gió bão, như lửa cháy nên được người ta tặng cho cái biệt hiệu là Phong Hỏa Thần Long.

Phong Hỏa Thần Long rất nhiều kẻ thù, nếu y mất hết võ công thì e rằng không dám rời khỏi Đại Tuyết Sơn nửa bước. Hỡi ôi! Thật là hổ thẹn với lương hữu.

Vương Vạn Nhân lại nói:

- Kha sư đệ! Nếu bảo đại sư ca bị oan uổng, chẳng lẽ Bạch sư ca không oan uổng hay sao? Con gái y chết rồi, Bạch sư tẩu cũng phát điên.

Thạch Thanh, Mẫn Nhu càng nghe càng táng đởm kinh hồn, chỉ mong có cái huyệt động nào để chui vào cho khuất. Thực tình hai người nào biết gì đến chuyện con mình đã gây ra những việc tày đình tại thành Lăng Tiêu. Thạch Thanh đành liều hỏi lại:

- Bạch phu nhân làm sao mà hoảng loạn?

Vương Vạn Nhân đáp:

- Thì cũng vì thằng con Trang chủ mà ra. Tiểu điệt nữ chết rồi, Bạch sư ca lại trách sư tẩu không trông nom con cái để y chuồn qua cửa sổ trốn đi tự tử. Bạch sư tẩu tự than tự oán lại còn phải nghe trượng phu trách mắng. Y không ngớt la gọi: "A Tú con ơi! Mẹ đã làm hại con rồi! Mẹ đã làm hại con rồi!". Từ đó thần trí đâm ra hồ đồ. Hai vị sư tỷ không dám rời xa y một nửa bước. Chỉ sợ y lại nhảy xuống vực thẳm. Thạch trang chủ! Như vậy thì Bạch sư ca tại hạ muốn đến đốt Huyền Tố trang, Trang chủ bảo có đúng không?

Thạch Thanh nói:

- Đáng đốt lắm! Đáng đốt lắm! Vợ chồng tại hạ không còn mặt mũi nào trông thấy ai nữa, phải đi hết chân trời góc biển tìm bắt thằng nghịch tử

đưa đến thành Lăng Tiêu xử tử trước hương hồn Bạch cô nương…

Mẫn Nhu nghe tới đây, đột nhiên nấc lên một tiếng rồi ngất đi, ngã lăn vào lòng Thạch Thanh. Thạch Thanh nắn huyệt mạch cho nàng. Hồi lâu nàng mới dần dần tỉnh lại.

Vương Vạn Nhân nói:

- Thạch trang chủ! Phái Tuyết Sơn còn có hai nhân mạng cũng phải ghi vào món nợ ở Huyền Tố trang.

Thạch Thanh lại thất kinh hỏi:

- Còn hai nhân mạng nữa ư?

Thạch Thanh vốn là người quen chịu sóng gió cùng những cuộc tao ngộ tàn khốc, nhưng chưa lần nào cay đắng như ngày nay. Năm trước con thứ y là Thạch Trung Kiên bị kẻ thù giết chết. Tuy y vừa thù hận vừa đau lòng đến cực điểm nhưng không bằng bữa nay vừa, nhục nhã vừa kinh hãi. Giọng nói y lạc hẳn đi.

Vương Vạn Nhân lại nói:

- Phái Tuyết Sơn gặp phải biến cố này, sư phụ đã phái 18 tên đệ tử xuống núi, do Bạch sư huynh cầm đầu xuống Giang Nam để đốt Huyền Tố trang và người còn dặn…

Hắn nói tới đây thì ấp úng không nói được nữa.

Cảnh Vạn Chung vội đưa mắt ra hiệu ngăn lại.

Thạch Thanh xem vẻ mặt hai người đã đoán ra họ muốn nói gì rồi. Y liền hỏi:

- Chắc là bắt vợ chồng tại hạ đem lên Đại Tuyết Sơn để đền mạng cho Bạch cô nương chứ gì?

Cảnh Vạn Chung vội nói:

- Thạch trang chủ dạy quá lời. Đừng nói bọn tại hạ không dám. Mà dù có đởm lược chăng nữa, nhưng mấy chiêu võ công thô thiển thì làm sao mà mời được vợ chồng Trang chủ? Sư phụ tại hạ còn dặn: Bất luận thế nào cũng phải tìm cho bằng được lệnh lang. Nhưng y tuy nhỏ tuổi mà linh cơ lại cực kỳ mẫn tiệp, nếu không thế thì trong thành Lăng Tiêu đông người như vậy, làm sao y trốn thoát được.

Mẫn Nhu sa nước mắt nói:

- Thế thì Ngọc nhi nhất định nhảy xuống hang thẳm tự tử rồi.

Không bắt người giữ kiếm làm tin

Cảnh Vạn Chung lắc đầu nói:

- Không phải đâu. Lốt chân gã đi trên mặt tuyết lúc xuống núi sau còn thấy rõ rệt. Nói ra lại mắc cở. Bọn tại hạ bao nhiêu người lớn mà không bắt nổi một đưa con nít mới mười lăm mười sáu tuổi. Tệ sư phụ quả có ý mời hai vị đến thành Lăng Tiêu để thương lượng việc này.

Thạch Thanh nói:

- Nói qua nói lại cũng chỉ là muốn bắt tiểu đệ phải đền mạng Bạch cô nương mà thôi. Vương sư huynh bảo còn hai mạng người gửi lại phải chăng là có ý nghĩa như vậy?

Vương Vạn Nhân đáp:

- Tại hạ vừa nói mười tám tên đệ tử chia làm hai. Một toán chín người đi xuống Giang Nam. Còn toán nữa thì do Cảnh sư huynh dẫn đầu đi tìm các nơi ở Trung Nguyên xem lệnh lang lạc lõng nơi đâu thì lại gặp chuyện ngộ độc chết người. Thế mới biết họa vô đơn chí…

Cảnh Vạn Chung ngắt lời:

- Vương sư đệ! Sư đệ bất tất phải nói nữa, vụ ngộ độc đó không liên quan gì đến Thạch trang chủ.

Vương Vạn Nhân cãi:

- Sao lại không liên quan? Nếu không vì thằng nhỏ đó thì Tôn sư ca cùng Chử sư đệ đâu đến nỗi phải uổng mạng một cách mập mờ. Hơn nữa, kẻ đối đầu đã hạ độc thủ là ai, chúng ta vẫn chưa biết. Rồi đây về trại Cảnh sư huynh sẽ bẩm lại với sư phụ như thế nào? Sư phụ mà nổi cơn thịnh nộ thì e rằng cánh tay của sư huynh khó mà bảo toàn được vợ chồng Thạch trang chủ giao du khắp thiên hạ. Mình nói ra để hai vị đi nghe ngóng tin tức giùm có phải hơn không?

Cảnh Vạn Chung nhớ tới Phong sư huynh bị cái thảm chặt tay, liền nghĩ ngay đến mình không có cách nào để phục mệnh cùng sư phụ. Hắn cũng cho rằng nhờ vợ chồng Thạch Thanh đi dò la tin tức cũng là lối thoát.

Hắn nghĩ vậy bèn đáp:

- Được rồi! Sư đệ muốn thuật chuyện cùng hai vị Trang chủ thì kể đi!

Vương Vạn Nhân nhìn Thạch Thanh nói:

- Thạch trang chủ! Trước đây ba bữa, bọn tại hạ được tin gã họ Ngô lấy được Huyền Thiết lệnh ẩn náu trong bán bánh nướng tại Hầu Giám tập ngoài thành Biện Lương. Bọn anh em tại hạ chín người liền ngấm ngầm thương lượng với nhau đều cho việc tróc nã Thạch Trung Ngọc rất là mờ mịt, khó lòng đi đến kết quả. Vòm trời bát ngát, thiên hạ bao la biết tìm đâu cho thấy? Nếu cả mười năm không tìm thấy gã thì bọn anh em tại hạ cũng không dám trở về thành Lăng Tiêu nữa. Nhưng lấy được Huyền Thiết lệnh thì dù không bắt được lệnh lang, cũng còn có chút công để ra mắt sư phụ. Trong lúc bàn định không khỏi có người thóa mạ lệnh lang tuổi còn nhỏ mà đã gây nên những việc tầy đình, tội thật đáng chết. Giữa lúc anh em bàn định đột nhiên có tiếng một lão già cười ồm ồm, nói vọng vào: "Hay lắm! Hay lắm! Thiếu niên như thế mới là thiếu niên! Trên đời khó mà tìm được con người như gã!"

Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu đưa mắt nhìn nhau nghĩ bụng:

- Bây giờ còn có người tán dương con mình như vậy, khiến mình nghe phải khổ tâm hơn là nghe lời thóa mạ.

Vương Vạn Nhân kể tiếp:

- Thạch trang chủ! Bọn tại hạ nói chuyện với nhau trong phòng một khách điếm, bốn mặt đều là tường gạch. Thế mà thanh âm kia lọt qua tường vào nghe rất rõ ràng chẳng khác chi người ngồi đối diện nói ra. Cả chín người bọn tại hạ lại nói rất khẽ mà không hiểu sao lão nghe được?

Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu giật mình nghĩ thầm:

- Bọn họ nói chuyện bên này còn cách một tường gạch mà người trong phòng bên kia nghe rõ, phải chăng là bức tường này có lỗ hổng hay khe hở thông sang? Nếu không thì có người ngồi dưới cửa sổ nghe để nghe lỏm. Có khi bòn này dứt lác om sòm mà họ lại tự cho là nói khẽ thì cũng chẳng lấy chi làm kỳ. Nhưng kỳ ở chỗ người bên kia tường nói mà bên này nghe rõ mồn một. Tất nhiên công lực lão già phát âm đó phải thâm hậu vô cùng! Bọn này nếu lại gặp cao nhân thì thật là vận xui: Tội gà chưa xong, vạ vịt lại đến.

Kha Vạn Quân xen vào thuật lại:

- Bọn tại hạ nghe thấy có thanh âm người nói vọng sang đều ngẩn ra.

Vương sư ca liền quát lên:

- Thế này thì chịu làm sao được? Ai đời lại có kẻ đi nghe lén chuyện người

ta bao giờ?

Vương sư ca vừa quát lên thì bên kia im bặt không còn có âm thanh gì nữa. Sau đó lão già lại lên tiếng:

- A Đương! Bọn này đều là người phái Tuyết Sơn. Sư phụ bọn họ là một kẻ mà gia gia bình sinh vẫn ghét cay ghét đắng. Nay bỗng có một thằng lỏi mà làm cho lão… phái Tuyết Sơn phải chia lìa vợ con, nhà tan người chết, thế có thú không?

Bọn tại hạ nghe họ nói thế, thì muốn nổi xung ngay lập tức, nhưng Cảnh sư ca vội xua tay ra hiệu cho mọi người đừng lên tiếng để theo dõi xem họ nói gì nữa.

Bỗng nghe thanh âm một đứa con gái còn nhỏ tuổi bật lên tiếng cười hích hích nói:

- Thú quá! Thú quá! Nhưng có điều đáng tiếc là chưa làm cho lão tức chết đi được thì cũng chưa phải là tuyệt thú.

Lão già kia ho lên mấy tiếng rồi nói:

- Nếu lão… tức quá mà chết đi thì lại chẳng có gì thú nữa vì khi gia gia rảnh việc dắt ngươi đến thành Lăng Tiêu núi Đại Tuyết, để chính gia gia chọc tức cho lão ta phải chết mới thiệt là thú!

Lão già đó nói tiếng "lão" còn hai tiếng sau thì hạ rất thấp giọng, bên này nghe không rõ. Chắc là lúc lão ta nhắc đến tên sư phụ bọn tại hạ còn có ý e dè nên nói rất khẽ không để thanh âm lại qua bên này.

Thạch Thanh nói:

- Người đó thế thì thiệt là vô lễ, dám ngạo mạn cả Bạch sư bá. Chắc y có chỗ nào để ỷ thế. Chúng ta không thể buông tha hắn được.

Vương Vạn Nhân nói:

- Đúng thế! lão già đó đã dưới mắt không người, chúng ta phải liều mạng với hắn.

Đoạn Vương kể tiếp:

- Bọn tại hạ đang tức giận thì nghe phòng bên có tiếng kẹt cửa. Hai người tiến vào trong viện. Bọn tại hạ đều rút kiếm ra cũng muốn xông vào trong viện ngay, nhưng Cảnh sư ca lại khoát tay bảo anh em đừng nóng nảy. Bỗng nghe lão tặc kia lại nói:

- A Đương! Bữa nay ta phải giết mấy người chơi.

Con bé tiểu quỷ tên gọi A Đương gì đó cười hì hì nói:

- Giết một tên thôi nhé!

Lão già hỏi lại:

- Vậy bao giờ mới giết hai tên nữa?

Thạch Thanh bỗng "Ồ" lên một tiếng rồi la lên:

- Nhất Nhật Bất Quá Tam!

Giọng nói của y ra chiều kinh hãi cấp bách. Cảnh Vạn Chung vẫn ngồi yên, để hai gã Vương Vạn Nhân và Kha Vạn Quân kể chuyện, bây giờ mới cất tiếng hỏi:

- Thạch trang chủ! Trang chủ có biết lão già đó ư?

Thạch Thanh lắc đầu đáp:

- Tại hạ cũng không biết hắn, nhưng có được nghe Tiên phụ đề cập đến: Trong võ lắm có một nhân vật như vậy. Ngoại hiệu lão là Nhất Nhật Bất Quá Tam. Một ngày nhiều lắm là chỉ được giết ba người. Sau khi lão giết người thứ ba rồi, thì ruột gan lão tự nhiên bủn rủn dù muốn hạ thủ giết người thứ tư cũng không thể được nữa.

Vương Vạn Nhân ra chiều tức tối, chửi tục:

- Mẹ kiếp! Một ngày giết ba người còn chưa đủ ư? Quân gian ác như vậy mà còn để hắn sống đến ngày nay thì thật là kỳ!

Thạch Thanh lẳng lặng không nói gì nữa. Y nghĩ thầm trong bụng:

- Nghe nói lão họ Đinh này (tức lão Nhất Nhật Bất Quá Tam) hành động không hẳn ra phái Tà mà cũng không phải phái Chính. Tuy lão tàn nhẫn hiếu sát, nhưng những người lão giết đều là đáng tội. Mình chưa từng nghe nói lão đã gia hại một người chính nhân quân tử bao giờ.

Thạch Thanh chỉ nghĩ vậy thôi, vì câu này nói ra là mạo phạm đến phái Tuyết Sơn, nên y đành kín tiếng.

Cảnh Vạn Chung lại hỏi:

- Không hiểu lão tặc đó tên họ là gì? Thuộc môn phái nào?

Thạch Thanh đáp:

- Tại hạ nghe nói lão họ Đinh, tên thiệt là gì tại hạ cũng không biết rõ mà chỉ biết ngoại hiệu lão là Nhất Nhật Bất Quá Tam. Các vị tiền bối gọi tắt là Đinh Bất Tam.

Kha Vạn Quân phẫn hận nói:

- Lão tặc đó đúng là thằng cha Bất Tam Bất Tứ.

Thạch Thanh lại nói:

- Địa vị lão Đinh trong võ lâm không phải tầm thường. Chắc Bạch sư bá có điều chi xích mích với lão nên không đề cập tên tuổi lão bao giờ. Vì thế mà các vị sư huynh không biết đến. Thạch Thanh lại hỏi:

- Thế rồi sao nữa?

Vương Vạn Nhân kể tiếp:

- Bỗng nghe lão tặc thúi mồm thúi miệng đó hỏi: "Có tên nào là Tôn Vạn Niên đó không? Lại còn tên nữa là Chử Vạn Xuân đâu? Hai ngươi chường mặt ra đây! Còn những kẻ khác không phạm tội đại ác thì dù có ra nộp mạng, gia gia đây cũng không thèm giết".Nghe lão hống hách như vậy thì bọn tại hạ còn nhẫn nại làm sao được? Cả chín người liền nhảy xổ vào. Nhưng lạ thay! Trong viện chẳng có lấy một người. Mọi người tìm khắp bốn mặt, nhảy cả lên nóc nhà dòm ngó mà vẫn không thấy bóng một ai hết. Kha sư đệ thấy cửa phòng khách chỉ khép hờ liền xông vào…

Vương Vạn Nhân hắng giọng rồi kể tiếp:

- Trong phòng này có thắp một ngọn đèn cầy đặt trên bàn mà chẳng thấy một ma nào mới lạ chứ. Bọn tại hạ còn đang nghi hoặc thì nghe căn phòng bên có tiếng người và chính là thanh âm lão tặc kia. Hắn nói: "Tôn Vạn Niên! Ngươi ở Lan Châu thế nào, thế nào? Chử Vạn Xuân! Ngươi ở Lương Châu làm sao, làm sao? A, như vậy thì các ngươi còn uổng gì nữa? Mau ló mặt ra đây!". Tôn sư ca và Chử sư ca càng nghe càng cáu giận, sùng sục chống kiếm vào phòng. Cảnh sư ca la lên: "Phải cẩn thận đấy! Chúng ta xông cả vào đi!". Trong phòng đèn lửa tắt hết mà không thấy động tĩnh chi cả.

Vương Vạn Nhân ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tại hạ trong lòng vẫn còn hồi hộp liền lớn tiếng gọi: "Tôn sư ca! Chử sư ca!". Nhưng vẫn không thấy hai người đáp lại mà trong phòng cũng không có tiếng khí giới va chạm nhau. Bọn tại hạ đều ớn lạnh xương sống, vội

bật lửa lên coi thì thấy hai vị sư ca quỳ ngay ngắn dưới đất, thanh trường kiếm để một bên. Cảnh sư ca và tại hạ vội tiến vào để dắt hai người dậy. Nhưng vừa đụng đến thì hai người đã ngã lăn đùng. Té ra Tôn sư ca và Chử sư ca đã tắt thở chết rồi! Tại hạ sờ hai người thấy hãy còn nóng và khắp mình không một vết thương. Chẳng hiểu lão tặc kia đã dùng bùa phép ma quỷ gì hạ sát hai vị sư ca. Nói ra lại thêm mắc cở. Từ đầu đến cuối bọn tại hạ không thấy bóng lão tặc và con lỏi lúc nào hết, mà bên mình bị chết hai nhân mạng.

Vương Vạn Nhân nói xong, mọi người đều lặng lẽ.

Thạch Thanh hỏi:

- Cảnh huynh! Thằng súc sinh đã gây nên đại họa ở thành Lăng Tiêu vào ngày nào vậy?

Cảnh Vạn Chung đáp:

- Mồng 9 tháng 12.

- Bữa nay là ngày 12 tháng 3. Thế là Bạch sư huynh dời khỏi thành Lăng Tiêu đã ba tháng. Vậy bây giờ chắc y đốt Huyền Tố trang rồi. Cảnh huynh! Vợ chồng tại hạ đi tìm thằng tiểu súc sinh. Nếu bắt được nó sẽ trói đem về thành Lăng Tiêu để thỉnh tội cùng Bạch sư bá và Phong sư huynh. Đồng thời tại hạ dò la tin tức lão Nhất Nhật Bất Quá Tam xem lão đi đâu? Vợ chồng tiểu đệ nếu không làm gì được lão thì sẽ báo tin cho Bạch sư bá hay để sư bá thân hành đối phó lão. Tiểu đệ xin cáo từ.

Thạch Thanh nói xong chắp tay thi lễ cùng mọi người toan trở gót ra đi thì Kha Vạn Quân hỏi:

- Trang chủ… tưởng nói qua quít vài câu thế là xong rồi vỗ tay đi ngay được ư?

Thạch Thanh hỏi:

- Kha sư huynh còn bảo gì nữa?

Kha Vạn Quân đáp:

- Chúng ta không kiếm được thằng con Trang chủ thì mời Trang chủ cùng đến thành Lăng Tiêu để hội kiến với sư phụ ta.

Thạch Thanh nói:

- Dĩ nhiên là tiểu đệ phải lên thành Lăng Tiêu, nhưng cần tìm ra manh mối mọi việc rồi sẽ liệu. Kha Vạn Quân hết nhìn Cảnh Vạn Chung lại nhìn

Vương Vạn Nhân.

Gã hằn học nói:

- Sư phụ biết là chúng ta gặp vợ chồng Thạch trang chủ mà không mời được hai vị lên núi thì… chẳng hóa ra…

Thạch Thanh đã biết ý gã cậy nhiều người để thủ thắng, bắt buộc vợ chồng mình phải lên núi Đại Tuyết. Vì họ bắt không được thằng con mình thì mình phải đến thường mạng.

Y nghĩ vậy liền nói:

- Sư bá là người đức cao trọng vọng, oai danh lừng lẫy cõi Tây thùy. Tiểu đệ đối với lão gia trước nay vẫn một lòng tôn kính như bậc sư trưởng. Giả tỷ tiểu đệ gặp Bạch sư ca ở đây, và y vâng mệnh Bạch sư bá kêu tiểu đệ đến thành Lăng Tiêu thì nhất định tiểu đệ phải tuân mệnh. Thôi bây giờ đành thế này vậy.

Thạch Thanh vừa nói vừa cởi cả kiếm lẫn vỏ ở sau lưng ra rồi nhìn Mẫn Nhu nói:

- Nương tử! Nương tử cũng cởi kiếm ra đi!

Mẫn Nhu y lời cởi kiếm đưa cho Thạch Thanh.

Thạch Thanh để kiếm gác ngang trên lòng hai bàn tay đưa cho Cảnh Vạn Chung nói:

- Cảnh huynh! Xin Cảnh huynh giữ lấy khí giới này của vợ chồng tiểu đệ.

Cảnh Vạn Chung vốn biết đôi Hắc Bạch song kiếm này là những thứ khí giới hãn hữu trên thế gian. Vợ chồng Thạch Thanh quý nó như là tính mạng. Bây giờ y đã cởi kiếm ra nạp thì phái Tuyết sơn gỡ được thể diện nhiều lắm rồi. Mình đã giữ đôi kiếm thì nhất định y sẽ phải đến thành Lăng Tiêu để lấy về.

Cảnh Vạn Chung đang muốn nói mấy lời khiêm tốn rồi thu lấy kiếm, thì Kha Vạn Quân lại lớn tiếng nói:

- Tiểu điệt nữ phải thác oan, Phong sư ca bị chặt một cánh tay. Sư nương xuống núi, Bạch sư tẩu phát điên lại thêm Chử sư ca và Tôn sư ca, phải uổng mạng. Thế mà hai thanh kiếm đủ để đền bồi hay sao? Cảnh sư ca có giao tình với Trang chủ, cái đó Kha mỗ không cần biết. Họ Thạch kia! Bữa nay ngươi phải về thành Lăng Tiêu mới được, không đi không xong.

Thạch Thanh tủm tỉm cười nói:

- Thằng tiểu súc sinh con tại hạ đã gây nên tội ác cực kỳ, nhưng ngoài cách tạ tội, tại hạ cũng không còn biết nói thế nào cho được. Kha sư huynh là một nhân vật có nhiều tương lai nhất trong phái Tuyết Sơn. Bản lãnh của Kha sư huynh tuy tại hạ chưa được biết qua, nhưng thanh danh của Kha sư huynh thì tại hạ đã ngưỡng mộ từ lâu, nay mới được gặp mặt thật lấy làm may mắn.

Thạch Thanh nói xong, hai tay y vẫn nâng hai thanh trường kiếm để chờ Cảnh Vạn Chung đưa tay ra đón lấy.

Kha Vạn Quân bụng bảo dạ:

- Nếu bây giờ bọn mình bắt vợ chồng Thạch Thanh phải lên Đại Tuyết Sơn thì khó lòng tránh khỏi một cuộc ác đấu. Hắn đã chịu đưa hai thanh bảo kiếm thì cũng chẳng khác gì mình đã nắm mạng sống của hắn vào trong tay rồi, thế thì còn gì hay hơn nữa. Không trách người ta nói: Trời gieo vạ thì còn có thể tha thứ, chính mình gây nên tội nghiệt thì còn sống làm sao được? Gã nghĩ vậy đã toan vươn tay ra chụp lấy hai thanh bảo kiếm, vì gã sợ Thạch Thanh đột nhiên thay đổi ý định lại thu kiếm về. Gã liền tiến lên một bước, ra chiêu cầm nã của bản môn nắm chặt lấy hai thanh kiếm rồi nói:

- Vậy thì tại hạ hãy tạm giữ binh khí của Thạch trang chủ.

Gã toan cầm kiếm rồi rụt tay về thì đột nhiên trong lòng bàn tay Thạch Thanh dường như có một luồng hấp lực rất mãnh liệt khiến cho hai thanh kiếm dán chặt vào không thể nào kéo ra được.

Kha Vạn Quân cực kỳ kinh hãi. Gã vận kình lực vào hai cánh tay quát lên một tiếng, giựt mạnh một cái.

Ngờ đâu, hấp lực trong lòng bàn tay Thạch Thanh tự nhiên biến mất. Hai thanh kiếm tựa hồ để hờ trên lòng bàn tay mà Kha Vạn Quân lại vận công lực đến tột độ bằng người kéo một khối nặng mấy trăm cân. Vì thế mà luồng kình lực của chính gã hất ngược lại, làm cho gã phải trẹo tay. Gã la lên một tiếng:

- Úi chao!

Mười ngón tay lại nới ra. Hai thanh kiếm lại rớt xuống lòng bàn tay Thạch Thanh.

Những người đứng bàng quang trông thấy rõ ràng hai bàn tay Thạch Thanh vẫn để yên, cả ngòn tay cũng không nhúc nhích, thế mà luồng kình lực của Kha Vạn Quân giựt mạnh quá khiến cổ tay gã tưởng chừng như đứt rời.

Kha Vạn Quân vừa mắc cở vừa đau đớn. Gã nổi hung phóng chân đá vào bụng Thạch Thanh. Cảnh Vạn Chung vội la lên:

- Không được vô lễ!

Đồng thời hắn nắm lấy lưng Kha Vạn Quân kéo lùi lại phía sau thành ra chân gã không đá trúng vào người Thạch Thanh được.

Cảnh Vạn Chung biết nội lực Thạch Thanh cực kỳ lợi hại. Kha Vạn Quân không đá trúng là may. Giả tỷ chân gã chạm vào người Thạch Thanh thì tất nhiên bị luồng cường lực ghê gớm trong người y rất có thể làm cho gã phải gãy chân.

Về võ công cũng như về kiến thức, Cảnh Vạn Chung còn cao hơn Kha Vạn Quân rất nhiều.

Hắn hít một hơi dài, vận nội kình vào mười đầu ngòn tay rồi từ từ đưa ra bắt lấy hai thanh kiếm. Mười đầu ngón tay hắn vừa đụng vào kiếm thì toàn thân hắn đã run bắn lên như bị điện giật, rồi một luồng nhiệt khí truyền vào trong ngực. Hắn biết rằng Thạch Thanh đã dồn nội lực vào hai thanh kiếm truyền đi làm cho mình phải chấn động ruột gan! Gã la thầm:

- Nguy quá! Không Thạch Thanh lại bày ra trò này để đưa mình vào vòng tỷ đấu nội lực với y. Đối với những người đã từng luyện võ thì cuộc tỷ đấu lực là rất nguy hiểm. Kẻ mạnh hơn mới sống được, còn kẻ yếu tất là phải chết không có cách nào tránh được. Trường hợp hai người nội lực tương đương đã lâm vào cuộc tỷ đấu nội lực thì đến chết cả đôi mới ngừng.

Đang đấu dở dang mà muốn nhường nhịn hay muốn rút lui cũng không thể được.

Cảnh Vạn Chung vừa thấy nội lực của đối phương truyền vào mình, hắn vội vận nội lực để chống lại. Không ngờ nội lực của hai bên vừa đụng vào nhau thì lập tức Cảnh Vạn Chung bị hất ngược trở lại.

Bấy giờ Thạch Thanh mới từ từ xoay tay lại đặt hai thanh kiếm vào lòng bàn tay Cảnh Vạn Chung, rồi cười nói:

- Chúng ta đã là chỗ thân tình như anh em ruột thịt. Có lúc giỡn nhau chơi một chút thì được, chứ khi nào lại để tổn thương đến hòa khí?

Cảnh Vạn Chung mồ hôi đã toát ra như tắm. Hắn tự lượng nội lực của mình so với Thạch Thanh hãy còn kém xa lắm. Hắn lẩm bẩm:

- Vừa rồi nội lực của mình mới đụng vào nội lực của y mà đã bị hất văng ra thì còn đối địch với y thế nào được. Y không làm cho mình đến nỗi phải

bị thương là cố ý giữ thể diện cho mình.

Cảnh Vạn Chung không khỏi ngấm ngầm cảm ơn Thạch Thanh. Hắn cầm lấy hai thanh kiếm đứng ngẩn người ra. Vẻ mặt bàng hoàng, không biết nói thế nào cho phải.

Thạch Thanh quay lại bảo Mẫn Nhu:

- Nương tử! Bây giờ chúng mình vào thành Biện Lương.

Mẫn Nhu vành mắt còn đỏ hoe. Trong lòng nàng vừa thương xót một đứa con đã chết lại vừa lo lắng vì một đứa con gây nên bao tội lỗi thì trong lòng đau đớn vô cùng. Nhưng nàng bản tính rất chìu chồng, không muốn cho chồng vì mình mà buồn rầu lây. Nàng cố trấn tĩnh, ngập ngừng nhắc Thạch Thanh:

- Tướng công! Hai đứa con của chúng ta…

Thạch Thanh lắc đầu ngắt lời:

- Nương tử lo nghĩ làm chi quá độ? Ta nghĩ rằng như Kiên nhi bị người ta chém chết còn dễ chịu hơn là thằng tiểu súc sinh gây ra những chuyện tầy đình để chúng ta phải thẹn mặt vì gã.

Mẫn Nhu không thể nào nhẫn nại được nữa. Hai hàng lệ trào ra như mưa, nàng nghẹn ngào nói:

- Tướng công!… Tướng công…

Thạch Thanh không để nàng nói hết, thò tay ra nắm lấy tay nàng dắt đến bên ngựa.

Mẫn Nhu vì quá đau lòng, người nàng nhũn ra không còn đủ sức để lên ngựa nữa.

Thạch Thanh cũng rất thương vợ, thấy tình trạng nàng như vậy y không khỏi thương tâm, liền đỡ cho nàng ngồi lên yên.

Bọn đệ tử phái Tuyết Sơn thấy Mẫn Nhu là con người hồng nhan yểu điệu. Lúc nàng sợ sệt đi không lướt cỏ, tưởng chừng nàng là người rất yếu đuối. Nếu bọn họ chưa mắt thấy nàng động thủ thì không thể nào tim được con người thướt tha đó lại là Băng Sương thần kiếm, oai danh lừng lẫy trên chốn giang hồ.

Hoa Vạn Tử từ lúc theo lời Cảnh Vạn Chung lảng tránh ra xa vì hắn muốn giữ ý không để nàng đứng gần nghe câu chuyện dâm đãng mà hắn thuật lại cho vợ chồng Thạch Thanh hay. Nàng vẫn đứng ở phía xa xa để ngó về chỗ

mọi người tụ hội. Bây giờ nàng thấy bóng Huyền Tố song kiếm (tức vợ chồng Thạch Thanh) cưỡi ngựa sóng vai mà đi. Nàng liền quay về chỗ cũ.

Hoa Vạn Tử thấy Vương Vạn Nhân đang chữa chỗ cổ tay bị thương cho Kha Vạn Quân. Còn Kha Vạn Quân thì đang ngoác miệng văng tục, chửi bới.

Nàng hỏi biết đầu đuôi rồi, bất giác chau mày nói:

- Cảnh sư ca! Vụ này e rằng không ổn mất rồi.

Cảnh Vạn Chung ngạc nhiên hỏi:

- Có điều chi không ổn? Đối phương công lực cao quá. Dù bọn ta có hợp lực bảy người cũng chẳng giữ được vợ chồng y. Hiện giờ mình đã nắm được binh khí của họ, thì có thể đem về thành Lăng Tiêu để phúc trình sư phụ.

Hắn vừa nói vừa rút thanh kiếm ra khỏi vỏ. Thanh Bạch kiếm trắng như tuyết, thanh Hắc kiếm đen như mực. Hai thanh kiếm tỏa ra những luồng hàn khí rùng rợn, tưởng chừng như xẻo da thịt làm cho tê nhức. Quả là hai thanh bảo kiếm rất quý, bình sinh chưa thấy trên đời.

Cảnh Vạn Chung cho là Hoa Vạn Tử sợ mình mắc lừa Thạch Thanh, liền nói:

- Hoa sư muội coi đó. Cặp kiếm này có lý đâu còn giả được. Việc gì mà không ổn?

Hoa Vạn Tử lắc đầu đáp:

- Không phải tiểu muội lo về vấn đề kiếm giả hay kiếm thật.

Bảo kiếm vào tay liền bị đoạt

Cảnh Vạn Chung vốn biết Hoa Vạn Tử tuy còn nhỏ tuổi nhưng thông minh hơn người. Hắn thấy nàng không lo về kiếm thật hay kiếm giả thì chắc là có điều gì quan trọng lắm. Hắn liền sửng sốt hỏi:

- Vậy sư muội lo điều chi?

Hoa Vạn Tử đáp:

- Chúng ta đã không giữ được người thì tiểu muội e rằng khó lòng giữ vững được hai thanh bảo kiếm của họ. Chúng ta chẳng lạ gì họ quý hai thanh kiếm này chẳng kém gì tính mạng.

Cảnh Vạn Chung giật mình hỏi lại:

- Theo ý Hoa sư muội thì có thể xảy ra chuyện gì?

Hoa Vạn Tử đáp:

- Tiểu muội nhớ năm ngoái có một hôm tiểu muội ngồi rỗi nói chuyện với Bạch sư tẩu có đề cập đến bảo đao cùng bảo kiếm trong thiên hạ. Lúc ấy thằng giặc non Thạch Trung Ngọc cũng đứng bên hớt lẻo. Gã khoe song thân gã là Hắc Bạch song kiếm có một món lợi khí vào bậc nhất thiên hạ. Gã còn nói, song thân gã cho gã lên học nghề ở núi Đại Tuyết Sơn này ba năm không nhìn thấy thì còn được. Chứ đối với cặp kiếm đó thì song thân gã không bao giờ chịu rời một ngày. Cảnh huynh! Con người ta ở đời còn gì yêu quý cho bằng con ruột? Thế mà vợ chồng Thạch trang chủ coi bảo kiếm hơn cả con mình. Bây giờ họ chịu giao bảo kiếm vào tay chúng ta thì biết đâu chỉ trong vòng mấy bữa bằng cách này hay cách khác họ phải lấy cắp cho bằng được. Họ lấy cặp kiếm rồi mới đến thành Lăng Tiêu đòi chúng ta thì thiệt khó mà trả lời được.

Kha Vạn Quân nóng nảy đáp:

- Bọn anh em mình bảy người lúc nào cũng giương mắt ra mà nhìn thì hai thanh bảo kiếm kia có mọc cánh cũng không bay đi nổi.

Cảnh Vạn Chung trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Lời Hoa sư muội không phải là quá đáng. Thạch Thanh là nhân vật phi thường. Chúng ta phải gia tâm đề phòng mới được, không thì có lúc bị ngã bổ chửng với họ đó.

Vương Vạn Nhân cũng nói:

- Đề phòng cẩn thận là chuyện rất đúng. Bắt đầu từ hôm nay, bọn trai chúng mình sáu người phải luân lưu mà trông nom gìn giữ bảo kiếm, chớ để xảy chuyện bất trắc.

Vương Vạn Nhân ngừng một chút rồi hỏi:

- Cảnh sư ca! Vợ chồng thằng cha họ Thạch đó bây giờ xuống thành Biện Lương. Chúng mình có nên đi không?

Cảnh Vạn Chung lấy làm khó nghĩ. Nếu mình nói rằng không đi thì tỏ ra khiếp nhược. Đã xuống Trung Nguyên mà không vào thành Biện Lương thì thật vô lý, chẳng khác chi qua cửa mà không vào nhà. Sau này anh em nhắc tới chuyện này thì thật là mất mặt. Nhưng gã biết rõ vợ chồng Thạch Thanh hiện ở thành Biện Lương mà mình cứ đem bảo kiếm vào thành thì thật nguy hiểm vô cùng.

Cảnh Vạn Chung còn đang trầm ngâm chưa quyết, bỗng nghe có tiếng quát tháo om sòm.

Trên đường lớn, một đội quan binh đi tới. Trong đám này có bốn tên kiệu phu khiêng một cỗ kiệu lớn rèm xanh. Đúng là kiệu quan sở tại rồi.

Cảnh Vạn Chung ngó thấy một xác chết còn nằm lăn ra đó liền nghĩ ngay:

- Đây là một chứng cớ rất có thể phiền phức cho bọn mình đối với quan nha.

Hắn liền đưa mắt nhìn mọi người rồi nói:

- Chúng ta đi thôi!

Bảy người toan lánh đi cho mau thì một tên sai nha đã lớn tiếng la:

- Quân cường đạo giết người kia đừng chạy nữa! Các bạn hãy bắt lấy bọn cường đạo này.

Cảnh Vạn Chung không thèm nói gì với bọn sai nha, vẩy tay cho đồng bọn đi mau. Bỗng lại nghe tiếng sai nha la lên:

- Hung thủ giết người là Bạch Tự Tại, chính là thằng cha chưởng môn bất tử của phái Tuyết Sơn. Hắn là một đứa vô oai vô đức chỉ chuyên cướp của giết người. Thế mà mang tên Bạch Tự Tại, sao không biết thẹn?

Bọn đệ tử phái Tuyết Sơn nghe vậy thì vừa kinh hãi vừa tức giận.

Ta nên biết rằng Uy Đức tiên sinh Bạch Tự Tại chính là sư phụ bọn này. Bây giờ bị một tên sai nha địa vị nhỏ bé dám mở miệng nói những gì vô uy vô đức cùng là chuyên cướp của giết người thì họ còn nín nhịn làm sao được.

Vương Vạn Nhân rút thanh trường kiếm ra khỏi vỏ đánh soạt một cái, thét lớn:

- Gã cẩu quan vô lễ kia! Sao mi dám khinh người? Ta phải xẻo lưỡi mi đi rồi sẽ tính.

Cảnh Vạn Chung vội cản ngăn:

- Vương sư đệ hãy khoan! Bọn quan nha làm gì biết được ngoại hiệu cùng danh húy sư phụ? ta chắc sau lưng chúng còn có người sai khiến.

Hắn nói vậy rồi băng mình tiến ra chắp ty hỏi:

- Không hiểu đại giá vị quan trưởng nào tới đây?

Đột nhiên véo một tiếng! Từ trong kiệu bay ra một trái ám khí bắn trúng vào huyệt Phục Chấn bên đùi Cảnh Vạn Chung.

Ám khí này rất nhỏ bé mà luồng lực đạo cực kỳ mãnh liệt.

Cảnh Vạn Chung vừa bị ám khí bắn trúng chân đã mềm nhũn, ngã lăn ra. Nhưng hắn là một tay cao đồ dưới trướng phái Tuyết Sơn thì không thể mới bị chiêu đã mất hết sứ chống chọi.

Tuy hắn ngã rồi, nhưng tay vẫn rút trường kiếm ra liệng vào trong kiệu đánh vù một tiếng.

Chiêu này kêu bằng "Hạc Phi Cửu Thiên" vừa độc địa lại vừa trúng đích. Thanh trường kiếm xuyên qua rèm kiệu đâm vào, hiển nhiên đã trúng người vừa phóng ám khí.

Cảnh Vạn Chung mừng thầm trong bụng. Hắn thấy bốn tên kiệu phu vẫn khiêng kiệu như bay. Bỗng thấy một chiếc roi ngựa từ trong kiệu tung ra quét vào chân Vương Vạn Nhân giựt mạnh một cái. Người Vương Vạn Nhân bị hất tung đi. Thanh Hắc kiếm ở trong tay gã bị roi ngựa cuốn mất.

Hoa Vạn Tử la lên hỏi:

- Có phải Trang chủ đó không?

Nàng rút thanh Bạch kiếm ra khỏi vỏ để khều lấy roi ngựa.

Bỗng véo một tiếng vang lên! Từ trong kiệu lại bay ra một hạt ám khí đánh vào cổ tay nàng. Hoa Vạn Tử cổ tay tê nhức, đánh rớt thanh Bạch kiếm xuống đất. Một gã sư huynh đồng môn liền đưa chân ra đạp lên thanh kiếm.

Đột nhiên trong kiệu lại bay ra một vật chụp lấy đầu gã này. Gã giật mình kinh hãi, mắt tối sầm lại. Gã vội co chân nhảy lùi lại phía sau. Đồng thời thò tay lên đầu lột vật đó ra liệng xuống đất. Gả ngó lại thì đó là một cái chóp mũ của quan binh.

Chiếc roi ngựa lại từ trong kiệu vung ra cuốn lấy thanh Bạch kiếm vào trong kiệu.

Bọn Kha Vạn Quân hô nhau rượt theo. Trong kiệu lại liệng ra vô số ám khí. Bọn đệ tử phái Tuyết Sơn kẻ bị ám khí liệng trúng mặt, người bị trúng lưng, không ai tránh thoát.

Những thứ ám khí này tuy không trúng vào huyệt mạch trọng yếu đến chết người, nhưng họ cũng bị đau đớn vô cùng. Mọi người ngó lại món ám khí đó thì không khỏi thộn mặt ra vì toàn là khuy áo bằng đồng mà hiển nhiên vừa mới tháo ở áo ra.

Các đệ tử phái Tuyết Sơn biết rõ võ công người ngồi trong kiệu còn cao thâm hơn bọn mình nhiều lắm. Dù có đuổi theo động thủ thì đến vỡ mặt sứt mày, chưa chắc đã ăn thua gì. Họ đều nghi cho Thạch Thanh đã giở trò này.

Kha Vạn Quân tính nóng như lửa. Gã tức quá thét lên:

- Thằng cha họ Thạch thiệt là một đứa tiểu nhân vô liêm sỉ! Hắn vừa giao binh khí để làm tin mà mới chớp mắt đã cướp lại rồi.

Vương Vạn Nhân cũng trỏ tay về phía sau lưng bọn quan nha thóa mạ:

- Quân chó đẻ! Phường đê tiện!…

Cảnh Vạn Chung liền lên tiếng:

- Vụ này mà đồn đại ra ngoài thì anh em mình chẳng đẹp mặt gì đâu. Chúng ta im đi là hơn. Bây giờ hãy quay về bẩm rõ với sư phụ rồi sẽ tính.

Cỗ kiệu kia đi được mấy dặm rồi liền rẽ vào con đường nhỏ.

Bọn phu khuân kiệu chạy trối chết. Chúng mệt nhoài nhưng hễ hơi đi thong thả lại một chút là liến bị roi ngựa từ trong kiệu vung ra veo véo đập vào lưng. Tên nào sau lưng cũng rướm máu chảy đầmđìa, chằng chịt vết roi. Hai tên phu kiệu đàng trước càng sợ hơn phải thục thân mà chạy, không dám trùng trình chút nào. Hai tên khiêng đằng sau cũng phải liều mạng chạy

theo. Từ lúc rẽ vào đường nhỏ rồi, bọn phu kiệu lại chạy thêm bốn năm dặm nữa, thì người trong kiệu lên tiếng bảo chúng:

- Hay lắm! Các ngươi dừng lại đã!

Bốn tên phu kiệu nghe lệnh này ban ra thì chẳng khác gì được nhà vua ban lệnh đại xá.

Chúng thở hồng hộc hạ kiệu xuống. Rèm kiệu vừa vén lên một lão già tay dắt gã ăn xin bước ra. Lão chính là Tạ Yên Khách, chủ nhân Huyền Thiết lệnh.

Tạ Yên Khách nhìn mấy tên sai quan lớn tiếng quát:

- Các ngươi quay về bảo cho lão cẩu quan là vụ hôm nay không được phao đồn ra ngoài.

Nếu lão gia mà thấy các ngươi đồn đại về vụ này thì cái đầu của bọn ngươi sẽ không còn ở trên cổ nữa. Lão gia còn lấy cả ấn tín của lão cẩu quan đó liệng xuống sông Hoàng hà.

Mấy tên sai nha lạy như tế sao luôn miệng kêu van:

- Dạ! Dạ! bọn tiểu nhân không dám rỉ răng. Dù có bị quan ôn Hà bá tra khảo cũng đành chịu chết chứ chẳng dám cung khai, xin lão gia cứ yên lòng thủng thẳng mà đi, đừng e ngại chi hết. Tạ Yên Khách cười khà khà nói:

- Những tên chó má này gớm thật! Bọn ngươi xui ta đi thong thả để rồi kêu quan binh đến tróc nã ta phải không?

Bọn sai nha vội đáp:

- Không dám! Không dám! Dù ông cha bọn tiểu nhân có sống lại xui giục, bọn tiểu nhân cũng không dám…

Tạ Yên Khách quắc mắt lên hỏi chúng:

- Ta dặn bọn mi về nói gì với lão cẩu quan bọn mi đã nhớ chưa?

Bọn sai nha đáp ngay:

- Bọn tiểu nhân đã thuộc lòng rồi. Bây giờ bọn tiểu nhân về trình quan là đã chính mắt mình trông thấy lão lưng gù bán bánh nướng tại Hầu Giám tập bị một lão già tên gọi Bạch Tự Tại giết chết. Hung khí là thanh đơn đao hãy còn vết máu. Nhân chứng và tang vật hãy còn đủ cả. Chắc quan huyện không còn hỏi vào đâu được nữa.

Bọn sai nha kể ra những hung khí cùng nhân chứng là cốt ý để lấy lòng Tạ Yên Khách.

Bọn sai nha này đã bị lão Tạ Yên Khách đánh đau trước lúc hành sự nên chúng sợ vỡ mật, không dám hỗn hào với lão. Cả đến thanh đao mà bọn chúng định dùng làm hung khí cũng do bọn sai nha lại trong huyện đưa ra hết.

Tạ Yên Khách cười hỏi:

- Nhưng lão họ Bạch kia lại sử kiếm chứ không dùng đao?

Sai nha đáp ngay:

- Dạ! Dạ! hung phạm tay cầm một cây kiếm thanh cương. Bọn tiểu nhân sẽ lấy một thanh kiếm đâm vào lưng lão gù ở Hầu Giám Tập và nói là mọi người trông thấy rõ ràng.

Tạ Yên Khách thấy bộ điệu của bọn sai nha thì không khỏi cười thầm trong bụng. Lão lẩm bẩm:

- Uy Đức tiên sinh Bạch Tự Tại muốn giết Ngô Đạo Nhất bằng thứ binh khí gì ta cũng cóc cần. Lão không lý gì đến bọn sai nha nữa. Một tay lão dắt gã ăn xin, một tay cầm đôi Hắc Bạch song kiếm của vợ chồng Thạch Thanh băng mình đi luôn, vẻ mặt ra chiều đắc ý.

Nguyên Tạ Yên Khách từ lúc đem gã ăn xin đi rồi, trong lòng lão vẫn áy náy và đem lòng ngờ vực vợ chồng Thạch Thanh cùng bọn đệ tử phái Tuyết Sơn sẽ ngấm ngầm bày mưu thiết kế để làm điều bất lợi cho mình.

Lão đi được mấy dặm thì điểm huyệt gã ăn xin rồi giấu vào trong bụi cỏ rậm.

Đoạn lão theo dõi bọn kia để lén nghe xem họ bàn định những gì.

Võ công Tạ Yên Khách so với vợ chồng Thạch Thanh cũng cao thâm hơn nhiều, chứ không cần nói đến bọn đệ tử phái Tuyết Sơn.

Lão đứng nấp sau một gốc cây mà Thạch Thanh và Mẫn Nhu đều là những tay khinh công hơn đời cũng không phát giác ra, thì bọn Cảnh Vạn Chung biết thế nào được.

Tạ Yên Khách thấy Thạch Thanh giao song kiếm cho Cảnh Vạn Chung liền nảy ra quyết tâm đoạt hai thanh kiếm này, một là để vợ chồng Thạch Thanh mất bảo kiếm thì cũng chẳng khác gì người bị chặt tay, hai là để gieo mối nghi ngờ giữa vợ chồng họ với bọn đệ tử phái Tuyết Sơn. Tạ Yên Khách

vừa quyết định chủ ý xong quay lại bụi rậm giải khai huyệt đạo cho gã ăn xin, rồi dắt gã ra đi, thì may gặp đúng lúc viên tri huyện dẫn sai nha đến mở cuộc điều tra về vụ án mạng xảy ra tại Hầu Giám tập.

Lão liền hất quan huyện ra, uy hiếp bọn sai nha và bắt buộc những tên kiệu phu khiêng lão cùng gã ăn xin đi đoạt song kiếm.

Bọn Cảnh Vạn Chung không nhìn thấy mặt Tạ Yên Khách thì cho ngay đây là thủ đoạn của vợ chồng Thạch Thanh.

Tạ Yên Khách dắt gã ăn xin tìm một nơi vắng vẻ. Lão ra đến bờ một con sông nhỏ thấy bốn bề vắng vẻ chẳng có một ai, liền đặt gã ăn xin xuống. Lão cầm thanh Bạch kiếm của Mẫn Nhu kề vào cổ gã, lớn tiếng quát hỏi:

- Mi đã chịu sai khiến của ai? Phải nói thật, nếu sai ngoa nửa lời là lão sẽ giết mi ngay tức khắc.

Lão nói xong vung thanh Bạch kiếm lên đánh vù một tiếng chặt vào một gốc cây nhỏ.

Một tiếng chát chúa vang lên! Cái cây lập tức đứt thành hai khúc. Nửa ngọn có cả cành lá rớt xuống sông đánh rầm một cái rồi theo dòng nước trôi đi.

Gã ăn xin sợ cuống quýt, miệng nói lắp bắp:

- Cháu… cháu… cái gì… sai khiến…

Tạ Yên Khách lấy tấm Huyền Thiết lệnh ra hỏi:

- Ai giao cho mi cái này?

Gã ăn xin sợ líu lưỡi lại đáp:

- Cháu… cháu… ăn bánh… lòi ra…

Tạ Yên Khách tức quá xoay tay trái lại nhắm đánh xuống mặt gã. Nhưng cườm tay chưa chạm tới thì đột nhiên lão nhớ tới lời thề độc ngày trước là quyết không bao giờ dùng chưởng, chỉ đánh chết người nào đã giao tấm Huyền Thiết lệnh vào tay mình. Lão vội ngừng tay lại quát hỏi:

- Mi nói hươu nói vượn gì thế? làm sao mà ăn bánh lại lòi miếng sắt này ra?

Lão dằn từng tiếng hỏi tiếp

- Ta hỏi mi cái này ai đã giao cho mi?

Gã ăn xin đáp:

- Cháu lượm tấm bánh ở dưới đất lên cắn ăn. Suýt nữa… cháu cắn phải nó… cơ hồ gãy cả hàm răng.

Tạ Yên Khách tâm cơ cực kỳ linh mẫn liền nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ Ngô Đạo Nhất lại đem lệnh bài này nhét vào trong tấm bánh nướng?

Rồi lão tự hỏi:

- Sao thiên hạ lại có chuyện quái dị đến thế? Thằng cha Ngô Đạo Nhất nắm được tấm lệnh bài này thì hẳn phải quý hơn cả tính mạng mới đúng. Có lý đâu lại nhét vào trong tấm bánh nướng?

Lão có hiểu đâu gặp tình trạng khẩn cấp, Ngô Đạo Nhất thấy bọn người ngựa trại Kim Đao kéo đến một cách đột ngột vây kín cả bốn mặt tám phương Hầu Giám tập, hắn cuống quýt không còn đủ thì giờ để giấu diếm cho cẩn thận, nên mới nhét vội vào trong tấm bánh nướng như đã nói ở trên.

Tạ Yên Khách lại nghĩ rằng:

- Dù gặp lúc cấp bách không kịp trở tay, Ngô Đạo Nhất vội vàng quá nhét bừa vào tấm bánh nướng rồi liệng vào bụi cỏ, góc tường hay bất luận một chỗ nào cũng không còn được, vì bọn trại chúng trại Kim Đao đã bửa ra từng tấm một để khám xét.

Tạ Yên Khách nghĩ vậy liền tìm cách dò hỏi cẩn thận lại gã ăn xin. Lão quắc mắt lên nhìn gã lớn tiếng quát:

- Tên tuổi mi là chi?

Gã ăn xin đáp:

- Cháu… cháu tên là Cẩu Tạp Chủng.

Tạ Yên Khách rất lấy làm kỳ hỏi:

- Sao tên mi là Cẩu Tạp Chủng ư? Rồi lão bật lên tràng cười ha hả nói luôn:

- Trong thiên hạ sao lại có thứ tên tuổi gì mà kỳ vậy?

Gã ăn xin đáp:

- Đúng đấy! má cháu vẫn kêu cháu là Cẩu Tạp Chủng.

Tạ Yên Khách vốn là con người thâm hiểm độc địa. Quanh năm lão bận tâm lo mưu này bày kế khác, nét mặt lúc nào cũng lầm lỳ đăm chiêu, hay cáu

kỉnh, chả mấy khi lão bật lên tiếng cười. Bửa nay một là lão đã thu về được tấm Huyền Thiết lệnh cuối cùng, hai là lão nghe gã ăn xin nói vậy thì không nhịn được phải ôm bụng mà cười.

Lão nghĩ bụng:

- Ở đời lắm người tin nhảm thường đặt con nít lúc mới sinh những cái tên xấu xa bần tiện. Họ cho rằng có như thế thì đứa nhỏ mới không bị ma quỷ ám ảnh quấy nhiễu và mạnh khoẻ hay ăn chóng lớn. Đó cũng chẳng có chi là lạ. Những cái tên như A Cẩu, A Ngưu, Trư Xỉ, Xư Miêu… mình thường nghe thấy luôn. Nhưng thằng nhỏ này tên là Cẩu Tạp Chủng mới thật là kỳ lạ hơn nữa lại là chính má má gã đã đặt tên cho.

Tạ Yên Khách cười ngặt nghẹo. Gã ăn xin chẳng hiểu gì, thấy lão cười rộ cũng bộ mặt ngớ ngẩn ra mà cười hì hì.

Tạ Yên Khách hết cơn cười rồi lại, hỏi:

- Vây gia gia mi tên họ là gì?

Gã ăn xin lắc đầu đáp:

- Gia gia cháu ư? Cháu… làm gì có gia gia?…

Tạ Yên Khách lại hỏi:

- Trong nhà mi có những ai?

Gã ăn xin đáp:

- Nhà cháu có cháu là một, má cháu là hai và A Hoàng nữa là ba.

Tạ Yên Khách hỏi:

- A Hoàng là người thế nào?

Gã ăn xin đáp:

- A Hoàng có phải là người đâu. Nó là con chó vàng. Má cháu đi rồi không thấy về. Cháu phải đi tìm má, thì A Hoàng cũng đi theo. Sau chắc nó đói quá đi đâu kiếm cái gì ăn rồi mất hút. Cháu tìm quanh tìm quẩn mải mà không thấy nó đâu nữa.

Tạ Yên Khách hỏi:

- Mi muốn yêu cầu ta…

Lão toan hỏi: Mi muốn cầu ta điều gì nhưng mới nói nửa câu thì đột nhiên dừng lại vì lão nghĩ thầm:

- Nếu mình hỏi gã yêu cầu cần điều gì, biết đâu thằng lỏi ngớ ngẩn này lại chẳng bắt mình tìm má nó hay tìm A Hoàng cho nó thì biết đầu mà tìm kiếm. Má má nó chắc là đã đi theo ai rồi. Còn con A Hoàng có khi bị người ta giết ăn thịt rồi cũng chưa biết chừng. Mình tội gì mà rước lấy cái khó nhọc vào thân. Chẳng thà gã bảo mình đi hạ sát mươi tay cao thủ võ lâm còn dễ hơn là đi kiếm má má nó hay con A Hoàng.

Tạ Yên Khách trầm ngâm một lúc sực nghĩ ra một kế liền nói:

- Hay lắm! Ta nói rõ cho mi biết bất luận là ai có tra hỏi giữa mi với ta đã nói chuyện gì với nhau thì mi cũng không được kể lại. Nếu mi tiết lộ một câu gì giữa chúng ta đây thì ta sẽ chặt đầu mi đó. Mi có biết không?

Ta nên nhớ lại rằng vụ gã ăn xin giao tấm Huyền Thiết lệnh lại cho Tạ Yên Khách chẳng bao lâu đã đồn đại khắp võ lâm, khách giang hồ đều biết tiếng. Lão sợ có người bày mưu cho gã ăn xin cầu khẩn lão một việc nan giải mà lão không thể khước từ được, vì đã có lời thề ngày trước. Gã ăn xin thấy Tạ Yên Khách hăm dọa mình liền gật đầu đáp:

- Xin vâng!

Tạ Yên Khách vẫn chưa yên lòng, lại hỏi:

- Mi đã nhớ chưa? Ta dặn mi thế nào thử nhắc lại cho ta nghe!

Gã ăn xin đáp ngay:

- Ông bảo hễ có ai hỏi cháu đã nói chuyện với ông những gì thì cháu không được mở miệng. Cháu chỉ nói một câu là ông giết ngay lập tức.

Tạ Yên Khách nói:

- Phải rồi! Thằng lỏi này tuy ngây ngô nhưng không đến nỗi ngu ngốc. Nếu ngươi quả là đứa si ngốc thì khó mà nhớ được. Bây giờ mi hãy theo ta!

Dứt lời, lão dời khỏi nơi hẻo lánh trở lại đường quan lộ. Hai người đi chẳng mấy chốc thì đến một quán bán bánh bên đường.

Tạ Yên Khách mua hai tấm bánh bò rồi há miệng ra cắn ăn, tỏ vẻ ngon lành. Đồng thời lão liếc mắt nhìn gã ăn xin thử xem gã có mở miệng xin mình cho ăn không?

Tạ Yên Khách vừa ăn vừa khen ngon luôn miệng. Một tay lão cầm bánh ăn, còn tay nữa lão với lấy thêm một tấm bánh bò thứ hai đưa qua đưa lại

trước mặt gã ăn xin, nghĩ thầm trong bụng:

- Thằng lỏi này đi ăn xin đã quen rồi. Gã thấy mình ăn bánh bò, có lý đâu gã không thèm đến chảy nước miếng? Gã mà mở miệng xin mình tấm bánh này là mình đã giữ trọn lời thề đối với tấm Huyền Thiết lệnh và từ đây mình sẽ được tiêu dao tự tại, không còn phải băn khoăn về vụ này nữa.

Lão nghĩ đến chuyện thu tấm Huyền Thiết lệnh về là một việc vô cùng trọng đại mà chỉ mất tấm bánh bò để giải quyết thì thật dễ như trò đùa.

Lão chắc mẩm đối với một gã ăn xin thì chỉ một tấm bánh nướng hay thỏi bánh bò là xong việc.

Gã ăn xin chẳng chịu xin ăn

Gã ăn xin vừa đưa mắt nhìn tấm bánh bò, vừa nuốt nước miếng không ngớt, nhưng thủy chung gã vẫn không mở miệng xin ăn.

Tạ Yên Khách ăn xong một cái rồi. Lão thấy thằng nhỏ chỉ nhìn mà không nói gì thì trong lòng nóng nảy.

Lão liền một tay cầm bánh thứ hai đưa lên cửa miệng còn tay kia thò tay vào quầy bánh lấy thêm một tấm nữa.

Bây giờ dường như gã ăn xin đã thèm quá rồi, nhưng gã vẫn không xin Tạ Yên Khách mà quay vào bảo chủ quán:

- Cháu cũng ăn hai tấm.

Rồi gã không chờ chủ quán trả lời, tự ý thò ngay tay vào tủ bánh cầm lấy. Chủ quán đưa mắt nhìn Tạ Yên Khách như hỏi ý lão có thuận cho thằng nhỏ ăn không.

Tạ Yên Khách mừng thầm trong bụng. Lão chỉ gật đầu một cái chứ không nói gì.

Cái gật đầu của lão đối với chủ quán vừa có nghĩa là ưng thuận vừa để lúc tính tiền vẫn có thể bắt chẹt thằng nhỏ phải mở miệng xin mới cho tiền trả. Trong bụng lão lấy làm đắc ý, miệng lẩm bẩm:

- Thử xem lát nữa mi có yêu cầu ta không?

Gã ăn xin ăn xong một tấm bánh bò lại lấy tấm thứ hai ra ăn. Gã thấy bánh ngon mà trong bụng hãy còn đói thì cứ lấy cái một ăn dần. Ăn hết cái thứ tư gã mới nói:

- Thôi no rồi không ăn nữa.

Tạ Yên Khách ăn hết hai cái bánh rồi cứ ngồi chờ cho gã ăn xin ăn xong mới quay lại hỏi chủ quán:

- Bao nhiêu tiền nhỉ?

Chủ quán đáp:

- Hai đồng một tấm. Cả thảy sáu tấm, cộng là mười hai đồng.

Tạ Yên Khách đáp:

- Không thể được. Phần ai ăn người nấy trả tiền. Ta ăn hai tấm vậy ta phải trả bốn đồng thôi. Lão nói xong thò tay vào bọc toan móc tiền ra trả, nhưng lão sờ đi sờ lại mà chẳng còn một đồng nào.

Nguyên sáng hôm nay, lão vào thành Biện Lương ăn uống, có ít bạc lẻ lão đã xài hết rồi. Trong mình lão có mang nhiều vàng lá, nhưng lúc còn ở thành Biện Lương lão lại quên chưa đổi ra bạc vụn. Cái quán cỏn con ở giữa nơi hoang dã này thì lấy đâu ra tiền mà đổi vàng?

Tạ Yên Khách chưa biết giải quyết cách nào thì gã ăn xin đã móc trong bọc ra một đĩnh bạc đưa cho chủ quán nói:

- Tất cả mười hai đồng để cháu trả cho.

Chủ quán cầm lấy đĩnh bạc rồi thối tiền lại cho gã ăn xin.

Tạ Yên Khách chưng hửng hỏi:

- Sao? Té ra bữa nay mi lại tiền mời khách ư?

Gã ăn xin cười đáp:

- Ông không có tiền mà cháu có thì mời ông ăn vài tấm bánh bò phỏng có đáng kể gì?

Chủ quán cũng lấy làm kỳ, hết nhìn gã ăn xin lại nhìn Tạ Yên Khách.

Gã ăn xin thu tiền cất vào bọc.

Tạ Yên Khách bất giác nở một nụ cười chua chát. Trước lão yên chí là mình sẽ giải quyết xong vụ này một cách chóng vánh và dễ dàng. Ngờ đâu lại xảy biến diễn này. Tuy đó chỉ là một chuyện nhỏ mà lòng lão không khỏi băn khoăn. Lão băn khoăn vì hai lý do: Một là việc tấm Huyền Thiết lệnh, vẫn chưa giải quyết xong, hai là vì bản tính lão cố chấp. Trước nay dù là miếng ăn, miếng uống cũng không chịu ơn ai. Không ngờ bữa nay lão lại phải ăn bám hai tấm bánh bò của gã ăn xin.

Tạ Yên Khách cất giọng buồn buồn hỏi:

- Sao mi biết ta không có tiền?

Gã ăn xin cười đáp:

- Mỗi khi cháu vào chợ, thấy người ta thò tay vào túi lấy tiền ra lẹ lắm. Đó là những người có tiền. Còn kẻ nào ăn hàng rồi đến lúc lấy tiền ra trả thì

móc lên móc xuống, tìm hết túi này đến túi kia vẫn không thấy một cắc. Đó là hạng người không tiền muốn ăn lường của người ta, nên làm bộ quên không mang tiền.

Tạ Yên Khách lại nở nụ cười gượng gạo, nghĩ thầm:

- Chắc mi cũng tưởng ta là kẻ toan ăn lường chứ gì?

Nhưng lão để mặc gã muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, không giải thích chi cả, chỉ hỏi lại:

- Đỉnh bạc đó mi ăn cắp được ở đâu?

Gã ăn xin đáp:

- Sao lại ăn cắp được? Vừa rồi một vị phu nhân mặc áo trắng có lẽ là Đức Phật bà Quan Âm hiện thân đã cho cháu.

Tạ Yên Khách hỏi lại:

- Bà nào mặc áo trắng mà lại là hiện thân của Đức Phật bà Quan Âm?

Nhưng rồi lão hiểu ngay đó chính là Mẫn Nhu liền lẩm bẩm:

- Con mụ ấy lại làm hư việc của mình rồi.

Tạ Yên Khách cùng gã ăn xin dời khỏi quán bánh sóng vai mà đi. Hai người đi chừng vài chục trượng thì Tạ Yên Khách lại cầm thanh Bạch kiếm của Mẫn Nhu giơ lên nói:

- Thanh kiếm này sắc lắm. Vừa rồi ta chỉ khẽ phất một nhát đã chặt được cái cây làm hai đoạn, mi cũng nhìn thấy đó. Mi có thích không? Nếu mi thích thì chỉ cần mở miệng xin ta một câu là ta cho ngay.

Thực ra Tạ Yên Khách cũng chẳng ưa gì gã ăn xin này mà lẩn quẩn mãi với gã. Lão chỉ mong cho gã mở miệng xin mình một điều gì cho lão xong nợ là lão mãn nguyện lắm rồi. Không ngờ gã ăn xin lắc đầu quầy quậy đáp:

- Cháu không lấy đâu. Thanh kiếm này là của Đức Phật bà Quan Âm. Ngài là đấng đại từ bi, ngài bố thí cho chút gì đã là đại phúc lắm rồi. Có lý đâu cháu lại còn xin ngài thứ này thứ nọ. Tạ Yên Khách lại rút thanh hắc kiếm ra vung lên tiện tay chém vào một góc cây khá lớn cho đứt làm hai rồi hỏi:

- Tốt lắm! Mi không dám xin thanh kiếm của Đức Phật bà Quan Âm. Vậy mi có xin thanh Hắc kiếm này ta cũng cho.

Gã ăn xin lại lắc đầu đáp:

- Thanh Hắc kiếm đó tuy không phải là của Đức Phật bà Quan Âm nhưng là của Hắc y tướng công. Hắc y tướng công đã cùng đi với Đức Phật bà Quan Âm thì cũng theo một đường với ngài. Cháu chẳng thể lấy của tướng công được.

Tạ Yên Khách cười phì một tiếng rồi nói:

- Cẩu Tạp Chủng! Mi cũng có nghĩa khí lắm nhỉ!

Gã ăn xin không hiểu hỏi lại:

- Nghĩa khí là thế nào hở ông?

Tạ Yên Khách chỉ hắng giọng một tiếng chứ không trả lời. Lão lẩm bẩm:

- Mi đã chẳng hiểu cái cóc gì thì có nói cũng bằng vô ích.

Gã ăn xin lại nói:

- Té ra ông không thích chuyện nghĩa khí, nên ông không nói đến nghĩa khí nữa.

Tạ Yên Khách cả giận sắc mặt xám xanh, lão vung chưởng lên toan đập xuống đỉnh đầu gã ăn xin.

Nhưng Tạ Yên Khách thấy gã ăn xin bản tính thực thà liền thu tay về nghĩ thầm:

- Thằng nhỏ này đã chẳng biết gì bvề nghĩa khí thì đương nhiên không phải gã mỉa mai mình. Mình bất tất phải hạ sát gã làm chi.

Lão thu tay về rồi hỏi lại:

- Sao mi bảo ta không nói chuyện nghĩa khí. Ta thích chuyện nghĩa khí lắm chứ!

Gã ăn xin lại ngớ ngẩn hỏi:

- Nói nghĩa khí có tốt không ông?

Tạ Yên Khách đáp:

- Nghĩa khí là hay lắm. Vậy nói chuyện nghĩa khí hiển nhiên là việc tốt.

Gã ăn xin lại nói theo:

- Cháu biết rồi! Làm việc tốt là người tốt, làm việc tàn ác là người tàn ác.

Như ông làm việc tốt thì nhất định ông là người rất tốt.

Giả tỉ một người nào khác nói câu này thì Tạ Yên Khách nhận ra ngay là lời trào phúng và tất lão vung chưởng đánh chết tươi không cần suy nghĩ gì nữa. Nhưng đối với gã ăn xin là một đứa nhỏ thơ ngây chất phác, thì lão lại có quan niệm khác hẳn. Hơn nữa suốt đời, lão chưa nghe ai khen mình là người tốt, mà bây giờ lão thấy thằng nhỏ này khen mình thì lão cũng cảm thấy thích thú. Kể ra trong đời, đôi khi ngẫu nhiên lão làm được một việc gì tốt thì trong lòng cũng thấy thỏa mãn lắm.

Tạ Yên Khách nghĩ lại lời nói chân thành của gã ăn xin, lão không biết mình nên cười hay nên khóc. Lão lẩm bẩm:

- Thằng nhỏ này ăn nói như đứa ngu ngốc lẫn lộn, gã đã bảo mình không thích nói nghĩa khí mà bảo mình là người tốt. Giả tỉ câu chuyện này mà lọt vào tai kẻ đối đầu với mình thì chẳng bỏ họ cười cho thúi óc ư? Ta phải mau mau kết thúc vụ này để xa gã ngay là hơn. Nếu còn quanh quẩn với gã thì chẳng khỏi sinh ra lắm chuyện buồn cười.

Tạ Yên Khách thấy gã ăn xin không muốn lấy Hắc Bạch song kiếm, liền lấy một tấm vải xanh bọc kiếm lại đeo vào sau lưng. Lão tự hỏi:

- Bây giờ mình phải dẫn dụ gã yêu cầu mình điều gì cho được đây.

Lão còn đang ngẫm nghĩ, chợt trông qua bên đường thấy có ba cây táo lớn. Cây nào cũng đầy những quả chín đỏ hồng. Lão liền trỏ vào cây táo nói:

- Những trái táo kia thiệt là ngon!

Lão thấy mấy trái táo rất cao và chỉ mong gã ăn xin yêu cầu mình ngắt trái cho thì đó cũng là một yêu cầu thoát nợ.

Lão có ngờ đâu gã ăn xin chẳng những không khẩn cầu lão ngắt trái cho, mà gã còn hỏi lại:

- Ông tốt bụng ơi! Ông thích ăn những trái táo đó phải không?

Tạ Yên Khách hỏi lại:

- Sao mi lại kêu ta là ông tốt bụng?

Gã ăn xin đáp:

- Cháu vừa nói ông là người rất tốt, nên cháu kêu ông là ông tốt bụng.

Tạ Yên Khách sịu mặt xuống hỏi:

- Có ai kêu ta là người tốt bụng đâu?

Gã ăn xin liền trở giọng:

- Ông đã không phải là người tốt bụng thì tất nhiên phải là người xấu bụng.

Tạ Yên Khách đáp:

- Ta cũng không phải là người xấu bụng.

Gã ăn xin hỏi:

- Sao ông lại kỳ thế? Ông đã không phải là người tốt bụng mà cũng không phải là người xấu bụng. Vậy ông là người thế nào? À thôi cháu biết rồi! Ông không phải là người!

Tạ Yên Khách tức giận hỏi:

- Mi bảo sao?

Gã ăn xin không hiểu vì chuyện gì mà lão nổi giận, gã sợ hãi không dám nói gì nữa, chỉ thè lưỡi ra một cái rồi đột nhiên chạy lại gốc táo. Gã nhảy lên nắm lấy một cánh táo rồi hai chân đạp xuống đất đu mạnh lên.

Tạ Yên Khách thấy gã tuy không hiểu võ công, nhưng chân tay rất linh hoạt, gã thoăn thoắt trèo lên cây rồi lựa những trái táo chín mọng rất lớn ngắt lấy nhét vào bọc.

Chỉ trong khoảng khắc, bụng gã to lên như cái trống, gã liền tuột xuống hai tay ôm một nắm đưa cho Tạ Yên Khách nói:

- Này! Ông ăn táo đi! Ông không phải người! Ông cũng không phải ma quỷ. Chẳng lẽ ông là thần tiên hay bồ tát? Cháu chẳng biết ông là ông gì mà trông dáng ông cũng chẳng giống hạng người nào.

Tạ Yên Khách để mặc cho gã ăn xin muốn nói gì thì nói. Lão cầm mấy trái táo bỏ vào miệng ăn. Táo này rất nhiều nước và ngọt lừ. Thật là thứ táo thượng phẩm. Lão vừa ăn vừa nghĩ thầm:

- Té ra gã chưa yêu cầu mình điều gì mà mình đã phải yêu cầu gã.

Lão liền chụp lấy cơ hội hỏi ngay:

- Mi có biết ta là ai không? Nếu mi muốn biết thì chỉ xin ta một tiếng là được. Mi không biết nói thì ta dạy cho: Xin ông nói với cháu một điều, ông cho cháu hay ông là ai? Ông có phải thần tiên hay bồ tát không? Chỉ có bấy nhiêu là mi sẽ được như ý sở cầu.

Gã ăn xin lại lắc đầu đáp:

- Cháu không cầu ai hết.

Tạ Yên Khách giật mình vội hỏi:

- Sao mi lại không cầu ai?

Gã ăn xin đáp

- Má má cháu thường bảo cháu rằng: "Cẩu Tạp Chủng kia! Suốt đời ngươi đừng đi cầu cạnh ai cái gì hết. Khi người ta muốn cho ngươi cái gì thì chẳng xin họ cũng cho. Nếu người ta không chịu cho thì dù ngươi có van lơn năn nỉ cũng bằng vô ích, lại còn để cho người ta ghét cay ghét đắng nữa là khác".

Gã ăn xin ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Từ đó cháu không xin má má cái gì nữa. Một hôm cháu thấy má má đang ăn cái gì có vẻ ngon lành lắm. Má má cháu vừa ăn vừa giơ ra cho cháu thèm. Cháu thèm lắm nhưng biết rằng có mở miệng xin, má má cháu cũng chẳng cho, không chừng còn bị ốm đòn nữa. Vì thế mà cháu đã quyết định không xin xỏ bất cứ ai một điều gì cả.

Nghe gã ăn xin nói vậy, Tạ Yên Khách vừa thất vọng lại vừa lấy làm kỳ. Lão tự hỏi:

- Thằng lỏi này đã quyết định không cầu cạnh một ai bất luận là thứ gì. Vậy bây giờ biết làm thế nào để giải quyết vấn đề mà lòng mình vẫn băn khoăn? Mẫu thân gã này không chừng là một mụ điên. Ai đời thằng con xin miếng ăn lại đè ra đánh bao giờ?

Dường như chợt nhớ ra điều gì, lão hỏi vặn:

- Mi đã là một đứa ăn xin, vậy mà mi không xin tiền xin cơm thì làm thế nào?

Gã ăn xin vẫn lắc đầu đáp:

- Cháu chẳng xin bao giờ. Người ta đưa gì cho thì cháu cầm lấy. Có lúc người ta không cho nhưng họ vừa xoay mình đi và không để ý là cháu lấy luôn rồi dông tuốt.

Tạ Yên Khách bật cười nói:

- Nếu vậy thì mi không phải là một đứa ăn xin mà là một thằng ăn cắp.

Gã ăn xin ngớ ngẩn hỏi:

- Ăn cắp là thế nào hở ông?

Tạ Yên Khách hỏi lại:

- Mi không hiểu thật hay là mi giả vờ?

Gã ăn xin đáp:

- Cháu không hiểu thật nên mới hỏi ông. Sao ông lại bảo là cháu giả vờ? Vậy giả vờ là thế nào?

Tạ Yên Khách chăm chú nhìn gã ăn xin thì thấy mặt gã lem luốc đầy bùn lầy nhơ nhớp. Nhưng cặp mắt nó đen lay láy, không có vẻ gì là một đứa ngu xuẩn. Lão liền nói:

- Mi chẳng phải là đứa con nít lên ba. Ít ra cũng được mười mấy tuổi rồi mà sao chẳng hiểu một cái gì cả?

Gã ăn xin đáp:

- Má má cháu không ưa nói chuyện với cháu. Người biểu hễ thấy mặt cháu là phát ghét lên rồi. Thường khi hàng mười ngày, người chẳng nhìn nhỏi gì đến, hay chẳng nói một câu nào. Cháu chỉ thích nói chuyện với con A Hoàng. Con A Hoàng chỉ biết nghe chứ không biết nói. Chẳng bao giờ nó bảo cháu là thằng ăn cắp hay đứa giả vờ chi hết.

Tạ Yên Khách thấy gã ăn xin cũng không có vẻ gì là đứa giảo quyệt. Lão nghĩ bụng:

- Xem thái độ thằng lỏi này thì quả nó không có ý gì ăn nói quanh co để thóa mạ mình cả. Cứ trông cặp mắt nó dường như có vẻ tinh lanh, nhưng không có ẩn ý xỏ xiên hay thâm hiểm gì hết.

Lão lại hỏi:

- Trong nhà có hai người mà má má mi không muốn nói chuyện với mi thì sao mi không nói với hàng xóm, lại đi nói chuyện với con A Hoàng, thì nó còn biết gì nữa.

Gã ăn xin lại ngơ ngác hỏi:

- Hàng xóm là gì hả ông?

Tạ Yên Khách thực chán ngấy, nhưng lão cũng trả lời cho qua:

- Hàng xóm là những người ở gần mình.

Gã ăn xin nói:

- Gần nhà cháu ư? Gần nhà cháu chẳng có ma nào hết chỉ có mười một cây tùng lớn. Trên cây có rất nhiều chuột còn trong đồng cỏ thì có gà rừng có thỏ nội. Hàng xóm của cháu chỉ có bấy nhiêu. Bọn chúng miệng chỉ chí chóe hay kêu o ó chứ không biết nói.

Tạ Yên Khách lại hỏi:

- Mi đã lớn bằng từng ấy rồi, chẳng lẽ ngoài má má mi ra, mi không nói năng với ai một điều gì hết hay sao?

Gã ăn xin đáp:

- Nhà cháu ở trên núi, cháu chẳng xuống núi bao giờ, nên ngoài má má cháu ra cháu cũng không gặp ai để nói chuyện. Mấy bữa trước đây cháu không thấy má má đâu nữa. Lúc cháu hốt hoảng chạy đi tìm thì từ trên núi té nhào xuống. Rồi con A Hoàng cũng chẳng thấy đâu nữa. Cháu gặp người nào là hỏi họ má cháu đi đâu? A Hoàng đi đâu? Thì mọi người đều trả lời là không biết. Như vậy cũng chẳng khác gì họ không nói.

Tạ Yên Khách bụng bảo dạ:

- Té ra gã này ở chốn hoang sơn hẻo lánh không có vết chân người. Thế mà mẫu thân gã lại không nói năng gì với gã, chẳng trách gã không biết một tí gì cả.

Tạ Yên Khách sực nhớ ra điều gì liền hỏi:

- Thế cũng kể là người ta đã nói với mi rồi đó. Sao mi lại biết dùng tiền để mua bánh bò ăn? Gã ăn xin đáp:

- Hôm qua cháu đã thấy người ta mua rồi, chắc bây giờ ông không có tiền mà cháu lại có tiền, ông muốn lấy phải không? Ông muốn lấy thì cháu cho ông.

Gã vừa nói vừa đưa tay vào bọc lấy mấy đồng bạc vụn mà chủ quán bánh vừa thối lại cho gã đưa vào tay Tạ Yên Khách.

Tạ Yên Khách lắc đầu đáp:

- Ta không lấy đâu.

Lão lẩm bẩm:

- Thằng lỏi này ngớ ngẩn như mán rừng mà khí tượng nó không phải là nhỏ.

Lão càng nói chuyện lâu với gã càng thấy yên tâm. Bây giờ thì lão tin chắc không phải gã chịu lời sai khiến của ai hết và lão không lo bị kẻ khác bố trí đưa mình vào cạm bẫy nữa.

Gã ăn xin dường như chợt nhớ lại câu nói của Tạ Yên Khách, liền hỏi:

- Ông vừa bảo cháu không phải là đứa ăn xin mà là thằng ăn cắp. Vậy cháu là đứa ăn xin hay thằng ăn cắp?

Tạ Yên Khách không thể nhịn được liền nhếch mép cười giải thích:

- Mi không có gì để ăn thì phải xin người ta cho tiền hay cho cơm. Người ta có bằng lòng đem cho ngươi mới lấy, thế là ăn xin. Còn nếu người ta không nói gì hoặc không muốn cho mà ngươi lén thò tay ra lấy thì là ăn cắp.

Gã ăn xin nghẹo cổ ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Cháu chưa từng hỏi xin ai cái gì bao giờ. Nhưng bất cứ người ta có chịu cho hay không cháu cũng lấy ăn. Vậy thì cháu là thằng nhỏ ăn cắp. Phải rồi! Cháu là thằng nhỏ ăn cắp mà ông là lão già ăn cắp!

Tạ Yên Khách giật mình kinh hãi làm mặt giận hỏi:

- Sao? Mi bảo ta là gì?

Gã ăn xin ngơ ngác hỏi lại:

- Cháu bảo ông là lão già ăn cắp không đúng hay sao? Vừa rồi cháu thấy hai thanh kiếm của người ta, rõ ràng họ không muốn đưa cho mà ông cứ cướp lấy. Ông lại không phải là đứa nhỏ, ông già rồi, nên cháu mới kêu ông là lão già ăn cắp.

Tạ Yên Khách gạt đi:

- Mi chẳng hiểu gì cả chỉ nói nhăng thôi. Không được kêu ta là lão già ăn cắp nghe chưa?

Gã ăn xin cũng vênh mặt lên nói:

- Được rồi! Ông không cho cháu kêu ông là lão già ăn cắp thì cháu cũng không cho ông kêu cháu là thằng ăn cắp.

Tạ Yên Khách nghe gã nói vậy thì hết giận ngay mà lại bật cười nói:

- Ba chữ thằng ăn cắp dùng để chửi mắng người ta, mà lão ăn cắp cũng là chửi mắng. Mi không được tùy tiện mắng người.

Gã ăn xin hỏi ngay:

- Thế sao ông mắng cháu?

Tạ Yên Khách đáp:

- Được rồi! Ta không mắng mi nữa. Mi chẳng phải là đứa ăn xin, cũng không là thằng ăn cắp. Ta kêu mi là Tiểu nhai nhi, ngươi kêu ta bằng lão bá bá mới được.

Gã ăn xin lắc đầu đáp:

- Cháu không phải là Tiểu nhai nhi gì hết. Cháu chỉ là Cẩu Tạp Chủng thôi.

Tạ Yên Khách vỗ về gã:

- Tiếng Cẩu Tạp Chủng khó nghe lắm. Má má mi kêu mi như vậy thì được còn người ngoài không thể kêu mi như vậy. Ta không hiểu sao má má mi lại kỳ cục đến thế. Trên đời chẳng có người nào kêu con mình bằng Cẩu Tạp Chủng bao giờ.

Gã ăn xin nói:

- Cẩu Tạp Chủng có gì không tốt đâu? Con A Hoàng của cháu cũng là con cẩu đấy mà. Nó đi với cháu, cháu thấy khoái lắm. Có lẽ còn khoái hơn là cháu đi với ông. Có điều con A Hoàng chưa bằng ông ở chỗ nó không biết nói. Nó chỉ sủa gâu gâu còn ông thì nói được.

Gã vừa nói vừa đưa tay lên vuốt ve sau lưng Tạ Yên Khách, ra chiều yêu mến lão lắm. Chắc là gã nhớ tới lúc vuốt ve con chó của gã.

Tạ Yên Khách lâm vào tình trạng không biết nên cười hay nên khóc. Nếu để câu chuyện thằng nhỏ vuốt ve mình như vuốt ve con chó của nó đồn đại ra ngoài võ lâm thì còn chi là thể thống.

Lão liền vận một luồng kình lực ra sau lưng.

Gã ăn xin vừa đụng vào người lão đã giật bắn người lên tựa như sờ phải miếng than hồng. Gã vội buông tay ra. Gã cảm thấy ruột gan nhộn nhạo cực kỳ khó chịu cơ hồ phải nôn ọe ra.

Tạ Yên Khách cười nửa miệng ngó gã ăn xin lẩm bẩm:

- Ai bảo mi vô lễ với ta? Một vố này đủ cho mi biết thân rồi.

Gã ăn xin vuốt ngực nói:

- Lão bá bá! Người bá bá nóng quá rồi mau lại gốc cây kia nghỉ một lúc. Cháu đi lấy nước về cho bá bá uống. Lão bá bá thấy chỗ nào khó chịu? Người bá bá nóng ghê lắm, cháu e rằng bá bá lâm trọng bệnh mất rồi.

Gã nói bằng một giọng thành thực và rất quan thiết. Gã lại đưa tay ra định dắt lão vào gốc cây ngồi nghỉ.

Quyết chẳng cam tâm thấy bất bằng

Tạ Yên Khách dù là kẻ tàn ác đến đâu, nhưng thấy gã ăn xin đối đãi với mình một cách chân thật như vậy cũng không tiện vận nội lực để hại gã.

Lão lạnh lùng nói:

- Ta vẫn mạnh khỏe như thường, có bệnh tật gì đâu? Này! Mi hãy coi đây! Có phải cơn nóng của ta lui rồi không?

Lão nói xong cầm lấy bàn tay gã ăn xin đặt lên trán mình.

Gã ăn xin sờ trán lão thấy mát lạnh, nó càng hoang mang hơn hốt hoảng la lên:

- Úi chao! Thiệt là nguy quá! Lão bá bá! Bá bá chết đến nơi rồi!

Tạ Yên Khách vừa tức giận vừa buồn cười hỏi:

- Thằng nhỏ này! Sao mi toàn nói hươu nói vượn? Làm sao mà mi bảo ta chết đến nơi rồi?

Gã ăn xin đáp:

- Có một lần má má cháu mắc bệnh. Người má má lúc nóng như lửa, lúc lại lạnh lạnh như băng. Má má cháu kêu la rầm rì: "Ta chết đây! Ta chết đến nơi rồi! Đau đớn thế này thà chết đi còn hơn!". Sau quả nhiên bệnh má má cháu rất là trầm trọng, mấy lần chết hụt. Má má cháu nằm liệt giường hai tháng trời mới khỏi. Bây giờ cháu thấy lão bá bá cũng giống hệt như vậy. Người bá bá vừa nóng như than hồng mà bây giờ đã lạnh toát. Cháu e bá bá sẽ chết mất không thì phải bệnh nặng mấy tháng mới khỏi.

Tạ Yên Khách tủm tỉm cười nói:

- Ta khác, không giống má má mi đâu. Ta không bệnh tật chi cả. Mi bất tất phải lo ngại.

Gã ăn xin thấy Tạ Yên Khách bảo vậy thì không nói gì nữa, chỉ khẽ lắc đầu ra vẻ không tin. Tạ Yên Khách cùng gã ăn xin lại đi một hồi nữa. Bây giờ đã vào lúc đúng ngọ, mặt trời nóng như thiêu như đốt.

Gã ăn xin chạy vào bên đường hái bảy tám chiếc lá cây lớn.

Tạ Yên Khách thấy vậy thì cho là gã còn tính con nít, đi hái lá để nghịch

chơi nên lão cũng không hỏi gì đến.

Ngờ đâu gã ăn xin hái những lá cây đó về kết thành cái nón. Gã cầm đưa cho Tạ Yên Khách rồi nói:

- Lúc này trời nóng dữ mà bá bá đang bệnh, bá bá đội chiếc nón này lên cho đỡ nắng.

Tạ Yên Khách bị gã ăn xin làm cho dở cười dở khóc, nhưng lão cũng không nỡ từ chối tấm lòng tốt của gã. Lão cầm chiếc nón đội lên đầu.

Trời đang nóng dữ, Tạ Yên Khách đội cái nón vào rồi cũng thấy mát mẻ hơn để đầu trần.

Hai người đi chẳng mấy chốc lại tới một thị trấn nhỏ.

Gã ăn xin nói:

- Bá bá không có tiền. Không chừng bá bá sinh bệnh là vì bụng đói. Vậy bây giờ hai bác cháu mình hãy vào quán cơm ăn một bữa thật no, không chừng bá bá nhẹ bệnh đi cũng nên.

Gã nói xong dắt tay Tạ Yên Khách đi thẳng vào một quán cơm gần đó.

Từ nhỏ tới nay, gã ăn xin chưa từng vào quán cơm bao giờ, gã không biết cách gọi nhà hàng mua bán thức ăn thế nào, liền thò tay vào bọc có bao nhiêu bạc vụn cùng tiền đồng đều móc hết ra để trên bàn rồi gọi điếm tiểu nhị lại nói:

- Hai bác cháu ta muốn ăn một bữa cơm có thịt có cá. Ngươi thu lấy tiền này.

Chỗ bạc đó có tới dư ba lạng và đủ tiền làm một mâm cỗ thịnh soạn.

Điếm tiểu nhị cả mừng. Gã bảo nhà bếp giết gà nấu thịt hầm cá.

Chẳng bao lâu, một mâm cơm đầy thức ăn bày ra.

Tạ Yên Khách lại kêu tiểu nhị lấy hai cân rượu trắng.

Gã ăn xin trước nay chưa biết mùi rượu là gì nên tưởng ai cũng uống được. Gã thấy Tạ Yên Khách rót rượu ra chén uống, gã cũng làm bừa theo rồi bưng chén rượu lên uống một hớp. Nhưng rượu vừa uống vào, đã phải nhổ ra ngay rồi kêu lên:

- Trời ơi! Cay quá! Cay quá! Thứ này không ăn được.

Thế rồi gã chỉ ăn cơm ăn thịt chứ không dám uống rượu nữa.

Tạ Yên Khách bụng bảo dạ:

- Thằng nhỏ này tuy ngây thơ không hiểu việc đời nhưng trời phú cho gã đức tính hào hiệp, mà trí óc cũng không đến nỗi ngu xuẩn. Giả tỉ mà gã được dạy dỗ để huấn luyện đến nơi đến chốn tất sẽ thành một nhân vật nổi danh trong võ lâm.

Nhưng rồi lão lại lẩm bẩm:

- Hỡi ơi! Người đời vong ơn phụ nghĩa thì nhiều, còn hiếu hạnh trung hậu thì rất ít. Mình đã bị một thằng đồ đệ súc sinh làm cho khốn đốn còn chưa đủ hay sao mà lại định thu đồ đệ nữa? Lão còn đang ngẫm nghĩ thì gã ăn xin đã cất tiếng hỏi:

- Lão bá ơi! Lão có thấy đỡ chút nào không?

Tạ Yên Khách đáp cho yên chuyện:

- Đỡ lắm rồi!

Miệng lão trả lời mà trong bụng nghĩ thầm:

- Mi có đồng tiền nào đều dốc ra hết rồi, chỉ ăn một bữa này là sạch trơn. Nếu bữa sau muốn ăn cơm mà không chịu xin ta thì lấy đâu ra tiền mà ăn? Mình phải tìm đến thị trấn lớn đổi vàng lấy tiền rồi sẽ tính.

Tạ Yên Khách cùng gã ăn xin uống xong, ra khỏi nhà hàng dời thị trấn nhìn về phía Đông mà đi.

Tạ Yên Khách bỗng gợi chuyện:

-Tiểu nhai nhi! Má má mi họ gì? Y có nói với mi bao giờ không?

Gã ăn xin đáp:

- Má má thì là má má chớ má má còn họ gì nữa?

Tạ Yên Khách nói:

- Ta biết thế rồi. Nhưng con người ta ai mà chẳng có họ tên?

Gã ăn xin ngớ ngẩn nói:

- Thế cháu họ gì?

Tạ Yên Khách đáp:

- Ta không biết nên mới hỏi mi. Cái tên Cẩu tạp Chủng khó nghe lắm. Mi có muốn ta đặt cho mi một cái họ cái tên không?

Giả tỉ gã ăn xin thích chí xin lão một cái tên cái họ thì lão mãn nguyện lắm vì đã trút xong nợ rồi.

Không ngờ gã ăn xin lại hững hờ đáp:

- Bá bá thích cháu có họ thì cũng được nhưng cháu sợ má má cháu không chịu. Má má cháu vẫn gọi cháu là Cẩu tạp Chủng cháu cũng quen rồi. Bây giờ cháu có đổi tên má má cháu cũng không thích đâu. Cái tên Cẩu tạp chủng làm sao mà khó nghe?

Tạ Yên Khách nhíu cặp lông mày nghĩ thầm:

- Ba chữ Cẩu tạp Chủng làm sao mà khó nghe thì trong một lúc mình cũng không biết giải thích thế nào cho gã hiểu rõ được.

Giữa lúc ấy, bỗng nghe trong một khu rừng mé tả phía trước có tiếng khí giới chạm nhau lát chát.

Tạ Yên Khách là một tay lão luyện trong võ lâm. Lão vừa nghe thấy giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Ở đây sao lại có người đánh nhau? Hai người này thủ pháp rất mau lẹ, võ công họ không phải là hạng tầm thường.

Lão liền ghé tai khẽ bảo gã ăn xin:

- Chúng ta vào chỗ kia xem họ làm gì? Ngươi nhớ ngậm miệng đừng có lên tiếng nghe không?

Rồi lão giơ tay ra cắp gã ăn xin, thi triển khinh công chạy về phía có tiếng khí giới vang lên. Lão chỉ nhô lên hụp xuống mấy cái đã đến sau một gốc cây lớn.

Gã ăn xin tưởng như mình đi trên mây thì lấy làm thích thú vô cùng! Gã muốn bật lên tiếng cười khoái trá, nhưng lại nhớ lời Tạ Yên Khách đinh ninh dặn bảo vội đưa tay lên bịt miệng.

Tạ Yên Khách và gã ăn xin nấp sau một gốc cây nhìn ra thì thấy bốn người đang quần nhau chiến đấu. Cuộc tỷ đấu lúc cực kỳ khốc liệt, thành cục diện ba người đánh một. Người bị bao vây là một lão già mặt đỏ, râu bạc chùng xuống đến rốn. Trong tay lão không có binh khí.

Ba gã hợp công thì một gã thân hình cao lêu nghêu mà gầy khẳng khiu. Một gã là đạo nhân mặt vàng. Còn gã nữa thì tướng mạo cực kỳ xấu xa quái dị. Trên má gã có hai vết sẹo rất lớn giao nhau thành hình chữ thập.

Gã cao gầy sử thanh trường kiếm. Đạo nhân sử đồng chùy. Còn xú hán tử thì sử một thanh quỷ đầu đao.

Tạ Yên Khách thấy lão già bị vây đánh đã thọ thương rồi nhưng song chưởng của lão vẫn đảo đi đảo lại phóng ra những chiêu cực kỳ dũng mãnh. Lão đang chạy quanh một gốc cây tránh tả né hữu. Nhờ có gốc cây lớn mà lão còn chống được với khí giới của ba người bên địch. Tay trái lão ra chiêu cầm nã, còn tay phải lúc là quyền, lúc biến thành chưởng rất mau lẹ. Bản lãnh lão thực không phải tầm thường.

Tạ Yên Khách ở đằng xa coi mấy chiêu đã nhận ra lão là ai rồi. Lão thấy lão già kia lâm vào thế hạ phong thì ra chiều đắc ý lẩm bẩm:

- Mình cứ tưởng là ai? Té ra là Đại Bi lão nhân trên đảo Bạch Kinh. Bữa nay lão lâm vào tình thế "Hùm xuống bình nguyên bị chó lờn" xem chừng lão khó lòng thoát khỏi kiếp nạn này.

Tạ Yên Khách không nhận ra ba người kia là ai, nhưng lão biết họ đều là những tay bản lãnh không phải là tầm thường, nhất là gã cao nghệu, thanh trường kiếm của gã vọt lên những luồng kiếm quang như tuyết rơi hoa rắc. Đường kiếm chợt tả chợt hữu khiến cho đối phương không biết đâu mà lường. Những chiêu kiếm mau lẹ và mãnh lực phi thường đáng vào bậc cao thủ hạng nhất trong võ lâm hiện nay.

Đạo nhân xử cặp chuỳ cũng phóng ra những chiêu thức quái dị.

Thường thường y chạy quanh gốc cây lớn để đánh vào cạnh sườn Đại Bi lão nhân.

Gã xú hán tử thì công lực kinh hồn. Thanh quỷ đầu đao rít lên những tiếng vù vù làm chấn động cả màng tai người nghe.

Tạ Yên Khách ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm:

- Lâu nay mình không lăn lộn trong giang hồ. Bây giờ mới biết bọn võ lâm Trung Nguyên đã sản xuất ra vô số nhân vật xuất sắc. Sao mình lại không nhận ra chiêu số của cả ba người này thuộc môn phái nào? Nếu ba tay này bản lãnh tầm thường thì Đại Bi lão nhân đâu đến nỗi phải hoang mang đến thế. Giả tỉ ba người này vây đánh chính mình đây, chưa chắc mình đã nắm được phần thắng.

Bỗng nghe đạo nhân cất giọng ấm ớ nói:

- Bạch Kinh đảo chủ! Bang Trường Lạc chúng ta với Đảo chủ vốn không có thù hận lớn. Bây giờ Đảo chủ cứ chịu thua đi và ưng thuận gia nhập đồng minh với bản bang thì bọn ta lập tức cùng lão trở nên chỗ bạn thân. Như vậy chả hay hơn ư? Tội gì mà lão phải vất vả chống đỡ, có hồi đi đến chỗ uổng mạng.

Đại Bi lão nhân tức giận đáp:

- Ta đường đường là đấng đại trượng phu. Có lý đâu lại gia nhập vào hàng ngũ của bọn đê hèn vô liêm sỉ như các ngươi? Các ngươi muốn ta gia nhập đồng minh với bọn tà phái thì không bao giờ ta chịu đâu. Các ngươi đừng mơ tưởng hão huyền nữa!

Đột nhiên lão vươn tay trái ra chiêu cầm nã chụp xuống vai xú hán tử.

Tạ Yên Khách la thầm:

- Chiêu "Long Trảo thủ" thật là tuyệt diệu!

Chiêu này bề ngoài trông có vẻ chậm chạp nhưng thật ra nó thần tốc phi thường.

Gã xú hán tử tuy thân pháp mau lẹ lún thấp vai xuống để tránh mà cũng chậm mất rồi.

Gã cao nghệu thấy vậy giật mình kinh hãi hươi trường kiếm nhằm vào mi mắt Đại Bi lão nhân đâm tới.

Đó là kế hoạch bao vây nước Nguỵ để cứu nước Triệu, khiến cho Đại Bi lão nhân phải vụt tay về.

Bỗng nghe đánh roạc một tiếng! Vai áo bên hữu gã xú hán tử bị móc rách một mảng lớn. Đồng thời máu tươi chảy đầm đìa. Chiêu "Long Trảo thủ" của Đại Bi lão nhân đã móc đứt một miếng thịt lớn ở vai gã.

Ba người nổi hung phóng chiêu ra đánh tới tấp như gió táp mưa sa.

Tạ Yên Khách nghe đạo nhân tự xưng Bang phái mình thì ngấm ngầm kinh ngạc tự hỏi:

- Trường Lạc là bang phái nào? Trong bang đã có những tay cao thủ đến thế này mà mình chưa từng nghe ai nói tới là nghĩa làm sao?

Bỗng thấy bốn người càng đánh càng hung dữ. Gã xú hán tử gầm kên một tiếng vung đao quét ngang.

Đại Bi lão nhân né mình tránh khỏi đồng thời phóng quyền đánh tới đạo

nhân "Phập" một tiếng vang lên! Lưỡi quỷ đầu đao của gã xú hán tử đã đâm sâu vào thân cây. Gã dùng sức mạnh cố rút ra nhưng rút không được.

Đại Bi lão nhân, nhân cơ hội này hạ thấp khuỷu tay xuống thúc vào sau lưng gã xú hán tử.

Nguyên Đại Bi lão nhân bị ba tay đại cao thủ vây đánh, phải chống đỡ vất vả vô cùng. Lão tự lượng sức mình khó lòng thoát nạn.

Giữa lúc đang chiến đấu cực kỳ khốc liệt, lão vẫn liếc mắt quan sát bốn mặt tám phương và biết rằng sau gốc cây lớn thấp thoáng có bóng người ẩn nấp. Lão tưởng người này cũng về phe địch nhân nên nghĩ thầm:

- Hiện giờ mới có ba tên mà mình còn chưa nắm vững phần nào mà chống chọi nổi. Nếu đối phương lại thêm cường viện thì hậu quả chưa biết đến đâu mà lường.

Đại Bi lão nhân còn để ý biết rằng trong ba địch nhân trước mặt thì gã xú hán tử võ công tương đối sút kém hơn hai người kia. Lão liền bụng bảo dạ:

- Bây giờ chỉ có đường lối duy nhất để mà thoát thân là phải mạo hiểm trừ khử đi một tên.

Vì thế mà lúc chuẩn bị dùng khuỷu tay huých vào lưng xú hán tử, lão vận đến chín thành công lực.

Bỗng nghe tiếng binh một tiếng!

Khuỷu tay Đại Bi lão nhân huých trúng vào sau lưng xú hán tử, lão mừng thầm trong bụng liền quanh lẹ gốc cây để toan bồi thêm một đòn nữa để loại hẳn xú hán tử ra khỏi vòng chiến. Giữa lúc ấy đạo nhân sử đồng chùy từ phía sau gốc cây nhoài người đánh tới.

Đại Bi lão nhân vung tay trái đến để gạt quả chùy thì trước mắt ánh bạch quang lấp loáng. Lão vội né sang bên tả để tránh.

Không ngờ lão tuổi già lại chiến đấu đã lâu, tinh lực không còn được sung mãn như ngày trẻ tuổi, lão định lạng người đi ba thước thì vừa tránh khỏi, nhưng mới lạng người ra được bảy tấc thì "sột" một tiếng, mũi trường kiếm của gã cao nghệu đâm vào vai bên tả Đại Bi lão nhân và đóng chặt vào cành cây.

Biến diễn khủng khiếp và đột ngột này khiến cho gã ăn xin không nhịn được nữa buột miệng la hoảng:

- Úi chao!

Từ lúc gã thấy ba người vây đánh một lão già trong lòng gã đã rất lấy làm bất bình. Bây giờ thấy lão nhân bị kiềm chế thì vừa kinh hãi, vừa tức giận vô cùng.

Bỗng nghe lão cao nghệu lạnh lùng hỏi:

- Bạch Kinh đảo chủ! Thật là Đảo chủ không ưa điều nhẹ nhàng tử tế. Trước tại hạ đã kính thỉnh Đảo chủ gia nhập đồng minh nhưng Đảo chủ cứ nằng nặc không ưng thuận, vậy bây giờ đã chịu đầu hàng Bang Trường Lạc chưa?

Đại Bi lão nhân trợn cặp mắt tròn xoe, tức giận hầm hầm quát lên:

- Mi đã biết ta là Bạch Kinh đảo chủ. Chẳng lẽ Bạch Kinh đảo chủ lại phải uốn gối đầu hàng bọn thất phu hay sao?

Lão hết sức giật mạnh ra với quyết tâm thà là chịu bỏ nửa vai bên trái để thoát khỏi lưỡi trường kiếm, đặng liều mạng với gã cao nghệu.

Đạo nhân liền khoa tay chùy lên nhằm đánh vào người Đại Bi lão nhân.

Bịch một tiếng! Đầu chùy đã đập vào ngực lão một đòn rất nặng. Lão nghiêng đầu đi, miêng hộc máu tươi. Xú hán tử liền lấy dây lòi tói ràng buộc Đại Bi lão nhân vào gốc cây.

Gã ăn xin không nhẫn nại được nữa, liền nhảy xổ ra la lên:

- Chao ôi! Bọn ngươi thật là đồ tồi. Ba người đánh một lão già tử tế. Như thế không được.

Tạ Yên Khách nhíu cặp lông mày nghĩ thầm:

- Thằng nhỏ này gây sự rắc rối rồi đây. Nhưng thế cũng hay. Không chừng mình lại mượn tay ba người kia giết phứt gã đi thì dù mình có thấy gã chết mà không cứu cũng chẳng phải là phản bội lời thề. Nếu gã không muốn chết quay đầu lại cầu cứu mình cũng là xong việc.

Trong ba gã kia có một gã bị trọng thương rồi, chỉ còn hai gã thì mình đâu có sợ họ nữa?

Tạ Yên Khách còn đang ngẫm nghĩ suy tính thì gã ăn xin đã chạy đến bên gốc cây đứng chặn trước mặt Đại Bi lão nhân la lên:

- Các chú dừng làm khó dễ lão bá này được không?

Gã cao nghệu từ trước đã lưu tâm thấy sau gốc cây lớn thấp thoáng có bóng người ẩn núp. Gã chưa hiểu người núp đó là bạn hay là thù nên trong lòng

vẫn băn khoăn. Bây giờ gã thấy một đứa nhỏ từ sau gốc cây chạy ra. Gã vừa trông thấy thân pháp gã ăn xin đã biết ngay thằng nhỏ này không hiểu võ công chi hết, mà sao nó dám cả gan lớn mật xông vào chỗ chiến trường? Vậy nhất định nó đã chịu mệnh lệnh của người nào sai khiến.

Gã cao nghệu nghĩ vậy rồi lẩm bẩm:

- Âu là ta thử hăm doạ thằng quỷ con này thì người đứng ở sau tấm màn để giật dây nó tất nhiên phải chường mặt ra.

Quyết định chủ ý rồi, gã vươn tay rút lấy thanh quỷ đầu đao ở thân cây vừa lớn tiếng quát hỏi:

- Thằng quỷ con kia! Ai đã sai mi ra can thiệp vào việc của lão già này? Mi còn nhỏ tuổi sao dám đi nghe kẻ khác xông vào chỗ gươm đao này? Ta đang định hạ sát lão già đây. Mi có cút đi không thì bảo?

Gã vừa nói vừa giơ thanh quỷ đầu đao lên tựa hồ sắp chém ngang một cái cho gã ăn xin phải đứt đôi ngay tức khắc.

Gã ăn xin vẻ mặt thản nhiên đáp:

- Lão bá đây là người tử tế. Các ngươi là người độc ác. Ta chỉ giúp người tử tế. Ngươi định giết người thì ta không đi đâu.

Đây chắc là mẫu thân gã ăn xin có lúc trong lòng vui vẻ ngẫu nhiên nói chuyện cổ tích cho gã nghe. Trong các chuyện cổ tích thì thiếu chi người tử tế cùng người độc ác? Tâm địa những đứa nhỏ bao giờ cũng hướng về điều thiện, ưa giúp đỡ những người tử tế và đả kích kẻ gian tà. Đó là đức tính trời phú cho con người, chẳng có chi là lạ.

Gã cao nghệu tức giận hỏi:

- Mi có quen biết lão không mà bảo là người tử tế?

Gã ăn xin đáp:

- Vừa rồi lão bá bảo các ngươi ở tà bang gì gì đó, lão bá dù chết cũng không chịu nhập bọn với các ngươi. Thế thì dĩ nhiên các ngươi là hạng người tàn bạo xấu xa rồi còn gì?

Gã nói xong quay lại toan cởi dây lòi tói cho Đại Bi lão nhân. Đạo nhân xoay tay lại đánh bốp một cái vào mặt gã ăn xin, khiến gã phải đầu váng mắt hoa. Má bên trái sưng vù lên và còn in năm vết ngón tay đỏ ửng.

Gã ăn xin thực không biết trời cao đất dày. Hôm qua tại Hầu Giám tập, Ngô Đạo Nhất bị bọn người trại Kim Đao đến vây đánh, một là gã chưa biết

Ngô Đạo Nhất là người tử tế hay người xấu xa, hai là, mấy người đánh nhau trên nóc nhà, Ngô Đạo Nhất vừa từ trên nóc lăn xuống đã bì song câu của Lý Đại nguyên đâm vào bụng ngay. Nếu không thế thì lòng dạ nghĩa hiệp của anh chàng ngây thơ này không chừng cũng chạy ra can thiệp. Còn những chuyện nguy ngập xảy đến cho mình thì gã không cần hiểu tới. Thực ra dù gã có biết rõ là đi can thiệp vcào việc người ngoài tất nguy hiểm cho mình, nhưng bầu máu nóng đã sôi lên thì có khi biết là nguy hiểm đấy mà vẫn hiên ngang xông vào.

Gã cao nghệu thấy tên ăn xin tính khí cương cường không biết sợ hãi là gì thì không khỏi đem lòng ngờ vực. Gã tự hỏi:

- Thằng lỏi này không hiểu nó ỷ vào điểm tựa vững chải nào mà dám ngang nhiên ngỗ nghịch trước mặt bản hương chủ ở bang Trường Lạc?

Gã cao nghệu lại ghé mắt nhìn về phía sau gốc cây là chỗ gã ăn xin ẩn nấp. Quả nhiên gã nhìn thấy lấp ló có bóng người gầy ốm thì gã nghĩ ngay tới một nhân vật liền lẩm bẩm:

- Dường như lão này người ta vẫn đồn đại là chủ nhân Huyền Thiết lệnh, danh hiệu lão là Ma Thiên cư sĩ Tạ Yên Khách, chẳng hiểu có đúng không? Nhưng coi bộ dạng lão thì giống lắm. Gã liền giơ thanh quỷ đầu đao lên cố ý quát to cho Tạ Yên Khách nghe tiếng:

- Ta không biết lai lịch mi ra sao? Sư trưởng mi ở môn phái nào? Và chỉ thấy mi là một đứa ăn xin ngu ngốc, chẳng hiểu biết gì thì ta có chém chết mi cũng chẳng sao.

Gã nói xong khoa đao lên vù vù làm bộ chém xuống đầu gã ăn xin.

Không ngờ gã ăn xin tính nết rất cương ngạnh. Gã đứng yên không nhúc nhích.

Gã cao nghệu vung đao lên bổ xuống đỉnh đầu gã ăn xin còn cách chừng vài tấc mới thu đao về, buột miệng khen:

- Thằng nhỏ này giỏi đây! Mi quả nhiên lớn mật!

Đạo nhân tính nóng như lửa lại vung tay phải lên đánh một chưởng. Chưởng này đạo nhân tát vào má bên hữu thằng nhỏ. Cái tát này so với lần trước còn trầm trọng hơn. Dù sao thì gã ăn xin cũng chỉ là một đứa con nít. Gã đau quá không nhịn được khóc òa lên.

Gã cao nghệu nói:

- Ngươi đã sợ đòn thì mau mau tránh đi!

Gã ăn xin vừa khóc vừa nói:

- Các ngươi hãy bỏ đi trước đừng làm khó dễ gì lão bá bá đây là ta không khóc nữa.

Gã cao nghệu không nín được phải phì cười.

Đạo nhân lại vung chân đá gã ăn xin lăn xuống đất.

Gã ăn xin bây giờ sưng hết cả mặt mũi. Gã lồm cồm bò dậy và vẫn đứng trước mặt Đại Bi lão nhân để hộ vệ cho lão.

Cảm lòng tri kỷ tặng hình nhân

Đại Bi lão nhân bản tính cổ lậu nên trong đời lão ít gặp bạn tri kỷ. Bây giờ lão thấy gã thiếu niên này với mình chưa từng quen biết, mà quyết tâm liều mạng để hộ vệ cho mình, nhất là gã chẳng hiểu chút võ công nào thì trong lòng lão xiết bao cảm kích! Lão liền nói:

- Chú em ơi! Chú liều mình với họ thì chỉ uổng mà thôi. Trình mỗ đã đến tuổi già mà còn được kết giao bằng hữu với chú em thì đời ta thật không phải là uổng phí. Chú em nên tránh đi thôi. Ta dù nhắm mắt xuống suối vàng cũng vẫn ghi nhớ trong lòng có người bạn nhỏ.

Gã ăn xin nghe lão nói những gì đời ta chẳng uổng phí, gã chẳng hiểu ra sao hết. Gã thấy lão thúc giục mình tránh đi liền lớn tiếng nói:

- Lão bá là người tốt, cháu quyết không để bọn người xấu này giết chết lão bá.

Trong bọn ba người kia thì gã cao nghệu là người tinh minh hơn hết, gã nghĩ thầm:

- Thằng nhỏ này thật là kỳ quái, mình chẳng hiểu người đứng núp sau gốc cây kia có phải là Tạ Yên Khách hay không, nhưng mình cũng chẳng nên kết thêm nhiều mối oan cừu. Nhưng nếu vì thằng lỏi con mới nói có mấy câu mà mình đã bỏ qua thì chăng hóa ra bang Trường Lạc mình hễ thấy người là sợ ư?

Gã nghĩ vậy liền giơ thanh quỷ đầu đao lên bảo gã ăn xin:

- Này thằng nhỏ kia! Bây giờ ta tỷ thí với mi. Ta chém luôn 36 đao nếu mi vẫn đứng yên không nhúc nhích thì ta mới chịu phục. Nếu mi sợ chết thì cút đi là hơn, chứ đừng bướng bỉnh vô ích.

Gã ăn xin đáp:

- Ngươi chém đến 36 đao liền thì ai mà không sợ?

Gã cao nghệu cười nói:

- Ngươi biết sợ thế là phải. Vậy thì mi tránh đi!

Gã ăn xin nói:

- Trong lòng ta tuy sợ thiệt nhưng ta không chịu bỏ đi đâu.

Gã cao nghệu giơ ngón tay cái lên nói:

- Này! Mi có giỏi thì hãy coi lưỡi đao của ta đây!

Véo một tiếng! Thanh đao hớt qua đỉnh đầu gã ăn xin.

Tạ Yên Khách đứng sau gốc cây nhìn ra rất rõ. Lão thấy gã cao nghệu vung lưỡi đao phạt ngang. Thế đao nhẹ nhàng vô cùng, gã chỉ dùng kình lực ở cổ tay để ra chiêu. Đó là lối vận đao theo kiếm thuật. Tuy lão không biết chiêu thức đó tên là gì, nhưng thấy thanh Quỷ đầu đao rất nặng mà tay gã sử dụng coi nhẹ như không.

Nhát đao này lướt qua sát đỉnh đầu gã ăn xin và hớt đứt một mảng tóc. Nhưng gã ăn xin rất gan dạ. Người gã vẫn đứng thẳng, không nhúc nhích.

Tiếp theo ánh đao lấp lóe tựa hồ như con rắn quanh đi co lại thè lưỡi ra rồi lại rụt vào. Tay đao của gã quét tả chém hữu mà nhát nào cũng gần sát đỉnh đầu gã ăn xin. Tóc gã bị lưỡi đao hớt đứt rớt xuống tới tấp.

Gã cao nghệu chém 32 đao rồi, bây giờ lưỡi đao từ trên bổ thẳng xuống.

Soạt một tiếng! Tay áo mé hữu của gã ăn xin bị đứt một miếng. Kế tiếp tay áo bên trái cũng mất một mảng. Tiếp theo là ống quần bên trái, ống quần bên phải chỉ trong nháy mắt đều bị cắt đứt.

Gã cao nghệu thu đao về. Chuôi đao tiện đà thích vào huyệt Đản Trung trước ngực Đại Bi lão nhân một cái thật mạnh.

Đoạn gã cười ha hả nói:

- Thằng nhỏ kia! Mi thật là một đứa gan dạ!

Tạ Yên Khách thấy gã cao nghệu sử đao bằng kiếm pháp cả thảy 36 chiêu vận chuyển liêm miên không ngớt mà không chút sơ hở nào thì không khỏi khen thầm trong bụng. Nhưng đến lúc gã dùng chuôi đao điểm vào tử huyệt Đại Bi lão nhân thì lẩm bẩm:

- Thằng cha này hạ thủ thiệt là thâm độc!

Gã ăn xin lúc trước đầu bù tóc rối bây giờ bị gã cao nghệu quét liền 32 đao thì đầu gã trọc lóc chẳng khác gì chú tiểu.

Gã ăn xin bị gã cao nghệu vung đao quét liền ba mươi mấy nhát mà gã không nhúc nhích thì một phần dĩ nhiên là gã ráng sức thi gan để bảo vệ sinh mạng cho Đại Bi lão nhân. Còn một phần vì sợ quá mà gã đứng ngây người ra. Có thể nói là không phải gã không thèm cử động, thực ra gã không biết đường nào mà cử động. Gã chờ cho gã cao nghệu thi triển xong 36 đao mới

sờ lên đầu thấy còn nguyên chưa đứt, gã thở phào một cái nhẹ nhõm.

Đạo nhân cùng xú hán tử thấy đao pháp của gã cao nghệu cực kỳ thần diệu đều bật tiếng hoan hô:

- Mễ hương chủ! Kiếm pháp của Hương chủ thật là thần diệu!

Gã cao nghệu tươi cười khiêm nhượng nói:

- Cái đó chẳng bỏ làm trò cười cho hai vị. Tại hạ xin đề nghị. Vì tấm lòng gan dạ của chú nhỏ đây mà bữa nay chúng ta nên nhượng bộ một chút. Bây giờ chúng ta đi thôi.

Đạo nhân cùng xú hán tử thấy Đại Bi lão nhân đã bị nếm một chuôi đao cực kỳ trầm trọng. Bây giờ lão còn thoi thóp thở, chỉ một lát nữa là lão chết hẳn, liền rút lấy binh khí rồi rảo bước ra đi.

Gã cao nghệu vung tay phóng ra một chưởng. Thanh trường kiếm đâm sâu vào cành cây hơn một thước bị chưởng lực của gã rung động bật ra ngay. Lưỡi kiếm còn dính đầy máu tươi ở trên vai Đại Bi lão nhân chảy ra.

Gã cao nghệu đưa tay ra đón lấy thanh kiếm cười vang lên một lúc rồi bỏ đi, không thèm để mắt nhìn đến Tạ Yên Khách đứng sau gốc cây lần nào nữa.

Tạ Yên Khách chau mày lẩm bẩm:

- Té ra gã cao nghệu này họ Mễ và là một hương chủ ở phái Trường Lạc. Gã thi triển mấy thủ pháp sau này hiển nhiên là để cho mình trông thấy. Về kiếm pháp của gã tuy mau lẹ và hiểm độc nhưng chẳng có gì đáng kể chỉ có gã vung chưởng cho rung động cành cây mà làm bật được lưỡi kiếm ra thì thật không phải tầm thường.

Gã ăn xin day lại hỏi Đại Bi lão nhân:

- Lão bá! Lão bá để cháu buộc vết thương cho nhé.

Gã vừa nói vừa lượm mấy mảnh áo mà gã cao nghệu đã hớt đứt định buộc vết thương trên vai cho Đại Bi lão nhân.

Đại Bi lão nhân nhắm mắt cày cạy, gắng gượng đáp:

- Không… không cần nữa. Trong túi áo ta… có một bầy tượng đất nhỏ… Ta cho ngươi đó…

Lão nói xong ngoẹo đầu ra mà chết. Thân hình cao lớn của lão từ từ tuột xuống gốc cây.

Gã ăn xin gọi luôn mấy tiếng:

- Lão bá bá! Lão bá bá!…

Gã đưa tay ra tưởng nâng đỡ cho lão, nhưng người Đại Bi lão nhân co rúm lại không nhúc nhích được nữa.

Tạ Yên Khách bây giờ mới ra khỏi gốc cây chạy đến bên gã ăn xin hỏi:

- Lúc lão này chết đã bảo gì ngươi?

Gã ăn xin đáp:

- Lão bá bá nói là… trong túi lão có tượng đất gì đó và lão bảo để cho cháu.

Tạ Yên Khách nghĩ ngay:

- Đại Bi lão nhân là một tay quái kiệt võ lâm. Bản lãnh của lão chẳng kém gì ta. Không chừng cái vật lão đem theo bên mình đó có điều gì rất quan hệ cũng nên.

Tuy lão nghĩ vậy, nhưng bản tính cao ngạo, quyết không thèm móc túi người chết để lấy trộm đồ vật, dù lão biết rõ trong mình Đại Bi lão nhân có vật kỳ trân hiếm thấy ở đời.

Lão nghĩ vậy rồi không nhìn đến bỏ đi ra chỗ khác. Bỗng lão dừng chân quay lại dặn gã ăn xin:

- Lão đã cho ngươi thì ngươi thu lấy!

Gã ăn xin hỏi lại:

- Của lão bá đây cho mà cháu lấy có phải là thằng ăn cắp không?

Tạ Yên Khách cười đáp:

- Như thế không phải là thằng ăn cắp!

Gã ăn xin thò tay vào túi áo Đại Bi lão nhân lấy ra một cái hộp gỗ, mấy đỉnh bạc cùng 7, 8 mũi ám khí. Ngoài ra còn có mấy phong thư, một bức họa dường như là tấm địa đồ.

Tạ Yên Khách muốn ngó xem trong thư viết gì và bức vẽ đó chỉ chỗ nào? Nhưng lão lại nghĩ rằng: mình mà thò tay vào đó là mất hết địa vị một cao nhân trên chốn giang hồ. Lão lại thấy gã ăn xin mở hộp gỗ ra, trong hộp có nhét bông và ba hàng đồ chơi nặn bằng đất. Mỗi hàng có sáu cái, tổng cộng là 18 cái. Thứ đồ chơi này chế tạo rất tinh xảo, mỗi cái là hình một người

đàn ông trần truồng bên ngoài có bôi phấn trắng và vẽ những vạch đỏ.

Tạ Yên Khách vừa nhìn thấy đã biết ngay là món đồ chơi này vẽ đồ phổ của hạng nội công thượng thặng. Đại khái nó là những bí quyết về nội công của phái Bạch kinh. Đại Bi lão nhân đem lòng cảm kích thằng nhỏ liều mạng hộ vệ cho mình, dù chẳng thành công cũng là cử chỉ của bậc anh hùng nên tặng cho gã hết.

Tạ Yên Khách nghĩ thầm:

- Lão Đại Bi này lúc chết còn nói chuyện ân tình vơ vẩn. Dù lão chẳng cho gã thì gã sờ vào tử thi có cái gì mà gã chả lấy chơi.

Nhưng Tạ Yên Khách đoán thế là sai. Gã ăn xin này nào phải như kẻ khác. Gã có tính ghi nhớ những lời dặn của người lớn. Tỷ như mẫu thân gã dặn đừng xin ai cái gì là gã một mực tuân theo. Vừa rồi Tạ Yên Khách đã bảo gã cái gì người ta không cho mà lấy là ăn cắp. Nếu Đại Bi lão nhân đã không ngỏ lời cho gã thì dù trước nay gã sinh vào một gia đình cùng khổ chẳng biết đồ chơi là gì, gã cũng quyết không thiện tiện lượm lấy làm của mình. Từ nhỏ đến lớn gã chỉ ở chốn thâm sơn. Lần đầu tiên gã xuống núi đã được nhìn thấy tượng đất rất đẹp, đừng nói là những pho tượng linh hoạt như người sống mà cả đến những pho tượng thô sơ gã cũng thích lắm. Gã thấy mấy pho tượng nhỏ xíu thì thích quá, luôn miệng trầm trồ:

- Hay quá, hay quá! Sao người lại chẳng có áo quần gì thế này? Nhưng đẹp lắm!

Tạ Yên Khách nghĩ thầm:

- Đại Bi lão nhân với mình tuy có điều xích mích. Dù sao lão cũng là một nhân vật lừng danh trong võ lâm, mình chẳng nên để lão phơi thây ngoài nội.

Tạ Yên Khách thấy gã ăn xin ngắm nghía nhưng hình nhân nặn bằng đất mà vui mừng lộ ra ngoài mặt, liền bảo:

- Ông bạn già của ngươi chết rồi mà ngươi không đem đi mai táng ư?

Gã ăn xin vội đáp:

- Dạ dạ! Nhưng mai táng thế nào đây?

Tạ Yên Khách hững hờ đáp:

- Nếu mi có sức khoẻ thì đào một cái lổ đặt lão xuống lấp đất đi. Nếu mi yếu đuối không đủ sức thì khuân đá che kín người lão thành một đống cao

lên cũng được.

Gã ăn xin hỏi:

- Ở đây chẳng có mai cuốc gì không thể đào lổ được.

Rồi gã đi bóc đất cùng khuân đá và lượm cành cây lá cây lấp lên thi thể Đại Bi lão nhân.

Gã tuổi nhỏ sức yếu, phải cực nhọc mới lấp xong xác chết. Gã mệt quá mồ hôi toát ra đầm đìa. Tạ Yên Khách đứng bên thủy chung vẫn không ra tay giúp gã. Lão chờ cho gã chật vật lấp xong xác chết rồi bảo:

- Chúng ta đi thôi!

Gã ăn xin hỏi:

- Đi đâu bây giờ? Cháu mệt lắm rồi không đi với lão bá nữa.

Tạ Yên Khách hỏi:

- Sao mi lại không đi với ta nữa?

Gã ăn xin đáp:

- Cháu còn phải đi kiếm mẫu thân và a Hoàng.

Tạ Yên Khách băn khoăn trong dạ nghĩ thầm:

- Thằng lỏi này đến bây giờ vẫn chưa mở miệng xin mình một điều gì. Nếu nó không chịu đi theo mình nữa thì thật là một điều nan giải cho mình. Mình không thể dùng sức mà cưỡng bách gã đi được.

Lão tần ngần một lúc rồi lẩm bẩm:

- Được rồi! Ngày trước mình phát thệ chỉ nói ra miệng là khi có người trao Huyền Thiết lệnh cho mình, mình không được dùng cường lực để bức bách người đó, nhưng mình đâu có phát thệ không được lừa người. Vậy bây giờ ta đành lừa gã là xong.

Quyết định rồi, lão nói:

- Mi cứ đi với ta. Ta đưa mi đi tìm má má và con a Hoàng.

Gã ăn xin cả mừng đáp:

- Bản lãnh lão bá rất cao, nhất định là sẽ tìm thấy má cháu cùng con a

Hoàng.

Tạ Yên Khách nghĩ thầm:

- Nói lắm vô ích, may ở chỗ gã cưa chính thức yêu cầu mình đi kiếm mẫu thân gã và con chó kia. Giả tỷ gã mở miệng khẩn cầu thì thật là một việc rất khó cho mình.

Tạ Yên Khách nắm lấy thằng nhỏ rồi bảo gã:

- Chúng ta đi lẹ lên!

Gã ăn xin vừa đáp một tiếng "vâng" thì chợt thấy người mình như bay bổng lên không, gã không tự chủ được để mặc tình cho Tạ Yên Khách xách mình lơ lửng, chân không chấm đất mà đi rất mau. Miệng gã không ngớt la lên:

- Thích quá! Thích quá!

Nguyên Tạ Yên Khách thi triển khinh công, vận nội lực xô đẩy gã đi rất nhanh.

Gã ăn xin thấy gió htổi vào mặt mát lạnh. Cây hai bên đường vèo vèo chạy lùi lại phía sau. Gã trầm trồ khen ngợi:

- Lão bá giỏi quá! Lão bá giỏi quá! Lão bá dắt cháu chạy nhanh thế này thì ghê thực!

Hai người đi cho đến lúc trời tối mà chẳng hiểu đã chạy được bao nhiêu đường đất.

Đây là một khu rừng núi âm u.

Tạ Yên Khách vừa buông tay, gã ăn xin cảm thấy cặp giò mình nhủn ra, người gã loạng choạng rồi ngồi phệt xuống đất.

Gã vừa ngồi xuống một lát thì hai chân đau đớn vô cùng.

Một lúc sau chân lại sưng lên đỏ ửng.

Gã kinh hãi la lên:

- Lão bá! Hai chân cháu sưng lên rồi!

Tạ Yên Khách nói:

- Nếu ngươi xin ta chữa cho thì lập tức chân ngươi khỏi sưng và hết đau ngay.

Gã ăn xin đáp:

- Lão bá chịu chữa cho cháu khỏi, tự nhiên cháu biết ơn.

Tạ Yên Khách chau mày hỏi:

- Có thật từ trước tới nay ngươi chưa chịu mở miệng xin ai cái gì không?

- Nếu lão bá muốn chữa thì hà tất cháu còn phải yêu cầu. Nếu lão không muốn thì xin xỏ cũng vô ích.

Tạ Yên Khách hỏi:

- Sao lại vô ích?

Gã ăn xin đáp:

- Lão bá đã không muốn chữa thì dù cháu có khóc lên lão bá cũng không chữa mà còn làm cho lão bá khó chịu là khác.

Tạ Yên Khách hắng giọng nói:

- Ta chẳng lấy gì làm khó chịu hết. Thôi bây giờ ngủ lại đây đi.

Bạn đọc! Chàng thiếu niên này đã không chịu mở miệng xin người mà gọi y bằng gã ăn xin thì thật không hợp lý, vậy từ đây trở xuống ta kêu y bằng "chàng thiếu niên" cho xứng đáng. Chàng thiếu niên tự vào gốc cây. Tuy hai chân chàng đau đớn, nhưng chàng ta đã chạy hàng nửa ngày mệt nhoài nên chẳng bao lâu chàng ngủ thiếp đi, quên cả đói khát.

Tạ Yên Khách nhảy lên ngọn cây mà ngủ. Lão chỉ mong nửa đêm có mãnh thú đến ăn thịt chàng thiếu niên này đi để giải quyết vấn đề rắc rối giùm lão. Ngờ đâu suốt đêm cả con thỏ nội cũng không thấy bò ra chứ đừng nói đến chuyện mãnh thú.

Tạ Yên Khách nghĩ thầm:

- Ta đành đem gã đến Ma Thiên Lãnh. Nếu gã mở miệng xin ta một việc dễ dàng thì may cho ta. Bằng không thì ta sẽ tìm cách kết quả tính mạng gã đi là xong. Có lý đâu một thằng lỏi con mà mình cũng không phát lạc xong thì còn xưng là Ma Thiên cư sĩ thế nào được?

Sáng sớm hôm sau Tạ Yên Khách dắt tay chàng thiếu niên đưa đi. Chàng mới đi được mấy bước thì chân tựa hồ có hàng ngàn mũi kim nhọn đâm vào. Chàng đau quá không nhịn được phải kêu lên.

Tạ Yên Khách hỏi:

- Ngươi làm sao vậy?

Lão đã chắc mẩm là chàng sẽ yêu cầu mình ngồi nghỉ lại. Không ngờ chàng lại đáp:

- Không sao hết. Chân cháu chỉ hơi đau mà thôi. Chúng ta đi đi!

Tạ Yên Khách không biết làm thế nào. Lão tức quá lôi chàng chạy như bay.

Tạ Yên Khách đi luôn một hồi chân không ngừng bước. Lúc đi qua thị trấn, tiện tay liền thò vào hàng bánh hàng cơm bốc bánh bốc thịt đem theo vừa đi vừa ăn.

Chàng thiếu niên được lão đưa cho cái gì ăn cái ấy mà không cho thì thôi, chứ chàng không xin xỏ lần nào, luôn mấy bữa như vậy.

Đến ngày thứ sáu, gặp phải nơi toàn núi non hiểm trở, lão vẫn tiếp tục đi luôn. Lạ thay! Chàng thiếu niên tuy không hiểu võ công, nhưng Tạ Yên Khách dắt chàng tới đâu chàng vẫn đi tới đó được. Càng chạy nhiều tinh thần chàng càng tăng tiến, thậm chí về sau chàng không thấy đau chân nữa.

Hai người lại đi thêm một ngày, đường rừng núi cực kỳ gian nan chàng thiếu niên không trèo lên được. Tạ Yên Khách đành cõng chàng lên lưng. Dù gặp vách núi dựng thẳng hay sườn đồi cheo leo, lão vẫn trèo lên một cách dễ dàng. Chàng thiếu niên thấy vậy kinh hãi vô cùng. Lắm chỗ nguy hiểm quá, chàng phải nhắm mắt lại không dám nhìn đến.

Hôm ấy vào giờ Ngọ, Tạ Yên Khách gặp phải chỗ vách núi dựng đứng, liền đưa tay ra nắm lấy một khúc dây sắt từ trên đỉnh núi bỏ thõng xuống để trèo lên. Nguyên đây là một núi trọc, sườn núi lại trơn tuột không có chỗ đặt chân. Nếu không có sợi dây sắt này, thì dù võ công Tạ Yên Khách có cao thâm đến đâu cũng không thể trèo lên được.

Lên đến đỉnh núi rồi, Tạ Yên Khách đặt chàng thiếu niên xuống nói:

- Đây là Ma Thiên Lãnh. Ngoại hiệu của ta là Ma Thiên cư sĩ. Thế là ta đã lấy tên ngọn núi này để làm danh hiệu. Bây giờ ngươi ở đây với ta.

Chàng thiếu niên đảo mắt nhìn bốn phía thấy địa thế đỉnh núi này rất rộng, mà bốn mặt mây mù bốc lên cuồn cuộn. Chàng tưởng như mình đang đứng ở trong mây, bất giác trong lòng kinh hãi hỏi:

- Lão bá bảo dẫn cháu đi kiếm má má cùng A Hoàng kia mà? Sao lại lên đây ở?

Tạ Yên Khách lạnh lùng đáp:

- Thiên hạ bao la bát ngát lá thế, ta biết đi đâu tìm cho thấy mẫu thân ngươi? Bây giờ chúng ta hãy chờ ở đây, không chừng mẫu thân ngươi sẽ đến với ngươi.

Chàng thiếu niên tuy còn ấu thơ, chưa biết gì nhưng chàng cũng hiểu là Tạ Yên Khách có ý lừa mình, vì đã vào nơi hoang sơn hẻo lánh này thì mẫu thân biết đâu mà tìm đến và trèo lên đây làm sao được. Bất giác chàng đứng thộn mặt ra không biết nói gì nữa.

Tạ Yên Khách bảo chàng:

- Bao giờ mi muốn xuống núi thì cứ xuống đi!

Lão tự nghĩ:

- Ta không cho mi một thứ gì để ăn. Lúc mi đói rã họng thử xem mi có mở miệng cầu ta không?

Mẫu thân chàng tuy đối với chàng lạnh nhạt, nhưng không hề lừa gạt chàng bao giờ. Đây là lần đầu tiên chàng bị lừa gạt. Nước mắt chảy quanh nhưng chàng cố giữ cho khỏi trào ra. Chàng thiếu niên thấy Tạ Yên Khách đi vào trong sơn động. Lát sau khói đen từ trong động bốc lên nghi ngút.

Tạ Yên Khách vào trong động để nấu ăn.

Một lúc lâu, mùi thơm của thức ăn đưa ra ngào ngạt.

Chàng thiếu niên bụng đã đói meo liền đi vào trong động thì thấy sơn động này rất rộng có thể chứa được đến mấy trăm người.

Tạ Yên Khách cố ý bày nồi niêu thức ăn ra trước mặt chàng, khiến chàng thèm thuồng phải cầu xin mình cho ăn.

Ngờ đâu, từ thuở nhỏ chàng ở với mẫu thân, hai người như một. Hễ thấy mẫu thân ăn gì chàng cũng không hỏi xin bao giờ. Bây giờ chàng thấy trên bàn đá đặt một mâm lạp sườn và một nồi cơm nóng. Chàng liền tự mình vào lấy đũa xới cơm rồi ngồi xuống ăn tự nhiên.

Tạ Yên Khách thộn mặt ra nghĩ thầm:

- Trên đường đi, gã đã mời mình nào ăn bánh bò, nào uống rượu cùng ăn cơm xơi thịt, nếu bây giờ mình không cho gã ăn chẳng hóa ra mình vong ân phụ nghĩa ư?

Lão nghĩ vậy, nên mặc chàng thiếu niên muốn ăn gì thì ăn. Lão cũng ngồi xuống ăn mà không nói câu nào.

Chàng thiếu niên có thói quen, ăn no rồi liền đi rửa chén, bát, nồi niêu rồi đi kiếm củi. Đó là những việc thông thường mà chàng vẫn làm trong khi còn ở với mẫu thân.

Hôm ấy, chàng chặt củi toan gánh về sơn động thì đột nhiên nghe trong bụi rậm có tiếng kêu. Một con hươu nhảy ra. Chàng liền giơ búa lên đập xuống đầu nó. Con vật chết ngay lập tức. Chàng đem con hươu xuống khe suối mổ rửa sạch sẽ rồi đem về sơn động. Chàng chặt con hươu ra làm đôi đem một nửa treo lên hong gió cho khô đi. Còn hai đùi thì chàng chặt bỏ vào nồi nấu.

Tạ Yên Khách ngửi thấy mùi thịt hươu thơm ngon, liền lấy đũa gắp mấy miếng. Lão cảm thấy phiền muộn tiêu tan.

Nguyên con hươu này thịt nó thơm ngon lắm. So với lão thì cách nấu nướng của chàng thiếu niên còn khéo hơn nhiều.

Tạ Yên Khách nghĩ bụng:

- Mình không ngờ thằng lỏi này là tay sành nấu nướng. Mình có gã ở đây lại được ăn ngon.

Nhưng lão nghĩ tới gã mà biết săn bắn nấu nướng thì gã không cần lão đưa xuống núi nữa, biết làm thế nào?

Nguyên chàng thiếu niên này ở với mẫu thân, chàng học được cách nấu nướng sạch sẽ thơm tho, tính bà ta lại nóng nảy và lười biếng. Mười bữa ăn thì có hết mười, ba kêu chàng thổi nấu. Khi chàng làm cơm canh không được ngon ngọt mà ba vui vẻ trong lòng thì chỉ bảo cho. Nếu gặp lúc giận thì bà lại đánh mắng.

Chàng thiếu niên ở trên Ma Thiên Lãnh được mấy bữa rồi, chàng chăng lưới giăng bẫy bắt chim cùng bắt dã thú. Về nghề này chàng khá thạo, ngày nào cũng bắt được chim đồng thỏ nội về nấu cùng ăn với Tạ Yên Khách. Ăn không hết thì chàng lại đem thịt ra phơi khô hoặc ướp muối. Nghề nấu nướng của chàng thật có chỗ độc đáo, dù rằng ở nơi núi thẳm rừng sâu mà vẫn được ăn uống ngon lành.

Tạ Yên Khách vừa ăn vừa khen ngợi. Có lúc lão hỏi đến cách nấu nướng thì chàng cũng nói là do mẫu thân dạy bảo. Tạ Yên Khách nghĩ thầm:

- Mẹ con gã này đã biết cách nấu nướng giỏi như vậy thì tất là hạng người thông minh lắm.

Rắp mưu sâu truyền thụ võ công

Tạ Yên Khách thấy chàng thiếu niên ít khi nói chuyện thì không khỏi ngấm ngầm sầu muộn. Lão nghĩ bụng:

- Nếu vụ này mình chẳng giải quyết sớm thì mối lo tâm phúc không thể nào cởi mở được.

Một ngày kia có kẻ đối đầu với mình xúi giục gã yêu cầu mình tự phế bỏ võ công, hoặc tự chặt chân tay, để thành người tàn phế thì thật là nguy cho mình. Có thể gã yêu cầu mình chung thân không được rời khỏi núi Ma Thiên Lãnh, thế thì Tạ Yên Khách này sẽ thành một tên tù giam lỏng ở chốn hoang sơn và cuộc đời còn chi hứng thú nữa?

Tuy Tạ Yên Khách là người thông minh, lắm mưu nhiều trí mà nghĩ mãi vẫn không ra kế hoạch gì. Trong lòng lão buồn bực vô cùng.

Một hôm trời đã xế chiều, Tạ Yên Khách hai tay chắp sau lưng lững thững thả bước trong một khu rừng rậm. Lão chợt thấy chàng thiếu niên đang đứng tựa lưng vào một khối đá, vẻ mặt tươi cười hớn hở nhìn vật gì trên tảng đá.

Tạ Yên Khách chú ý nhìn kỹ lại thì ra đó là mười tám pho tượng nhỏ xíu mà Đại Bi lão nhân đã cho chàng.

Chàng thiếu niên để mỗi pho tượng một chỗ. Có lúc chàng bày những pho tượng này thành đội ngũ, có lúc bày thành trận thế đánh nhau. Chàng nhìn ngắm ra chiều thích thú lắm.

Tạ Yên Khách nhờ có cặp mắt tinh nhuệ nên ngó thấy cả những tượng đất này trên mình vẽ đầy chấm đen và những đường chỉ đỏ. Lão liền tiến gần lại mấy bước để nhìn kỹ thì quả nhiên đúng như điều lão đã dự đoán. Những chấm đen là các đại huyệt trong người, còn những đường chỉ đỏ là kinh mạch về đường lối vận nội công.

Tạ Yên Khách lẩm bẩm:

- Ngày trước Đại Bi lão nhân đã cùng ta tỷ thí ở trên núi Bắc mang thì lão chỉ có chưởng pháp mãnh liệt và phép cầm nã thần tốc biến ảo phi thường. Cuộc tỷ đấu kéo dài chừng một giờ rồi sau lão bị thua nửa chiêu vì môn "Nát Hạc công" của ta. Lão đành rút lui không đấu nữa. Võ công lão tuy cao thâm, nhưng chỉ sở trường về môn ngoại gia công phu. Vậy những tượng đất vẽ hình nội công trong thân thể này có ra chăng nữa cũng chỉ nông cạn

chẳng bỏ làm trò cười cho những tay nội gia thâm hậu mà thôi.

Lão cầm lấy một hình nhân đưa lên coi thì thấy người này có vẻ những huyệt đạo Dũng Toàn, Nhiên Cốc, Chiếu Hải, Đại Khoát, Thủy Toàn, Thái Chung, Phục Lựu, Giao Tín từ dưới chân ngược lên đến bụng. Còn phần trên là những huyệt Hoành Cốt, Thái Hách, Khí Huyệt, Tứ Mãn, Trung Chú, Manh Du, Thương Khúc tụ cả vào huyệt Liêm Toàn ở dưới lưỡi.

Lão biết ngay đó là họa đồ "Túc Thiếu Âm Thận kinh".

Tạ Yên Khách coi đến đường chỉ đỏ chạy từ bàn chân lên đến cổ họng, lão nghĩ thầm:

- Đây tuy là phép luyện nội theo chính phái. Các môn phái lớn đều dùng phương pháp tương tự để luyện từ lúc nhập môn, chẳng có chi là đặc biệt.

Rồi lão lẩm bẩm:

- Phải rồi! Đại Bi lão nhân suốt đời chỉ rèn luyện ngoại công. Khi đến tuổi tráng niên tuy lão lăn lộn trên giang hồ mà rút cục kỹ thuật cũng chẳng có gì bằng người. Không hiểu lão đi đâu lấy được 18 cái tượng đất này đem về? Chắc là lão muốn kiêm luyện cả hai đường nội ngoại. Nhưng nếu lão tình như vậy thì thật lầm to, vì việc luyện nội công vào hàng thượng thặng đâu phải chuyện một sớm một chiều mà xong. Huống chi, lão đã tuổi ngoài 40 thì cái phần nội công này có đem xuống âm phủ rèn luyện mới đủ thời gian thành tựu.

Nghĩ tới đây, bất giác lão nổi lên tràng một cười ha hả.

Chàng thiếu niên thấy Tạ Yên Khách ngó tượng đất của mình rồi vui cười ra chiều thích thú thì chàng cũng cười nói:

- Lão bá ơi! Lão bá coi những hình tượng này cũng có đủ râu ria thì tất nhiên không phải là trẻ nít nữa, thế mà lại chẳng mặc quần áo chi hết thật là buồn cười lão bá nhỉ?

Tạ Yên Khách cũng làm bộ ngây ngô vừa cười vừa nói cho xuôi chuyện:

- Phải đấy! Thế thì tức cười thật!

Tạ Yên Khách tiếp tục coi đến những pho tượng khác thì thấy 18 cái hình tượng đất này, cái thì họa "Thủ Thái Âm Phế Kinh", cái thì vẽ "Thủ Dương Minh Đại Trường Kinh", cái thì "Túc Dương Minh Vị Kinh", hay "Túc Thái Âm Tỳ kinh", hoặc "Thủ Thiếu Âm Tâm kinh", "Thủ Thái Dương Tiểu Trường Kinh", "Túc Thái Dương Hàng Quang kinh", "Túc Thiếu Âm Thận kinh", "Thủ Quyết kinh", "Tâm Bao kinh", "Thủ Thiếu Dương Tam Tiêu

kinh", "Túc Thiếu Dương Đởm kinh", "Túc Quyết Âm Can kinh". Đó là chính kinh về 12 mạch.

Ngoài ra còn có 6 hình tượng thì vẽ Nhâm mạch, Đốc mạch, Âm duy, Dương duy, Âm lục mạch và Dương lục mạch.

Trong kỳ kinh bát mạch thì chỗ phức tạp khó hiểu nhất là hai đường Xung mạch và Đối mạch đi tới Khuyết như.

Tạ Yên Khách xem rồi bụng bảo dạ:

- Đại Bi lão nhân coi những cái này là bảo bối giấu ở trong mình nhưng hãy còn khiếm khuyết chưa đủ. Nếu muốn học nội công đến bực thượng thặng thì những cái nông cạn khiếm khuyết này đã ăn thua gì? Chỉ cần một gã đệ tử tầm thường thuộc phái nội gia chỉ bảo mấy ngày là hiểu rõ ngay. Nhưng, hỡi ơi!Lão là một bậc tiền bối anh hùng nổi tiếng võ lâm khi nào lại hạ mình đi cầu người chỉ điểm?

Tạ Yên Khách nhớ lại ngày cùng Đại Bi lão nhân tỷ đấu tuyệt kỹ, tuy lão có thắng được nửa chiêu, nhưng cái thắng đó chẳng qua vì mạo hiểm, may mắn mà được. Trong vòng một giờ tỷ đấu kịch liệt, lão cũng bị vây 7, 8 lần lâm vào tình trạng cực kỳ nguy hiểm. Tính mạng tựa hồ một sợi mành treo nặng ngàn cân. Mấy lần lão đều miễn cưỡng thoat khỏi bàn tay Đại Bi lão nhân chụp tới. Bây giờ lão nhớ lại cũng còn thấy sợ mướt mồ hôi.

Lão lại nghĩ:

- May mà Đại Bi lão nhân không có căn bản ghê gớm về nội công. Giả tỷ hồi còn thiếu niên mà lão luyện về nội công thì chỉ đấu trong vòng nửa giờ là mình đã bị lão hất xuống vực thẳm rồi. Ha ha! Lão chết là hay lắm! Hay lắm!

Tạ Yên Khách toan trở gót bước đi nhưng đột nhiên lão sực nhớ ra điều gì, bụng bảo dạ:

- Thằng lỏi này đang xem ngắm tượng đất ra chiều say sưa. Sao mình không nhân cơ hội này chỉ điểm cho gã môn nội công theo hình tượng rồi dẫn dụ gã đi đến chỗ tẩu hỏa nhập ma làm cho nội lực xông vào trái tim mà chết! Ngày trước mình có lời thề quyết không dùng sức, dù chỉ là đụng chạm một ngón tay, để hại người đã trao Huyền Thiết lệnh cho mình. Nhưng đây là vì gã luyện nội công mà chết, chứ đâu phải mình giết gã? Vậy mình có lập tâm làm cho gã uổng mạng cũng không trái với lời thề dùng sức để hại gã. Phải, phải! Mình cứ làm như thế là được.

Tuy Tạ Yên Khách làm việc gì cũng chỉ theo ý mình, nhưng lão đã nói một lời tất thực hành cho đúng, vì lão rất trọng chữ tín. Còn về nhân nghĩa đạo

đức trong con mắt lão không đáng một đồng.

Tạ Yên Khách liền nhắc lấy tượng hình nhân vẽ công phu "Túc Thiếu Âm Thận kinh" giơ lên nói:

- Tiểu nhai nhi! Mi có biết những điểm đen và chỉ đỏ này là cái gì không?

Chàng thiếu niên ngẫm nghĩ một lát rồi đáp:

- Đây là người đất mắc bịnh.

Tạ Yên Khách rất lấy làm kỳ. Lão cười thầm hỏi:

- Đã là tượng đất sao còn mắc bịnh?

Chàng thiếu niên đáp:

- Năm ngoái cháu bị bịnh, khắp người nổi vết đỏ lên.

Tạ Yên Khách bật cười nói:

- Đó là mi phát ban. Còn đây là tượng đất mà người ta vẽ vào chứ có phải lên ban đâu? Những điểm này là bí quyết về võ công. Mi hãy coi đây. Ta cõng mi bay lên núi để mi biết võ công là thế nào? Nó hay đến đâu?

Lão nói tới đây, vì muốn cho chàng thiêu niên kiên tâm học võ, liền điểm chân xuống đất cho người vọt thẳng lên đánh vù một cái. Lão đã nhảy lên ngọn cây tùng. Lão điểm chân trái vào một cành cây để mượn đà rồi lại nhảy vọt cao nữa trông tựa hồ làn khói bốc lên. Đoạn lão từ từ hạ mình xuống cành cây. Lão hạ mình xuống rồi lại vọt lên ba lần như vậy thì vừa gặp lúc hai con chim sẻ bay ngang.

Tạ Yên Khách muốn khoe tài liền vươn hai tay ra chộp lấy hai con sẻ rồi từ từ hạ xuống.

Chàng thiếu niên thích quá vỗ tay cười nói:

- Lão bá giỏi thiệt! Giỏi thiệt!

Tạ Yên Khách xoè hai bàn tay ra. Hai co sẻ vỗ cánh muốn bay đi. Nhưng nó chỉ vỗ cánh chứ bay lên không được vì trong lòng bàn tay Tạ Yên Khách đã có một luồng nội lực hút lấy giữ lại. Chàng thiếu niên thấy hai bàn tay lão xoè ra bằng bặn mà cánh chim đập mãi vẫn không bay lên khỏi bàn tay lão được, chàng thích quá reo lên:

- Hay quá, hay quá!

Tạ Yên Khách cười nói:

- Mi lại đây thử coi!

Lão nói rồi đặt hai con sẻ vào lòng bàn tay thiếu niên.

Chàng thiếu niên nắm chặt lấy nó không dám xoè bàn tay ra.

Tạ Yên Khách cười nói:

- Những nét vẽ trên tượng đất này là phép luyện công đó. Mi đã liều mạng để giúp Đại Bi lão nhân, lão cảm ơn mi lắm mới cho mi những đồ này. Mi đừng tưởng đó là đồ chơi, nó quý báu vô cùng! Mi chỉ cần học được theo hình vẽ trong tượng này thì có xòe bàn tay ra con sẻ cũng không bay lên được.

Chàng thiếu niên nói:

- Trò này hay lắm! Cháu muốn luyện tập nhưng luyện tập làm sao?

Miệng chàng nói vậy rồi xoè hai bàn tay. Nhưng lòng bàn tay chàng không có nội lực phát ra giữ lấy, nên hai con sẻ chỉ vỗ cánh một cái rồi bay vù đi mất.

Tạ Yên Khách lại nổi lên tràng cười ha hả. Hai con chim rời khỏi lòng bàn tay chàng thiếu niên lên cao chừng bốn năm thước, đột nhiên cụp cánh lại rồi nhào xuống đúng lòng bàn tay chàng thiếu không nhúc nhích được nữa. Chúng chết cả rồi.

Tạ Yên Khách kinh hãi vô cùng. Đột nhiên lão thu tiếng cười lại. Tay trái lão xoay đi nắm lấy huyệt mạch chàng thiếu niên. Lão chỉ một ngón tay trái vào mặt chàng quát hỏi:

- Mi là đồ đệ lão tặc Đinh Bất Tứ phải không? Nói mau đi!

Lúc Tạ Yên Khách đang sừng sộ nói đến năm chữ "lão tặc Đinh Bất Tứ" thì tự nhiên âm thanh run lên, vì lão thấy chàng thiếu niên dùng hư kình mà đánh chết được hai con chim thì lão nghĩ ngay đến tà công "Hàn Ý miên chưởng" rất âm độc và nó là môn thần công độc đáo của Đinh Bất Tứ. Ngay bào huynh của lão là Đinh Bất Tam cũng không hiểu môn này.

Chàng thiếu niên đã phát huy công phu đó thuần thục như vậy thì ít ra là phải có mười năm công lực và nhất định chàng là truyền nhân chính thống của lão họ Đinh.

Tạ Yên Khách vốn biết Đinh Bất Tứ bản lãnh cao cường lại lắm mưu nhiều trí. Những hành động của hắn thật là xuất quỷ nhập thần mà tâm địa

cực kỳ hiểm độc. Hắn mang ngoại hiệu là "Nhất nhật bất qua tứ" thế là mỗi ngày hắn có thể giết hơn bào huynh hắn một người. Lão cho là chàng thiếu niên này đã được Đinh Bất Tứ truyền cho môn "Hàn Ý miên chưởng" đã đến chỗ tinh vi. Như vậy chàng tất không phải hạng đồ đệ thông thường của lão Đinh.

Tạ Yên Khách nghĩ tới đây rồi lẩm bẩm một mình:

- Gã thiếu niên này giao Huyền Thiết lệnh lại cho mình, hiển nhiên hoàn toàn theo dự tính của Đinh Bất Tứ, vì thế mà bất luận thứ gì gã cũng không mở miệng xin mình. Hắn gã còn đợi đến lúc tối hậu mới đưa đề nghị ra. Không chừng hiện nay Đinh Bất Tứ cũng quanh quẩn ở vùng Ma Thiên Lãnh này.

Tạ Yên Khách nghĩ quẩn lo quanh rồi đột nhiên biến sắc, đảo cặp mắt hoang mang nhìn ra bốn phía. Tuy lão chẳng thấy trên đỉnh núi mình ở có gì khác lạ mà trong thâm tâm đã tự nêu ra rất nhiều câu hỏi:

- Mấy bữa nay mình ăn nhiều món của gã thiếu niên nấu nướng, chẳng hiểu gã có hạ độc không?

- Nếu Đinh Bất Tứ muốn hạ thủ hại mình thì hắn sẽ dùng phương sách gì?

- Gã thiếu niên này vâng lệnh lão họ Đinh đến đây sẽ yêu cầu mình làm điều gì?

Chàng thiếu niên bị Tạ Yên Khách nắm chặt cổ tay khác nào bị lồng vào cái sắt và mỗi lúc một thu chặt lại.

Chàng đau quá la lên:

- Cái gì? Đinh Bất Tứ? Cháu không biết úi chao!

Tạ Yên Khách chụp lấy cổ tay chàng giữa lúc lão nóng nảy hồ đồ. Bây giờ lão thấy chàng thiếu niên la lên liền giật mình tỉnh táo lại, lão nghĩ thầm:

- Nếu lão Đinh Bất Tứ ở gần đâu đây mà thấy mình uy hiếp một thằng nhỏ thì thật là mất mặt với hắn.

Lão vội buông tay chàng ra cất tiếng dõng dạc hỏi:

- Ma Thiên Lãnh này rất ít khi được cao nhân giá lâm. Đinh Bất Tứ đã đến đây, sao còn chưa xuất hiện?

Lão gọi luôn mấy câu thanh âm truyền đi rất xa vang dội cả một khu sơn cốc. Câu sau cùng "Sao không xuất hiện?", bốn mặt âm ỉ dội lại không ngớt. Rồi chỉ nghe thấy gió núi rít lên từng cơn vù vù, tuyệt không có tiếng người

đáp lại.

Tạ Yên Khách lượm hai con sẻ chết lên đặt vào tay thấy mát lạnh. Lão phát huy một chút nhiệt lực trong người ra lòng bàn tay truyền vào trong bụng con sẻ thì nghe thấy tiếng róc rách. Hiển nhiên trong phủ tạng nó đã có một bộ phận nhỏ hàn khí đóng thành băng.

Lão lẩm bẩm:

- Xem chừng môn "Hàn Ý miên chưởng" của thằng lỏi này mới tới được ba bốn thành công lực. Giả tỷ chính lão Đinh Bất Tứ phát huy âm hàn thì con sẻ này đến lông lá cũng phải kết lại thành băng.

Tạ Yên Khách nghĩ vậy thì trong lòng rất kinh hãi, nhưng lão quay đầu lại ra chiều niềm nỡ hỏi chàng thiếu niên bằng một giọng ôn hòa khác hẳn ngày thường:

- Này chú em! hành tung của chú đã bại lộ rồi đó. Bây giờ chú còn giả vờ cũng bằng vô dụng. Ta hỏi câu này chú nói thật nhé.

Chàng thiếu niên thấy lão ra chiều vui vẻ cũng cười đáp:

- Lão bá muốn hỏi cháu điều chi?

Tạ Yên Khách hỏi:

- Đinh Bất Tứ với chú là người thân thích thế nào?

Chàng thiếu niên vẫn ngớ ngẩn hỏi lại:

-Lão bá bảo sao? Đinh Bất Tứ là ai? Cháu không biết đâu

Tạ Yên Khách dường như đã biết trước là chàng không chịu nói thiệt và đã nghĩ sẵn cách đối phó.

Lão nghe chàng đáp như vậy liền nói ngay:

- Được lắm! Chú không chịu thừa nhận lão thì chú chỉ thóa mạ lão một câu "Thằng giặc già Đinh Bất Tứ" cho ta nghe thử.

Chàng thiếu niên hỏi lại:

- Lão bá bảo cháu thóa mạ người ta, nhưng người ta có làm gì cháu đâu thì thóa mạ sao được? Tạ Yên Khách thấy chàng thiếu niên vẻ mặt vẫn thản nhiên, không ra chiều ngượng ngịu hay bối rối về câu hỏi đột ngột của mình thì lại càng tức giận và cho chàng là người khéo giả vờ. Lão mắng thầm:

- Thằng lỏi này quả nhiên không chịu thóa mạ. Hừ! Đã thế thì ta chỉ giơ tay lên đánh mi một chưởng cho rồi đời. Dù thằng cha Đinh Bất Tứ có ghê gớm đến đâu thì Tạ mỗ này há sợ gì hắn?

Nhưng sau lão lại nghĩ rằng:

- Đinh Bất Tứ đã biết rõ mình không phải hạng nói lời rồi lại ăn lời. Mình đã phát thệ không đụng đến người nào trao Huyền Thiết lệnh, dù chỉ dùng sức một ngón tay, nên lão mới yên tâm cho thằng lỏi này theo mình lên núi mà không nghi ngại gì.

Nguyên giữa Đinh Bất Tứ và Tạ Yên Khách chưa từng quen biết nhau bao giờ mà cũng không có mối thù oán gì từ đời trước. Hai bên chỉ nghe tiếng nhau mà chưa từng gặp mặt. Nhưng Tạ Yên Khách nghĩ đến mình ở vào tình thế mà Đinh Bất Tứ đã liệu trước thì không khỏi ớn lạnh xương sống.

Lão lẩm bẩm:

- Hắn lắm mưu nhiều kế mà mình thành người thụ động thì tất bị hắn chơi một vố cay đây!

Lão băn khoăn lại cất tiếng hỏi:

- Công phu "Hàn Ý miên chưởng" của chú đã luyện được đến mức khá cao. Chú phải luyện mất mấy năm mới được như vậy?

Chàng thiếu niên vẫn ngây ngô hỏi lại:

- Lão bá nói cái gì mà Hàn Ý miên chưởng? Cái đó cháu không biết

Bây giờ Tạ Yên Khách cáu giận lắm rồi, lão không giữ được bình tĩnh nữa, nét mặt cau có.

Lão hằng giọng:

- Ta hỏi một câu ngươi bảo không biết, hỏi ba câu ngươi cũng bảo không hay. Thế thì ngươi coi Tạ mỗ vào hạng người nào?

Chàng thiếu niên lắc đầu đáp:

- Làm sao mà lão bá lại cáu giận? Cháu không biết thật mà. À phải rồi! Cháu làm chết hai con sẻ của lão bá. Lão bá ơi! Lão lại bay lên trời bắt hai con khác cũng chả sao? Lão bá bảo dạy cho cháu phép gì đó để giữ con chim trong lòng bàn dù nó vỗ cánh vẫn không bay lên được?

Tạ Yên Khách nói:

- Hay lắm! Để ta dạy ngươi môn đó.

Lão nói xong lượm một hình nhân vẽ thế "Thái Dương Tiểu Trường kinh" lên tay nói tiếp:

- Về môn này không khó gì đâu. So với công phu "Hàn Ý miên chưởng" còn dễ nhiều. Hễ ta đọc khẩu quyết ra thì ngươi theo như hình vẽ này mà luyện kinh mạch là được.

Rồi lão bắt đầu bằng khẩu quyết về phép "Viêm Viêm công". Lão truyền dạy từng câu một cho chàng.

Không ngờ chàng thiếu niên coi bộ thông minh kia mà Tạ Yên Khách đoán là chàng đã luyện công phu "Hàn Ý miên chưởng" được ba bốn thành lại tuyệt không hiểu một chút gì về đường kinh mạch, về phép vận khí hay cách hô hấp. Bất luận động tác nào, chàng cũng chẳng hiểu gì ráo trọi.

Tạ Yên Khách chẳng hiểu chàng không biết thật hay chàng giả vờ.

Sở dĩ lão truyền thụ cho chàng phép "Viêm Viêm công" là để đem nội lực chí dương vào người chàng ngỏ hầu đánh tan công lực về môn "Hàn Ý miên chưởng" mà chàng đã luyện trước. Phép này còn đẩy nội lực vào kinh mạch để chia rẽ khí âm và khí dương trong người chàng hòa hợp biến hóa với nhau, thành xung khắc nhau. Nguyên âm và nguyên dương sẽ lục đục xung khắc nhau trong kinh mạch chàng thành thế rồng tranh hổ đấu và có thể làm chết người trong khoảng khắc.

Dĩ nhiên luyện phép "Viêm Viêm công" không phải một ngày mà được. Muốn luyện đến mức độ tương đương như môn "Hàn Ý miên chưởng" của chàng, nghĩa là để cho hai môn này thành hai lực lượng đối lập nhau ít ra là phải mất mấy năm. Nếu âm cường mà dương nhược, âm thắng mà dương bại thì không đủ làm cho chàng chết được.

Lúc này, Tạ Yên Khách thấy chàng thiếu niên chẳng hiểu một tý gì, thậm chí không biết tên các huyệt mạch chứ đừng nói đến vị trí nó ở đâu thì lão không khỏi cười lạt mắng thầm:

- Bây giờ mi cứ việc giả vờ ngốc dại đi. Coi chừng mi chỉ là thằng lỏi mà cũng ghê gớm lắm đây. Nhưng mi lừa ai thì được chứ bịp Tạ mỗ thế nào được? Sau này mi có đau khổ kêu trời mới biết tay Tạ mỗ.

Tuy trong lòng tức giận nhưng ngoài mặt lão vẫn tỏ ra bình tĩnh. Lão bắt đầu từ huyệt Thiếu Trạch đầu ngón tay út đi vào những huyệt Tiền Cốc, Hậu Khoát, Uyển Cốt, Dương Cốc nhất nhất giải thích cho chàng nghe. Lão giảng lên cho đến huyệt Thích Cung ở trái tai là hết.

Lúc này chàng thiếu niên lại không ngu xuẩn nữa. Chàng lĩnh hội rất mau, dụng tâm ghi nhớ kỹ càng. Tạ Yên Khách truyền thụ cho chàng phép nội tức vận hành để chàng tự luyện lấy. Chàng thiếu niên ngoài lúc luyện võ vẫn làm công việc thường xuyên như bẫy chim săn thú nấu thịt thổi cơm. Chàng không đem lòng ngờ vực Tạ Yên Khách chi hết. Mỗi một lần lão truyền thụ là chàng lại tiến thêm được một bước về âm kình.

Ban đầu Tạ Yên Khách còn sợ Đinh Bất Tứ quanh quẩn ở vùng Ma Thiên Lãnh để tập kích mình, nên lão thu khúc dây lòi tói bỏ thõng xuống ngoài đầu núi là lối duy nhất để bám vào mà trèo lên, đem về cất đi không để đó nữa.

Hạ qua thu tới, đông hết xuân sang. Thời gian lặng lẽ trôi thấm thoát đã được một năm. Trên Ma Thiên Lãnh vẫn chẳng có gì khác lạ. Chẳng những không ai lên đỉnh núi mà cả những khu vực phụ cận cách Ma Thiên Lãnh ngoài mười dặm cũng chẳng có vết chân người.

Tạ Yên Khách thấy gạo muối sắp hết cần phải xuống núi mua về, lão không yên tâm để mình chàng thiếu niên ở nhà vì e rằng có người thừa cơ lúc vắng mình sẽ đến cướp chàng đem đi thì phỏng có khác gì đem tính mạng mình mà trao tay cho kẻ địch.

Lão dắt chàng thiếu niên xuống núi, tìm vào thị trấn mua gạo muối dầu thắp, quần áo và giày dép đem về xếp thành một đống.

Chuyến này lão xuống núi đề phòng rất cẩn thận, nhưng không có gì xảy ra ở dọc đường, đi về đều bình yên vô sự.

Chàng thiếu niên ở trên Ma Thiên Lãnh chẳng bao lâu đã được mấy năm. Mỗi năm hai người chỉ xuống núi một vài lần mua bán đồ ăn thức dụng, xong rồi lập tức trở về ngay không trùng trình ở lại thị trấn lúc nào.

Tạ Yên Khách hàng ngày đề phòng rất nghiêm mật. Tối đến dĩ nhiên lão không ngủ chung một chỗ với chàng mà mỗi người ở riêng một hốc động. Mỗi bữa ăn lão cũng cẩn thận để chàng thiếu niên ăn trước đặng chứng minh trong cơm rau không có chất độc rồi lão mới ăn.

Thường ngày trừ lúc truyền thụ nội công, còn lúc nào ngồi rỗi, hai người ít khi nói với nhau một câu nào. Chàng thiếu niên từ thuở nhỏ ở với mẫu thân. Mẫu thân chàng đối với chàng cũng vẫn lạnh nhạt, nên chàng đã quen tính rồi cũng không lấy thế làm khó chịu. Mẫu thân chàng còn có lúc muốn đánh là đánh, muốn mắng là mắng. Còn Tạ Yên Khách thì đối với chàng chẳng vui cười mà cũng không giận dữ. Không bao giờ lão đụng đến người chàng.

Bang Trường Lạc viếng Ma Thiên Lãnh

Chàng thiếu niên ở tên Ma Thiên Lãnh không bị việc gì làm cho phải phân tâm.

Ngoại trừ những lúc săn chồn đuổi thỏ, kiếm củi nấu ăn, chàng lại đem hết tâm trí vào việc luyện công để tiêu diệt thời giờ.

Thấm thoát đã được hai năm, môn Viêm Viêm công chàng luyện đã thành tựu một cách mỹ mãn, sở dĩ chàng thành công mau chóng như vậy là nhờ ở trí thông minh và tính cần mẫn mà ra.

Mặt khác, Tạ Yên Khách cũng muốn cố công truyền dạy cho chàng đến mực tương đương với công phu "Hàn Ý miên chưởng" mà chàng đã luyện từ trước ở Đinh Bất Tứ. Lão nghĩ rằng:

- Gã càng chóng thành tựu về môn Viêm Viêm công thì càng chóng chết hay bị tê liệt và mình sẽ được thoát nợ.

Tạ Yên Khách hồi ba mươi tuổi đã gặp phải một việc rất bực mình nên lên ẩn trên Ma Thiên Lãnh. Từ ngày lên đó, lão rất ít qua lại giang hồ.

Mấy năm nay, mỗi khi lão nghĩ tới Đinh Bất Tứ, một tên cao thủ đầy lòng tà ác, ở trong bóng tối ngấm ngầm tìm kế hại mình thì suốt ngày suốt đêm chẳng một phân khắc nào là lão không nghĩ tới cái nguy hại đang chờ đợi mình.

Ngoài những lúc khổ luyện công phu của bản môn, lão lại luyện thêm những môn quyền pháp và chưởng pháp chuyên để khắc chế nội công âm hàn. Quanh năm không một ngày giờ nào là lão chểnh mảng việc tu luyện. Lão thấy môn Viêm Viêm công của chàng thiếu niên sắp thành tựu mà công lực chàng tấn tới rất nhiều, so với ngày mới gặp chàng thật khác nhau một trời một vực.

Một hôm, mới sáng tinh sương, Tạ Yên Khách trở dậy thấy chàng thiếu niên đang ngồi xếp bằng ở mé Đông đỉnh núi hướng mặt nhìn ánh thiên dương để luyện công. Lão thấy nửa đỉnh đầu bên phải chàng có luồng bạch khí li ti bốc lên. Đó chính là hiện tượng của nội lực đã thành hỏa hậu.

Bất giác lão khẽ gật đầu, bụng bảo dạ:

- Thằng lỏi con! Mi đã gần xuống tới quỷ môn quan rồi đó!

Tạ Yên Khách biết rằng cuộc luyện công này của chàng phải liên tục cho

tới quá ngọ để mặt trời đi qua đỉnh đầu mới có thể ngừng lại được. Lão liền thi triển khinh công đi đến một khu rừng tùng phía sau đỉnh núi.

Lúc này sương mù buổi sáng chưa tan. Trong rừng bao phủ một làn không khí thanh tân. Tạ Yên Khách hít mạnh một hơi chân khí rồi từ từ nhả ra. Đột nhiên lão giơ bàn tay trái về phía trước, tay hữu phóng chưởng ra. Chưởng lực tới đâu người lão đi tới đó. Lão len lỏi vào giữa đám cây tùng, càng chạy càng lẹ, song chưởng phóng ra không ngớt, những tiếng rào rào khẽ vang lên. Về sau, chân lão đi càng lẹ thì chưởng phóng ra càng thưa thớt.

Cái kiểu chân đi lẹ mà tay phóng ra từ từ khiến cho lão tuy đi mau mà không ra vẻ vội vàng, ung dung mà không kém bề mãnh liệt. Võ công đến bậc thượng thặng là ở chỗ đó.

Tạ Yên Khách trong lòng rất phấn khởi. Miệng lão huýt lên một tiếng sáo nho nhỏ. Lão phóng song chưởng đánh vào cành tùng. Tiếp theo là những tiếng rào rào vang lên, gai tùng rụng xuống tới tấp như mưa rào.

Tạ Yên Khách lại thi triển chưởng pháp cho hàng ngàn hàng vạn gai tùng tung ngược lên trời. Những gai tùng trên cây vẫn tiếp tục rụng xuống như trút, mà chưởng pháp Tạ Yên Khách tiếp tục gây thành kình phong để cho những gai tùng nhảy múa trên không, chứ không rớt xuống đất được.

Ta nên nhớ rằng những gai tùng rất nhỏ và nặng không phải như lá cây hễ gió thổi qua là tung bay lên được. Tạ Yên Khách dùng chưởng lực hất hàng ngàn hàng vạn gai tùng lên không nhảy múa thì chưởng lực của lão dù không có hình bóng và thực chất nhưng đã có thể ngưng tụ lại được ở không gian.

Hàng ngàn hàng vạn gai tùng tạo thành một vùng ánh sáng màu lục chụp lấy bóng con người ốm nhách.

Đây là Tạ Yên Khách muốn thử xem mấy năm mình cần khổ luyện công nội lực đã đến mực nào. Lão tiếp tục huy động công lực để cho những gai tùng lên xuống thật mau rồi lan ra một vùng rất rộng. Lão còn làm cho vùng bóng xanh của lớp gai tùng di chuyển dần dần, cho đến lúc vòng tròn lan rộng quá phạm vi nội lực của lão không hứng đỡ được mới thôi.

Những gai tùng ở ngoài xa quá rớt xuống đất tới tấp.

Tạ Yên Khách lại hít một hới chân khí rồi phóng nội lực ra ngoài xa chận lại không cho những gai tùng rớt thêm được nữa.

Tạ Yên Khách nhìn thấy kết quả khổ công luyện tập trong mấy năm trời của mình như vậy thì trong bụng mừng thầm. Chẳng những lão không ngớt

phát huy nội lực, mà sau dần dần lão cảm thấy những cái cất chân cất tay cũng làm cho trong lòng khoan khoái, tâm ý nhập thần, đi đến chỗ quên cả thân mình.

Lão đã tới mực này tức là công lực lại cao thâm thêm một tầng nữa mà lão không hay.

Sau một lúc lâu, Tạ Yên Khách từ từ thu nội lực lại. Gai tùng rớt xuống dần dần chung quanh lão tạo thành một cái vòng tròn sắc xanh, lão nhìn thấy đắc ý mỉm cười.

Bất thình lình, Tạ Yên Khách biến sắc vì lão thấy trước sau tả hữu đã có cả thảy chín người vây bọc lão vào giữa mà lão không biết họ đến từ lúc nào. Chín người này đều cầm binh khí không nói nửa câu mà chỉ giương mắt ra nhìn lão.

Kể về võ công Tạ Yên Khách, thì đừng nói chuyện người ngoài đến bên lão mà dù còn ở xa một vài dặm cũng không thể qua tai mắt lão được. Nhưng vì lão đang để hết tâm trí huy động nội lực biểu diễn "Bích Châm thanh chưởng", nên lão không phân tâm chú ý đến những vật bên ngoài dù là vật đó ở ngay trước mắt lão cũng không nhìn thấy hay nghe thấy.

Đừng nói chín tay cao thủ đến bên lão mà ngay đất lở núi nghiêng lúc này lão cũng không hay biết. Trước này trên Ma Thiên Lãnh không có người ngoài nào lên tới, bây giờ lão thấy có người xuất hiện đột ngột, liền biết ngay họ đến đây là chẳng tử tế gì, nhưng thấy đối phương có đến tám chín người thì lão lại yên tâm.

Mấy năm nay, lão có sợ là sợ một mình Nhất nhật bất quá tứ Đinh Bất Tứ mà thôi. Lão biết rằng hai anh em Đinh Bất Tam và Đinh Bất Tứ đi đâu cũng chỉ một mình, không kết hợp nhau nên chẳng mấy khi đi đôi với nhau. Bọn người đến đây tuy nhiều nhưng đã không phải là Đinh Bất Tứ thì lão không sợ.

Tạ Yên Khách lại để ý nhìn đám người mới đến thì thấy trong này có một người ốm nhách, cao nghệu, một đạo nhân, một hán tử mặt mũi xấu xa.

Hai năm trước đây lão đã gặp bọn người này ở ngoài thành Biện Lương lúc họ đang vây đánh Đại Bi lão nhân. Bọn người này tự xưng là nhân vật của bang Trường Lạc.

Chỉ trong khoảng khắc mà trong lòng Tạ Yên Khách nẩy ra nhiều ý nghĩ:

- Bất luận họ là ai nhưng đã lên đến Ma Thiên Lãnh không một tiếng động thì rõ ràng họ coi mình chẳng ra gì, dù mình có là kẻ thù họ cũng không sờn lòng. Mình cùng bang Trường Lạc vốn không đi lại giao thiệp bao giờ, thế

thì họ đưa nhau đến đây với dụng ý gì? Phải chăng họ định dùng võ lực để áp bức mình gia nhập bang phái của họ cũng như họ đã áp bức Đại Bi lão nhân.

Rồi lão lẩm bẩm:

- Trong bọn này thì có ba người bản lãnh mình đã biết rồi. Ngay ngày ấy, một mình mình cũng đủ đối phó với ba tay cao thủ kia không đến nỗi sút kém, bây giờ thì lại càng không đáng sợ. Nhưng ngoài ba gã kia không hiểu võ công những người còn lại ra sao? Bọn sáu người kia đều cở bốn chục tuổi trở lên và ít ra là có hai gã công lực rất thâm hậu.

Tạ Yên Khách nhìn họ tủm tỉm cười nói:

- Các bạn phải chăng ở bang Trường Lạc đến đây? Các bạn giá lâm Ma Thiên Lãnh một cách đột ngột thành ra Tạ mỗ không biết trước để nghênh tiếp. Chẳng hiểu các vị đến đây có điều chi dạy bảo?

Lão vừa nói vừa chắp tay. Chín người kia cũng khoanh tay đáp lễ. Bọn này vừa thấy Tạ Yên Khách thi triển môn Bích Châm thanh chưởng với một nội lực kinh hồn. Bọn họ không cho là Tạ Yên Khách vì để hết tinh thần vào việc thi triển võ công, mà lại tưởng lão ỷ mình võ công cao cường nên thấy bọn họ đến mà vẫn không thèm dừng tay.

Bọn chín người nghĩ như vậy đã tức mình, lại thấy lão chắp tay liền sợ lão vận nội lực để hại mình, nên ai nấy đều ngấm ngầm vận động chân khí để hộ vệ các yếu huyệt trong người. Trong đám này có hai người huyệt Thái Dương nhô lên và một người tà áo bay lất phất tỏ rõ họ đang đề khí.

Ngờ đâu Tạ Yên Khách chắp tay nhưng không giở trò gì hết.

Một lão già mặc áo vàng lên tiếng:

- Bọn tại hạ đã mạo muội tới đây, mong Tạ tiên sinh thứ tội.

Tạ Yên Khách thấy sắc mặt lão già xanh mướt tiếng nói phều phào như người hết hơi, lại giống kẻ mình mang trọng bệnh. Đột nhiên lão nhớ ra một người liền thất thanh la lên:

- Phải chăng các hạ là Trước Thủ Thành Xuân Bối đại phu?

Lão già đó chính là Trước Thủ Thành Xuân Bối Hải Thạch. Lão thấy Tạ Yên Khách biết danh hiệu mình cũng hơi đắc ý. Lão hắng giọng hai tiếng rồi đáp:

- Lão phu không dám. Tiện danh có đáng chi mà tiên sinh cũng nhớ. Bốn chữ

“Trước Thủ Thành Xuân” chẳng bỏ làm trò cười cho Tạ tiên sinh.

Tạ Yên Khách hỏi móc:

- Tại hạ thường nghe Bố đại phu một mình qua lại giang hồ tạo phúc cho muôn dân. Không hiểu đại phu gia nhập bang Trường Lạc từ hồi nào.

Bối Hải Thạch đáp:

- Tại hạ nghĩ rằng sức một người phỏng được bao nhiêu? Có anh em tệ bang đồng tâm hiệp lực hành động tạo phúc cho người đời thì mới nên được một lực lượng mạnh mẽ. Tạ tiên sinh! Bọn tại hạ đến đây có điều lỗ mãng. Tiên sinh là người đại nhân đại lượng xin miễn trách cho.

Lão lại cười khà khà nói tiếp:

- Vô sự đâu dám đến đây quấy nhiễu. Bọn tại hạ muốn yết kiến Bang chủ tệ bang, cảm phiền Tạ tiên sinh dẫn vào ra mắt.

Tạ Yên Khách rất lấy làm kỳ hỏi:

- Bang chủ quý bang là ai? Tại hạ ít khi qua lại chốn giang hồ, lại là người cô lâu nên kiến thức hẹp hòi đến nỗi cả danh hiệu của quý Bang chủ mà cũng không biết thì tiến dẫn làm sao được?

Tạ Yên Khách vừa dứt lời thì chín người đều lộ vẻ không bằng lòng.

Bối Hải Thạch đưa tay trái lên vuốt mí mắt, lão hắng giọng mấy tiếng rồi nói:

- Tạ tiên sinh! Thạch bang chủ tệ bang đã có nghĩa tương giao với tiên sinh, hai vị dắt tay nhau mà đi, vì vậy nên người tệ bang suốt từ trên xuống dưới ai cũng đem lòng kính cẩn, coi tiên sinh như một bậc thượng tân không dám vô lễ chút nào. Hành động của Thạch bang chủ là việc riêng của bọn tại hạ, đáng lẽ không dám đến hỏi tiên sinh, nhưng vì người dời khỏi tổng đàn đã lâu, có nhiều công chuyện đang chờ người về giải quyết. Hơn nữa, có hai việc lớn rất gấp có thể nói là dầu sôi lửa bỏng, nên vừa được biết tin Thạch bang chủ đã lên Ma Thiên Lãnh, bọn tại hạ người không cởi giáp ngựa chẳng dừng chân vội vã đến thẳng đây luôn.

Tạ Yên Khách thấy bọn họ ra chiều thành khẩn. Tuy tay họ cầm binh khí mà vẻ mặt đối với mình không có gì ác ý thì nghĩ bụng:

- Té ra mình đã hiểu lầm.

Rồi không khỏi cười thầm cho mình.

Lão vội nói:

- Trên Ma Thiên Lãnh không bàn ghế thành ra thực đáng tiếc là tiếp quý khách không được trịnh trọng. Mời các vị ngồi tạm xuống những tảng đá này. Bối đại phu nghe ai nói lão phu dắt tay Thạch bang chủ cùng đi? Quý bang nhân tài nhiều như nước, hào kiệt quy tụ như mây, Thạch bang chủ lừng lẫy tiếng anh hùng, còn lão phu chẳng qua chỉ là một kẻ cùng nho không dám ganh đua với đời, khi nào lại được Thạch bang chủ hạ cố tương giao? Ha ha! Thật đáng buồn cười!

Bối Hải Thạch ngần ngừ nghĩ thầm:

- Lão nhất định không chịu thừa nhận là đã quen biết Bang chủ thì hẳn bên trong có ẩn ý gì đây, không chừng vì Bang chủ mình cũng nên.

Y nghĩ vậy liền giơ tay ra bảo đồng bọn:

- Các anh em! Chúng ta hãy ngồi cả đây nói chuyện!

Bối Hải Thạch quả nhiên là thủ lãnh bọn này. Y vừa nói vậy mọi người đều ngồi xuống ngay, có người ngồi xuống mỏm đá có người ngồi trên cành cây. Bối Hải Thạch thì ngồi xuống một ụ đất. Chín người thu khí giới lại nhưng vẫn ngồi vây quanh Tạ Yên Khách giữ nguyên thế cũ để coi chừng lão.

Tạ Yên Khách trong lòng đã hơi tức giận miệng lẩm bẩm:

- Bọn ngươi đối với ta như thế là vô lễ lắm. Đừng nói ta không biết Thạch bang chủ hay Ngõa bang chủ [1] ở địa phương nào mà dù ta có biết chăng nữa thì bọn ngươi đâu thể dùng uy lực mà ăn hiếp ta được?

Lão chỉ cười lạt ngẩng đầu trông vầng thai dương không thèm ngó gì đến bọn họ nữa.

Thực ra thì Trước Thủ Thành Xuân Bối Hải Thạch ở trong võ lâm có một địa vị dù chẳng cao hơn lão thì ít ra cũng ngang hàng, thế mà lão ra chiều ngạo mạn thật không hợp lý.

Bối Hải Thạch vì nể mặt Tạ Yên Khách là bạn bè với Thạch bang chủ, nên vẫn dùng lời lẽ lịch sự nói:

- Tạ tiên sinh! Đây chính là việc của tệ bang mà đến quấy quá tiên sinh thật lấy làm áy náy. Lão phu chỉ xin tiên sinh dẫn vào yết kiến rồi anh em tại hạ sẽ kính cẩn xin lỗi tiên sinh sau. Trước Thủ Thành Xuân Bối Hải Thạch là người có địa vị. Y đã khó chịu trong lòng mà ăn nói nhún nhường như vậy là vì y nghĩ tới Bang chủ của y.

Tạ Yên Khách vẫn lạnh lùng đáp:

- Bối đại phu! Đại phu là bậc hào kiệt thanh danh lừng lẫy trên chốn giang hồ. Người ta thường nói: "Người quân tử chỉ có một lời, ngựa hay chỉ có một yên". Xem chừng đại phu ra chiều mạt sát lão phu. Có đúng thế không?

Bối Hải Thạch nghe giọng lưỡi Tạ Yên Khách có ý hờn giận thì không khỏi ngấm ngầm kinh hãi. Lão liền ôn tồn đáp:

- Tại hạ không dám! Tạ tiên sinh đừng nghĩ vậy.

Tạ Yên Khách càng làm già:

- Lão phu nghe lời nói của Bối đại phu thì dường như Tạ Yên Khách này ăn nói không có mực thước. Lão phu đã bảo chưa thấy Thạch bang chủ mà đại phu nhứt định không tin. Chẳng lẽ đại phu mới là bậc quân tử chí thành còn Tạ mỗ chỉ là kẻ tiểu nhân chuyên ăn gian nói dối ư?

Bối Hải Thạch trong lòng khó chịu, lão hắng giọng luôn mấy tiếng rồi nói:

- Tạ tiên sinh nói chi những lời ra vẻ nặng tình. Bọn tại hạ rất mực kính cẩn tạ tiên sinh. Nhưng Tạ tiên sinh cố ý không dẫn bọn tại hạ vào ra mắt tệ Bang chủ thí anh em tại hạ bắt buộc phải chia nhau đi tìm kiếm một lúc.

Tạ Yên Khách trước đã tức giận bây giờ lại càng tức giận hơn. Vẻ mặt xám xanh, lão hằn học hỏi:

- Bối đại phu chẳng những không tin lời Tạ mỗ, mà còn có vẻ coi Tạ mỗ không vào đâu, toan làm điều càn rỡ nữa hay sao?

Bối Hải Thạch lắc đầu đáp:

- Không dám, không dám! Nói ra lại xấu hổ. Câu chuyện tệ Bang chủ mất tích phải đi năn nỉ người ngoài dẫn vào yết kiến mà đồn đại trên chốn giang hồ thì thật làm trò cười cho thiên hạ. Bọn tại hạ chẳng qua vì không thấy Bang chủ mà tìm kiếm trong khu vực này một chút, chứ không dám làm chuyện chi càn rỡ cả. Mong rằng tạ tiên sinh đừng lấy thế làm bất mãn.

Tạ Yên Khách lẩm bẩm:

- Trên đỉnh Ma Thiên Lãnh này, mình có thấy lão Bang chủ con chó nào đâu? Bọn này thiệt là ngang ngược vô lễ. Rõ ràng là chúng mượn tiếng đến kiếm Bang chủ để xục xạo trong khu vực của mình. Đã thế thì dù Tạ mỗ có phải máu chảy đầu rơi, há lại sợ chúng sao?

Lão biết tình thế lúc này nguy hiểm vô cùng. Giả tỷ chỉ có một mình Bối Hải Thạch thì y có giỏi lắm cũng ngang sức với lão là cùng. Huống chi mấy

năm nay công lực lão đã tiến một bước dài. Lão tự lượng chỉ trong vòng ba trăm chiêu là hạ được Bối Hải Thạch ngay.

Nhưng còn tám tay cao thủ nữa hợp lực liên công thì lão khó mà thủ thắng.

Tạ Yên Khách vừa nghĩ ra một kế. Đột nhiên, lão đưa mắt nhìn về góc Tây Bắc, vẻ mặt ra chiều kinh hãi, miệng khẽ la lên một tiếng:

- Ái chà!

Bọn chín người bang Trường Lạc cũng hướng mắt nhìn cả về phía Tây Bắc thử xem có gì kỳ lạ mà Tạ Yên Khách ra chiều kinh ngạc. Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Tạ Yên Khách vọt người lại bên gã cao nghệu, tức Mễ hương chủ. Lão vươn tay ra toan rút lấy thanh kiếm ở trên lưng gã.

Mễ hương chủ cũng nhìn về góc Tây Bắc thì tuyệt nhiên không thấy gì khác lạ. Bỗng một cơn gió thổi vào. Địch nhân đã lạng tới bên gã.

Mễ hương chủ nhanh như chớp đưa tay phải rút đánh soạt một cái. Thanh trường kiếm đã ra khỏi vỏ.

Cử động của Mễ hương chủ so với Tạ Yên Khách còn mau lẹ hơn. Thế mà trước mắt gã ánh thanh quang vừa lấp loáng, dưới cạnh sườn gã cảm thấy tê nhức, rồi sau lưng cũng đau buốt.

Té ra, Tạ Yên Khách đã nắm được sau lưng gã.

Nguyên Tạ Yên Khách tự lượng sức mình không tài nào địch nổi chín người. Lão nhìn về phía Tây Bắc chỉ là kế dụ địch. Cả đến chiêu lão tranh đoạt thanh trường kiếm của đối phương cũng chỉ là dương Đông kích Tây.

Quả nhiên Mễ hương chủ trúng kế. Gã chỉ có chú ý đến việc tranh tiên nắm lấy chuôi kiếm, thành ra để hở cạnh sườn và sau lưng.

Kể về võ công thì dù Mễ hương chủ có kém Tạ Yên Khách chăng nữa, cũng không thể một chiêu mà đã bị thất bại để đối phương kiềm chế ngay được.

Ngày trước Tạ Yên Khách đã nhận định rõ ràng bản lãnh của Mễ hương chủ trong khi gã kịch đấu với Đại Bi lão nhân ra sao, sử dụng thanh quỷ đầu đao để cạo trọc đầu chàng thiếu niên thế nào. Lão thuộc lòng cả đường đao kiếm của Mễ hương chủ.

Đại phàm người nào ra tay quá mau lẹ thì cách phòng thủ tất thiếu hụt bề nghiêm cẩn. Bây giờ lão đem một chiêu thức ra thử thì quả nhiên đã thủ thắng.

Tạ Yên Khách tủm tỉm cười nói:

- Mễ hương chủ! Tạ mỗ cam bề đắc tội.

Bối Hải Thạch thấy cử động của Tạ Yên Khách thì giật mình kinh hãi cất tiếng hỏi:

- Tạ tiên sinh! Tiên sinh làm gì vậy? Phải chăng Tạ tiên sinh thực lòng không cho bọn tại hạ tìm kiếm tệ Bang chủ?

Tạ Yên Khách đáp:

- Các vị muốn giết Tạ mỗ cũng chẳng khó khăn gì. Có điều Tạ mỗ mà chết thì bên các vị cũng phải đền mấy mạng.

Bối Hải Thạch nhăn nhó cười nói:

- Bọn tại hạ cùng Tạ tiên sinh vốn không thù oán khi nào lại đem lòng gia hại nhau? Huống chi võ công của Tạ tiên sinh lại biến ảo đột ngột như vậy thì dù bọn tại hạ có muốn gia hại thì cũng chỉ rước lấy cái đau khổ vào mình mà thôi. Chúng ta là chỗ bạn bè chứ đâu phải cừu địch, xin Tạ tiên sinh buông tha Mễ huynh đệ ra.

Bối Hải Thạch thấy Tạ Yên Khách thi triển một chiêu mà đã nắm được Mễ hương chủ thì trong lòng không khỏi kinh hãi. Nhưng y cũng là một tay lịch duyệt giang hồ, mắt nhìn mau lẹ. Y trông rõ Tạ Yên Khách tuy võ công cao cường có giỏi nhưng không thể một chiêu mà hạ được Mễ hương chủ ngay. Sở dĩ Mễ hương chủ bị hạ một cách chóng vánh như vậy là vì tâm địa giảo quyệt của Tạ Yên Khách, nên y đã dùng câu "võ công biến ảo đột ngột" để mỉa mai chỗ giảo quyệt của lão.

Tạ Yên Khách tay phải nắm lấy huyệt Đại Truy ở sau lưng Mễ hương chủ. Lão chỉ huy động chưởng lực thêm một chút nữa là tâm mạch gã phải đứt hết ngay. Lão cho là mình đã uy hiếp được đối phương, liền nói:

- Các vị cứ rời khỏi Ma Thiên Lãnh này là lập tức lão phu sẽ buông tha Mễ hương chủ ra ngay.

Bối Hải Thạch cũng không phải tay vừa. Y cười nói:

- Tạ tiên sinh! Bọn tại hạ xuống núi cũng chẳng khó gì. Nhưng giờ Ngọ xuống giờ Thân lại lên thì sao?

Thiếu niên luyện võ bị nội thương

Tạ Yên Khách sa sầm nét mặt hỏi:

- Bối đại phu! Đại phu âm hồn chưa tan hay sao mà cứ quanh quẩn mãi với Tạ mỗ? Đại phu cho Tạ mỗ biết các vị tới đây với mục đích gì?

Bối Hải Thạch đáp:

- Mục đích gì thì tại hạ đã nói rồi, sao tiên sinh còn hỏi mãi?

Rồi y quay lại hỏi bọn tùy tùng:

- Các anh em chúng ta lên đây với mục đích gì?

Bọn tùy tùng tuy có tám người, trừ Mễ hương chủ bị Tạ Yên Khách nắm giữ, còn bảy gã kia từ lúc đến tới giờ vẫn chưa mở miệng, bây giờ mới đồng thanh đáp:

- Bọn tại hạ đến đây chỉ xin vào ra mắt Bang chủ và cung thỉnh người về ngay Tổng đà.

Tạ Yên Khách tức giận hỏi:

- Các ngươi nói đi nói lại dường như vẫn nghi ngờ lão phu đem giấu Bang chủ của các ngươi. Có phải thế không?

Bối Hải Thạch đáp:

- Bọn tại hạ chưa gặp mặt Thạch bang chủ thì những mối ẩn tình không ai dám đoán càn.

Y quay lại ngó một hán tử trung niên thân hình cao lớn nói:

- Vân hương chủ! Hương chủ cùng các vị hiền đệ chia nhau bốn mặt tìm kiếm Bang chủ. Nếu thấy đại giá Bang chủ ở đâu thì lập tức báo cho tiểu huynh hay.

Hán tử được kêu bằng Vân hương chủ tay cầm một đôi đoản kích sáng loáng đáp:

- Tiểu đệ xin tuân mệnh.

Rồi gã lớn tiếng nói:

- Các vị huynh đệ! Bối tiên sinh có lệnh truyền. Chúng ta phải đi kiếm Bang chủ.

Sáu gã kia đồng thanh đáp:

- Phải rồi!

Bảy người đi giật lùi mấy bước rồi quay mình đi vào rừng.

Tạ Yên Khách tuy đã kiềm chế được một người, nhưng lão thấy bọn người bang Trường Lạc chẳng quan tâm gì đến sự yên nguy của Mễ hương chủ, ai cứ việc nấy mà đi, hình như họ chẳng e dè chi hết. Dù lão có hạ sát Mễ hương chủ, họ cũng coi là thường.

Một người ở lại chính là Bối Hải Thạch. Hiển nhiên y có ý giám thị Tạ Yên Khách, chứ không phải ở lại tìm cách giải cứu cho Mễ hương chủ.

Tạ Yên Khách bụng bảo dạ:

- Bọn này đi kiếm Bang chủ không thấy, lúc quay về chắc cũng chưa chịu thôi. Vụ thằng lỏi kia giao Huyền Thiết lệnh cho mình đã đồn đại ra khắp giang hồ. Nếu bây giờ gã lọt vào tay bang Trường Lạc thì chúng lại nắm thêm được một công cụ để kiềm chế mình. Lúc bấy giờ mình khó lòng tranh đoạt được với chúng. Chi bằng mình tìm kế thoát thân trước đi là hơn.

Tạ Yên Khách quyết định chủ ý rồi, lão thấy bảy người kia đã đi xa. Đột nhiên, lão giơ tay để vào lưng Mễ hương chủ rồi đẩy nội lực ra. Chiêu thức này kêu bằng "Văn Thừa Võ Úy".

Tay trái phát huy âm công, tay phải phát huy dương công. Lão dùng Mễ hương chủ làm một thứ binh khí lợi hại để đánh Bối Hải Thạch. Lão vốn biết Bối Hải Thạch nội lực tinh thâm, chỉ vì lúc nào cũng có bệnh nên võ công y bị giảm sút mấy phần. Cũng vì Bối Hải Thạch mắc bệnh lâu ngày phải tìm cách chữa cho mình mà biết làm thuốc. Ba chữ Bối đại phu do đó mà ra, chứ y không phải là y sinh chân chính. Tuy võ công y có bị giảm bớt, nhưng vẫn còn nhiều chỗ cực kỳ lợi hại.

Chín năm trước đây, "Ký Trung tam sát" đã bị y đánh chết trong một đêm và ở ba nơi riêng rẽ cách nhau đến hai trăm dặm. Vụ này đã khiến cho mọi người võ lâm khi đề cập đến đều phải hoảng hồn.

Tạ Yên Khách thấy Bối Hải Thạch ho sù sụ liên hồi dường như chân khí hư nhược, nhưng lão cũng không dám lơ là, vừa mới ra tay lão đã dùng một chiêu cực kỳ thâm độc.

Bối Hải Thạch thấy Tạ Yên Khách động thủ một cách đột ngột, y vừa ho

vừa nói:

- Tạ tiên sinh! Tại sao tiên sinh lại làm tổn thương hòa khí?

Câu hỏi của y bị cắt thành mấy quãng vì những cơn ho.

Y vừa nói vừa giơ song chưởng ra, lúc gần đụng vào Mễ hương chủ thì đột nhiên đầu gối y ra chiêu cho đụng vào bụng dưới Mễ hương chủ, để đẩy người gã cao lên qua đỉnh đầu y rồi vọt về phía sau. Đồng thời song chưởng của y nắm lấy trước ngực Tạ Yên Khách. Thật là một chiêu thức rất kỳ lạ.

Tạ Yên Khách tuy kiến văn rất uyên bác mà cũng không hiểu chiêu đó tên là gì. Lão giật mình kinh hãi, liền thuận thế giơ tay ra đón lấy chưởng lực đối phương thì cảm thấy những đầu ngón tay tự hồ như bị muôn ngàn mũi kim đâm vào cực kỳ đau đớn.

Tạ Yên Khách liền vận nội lực để địch lại chưởng lực của đối phương. Đột nhiên lão cảm thấy trước ngực trống rỗng, tựa hồ nội lực không đủ.

Lão sực nhớ ra điều chi, liền la thầm:

- Chao ôi! Nguy rồi! Mình vừa luyện chưởng pháp nên nội lực đã bị hao tán đến bảy tám thành mà không hay. Như vậy thì mình tỷ đấu nội lực với hắn thế nào được?

Lập tức lão hạ tay xuống đập vào bụng Bối Hải Thạch.

Bối Hải Thạch cũng hạ thâp tay xuống để ngăn chặn thế đánh của đối phương.

Tạ Yên Khách đột nhiên phất mạnh tay áo ra, phát huy "Thiết Tụ công" quạt vào trước mặt đối phương. Chiêu này mãnh liệt phi thường.

Bối Hải Thạch bụng bảo dạ:

- Thế đánh của lão tuy hiểm độc, nhưng đã lộ ra nội lực suy kiệt.

Y né người đi tránh khỏi.

Tạ Yên Khách thu tay áo về.

Vù một tiếng vang lên!

Lão đã phát huy kình phong vào tay áo để mượn đà băng mình lùi lại hơn một trượng.

Lão chắp tay nói:

- Xin thứ cho! Sau này sẽ có ngày tái hội.

Miệng nói chưa dứt lời thì người lão đã lui về phía sau mau lẹ phi thường, nhưng lão vẫn ra vẻ ung dung chẳng lộ chi hấp tấp hốt hoảng cả.

Nguyên Tạ Yên Khách ra ba chiêu liền thấy tình thế không ổn liền băng mình rút lui, nhưng cũng không thể bảo là lão đã bị thua về tay Bối Hải Thạch. Tuy lão phải dời khỏi Ma Thiên Lãnh, nhưng đối phương chín người vây đánh mà bị chết một tay cao thủ là Mễ hương chủ. Như vậy chẳng những thương tổn đến oai danh bang Trường Lạc mà nhuệ khí phái này cũng bị giảm sút nặng nề.

Tạ Yên Khách vượt vách núi dựng đứng băng mình đi xuống. Lòng lão phần khoan khoái nhiều hơn là phần đau buồn. Nhưng lão chạy được mấy dặm thì mười đầu ngón tay lại ngâm ngẩm đau.

Tạ Yên Khách giơ tay lên coi thì đầu ngón tay nào cũng hơi đỏ và sưng lên.

Lão không khỏi ngấm ngầm kinh hãi, bụng bảo dạ:

- Nội lực thằng cha họ Bối này thật là ghê gớm!

Rồi lão thả bước đi chậm lại tìm một nơi vắng vẻ để vận khí điều hành các kinh mạch cùng huyệt đạo trong thân thể.

Nhắc lại, Bối Hải Thạch thấy Tạ Yên Khách tự nhiên rút lui khỏi Ma Thiên Lãnh thì sinh lòng nghi hoặc.

Y tự hỏi:

- Lão đã cùng Thạch bang chủ kết giao mà sao lại hạ độc thủ để giết Mễ hương chủ? Nội vụ khuất khúc này thực khiến cho người ta nghĩ vỡ đầu cũng không hiểu được.

Y liền quay lại nâng Mễ hương chủ lên áp hai lưng bàn tay vào hai yếu huyệt Hồng Môn và Phách Độ để trút nội lực sang cho gã.

Chỉ trong khoảng khắc Mễ hương chủ mắt hé mở, khẽ lên tiếng:

- Đa tạ Bối tiên sinh đã cứu mạng cho.

Bối Hải Thạch nói:

- Mễ huynh đệ cần nằm yên nghỉ ngơi và nhớ rằng đừng có vận khí.

Nguyên vừa rồi Tạ Yên Khách ra chiêu "Văn Thừa Võ Úy" là để đưa gã vào đất chết. Đồng thời lão hạ độc thủ toan sát hại cả Bối Hải Thạch nữa.

Giả tỷ Bối Hải Thạch cũng vận nội lực vào bàn tay để đón lấy Mễ hương chủ thì dù nội lực y có thâm hậu hơn Tạ Yên Khách, nhưng Mễ hương chủ bị hai luồng nội lực giáp công thì nhất định uổng mạng rồi. Vì thế mà Bối Hải Thạch đưa đầu gối ra thúc vào huyệt Thiên Khu ở bụng dưới Mễ hương chủ, một mặt cho người y ngã ngửa xuống, một mặt hóa giải quá nửa phần nội lực của Tạ Yên Khách. Có thế thì Mễ hương chủ mới bảo toàn được tính mạng. Nhưng gã bị thương rất nặng, dù có chữa được khỏi hẳn cũng phải hàng mấy năm và chưa chắc đã khôi phục lại nội lực nguyên như cũ.

Bối Hải Thạch nhẹ nhàng đặt Mễ hương chủ xuống đất. Hai tay y đặt vào trước ngực gã để vận nội lực chống đỡ thương thế cho gã.

Bất thình lình có tiếng người la lên:

- Bang chủ đây rồi! Bang chủ đây rồi!

Bối Hải Thạch cả mừng nói:

- Mễ huynh đệ! Tính mạng của Mễ huynh đệ không có gì là nguy hiểm nữa. Huynh đệ hãy nằm đây một chút để ta đến yết kiến Bang chủ.

Dứt lời lão vội chạy về phía có tiếng người hô hoán, trong bụng nghĩ thầm:

- Tạ ơn trời phật! May mà tìm thấy Bang chủ. Nếu không thì phen này bản bang đến bị tiêu tan mất!

Bối Hải Thạch đi chưa đầy một dặm thì đã thấy một người ngồi trên tảng đá lớn. Y ngẩng đầu lên nhìn thì đúng là Thạch bang chủ.

Bọn Vân hương chủ bảy người đang đứng trước tảng đá thõng tay rất nghiêm cẩn.

Bối Hải Thạch chạy nhanh tới nơi.

Lúc này mặt trời đang ở giữa đỉnh đầu chiếu xuống soi rõ mặt mũi người ngồi trên tảng đá.

Người này mày thô mắt lớn, mặt mũi vuông vắn. Chẳng phải Thạch bang chủ thì còn ai nữa?

Bối Hải Thạch mừng qua reo lên:

- Bang chủ! Bang chủ mạnh giỏi đấy a?

Y vừa nói câu này thì Thạch bang chủ lộ ra nét mặt cực kỳ đau khổ, má bên trái ẩn hiện sắc xanh, má bên phải đỏ nhừ như người say rượu.

Bối Hải Thạch là tay nội công cao cường, lại bị bệnh lâu ngày nên tinh về y thuật. Y vừa thấy tình trạng này liền giật mình kinh hãi nghĩ bụng:

- Bang chủ đang tu luyện một thứ nội công cực kỳ cao thâm. Chao ôi nguy rồi!

Bọn mình rầm rộ kéo lên đỉnh núi này, e rằng làm phiền nhiễu đến cuộc luyện công của lão gia.

Chỉ trong chớp mắt bao nhiêu mối nghi ngờ ở trong lòng Bối Hải Thạch liền được giải đáp.

Y lẩm bẩm:

- Té ra Bang chủ đã lấy được một pho bí lục về võ công nên mất tích nửa năm nay chẳng thấy đâu. Tạ tiên sinh kia chắc là đã biết Bang chủ ở thời kỳ luyện công đến lúc tối hậu, người ngoài không được tới quấy nhiễu để lão nhân gia phân tâm. Vì thế mà bất cứ bọn mình năn nỉ cách nào tiên sinh cũng nhất định không dẫn vào ra mắt. Tiên sinh có bụng tốt như vậy mà bọn mình lại tỏ ra không biết điều. Thật là đáng phàn nàn.

Rồi y lại nghĩ:

- Xem nội lực Bang chủ thì dường như hai luồng nội lực âm dương trong người đang công kích nhau ghê gớm. Long hổ đâu có thể hòa hợp với nhau được. Nếu không khéo thì đến bị tẩu hỏa nhập ma mất. Tình trạng này thiệt nguy hiểm vô cùng.

Bối Hải Thạch nghĩ vậy liền vẫy tay ra hiệu cho các người kia hãy tạm rút lui.

Khi đã cách xa phiến đá trên có Thạch bang chủ ngồi chừng mười trượng Bối Hải Thạch mới đem tình hình này nói cho mọi người nghe.

Mọi người nghe Bối Hải Thạch nói thì đều lộ vẻ vừa kinh hãi vừa mừng thầm.

Có người hỏi lại:

- Bang chủ không đến nỗi tẩu hỏa nhập ma chứ?

Có người lại càu nhàu tự trách:

- Chúng mình thật là lỗ mãng, đâm bừa vào đây quấy nhiễu Bang chủ đang lúc lão gia luyện công, để có thể xảy ra họa hoạn phi thường!

Bối Hải Thạch nói:

- Mễ hương chủ bị Tạ tiên sinh đả thương. Vậy một anh em nào lại săn sóc y. Ta ở đây chầu chực Bang chủ để phòng khi gặp nguy cấp còn ra tay viện trợ cho người. Ngoài ra, các vị khác đứng gần đây chờ đợi, chớ làm huyên náo. Vạn nhất mà có địch nhân lên núi thì các vị liệu cách làm cho họ rút lui êm thấm. Điều cần nhớ là đừng kinh động đến Bang chủ.

Mọi người đều là những tay lão luyện trong võ lâm, nên chẳng ai không hiểu cái nguy cơ khi đại địch đến quấy nhiễu người luyện công nhất là gặp lúc tối hậu quan đầu, nên họ đều riu ríu vâng lời chia ra canh gác những nơi hiểm yếu, những mấu chốt giao thông để lên đỉnh núi.

Bối Hải Thạch len lén trở lại trước mặt Thạch bang chủ thì thấy da mặt y co rúm lại, toàn thân run lẩy bẩy, miệng há thật to như muốn la lên mà không ra tiếng.

Hiển nhiên nội lực Thạch bang chủ đang đi vào đường rẽ và tính mạng nguy kịch đến nơi trong khoảng khắc.

Bối Hải Thạch kinh hãi vô cùng. Y muốn trèo lên cứu viện nhưng lại không hiểu Thạch bang chủ đang luyện nội công vào trình độ nào. Giữa lúc âm công và dương lực đang xung kích nhau như rồng tranh hổ đấu, nếu mình ra tay lầm lạc một chút tức là đưa đối phương mau vào chỗ chết.

Bối Hải Thạch để ý nhìn kỹ lại thì thấy áo quần trên mình Thạch bang chủ rách tả tơi, vì bị hai tay y cào vào, cả da thịt cũng đầy vết máu. Trên đầu Thạch bang chủ đang bốc ra một làn mù trắng dày đặc, ngưng tụ lại mà không tan đi.

Bối Hải Thạch tự hỏi:

- Thạch bang chủ về chiêu số võ công tuy biến ảo khôn lường, nhưng về nội lực thì trước nay không lấy gì làm thâm hậu cho lắm. Thế mà bây giờ trên đỉnh đầu y đã bốc hơi trắng thì công lực này phải cao thâm đến tột độ. Có lý đâu trong vòng nửa năm trời mà công lực lão gia lại tiến bộ thần tốc đến thế được? Như vậy công phu mà Bang chủ đang luyện đây thiệt không phải tầm thường.

Bối Hải Thạch còn đang ngẩn ngừ chưa biết làm thế nào thì đột nhiên ngửi thấy mùi khét lẹt. Trên vai áo bên phải Thạch bang chủ lại có một luồng khói trắng bốc lên. Đó chính là hiện tượng của lúc luyện công đi vào chỗ tê liệt và người luyện sẽ bị chết trong chớp mắt.

Bối Hải Thạch cực kỳ kinh hãi, y không dám ngẩn ngừ nữa, đưa tay ra nắm lấy huyệt Thanh Lãnh Uyên. Phương sách này ít ra là tạm thời khiến cho đối phương yên tĩnh trở lại một chút.

Ngờ đâu, ngón tay y vừa đụng vào khuỷu tay Thạch bang chủ thì chẳng khác nào sờ phải cục băng lạnh. Y run bắn người lên.

Bối Hải Thạch không dám vận nội lực để chống lại, vội rụt tay về tự hỏi:

- Đây là môn nội công gì? Tại sao nửa người đã lạnh thấu xương còn nửa người lại nóng như than hồng.

Bối Hải Thạch chưa biết làm thế nào thì đột nhiên người Thạch bang chủ co rúm lại tròn ủng, nằm lăn lộn trên phiến đá. Gã giẫy đành đạch mấy cái, rồi ôm đầu nằm yên không nhúc nhích nữa.

Bối Hải Thạch la hoảng:

- Bang chủ! Bang chủ!

Y sờ lên mũi đối phương thì thấy hãy còn hô hấp, nhưng hơi thở rất yếu ớt chỉ còn thoi thóp một chút và không biết sẽ tắt lúc nào.

Bối Hải Thạch nhăn tít cặp lông mày, y huýt lên một tiếng còi, rồi nâng Thạch bang chủ dậy để tựa vào phiến đá.

Lát sau mọi người trong bang nghe tiếng còi lục tục kéo đến.

Họ thấy mặt Bang chủ lúc đỏ nhừ như người say rượu lúc lại lợt lạt như xác chết trôi, người y không ngớt run lên bần bật thì ai nấy cả kinh thất sắc, ánh mắt cực kỳ lo âu nghi hoặc. Bao nhiêu con mắt đều đổ dồn cả vào Bối Hải Thạch vì đó là hy vọng cuối cùng của bọn họ.

Bối Hải Thạch nói:

- Bang chủ hiển nhiên đang tu luyện một môn nội công thượng thặng. Người có bị tẩu hỏa nhập ma hay không thì ta chưa dám quyết đoán. Đây là một việc rất trọng đại xin các vị cùng bàn bạc thêm vào cho, xem có ra kế hoạch gì không?

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

Ai cũng nghĩ thầm:

- Đến Bối đại phu mà còn nghĩ không ra thì mình còn có cao kiến gì nữa?

Mọi người không ai nói gì.

Mễ hương chủ cũng đã được người nâng đỡ đưa đến. Gã ngồi tựa gốc cây khẽ nói:

- Bối… Bối tiên sinh! Tiên sinh bảo làm thế nào thì anh em chỉ biết làm theo như vậy, chủ ý của tiên sinh còn cao minh gấp mấy bọn tiểu đệ.

Bối Hải Thạch lại đảo mắt nhìn Thạch bang chủ một lần nữa rồi nói:

- Bốn môn phái lớn ở Quan Đông đã ước định vào tiết Trùng Dương đều đến thăm Tổng đà bổn bang. Tính ra từ nay đến ngày đó chỉ còn có một tháng. Thời gian cấp bách lắm rồi. Việc ấy có quan hệ đến sự vinh nhục tồn vong của bản bang, chắc hết thảy anh em đều biết rõ rồi. Vụ này ngoài thì có bốn phái lớn ở Quan Đông ra mặt động thủ, nhưng thực tình bang Trường Lạc chúng ta còn có bao nhiêu bang hội môn phái ở trong bóng tối thù địch nữa? Giả tỉ Tổng đà bản bang mà bị bốn phái ở Quan Đông hất đi thì dĩ nhiên bang Trường Lạc ta phải vỡ tan tành. Khi ấy chúng ta đừng nói đến chuyện còn đất đứng trên chốn giang hồ, mà chỉ cầu một nơi ẩn nấp đặng bảo toàn tính mạng cũng khó lòng đấy.

Vân hương chủ nói:

- Bối tiên sinh nói đúng đó. Thanh danh bang Trường Lạc chúng mình trên chốn giang hồ thế nào anh em đều biết cả rồi. Anh em mình hành động một cách mau lẹ không khéo mồm miệng theo đường lối của những kẻ ngụy quân tử nên xúc phạm đến nhiều người rồi sinh thù oán. Vụ này nếu không có Bang chủ chủ trương thì e rằng. Hỡi ôi!

Bối Hải Thạch nói:

- Việc này không thể chậm trễ được. Theo ý ta thì chúng mình phải cấp tốc đưa Bang chủ về Tổng đà. Cứ bệnh thế trước mắt thì tình trạng Bang chủ nguy ngập vô cùng. Nếu có cát nhân thiên tướng bảo trợ cho mà lão gia trong vòng mười ngày hay nửa tháng khỏi được thì thật là phước đức. Dù Bang chủ chưa khỏi bệnh nhưng có lão gia ở Tổng đà thì anh em chống ngoại địch cũng yên tâm được một phần. Có đúng thế không?

Mọi người đều đáp:

- Tiên sinh dạy chí phải!

Bối Hải Thạch nói:

- Đã vậy thì chúng ta chia ra làm hai tốp đưa Bang chủ cùng Mễ hương chủ về Tổng đà.

Thế rồi mọi người chặt cành cây và lấy vỏ cây buộc thành hai cái cáng.

Họ đặt Thạch bang chủ cùng Mễ hương chủ lên cáng rồi buộc chặt để phòng xuống dốc khỏi tuột đi. Tám người luân phiên khiêng hai cái cáng từ

Ma Thiên Lãnh đi xuống.

Lại nói đến chàng thiếu niên hôm ấy đang luyện công theo lời Tạ Yên Khách đã chỉ dẫn.

Lúc đó vào khoảng giờ Ngọ, chàng cảm thấy những kinh mạch "Thủ Dương Minh Đại Trường", "Túc Dương Minh Vi Kinh", "Túc Thái Dương Bàng Quang Kinh", "Thủ Thái Dương Tam Tiêu Kinh", "Túc Thiếu Dương Đởm Kinh" bị khí nóng bốc lên không thể kiềm chế được.

Cùng lúc ấy, các kinh mạch thuộc Thái Âm, Thiếu Âm, Quyết Âm lại lạnh tựa hồ đông chặc thành băng. Bên nhiệt thì nóng ghê gớm mà bên hàn lại lạnh kinh khủng, hai bên không lưu thông với nhau mà cương trì thành thế đối lập.

Nguyên chàng thiếu niên này mấy năm nay chuyên cần tu luyện, công lực tăng tiến rất nhiều.

Giờ Ngọ hôm nay là môn Viêm Viêm công của chàng đã đến ngày giờ thành tựu.

Chiếu theo sự dự định của Tạ Yên Khách thì một khi môn Viêm Viêm công của chàng đến lúc thành tựu sẽ xung đột mãnh liệt với công lực Hàn Ý miên chưởng rồi đưa chàng đến chỗ mất mạng.

Tưởng thiếu gia toan bài ghẹo nguyệt

Chàng thiếu niên gắng gượng chống đỡ được chừng nửa giờ rồi mê đi không biết gì nữa. Chàng ở trong tình trạng mê man không biết đã bao lâu. Toàn thân nóng như là lửa, mồ hôi thoát ra đầm đìa, miệng ráo môi khô. Sau lúc nóng lại đến cơn lạnh. Trong các kinh mạch, tưởng chừng như huyết dịch đóng lại thành băng.

Chàng thiếu niên cứ luân lưu như vậy hết cơn nóng lại đến cơn lạnh, hết lạnh rồi lại nóng ran.

Trong lúc mơ màng, chàng thấy đủ hạng người, trai có, gái có, xấu có, đẹp có, qua lại trước mắt chàng, nói năng với chàng. Nhưng chàng chẳng nghe thấy ai nói một câu nào. Chàng muốn kêu lên mà không sao thốt ra lời được. Có lúc chàng thiếu niên thấy trước mắt sáng lòa có lúc tưởng chừng như tối đen. Có lúc lại tựa như người bên cạnh đang ăn uống gì, được miếng ngon thì vẻ mặt tươi cười, mà uống phải đồ cay đắng thì nhăn mặt lại. Chàng thiếu niên ở trong tình trạng mung lung như vậy không biết đã mấy ngày.

Một hôm chàng cảm thấy trán mát rượi, mũi ngửi thấy mùi thơm. Chàng từ từ mở mắt ra.

Đầu tiên chàng nhìn thấy một cây hồng chúc đang cháy, ngọn lửa rung rinh.

Rồi chàng lại nghe thấy một thanh âm rất nhỏ lọt vào tai mình:

- Công tử tỉnh lại rồi ư?

Chàng thiếu niên đưa mắt nhìn về phía phát ra thanh âm thì thấy một thiếu nữ chừng mười bảy mười tám tuổi. Nàng mặc áo màu xanh lạt. Mặt nàng hình trái xoan, nàng mỉm cười hé hai hàm răng trắng như ngọc khẽ nói:

- Công tử còn chỗ nào khó chịu nữa không?

Chàng thiếu niên ôn lại những chuyện đã xảy ra.

Chàng nhớ rõ mình đang ở trên núi Ma Thiên Lãnh luyện công thì đột nhiên nửa người phát nhiệt nóng như lửa còn nửa người lại lạnh như băng, rồi chàng mê man không biết gì nữa. Bây giờ hồi tỉnh thì đột nhiên thấy thiếu nữ này xuất hiện.

Chàng lẩm bẩm:

- Ta… Ta…

Chàng phát giác ra mình đang nằm trên một cái giường êm ấm lại có chăn đắp trên người. Chàng toan ngồi dậy, nhưng vừa cựa mình thì tứ chi cùng khắp mình mẩy tựa như bị trăm nghìn kim đâm vào đau đớn vô cùng. Chàng không nhịn dược la lên:

- Úi chao!

Thiếu nữ lại lên tiếng:

- Công tử vừa hồi tỉnh không nên cử động. Tạ ơn trời phật! Thế là cái mạng nhỏ bé này có thể vãn hồi được rồi.

Nàng nói xong đột nhiên mặt đỏ bừng lên rồi ngoảnh đầu nhìn ra chỗ khác.

Chàng thiếu niên cũng không khỏi hồi hộp trong lòng. Chàng nhận thấy cô bé dung nhan xinh đẹp, tính tình khả ái.

Chàng ấp úng hỏi:

- Ta! Ta ở chỗ nào đây?

Thiếu nữ quay đầu lại giơ ngón tay trỏ lên để vào miệng ra hiệu cho chàng đừng lên tiếng.

Nàng khẽ nói:

- Có người đến đó! Ta phải đi đây!

Bóng người thấp thoáng, nàng chuồn qua cửa sổ ra ngoài. Chàng thiếu niên chỉ thấy hoa mắt lên một cái là thiếu nữ đã mất hút.

Chàng lại nghe trên nóc nhà có tiếng bước chân lạo xạo rất mau thì không khỏi buâng khuâng tự hỏi:

- Nàng là ai? Chẳng hiểu nàng còn đến thăm ta nữa không?

Một lát sau quả có tiếng chân người đi đến bên cửa rồi hắng giọng hai tiếng.

Cửa phòng kẹt mở.

Hai người đi vào là một lão già ốm o và một gã gầy đét, nét mặt hơi quen quen dường như đã gặp ở đâu.

Lão già thấy chàng thiếu niên giương mắt lên nhìn thì lộ vẻ vui mừng tiến lại nói:

- Bang chủ! Bang chủ thấy trong người thế nào? Bữa nay vẻ mặt Bang chủ đã khá tươi rồi.

Chàng thiếu niên ngập ngừng hỏi lại:

- Lão… Lão là ai? Hiện giờ ta ở đây là nơi nào đâu?

Lão già thoáng lộ vẻ lo buồn nhưng lại tươi cười ngay, đáp:

- Bang chủ bị trọng bệnh đã bảy tám ngày rồi. Bây giờ thần trí phục hồi, thiệt là đáng mừng. Xin Bang chủ hãy nằm yên dưỡng thần. Sáng mai thuộc hạ sẽ đến vấn an.

Lão nói xong đưa ngón tay ra đặt lên ngực chàng một lát rồi gật đầu cười nói:

- Dường như tâm mạch Bang chủ đã ổn định khá nhiều, không có gì đáng lo ngại nữa. Thiệt là người lành có hoàng thiên ủng hộ và toàn bang cũng được hưởng phúc.

Chàng thiếu niên ngạc nhiên nói:

- Ta! Ta là Cẩu Tạp Chủng chứ có phải Bang chủ gì đâu?

Lão già cùng gã gầy đét nghe chàng thiếu niên nói câu này thì ngẩn mặt ra, đưa mắt nhìn nhau.

Lão già khẽ nói:

- Xin Bang chủ hãy yên nghỉ.

Lão đi giật lùi mấy bước đoạn trở ra khỏi phòng.

Lão già này chính là Trước Thủ Thành Xuân Bối Hải Thạch, còn gã gầy đét chính là Hương chủ Mễ Hoành Dã.

Mễ Hoành Dã đã bị Tạ Yên Khách đả thương bằng nội lực ở Ma Thiên Lãnh. May nhờ có Bối Hải Thạch võ công đã cao cường, y thuật lại tinh thông cứu viện gã kịp thời đem về Tổng đà bang Trường Lạc điều dưỡng mấy ngày và dần dần khỏi nội thương.

Nhưng gã một đời nổi tiếng anh hùng mà bị Tạ Yên Khách chỉ ra một chiêu đã bắt được thì trong lòng rất phiền muộn, Bối Hải Thạch thường khuyên gã:

- Mễ hiền đệ! Vụ này cũng tại chúng ta hành động lỗ mãng mà ra. Hôm ấy, mình tưởng Tạ tiên sinh là kẻ thù nên mới hồ đồ như vậy. Phải chi, y nóng

giận chế phục cả chín anh em thì chắc không còn ai đến kinh động Bang chủ để đưa người vào hoàn cảnh tẩu hỏa nhập ma. Nhưng y chỉ kiềm chế một mình hiền đệ rồi bỏ đi ngay. Chúng ta tám người lục tìm thấy Bang chủ. Ngay lúc ấy người hôn mê bất tỉnh, tình thế rất là nguy ngập, không ai dám đoán trước là người có qua khỏi được không. Bây giờ tuy người đã khá nhiều nhưng cái môn Bang chủ đang luyện âm dương xung đột nhau khủng khiếp thì dù thần kỳ đến đâu cũng không thể luyện đến nơi được. Lúc nội thương phát tác hãy còn nguy ngập lắm. Vạn nhất Bang chủ xảy chuyện bất trắc thì trong bọn chín anh em ta Mễ hiền đệ là người tội nhẹ nhất, vì tuy hiền đệ có lên Ma Thiên Lãnh, nhưng bị Tạ tiên sinh kiềm chế, đã mất công lực ngay từ trước khi thấy mặt Bang chủ.

Mễ Hoành Dã nói:

- Bối tiên sinh không thể phân biệt kẻ có tội hay không bằng cách đó được. Bang chủ mà có mệnh hệ nào thì cả chín người chúng ta chỉ có đường vung kiếm lên tự vẫn mà thôi, còn ngoài ra chẳng có cách nào để khỏi hổ thẹn với lương tâm và để tạ tội với Bang chủ nữa.

Sau khi đoàn người về Tổng đà, đến ngày thứ tám Bối Hải Thạch và Mễ Hoành Dã vào phòng thăm bệnh Bang chủ thì thấy Thạch bang chủ đã mở mắt ra và miệng đã nói được mấy tiếng.

Hai người mừng rỡ vô cùng. Có điều họ vẫn lo Thạch bang chủ lần này luyện công để tẩu hỏa nhập ma nên tâm thần bị tổn thương trọng đại đến nỗi không nhận ra được người nhà nữa, và miệng lại nói ra những câu hồ đồ như người loạn trí.

Bối Hải Thạch bắt mạch thấy đã ổn định khá nhiều.

Lão đang mừng thầm thì ngờ đâu chàng thiếu niên lại nói ra một câu ngớ ngẩn: "Ta là Cẩu Tạp Chủng chứ có phải Bang chủ gì đâu?" khiến cho Bối, Mễ hai người cả kinh thất sắc không dám nói nữa lập tức lui ra.

Hai người ra khỏi phòng, Mễ Hoành Dã hỏi Bối Hải Thạch:

- Thế nào?

Bối Hải Thạch trầm ngâm một lát rồi nói:

- Hiện giờ tâm thần Bang chủ hãy còn mê man chưa tỉnh táo. Tiểu huynh hết lòng tận tụy chữa cho lão gia.

Chẳng chóng thì chầy, chắc người có thể khỏi được.

Bối Hải Thạch nói tới đây ngưng lại một lát rồi tiếp:

- Có điều hiện nay mọi việc rất gấp. Chẳng biết bao giờ người mới hoàn toàn khỏi hẳn.

Chàng thiếu niên thấy hai người ra khỏi rồi mới đưa cặp mắt mơ màng nhìn khắp căn phòng một lượt.

Chàng thấy mình nằm trên một chiếc giường. Trước giường là một án sách sơn son. Bên án sách có hai chiếc ghế bành trải gấm. Trong phòng chỗ nào cũng bày biện thiệt là xa hoa mỹ lệ, màn hồng đệm gấm. Khói trầm cuồn cuộn bốc lên.

Chàng thiếu niên thấy mình ở trong một căn phòng thơm tho êm ấm chẳng khác gì một động phủ thần tiên thì mắt hoa lên. Chàng chẳng biết một đồ vật gì cả, liền buông một tiếng thở dài nghĩ thầm:

- Đây chắc là mình đang nằm mơ!

Nhưng chàng nghĩ lại vừa rồi thiếu nữ áo xanh ăn nói rất dễ nghe. Nàng còn lộ vẻ vui mừng. Cả đến cặp mày biếc xinh đẹp của nàng hãy còn như in trong óc. Hình ảnh nàng băng mình qua cửa sổ chuồn đi cũng là sự thực hiển nhiên trước mắt không phải là mộng ảo.

Chàng thiếu niên đưa tay phải lên toan sờ đầu. Nhưng tay vừa cất thì toàn thân lại đau đớn như dần.

Chàng không nhịn được la lên:

- Trời ơi!

Bỗng nghe trong góc phòng có tiếng người ngáp rồi hỏi:

- Thiếu gia tỉnh rồi ư?

Chàng nghe đúng là thanh âm một thiếu nữ thì chàng nhớ tới lúc trước mình vừa tỉnh giấc, thiếu nữ áo lục xuất hiện hỏi: "Công tử tỉnh rồi ư?"

Chàng mừng thầm tưởng thiếu nữ kia đã đến gần đâu đây. Chàng thiếu niên bỗng hoa mắt một cái.

Một thiếu nữ từ trong góc phòng nhảy đến trước giường nằm của chàng.

Ban đầu chàng thiếu niên tưởng lầm là thiếu nữ lúc nãy vào thăm mình thì trong lòng mừng hớn hở. Nhưng chàng định thần nhìn kỹ thì thiếu nữ này mặc áo ngắn sắc vàng. Chẳng những màu áo khác hẳn mà vẻ mặt nàng cũng không giống.

Thiếu nữ trước mắt chàng bây giờ mặt tròn mắt to. Cô ả cũng xinh đẹp mà

còn ra chiều sắc sảo thông minh.

Ả lộ vẻ vui mừng lên tiếng hỏi:

- Thiếu gia tỉnh rồi ư?

Chàng thiếu niên nói:

- Ta tỉnh rồi, hiện giờ không phải là ta đang nằm mơ chứ?

Thiếu nữ cười khanh khách đáp:

- Nô tỳ chỉ sợ thiếu gia hãy còn ở trong mộng.

Ả đang cười đột nhiên vẻ mặt nghiêm trang lại hỏi tiếp:

- Thiếu gia! Thiếu gia có cần điều chi không?

Chàng thiếu niên rất lấy làm lạ vội hỏi lại:

- Cô kêu ta là thiếu gia gì gì đó? Sao lại xưng hô kỳ cục như vậy?

Thiếu nữ nhíu cặp lông mày ra chiều bất mãn hỏi lại:

- Bọn nô tỳ giữ phận tôi đòi, chẳng kêu chủ nhân bằng thiếu gia thì kêu bằng gì?

Chàng thiếu niên lẩm bẩm:

- Vừa rồi một người kêu mình bằng Bang chủ gì gì đó, rồi bây giờ lại một cô kêu bằng thiếu gia. Vậy thì mình là ai và đây là nơi nào?

Thiếu nữ vẻ mặt hòa dịu lại nói:

- Thiếu gia! Hiện giờ thiếu gia chưa hoàn toàn khỏi hẳn. Thiếu gia cứ nằm nghỉ đi. Thiếu gia có ăn chút yến sào không?

Chàng thiếu niên tự hỏi:

- Yến sào là cái gì?

Chàng cảm thấy đói lòng nên chẳng cần biết yến sao là gì cứ có đồ ăn là được. Chàng liền gật đầu.

Thiếu nữ kéo áo ngay ngắn lại chạy sang phòng bên.

Lát sau ả bưng ra một cái mâm. Trên mâm có đặt một cái liễu sứ rất đẹp, mùi thơm bốc lên nghi ngút.

Chàng không hiểu sao giữa lúc đêm khuya mà người ta nấu thức ăn được chóng thế?

Thiếu nữ tủm tỉm cười nói:

- Bảy tám ngày này thiếu gia chỉ uống nước sâm thang để cầm hơi, chắc bây giờ đói lắm rồi!

Ả vừa nói vừa đặt mâm xuống trước mặt chàng.

Nhờ có ánh đèn nên chàng thiếu niên thấy trong liễn đựng một thứ gì trắng như tuyết, trông như cháo mà không phải là cháo. Dưới đáy liễn lại loáng thoáng có mấy cánh Mai Côi bốc lên một mùi thơm thanh nhã.

Chàng cất tiếng hỏi:

- Cái này để ta ăn đây phải không?

Thiếu nữ tưởng chủ nhân ỡm ờ liền nhíu cặp lông mày đáp:

- Phải rồi! Sao thiếu gia còn phải hỏi nữa?

Chàng thiếu niên tự hỏi:

- Không biết thứ này bao nhiêu tiền mà mình chẳng có đồng nào. Chi bằng hỏi trước đi là hơn.

Nghĩ vậy chàng liền nói:

- Trong mình ta không có tiền, lấy cái gì trả cô được?

Lúc đầu thiếu nữ còn sửng sốt, sau ả không nhịn được, bật cười hích hích nói:

- Thiếu gia qua một hồi trọng bịnh mà tính nết vẫn chưa thay đổi chút nào. Nói ra miệng toàn những giọng than nghèo. Thiếu gia đã đói thì cứ ăn đi thôi.

Ả nói xong liền bưng liễn yến sào để gần vào.

Chàng thiếu niên cả mừng hỏi:

- Ta ăn không phải trả tiền ư?

Thiếu nữ tưởng chủ nhân muốn đùa giỡn nên trong lòng chán ngấy.

Ả sịu mặt xuống hỏi:

- Không phải trả tiền nong chi hết, thiếu gia có ăn không?

Chàng thiếu niên vội đáp:

- Ta ăn, ta ăn.

Rồi thò tay ra cầm thìa. Nhưng vừa cất tay lên thì toàn thân lại đau đớn không chịu được.

Chàng nghiến chặt hai hàm răng từ từ giơ tay lên, nhưng tay run bần bật không ngớt.

Thiếu nữ mặt lạnh như tiền hỏi:

- Thiếu gia đau thật hay là giả vờ?

Chàng thiếu niên lấy làm kỳ hỏi lại:

- Đã đau là đau thiệt chứ còn giả vờ làm chi?

Thiếu nữ nói:

- Được rồi! Thấy thiếu gia đau bịnh thập tử nhất sinh, nô tỳ phá lề luật bón cho thiếu gia ăn. Nhưng nếu thiếu gia lại thừa cơ mà đụng đậy chân tay làm trò con khỉ thì nô tỳ bỏ đi không nhìn nhõi gì đến nữa.

Chàng thiếu niên càng nghe càng lấy làm kỳ, liền hỏi:

- Cái gì mà động đậy chân tay làm trò con khỉ?

Thiếu nữ đôi má ửng hồng lườm chàng một cái rồi cầm lấy thìa múc yến sào ở trong cái liễn đổ vào miệng chàng

Chàng thiếu niên ngơ ngác. Không bao giờ chàng ngờ đến trên đời lại có người tử tế như vậy.

Chàng há miệng ra nuốt một thìa yến sào thì thấy vừa thơm vừa ngon, chàng sung sướng không biết đến thế nào mà kể.

Thiếu nữ không nói câu gì liên tiếp múc cho chàng luôn ba thìa. Người ả vẫn đứng cách giường xa xa, phải vươn tay ra mới đổ được yến sào vào miệng cho thiếu niên. Ả luôn luôn để ý đề phòng chàng có hành động ghẹo nguyệt trêu hoa còn rút lui mau chóng được.

Chàng thiếu niên vừa ăn vừa khen luôn miệng:

- Ngon quá! Trời ơi! Ta rất cảm ơn cô!

Thiếu nữ cười lạt nói:

- Thiếu gia đừng tưởng dùng ngụy kế mà đánh lừa nô tỳ vào bẫy được đâu! Yến sào chỉ là yến sào như mọi khi. Thiếu gia ăn kể có hàng ngàn lần rồi sao chẳng thấy bao giờ khen ngon?

Chàng thiếu niên không khỏi mơ màng nghĩ thầm:

- Thứ này mình đã được ăn hồi nào đâu mà cô ta bảo mình đã ăn hàng ngàn lần rồi?

Nghĩ vậy chàng liền hỏi:

- Cái này, cái này là yến sào ư?

Thiếu nữ hắng giọng một tiếng rồi đáp:

- Thiếu gia! Thiếu gia thật khéo giả vờ.

Ả vừa nói vừa lùi lại một bước. Nàng chỉ sợ chàng thiếu niên có hành động bất chính.

Chàng thiếu niên thấy thiếu nữ mặc áo ngắn màu vàng dây lưng cũng sắc vàng. Hai lọn tóc trên đầu ả vì vừa ngủ dậy chưa kịp chải nên hãy còn bù xù. Chân ả cũng chưa xỏ vớ.

Hai bàn chân đi vào đôi hài thêu hoa rất xinh đẹp.

Chàng không nhịn được cất tiếng khen:

- Cô! Cô này đẹp quá!

Thiếu nữ đỏ mặt lên ra chiều giận dữ. Ả đặt liễn yến xuống bàn trở gót quay đi. Ả lại góc phòng cuốn chiếu cầm cả chăn gối bước ra cửa.

Chàng thiếu niên kinh hãi hỏi:

- Cô! Cô đi đâu? Cô không nhìn đến ta nữa ư?

Giọng nói của chàng tỏ vẻ khẩn thiết bi ai.

Thiếu nữ nói:

- Thiếu gia bịnh nặng chết đi sống lại, vừa mới nhúc nhích miệng đã nói toàn những câu vớ vẩn. Thiếu gia là chủ, nô tỳ là phận tôi đòi khi nào lại dám nhìn đến chủ được.

Ả nói xong ra cửa đi luôn.

Chàng thiếu niên thấy ả tức giận bỏ đi thì không hiểu mình đã lầm lỗi gì với ả.

Chàng lẩm bẩm:

- Một cô vượt qua cửa sổ mà chuồn, còn một cô bước ra khỏi cửa mà đi. Mấy cô này nói gì mình cũng chẳng hiểu. Hỡi ôi! Mình quả là thằng ngốc không biết cóc gì hết.

Chàng còn đang ngơ ngẩn xuất thần, bỗng nghe tiếng bước chân sột soạt.

Thiếu nữ vừa rồi lại quay vào phòng. Mặt ả vẫn còn ra chiều tức giận. Tay ả bưng thau nước rửa mặt.

Chàng thiếu niên thấy thiếu nữ trở lại cả mừng.

Thiếu nữ đặt thau nước xuống bàn, lấy trong thau ra một chiếc khăn mặt hơi nóng hãy còn bốc lên nghi ngút. Nàng vắt sạch nước đi rồi đưa lại trước mặt chàng lạnh lùng nói:

- Thiếu gia lau mặt đi!

Chàng thiếu niên nhanh nhẩu đáp:

- Dạ dạ!

Chàng vội đưa tay ra cầm lấy khăn mặt. Nhưng vừa cử động thì toàn thân lại đau đớn vô cùng.

Chàng nghiến răng chịu đựng giơ khăn mặt lên lau mặt, nhưng tay giơ lên còn cách mặt chừng một thước rồi không sao đưa gần vào được nữa.

Thiếu nữ thấy vậy bán tín bán nghi. Ả cười lạt nói:

- Thiếu gia giả vờ khéo thật!

Ả đón lấy khăn mặt rồi nói tiếp:

- Thiếu gia muốn nô tỳ lau mặt cho cũng chẳng khó gì, nhưng đừng có giơ tay ra sờ soạng. Nếu thiếu gia đụng tới một sợi tóc của nô tỳ là nô tỳ vĩnh viễn không vào phòng nữa.

Chàng thiếu niên đáp:

- Ta không dám. Cô nương đừng lau mặt cho ta nữa. Tấm khăn trắng như

bông thế này mà lau vào cái mặt ta, sẽ làm cho nó phải dơ dáy.

Thiếu nữ nghe khẩu âm chàng trầm trầm hơn trước mà những lời nói ra thì lại chẳng giống ngày trước chút nào. Nhất là chàng nói vớ vẩn chẳng còn ra nghĩa lý gì nữa thì không khỏi sinh lòng ngờ vực.

Ả nghĩ thầm:

- Mình nghe Bối đại phu nói chuyện với anh em có đề cập đến thiếu gia đang lúc luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, tổn hại cả đến lục phủ ngũ tạng, thương thế cực kỳ trọng đại. Nay mình coi thiếu gia có vẻ đúng thế thật. Nếu không thì làm sao lại nói trăng nói cuội như thế?

Nghĩ vậy ả liền hỏi:

- Thiếu gia! Thiếu gia còn nhớ tên tiểu tỳ là gì không?

Chàng thiếu niên đáp:

- Cô nương chưa nói với ta bao giờ thì ta biết làm sao được?

Rồi chàng cười ngớ ngẩn nói tiếp:

- Tên ta không phải là Thiếu gia mà là Cẩu Tạp Chủng. Cái tên đó mẫu thân thường dùng để kêu ta. Nhưng lão bá lại bảo Cẩu Tạp Chủng không phải là tên mà chỉ là từ dùng để thóa mạ. Cô nương tên là gì?

Thiếu nữ càng nghe càng nhăn mặt cau mày, ả nghĩ thầm:

- Coi vẻ mặt thiếu gia thì tuyệt đối không có ý gì là giỡn cợt hay trêu chọc. Đúng là y mất trí rồi.

Nghĩ vậy, ả không khỏi đau lòng liền hỏi:

- Thiếu gia! Thiếu gia thực tình không nhận ra được tiểu tỳ là Thị Kiếm nữa ư?

Chàng thiếu niên hỏi lại:

- Cô nương là Thị Kiếm phải không? Từ đây ta gọi cô nương là Thị Kiếm tỷ nương.

Thiếu nữ kinh ngạc trố mắt ra nhìn chàng chưa biết nói sao thì chàng thiếu niên đã nói tiếp:

- Thị Kiếm tỷ nương không bằng lòng ư? Mẫu thân ta thường dặn rằng: "Nếu gặp người đàn bà nào hơn tuổi mình nhiều thì kêu bằng a bà, hơn độ

chục tuổi thì kêu bằng a di, nếu chỉ hơn một vài tuổi thì kêu bằng tỷ nương." Ta thấy tỷ nương chỉ lớn hơn ta một vài tuổi nên gọi như vậy. Không được hay sao?

Thị Kiếm vẻ mặt buồn rầu.

Ả cúi xuống, bất giác sa lệ đáp:

- Thiếu gia! Thiếu gia không phải giả vờ để lừa gạt tiểu tỳ mà quên Thị Kiếm này thật rồi ư?

Chàng thiếu niên lắc đầu nói:

- Thị Kiếm tỷ nương nói gì ta cũng không hiểu hết. Thị Kiếm tỷ nương! Làm sao mà tỷ nương lại khóc lóc?

Tại sao tỷ nương không vui vẻ? Ta có điều chi lầm lỗi? Mẫu thân ta khi nào bực mình là đánh mắng ta. Sao tỷ nương lại không đánh mắng?

Thị Kiếm nghe chàng nói lòng đau như cắt.

Ả cầm khăn mặt từ từ lau mặt cho chàng, hạ thấp giọng xuống nói:

- Tiểu tỳ là một đứa nha hoàn của thiếu gia. Có lý nào lại đánh mắng thiếu gia được? Tiểu tỳ mong rằng các vị đại gia chữa khỏi bệnh cho thiếu gia càng sớm càng hay. Hiện giờ đúng là thiếu gia quên hết. Tiểu tỳ không biết làm thế nào được.

Rồi ả hạ thấp giọng xuống hỏi tiếp:

- Thiếu gia quên tên tiểu tỳ, nhưng còn nhớ được những việc khác không? Tỉ dụ thiếu gia là Bang chủ ở bang nào?

Chàng thiếu niên lắc đầu đáp:

- Ta không phải là Bang chủ chi hết. Lão bá truyền thụ võ công cho, ta đang rèn luyện thì đột nhiên nửa người bên này nóng như sôi lên, còn nửa người bên kia lại lạnh cứng. Ta không sao chịu đựng nổi nên ngất đi chẳng biết gì nữa. Thị Kiếm tỷ nương! Sao hiện giờ ta lại ở đây? Có phải tỷ nương đem về không?

Thị Kiếm trong lòng chua xót, bụng bảo dạ:

- Cứ tình trạng này thì hiển nhiên là thiếu gia không còn nhớ một tý gì nữa.

Chàng thiếu niên lại nói tiếp:

- Lão bá đâu rồi? Người dạy ta luyện công theo những nét vẽ trên hình nhân, không hiểu luyện tập thế nào mà đến phát hàn phát nhiệt. Ta muốn hỏi lại lão bá coi.

Thị Kiếm nghe chàng thiếu niên nói đến hình nhân thì sực nhớ ra bảy hôm trước đây, lúc ả thay áo cho chàng, thấy trong bọc rớt ra một chiếc hộp gỗ. Ả động tính hiếu kỳ mở hộp ra xem thì thấy mười tám pho tượng đất nhỏ xíu toàn là đàn ông trần truồng, liền đỏ mặt lên. Ả cho là thiếu chủ nhân quen tính phong lưu lãng mạn không phải người đứng đắn. Ả coi những tượng đất trần truồng đó chẳng có gì lạ, liền đậy hộp lại cất đi.

Bây giờ ả lại nghĩ thầm:

- Chi bằng ta đem những tượng đất đó cho thiếu gia coi, không chừng vật đó sẽ giúp cho y nhớ lại những việc trước khi tẩu hỏa nhập ma.

Bị ám sát mà ra khỏi bệnh

Thị Kiếm nghĩ vậy liền lấy hộp gỗ ra nói:

- Phải chăng thiếu gia nói hình nhân đó là những thứ này?

Chàng thiếu niên đáp:

- Phải rồi! Hình nhân đây rồi còn lão bá đi đâu? Lão bá đi từ lúc nào?

Thị Kiếm hỏi lại:

- Có lão bá nào đâu?

Chàng thiếu niên đáp:

- Lão bá là lão bá chứ còn lão bá nào? Danh hiệu lão bá là Ma Thiên cư sĩ.

Thị Kiếm chẳng hiểu mấy về những nhân vật trong võ lâm. Ma Thiên cư sĩ Tạ Yên Khách là nhân vật lừng lẫy tiếng tăm trên chốn giang hồ mà ả cũng không hay.

Ả đáp:

- Thiếu gia! Xem chừng thiếu gia đã tỉnh táo lại một chút. Những việc ngày trước thiếu gia chưa nhớ ra được thì hãy tạm để đấy. Bây giờ trời hãy còn khuya, thiếu gia hãy ngủ đi một lúc nữa. Hỡi ôi! Thực ra thì những việc ngày trước thiếu gia quên hết đi càng hay.

Ả nói xong kéo chăn đắp cho chàng, toan thu dọn đồ vật để ra khỏi phòng.

Chàng thiếu niên gọi giật lại hỏi:

- Thị Kiếm tỷ nương! Tại sao tiểu đệ không nhớ lại những việc ngày trước càng hay?

Thị Kiếm ngập ngừng đáp:

- Những việc ngày trước của thiếu gia…

Ả nói dở dang rồi ngừng lại cúi đầu xuống bước mau ra khỏi phòng.

Chàng thiếu niên trong dạ rất hoang mang. Dù chàng suy nghĩ đến đâu cũng chẳng hiểu gì hết.

Thỉnh thoảng chàng lại nghe bên ngoài có tiếng mỏ cốc cốc rồi tiếp đến những tiếng thanh la leng beng. Chàng không biết đây là dấu hiệu canh phòng, lại nghĩ rằng nửa đêm rồi mà họ còn khua chuông gõ mỏ để giỡn chơi.

Đột nhiên, huyệt Thương Dương ở ngón tay trỏ bên phải nóng ran. Một luồng nhiệt khí từ ngón tay truyền qua cổ tay, cánh tay, rần rần chạy lên.

Chàng kinh hãi la thầm:

- Nguy rồi!

Đồng thời huyệt Dũng Tuyền ở lòng bàn chân bên trái lại phát lạnh thấu xương. Hai luồng hàn khí và nhiệt khí xung kích nhau làm chàng đau khổ đã nhiều.

Mỗi lần lên cơn, hai luồng chân khí bốc lên kinh khủng, đau đớn đến cùng cực cho đến lúc mê man không biết gì nữa. Có điều mọi lần trước thì biến diễn này xảy ra vào lúc chàng đã mê man mà lần này chàng đang tỉnh táo hẳn hoi, thương thế đột nhiên phát tác, khiến chàng càng kinh tâm động phách.

Chàng thiếu niên cảm giác rõ ràng hai luồng hàn nhiệt từ hai nửa người từ từ chạy vào tâm phế.

Chàng than thầm:

- Chuyến này thì đời ta đến đây là hết rồi!

Những lần trước hai luồng hàn nhiệt chỉ ngưng tụ tập ở chân tay, mà lần này nó chạy vào bụng rồi tụ tập ở trái tim thì còn chịu thế nào nổi?

Chàng thiếu niên biết tình thế vô cùng nguy ngập. Chàng gắng gượng ngồi dậy, toan xếp bằng lại, nhưng cặp giò không thể nào co vào được.

Chàng cảm thấy đau khổ vô cùng rồi tự hỏi:

- Ngày trước lão bá luyện công chẳng lẽ cũng đau khổ thế này ư? Tại lão bá để hai con sẻ trong lòng bàn tay để chúng vỗ cánh mà giữ cho chúng không bay lên được. Mình thấy vậy thích quá tưởng chuyện để làm trò chơi. Nếu sớm biết thế này thì chẳng luyện làm gì cho khổ?

Bỗng ngoài cửa sổ có thanh âm một người đàn ông hỏi vọng vào:

- Bang chủ đã tỉnh chưa? Thuộc hạ Triển Phi tại Báo Tiệp đường chạy về đây báo tin vì có việc cơ mật cần phải cáo cấp.

Chàng thiếu niên không nói được nửa tiếng.

Hồi lâu bỗng thấy cánh cửa sổ từ từ mở ra.

Bóng người thấp thoáng. Một hán tử mặc áo sặc sỡ nhảy vọt vào.

Hán tử vào đến trước giường, thấy chàng thiếu niên đã ngồi dậy thì không khỏi giật mình kinh hãi vì đây là một cử động của chàng ngoài ý nghĩ của gã.

Gã vội lùi lại một bước.

Lúc này trong người chàng thiếu niên hai luồng nội lực đã gặp nhau ở giữa khoảng trái tim và phổi. Trái tim chàng đập yếu đi rồi có thể ngừng lại bất thần mà chết.

Nhưng giữa lúc cực kỳ đau đớn thì tinh thần chàng lại rất linh mẫn.

Mắt chàng thấy rõ gã hán tử mặc áo sặc sỡ chuồn qua cửa sổ mà vào. Chàng lại nghe gã báo danh là Báo Tiệp đường Triển Phi thì không hiểu gã có dụng ý gì. Chàng chỉ giương cặp mắt thao láo lên nhìn gã.

Triển Phi lùi lại một bước mà vẫn không thấy chàng thiếu niên có động tĩnh gì.

Gã liền khẽ cất tiếng hỏi:

- Bang chủ! Tại hạ nghe nói lão gia luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, trong người cực kỳ khó chịu. Bây giờ lão gia đã bớt chưa?

Chàng thiếu niên run người lên mấy cái không nói ra tiếng.

Triển Phi cả mừng lại nói:

- Bang chủ! Hiện giờ Bang chủ chưa khỏi hẳn không nên cử động có phải thế không?

Tiếng gã nói tuy rất nhỏ song Thị Kiếm ở phòng bên kia cũng nghe tiếng liền chạy sang ngay.

Ả thấy Triển Phi vẻ mặt cực kỳ hung ác thì giật mình kinh hãi hỏi:

- Ngươi vào phòng Bang chủ có việc chi? Sao không thông báo mà dám thiện tiện nhảy vào? Ngươi muốn làm loạn chăng?

Triển Phi lạng người nhanh như chớp đến bên Thị Kiếm.

Tay phải gã huých vào sau lưng ả. Ngón tay bên hữu lại điểm xuống đầu vai ả.

Thị Kiếm mới biết đôi chút võ nghệ, mà Triển Phi là tay kiêu hãn, thân thủ mau lẹ phi thường, thì ả làm sao chống nổi? Gã mới ra hai chiêu đã kiềm chế huyệt đạo ả được ngay.

Gã để ả ngồi tựa vào ghế rồi lấy ra một mảnh vải nhét vào miệng ả.

Thị Kiếm trong lòng nóng nảy vô cùng.

Ả biết hành động của Triển Phi nguy hại cho Bang chủ, nhưng không có cách nào kêu người đến cứu viện được.

Triển Phi tuy kiềm chế được Thị Kiếm rồi, nhưng đối với Bang chủ hắn vẫn e dè sợ sệt.

Hắn giơ chưởng lên nói:

- Nếu ta đánh mi một đòn Thiết Sa chưởng này thì hạ sát con tiện tỳ chẳng có chi là khó.

Gã vung chưởng lên nhưng không đánh xuống ngay, bụng bảo dạ:

- Nếu Bang chủ chưa mất hết nội công thì nhất định y sẽ ra tay giải cứu cho con nha hoàn này. Âu là ta hãy thử xem sao.

Gã vừa nghĩ vừa nhắm đỉnh đầu Thị Kiếm bổ xuống.

Bàn tay gã còn cách chừng nửa thước mà thấy Bang chủ vẫn ngồi yên không nhúc nhích thì trong bụng mừng thầm. Lập tức gã thu chưởng về quay lại nhìn chàng thiếu niên toét miệng cười, nhe bộ răng trắng ởn coi rất hung dữ.

Gã lên tiếng mắng:

- Thằng quỷ con dâm đãng này! Ngày thường mi gây ra bao nhiêu chuyện hành hung tác ác. Không ngờ bữa nay mi lại chết về tay ta. Kể ra thì ta hạ thủ giết mi trong trường hợp này cũng không phải là hành vi của bậc anh hùng hảo hán. Nhưng đối với mi là một đứa đê tiện, vả lại giữa mi và ta đã có mối thù sâu tựa biển, thì còn cần đếm xỉa đến lề luật giang hồ nữa? Giả tỷ mi là kẻ biết trọng nghĩa khí như người hào kiệt thì chẳng quyến rũ vợ ta.

Chàng thiếu niên tuy người không nhúc nhích được, nhưng thần trí vẫn còn tỉnh táo. Chàng nghe rất rõ ràng những lời nói của Triển Phi, chẳng hiểu đầu đuôi ra sao, tự hỏi:

- Gã này nói cái gì mà thù sâu tựa biển? Y còn nói ta quyến rũ vợ con chi chi, nào ta có biết?

Thị Kiếm nghe triển Phi nói lại đuổi theo một ý nghĩ riêng.

Ả biết chủ nhân bản tính phong lưu lãng mạn liền tin lời gã là đúng sự thật, nên bụng bảo dạ:

- Không hiểu thiếu gia đã nợ bao nhiêu món trăng hoa? Nay y có chết về tay gã này thì cũng là một chuyện quả báo nhỡn tiền.

Tuy ả nghĩ vậy, nhưng trong lòng rất đỗi bồn chồn và cho là mình cùng thiếu gia đã thành nghĩa chủ bộc thì phải giữ dạ trung thành.

Ả cố cựa để toan viện trợ cho chàng thiếu niên. Nhưng vừa cất tay thì đã cảm thấy tê nhức.

Bịch! Ả ngã lăn xuống đất.

Nguyên Thị Kiếm đã bị Triển Phi điểm huyệt. Bây giờ ả ráng cất nhắc chân tay nên đang tựa vào thành ghế liền té xuống.

Tuy Triển Phi cũng hiểu Thị Kiếm muốn cứu chủ, nhưng gã không cần đếm xỉa đến vì biết ả không làm gì được. Hơn nữa gã muốn dành thì giờ để thóa mạ kẻ thù cho hả giận trước khi hạ sát.

Gã nói:

- Vợ con ta bị thất thân vào tay mi. Hừ! Mi tưởng ta mắt lấp tai ngơ cam tâm làm một đứa hèn hạ si ngốc chẳng biết gì. Mi yên trí là ta có biết cũng chẳng làm gì được mi, đành uống hận nuốt hờn, chịu ngậm bồ hòn làm ngọt. Ngờ đâu trời còn có mắt khiến cho thằng quỷ dâm ác gây nên bao nhiêu tội lỗi như mi lại có ngày lọt vào tay ta.

Dứt lời, Triển Phi đứng thủ thế vận nội lực vào cánh tay chuyển rắc rắc, rồi gã vung chưởng nhắm đánh vào trước ngực thiếu niên.

Triển Phi nguyên là một vị Hương chủ Báo Tiệp đường, tức một trong ngũ đường của bang Trường Lạc. Công phu Thiết Sa chưởng của gã đã luyện tinh thâm đến mức độ đánh tan bia vỡ đá, mà gã vận đủ mười thành công lực nhằm đánh vào huyện Đản Trung ở giữa ngực, đầu xương mỏ ác thì tưởng chàng thiếu niên còn sống làm sao được?

Bỗng nghe đánh "rắc" một tiếng.

Tình trạng bất ngờ đã diễn ra: Cánh tay phải Triển Phi bị gãy rời.

Người gã bị hất lùi lại băng qua cửa sổ làm gãy cả chấn song rồi té lăn xuống đất bên ngoài phòng. Lập tức bao nhiêu khí mạnh trong toàn thân gã bị bế tắc. Gã nằm chết giấc.

Ngoài căn phòng này là một huê viên. Trong vườn lúc nào cũng có một đội tuần tiễu. Đêm nay nhằm gặp trúng phiên tuần tiễu canh gác của bang chúng Báo Tiệp đường. Nội tẩm của Bang chủ là nơi được phòng thủ rất nghiêm mật. Triển Phi muốn trả thù từ mấy bữa trước, nhưng gã không dám hấp tấp, và nếu không phải phận sự mình canh gác thì khó bề hành động, nên gã đành cố nén giận chờ cho đến bữa nay. Việc canh phòng nội tẩm đã lọt vào tay gã, nên gã mới bẻ chấn song cửa sổ từ trước để chui vào chuồn ra.

Lúc này, Triển Phi té vào bụi mai côi, cành lá rườm rà.

Bọn tuần tiễu thấy khóm mai côi lay động, thì hai tên cầm đuốc chạy lại giơ lên soi. Chúng thấy Triển Phi nằm không nhúc nhích, chẳng hiểu sống chết thế nào. Chúng cho là có cường địch lẻn vào phòng Bang chủ, nên đều cả kinh thất sắc.

Chúng thổi lên một tiếng còi báo động, rồi rút đơn đao ra thò đầu qua cửa sổ nhìn vào.

Trong phòng tối đen như mực lại không thấy, động tĩnh gì.

Hai tên tuần canh vội giơ đuốc soi vào, đồng thời vung đao lên để bảo vệ trước mặt.

Ánh đao loé ra, hai ga nhìn rõ Bang chủ ngồi xếp bằng trên giường. Dưới đất trước giường nằm, một thiếu nữ nằm lăn ra đó, dường như là ả thị nữ của Bang chủ.

Ngoài ra, không còn ai nữa.

Giữa lúc ấy, bỗng nghe bang chúng ngả trước ngả sau đều thổi còi báo động rồi lục tục chạy đến.

Hương chủ Hổ Mãnh đường là Khâu Sơn Phong rút thiết giản ra cầm tay, lớn tiếng la hỏi:

- Bang chủ! Lão gia bình yên chăng?

Gã vừa la vừa vén rèm chạy vào phòng Bang chủ thì thấy y run bần bật không ngớt.

Đột nhiên Bang chủ oẹ lên một tiếng rồi há miệng thở ra mấy bụm máu tím bầm, có đến hàng mấy bát.

Khâu Sơn Phong vội né người sang một bên để tránh cho máu khỏi bắn vào quần áo.

Gã còn đang kinh ngạc, thì thấy Bang chủ đã bước xuống giường nâng đỡ ả thị nữ lên hỏi:

- Thị Kiếm tỷ nương! Hắn có làm cho tỷ nương bị thương không?

Y vừa hỏi vừa móc tấm khăn nhét trong miệng Thị Kiếm ra.

Thị Kiếm thở phào một cái hỏi lại:

- Thiếu gia! Y có đả thương thiếu gia không?

Chàng thiếu niên đáp:

- Gã đánh ta một chưởng nhưng lại làm cho ta khoan khoái vô cùng!

Bỗng ngoài cửa có tiếng chân người nhộn lên.

Bọn Bối Hải Thạch, Mễ Hoành Dã lật đật chạy vào phòng. Còn những người địa vị thấp kém thì đứng cả ngoài cửa để phòng vệ.

Bối Hải Thạch tiến vào hỏi chàng thiếu niên:

- Bang chủ! Thích khách đến kinh động Bang chủ ư?

Chàng thiếu niên ngơ ngác hỏi lại:

- Thích khách gì đâu? Chẳng có thích khách nào cả!

Lúc này, những tay cao thủ đã tiếp nội lực cho Triển Phi và cứu tỉnh gã lại rồi, liền đưa gã vào trong phòng.

Triển Phi đã biết luật lệ bổn bang cực kỳ nghiêm ngặt. Kẻ nào can tội mạo phạm đến bậc tôn trưởng hay mưu đồ phản lại bản bang tất bị gia hình cực kỳ khốc liệt. Phạm nhân sẽ bị lột trần cột vào một phiến đá ở phía sau núi gọi là Hình Đài Thạch, để cho ong châm kiến đốt, rắn cắn rết hút, cùng diều tha quạ mổ lôi từng miếng thịt. Cực hình hành hạ đến tám chín ngày mới chết đi được.

Triển Phi vừa vận toàn lực để đánh Bang chủ một đòn thật nặng. Gã chắc mẩm chỉ một chưởng đó là kết quả xong tính mạng Bang chủ để rửa được mối hận sâu cay mà gã ôm ấp từ mấy năm nay. Còn tính mạng gã thoát được là may, mà không thì có bị cực hình gã cũng cam tâm.

Ngờ đâu, phát chưởng của gã chẳng những không làm gì được Bang chủ,

mà còn bị nội lực cực kỳ thâm hậu của đối phương hất ngược lại làm gãy cánh tay phải. Hơn thế nữa, gã còn bị nội thương cực kỳ trầm trọng. Bây giờ gã không nghĩ gì nữa chỉ mong sao được chóng chết cho yên thân.

Gã thấy mình bị đưa vào phòng thì yên trí là sẽ bị gia hình.

Gã liền ngưng tụ nội tức và chỉ còn chờ Bang chủ ra lệnh một câu: "Cột phạm nhân vào Hình Đài Thạch để hắn chịu luật thiên hình của bản bang" là lập tức gã đập đầu vào vách để tự tử.

Bối Hải Thạch lại cất tiếng hỏi:

- Bang chủ! Phải chăng thích khách đã chui qua cửa sổ vào phòng?

Chàng thiếu niên đáp:

- Ta đang lúc mơ màng như người ngủ say, thì dường như không có ai tiến vào cả.

Triển Phi nghe bang chúa nói vậy thì rất lấy làm kỳ.

Gã tự hỏi:

- Chẳng lẽ lúc đó y vẫn còn thần trí mê man chưa tỉnh, nên mới không biết là ta đã vung chưởng đánh y.

Nhưng gã lại lẩm bẩm:

- Song còn con nha đầu kia biết rõ mình đã hạ thủ, tất thị sẽ nói huỵch toẹt ra.

Quả nhiên, Bối Hải Thạch đưa tay ra vỗ vào lưng và nắn vai Thị Kiếm mấy cái.

Y còn vận nội lực để giải huyệt đạo cho ả, rồi cất tiếng hỏi:

- Ai đã phong tỏa huyệt đạo ngươi?

Thị Kiếm trỏ vào Triển Phi đáp:

- Chính y đó.

Bối Hải Thạch quay lại ngó Triển Phi ra chiều nghi hoặc.

Triển Phi cười lạt một tiếng. Gã toan thóa mạ mấy câu cho sướng miệng rồi chết thì chết.

Nhưng gã chưa mở miệng thì Bang chủ đã lên tiếng trước.

- Chính ta! Ta bảo y làm vậy đó.

Triển Phi cực kỳ kinh ngạc, miệng há hốc ra không biết nói sao.

Thị Kiếm càng kinh ngạc hơn, vì ả đã trông rõ Triển Phi động thủ toan hạ sát Bang chủ, mà sao bây giờ Bang chủ tự nhận đã sai gã điểm huyệt mình?

Ả lẩm bẩm:

- Tâm thần Bang chủ hồ đồ như thế ư?

Hồ đồ đến nỗi trước không mở miệng nói câu gì, mà bây giờ lại tự nhận lấy là chính mình ra lệnh, thì thật là kỳ!

Triển Phi và Thị Kiếm đều đứng thộn mặt ra ngó chàng thiếu niên.

Cả hai cùng không tin ở tai mình và đều tự hỏi:

- Nếu quả Bang chủ nói thật thì có dụng ý gì?

Chàng thiếu niên thấy tình trạng này, thực ra chàng chẳng hiểu chi hết. Nhưng chàng thấy tình thế cực kỳ nghiêm trọng, mà mọi người đối với mình đều một niềm tôn kính.

Dù chàng có ngây thơ nhưng cũng đoán biết rằng:

- Nếu bọn người này biết Triển Phi đã hạ thủ điểm huyệt Thị Kiếm và phóng chưởng đánh mình thì thiệt là bất lợi cho gã.

Thế rồi chàng buột miệng nói gạt một câu để gỡ mối nguy cho Triển Phi. Còn vì nguyên nhân gì mà chàng đã bảo vệ gã thì chính chàng cũng không biết nữa.

Chàng chỉ nhớ mang máng rằng lúc Triển Phi hạ thủ đánh mình, vẻ mặt cực kỳ phẫn nộ, tỏ ra có một lý do gì nên, bất đắc dĩ gã phải ra tay, chứ không phải tự nhiên vô cớ mà gã định đánh chết chàng. Hơn nữa, giữa lúc đó hai luồng khí hàn nhiệt xung kích nhau cực kỳ mãnh liệt chàng cơ hồ không chịu nổi. Nhờ phát chưởng của Triển Phi đánh trúng huyệt Đản Trung mà chàng hết đau đớn.

Huyệt Đản Trung là mấu chốt giao thông của các đường kinh mạch trong người. Chưởng lực của Triển Phi mãnh liệt phi thường khéo sao đánh trúng chỗ và đúng lúc. Hai luồng công lực mãnh liệt về Hàn Ý miên chưởng và Viêm Viêm công tụ hội cả ở đó.

Chưởng lực của Triển Phi đã khai thông, chế hóa hai luồng nội lực không còn đình tụ lại đối lập nhau và công kích nhau nữa. Đồng thời nội lực chàng đột nhiên gia tăng một cách không thể tưởng tượng được.

Nội lực đó đã hất ngược làm gãy tay Triển Phi cùng tống gã ra ngoài cửa sổ.

Chàng thiếu niên chẳng hiểu ra sao, mà chỉ thấy khí hàn đang đóng băng lạnh thấu xương bây giờ đã ôn nhu lại, mà khí nóng như lửa cũng dịu bớt đi. Khắp mình mẫy và tứ chi thoải mái vô cùng!

Một lúc sau cả luồng thanh lương hòa hoãn, chàng cũng không còn cảm giác thấy nữa, mà chỉ thấy tinh lực trong người tràn trề đầy rẫy, trong người bức rức, chàng muốn la lên một tiếng thật to.

Khi Hổ Mãnh đường hương chủ Khâu Sơn Phong tiến vào phòng, chàng thiếu niên miệng hộc ra mấy búm ứ huyết. Từ lúc đó, chàng cảm thấy tâm thần khoan khoái nội lực phong phú, đầu óc cũng cảm tăng thêm phần minh mẫn.

Bọn Bối Hải Thạch thấy Thị Kiếm xiêm áo xốc xếch và đầu tóc rối tung, vẻ mặt bơ phờ thì nghĩ ngay đến Bang chủ vốn là người tham dâm hiếu sắc. Y vừa khỏi trọng bịnh liền nghĩ ngay đến chuyện trăng hoa.

Đối với Thị Kiếm chắc y đang toan bài ép liễu nài hoa thì vừa gặp lúc Hương chủ Triển Phi ở Báo Tiệp đường đi tuần qua phòng ngủ Bang chủ. Bang chủ liền gọi gã vào, sai gã điểm huyệt Thị Kiếm để mình thỏa lòng dục vọng. Nhưng họ không hiểu Triển Phi đã đắc tội thế nào với Bang chủ mà bị hất ra ngoài cửa sổ.

Mọi người còn biết tâm tính Bang chủ cố chấp và nóng nảy. Dù là những người có địa vị cao cả trong bang rất thân tín với y, nhưng gặp lúc y nổi đóa là liền tay đấm chân đá luôn, chẳng nể nang gì ai hết. Bây giờ họ thấy Triển Phi thương thế cực kỳ trầm trọng, mình mẫy mặt mũi lại bị gai nhọn ở khóm mai côi đâm vào chảy máu loang lổ, thì đều có ý thương hại gã. Song họ lại sợ làm cho Bang chủ phải bẽ bàng, nên chẳng ai lại bên thăm hỏi để an ủi gã một câu nào.

Mọi người đều cùng một ý nghĩ như vậy, nên không ai dám đề cập đến chuyện thích khách nữa.

Hổ Mãnh đường hương chủ Khâu Sơn Phong chợt nhớ tới mình vừa sùng sục chạy vào và có thể đã gây trở ngại cho Bang chủ. Gã thấy Triển Phi như vậy thì cũng lo lỡ Bang chủ trở mặt trách phạt đến mình nên gã không muốn trùng trình ở lại nữa, liền khom lưng nói:

- Bang chủ hãy nghỉ ngơi. Thuộc hạ xin cáo thoái.

Những người kia thấy Khâu Sơn Phong rút lui rồi, cũng nghiêng mình thì lễ rồi lục tục dời khỏi phòng Bang chủ.

La Hán Phục Ma thần công

Bối Hải Thạch thấy nét mặt Bang chủ khác lạ thì trong bụng vẫn băn khăn lo lắng.

Y liền vươn tay ra nói:

- Xin Bang chủ đưa tay cho tại hạ chuẩn mạch lại coi.

Chàng thiếu niên ngoan ngoãn giơ tay ra cho y bắt mạch.

Bối Hải Thạch vừa đặt ba đầu ngón tay lên cổ tay chàng thiếu niên thì đột nhiên cánh tay y run lên, cả nửa người bị tê chồn. Ba đầu ngón tay bị hất mạnh ra.

Bối Hải Thạch giật mình kinh hãi, nhưng nét mặt lộ vẻ vui mừng. Y nói:

- Kính mừng Bang chủ! Thần công cái thế của Bang chủ đã luyện đến nơi đến chốn rồi.

Chàng thiếu niên vẫn chẳng hiểu Bối Hải Thạch nói thế là nghĩa làm sao? Chàng ngơ ngác hỏi:

- Cái gì mà cái thế thần công?

Bối Hải Thạch nghe chàng hỏi vậy thì lại nghĩ ngay ra Bang chủ không muốn tiết lộ thần công cái thế của y cho người ngoài hay biết, y không dám nhắc lại nữa, liền nói chữa ngay:

- Dạ dạ! Thuộc hạ nói hươu nói vượn. Xin Bang chủ miễn tội cho!

Rồi y khom lưng thi lễ vội vã ra khỏi phòng.

Một lúc sau, quần hào rút lui hết. Trong phòng chỉ còn lại Triển Phi và Thị Kiếm.

Triển Phi bị trọng thương, nhưng mọi người không biết Bang chủ định xử trí với gã ra sao? Bang chủ đã không có hiệu lệnh, họ đành để mặc gã ở lại trong phòng, không ai dám đỡ gã ra ngoài để điều trị.

Triển Phi vừa bị gãy tay vừa bị nội thương, gã đau đớn vô cùng, mồ hôi trán toát ra đầm đìa. Gã thấy mọi người lui ra cả rồi thì căm hận nghiến răng nói:

- Mi muốn hành hạ ta phải không? Vậy mi hạ thủ mau đi! Nếu Triển mỗ mà mở miệng van xin mi một câu thì không phải là hảo hán.

Chàng thiếu niên lấy làm kỳ hỏi:

- Ta hành hạ ngươi làm chi? Hừ! Cánh tay ngươi gãy rồi cần phải tiếp lại mới được. Trước kia con A Hoàng của ta từ sườn núi ngã lăn xuống hố bị gãy chân. Chính ta đã tiếp cho nó đấy.

Nguyên chàng thiếu niên là người tư chất thông minh rất mực. Hai mẹ con chàng ẩn lánh trên chốn rừng hoang. Bất luận việc gì chàng cũng phải ra tay làm lấy. Vì thế mà chàng còn nhỏ tuổi, song các việc trồng rau nấu cơm, vặn thừng đan rỗ rá, chàng làm được hết. Con chó A Hoàng bị gãy chân, chàng dùng thanh gỗ buộc cho nó. Không đầy mười ngày nó đã khỏi hẳn. Chàng vừa nói vừa đưa mắt nhìn quanh để xem có mảnh cây nào không để bó xương cho Triển Phi.

Thị Kiếm thấy Bang chủ ngó qua ngó lại liền hỏi:

- Thiếu gia muốn kiếm chi vậy?

Chàng thiếu niên đáp:

- Ta kiếm một mảnh cây.

Thị Kiếm liền tiến lại hai bước, quỳ xuống nói:

- Thiếu gia! Nô tỳ xin thiếu gia tha cho y! Thiếu gia đã lừa gạt và hưởng thụ vợ con y rồi. Dĩ nhiên, y căm hờn, tuy có phạm thượng nhưng chưa đả thương thiếu gia. Nếu thiếu gia muốn hạ sát y thì chém gã một đao cho rồi đời. Xin thiếu gia đừng dày vò hành hạ y làm chi, tội nghiệp!

Chàng thiếu niên ngơ ngác hỏi lại:

- Ta làm gì mà lừa gạt vợ con y? Để hưởng thụ cái gì? Sao ta lại hạ sát y? Tỷ nương bảo ta muốn giết hắn ư? Nếu ta giết người thì bất cứ ai cũng có thể giết ta được.

Trong phòng ngủ Bang chủ không có mảnh cây nào cả.

Chàng liền cầm chiếc ghế giơ lên, vặn mạnh một cái.

Hiện giờ trong người chàng âm dương hòa hợp, thủy hỏa giao thông. Thần công chàng đã thành tựu nên sức mạnh vô cùng.

Rắc một tiếng! Chiếc chân ghế đã gãy rời.

Chàng thiếu niên không biết nội lực mình ghê gớm, tưởng là ghế mục liền lẩm bẩm một mình:

- Chết chưa! Cái ghế này hư rồi mà cứ để đây. Ai vô ý ngồi lên không khỏi ngã lăn kềnh.

Chàng quay ra bảo Thị Kiếm:

- Thị Kiếm tỷ nương! Tỷ nương qùy lụy làm chi vậy? Dậy đi thôi!

Nói rồi chàng tiến lại gần Triển Phi, bảo gã:

- Ngươi đừng nhúc nhích nghe!

Triển Phi tuy mồm miệng bướng bỉnh, nhưng thấy Bang chủ nội lực hùng hậu vô cùng. Gã chẳng hiểu đối phương đang sắp làm cách gì hiểm độc để hành hạ mình. Gã không tự chủ được nữa run lên bần bật. Hai mắt nhìn chằm chặp vào chiếc chân ghế mà chàng thiếu niên đang cầm trong tay. Gã nghĩ thầm:

- Dĩ nhiên không phải hắn cầm chân ghế lại để đánh mình. Nếu hắn chỉ đánh mình bằng chân ghế thì chẳng hóa ra phúc đức lắm ư? Trời ơi! Chắc hắn tọng chân ghế vào mồm qua cổ họng xuống đến dạ dày để mình sống không được, chết chẳng chết cho.

Nguyên bang Trường Lạc rất nhiều hình phạt cực kỳ khốc liệt. Trong những hình phạt này có một thứ tên gọi "Khai khẩu tiếu".

Hình phạt "Khai khẩu tiếu" là dùng một cây côn gỗ tọng vào miệng phạm nhân xuyên qua cổ họng xuống đến dạ dày. Kẻ thụ hình chỉ đau khổ vô cùng mà không chết ngay được.

Triển Phi thấy Bang chủ cầm khúc chân ghế lại thì nghĩ ngay tới mình sắp phải chịu cực hình "Khai khẩu tiếu". Gã đang sợ hết hồn thì thấy Bang chủ đã đến trước mặt.

Gã đâm liều giơ tay trái lên vung chưởng đánh vào chàng thiếu niên.

Chàng thiếu niên không nghĩ gã có ý đả thương mình, vẫn thản nhiên nói:

- Chớ có cử động! Chớ có cử động!

Chàng vừa nói vừa vươn tay ra chụp lấy cổ tay trái đối phương. Tay chàng thiếu niên vừa đụng vào cổ tay Triển Phi thì gã cảm thấy nửa người tê nhức, không cậy cựa được.

Chàng thiếu niên liền đặt nửa chân ghế vào cánh tay gẫy của Triển Phi rồi

quay lại bảo Thị Kiếm:

- Thị Kiếm tỷ nương! Có đoạn dây nào không? Tỷ nương buộc lại cho y đi!

Thị Kiếm rất lấy làm kỳ hỏi:

- Thiếu gia định tiếp xương cho y thật ư?

Chàng thiếu niên cười đáp:

- Tiếp xương là tiếp xương? Chẳng lẽ tiếp xương lại còn chuyện thật giả nữa ư? Tỷ nương coi y đau đớn đến thế này sao còn nói giỡn hoài?

Thị Kiếm trong lòng bán tín bán nghi, nhưng ả vẫn đi kiếm một khúc dây đem đến bên hai người.

Ả đưa mắt nhìn thiếu niên một lần nữa rồi ngoan ngoãn cầm dây cột khúc chân ghế vào cánh tay gãy của triển Phi.

Chàng thiếu niên chăm chú nhìn Triển Phi buộc xong liền tủm tỉm cười nói:

- Hay lắm! Tỷ nương buộc rất êm ru, chắc chắn so với ngày trước ta buộc chân con A Hoàng còn khéo hơn nhiều.

Triển Phi không nhúc nhích được đành lặng lẽ ngồi yên để Thị Kiếm buộc tay.

Gã nghĩ thầm:

- Thằng giặc non độc ác dâm đãng này chắc nghĩ ra trò gì mới lạ hành hạ mình để tiêu khiển chơi đây.

Gã còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe chàng thiếu niên nói đến con A Hoàng gãy chân, gã không nhịn được nữa hỏi xen vào:

- A Hoàng là ai?

Chàng thiếu niên đáp:

- A Hoàng là A Hoàng, là con chó của ta nuôi. Nhưng tiếc thay! Nó đi mất rồi không tìm thấy nữa.

Triển Phi không hiểu, tưởng chàng thiếu niên bảo tiếp tay cho mình lại kể chuyện tiếp chân gãy cho con chó, thì cho là chàng coi mình như một giống súc sinh.

Gã nổi giận hầm hầm lớn tiếng la:

- Ta là nam tử hán, là đại trượng phu. Mi muốn giết ta thì được chứ không thể làm nhục ta. Mi định giết ta sao không hạ thủ ngay đi mà còn đem ví ta với con vật.

Chàng thiếu niên vội nói:

- Không, không! Không phải đâu! Đây là ta kể chuyện ngày trước chứ có phải khinh nhờn đại ca đâu? Đại ca đừng giận ta! Ta trót lỡ lời, xin đại ca tha lỗi cho.

Chàng vừa nói vừa chắp tay nghiêng mình. Chàng thiếu niên thành thực xin lỗi, nhưng Triển Phi thấy chàng chắp tay thì lại tưởng chàng làm trò để phóng nội lực đả thương mình.

Gã lẩm bẩm:

- Thằng cha này bản tính kiêu ngạo vô lễ. Hạng người như hắn còn coi ai ra gì. Có lý đâu lại đi xin lỗi kẻ thuộc hạ bao giờ?

Tuy gã nghĩ vậy nhưng biết công lực chàng thiếu niên cực kỳ lợi hại, bất giác gã nghiêng người đi né tránh. Cặp mắt gã láo liên nhìn chàng thiếu niên để xem chàng giở trò gì?

Chàng thiếu niên ôn tồn hỏi:

- Phải chăng đại ca họ Triển? Triển đại ca! Đại ca về nghỉ đi. Cẩu Tạp Chủng này ăn nói vụng về thành ra đắc tội với Triển đại ca. Triển đại ca đừng trách ta nhé!

Triển Phi cả kinh nghĩ thầm:

- Ô hay! Sao lại kỳ vậy? Thằng lỏi này tự xưng là Cẩu Tạp Chủng ư? Chẳng lẽ hắn lại dùng danh từ mới mẻ này để thóa mạ mình?

Thị Kiếm lại nghĩ khác. Ả than thầm:

- Thiếu gia vừa tỉnh táo lại một chút. Bây giờ tâm thần y đã trờ lại hồ đồ mất rồi!

Ả liếc mắt nhìn chàng thiếu niên thì thấy chàng vẫn trố mắt ra, cặp lông mày nhíu lại ra chiều suy nghĩ. Ả liền đưa mắt ra hiệu cho Triển Phi bảo gã nên rút lui cho lẹ.

Nhưng Triển Phi vẫn chưa chịu ra ngay, gã lớn tiếng mắng:

- Thằng lỏi họ Thạch kia! Ta không muốn mi giở giọng nói dài dòng. Mi muốn giết ta, ta cũng không trốn được đâu. Ta vui lòng chết chẳng muốn

sống thêm mấy khắc nữa mà chi. Ngươi hạ thủ giết ta mau đi.

Chàng thiếu niên lấy làm kỳ nói:

- Đại ca thiệt là hồ đồ, không ai nín cười được! Ta làm gì mà giết đại ca? Mỗi lần mẫu thân ta nói chuyện cổ tích cuối cùng người cũng dạy một câu: Kẻ hư đốn mới giết người, còn người tử tế không bao giờ giết người. Dĩ nhiên ta không làm kẻ hư đốn.

Thị Kiếm đứng bên không nhịn được liền nói xen vào:

- Triển hương chủ! Bang chủ đã tha cho Hương chủ, sao còn chưa đi nghỉ, ngồi đây làm chi nữa?

Triển Phi đưa tay trái lên sờ đầu sờ tai tự hỏi:

- Không hiểu thằng giặc non hồ đồ hay là mình hồ đồ.

Thị Kiếm dậm chân nói:

- Đi đi! Hương chủ đi đi!

Ả vừa giục vừa đưa tay đẩy gã ra ngoài phòng.

Chàng thiếu niên cười ha hả nói:

- Thằng cha đó thật là đáng tức cười. Y mồm năm miệng mười bảo ta muốn giết y. Y làm như ta thích giết người lắm vậy và y coi ta như một kẻ rất hư đốn, rất xấu xa!

Thị Kiếm từ khi hầu hạ Bang chủ đến nay, đây là lần thứ nhất ả thấy Bang chủ đột nhiên mở lòng lương thiện tha chết cho một kẻ thuộc hạ phạm trọng tội. Ả vui mừng khôn xiết tủm tỉm cười nói móc:

- Dĩ nhiên, thiếu gia là người rất tốt, rất tử tế. Có là người tốt, người tử tế mới cướp vợ con người ta, khiến cho vợ chồng họ phải ly tán!

Ả nói đến đây, giọng nói biến thành chua cay. Nhưng rồi ả nghĩ tới Bang chủ hốt hỉ hốt nộ, biết đâu y chẳng trở mặt hành hung mình. Ả không dám mỉa mai thái quá, liền dừng lại không nói nữa.

Chàng thiếu niên lấy làm kỳ hỏi:

- Ta cướp vợ con người ư? Cướp đoạt thế nào? Cướp đoạt đem về làm gì?

Thị Kiếm đỏ bừng mặt lên đáp:

- Thiếu gia là người tốt mà sao nói toàn giọng hạ lưu? Té ra chỉ giả vờ đứng đắn được một lúc rồi đuôi cáo lại thò ra. Thiếu gia ơi! Nghe tiểu tỳ nói đây: Thiếu gia tốt lắm! Thiếu gia làm người tốt càng hay. Tiểu tỳ cảm ơn thiếu gia, nếu thiếu gia chịu giả vờ lâu hơn một chút.

Chàng thiếu niên trố mắt miệng há hốc ra hỏi:

- Thị Kiếm tỷ nương nói gì mà nhiều lắm thế? Ta không hiểu chi hết.

Lúc này chàng thiếu niên cảm thấy dường như tinh lực đầy rẫy phải phát tán ra ngoài. Cặp mắt chàng sáng quắc.

Thị Kiếm ngấm ngầm kinh hãi. Ả tưởng rằng lửa dục chủ nhân lại bốc lên, liền lùi đến bên cửa để phòng nếu chủ nhân ra tay tẩm nã bắt mình thì lập tức nhảy vọt ra ngoài.

Thực ra ả tự lượng võ công Bang chủ còn hơn ả gấp trăm lần. Nếu chàng đã giỡ trò cường bạo thì không tài nào thoát khỏi độc thủ của chàng. Trước kia mấy lần gặp bước nguy nan bị chủ nhân ép liễu nài hoa. Ả phải đem cái chết ra mà đe dọa, kiên quyết không khi nào chịu ép một bề, mới giữ được tấm thân trong trắng.

Lúc này Thị Kiếm thấy cặp mắt chàng thiếu niên láo liên trông như mắt con dã thú sắp vồ mồi thì kinh hãi vô cùng, không dám nói giọng mỉa mai. Ả nghiêm trang nói:

- Bệnh tình thiếu gia hãy còn trầm trọng chưa bình phục đâu. Vậy thiếu gia nên nghỉ ngơi nhiều cho mau khỏi.

Chàng thiếu niên lắc đầu nói:

- Từ lúc xuống giường tới giờ, ta gặp không biết bao nhiêu là sự việc mịt mờ. Hỡi ôi! Thiệt ta ngu độn, hoàn toàn chẳng hiểu gì hết.

Chàng nói xong hai tay bám vào thành ghế. Dường như nội lực chàng phát huy nhiều quá, đầy rẫy trong người. Nó chạy rần rần khắp thân thể rất khó chịu. Hai bàn tay không ngớt bóp vào thành ghế.

Chiếc ghế này làm bằng thứ gỗ tử đàn rất chắc chắn. Ngờ đâu, chàng mới bóp vài cái đã nghe thấy tiếng sào sạo. Kình lực tới đâu, gỗ nát vụn ra như cám tới đó rồi rớt xuống đất.

Chàng thiếu niên chẳng hiểu ra sao, ngấm ngầm kinh hãi trong lòng, chàng lẩm bẩm:

- Cái ghế này! Làm sao lại nát vụn ra thế được?

Thị Kiếm thấy vậy thì thộn mặt ra. Ả biết nội lực của chủ nhân đã đến mực thần knh quỷ khiếp. Lòng ả vừa hồi hộp lo sợ lại vừa khấp khởi mừng vui. Ả mừng ở chỗ thần công chủ nhân mình luyện được thành tựu và nội lực chàng tuyệt thế vô song. Có thể thành người đệ nhất thiên hạ. Nhưng ả nghĩ tới võ công chủ nhân trở thành thiên hạ vô địch thì tội dâm ác của chàng không còn ai kiềm chế được. Khi nào chàng khỏi bệnh rồi tha hồ mà làm mưa làm gió, ngang ngược trên chốn giang hồ và tội nghiệp sẽ chất thành non cao.

Chàng thiếu niên ngớ ngẩn nói:

- Ghế mà làm bằng thứ cây mềm như bún thế này thì ngồi làm sao được?

Nguyên từ thuở nhỏ chàng đã được gặp cơ duyên kỳ lạ luyện thành công phu âm hàn độc chưởng cực kỳ lợi hại. Nếu đến trạc tuổi hai mươi mà không tìm được thứ nhân sâm thành hình hay cây thủ ô sống đã ngàn năm là những thứ dược liệu rất quý báu để giải khai, tất bị chất độc phát tác làm cho chết người. Nguyên người đã truyền thụ công phu này cho chàng cũng không phải vì lòng tử tế, mà cố ý hại mạng chàng một cách lâu dài.

Ai ngờ trời kia đất nọ xui nên, chàng lại gặp Ma Thiên cư sĩ Tạ Yên Khách truyền môn "Viêm Viêm công" cho chàng. Ma Thiên cư sĩ tưởng chàng là đệ tử của một cao nhân nào, lão chắc sư phụ chàng đã truyền phép phát tán khí âm hàn cho chàng. Sự thực người truyền thụ âm hàn độc chưởng cũng giống như Tạ Yên Khách đều có manh tâm muốn cho chàng luyện công để đi đến chỗ táng mạng chứ hắn cũng chẳng tử tế gì.

Khéo sao môn độc chưởng mà chàng thiếu niên đã học được, lúc phát huy kình lực lại tương tự như môn Hàn Ý miên chưởng của Nhất Nhật Bất Quá Tứ Đinh Bất Tứ. Sự thực độc chưởng chàng chỉ giống Hàn Ý miên chưởng chứ không phải là Hàn Ý miên chưởng chính thức.

Dù sao môn độc chưởng của chàng cũng là một loại âm hàn, nếu luyện nội công thuần dương vào mà không được cao nhân chỉ điểm cách hóa giải thì đến lúc hai luồng nội lực âm dương xung kích nhau cũng đi đến chỗ chết một cách thảm khốc.

Chàng thiếu niên luyện môn "Viêm Viêm công" được mấy năm. Quả nhiên hôm ấy hai luồng âm dương xung kích nhau kịch liệt đáng lẽ chết ngay. Chàng may mắn gặp được Bối Hải Thạch đến bên. Y dùng luồng nội công tinh thuần bảo vệ tâm mạch cho chàng mới tạm thời duy trì mạng sống được một thời gian.

Lần thứ hai, đang lúc nguy nan thì lại gặp được Triển Phi phóng chưởng đánh trúng vào huyệt Đản Trung để báo thù. Nhờ đó mà những huyết ứ đọng trong huyệt Đan Điền được nôn ra.

Bây giờ thủy hỏa giao tế, nội lực thuần dương chẳng những không làm tổn hại đến thân thể chàng mà nó còn trở nên một luồng nội lực ghê gớm cổ kim chưa từng có.

Chàng thiếu niên đâu có hiểu được như vậy, chàng vẫn lơ mơ như người trong mộng. Đầu óc đã lơ mơ thì thấy việc quái dị càng lấy làm kỳ. Thậm chí chàng chẳng còn biết đầu là sự thực, đâu là huyền ảo.

Thị Kiếm khẽ hỏi:

- Thiếu gia đã tha tính mạng cho Triển Phi lại tiếp cốt cho y mà sao còn thóa mạ y là súc sinh? Vì thế mà y càng căm hận thiếu gia thấu xương.

Ả thấy những tia sáng khác lạ ở mắt Bang chủ, liền không chờ chàng trả lời đã vội vã lui ra.

Chàng thiếu niên lắc đầu nói như để mình nghe:

- Lạ thiệt! Lạ thiệt!

Bỗng chàng ngó thấy hộp tượng đất còn đặt ngay ngắn trên bàn liền bụng bảo dạ:

- Tượng đất còn cả đây. Dường như là sự thực chứ không phải ngủ mơ.

Chàng mở nắp hộp lấy tượng đất ra coi. Hiện giờ thần công mới thành tựu, chàng chưa hiểu cách thu phát như thế nào, cũng chẳng biết nội lực mình đã ghê gớm đến mức nào. Như mọi khi, tay chàng mân mê tượng đất.

Bỗng sạo sạo mấy tiếng phát ra. Bao nhiêu lớp phấn trát ngoài tượng vỡ ra lả tả rớt xuống.

Chàng thiếu niên la lên một tiếng:

- Úi chao!

Chàng còn đang ngơ ngẩn tiếc là mình đã làm hư pho tượng đất thì bỗng ngó thấy làn gỗ đen nhánh bên trong lộ ra. Tính tinh nghịch lại nổi lên, chàng bóp nát hết những lớp phấn bọc ngoài để trơ tượng gỗ bên trong. Tượng gỗ cũng lõa lồ thân thể. Mình tượng gỗ này đen bóng như chùi dầu, và chỉ vẽ toàn những đường chỉ đen, chứ không ghi những vị trí các huyệt đạo như ở lớp phấn bên ngoài. Tướng mạo gỗ khác hẳn với tượng đất lúc trước.

Chàng thiếu niên thấy những tượng gỗ điêu khắc rất tinh xảo, linh động như người thật. Hình tượng gỗ này hai tay ôm bụng toét miệng ra mà cười, trông rất hoạt kê.

Chàng thiếu niên nhìn ngắm một cách thích thú. Hiện nay tuy chàng đã gần hai chục tuổi mà tính trẻ nít hãy còn.

Trước kia những hình nhân này ngoài tô một lớp phấn dầy có vẻ đủ các đường kinh mạch và huyệt đạo. May mấy năm nay ngày nào chàng cũng coi đến để tập luyện, thành ra đã thuộc lòng hết.

Chàng thiếu niên bóc hết lớp phấn ngoài một pho tượng thấy hình thù bên trong hay hay, chàng liền bóc đến những pho khác thì quả nhiên trong mỗi pho đều lòi ra một hình nhân bằng gỗ vẻ mặt không giống nhau. Mặt tượng này cười cợt hả hê, mặt tượng kia khóc mếu nhăn nhó. Có hình lại vẻ mặt hầm hầm ra chiều giận dữ, có hình lầm lỳ trầm ngâm, cặp mắt đăm chiêu.

Ngoài ra những đường kinh mạch trên tượng gỗ tuy tương tự như ở ngoài lớp phấn song về cách vận công lại theo những đường lối khác hẳn.

Chàng thiếu niên nghĩ bụng:

- Những tượng gỗ này cũng hay đây. Ta thử chiếu theo những đường vẽ trên mình tượng để luyện công coi. Nhưng biết luyện theo tượng hình nào trước bây giờ?

Chàng cầm lấy một pho coi mặt rồi lẩm bẩm:

- Cái mặt này khóc mếu khó coi lắm, không chơi. Mình luyện tập rồi lại giống ông ta thì chỉ ngồi mà khóc thì chán chết.

Chàng cầm lấy pho tượng đang toét miệng cười lên coi nhưng chàng cho là bộ mặt này cũng chớt nhả không hay rồi đặt xuống.

Sau chàng lựa lấy một pho tượng nét mặt hòa nhã vui tươi, nhưng có vẻ đứng đắn rồi bụng bảo dạ:

- Ông này được đây! Ta dùng để luyện công.

Chàng thiếu niên liền ngồi xếp bằng đặt pho tượng gỗ vui tươi ở trước mặt. Chàng khẽ vận chân khí trong huyệt Đan Điền thì thấy một luồng khí ấm áp từ từ đưa lên. Chàng điều động cho chân khí theo những đường vẽ trên tượng gỗ đi thông vào các huyệt đạo.

Nguyên trên tượng gỗ này vẽ tượng hình về môn "La Hán Phục Ma thần công" của một vị thần tăng phái Thiếu Lâm sáng lập ra. Môn thần công này là để luyện sau khi nội công Phật gia đã tập thành rồi.

Mỗi một pho tượng gỗ là một vị La Hán.

Môn La Hán Phục Ma thần công này thật là vi diệu vô cùng, không phải

người thường ai cũng luyện được. Bước đầu là phải có công phu thâm hậu để trấn áp tâm thần về nguyên vị. Nguyên một điểm này hàng vạn người chưa chắc đã tìm thấy một.

Muốn luyện "La Hán Phục Ma thần công" phải bỏ hết tạp niệm thì công cuộc tu luyện mới có công hiệu. Những người tư chất ngu độn thì lại không đủ sáng suốt để thông tỏ những biến hóa thiên hình vạn trạng của môn tuyệt kỹ này. Vậy cần phải một người thông minh, nhưng chất phác bình tĩnh. Cái khó lựa được người trúng cách là ở chỗ đó.

Thạch Phá Thiên hỏi kế nô tỳ

Chàng thiếu niên được trời phú cho tư chất thông tuệ khác thường lại may ở chỗ suốt đời ở chốn thâm sơn không biết gì đến việc thế tục, vì vậy mà tính tình không chất phác cũng phải chất phác, bởi vì chàng không đụng chạm với ai. Đó là một tư cách căn bản rất thích hợp để tu luyện môn La Hán Phục Ma thần công.

Cái may thứ hai là lúc chàng được người ta nhậm lầm là Bang chủ bang Trường Lạc thì phát hiện ra ngay yếu quyết về môn thần công này. Vào địa vị một người làm Bang chủ đã lâu thì tai mắt tất bị tiêm nhiễm những thanh sắc chung quanh quyến rũ rồi đưa đến những hành động sát phạt để tranh giành danh vọng hoặc quyền lợi. Bản tính con người đã mất chất thuần phát mới đem mười tám pho tượng La Hán này ra mà luyện thần công thì chẳng những vô ích mà còn có hại ghê gớm nữa là khác.

Ta nên biết rằng vị cao tăng lúc sáng lập môn La Hán Phục Ma thần công đã nghĩ ngay đến người đời hiếm có nhân tài đủ cả hai mặt thông minh và chất phác nên bên ngoài tượng La hán đắp thêm một lớp đất thoa phấn và vẽ cơ cấu cách luyện nội công nhập môn chính phái của phái Thiếu Lâm để người đời sau khi nhìn thấy những pho tượng La Hán bên trong. Vị cao tăng đó e rằng những người không tự lượng sức mình cứ thấy võ công là luyện tập bừa bãi để đến nỗi mất mạng.

Đảo chủ đảo Bạch Kình là Đại Bi lão nhân biết rằng mười tám hình nhân này là vật chí bảo của phái Thiếu Lâm, lão phải tốn bao nhiêu tâm huyết mới lấy được. Hình nhân vào tay rồi mà lão chẳng biết nó quý báu chỗ nào, tuy lão đã mất bao nhiêu năm tháng để nghiên cứu mà vẫn không tìm ra được chút manh mối nào.

Nên biết rằng Đại Bi lão nhân đã biết đây là một thứ dị bảo thì dĩ nhiên lão giữ rất cẩn thận không dám suy suyễn chút nào. Nhưng lớp bột sơn phấn bên ngoài không vỡ nát thì tượng La Hán bằng gỗ bên trong lại không lộ ra. Thế là Đại Bi lão nhân cho đến lúc chết vẫn chưa rõ chỗ huyền bí ảo diệu của pho tượng này.

Thực ra chẳng những một mình Đại Bi lão nhân mà thôi, cả mười hai người khác từ thần tăng phái Thiếu Lâm trở xuống cũng đã qua tay. Ai nấy đều một mực gia công gìn giữ rất cẩn thận, rồi rút cục mười hai người này cũng ôm mối hoài nghi đem xuống tuyền đài.

Chàng thiếu niên trong người đã âm dương hòa hợp, thủy hỏa giao thông và nội lực cực kỳ thâm hậu. Bây giờ chàng đem nội lực vận theo những

đường đã định thành ra bao nhiêu những chỗ ngưng trệ đều được đả thông hết. Chàng vận dụng theo đúng đường lối vẽ trên tượng La Hán ba lượt rồi nhắm mắt lại không cần nhìn vào tượng gỗ mà vận chuyển rất đúng đường. Chàng cảm thấy trong mình cực kỳ khoan khoái cởi mở.

Chàng thiếu niên luyện xong một pho rồi lại luyện sang pho khác. Lúc chàng luyện nội công để hết tâm ý vào đó.

Những sự vật bên ngoài chàng không nghe và không nhìn thấy gì nữa.

Chàng thiếu niên liên tiếp luyện hết pho này đến pho khác từ sáng đến trưa, từ trưa đến tối, lại từ tối cho đến sáng hôm sau.

Thị Kiếm rất băn khoăn trong dạ. Ả luôn ngồi coi sóc ở trước giường.

Bối Hải Thạch thì ở ngoài phòng thỉnh thoảng lại ngấp nghé nhòm trộm vào mấy lần. Y thấy đỉnh đầu Bang chủ bốc lên một luồng bạch khí thì biết rằng Bang chủ đang luyện công tới chỗ khẩn yếu tối hậu. Y liền ra lệnh cho thuộc hạ phải nghiêm gia canh phòng bên ngoài. Bất luận là ai nhất thiết không được vào quấy nhiễu.

Mọi người chờ cho chàng thiếu niên luyện hoàn toàn xong môn Phục Ma La Hán thần công vẽ trên mười tám tượng La Hán thì đã sang ngày thứ ba vào lúc bình minh.

Chàng thiếu niên thở phào một cái lấy làm khoan khoái. Chàng xếp mười tám pho tượng vào hộp rồi đậy nắp lại. Bây giờ chàng thấy tinh thần thanh sảng, nội lực tràn trề, vận chuyển được tùy theo ý mình. Chàng chợt nhìn thấy Thị Kiếm nằm phục xuống cạnh giường mà ngủ li bì. Chàng thiếu niên từ từ bước xuống giường.

Hiện giờ đã qua tiết Trung thu vào hạ tuần tháng tám, khí trời hơi lạnh. Chàng thiếu niên thấy Thị Kiếm chỉ phong phanh một manh áo mỏng, liền lấy chiếc chăn đơn trên giường khẽ đắp lên mình ả.

Thị Kiếm đã hai đêm không nhắm mắt. Bây giờ ả không tài nào chống nổi liền ngủ thiếp đi. Chàng thiếu niên đi tới cửa sổ để hút làn khí thanh tân. Cửa sổ trông ra vườn hoa hương thơm cảnh đẹp tươi vào mặt chàng.

Bỗng chàng nghe Thị Kiếm lẩm bẩm:

- Thiếu gia! Thiếu gia! Thiếu gia đừng giết người.

Chàng thiếu niên quay đầu nhìn lại hỏi:

- Sao Thị Kiếm tỷ nương cứ kêu ta bằng thiếu gia hoài? Lại bảo ta đừng

giết người là nghĩa làm sao?

Thị Kiếm tuy đang ngủ say nhưng trong lòng ả lúc nào cũng phập phồng lo sợ. Ả nghe chàng thiếu niên nói lập tức giật mình tỉnh dậy. Ả vỗ ngực mấy cái lẩm bẩm:

- Mình sợ quá!

Ả nhìn trên giường không thấy thiếu gia đâu liền quay đầu ra. Ả thấy chàng thiếu niên đứng bên cửa sổ thì vừa kinh hãi vừa vui mừng liền cười hỏi:

- Thiếu gia! Thiếu gia dậy rồi ư? Thiếu gia coi… thấy tiểu tỳ hãy còn ngủ…

Ả đứng dậy. Chiếc chăn đơn đắp trên vai ả tụt xuống thì cả kinh thất sắc, nghĩ ngay đến trong lúc ả ngủ say đã bị chủ nhân giở trò khinh bạc làm ô uế tấm thân của ả. Nhưng ả trông lại xiêm áo thì thấy hãy còn y nguyên. Trong lúc thảng thốt ả vừa kinh hãi vừa nghi ngờ, run run hỏi:

- Thiếu gia… Thiếu gia…

Chàng thiếu niên cười hỏi:

- Vừa rồi tỷ nương ngủ mơ đã bảo ta đừng giết người. Chẳng lẽ tỷ nương nằm mơ thấy ta giết người hay sao?

Thị Kiếm nghe chàng thiếu niên nói một cách bình tĩnh đã hơi yên dạ. Ả lại thấy trong mình không có gì khác lạ liền tự hỏi:

- Chẳng lẽ mình hiểu lầm mà trách oan y chăng?

Ả liền đáp:

- Chính thế! Tiểu tỳ vừa nằm mơ thấy thiếu gia hai tay đều cầm đao giết người thây chết ngổn ngang. Người nào cũng không… không…

Ả nói tới đây thì đỏ mặt lên không nói nữa.

Nguyên ả lúc ban ngày đã thấy cái gì thì đêm nằm mơ thấy cái đó. Suốt một ngày một đêm ả thấy chàng thiếu niên đặt trên giường mười tám pho tượng gỗ khỏa thân, nên lúc ngủ mơ ả lại thấy chàng thiếu niên giết chết toàn đàn ông mình trần trùng trục, không có lấy một manh quần áo.

Chàng thiếu niên không hiểu liền hỏi lại:

- Tỷ nương bảo cũng không… làm sao?

Thị Kiếm lại đỏ mặt lên nhưng lái câu trả lời ra đằng khác:

- Đều không phải là người hư đốn.

Chàng thiếu niên lại hỏi:

- Thị Kiếm tỷ nương! Trong lòng ta có nhiều điều chưa hiểu tỷ nương có cho ta biết được không?

Thị Kiếm tủm tỉm cười đáp:

- Trời ơi! Thiếu gia mới bị một phen lâm trọng bệnh mà tính tình đều đã biến đổi hết là nghĩa làm sao? Thiếu gia nói với bọn nô tỳ sao cứ kêu tỷ tỷ muội muội hoài?

Chàng thiếu niên nói:

- Ta không hiểu tại sao tỷ nương cứ kêu ta bằng thiếu gia mà tự xưng mình là nô tỳ gì gì đó. Rồi vị lão bá kia (tức Bối Hải Thạch) lại kêu ta là Bang chủ. Còn Triển đại ca lại bảo là cướp vợ y. Những chuyện này là thế nào?

Thị Kiếm ngưng thần nhìn chàng thiếu niên hồi lâu thì thấy vẻ mặt chàng rất thành thực tuyệt không có ý gì đùa giỡn. Ả liền nói sang chuyện khác:

- Thiếu gia đã qua một ngày một đêm chưa ăn gì. Ngoài kia đã nấu cháo nhân sâm, để nô tỳ lấy một bát cho thiếu gia ăn.

Chàng thiếu niên nghe Thị Kiếm nhắc tới chuyện ăn uống thì phát giác ra mình đói quá rồi, liền bảo:

- Tỷ nương để ta làm lấy cũng được, há dám nhọc lòng tỷ nương? Cháo để ở đâu?

Chàng đánh hơi một cái rồi cười nói:

- Thôi ta biết rồi!

Chàng nói xong bước lẹ ra phòng ngoài. Bên ngoài phòng ngủ là một gian phòng rất rộng. Góc bên tả là hỏa lò. Nồi cháo đang sôi sành sạch.

Chàng thiếu niên đưa mắt nhìn Thị Kiếm. Ả đỏ mặt la lên:

- Trời ơi! Cháo đun lâu khê nặc lên mất rồi.

Chàng thiếu niên cười nói:

- Khê ăn cũng ngon, sợ gì?

Chàng mở vung nồi ra, mùi khê xông vào mũi nồng nặc. Nửa nồi cháo đã

đóng lại thành vừng cháy.

Thị Kiếm nói:

- Thiếu gia! Thiếu gia hãy tạm dùng một chút điểm tâm. Nô tỳ lập tức nấu cháo khác. Hỏng bét, thật là hỏng bét! Nô tỳ ngủ say như chết chẳng còn biết gì nữa!

Chàng thiếu niên ở chốn thâm sơn, cơm cháy cháo khê ăn đã quen rồi. Chàng liền lấy chiếc thìa múc một thìa đổ vào miệng nuốt. Thứ cháo nhân sâm này có vị cay đắng, đã chưa bỏ đường mà lại khê nặc nên càng đắng hơn.

Chàng thiếu niên si sụp nuốt thìa cháo nóng rồi nhăn mặt thè lưỡi ra nói:

- Đắng quá! Đắng quá!

Chàng lại múc một thìa nữa lên vừa thổi vừa đổ vào miệng nuốt, rồi nhăn mặt nói:

- Đắng quá!

Thị Kiếm giơ tay toan đoạt lấy muỗng cháo ở trong tay chàng thiếu niên. Ả đỏ mặt lên hỏi:

- Cháo khê thế này mà thiếu gia ăn vào ư?

Ngón tay ả chạm vào ngón tay chàng thiếu niên, nhưng chàng không chịu buông thìa. Da tay chàng tự nhiên có luồng kình lực hất ngược lại.

Thị Kiếm thấy ngón tay rung lên như bị điện giật. Ả vội rụt tay về.

Chàng thiếu niên không biết chi hết, chàng lại ăn một thìa cháo khê đắng ngòm nữa.

Thị Kiếm nghếch mắt lên nhìn, thấy chàng ăn lấy ăn để món cháo vừa khê vừa đắng lại vừa lạt lẽo. Ả không thể nhịn được, toét miệng ra cười nói:

- Mấy bữa nay thiếu gia đói quá, không trách ăn được cả cháo khê.

Chàng thiếu niên ăn hết thìa này lại múc thìa khác kỳ cho đến hết không còn một hột dính nồi.

Thứ cháo nhân sâm này tuy nhão nhẹt khê nặc, nhưng nấu bằng thứ sâm đã già rất nhiều chất bổ.

Chàng thiếu niên nuốt cháo vào họng, chẳng mấy chốc tinh thần tỉnh táo,

mắt sáng ngời.

Thị Kiếm thấy má chàng đỏ hồng liền cười hỏi:

- Thiếu gia! Thiếu gia mới luyện đó là thứ công phu gì mà ghê thế? Ngón tay nô tỳ vừa đụng vào tay thiếu gia mà đã bị một luồng kình lực hất ngược lại là tại làm sao? Nét mặt cũng tươi hẳn lên trông đẹp lắm!

Chàng thiếu niên đáp:

- Ta cũng chẳng biết là công phu gì nữa, chỉ chiếu theo những nét vẽ trên hình nhân bằng cây đó mà luyện. Thị Kiếm tỷ nương! Ta… ta là ai vậy?

Thị Kiếm chẳng hiểu chàng quên thật hay chàng giả vờ. Ả cười nói:

- Thiếu gia không nhớ thật hay là thiếu gia hỏi giỡn chơi?

Chàng thiếu niên vò đầu bức tai, đột nhiên hỏi:

- Tỷ nương có thấy má má ta không?

Thị Kiếm đáp:

- Tiểu tỳ không thấy đâu! Thiếu gia! Từ trước tới nay tiểu tỳ chưa từng nghe thấy ai nói đến thiếu gia còn lão thái thái cả.

Ả ngừng lại một chút rồi dường như nghĩ ra điều gì liền nói tiếp:

- À phải rồi! Chắc là thiếu gia được lão thái thái chỉ bảo nhiều, nên bây giờ đã sửa đổi hết tính tình.

Chàng thiếu niên đáp:

- Má má đã bảo điều gì dĩ nhiên ta phải nghe lời.

Chàng thở dài nói tiếp:

- Đáng tiếc là má má đi đâu, ta không thấy nữa.

Thị Kiếm nói:

- Tạ ơn trời Phật! Trên thế gian này may lại còn có người cai quản được thiếu gia…

Giữa lúc ấy ngoài cửa có tiếng người hỏi:

- Bang chủ đã tỉnh chưa? Thuộc hạ có việc xin vào bẩm báo.

Chàng thiếu niên ngạc nhiên, không biết nên trả lời thế nào. Có lẽ chàng cũng không hiểu là người ngoài cửa hỏi ai.

Chàng liền cúi xuống khẽ hỏi Thị Kiếm:

- Có phải y hỏi ta không?

Thị Kiếm đáp:

- Dĩ nhiên là y hỏi thiếu gia. Y nói là có việc gấp cần vào trình thiếu gia đó.

Chàng thiếu niên vội nói:

- Tỷ nương bảo y hãy chờ một chút. Bây giờ tỷ nương hãy chỉ giáo cho ta đã.

Thị Kiếm đưa mắt nhìn chàng rồi lớn tiếng hỏi vọng ra:

- Vị nào ở ngoài đó?

Người kia đáp:

- Thuộc hạ là Trần Xung Chi ở Sư Oai đường.

Thị Kiếm lại nói:

- Bang chủ có lệnh: Trần hương chủ hãy chờ một chút, hiện giờ lão gia chưa tiếp ngay được. Trần Xung Chi ở ngoài cửa đáp vọng vào:

- Xin tuân lệnh Bang chủ.

Chàng thiếu niên nhìn Thị Kiếm vẫy tay rồi trở về phòng khẽ hỏi:

- Ta chính là ai?

Thị Kiếm nhíu cặp lông mày ra chiều lo lắng, ả đáp:

- Thiếu gia là Bang chủ bang Trường Lạc. Họ Thạch tên gọi Phá Thiên.

Chàng thiếu niên lẩm nhẩm:

- Thạch Phá Thiên… Thạch Phá Thiên!… Té ra mình là Thạch Phá Thiên. Sao lại không phải là Cẩu tạp Chủng?…

Thị Kiếm thấy nét mặt chàng thiếu niên có vẻ bần thần lo lắng, liền tìm lời an ủi chàng. Ả nói:

- Thiếu gia! Thiếu gia bất tất phiền não làm chi? Xem chừng thiếu gia bệnh

trạng khá nhiều rồi. Tiểu tỳ chắc rằng chẳng bao lâu nữa trí nhớ của thiếu gia sẽ phục hồi như cũ.

Chàng thiếu niên bây giờ đã có tên là Thạch Phá Thiên. Vậy từ đây trở đi, trong sách này tạm dùng ba chữ Thạch Phá Thiên để trỏ chàng cho tiện. (Lời tác giả).

Thạch Phá Thiên khẽ hỏi Thị Kiếm:

- Bang Trường Lạc là cái gì? Bang chủ thì làm việc gì?

Thị Kiếm nghĩ bụng:

- Trường Lạc bang chủ là cái gì thiệt khó mà giải thích cho rõ được.

Ả trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Bang Trường Lạc có nhiều người lắm. Tỉ như Bối tiên sinh, như Trần hương chủ chẳng hạn đều là người bang Trường Lạc. Mọi người trong bang đều có bản lãnh cao cường. Thiếu gia làm Bang chủ thì hết thảy mọi người đều phải nghe mệnh lệnh của thiếu gia.

Thạch Phá Thiên hỏi:

- Bây giờ ta nói với họ thế nào cho phải?

Thị Kiếm nghe Thạch Phá Thiên hỏi câu này ả không biết mình nên cười hay là nên khóc, nhưng vẫn thành thực đáp:

- Nô tỳ là một kẻ hầu hạ thiếu gia thì hiểu thế nào được? Thiếu gia! Nếu thiếu gia chưa có quyết định gì thì thử thăm dò Bối tiên sinh coi. Tiên sinh là quân sư bản bang mà lại là người rất thông minh lanh lợi lắm mưu nhiều trí.

Thạch Phá Thiên nói:

- Bối tiên sinh hiện giờ không có ở đây. Thị Kiếm tỷ nương! Tỷ nương có biết vị Trần hương chủ kia sẽ hỏi gì ta không? Bất cứ y hỏi ta điều gì, nhất định ta cũng không biết đường mà trả lời. Tỷ nương… bảo y quay về đi thôi.

Thị Kiếm nói:

- Bảo y quay về e rằng không được. Bây giờ thiếu gia ra sảnh đường gặp y, tiểu tỷ có kế này tạm dùng được. Bất luận y nói gì, thiếu gia chỉ biết nghe mà đừng nói gì cả. Nếu y hỏi thì thiếu gia không cần trả lời mà chỉ gật đầu rồi sau sẽ bàn tính cũng chưa muộn.

Thạch Phá Thiên vui mừng nói:

- Thế thì hay lắm. Cái đó chẳng khó gì, ta có thể làm được.

Thị Kiếm liền đi trước dẫn Thạch Phá Thiên ra một gian phòng khách.

Trong sảnh đường, một hán tử thân hình cao lớn đang ngồi ghế vội đứng lên khom lưng thi lễ nói:

- Bang chủ mạnh giỏi đấy a! Thuộc hạ là Trần Xung Chi xin có lời vấn an Bang chủ.

Thạch Phá Thiên cũng nghiêng mình thi lễ nói:

- Trần… Trần hương chủ bình yên đấy ư, ta cũng có lời vấn an Hương chủ.

Trần Xung Chi thấy vậy cả kinh thất sắc lùi lại hai bước. Gã vốn biết Bang chủ là người kiêu ngạo vô lễ, tàn nhẫn hiếu sắc. Bây giờ gã đến thi lễ vấn an, thấy Bang chủ hành lễ vấn an trả lại thì chắc rằng đối phương đã động lòng hiếu sát, sắp hạ độc thủ giết gã.

Trần Xung Chi tuy trong lòng cực kỳ kinh hãi nhưng gã bản lãnh cao cường, lại là một tay hào kiệt ngang tàn, có tính ngạo mạn cương cường. Khi nào gã bó tay chịu chết. Gã liền ngấm ngầm vận công lực vào hai bàn tay dằn giọng hỏi:

- Chẳng hiểu thuộc hạ đã phạm điều luật nào trong ban qui? Nếu Bang chủ muốn trị tội thì hãy mở rộng hương đường kêu bang chúng đến tuyên cáo rồi hãy thi hành hình phạt cho nghiêm luật pháp.

Thạch Phá Thiên chẳng hiểu gì cả kinh ngạc hỏi:

- Trị tội ư? Trị tội cái gì? Trần hương chủ bảo ta trị tội ai?

Trần Xung Chi khi tức xông lên tận cổ hằn học nói:

- Trần Xung Chi này đối với Bang chủ cùng bản bang vẫn một dạ trung thành, không hề nhị tâm lại không phạm pháp. Sao Bang chủ nỡ dùng những lời lẽ chua cay để mạt sát thuộc hạ.

Thạch Phá Thiên chợt nghĩ đến Thị Kiếm đã dặn nếu gặp điều gì không hiểu thì cứ gật đầu tràn để rồi sau sẽ hỏi lại Bối Hải Thạch cũng chưa muộn.

Nghĩ vậy chàng liền gật đầu lia lịa nói:

- Trần hương chủ hãy ngồi xuống đi! Bất tất phải khách khí như vậy.

Trần Xung Chi nói:

- Trước mặt Bang chủ. Có lý đâu kẻ thuộc hạ dám ngồi.

Thạch Phá Thiên nói:

- Phải, phải!

Hai người cứ đứng đối diện nhau trơ ra như phỗng chẳng ai nói câu gì và chỉ nhìn nhau không chớp.

Trần Xung Chi vẫn ngấm ngầm đề phòng, nét mặt lộ vẻ khiếp sợ.

Còn Thạch Phá Thiên thì lơ mơ chẳng hiểu gì vẻ mặt vừa nghi ngờ nhưng vẫn ôn hòa và niềm nở.

Theo luật lệ của bang Trường Lạc thì khi thuộc hạ trình việc cơ mật lên Bang chủ, không ai được đứng bên nghe ngóng, nên Thị Kiếm đã rút lui khỏi nhà khách sảnh. Giả tỷ ả có mặt tại đây thì đã giải thích mấy câu cho Trần Xung Chi nghe rồi. Ả chỉ nói là Bang chủ mới bị trọng bệnh vừa khỏi, tinh thần hãy còn hồ đồ chưa được sáng suốt thì Trần Xung Chi sẽ bớt được mối lo âu ngay.

Thạch Phá Thiên thấy trên kỷ trà đặt hai chén nước, chàng liền tự mình cầm lấy một chén còn chén kia đưa mời Trần Xung Chi.

Trần Xung Chi vừa sợ trong nước trà có thuốc độc, lại sợ Thạch Phá Thiên thừa cơ động thủ. Gã không dám giơ tay ra đón lấy chén trà, chân bước lui lại.

Choang một tiếng! Chén trà bằng sứ rớt xuống nền nhà vỡ tan.

Thạch Phá Thiên la lên một tiếng:

- Úi chao!

Rồi chàng lại mỉm cười nói:

- Xin lỗi Hương chủ! Xin lỗi Hương chủ!

Hoa cô nương thoát khỏi lao tù

Thạch Phá Thiên xin lỗi rồi cầm chén trà mà chàng chưa uống đưa cho Trần Xung Chi nói:

- Trần hương chủ! Hương chủ uống chén này cũng được.

Trần Xung Chi cặp lông mày dựng ngược lên. Gã nghĩ thầm:

- Đằng nào mình cũng chẳng thoát khỏi độc thủ của hắn. Đã là bậc đại trượng phu đâu có sợ cái chết?

Gã đón lấy chén trà uống ừng ực một hơi cạn sạch. Uống xong gã đặt mạnh chén trà xuống kỷ rồi nói bằng một giọng thê thảm:

- Bang chủ đối với kẻ thuộc hạ sớm khuya một dạ trung thành như vậy. Nhưng kẻ thuộc hạ cũng nguyện cho bang Trường Lạc vui vẻ ngàn thu và cầu chúc Thạch bang chủ sống lâu trăm tuổi.

Thạch Phá Thiên hiểu được câu "cầu chúc Thạch bang chủ sống lâu trăm tuổi", nhưng chàng không hiểu Trần Xung Chi nói đây là một câu phản thuyết, một lời nguyền rủa.

Chàng liền đáp:

- Ta cũng cầu chúc cho Trần hương chủ sống lâu trăm tuổi.

Câu này lọt vào tai Trần Xung Chi thì lại biến thành một câu mỉa mai cay độc. Gã yên chí là mình trúng độc sắp chết đến nơi mà Bang chủ, nói vậy là để xóc móc gã.

Gã liền cười lạt bụng bảo dạ:

- Ta chết đến nơi rồi ngươi còn nhiếc móc ta sống lâu trăm tuổi nữa ư?

Rồi gã lớn tiếng nói:

- Thuộc hạ không hiểu đã phạm tội gì với Bang chủ mà phải tử hình. Nhưng số mạng thuộc hạ đã thế, tưởng Bang chủ cũng chẳng nên nói nhiều làm chi.

Ngừng một lát gã nói tiếp:

- Bữa nay thuộc hạ về đây báo cáo cùng Bang chủ là đêm qua có hai người

đàn bà thiện tiệu xông vào Sư Oai đường. Một người là thiếu phụ trạc tứ tuần, còn người nữa là một cô gái lớn chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi. Cả hai người đàn bà này đều sử trường kiếm mà chiêu thức võ công cùng một đường lối với phái Tuyết Sơn thành Lăng Tiêu. Thuộc hạ dẫn bộ thuộc ra tay cầm nã nhưng kiếm pháp của đối phương rất cao minh. Bên ta bị họ giết mất ba tên đệ tử. Thiếu nữ bên địch cũng trúng một đao vào đùi nên bị bắt sống. Vậy thuộc hạ về trình Bang chủ để lãnh tội.

Thạch Phá Thiên hỏi:

- Hừ! Trong hai người một bị bắt còn một trốn thoát ư? Không hiểu hai người đàn bà đó đến đây làm chi hay là đến ăn cắp đồ vật gì?

Trần Xung Chi đáp:

- Sư Oai đường không mất mát gì hết.

Thạch Phá Thiên châu mày nói:

- Hai người đàn bà đó thiệt là hung dữ! Việc gì mới đụng một tí mà đã giết chết ba mạng người?

Rồi chàng nổi tính hiếu kỳ nói:

- Trần hương chủ! Hương chủ đưa ta đi coi người con gái đó được không?

Trần Xung Chi khom lưng đáp:

- Thuộc hạ xin tuân mệnh!

Nói xong trở gót bước ra khỏi sảnh đường.

Gã nghĩ thầm:

- Ta bắt được người con gái này dung mạo rất xinh đẹp, tuy nàng lớn tuổi hơn Bang chủ. Nhưng nàng đã xinh đẹp chắc là Bang chủ vừa ý lắm. Bang chủ mà thích lên thì có khi giải độc cho ta chưa biết chừng.

Rồi gã lẩm bẩm:

- Trần Xung Chi hỡi Trần Xung Chi! Thạch Bang chủ hỉ nộ thất thường, y đối với mọi người kiêu ngạo vô lễ, bang Trường Lạc này không phải chỗ ngươi yên thân được đâu. Nếu bữa nay may mà ngươi thoát chết thì liệu đường xa chạy cao bay, mai danh ẩn tích, chứ đừng len lỏi vào chốn giang hồ vẩn đục này nữa.

Thạch Phá Thiên theo Trần Xung Chi xuyên bao nhiêu phòng ốc, lướt qua

hai khu vườn hoang thì đến trước một cái cổng đá. Nơi đây bốn gã hán tử tay cầm binh khí chia nhau đứng gác hai bên cổng.

Bốn tên hán tử này thấy Bang chủ cùng Trần hương chủ ra tới nơi liền khom lưng thi lễ một cách rất cung kính và sợ hãi.

Trần Xung Chi chỉ khoa tay ra hiệu. Hai tên hán tử lập tức mở cánh cổng đá ra.

Bên trong cổng đá lại còn một hàng dậu sắt khóa bằng khóa lớn.

Trần Xung Chi lấy chìa khóa bên mình ra tự tay mở khóa dậu sắt.

Qua làn dậu sắt thì tới một đường hầm khá dài. Trong đường hầm có đốt những cây đuốc lớn. Cuối đường hầm cũng có bốn gã hán tử canh giữ. Đường hầm đưa đến một tầng dậu sắt nữa cánh cửa cũng bằng sắt rất dầy.

Trần Xung Chi mở khóa cửa sắt ra. Bên trong cửa sắt là một gian nhà đá vuông vắn chừng hai trượng.

Một thiếu nữ áo trắng ngồi trong nhà xây lưng ra ngoài. Nàng nghe tiếng kẹt cửa liền ngoảnh đầu nhìn lại.

Trần Xung Chi đã… sẵn một cây đuốc trong đường hầm đặt trên ghế bên trong cửa căn phòng.

Ánh đuốc soi rõ mặt thiếu nữ.

Thạch Phá Thiên bật lên tiếng la hoảng:

- Úi chao!

Rồi chàng hỏi:

- Cô nương phải chăng là Mai Hoa nữ hiệp Hoa Vạn Tử ở phái Tuyết sơn?

Nguyên bữa trước tại Hầu Giám tập, Hoa Vạn Tử đã có mấy câu nói khích Tạ yên Khách, rồi nàng bị lão phất tay áo phóng nội lực đẩy nàng lùi lại.

Hôm ấy những câu chuyện giữa Tạ Yên Khách và Hoa Vạn Tử, Thạch Phá Thiên cơ hồ chẳng hiểu gì hết. Thậm chí chàng cũng không rõ ý nghĩa những danh "Mai Hoa nữ hiệp" "Phái Tuyết Sơn"… Là gì cả, nhưng chàng có một trí nhớ bền dài. Chàng đã nghe ai nói câu gì dù không hiểu cũng nhớ rất lâu.

Câu chuyện xảy ra ở Hầu Giám tập đến nay đã cách bảy tám năm, nhưng nét mặt Hoa Vạn Tử vẫn không thay đổi mấy.

Thạch Phá Thiên vừa thấy mặt nàng đã nhận ra ngay.

Ngày đó Thạch Phá Thiên chỉ là một gã ăn xin bé loắt choắt, mặt mũi lem luốc. Hiện nay trái lại, quần áo chàng đã hoa lệ, người chàng lại biến thành một thanh niên phong tư tuấn nhã. Dĩ nhiên Hoa Vạn Tử không thể nhận ra chàng được.

Hoa Vạn Tử đầy vẻ căm phẫn cất tiếng hỏi:

- Sao ngươi lại biết ta?

Trần Xung Chi thấy Thạch Phá Thiên vừa nhìn mặt thiếu nữ lập tức gọi ra môn phái, ngoại hiệu, cùng tên họ của nàng thì gã ngấm ngầm kính phục vô cùng! Gã tự nhủ:

- Nhỡn lực Bang chủ mình thiệt là tinh nhuệ. Hạng người tầm thường không thể bì kịp.

Gã liền lớn tiếng quát bảo Hoa Vạn Tử:

- Vị này là Bang chủ chúng ta. Cô không biết hay sao mà ăn nói vô lễ như vậy?

Hoa Vạn Tử giật mình kinh hãi. Nàng không ngờ mình lại chạm trán Thạch Phá Thiên ở trong nhà ngục này. Nàng càng khiếp sợ hơn vì Thạch Phá Thiện là Bang chủ bang Trường Lạc mà tiếng ác lừng lẫy trên trốn giang hồ. Nàng còn nghe đồn y là con quỷ háo sắc đã phá hoại danh tiết không biết bao nhiêu đàn bà con gái rồi. nàng lẩm bẩm một mình:

- Bữa nay mình bị lọt vào tay con quỉ dâm ác này, quyết nhiên là dữ nhiều lành ít. Ta không nên để gã nhìn thấy mặt nữa.

Nàng nghĩ vậy liền quay mặt nhìn vào vách đá, lúc nàng xoay mình đi, mấy tiếng loảng xoảng vang lên vì chân tay nàng đều bị xiềng bằng xích sắt, khóa sắt.

Những khi Thạch Phá Thiên nghe mẫu thân kể chuyện cổ tích, chàng được nghe bà nói đến chuyện tù phạm bị xiềng chân tay bằng khóa sắt, bây giờ chính mắt chàng mới được nhìn thấy sự thật liền day lại hỏi Trần Xung Chi:

- Trần hương chủ! Hoa cô nương đây phạm tội gì mà chân tay phải đeo xích sắt?

Sự thực chàng không hiểu mà hỏi, nhưng Trần Xung Chi nghe chàng hỏi ngược đời như vậy thì không khỏi ngạc nhiên vì mỗi khi bang mình bắt

sống được địch nhân bao giờ chẳng xiềng xích bằng khóa sắt? Gã nghĩ thầm:

- Chắc hẳn Bang chủ giận ta về tội đã ngược đãi Hoa cô nương nên mới hạ độc thủ giết ta. Âu là ta phải tìm cách gỡ mới được. Nhưng Bang chủ đường đường là nam tử hẳn là đại trượng phu mà vì một con đàn bà nỡ lòng sát hại kẻ thuộc hạ trung thành thì thiệt là quá lắm. Vì việc nhỏ mọn này mà ta bị mất mạng thì thật là oan uổng!

Gã vội đáp:

- Dạ dạ! Thuộc hạ đã biết tội rồi!

Đoạn gã móc túi lấy chìa mở khóa cho Hoa Vạn Tử.

Hoa Vạn Tử tuy chân tay đã được tự do rồi song lòng nàng càng kinh hãi vô cùng, vì nàng có biết đâu. Thạch Phá Thiên là người nhân hậu? Nàng yên trí chàng Thạch Bang chủ sắp giở trò đồi bại. Chân tay run bần bật, nàng nghĩ thầm trong bụng:

- Thà là mình chịu ở trong chốn lao tù không thây bóng mặt trời này, còn hơn là phải chạm mặt hắn.

Ta nên biết Mai Hoa nữ hiệp Hoa Vạn Tử cố nhiên bản lãnh phi thường. Nàng có nhiều mưu trí lại nhiều đởm lược chẳng kém gì những tay nam tử hào hiệp trong võ lâm. Giá tỉ Thạch Phá Thiên uy hiếp bắt nàng phải chết thì chẳng những nàng không chau mày mà còn thẳng thắn dùng lời nghĩa khí để thống trách đối phương nữa.

Lúc này Thạch Phá Thiên tuyệt nhiên không uy hiếp nàng một câu mà lại ra chiều trách móc Trần Xung Chi đã bắt mình, thì rõ ràng chàng muốn lấy lòng nàng để rồi đây mưu đồ ép liễu nài hoa.

Hoa Vạn Tử quyết chí giữ mình băng thanh ngọc khiết. Nghe đến tên Thạch Phá Thiên dâm ác nàng sợ phát run, úp mặt vào vách đá không quay ra nữa.

Trần Xung Chi tiến gần lại một bước nhìn Bang chủ nói:

- Bang chủ! Thuộc hạ nghĩ rằng bây giờ nên mời Hoa cô nương về phòng riêng Bang chủ để nói chuyện phải lẽ. Nơi đây tối tăm hôi hám lại không có trà nước để khoản đãi quý khách thì sao cho hết đạo chủ nhân. Bang chủ tính thế nào?

Thạch Phá Thiên cả mừng nói:

- Phải đấy! Hoa cô nương! Bên phòng ta có yến sào ngon lắm. Mời cô

nương qua đó ăn một bát chơi.

Hoa Vạn Tử giẫy nẩy lên đáp:

- Không! Ta nhất định không đi!

Thạch Phá Thiên nói:

- Yến sào ngon lắm kia cô qua đó ăn thử một bát mà coi!

Hoa Vạn Tử tức giận nói:

- Mi muốn giết ta thì giết đi. Bản cô nương đường đường là truyền nhân của phái Tuyết Sơn, quyết không khi nào cầu mi tha mạng đâu. Mi là một đứa ác ôn nếu có ý định sàm sỡ thì ta đập đầu vào vách đá này mà tự tử. Ta nhất quyết… không qua bên phòng mi đâu.

Thạch Phá Thiên lấy làm lạ hỏi:

- Cô nương tưởng ta thích giết người lắm hay sao? Thế thì lạ thiệt! Tự nhiên vô cớ khi nào ta dám giết cô? Cô không thích ăn yến sào thì thôi chứ sao? Nhưng cô không ăn yến sào thì ăn gà, vịt, thịt cá được không?

Chàng quay lại hỏi Trần Xung Chi:

- Trần hương chủ! Nhà mình có những thứ đó không?

Trần Xung Chi đáp ngay:

- Dạ! Có đủ! Có đủ! Hoa cô nương thích ăn món gì, trừ phi trên thế gian này chẳng lấy đâu ra được thì không kể. Còn thứ gì đã có ở nhân gian là nhà bếp bản bang chẳng thiếu chi hết.

Hoa Vạn Tử "phì" một cái rồi nói:

- Bản cô nương thà chết chứ không chịu ăn món gì của bang. Trường Lạc bọn mi đâu. Bọn mi đừng nói nữa làm bẩn cả tai ta!

Thạch Phá Thiên vẫn không hiểu ý nàng. Chàng hỏi Trần Xung Chi:

- Thế là Hoa cô nương muốn tự mình ra chợ mua lấy thức ăn. Chẳng hiểu cô nương có tiền hay không? Trần hương chủ! Hương chủ có tiền đưa cho cô xài?

Trần Xung Chi đáp:

- Dạ dạ! Thuộc hạ xin đi lấy tiền.

Đồng thời Hoa Vạn Tử lại la lên:

- Không thèm, không thèm! Ta có chết cũng không thèm lấy tiền của bọn mi.

Thạch Phá Thiên nói:

- Thế thì chắc là cô nương có tiền rồi. Ta nghe Trần hương chủ nói chân cô bị thương. Ta muốn mời Bối tiên sinh đến coi cho cô. Nhưng cô chán ghét bang Trường Lạc thế này thì để cô ra ngoài chợ tìm y sĩ điều trị cho cũng được. Có điều ta e rằng để người ngoài chữa thì lâu khỏi đấy.

Hoa Vạn Tử khi nào lại tin đối phương có ý tha mình. Nàng cho là con mèo bắt được chuột rồi còn cố ý tinh nghịch hành hạ để đùa chơi trước khi cắn chết.

Nàng hằn học đáp:

- Bất luận là bọn mi dùng nguỵ kế gì cũng đừng hòng ta mắc bẫy.

Thạch Phá Thiên càng lấy làm lạ nói:

- Trong gian nhà đá này là chốn lao tù có gì tốt đẹp đâu? Hoa cô nương! Cô nương nên ra ngoài cho thoải mái.

Hoa Vạn Tử nghe chàng nói câu này dường như rất thành thực. Nàng hắng giọng hỏi:

- Cây trường kiếm của ta đâu? Bọn mi có trả ta không?

Nàng định bụng:

- Trong tay mình có khí giới rồi mà Thạch Phá Thiên muốn giở trò bỉ ổi, dù mình không địch nổi gã thì sẽ dùng kiếm để tự tử.

Trần Xung Chi quay lại nhìn Bang chủ để hỏi ý. Thạch Phá Thiên nói:

- Phải rồi! Hoa cô nương quả nhiên sử kiếm. Trần hương chủ trả lại cô ta được không?

Trần Xung Chi đáp:

- Có có! Kiếm ở ngoài kia, Cô nương cứ đi ra rồi tại hạ xin kính hoàn ngay.

Hoa Vạn Tử nghĩ bụng:

- Mình cũng không thể ngồi đây làm tù phạm mãi được. Chi bằng mình cứ đi ra rồi sẽ tùy cơ ứng biến. Mình đã quyết liều, sống thác chẳng để vào

lòng, thì còn sợ gì nữa.

Quyết định rồi nàng đứng phắt dậy băng băng tiến ra ngoài cửa. Thạch Phá Thiên và Trần Xung Chi đi theo sau.

Xuyên qua đường hầm, cửa đá ra khỏi nhà lao, Hoa Vạn Tử bước vào trong vườn hoa, thấy ánh dương quang sáng lòa nàng tưởng chừng như người chết đi được sống lại mà tinh thần thêm phấn khởi.

Trần Xung Chi muốn lấy lòng Bang chủ. Y chạy vội đi lấy thanh trường kiếm của Hoa Vạn Tử kính cẩn đưa cho Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên đón lấy rồi đưa lại cho Hoa Vạn Tử.

Hoa Vạn Tử sợ chàng thừa cơ hạ thủ. Nàng liền vận chân lực vào hai cánh tay rồi đột ngột vươn hai tay ra chộp lấy thanh kiếm đánh vèo một cái. Lúc nàng chộp kiếm, tay phải cầm ngay lấy chuôi. Nàng giựt kiếm về thì đồng thời mũi kiếm cũng đã rút ra khỏi vỏ năm tấc, hân hoan lóe lên.

Trần Xung Chi biết kếm pháp nàng tinh diệu vô cùng. Sợ nàng đột nhiên vung kiếm chém bừa, gã vội xoay tay lại rút một thanh đơn đao ở trong tay một tên đệ tử đứng sau lưng gã.

Thạch Phá Thiên nói:

- Hoa cô nương! Chân cô bị thương có thấy gì trở ngại không? Nếu bị gãy xương thì ta tiếp lại cho, cũng như ta đã tiếp chân cho con A Hoàng.

Câu này chàng nói rất vô tình, nhưng người nghe lại để ý.

Hoa Vạn Tử là một cô gái phòng khuê, nàng thấy Thạch Phá Thiên nhìn chân mình chằm chặp thì đỏ mặt lên mắng ngay:

- Mi thiệt là đứa vô lại đê hèn, nói toàn một giọng hạ lưu.

Thạch Phá Thiên rất lấy làm kỳ hỏi:

- Sao? Ta hỏi vậy không được ư? Ta muốn coi vết thương của cô nương.

Nguyên chàng là người ngây thơ chất phác, tuyệt không có cơ tâm chi cả. Nhưng Hoa Vạn Tử lại tưởng chàng có ý trêu cợt mình.

Soạt một tiếng! Nàng rút kiếm ra khỏi vỏ, rồi quát lên:

- Gã họ Thạch kia! Nếu người còn tiến thêm một bước thì bản cô nương sẽ liều mạng với mi đó!

Mũi kiếm vung lên. Một làn thanh quang xanh lè vọt ra lăm lăm nhằm đâm vào trước ngực Thạch Phá Thiên.

Trần Xung Chi cười nói:

- Hoa cô nương! Bang chủ ta là một bậc thiếu niên anh tuấn. Người đã để ý đến cô nương là phúc phận cho cô lắm đó. Trong tay cô dù có cầm kiếm hay không, tệ Bang chủ cũng không coi vào đâu. Cô nương nên biết rằng trong thiên hạ thiếu gì mỹ nữ thanh tân đổ quán xiêu đình lại tuổi mới cặp kê muốn kề cận tệ Bang chủ một đêm mà không được đó.

Hoa Vạn Tử giận uất người lên, sắc mặt lợt lạt. Nàng không nói gì nữa, phóng ra chiêu "Đại Mạc Phi Sa". Kiếm phong rít lên véo véo nhằm đâm thẳng vào ngực Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên hiện giờ tuy nội công cực kỳ thâm hậu, song về mặt nghinh địch giao phong thì trước nay chàng chưa học qua. Chàng thấy Hoa Vạn Tử phóng kiếm đâm tới thì chân luống cuống xoay mình chạy trốn. May mà nội công chàng luyện đến mực rất tinh thâm, nên tuy chân tay vụng về nhưng chạy lẹ vô cùng.

Vù một cái, Thạch Phá Thiên đã chạy xa đến ngoài mấy trượng.

Hoa Vạn Tử không ngờ Thạch Phá Thiên lại xoay mình chạy trốn. Đối phương tung mình một cái khác nào con chim khổng lồ vọt đi. Bình sinh nàng chưa thấy khinh công ai kỳ diệu đến thế, bất giác đứng thộn mặt ngây người như tượng gỗ, không nói câu gì nữa.

Thạch Phá Thiên hai tay xua loạn lên nói:

- Hoa cô nương! Ta sợ cô rồi! Cô mồm năm miệng mười bảo ta ưa sát nhân, mà chính cô động một tí là vung kiếm giết người. Trời ơi! Cô muốn đi thì đi muốn ở thì ở… Ta không nói gì với cô nữa.

Chàng lẩm bẩm:

- Sở dĩ Hoa Vạn Tử định vung kiếm lên giết mình tất là vì một lí do trọng đại nào đó, chứ không phải là chuyện ngẫu nhiên. Có điều mình chưa hiểu rõ lý do đó mà thôi. Mẫu thân ta thường dạy rằng: nói nhiều tất lỡ miệng. Ta đành để đấy rồi sẽ hỏi Thị Kiếm tỷ nương là hơn. Thạch Phá Thiên nghĩ vậy rồi trở gót đi vào.

Hoa Vạn Tử lấy làm kỳ lớn tiếng hỏi:

- Thạch bang chủ! Ngươi tha ta rồi phải không? Hay là ngoài kia ngươi đã đặt mai phục để bắt ta lại!

Thạch Phá Thiên lấy làm kỳ hỏi:

- Ta ngăn cản và bắt cô làm chi? Nếu ta không cẩn thận để cô đâm ta một nhát nữa là chết oan.

Hoa Vạn Tử nghe Thạch Phá Thiên nói vậy, trong lòng còn nghi hoặc. Nàng không thể tin rằng đối phương lại tha mình một cách dễ dàng như vậy. Nàng cho là con người nổi tiếng ác ôn Thạch Phá Thiên còn nhiều thủ đoạn làm khó dễ mình. Sau nàng tự nhủ:

- Bất luận gã có âm mưu nguỵ kế gì, ta hãy cứ ra khỏi nơi đầm rồng hang cọp này rồi sẽ tính. Nàng trợn mắt lên nhìn chàng một cái nữa rồi gót đi luôn.

Trần Xung Chi cười nói:

- Tuy Tổng đà bang Trường Lạc chúng ta không có chuyện gì đâu, song mấy tên gác cổng ngõ chưa hiểu đầu đuôi khi nào chịu để Hoa cô nương muốn đi là đi muốn đến là đến. Như vậy chẳng hóa ra chúng là bọn giá áo túi cơm cả hay sao?

Hoa Vạn Tử mày liễu dựng ngược, cầm ngang lưỡi kiếm, hỏi:

- Theo ý ngươi thì làm sao?

Trần Xung Chi cười đáp:

- Theo ý tại hạ thì cô nương để Trần mỗ dẫn đi mới được.

Hoa Vạn Tử bụng bảo dạ:

- Muốn qua thềm nhà người tất nhiên phải cúi đầu. Lần này đáng trách mình đã lỗ mãng để cho đối phương coi mình chẳng đâu vào đâu. Mình trót lỡ rồi, nếu bây giờ lại còn hung hăng thẳng thắn ra khỏi bang Trường Lạc, thì e rằng không phải là chuyện dễ. Hiện giờ mình hãy tạm thời ẩn nhẫn, để ngày sau hội họp các vị sư huynh sư đệ khởi cuộc đại tấn công, mới mong rửa được cái nhục bữa nay.

Nàng nghĩ vậy liền hạ thấp giọng đáp:

- Nếu vậy thì làm phiền cho Hương chủ.

Trần Xung Chi quay lại hỏi Thạch Phá Thiên:

- Bang chủ! Bây giờ thuộc hạ đưa Hoa cô nương ra được không?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Được lắm, được lắm!

Chàng nhìn lưỡi kiếm xanh lè mà Hoa Vạn Tử lăm lăm cầm tay thì không khỏi kinh hãi. Chàng không dám đứng đối diện với nàng lâu. Chàng thấy Trần Xung Chi tình nguyện đưa nàng ra thì thích quá nên ưng thuận ngay.

Thạch Phá Thiên một mình tìm đường trở về phòng riêng. Bất cứ ai gặp chàng cũng khép nép tránh sang bên để nhường bước. Vẻ mặt người nào cũng ra chiều cung kính.

Thạch Phá Thiên về tới phòng riêng, nhà bếp đã bưng cơm đưa vào.

Thị Kiếm đứng chầu chực cho chàng dùng cơm.

Thạch Phá Thiên thấy món ăn nào cũng ngon lành chỉ khen ngợi luôn miệng. Chàng ăn liền một lúc bốn bát cơm lớn.

Cơm nước xong, Thạch Phá Thiên bảo Thị Kiếm cất dọn xong rồi trở vào phòng cho chàng hỏi chuyện.

Thiếu nữ mặc áo lục là ai

Thạch Phá Thiên trong lòng vẫn thắc mắc về những vấn đề:

- Tại sao Hoa Vạn Tử lại bị Trần hương chủ bắt giam vào nhà lao? Vì lẽ gì nàng toan giết mình?

Chàng chờ Thị Kiếm trở vào để hỏi ả thì chợt nghe người gác cửa ngoài lên tiếng:

- Bối tiên sinh đã đến.

Thạch Phá Thiên trong dạ mừng thầm, vội đi ra nhà sảnh đường.

Vừa thấy Bối Hải Thạch chàng đã nói ngay:

- Bối tiên Sinh! Vừa xảy ra một việc rất kỳ lạ.

Rồi chàng đem vụ gặp Hoa Vạn Tử ra kể lại một lượt.

Bối Hải Thạch nghe đoạn gật đầu. Y không bày tỏ ý kiến gì về vụ Hoa Vạn Tử, trịnh trọng nói ngay:

- Trần hương chủ ở Sư Oai đường trước nay với Bang chủ hết lòng kính cẩn, một dạ trung thành. Y lại là người có công lớn với bản bang. Xin Bang chủ rộng lượng tha mạng cho Y.

Thạch Phá Thiên lấy làm kỳ hỏi:

- Tha mạng cho y ư? Y làm sao lại tha mạng? Y là người tốt lắm mà! Bối tiên Sinh! Nếu y có mắc bịnh gì thì tiên sinh cứu chữa cho y nhé!

Bối Hải Thạch cả mừng xá dài nói:

- Đa tạ Bang chủ có dạ khoan hồng.

Y nghĩ bụng:

- Bang chủ nổi tiếng là người khắc nghiệt, ít khi thi ân cho người. Y đã xử tử ai thì chẳng mấy khi lại ân xá cho người đó. Bữa nay y chịu phá lề luật tha Trần Xung Chi đủ chứng tỏ y rất nể mặt mình.

Bối Hải Thạch tạ ơn xong lật đật rút lui.

Nguyên Trần Xung Chi cùng Hoa Vạn Tử chia tay nhau rồi liền đến tìm Bối

Hải Thạch. Nhờ y năn nỉ Thạch Bang chủ tha mạng cho mình cùng là xin thuốc giải độc. Bối Hải Thạch đã có môn "Vạn Linh giải độc đan" có thể tiêu trừ được bách độc. Y chỉ cần Bang chủ gật đầu một cái thì việc giải độc dễ như trở bàn tay. Y vẫn lo lắng Thạch bang chủ không phải là người dễ dàng khoan thứ cho ai. Không ngờ bữa nay, y vừa mở miêng xin đã được Bang chủ tha mạng cho Trần Xung Chi. Y rất lấy làm sung sướng vì đã cứu được bạn hữu lại được một phần thực lực cho bản bang để đối phó với nhưng họa hoạch sắp xảy ra.

Bối Hải Thạch đi rồi. Thạch Phá Thiên liền đem những chuyện nghi ngờ hỏi Thị Kiếm.

Bây giờ mới biết chỗ này thuộc Dương Châu, một địa điểm giao thông rất khẩn yếu cho hai miền Nam, Bắc. Sào huyệt An Lạc là nơi đăt Tổng đà bang Trương Lạc và Thạch Phá Thiên là Bang chủ.

Bang Trường Lạc nội bộ chia làm ba đường, bên ngoài chia làm năm đường để thống suất bang chúng các nơi. Trong bang Trường Lạc có rất nhiều là tay cao thủ. Những năm gần đây bang này thanh thế rất lớn. Những nhân vật bản lãnh cao thâm như Bối Hải Thạch qui đầu rất đông.

Như vậy đủ tỏ bang Trường Lạc có một thực lực khá hùng hậu, những bang phái tầm thường không thể bì kịp.

Thị Kiếm là một ả nha hoàn nhỏ tuổi chỉ biết đại khái như vậy, còn những việc lớn mà bang Trường Lạc đã hành động trên chốn giang hồ cùng bang này kết thân hoặc thù hằn với những môn phái nào thì ả không thể biết được.

Thạch Phá Thiên nghe Thị Kiếm nói về tình hình bang Trường Lạc, chàng chỉ hiểu được sơ qua mà thôi. Tuy chàng là người thông minh, nhưng chưa am hiểu thế sự. Những chi tiết liên quan đến mọi việc chàng không có cách nào thấu triệt để bao quát được tình thế bang này.

Chàng trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Thị Kiếm tỷ nương! Các vị nhận lầm ta rồi. Không phải là ta mơ ngủ đâu. Sự thực thì nhất định người khác mới phải là Bang chủ. Còn ta đây chẳng qua là một gã thiếu niên ở chốn sơn lâm chứ không hiểu gì là Bang chủ hết.

Thị Kiếm không tin cười đáp:

- Kể ra thiên hạ cũng có lắm người tướng mạo giống nhau. Nhưng tiếng gọi là giống nhau nhưng cũng chỉ hao hao chứ chẳng thể nào giống hết thảy như trình độ này được.

Ả chợt nhớ ra điều gì hỏi tiếp:

- Thiếu gia! Gần đây thiếu gia luyện môn gì đó, nô tỳ e rằng bộ óc thiếu gia đã bị chấn động quá nhiều. Nô tỳ không nói chuyện với thiếu gia nữa để thiếu gia nghỉ ngơi nhiều cho tâm thần thoải mái, rồi dần dần thiếu gia sẽ nhớ lại được hết.

Thạch Phá Thiên vội nói:

- Không! Không được! Trong lòng ta còn nhiều mối nghi ngờ cần phải hỏi tỳ nương. Thị Kiếm tỷ nương! Tại sao tỷ nương lại thích làm nha hoàn.

Thị Kiếm vành mắt đỏ hoe đáp:

- Làm gì có chuyện thích làm nha hoàn. Từ thuở nhỏ nô tỳ đã mồ côi cha mẹ, không nơi nương tựa. Có người đem nô tỳ về nuôi rồi đưa đến bán cho bang Trường Lạc. Đậu tổng quản để nô tỳ hầu hạ thiếu gia, dĩ nhiên là nô tỳ phải tuân mệnh.

Thạch Phá Thiên nói:

- Nếu thế thì không phải tỷ nương muốn làm nha hoàn. Vậy tỷ nương cứ việc đi đi, ta không cần người phục dịch. Bất luận chuyện gì ta cũng tự làm lấy được hết.

Thị Kiếm vội nói:

- Hiện thời nô tỳ không còn một người thân thuộc nào nữa. Vậy thiếu gia bảo nô tỳ đi đâu, về đâu bây giờ? Đậu tổng quản mà biết ra thiếu gia không muốn cho nô tỳ hầu hạ nữa thì y nhất định sẽ trách phạt nô tỳ không chịu hết lòng thị phụng. Nô tỳ sẽ bị nhừ đòn đến chết mất.

Thạch Phá Thiên nói:

- Đừng lo! Ta sẽ bảo Đậu tổng quản không đánh mắng tỷ nương là xong.

Thị Kiếm lắc đầu nói:

- Thiếu gia chưa khỏi bệnh hẳn, nô tỳ không thể bỏ đây mà đi được. Hơn nữa nếu thiếu gia không khinh rẻ nô tỳ thì nô tỳ tình nguyện phục thị thiếu gia.

Thạch Phá Thiên nói:

- Trước nay ta không khinh rẻ một ai thì có lý đâu lại khinh rẻ tỷ nương được?

Thị Kiếm không hiểu Bang chủ quên hết những việc đã qua thật hay chàng nói giả vờ để lấy lòng. Ả vừa tức mình vừa buồn cười nói:

- Thiếu gia nói vậy thì mọi người tất ca ngợi Thạch đại bang chủ đã cải tà qui chính rồi.

Thạch Phá Thiên trầm ngâm, không nói gì nữa chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Thạch bang chủ đúng là một người cực kỳ hung ác. Y đã kiêu ngạo khinh người lại có tình hiếu sát nên ai thấy y cũng len lét khiếp sợ. Bây giờ ta biết làm thế nào đây? Thôi thôi để mai ta nói rõ cho Bối tiên sinh nghe, không thể để họ nhận lầm mình là Bang chủ mãi được.

Thạch Phá Thiên ngẫm nghĩ hết chuyện này sang chuyện khác. Có lúc chàng cảm thấy làm Bang chủ được mọi người rất kính trọng. Họ ăn nói đối xử cũng thấy vui tai đẹp mắt. Nhưng có lúc chàng nghĩ tới mình mạo xưng địa vị của người khác, rồi một ngày kia Bang chủ chân chính trở về đây, chắc là y phải điên tiết, không chừng y còn giết mình nữa. Như thế thì thiệt là nguy hiểm.

Thạch Phá Thiên ăn cơm tối rồi lại cùng Thị Kiếm chuyện trò một lúc. Chàng hỏi hết chuyện này sang chuyện khác mà dường như chuyện gì đối với chàng cũng là mới lạ.

Thị Kiếm thấy trời tối lâu rồi, ả lo rằng tính nết cũ của thiếu gia lại nảy mầm rồi đưa chàng đến hành động bất chính, ả liền cáo từ ra khỏi phòng, tiện tay đóng cửa lại.

Thạch Phá Thiên ngồi trên giường một mình cũng buồn vì chẳng có việc gì làm. Chàng lại luyện công theo những đường kinh mạch trên mười tám pho tượng gỗ.

Đêm đã khuya. Bốn bề tịch mịch.

Bất thình lình Thạch Phá Thiên nghe bên ngoài cửa sổ có ba tiếng gõ "cách cách" vang lên. Chàng giương mắt lên nhìn thì thấy cánh cửa sổ từ từ mở ra.

Một bàn tay nhỏ nhắn thò vào vẫy chàng hai cái.

Chàng thấp thoáng nhìn thấy tay áo màu xanh lợt mà cổ tay trắng bóng.

Thạch Phá Thiên động tâm, chàng nhớ tới thiếu nữ mặt trái xoan mình mặc áo màu xanh lợt trước đã có một lần vào phòng lúc canh khuya.

Chàng liền nhảy xuống giường chạy ra cửa sổ cất tiếng gọi:

- Tỷ nương!…

Bên ngoài cửa sổ thanh âm trong trẻo của một thiếu nữ đáp lại:

- Sao lại kêu ta bằng tỷ nương? Ra đây lẹ lên!

Thạch Phá Thiên mở cửa sổ vọt ra thì không thấy bóng một người nào. Chàng còn đang kinh hãi, nghi ngờ thì đột nhiên trước mắt mình hoa lên một cái rồi tối sầm lại. Một bàn tay mềm mại dịu dàng bịt lấy mắt chàng. Sau lưng có tiếng cười khúc khích rồi mũi chàng ngửi thấy một mùi thơm thanh nhã tựa như hoa lan.

Thạch Phá Thiên vừa kinh hãi vừa mừng thầm. Chàng biết thiếu nữ này muốn giỡn chơi với mình. Từ thuở nhỏ chàng ở chốn hoang sơn hiu quạnh không chuyện trò với ai được, chàng đành lấy con A Hoàng làm bầu bạn. Bây giờ đột nhiên có người bạn trẻ nô giỡn, dĩ nhiên chàng lấy làm khoan khoái vô cùng. Chàng vừa quàng tay ra phía sau định ôm lấy, vừa nói:

- Nào thử xem ta có bắt được không?

Ngờ đâu chàng xoay tay lại tuy đã mau lẹ, nhưng người thiếu nữ chuồn còn mau lẹ hơn. Chàng ôm vào khoảng không.

Thạch Phá Thiên còn đang chưng hửng, bỗng thấy tà áo màu lục (xanh lợt) phất phới trong bụi hoa. Chàng liền nhảy xổ lại vươn tay ra chụp. Chụp không trúng người nàng mà lại đụng phải đám gai Mai Côi. Chàng nhịn đau không được, la lên một tiếng:

- Úi chà!

Thiếu nữ liền chuồn ra mặt trước khóm Tử Kinh hoa. Nàng ló đầu ra khẽ cười nói:

- Chàng ngốc ơi! Đừng lên tiếng nữa! Hãy đi theo ta!

Thạch Phá Thiên thấy thân hình nàng chuyển động liền lật đật theo sau.

Thiếu nữ chạy đến chân bức tường vây toan nhảy lên mặt tường thì trong bóng tối đột nhiên có tiếng động rồi lại hai người vọt ra. Một người tay cầm đơn đao, còn một người tay cầm phán quan bút. Cả hai đứng chắn trước mặt thiếu nữ quát hỏi:

- Ai đó? Đứng lại!

Giữa lúc này Thạch Phá Thiên vừa cười hì hì vừa chạy tới nơi.

Hai gã kia là đệ tử bang Trường Lạc tuần tiễu trong vườn hoa. Chúng vừa

thấy Thạch Phá Thiên toét miệng cười hề hề với thiếu nữ lạ mặt, vội vàng tránh sang hai bên thi lễ nói:

- Thuộc hạ không biết cô nương đây là bạn với Bang chủ, nên đã đắc tội. Xin Bang chủ lượng thứ cho!

Rồi chúng quay lại nhìn thiếu nữ nghiêng mình thi lễ và tạ tội.

Thiếu nữ nhìn bọn họ lè lưỡi một cái, rồi day lại ngó Thạch Phá Thiên giơ tay ra vẫy. Đoạn nàng không nói chi hết nhảy vọt lên mặt tường.

Thạch Phá Thiên tự lượng sức mình không đủ bản lãnh để nhảy lên mặt bức tường cao như vậy. Nhưng một bên thiếu nữ vẫy tay, một bên hai tên đệ tử chăm chăm ngó mình chẳng lẽ chàng lại kêu người đi lấy thang để trèo lên tường. Chàng đành liều mình chụm chân lại nhảy vọt lên.

Lạ thay! Bàn chân chàng tựa hồ phát sinh một luồng lực đạo không biết từ đâu đưa đến đẩy người chàng lên đánh véo một tiếng. Nhưng đến mặt tường chân vẫn chưa ngừng mà lại vượt qua.

Hai tên đệ tử giật mình. Chúng không nhịn được lớn tiếng reo hò:

- Công phu tuyệt diệu!

Giữa lúc ấy, bên ngoài tường bông nghe đánh "huỵch" một tiếng dường như có một vật gì nặng rớt xuống đất.

Nguyên Thạch Phá Thiên không biết hạ mình từ từ, cứ để người gieo thẳng xuống.

Hai tên đệ tử ở phía trong chân tường ngơ ngác nhìn nhau. Chúng không hiểu tại sao khinh công Bang chủ đã thần diệu như vậy mà rớt xuống bằng một tư thế rất khó coi.

Thiếu nữ ở trên đầu tường nhìn rất rõ, nàng giật mình kinh hãi nàng thấy ThạchPhá Thiên té ngồi xuống một lúc rồi mà chưa dậy được. Nàng liền tung mình nhảy xuống vừa đưa tay ra đỡ dậy được, vừa cất tiếng dịu dàng nói:

- Thiên ca! Thiên ca làm sao vậy? Thiên ca bịnh chưa khỏi hẳn thì chớ nên vận công lực để sính cường.

Nàng luồn tay vào nách chàng từ từ nâng dậy.

Thạch Phá Thiên gieo thẳng mông xuống đau quá không chịu nổi. Nhờ có thiếu nữ nâng đỡ chàng mới đứng lên được.

Thiếu nữ hỏi:

- Chúng ta đi chỗ khác có tiện hơn không? Thiên ca té đau còn đi được nữa chăng?

Thạch Phá Thiên vẫn còn tính trẻ hiếu thắng, hơn nữa công lực chàng rất thâm hậu, tuy chàng té xuống một cái bằng trời giáng nhưng chỉ sau một lúc là hết đau ngay.

Chàng đáp:

- Được lắm ta không đau gì cả. Dĩ nhiên là đi được.

Thiếu nữ kéo tay chàng nói:

- Mấy bữa nay không gặp mặt, Thiên ca có nhớ ta không?

Nàng từ từ ngửng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Thạch Phá Thiên. Trước mắt Thạch Phá Thiên hiện ra một bộ mặt thanh tao thoát tục. Ánh trăng chiếu vào cặp mắt nàng trông tựa hai vì sao. Mũi chàng ngửi thấy trong người thiếu nữ tiết ra một mùi thơm êm dịu. Lòng chàng không khỏi mơ màng. Tuy chành chưa hiểu gì về mối tình trai gái, nhưng tuổi đã hai mươi chàng còn ngây thơ ngốc nghếch đến đâu thì trước tình trạng này cũng phải nảy ra lòng yêu mến đối với một thiếu nữ xinh đẹp.

Chàng ngẩn mặt ra đáp:

- Tối hôm ấy cô nương lại thăm ta rồi bỏ đi ngay, ta nhớ cô lắm.

Thiếu nữ chúm chím cười nói:

- Thiên ca đã mất tích bấy lâu rồi lại hôn mê bất tỉnh bao nhiêu ngày, nên không biết người ta lo lắng đến thế nào. Mấy bữa nay đêm nào ta cũng đến thăm Thiên ca, Thiên ca có biết không? Ta thấy Thiên ca đang ở trong thời kỳ luyện công rất quan hệ, thì e rằng sự quấy nhiễu rất nguy hại cho công khóa của Thiên ca, nên không dám lên tiếng gọi.

Thạch Phá Thiên vui mừng hỏi:

- Thực thế ư? Ta không biết chi hết. Hảo tỉ nương! Tỉ nương! Sao tỉ nương lại tử tế với ta như vậy?

Thiếu nữ đột nhiên biến sắc hất tay chàng ra nói:

- Ngươi kêu ta bằng gì?… Ta… Đã đoán ra rồi! Bấy lâu ngươi không trở về, nhất định ở bên ngoài ngươi đã chung đụng với con đàn bà nào rồi. Hừ! Ngươi quen gọi thị bằng "Hảo tỉ nương"… nên bây giờ cũng buột miệng

kêu ta như vậy…

Thạch Phá Thiên thấy thiếu nữ vừa mới vui cười dí dỏm giọng nói ôn hòa uyển chuyển, mà đột nhiên biến thành giận dữ thì chàng kinh ngạc, chẳng hiểu ra sao, miệng ấp úng:

- Ta… ta…

Thiếu nữ thấy chàng ấp úng không giải thích được thì lại càng tức giận. Nàng giơ tay ra nắm lấy tai chàng nghiến răng hỏi:

- Bấy nhiêu ngày ngươi đã ở chung với đứa con gái nào? Có phải ngươi kêu thị bằng "hảo tỷ nương" không? Nói mau, nói mau!

Mỗi một câu "nói mau" là một lần nàng giựt tai một cái. Ba câu "nói mau", nàng giựt luôn ba cái.

Thạch Phá Thiên đau quá chịu không nổi kêu lên:

- Úi chao!

Rồi chàng nói:

- Ngươi hung dữ quá! Ta không chơi với ngươi nữa!

Thiếu nữ lại kéo tai một cái thật mạnh hỏi:

- Ngươi muốn ruồng bỏ không hỏi gì đến ta nữa phải không? Không thể dễ thế đâu. Ngươi ở chung với đứa con gái nào? Phải nói cho mau!

Thạch Phá Thiên nhăn nhó đáp:

- Ta có ở với một cô gái thiệt. Y cũng ngủ trong phòng ta.

Thiếu nữ càng tức giận hơn nữa, nàng kéo tai Thạch Phá Thiên đến chảy máu ra thét lên lanh lảnh:

- Ta phải đi giết thị.

Thạch Phá Thiên hoảng hồn kêu lên:

- Trời ơi! Đó là Thị Kiếm tỷ nương. Y nấu yến sào, nấu cháo sâm cho ta ăn. Tuy y nấu cháo khê nhưng y là người rất tốt. Ngươi… đừng có giết y.

Thiếu nữ đang tức giận hai hàng lệ chảy xuống má, bỗng nhiên nàng phá lên cười ha hả. Nàng phì một tiếng, giựt tay chàng một cái thật mạnh rồi nói:

- Ta cứ tưởng con tiện nhân nào mà Thiên ca kêu bằng "hảo tỷ nương" đó là ai, té ra là con nha đầu thối tha kia. Ngươi gạt ta rồi! Ta không tin đâu. Mấy bữa nay đêm nào ta cũng đứng ngoài cửa sổ nhòm vào. Ta thấy Thiên ca cùng con nha đầu vẫn giữ lễ độ. Thiên ca thật là người khôn ngoan.

Nàng lại giơ tay ra nắm tai chàng kéo mạnh một cái. Thạch Phá Thiên kinh hãi vô cùng giật bắn người lên. Chàng ngoẹo đầu đi toan tránh, thiếu nữ xòe bàn tay ra xoa vào tai chàng rồi cười hỏi:

- Thiên ca có đau không?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Dĩ nhiên là đau lắm!…

Thiếu nữ lại cười nói:

- Đau thì ráng mà chịu. Ai bảo Thiên ca trêu ta lại còn giở trò ma quỷ kêu ta bằng "hảo tỷ nương" làm chi?

Thạch Phá Thiên nói:

- Ta thường nghe mẫu thân bảo kêu người bạn gái bằng tỉ nương là lịch sự. Chẳng lẽ gọi như thế là lầm lộn hay sao?

Thiếu nữ nguýt chàng nói:

- Ta có cần Thiên ca lịch sự với ta đâu? Được lắm! Nếu Thiên ca cáu giận thì ta đưa tai để Thiên ca giựt cho công bằng.

Nàng nói xong nghiêng đầu lại cho nửa mặt sát gần vào chàng. Mùi thơm thoang thoảng ở má thiếu nữ lại lọt vào mũi Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên giơ tay lên nắm lấy tai thiếu nữ, lắc đầu nói:

- Ta không giựt.

Rồi chàng lại hỏi:

- Vậy ta kêu ngươi bằng gì cho phải?

Thiếu nữ tức giận xẵng giọng:

- Trước nay Thiên ca kêu ta bằng gì? Chẳng lẽ Thiên ca quên cả tên ta rồi hay sao?

Thạch Phá Thiên định thần lại nghiêm nghị nói:

- Cô nương! Ta nói để cô nương hay: cô nhận lầm người rồi đó! Ta không phải là Thiên ca của cô đâu, mà cũng không phải Thạch Phá Thiên chi chi hết. Ta là "Cẩu tap Chủng" đây mà.

Thiếu nữ thộn mặt ra. Hai tay nàng nắm lấy vai chàng xoay đi nửa vòng để ánh trăng soi vào tận mặt. Nàng ngưng thần nhìn kỹ lại một hồi rồi cười khanh khách nói:

- Thiên ca! Thiên ca thật khéo bầy trò. Vừa rồi nghe Thiên ca nói như thật, khiến cho ta sợ hết hồn, ngỡ là mình nhận lầm người thiệt! Bây giờ chúng ta đi thôi!

Thạch Phá Thiên vội nói:

- Ta không bầy trò đâu. Ngươi nhận lầm người thật đó. Đến tên ta là gì mà ngươi cũng không biết thì còn đúng làm sao được?

Thiếu nữ dừng bước quay lại. Hai tay nàng nắm cả lấy hai tay Thạch Phá Thiên, mặt cười tươi như hoa nở, nàng nói:

- Được lắm: Thiên ca đã nhất định ăn thua với ta thì ta đành chịu thua mà khai lại tên họ: Ta họ Đinh tên Đang, Thiên ca vẫn gọi đùa ta là Đinh Đinh Đang Đang. Cũng có lúc kêu bằng Đinh Đang, Đinh Đang.

Dứt lời thiếu nữ tay nắm Thạch Phá Thiên trở gót chạy đi như bay về phía trước.

Thạch Phá Thiên bị nàng lôi đi. Người chàng loạng choạng mấy cái rồi đành tăng gia cước lực thục mạng chạy theo. Ban đầu chàng thở hồng hộc ra chiều nhọc mệt vô cùng. Nhưng chạy một lúc rồi nội lực điều hòa càng chạy càng nhẹ nhõm tựa hồ không hao tổn một chút khí lực nào.

Thạch Phá Thiên không biết đã chạy được bao nhiêu đường đất.

Bỗng chàng thấy trước mắt mặt nước rung rinh, thì ra đã đến bờ sông.

Đinh Đang kéo tay chàng khẽ vọt người lên nhảy xuống con thuyền nhỏ đậu ở bờ sông.

Thạch Phá Thiên cũng nhảy theo nhưng chàng chưa hiểu cách vận nội lực cho thành khinh công.

Huỵch một tiếng! Chàng gieo người mạnh xuống đầu thuyền. Thuyền tròng trành, nước vọt lên tung tóe.

Đinh Đang la lên một tiếng "Ái chà!" rồi cười nói:

- Coi bộ Thiên ca nhảy tưởng chừng muốn chọc thủng cả thuyền ra.

Nàng nói xong cầm cây sào tre khẽ đẩy một cái cho thuyền ra giữa sông.

Đinh Bất Tam hài lòng tặng bảo

Lúc này trời yên gió lặng, mặt nước phẳng lì, trong suốt. Mảnh trăng khuyết in xuống lòng sông. Cây sào thuyền bằng tre của Đinh Đang chống vào bờ đẩy mạnh thuyền đi. Mặt nước lăn tăn sóng gợn. Mảnh trăng in đáy nước biến mất. Ánh trăng gieo xuống mặt sông một làn sáng bạc. Con thuyền veo veo lướt về phía trước.

Hai bên bờ sông ngàn liễu xanh om. Xa xa, ẩn hiện mấy túp nhà thưa thớt.

Canh khuya vắng vẻ, một mùi thơm man mác thoang thoảng đưa vào mũi Thạch Phá Thiên. Chàng chẳng hiểu là mùi thơm hoa cỏ trên bờ đưa xuống hay ở người Đinh Đang tiết ra. Có khi là mùi thơm của cả hoa cùng người hòa lẫn.

Con thuyền nhỏ đi rất mau theo dòng sông quanh co uốn khúc rồi rẽ vào một ngách nhỏ, bên có một cây cầu đá bắc ngang.

Đinh Đang cho thuyền đậu dưới gầm cầu rồi buộc dây vào một cành liễu. Rặng liễu cành lá um tùm xòe ra che kín cả cây cầu nhỏ bé. ánh trăng luồn qua những khe lá liễu gieo xuống những chấm vàng lốm đốm. Chiếc thuyền con đậu dưới gầm cầu rất kín đáo chẳng khác một gian nhà nhỏ thiên nhiên.

Thạch Phá Thiên cất tiếng khen:

- Quang cảnh nơi đây thực là hay! Dù giữa ban ngày, người vô tình khó mà biết được có thuyền đậu chốn này.

Đinh Đang cười nói:

- Thế mà sao mãi đến hôm nay Thiên ca mới ngỏ lời khen ngợi?

Nàng chui vào trong khoang lấy chiếu ra trải lên đầu thuyền. Nàng lại sắp chén bát cho hai người, vừa đặt hồ rượu xuống vừa cười nói:

- Thiên ca ngồi xuống đây uống rượu chơi!

Đinh Đang lại lấy thêm mấy thứ rau, đậu, thịt khô bày ra trước mặt Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên nhìn Đinh Đang cầm hồ rót rượu, mùi thơm bốc lên ngào ngạt. Tuy trước kia chàng đã nhiều lần nghe mẫu thân nói đến chuyện uống rượu thưởng trăng, nhưng rượu là cái gì, mùi vị nó thế nào, chàng chưa nếm qua. Khi chàng ở với Tạ Yên Khách mấy năm trời trên Ma Thiên Lãnh,

lão cũng không uống một giọt rượu nào bao giờ, dĩ nhiên chàng không ngửi thấy mùi rượu.

Thạch Phá Thiên cầm lấy chén rượu Đinh Đang vừa rót giơ tay lên. Ánh trăng bạc chiếu vào, mầu rượu đã đỏ lại thêm tươi. Chàng nâng chén uống một hơi thì thấy hơi nóng đưa thẳng vào trong bụng, ngoài miệng chỉ thấy mùi cay đắng thì không khỏi chau mày.

Đinh Đang cười hỏi:

- Đây là thứ rượu Nữ Nhi Hồng ở Thiệu Hưng cất đã mươi năm tưởng ngon lắm mới phải chứ?

Thạch Phá Thiên toan trả lại thì bỗng trên đầu chàng có thanh âm khàn khàn lên tiếng:

- Rượu Nữ Nhi Hồng ở Thiệu Hưng để đã hai mươi năm mùi vị còn chưa đủ ngon ngọt ư?

Chát một tiếng!

Đinh Đang mặt mày thất sắc toàn thân run bần bật nàng kéo tay Thạch Phá Thiên nói rất khẽ:

- Gia gia đã đến đó!

Tiếng lão già khàn khàn ở trên đầu lại vọng lên:

- Phải rồi! Gia gia mi đã đến đây! Con nha đầu chó chết này! Mi đi lén lút chuyện trò với tình lang đã là quá rồi. Sao còn dám lấy cắp rượu Nữ Nhi Hồng hai mươi năm mà ta đã tốn bao công phu mới cất được đem ra cho tình lang uống là nghĩa làm sao?

Đinh Đang gượng cười ấp úng đáp:

- Y! Y không phải tình lang gì hết … mà chỉ là một người bạn tầm thường mà thôi.

Lão già tức giận nói:

- Hừ! Bạn hữu tầm thường mà sao mi đối đãi hết lòng đến thế? Mi dám lấy cắp cả thứ rượu bổn mệnh của ông mi ra cho gã uống? Thế ra mi coi bạn hữu tầm thường mi còn hơn cả cái sinh mạng ông mi hay sao?

Lão ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Còn thằng lỏi kia! Mi thử ló mặt ra để lão già này coi xem thằng tình lang

của cháu gái ta mặt mũi cổ quái thế nào.

Thạch Phá Thiên ngẩng đầu lên xem người phát ra thanh âm đó là ai thì thấy lão bỏ thõng hai chân xuống gần tới đầu mình, đang du đi du lại.

Hiển nhiên lão ngồi trên cầu. Hai chân xuyên qua cành dương liễu, chỉ còn cách chừng hai thước là đến đấy đầu Thạch Phá Thiên. Hai chân xỏ vớ trắng đi giầy bằng đoạn tia trên mũi có thêu chữ thọ. Giầy vớ rất sạch sẽ.

Đinh Đang kéo tay Thạch Phá Thiên ra rồi lấy ngón trỏ bên tay phải viết chữ vào.

Miệng nàng đáp:

- Gia gia! Anh bạn này dốt nát lại xấu xa. Gia gia nhìn thấy y tất chẳng vui lòng. Hài nhi lấy cắp rượu của gia gia không phải đặc biệt để mời y đâu. Chà! Y không đáng uống thứ rượu này. Hài nhi lấy ra để tự mình uống. Rồi tiện tay bắt một gã về để cho y bồi rượu.

Thạch Phá Thiên nhìn lại lòng bàn tay thì thấy nàng viết bảy chữ "Chớ có xưng là Thạch bang chủ". Tai chàng lại nghe nàng nói những lời coi chàng chẳng vào đâu, chê chàng ngu dốt vừa xấu xa, cùng là không đáng uống rượu gì gì… Chàng bị chạm lòng tự ái tức mình hất tay nàng ra.

Đinh Đang lại kéo bàn tay Thạch Phá Thiên viết vào mấy chữ "Có khi mất mạng đấy! Nhất nhất phải nghe lời ta". Rồi nàng lại nắm chặt tay chàng mấy cái để tỏ ý thân thiết và ra vẻ những lời dặn này quan trọng vô cùng.

Thạch Phá Thiên chưa hiểu ý nàng ra sao thì lão già trên cầu lại nói:

- Cả hai đứa bây giờ ra đây! A Đang! Bữa nay gia gia giết mấy người rồi nhỉ?

Đinh Đang run lên đáp:

- Dường như… gia gia mới giết một người.

Thạch Phá Thiên lẩm bẩm:

- Mình thật là xúi quẩy, chạm trán người nào mồm miệng cũng chỉ nói đi nói lại câu chuyện giết người? Không hiểu sao họ ưa giết người thế? Hai tiếng "giết người" treo luôn ở cửa miệng họ mỗi kỳ.

Sau chàng lại tự nhủ:

- Đinh cô nương bảo mình chớ có tự xưng là Thạch bang chủ. Chính ra mình có phải Thạch bang chủ đâu, hà tất mạo xưng thân thế người khác

làm chi?

Chàng lại nghe lão già ngồi trên cầu nói:

- Hay lắm! Bữa nay ta mới giết có một người thì còn giết được hai tên nữa. Giết hai tên để nhắm rượu kể ra cũng thích.

Thạch Phá Thiên tự hỏi:

- Giết người để nhắm rượu ư? Trong thiên hạ sao lại có sự lạ thế được?

Đột nhiên chàng thấy Đinh Đang buông tay chàng ra. Mắt chàng hoa lên một cái, đầu thuyền đã thêm ra một người.

Người này ngồi xuống giữa Đinh Đang và Thạch Phá Thiên.

Lão ngồi thu hình rất gọn, không xô đẩy gì đến hai người hai bên.

Thạch Phá Thiên vội tránh xa ra mấy thước rồi ngoảnh đầu lại nhìn lão.

Lão này râu tóc đã bạc phơ. Miệng lão cười toe toét trông ra vẻ một vị lão công rất hiền hòa vui vẻ. Nhưng lúc mắt chàng vừa chạm vào mắt lão thì lập tức không chịu nổi phải phát run. Nguyên mắt lão già chiếu ra những tia sáng hung dữ tà ác, khiến ai nhìn thấy cũng phải phát ớn tưởng chừng như bị giá lạnh đến xương tủy.

Lão già cười khà khà giơ tay lên vỗ vào vai Thạch Phá Thiên một cái rồi nói:

- Hảo tiểu tử! Ngươi được uống rượu Nữ Nhi Hồng đã hai mươi năm của gia gia là lớn phước lắm đấy!

Lão chỉ khẽ vỗ vai Thạch Phá Thiên mà xương cốt chàng nghe kêu rau ráu, tưởng chừng như bị gãy nát hết.

Đinh Đang cả kinh. Nàng níu lấy cánh tay lão năn nỉ:

- Gia gia! Gia gia đừng sát hại y…

Lão già tiện tay đập luôn phát nữa. Lần này lão vận đến bảy thành công lực. Lão định bụng đập phát này nữa là bao nhiêu xương vai và xương cánh tay Thạch Phá Thiên phải gãy tan.

Ngờ đâu bàn tay lão vừa chạm vào vai Thạch Phá Thiên thì lập tức trên vai chàng phát ra một luồng nội lực rất hùng hậu. Luồng nội lực của chàng chẳng những hộ vệ toàn thân chàng, mà còn hất bàn tay lão ngược lại. Nếu lão không vội thúc đẩy thêm nội lực để cho bàn tay phải bật lên thì xấu hổ

quá.

Lão già trong lòng kinh ngạc chẳng kém gì Đinh Đang.

Lão liền cười khà khà nói:

- Giỏi giỏi! Tiểu tử! Ngươi có đủ tư cách để uống rượu của ta. A Đang! Rót thêm mấy chén rượu nữa ra đây để gia gia mời chàng uống. Gia gia không trách phạt ngươi về tội trộm rượu nữa.

Đinh Đang vui mừng khôn xiết. Nàng vốn biết gia gia nàng tính tình kiêu ngạo trước nay vẫn chẳng coi ai ra gì. Đối với những tay cao thủ võ lâm, lão chẳng thèm mời ai uống rượu bao giờ, thế mà nay lão mời Thạch Phá Thiên thì trong lòng nàng được an ủi rất nhiều.

Đinh Đang đối với Thạch Phá Thiên có một mối tình quyến luyến khôn tả, vì nàng nhận thấy ở nơi chàng một thiếu niên anh hùng trong thiên hạ. Bây giờ gia gia nàng biết thương thức nhân cách chàng nàng chẳng lấy chi làm lạ. Nhưng vừa rồi nàng nghe thấy giọng lưỡi của gia gia có ý ra tay hạ sát chàng mà bây giờ lão vừa thấy mặt chàng, đã đổi giọng thì cho Thạch lang là một bậc thiếu niên anh tuấn tư cách hiên ngang nên lão cũng phải khâm phục.

Đinh Đang tuyệt không biết đến thực tình: Thạch Phá Thiên vừa trải qua một cơn đại nạn.

Sở dĩ gia gia nàng thay đổi thái độ chỉ vì lão phát giác ra nội lực Thạch Phá Thiên đã đến mực kinh người, mà không phải cái vẻ anh hùng hiên ngang của chàng đã làm cho lão mến phục. Những cái đó lão chẳng để tâm. Huống chi tướng mạo Thạch Phá Thiên tuy không đến nỗi xấu xa, chứ đã lấy gì làm hiên ngang cho lắm? Dùng những chữ anh tuấn, hiên ngang đối với chàng tưởng hơi quá đáng.

Đinh Đang vui mừng hí hửng vào trong khoang lấy thuyền thêm đũa chén. Nàng rót rượu vào đầy chén cho lão gia trước rồi mới rót cho mình sau.

Lão già hỏi Thạch Phá Thiên:

- Hay lắm! Hay lắm! Ngươi đã lọt vào mắt xanh của A Đang thì tất nhiên phải có chút lai lịch kha khá, không phải hạng tầm thường. Vậy ngươi tên họ là chi?

Thạch Phá Thiên ấp úng:

- Cháu… Cháu…

Chàng sực nhớ đến Tạ Yên Khách đã bảo chàng ba chữ "Cẩu Tạp Chủng" là một danh từ mà người ta thường dùng để thóa mạ nhau, nói với người quen thì không sao, nhưng nói với người lạ thì có điều bất lịch sự, nên chàng ngập ngừng mãi không dám nói ra.

Lão già đột nhiên tỏ vẻ không bằng lòng hỏi lại:

- Ngươi không dám nói với gia gia ư?

Thạch Phá Thiên không nghĩ gì nữa, ngang nhiên đáp:

- Có gì mà không dám? Bất quá tên cháu chả có gì hay ho sợ nói ra không bõ làm trò cười cho gia gia. Cháu là Cẩu Tạp Chủng!

Lão già sửng sốt một chút rồi đột nhiên phá lên cười ha hả. Tiếng cười của lão vọng đi rất xa. Lão cười đến nỗi chòm râu bạc bay tung lên.

Hồi lâu lão mới nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Tên thằng nhỏ này hay lắm! Hà hà! Cẩu Tạp Chủng!

Thạch Phá Thiên thấy Đinh Đang kêu lão bằng gia gia cũng bắt chước, ứng đối ngay:

- Gia gia kêu cháu có việc gì?

Đinh Đang miệng chúm chím cười để lộ hai hàm răng bạc đều đặn. Nàng hết nhìn gia gia lại nhìn Thạch Phá Thiên. Khóe thu ba đưa đẩy rất hữu tình, trông nàng càng xinh đẹp, càng khả ái.

Sở dĩ Đinh Đang hớn hở vui mừng là vì nàng thấy Thạch Phá Thiên xưng hô gia gia mình cũng bằng "gia gia". Như vậy đủ tỏ ra chàng đồng ý với nàng hai người như một không có chuyện riêng tây.

Còn lão già gọi chàng bằng "Cẩu Tạp Chủng" mà chàng niềm nở đáp lại ngay thì cho là con người thiếu niên trong mình có một tuyệt kỹ hơn đời kia nơm nớp kính thuận mình không dám có chút chí quật cường bướng bỉnh nên lão rất lấy làm đắc ý.

Thực ra Thạch Phá Thiên một là chính tên gọi Cẩu Tạp Chủng, hai là chàng nghe người khác kêu ai bằng gì chàng liền kèm theo như vậy, chứ chàng chẳng hiểu gì đến những sự thân sơ về cách xưng hô hết.

Thế là hai ông cháu Đinh Đang vui thích theo ý nghĩ riêng của mình, chứ thực ra không có lý do chính xác nào cả.

Lão già lại hỏi:

- A Đang! Tên tuổi gia gia mi đã nói cho tình lang mi biết chưa?

Đinh Đang vẻ mặt bẽn lẽn lắc đầu đáp:

- Cháu chưa nói đâu.

Lão già xịu mặt xuống hỏi:

- Mi thương yêu gã thật sự hay là mi giả vờ? Nếu mi yêu gã thật thì sao chưa kể thân thế cùng dòng dõi nhà mình cho gã nghe? Nếu mi vờ mà lấy trộm thứ rượu Trần Thiệu đã hai mươi năm đem cho gã uống, thì còn có thể tha thứ được. Nhưng mấy ngày liền ngươi lấy cả đến thứ rượu Huyền Băng Bích Hỏa tửu mà gia gia chắt chiu cất kỹ để làm thuốc cứu mạng đem cho gã uống hết là nghĩa làm sao?

Lão càng nói càng hăng ra chiều tức tối. Mấy câu sau cùng, cả nét mặt lẫn thanh âm lão đều cực kỳ nghiêm khắc. Nhất là lúc nói đến năm chữ "Huyền Băng Bích Hỏa tửu", lão dằn từng tiếng. Đồng thời tà khí trong mắt lão lộ ra rất khủng khiếp.

Thạch Phá Thiên ngồi bên nhìn thấy không khỏi run lên vì khiếp sợ.

Đinh Đang nghiêng mình đi lăn vào lòng lão già năn nỉ:

- Gia gia! Cái gì gia gia cũng biết hết. Gia gia tha cho A Đang đi!

Lão già cười lật lại nói:

- Hừ! Tha cho A Đang! Mi nói coi bộ dễ dàng lắm nhỉ? Mi phải biết rằng thứ rượu Huyền Băng Bích Hỏa tửu công hiệu như thần.

Đinh Đang nói:

- Gia gia cứ tha cho A đang. A Đang sẽ gắng công cố sức để chế lại thứ rượu đó. Gia gia khỏi lo gì hết.

Lão già nói:

- Mi nói coi có vẻ ngon ăn lắm. Nếu mà là thứ rượu muốn chế là chế được ngay thì gia gia đã chẳng quan tâm làm chi.

Đinh Đang nói bằng một giọng rất tha thiết:

- A Đang thấy y lúc thì toàn thân nóng như lửa, lúc lại rét run, liền nghĩ ngay đến chỉ có thứ rượu thánh của gia gia mới điều hòa được hai luồng âm dương trong người y, liền lấy cắp đưa cho y uống một chút thì quả nghiên thấy công hiệu ngay. Thế rồi nay uống một ít, mai uống một ít, bình rượu

hết nhẫn lúc nào không biết. Bây giờ gia gia chỉ thị cách chế thứ rượu này hoặc nói cho A Đang hay nơi nào tàng trữ. A Đang sẽ đi ăn trộm hoặc đi cướp giựt về cho gia gia một bình.

Thạch Phá Thiên nghe hai ông cháu A Đang đối đáp với nhau, chàng mới vỡ lẽ ra, lẩm bẩm một mình:

- Té ra lúc mình bị hai luồng khí hàn nghiệt xung kích nhau trong thân thể rồi mê man bất tỉnh, mỗi ngày Đinh Đang đã lấy thứ rượu hi hữu Huyền Băng Bích Hỏa tửu gì gì đó đem cho mình uống. Sở dĩ mình được khỏi bệnh phần lớn là nhờ ở công trình Đinh Đang đã tận tâm với mình. Vậy nàng là đại ân nhân cứu mạng cho mình.

Bây giờ chàng thấy lão già gay gắt với nàng, thì lòng không khỏi áy náy. Chàng liền nói đỡ đòn:

- Gia gia! Thứ rượu quý báu của gia gia cháu đã uống vào mất rồi. Vậy gia gia cứ cháu mà đòi. Cháu sẽ nghĩ cách lấy rượu về trả gia gia. Nếu cháu không trả được thì gia gia muốn trách phạt thế nào cháu cũng cam chịu.

Lão già cười khà khà nói:

- Hay lắm, hay lắm! Ngươi nói thế thì còn nghe được. A Đang! Sao mi không đem thân thế ta mà nói cho y biết?

Đinh Đang vẫn ra vẻ thẹn thò, ấp úng đáp:

- Y… không hỏi đến, nên cháu cũng không nói ra. Gia gia bất tất phải nghi ngờ. Cháu không có ý gì khác đâu.

Lão già xẵng giọng hỏi:

- Hừ! Không có ý gì khác ư? Cái đó ta không nghe được. Tiểu nha đầu! Tâm sự mi thế nào gia gia còn lạ gì nữa? Mi đã thật lòng thật dạ yêu gã, và chỉ mong gã cưới về làm vợ. Nhưng mi sợ nói danh tánh ta ra sẽ làm cho gã sợ hết hồn chứ gì? Chà chà! Mi muốn lấy gã mà lại còn cố ý giấu diếm được lúc nào hay lúc ấy, ngày nào hay ngày ấy vì mi sợ gã sớm biết chừng nào, sẽ xa mi sớm chừng ấy. Có đúng thế không?

Lão già nói một tráng dài trúng tâm sự A Đang.

Nàng càng lo lắng, bụng bảo dạ:

- Nếu mình nói ra thì e rằng không ổn mà không nói thì gia gia nhất định không chịu. Dù mình có thú thật vì lý do gì mình phải giấu diếm thì tất gia gia lại nổi giận lôi đình. Bây giờ biết làm thế nào?

Nguyên lão này là một tay đại ác, giang hồ nghe tiếng đã sợ vỡ mật, nên chẳng ai muốn đến gần, không ai dám giao du với lão mà lão lại muốn thân thiết với người. Tuy là chỗ thân thiết mặc lòng, nhưng chỉ lộ ra vẻ sợ hãi hoặc chán ghét là lão giết ngay.

Đinh Đang thiệt lấy làm khó nghĩ. Lòng nàng bối rối trăm chiều. Sau nàng tự nhủ:

- Gia gia đã biết hết rồi, mình còn nói dối để y nổi giận thì khó mà vãn hồi được.

Nàng toan đem tên họ gia gia nói cho Thạch Phá Thiên nghe nhưng lại sợ Thạch lang kinh hãi quá rồi từ đây không dám nhìn mặt nữa thì hỏng bét.

Một đằng nàng sợ gia gia tực giận hạ sát Thạch lang, một đằng nàng e Thạch lang ruồng bỏ thì mối tình ái mà nàng hoài bão bấy lâu sẽ buông theo giòng nước. Bất luận Thạch lang bị giết chết hay bỏ đi thì nàng cúng không sống được.

Mặt tái mét, Đinh Đang ấp úng:

- Gia gia! Cháu… cháu…

Lão già cười khanh khách chặn họng ngay:

- Mi sợ người ta khinh mạn gia gia ư? Chà chà! Đinh lão đầu sống đã từng này tuổi mà đến cô cháu gái cũng không dám nêu tên họ ông nội ra. Thế là chẳng những mi đã không lấy làm vinh dự có một vị gia gia ghê gớm mà còn lại lấy thế là tủi hổ phải không? Ha ha! Thế thật là buồn cười!

Lão nói xong ôm bụng mà cười ra chiều khoái chi lắm.

Đinh Đang biết là nguy đến nơi rồi. Nàng chẳng lạ gì gia gia nàng coi thứ rượu Huyền Băng Bích Hỏa tửu quý hơn cả tính mạng. Hiển nhiên thứ rượu đó có quan hệ đến cuộc tử sinh vinh nhục cho lão. Nàng đã ăn cắp rượu đem đi cứu tính mạng cho Thạch lang mà lại không dám đem tên tuổi lão ra nói với chàng nên lão mới cười rộ như vậy. Lão cười đây là vì tức giận đến cực điểm chứ không phải vì vui vẻ mà cười.

Đinh Đang không sao làm được đành nhìn Thạch Phá Thiên mím môi nói:

- Thiên ca! Gia gia ta họ Đinh.

Thạch Phá Thiên thản nhiên đáp:

- Phải rồi! Cô nương họ Đinh thì gia gia cũng họ Đinh chứ có chi là lạ?

Đinh Đang lại ngập ngừng:

- Tên húy gia gia trên là chữ Bất, dưới là chữ Tam. Ngoại hiệu của người kêu bằng … kêu bằng … Nhất Nhật Bất Quá Tam.

Nàng yên trí một khi nói ra danh hiệu Nhất Nhật Bất Quá Tam Đinh Bất Tam là Thạch Phá Thiên phải hồn xiêu phách lạc. Trong lòng nàng hoang mang đến cực điểm. Nàng chăm chú ngó Thạch Phá Thiên bằng con mắt đăm chiêu.

Ngờ đâu Thạch Phá Thiên vẫn thản nhiên. Chàng tủm tỉm cười nói:

- Ngoại hiệu gia gia hay đấy nhỉ?

Đinh Đang tâm thần rung động. Nàng mừng rỡ vô cùng, không còn lo gì nữa, hỏi ngay:

- Sao Thiên ca lại cho là hay?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Ta cũng không biết nữa, mà chỉ nghe thấy nó hay hay.

Đinh Đang nheo mắt nhìn gia gia nàng thì thấy lão đắc ý vuốt râu giơ tay ra vỗ vào vai Thạch Phá Thiên. Nhưng lần này lão vỗ vai chàng thật, chứ không ngấm ngầm vận nội lực ra để đột kích chàng.

Lão lắc lư cái đầu nói:

- Đời người kiếm được một người tri kỷ là đủ mãn nguyện rồi. Mọi khi nghe đến cái tên Nhất Nhật Bất Quá Tam, kẻ hèn nhát thì ca tụng công đức vì họ sợ sệt nên giở trò xu nịnh. Họa hoằn cũng có kẻ to gan lớn mật thì lại trỏ tay vào mặt mà thóa mạ, Chỉ thằng nhỏ này là vẫn giữ vẻ thản nhiên. Gã lại còn khen là danh hiệu ta nghe lọt tai. Tốt lắm! Tốt lắm! Nhỏ cưng ơi! Gia gia phải thưởng ngươi cái chi mới được. Để ta nghĩ xem kiếm vật gì ban thưởng ngươi cho xứng đáng.

Lão nói xong ngồi ôm gối ngửng đầu lên nhìn cành liễu phất phơ ngơ ngẩn xuất thần.

Nguyên Nhất Nhật Bất Quá Tam Đinh Bất Tam là một tay ma đầu võ công tuyệt công đỉnh trên chốn giang hồ. Hễ lão gặp điều gì bất như ý là lập tức giết người. Tuy lão tự đặt ra một lề luật để tự kìm hãm mình là một ngày không được giết quá ba người. Nhưng một ngày ba mạng, mười ngày ba mươi mạng, trăm ngày giết ba trăm mạng. Dù không phải ngày nào lão cũng giết người nhưng trải qua mấy chục năm trời, những món nợ máu chồng

chất lên người lão không biết đến bao nhiêu mà kể.

Những người bị Đinh Bất Tam hạ sát thường thường là những người chưa trông rõ mặt lão đã tắt thở chết rồi, tỉ như hai tên đệ tử phái Tuyết Sơn là Tôn Vạn Miện và Chử Vạn Thanh mất mạng về tay lão một cách mịt mờ.

Những năm trước hành tung lão vô định, giết người rồi không để họ tên, nên võ lâm ít người biết đến tên tuổi lão. Gần đây thì lão lại phô trương danh hiệu. Có điều người nào trông thấy mặt lão là không sống được nữa. Thực ra số người này cũng ít thôi.

Thạch Phá Thiên cũng chẳng biết tí gì về chuyện giang hồ. Dù Đinh Bất Tam lại coi chàng là một thiếu niên ngang hàng với mình chứ không hèn kém. Thế mà chàng chẳng những không khinh mạn, không chán ghét, mà còn giữ một tấm lòng thành thực, vẻ vui mừng thân cận nữa là khác, nên lão tự thấy mình được an ủi rất nhiều.

Đinh Bất Tam năm nay tuổi đã ngoài sáu mươi, thấu hiểu nhân tâm. Người có lòng trá nguỵ quyết không thể nào che mắt lão được. Trên đời trừ cô cháu gái Đinh Đang, lão không còn một người nào thực tâm ưa thích lão. Bây giờ lão được chàng thiếu niên có ý thân thiết, lão lấy làm sung sướng vô cùng.

Đinh Bất Tam trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Trong mình gia gia chỉ có ba thứ bảo bối: Một là Huyền Băng Bích Hỏa tửu thì con nhỏ kia đã ăn cắp cho ngươi uống hết rồi. Nhưng đó là gia gia cho ngươi vay tạm thôi, sau này ngươi phải trả chứ không kể là của cho được. Bảo bối thứ hai là võ công của gia gia, nếu người học được thì sẽ đắc dụng vô cùng. Còn bảo bối thứ ba ngươi đã biết rồi đó. Chính là cô cháu A Đang đây. Trong hai bảo vật này, ta chỉ cho ngươi được một. Cẩu Tạp Chủng! Bây giờ ngươi sao? Ngươi học võ công của gia gia hay là ngươi lấy A Đang?

Đinh Bất Tam thốt câu hỏi này khiến cho A Đang và Thạch Phá Thiên đều ngẩn người ra.

Nhất là Đinh Đang lại càng rung động trong lòng. Nàng hoang mang nghĩ bụng:

- Gia gia có một bản lãnh tuyệt thế vô song. Còn Thạch lang tuy công lực không phải tầm thường nhưng so với gia gia dĩ nhiên hãy còn kém nhiều. Nếu chàng được gia gia đem thần công truyền thụ cho thì chàng tha hồ mà tung hoành thiên hạ, oai danh lừng lẫy một thời. Chàng là Bang chủ bang Trường Lạc mình nghe nói bang này sắp gặp phải một chuyện rất khó khăn là sẽ bị những tay ghê gớm đến khiêu chiến. Nếu chàng hấp thụ được võ

công của gia gia thì không khác gì được một tay viện trợ rất đắc lực. Chàng là nam tử hán là đại trượng phu tất nhiên lấy sự nghiệp làm trọng mà coi thường chuyện nhi nữ tư tình. Không hiểu trong hai thứ bảo vật mà gia gia tặng cho, chàng sẽ lựa chọn thứ nào?

Đinh Đang vừa ngẫm nghĩ vừa đưa mắt ngó trộm Thạch Phá Thiên thì thấy chàng lộ vẻ hoang mang, rõ ràng chưa có quyết định.

Đinh Đang tưởng chừng như trái tim mình chìm hẳn xuống, nàng lẩm bẩm:

- Thạch lang vốn là người phong lưu mã thượng. Trong đời chàng chẳng biết đã trăng gió với bao nhiêu người. Tuy đối với mình chàng lộ ra vẻ có mối tình nồng nhiệt, nhưng biết đâu trong con mắt chàng, Đinh Đang này chẳng như một đám mây bay một làn khói tỏa. Huống chi gia gia mình lại nổi tiếng tay ác đức trong võ lâm. Thanh danh bang Trường Lạc cùng Thạch Phá Thiên tuy chẳng tốt đẹp gì, nhưng không đến nỗi như gia gia mình qua ư độc ác bất lương, chẳng từ một việc gì không dám làm, lại giết người như cỏ rác. Chàng đã biết trận thế cùng tông giống nhà mình thì còn thương mình thế nào được?

Đinh Đang nghĩ vậy thì trong rào rạt như sóng cồn, hai giòng châu lã chã tuôn rơi.

Đinh Bất Tam lại thúc giục:

- Nói mau nói mau! Ngươi đừng hòng cuỗm cả hai thứ, học võ công trước rồi lăm le chực lấy A Đang. Hay ngược lại, đòi lấy A Đang trước rồi ngấm nghé học lỏm võ công của ta là không được đâu. Ta cho ngươi biết trước trong thiên hạ không có một người nào có thể giở trò quỷ quái trước mặt Đinh Bất Tam này được đâu. Ngươi đã lấy thứ này thì đừng thứ kia. Nếu ngươi mưu đồ cả hai thì cái mạng nhỏ bé của ngươi không giữ vững được đâu. Vậy ngươi ưa món nào phải quyết định mau đi!

Thạch Phá Thiên đáp:

- Gia Gia! Cả "Đinh Đinh Đang Đang" lẫn gia gia đều nhận lầm người rồi! Cháu không phải là Thạch Phá Thiên đâu.

Đinh Bất Tam hỏi:

- Ngươi không phải là Thạch Phá Thiên, vậy thì ngươi là ai?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Cháu không phải là Thạch bang chủ cũng chẳng phải là Thiên ca của "Đinh Đinh Đang Đang" chi hết. Cháu là Cầu Tạp Chủng. Cẩu Tạp Chủng

là Cẩu Tạp Chủng, chứ không phải là gì khác nữa.

Đinh Bất Tam phì cười nói:

- Được lắm! Ta muốn cho ngươi một bảo vật là ta cho, chứ không phải vì ngươi là Bang chủ này Bang chủ nọ mà cũng không phải vì A Đang thương yêu hay không thương yêu ngươi. Đó là Đinh Bất Tam vừa ý ngươi nên tặng cho ngươi mà thôi. Đinh Bất Tam đã vừa lòng thì dù ngươi là Cẩu Tạp Chủng cũng được, là thằng lỏi thối tha cũng được. Ngươi có là con rùa đen hay con khỉ, con trừu cũng vậy thôi. Đinh Bất Tam này không cần đâu nhé. Có điều Đinh Bất Tam đã vừa lòng thì thế nào ngươi cũng phải nhận một bảo vật.

Thạch Phá Thiên hết ngó Đinh Bất Tam lại nhìn Đinh Đang. Chàng bụng bảo dạ:

- Cái cô Đinh Đinh Đang Đang này cứ nhận mình là Thiên ca của cô ta, rồi một ngày kia Thiên ca thật sẽ trở về thì chẳng hóa ra mình lừa gạt cô, đồng thời lừa gạt cả Thiên ca của cô nữa. Thế nhưng mình nói là chỉ muốn học võ công của lão chứ không lấy cô thì tất làm cho cô phải đau lòng. Âu là ta chẳng lấy thứ chi nữa là hơn.

Thạch Phá Thiên nghĩ vậy liền lắc đầu đáp:

- Gia gia! Cháu đã uống hết cả bình Huyền Băng Bích Hỏa tửu của gia gia. Chắc trong một thời gian cháu không lấy đau ra thứ rượu đó để trả gia gia trước. Chi bằng gia gia coi đó như là một tặng phẩm cho cháu có phải tiện hơn không?

Đinh Bất Tam sịu mặt xuống nói:

- Không được, không được! Ta đã bảo thứ rượu thứ rượu Huyền Băng Bích Hỏa tửu đó rồi ngươi phải tìm trả cho lại cho ta. Ngươi định ăn không chăng? Thế thì không được. Bây giờ chỉ có hai điều ngươi chọn lấy một: Lấy A Đang hay là học võ công?

Thạch Phá Thiên đưa mắt nhìn trộm Đinh Đang. Không ngờ giữa lúc ấy Đinh Đang cũng ngó lén chàng. Tia mắt hai người vừa đụng vào nhau, cả hai cùng bẽn lẽn vội nhìn lảng ra chỗ khác.

Đinh Đang sắc mặt lợt lạt. Châu lệ lại trào ra không ngớt. Giả tỉ là bình thời mà nàng vui vẻ thì đã thò tay ra nắm lấy tay Thạch Phá Thiên mà véo mà giật, hay có tức tối thì đã giậm chân bỏ đi một lèo rồi. Nhưng bây giờ nằng ở trước mặt gia gia nên những oai phong lẫm liệt ngày thường đều biến hết, không sao phát huy ra được. Tâm hồn nàng lúc này thiệt khổ vô cùng.

Thạch phá Thiện vừa thấy Đinh Đang tuôn đôi dòng lệ thì trong lòng rất ái ngại. Chàng thủ thỉ nói:

- Đinh Đinh Đang Đang! Ta nói thiệt là cô nương nhận lầm người rồi. Ví bằng ta đúng là Thiên ca của cô, thì còn cần gì phải lựa chọn nữa? Nhất định là ta… lấy cô chứ chẳng lấy võ công làm chi.

Hai hàng lệ Đinh Đang chẳng khác gì chuỗi hạt trân châu bị đứt dây, từng giọt từng giọt lăn xuống hai bên má. Nhưng khóe miệng hé một nụ cười, nàng hỏi:

- Ngươi không phải là Thiên ca thì chẳng lẽ trong thiên hạ lại còn chàng Thiên ca thứ hai nữa? Thạch Phá Thiên chậm rãi đáp:

- Hoặc giả ta có nét mặt tương tự như Thiên ca của cô cũng chưa biết chừng.

Đinh Đang cười nói:

- Ngươi còn không chịu thừa nhận ư? Được rồi! Kể ra thì tướng mạo hệt nhau trong thiên hạ cũng có. Nhưng ta hỏi ngươi: Hồi đầu năm nay ta mới quen biết ngươi, ngươi hùng hổ chộp lấy tay ta. Nhưng khi ấy ta chưa hiểu rõ ngươi liền xoay tay đánh lại, có đúng thế không?

Thạch Phá Thiên ngơ ngác dương mắt lên nhìn Đinh Đang chứ không trả lời.

Đinh Đang lộ vẻ không bằng lòng, nàng hỏi tiếp:

- Sau một thời kỳ lâm trọng bệnh dường như tâm thần ngươi không còn sáng suốt mà không nhớ gì đến mọi việc ngày trước, ngươi quên thật hay là ngươi giả ngây dại.

Thạch Phá Thiên vò đầu bứt tai đáp:

- Rõ ràng cô nhận lầm người rồi. Ta biết làm sao được những câu chuyện giữa Thạch bang chủ kia với cô nương.

Đinh Đang tức mình nói:

- Ngươi muốn cãi phải không nhưng cãi thế nào được? Ta nhắc lại cho ngươi hay ngươi nắm được hai tay ta rồi, trong lòng ta rất tức bực, ngươi còn toét cái miệng ra mà cười hề hề. Ngươi lại toan đưa cái miệng dài ra toan… hôn vào mặt ta. Ta vội nghiêng đầu đi rồi cắn vào vai ngươi một miếng, máu cháy đầm đìa, ngươi mới chịu buông ta ra. Ngươi, ngươi… thử cởi áo ra mà coi xem bên vai trái có còn sẹo không thì biết. Dù ngươi có bảo

ta nhận lầm ngươi, nhưng vết sẹo trên vai ngươi do miệng ta cán vào, ngươi cũng không chùi đi được. Đó là một bằng chứng cụ thể làm cho ngươi hết đường chối cãi.

Thạch Phá Thiên gật đầu đáp:

- Phải lắm! Cô nương không cắn ta, vai ta làm gì có vết sẹo nào… thử xem…

Chàng vừa nói vừa cởi áo để hở vai trái ra. Đột nhiên người chàng run lên, bật tiếng la hoảng nói:

- Ô hay! Sao lại kỳ thế này?

Ba người sáu mắt đều trông thấy rõ ràng trên đầu vai bên trái Thạch Phá Thiên có một vết sẹo còn lốt răng cắn vào thành hai đường cong cong hợp lại thành một cái miệng anh đào bé nhỏ. Chỗ vết sẹo này lồ hẳn lên. Đúng là vết răng thật, nếu chàng bị thương vì thứ khác thì vết sẹo không thể có hình trạng thế được.

Đinh Bất Tam cười lạt nói:

- Chà chà! Thằng nhóc lại muốn chối, nhưng chối cãi thế nào được! Này ta bảo: Năng đi đêm tất có lần gặp ma. Ngươi đi đến đâu lâu là giở trò tuyết nguyệt trăng hoa đến đó. Tất có một ngày ngươi sẽ bị gái nó bắt giữ không dứt ra được đâu. Chuyện này gia gia lúc còn nhỏ đã trải qua nhiều rồi. Thôi được! Thế là ngươi chịu A Đang rồi chứ gì?

Thạch Phá Thiên không hiểu ra sao, trong lòng rất lấy làm kỳ, chàng nghĩ mãi không ra đã bị ai cắn vào vai mình. Coi vết sẹo thì biết rõ chàng đã bị ai cắn thật đau mà sao chàng lại quên được? Chàng tự nhủ:

- Mấy bữa nay mình gặp toàn những việc kỳ dị. Nhưng chỉ lấy câu chuyện "nhận lầm người" là có lối thoát được ngay. Duy vụ này thật là khó giải thích.

Thạch Phá Thiên trong lòng mải suy nghĩ. Chàng ngơ ngẩn xuất thần, nên Đinh Bất Tam hỏi mà chẳng câu nào lọt vào tai hết. Đinh Bất Tam thấy Thạch Phá Thiên không nói năng gì mà vẻ mặt ngây ngô ngơ ngẩn thì cho ngay là con người nhỏ tuổi hãy còn e lệ sượng sùng, không dám nói huỵch toẹt ra ý nghĩ của mình. Lão liền cười khanh khách nói:

- A Đang! Đánh thuyền về đi thôi.

A Đang vừa kinh ngạc vừa mừng thầm hỏi:

- Gia gia! Gia gia bảo đưa cả y về hay sao?

Đinh Bất Tam đáp:

- Gã là cháu rể ta mà không đưa gã về nhà để gã chuồn thẳng một lèo thì Đinh Bất Tam này còn làm người được nữa ư?

Đinh Đang hý hửng tươi cười. Nàng nguýt Thạch Phá Thiên một cái rồi mặt đỏ bừng lên. Nàng cầm cây sào tre nhẹ nhàng chống xuống nước. Con thuyền chui ra khỏi gầm cầu lướt đi.

Thạch Phá Thiên toan hỏi:

- Nhà cô ở đâu?

Nhưng lòng chàng bối rối, nhiều mối nghi ngờ chẳng biết nên hỏi câu nào trước. Rồi chàng rụt lưỡi vào không hỏi nữa.

Thạch Phá Thiên nhìn con sông nhỏ này tựa hồ như một dải bích ngọc. Mảnh trăng chiếu sáng vàng xuống mặt nước coi rất rực rỡ. Mỗi lần Đinh Đang chống đầu sào xuống nướoc đánh bõm một cái là một lần mặt nước lăn tăn sóng gợn thành những đợt vòng tròn. Con thuyền nhỏ ru lướt trên làn nước bạc.

Có lúc hoa cỏ hai bên bờ sông đụng vào mạn thuyền phát ra những tiếng sột soạt nhè nhẹ. Có lúc cành liễu trên bờ rủ xuống quét vào đầu Đinh Đang cùng Thạch Phá Thiên, tựa hồ như bàn tay mềm mại vuốt ve mái tóc hai người.

Đêm khuya thanh vắng, mùi thơm của hoa cỏ êm dịu man mát ru hồn Thạch Phá Thiên vào cõi mộng.

Con thuyền nhỏ chui qua hết gầm cầu này đến gầm cầu khác. Dòng sông uốn khúc quanh co. Hồi lâu thuyền đến bên những bậc ghép toàn bằng đá trắng.

Đinh Đang cầm dây thuyền liệng xuống quấn vào một cái cọc bên bậc đá. Nàng toét miệng nhìn Thạch Phá Thiên nở một nụ cười sung sướng rồi tung mình nhảy lên bậc đá. Đinh Bất Tam cười nói:

- Bữa nay ngươi ở địa vị tân lang. Nào xin mời tân lang.

Thạch Phá Thiên chẳng hiểu chi hết, chàng ngơ ngơ ngẩn ngẩn theo sau Đinh Đang tiến vào, một cái cổng sơn đen rồi đi trên con đường khá dài rải toàn bằng một thứ đá trứng ngỗng. Chàng lại theo nàng qua cổng tò vò đi vào vườn hoa. Trong vương hoa có một cái đình bát giác.

Đinh Đang đưa Thạch Phá Thiên vào trong đình.

Đinh Bất Tam cũng theo vào.

Lão cười nói:

- Tân lang! Mời tân lang ngồi!

Thạch Phá Thiên chẳng hiểu tân lang là nghĩa gì, nhưng chàng thấy Đinh Bất Tam bảo ngồi thì chàng cũng ngồi xuống.

Đoạn Đinh Bất Tam dắt tay cô cháu gái xuyên qua vườn hoa đi mỗi lúc một xa.

Nửa đêm Hải Thạch tìm bang chủ

Lúc ấy trăng tỏ chiếu xế về Tây, những bông hoa ngoài lương đình in bóng chênh chếch dài thườn thượt. Ngọn gió hiu hiu lay động đầu cành. Cây đu cạnh lương đình cũng đưa qua đưa lại.

Thạch Phá Thiên đưa tay sờ vào vết sẹo đầu vai mà suy nghĩ mung lung dường như để cố nhớ lại xem vì đâu mà có.

Bỗng nghe tiếng bước chân sột soạt từ ngoài đi vào.

Hai thiếu phụ trung niên đang thoăn thoắt theo lối đi cạnh những luống hoa tiến vào trước lương đình.

Hai mụ nghiêng mình thi lễ, miệng tủm tỉm cười nói:

- Mời Tân quan nhân vào nội đường thay áo.

Thạch Phá Thiên ngơ ngác không hiểu thay áo để làm gì nhưng cũng đi theo. Qua vườn hoa, ba người men theo dọc bờ ao sen, rồi xuyên qua một dãy hành lang nữa mới đến một gian phòng chái hữu. Trong gian phòng đã đặt sẵn một bồn nước nóng. Cạnh bồn nước treo sẵn một đôi khăn tắm.

Một thiếu phụ cười nói:

- Mời Tân quan nhân tắm rửa đi. Lão gia bảo vì thời gian cấp bách, không kịp chuẩn bị áo mới. Vậy Tân quan nhân dùng tạm quần áo của mình cũng được.

Hai thiếu phụ nói xong cười khúc khích lui ra khỏi phòng khép cửa lại.

Thạch Phá Thiên ngẩn người ra nghĩ thầm:

- Rõ ràng mình là Cẩu Tạp Chủng mà sao lại biến thành Thạch bang chủ? Đinh Đang kêu mình bằng Thiên ca. Vào tới quán lương đình thì Đinh lão gia gọi mình bằng tân lang. Bây giờ hai mụ này lại xưng hô là Tân quan nhân, thì còn trời nào hiểu được.

Sau chàng tự nhủ:

- Thôi đành tới đâu hay tới đó. Xem chừng Đinh Bất Tam và Đinh Đang đối với mình chẳng có tâm địa gì độc ác, mình bất tất lo ngại làm chi.

Bồn nước nóng đưa mùi thơm lên mũi, Thạch Phá Thiên chẳng cần suy

nghĩ nữa, cởi quần áo ra ngồi vào trong bồn tắm rửa, kỳ cọ sạch hết cáu ghét trong mình. Chàng cảm thấy tinh thần thoải mái dễ chịu.

Thạch Phá Thiên vừa mặc quàn áo xong thì nghe có tiếng một người đàn ông gọi:

- Mời Tân quan nhân lên nhà làm lễ bái thiên địa.

Thạch Phá Thiên giật mình kinh hãi. Chàng vừa nghe ba chữ "bái thiên địa" liền hiểu ngay ba tiếng "Tân quan nhân" là gì.

Chàng lẩm bẩm:

- Thuở nhỏ mình đã nghe mẫu thân nói đến chuyện Tân quan nhân và Tân nương tử bái thiên địa tức là làm lễ thành hôn. Vậy vụ này là thế nào đây?

Thạch Phá Thiên ngẩn người ra không biết nói sao thì lại nghe tiếng người bên ngoài hỏi:

- Tân quan nhân đã bận quần áo xong chưa?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Xong rồi.

Người kia đẩy cửa bước vào. Gã đeo vào cổ chàng một dải lụa đào, còn đóa hoa tất bằng nhiều điều thì đính vào vạt áo trước ngực chàng.

Gã cười nói:

- Cung hỉ! Cung hỉ!

Rồi gã nắm lấy tay chàng dắt đi.

Thạch Phá Thiên chân tay luống cuống, theo gã kia xuyên qua mấy lần phòng ốc cùng cửa ngách đến sảnh đường.

Trong sảnh đường tám cây hồng chúc sáng rực, ngọn lửa không ngớt lay động.

Giữa nhà đặt một cỗ bàn bát tiên trải khăn hồng.

Đinh Bất Tam đứng trong sảnh đường nhìn ra ngoài vẻ mặt tươi cười hể hả.

Thạch Phá Thiên vừa bước lên sảnh đường thì ba gã ngồi ngoài hiên nổi lên điệu sáo véo von.

Gã trai dắt Thạch Phá Thiên vừa rồi dõng dạc lên tiếng:

- Mời tân nương nương ra sảnh đường.

Tiếng ngọc đeo xủng xẻng vang lên.

Hai thiếu phụ lúc nãy nâng đỡ một thiếu nữ đầu trùm khăn hồng, mình mặc áo tía lững thững bước ra.

Thạch Phá Thiên mới trông dáng điệu đã biết ngay là Đinh Đang.

Cả ba người đứng ở mé hữu Thạch Phá Thiên.

Ánh lửa chạp chờn, xạ hương ngào ngạt.

Thạch Phá Thiên tâm thần vừa hồ đồ, vừa sợ hãi, lại vừa vui mừng.

Gã trai kia cất tiếng xướng:

- Bái thiên!

Thạch Phá Thiên thấy Đinh Đang nhìn ra giữa sân lạy phục xuống, còn đang ngơ ngẩn, thì gã trai ghé vào tai chàng nói nhỏ:

- Tân quan nhân quỳ xuống khấn đầu đi!

Đồng thời gã khẽ đẩy lưng chàng một cái.

Thạch Phá Thiên nghĩ bụng:

- Điệu này mình không lạy cũng không xong rồi.

Chàng liền quỳ xuống sì sụp lạy như tế sao.

Một thiếu phụ phù dâu thấy chàng lạy lấy lạy để thì không nhịn được, bật lên cười hích hích.

Gã trai lại xướng:

- Bái địa!

Thạch Phá Thiên và Đinh Đang xoay mình hướng vào trong khấu đầu lạy xuống.

Gã kia xướng:

- Bái gia gia!

Đinh Bất Tam nghe xướng liền đứng ra giữa nhà. Đinh Đang phục xuống lạy ngay.

Thạch Phá Thiên ngần ngừ một chút rồi cũng sụp lạy.

Gã trai lại xướng:

- Phu phụ giao bái.

Thạch Phá Thiên thấy Đinh Đang xoay mình lại hướng vào chàng quỳ xuống thì đột nhiên tỉnh ngộ, liền lớn tiếng nói:

- Gia gia! Đinh Đinh Đang Đang! Vụ này… làm sao đây?… Cháu không phải là Thạch bang chủ mà cũng không phải là Thiên ca đâu. Ông cháu cô nương nhận lầm. Sau này đừng trách nhé.

Đinh Bất Tam cười nói:

- Thằng nhỏ này lẩn thẩn lắm! Bây giờ mà còn nói vớ vẩn thế. Không ai trách đâu.

Thạch Phá Thiên lại hỏi:

- Đinh Đinh Đang Đang! Ta xin hỏi trước: chúng ta bái thiên địa thế này là chuyện đùa hay chuyện thật?

Đinh Đang vẫn quỳ dưới đất, đầu trùm khăn hồng. Đột nhiên nàng nghe tiếng hỏi vậy liền cười đáp:

- Dĩ nhiên là sự thật. Có lý đâu là chuyện đùa được?

Thạch Phá Thiên nói:

- Bữa nay cô nương nhận lầm người ta cũng không cần. Sau này cô hối hận lại kéo tai, hay cắn vai ta là không được đâu.

Mọi người trên nhà dưới nhà đều cười ồ lên. Đinh Đang không nhịn được, cũng bật cười khúc khích. Nàng khẽ bảo Thạch Phá Thiên:

- Vĩnh viễn không bao giờ tiểu muội hối hận cả. Tiểu muội chỉ mong được Thiên ca đối đãi tử tế, chẳng khi nào tiểu muội dám bẹo tai hay cắn vai Thiên ca hết.

Đinh Bất Tam vui vẻ lớn tiếng nói:

- Vợ béo tai chồng là việc thiên kinh địa nghĩa từ thời Bàn Cổ khai thiên lập địa đã có thế rồi. Cẩu Tạp Chủng! A Đang quỳ trước mặt người lâu thế rồi

mà ngươi không trả lễ ư?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Dạ dạ.

Rồi chàng quì xuống đáp lễ. Hai người làm lễ giao bái trên tấm thảm đỏ.

Gã trai kia tuyên lời chúc tụng:

- Vợ chồng hành lễ, giao bái đã xong, đưa vào động phòng, tân lang tân nương, trăm năm hòa hợp, con đống cháu đàn.

Đờn sáo lại nổi lên.

Một thiếu phụ tay cầm hai cây hồng chúc đi trước dẫn đường. Còn một thiếu phụ dắt tay Đinh Đang. Gã trai xướng lễ dắt tay Thạch Phá Thiên. Một dải lụa đào quàng lấy cô dâu chú rể đưa vào trong một gian phòng.

Gian phòng này so với gian phòng ở Tổng đàn bang Trường Lạc thì nhỏ hơn nhiều. Cách trần thiết cũng không được hoa lệ như vậy. Những hồng chúc rung rinh, những chỗ rũ màn điều, nơi treo giấy đỏ, nên bầu không khí trong phòng đầy vẻ vui tươi ấm cúng.

Mấy người phò dâu rể vào để chàng và nàng ngồi xuống cạnh giường.

Trên bàn đã đặt sẵn bình rượu vào chung rồi đồng thanh nói:

- Cung hỉ cô gia cùng tiểu thư uống chung rượu giao bôi này.

Rồi bọn họ vừa cười khúc khích vừa đi ra khỏi phòng đóng cửa lại.

Thạch Phá Thiên ngực đánh thình thình. Tuy chàng không hiểu thế sự, nhưng cũng biết cùng Đinh Đang đã bái thiên địa là nên đạo vợ chồng rồi.

Chàng thấy Đinh Đang ngồi nghiêm chỉnh. Đầu phủ tấm khăn hồng vẫn còn để yên, người nàng không nhúc nhích.

Hồi lâu, Thạch Phá Thiên muốn gợi chuyên liền lên tiếng hỏi:

- Đinh Đang Đinh Đang! Trên đầu cô nương phủ khăn như vậy có khó chịu không?

Đinh Đang cười đáp:

- Khó chịu lắm, Thiên ca mở giùm muội đi!

Thạch Phá Thiên đưa hai ngón tay cặp góc tấm khăn hồng khẽ mở ra.

Dưới ánh hồng chúc Thạch Phá Thiên thấy Đinh Đang xinh đẹp lồ lộ, khóe hạnh tươi cười thì chàng cũng vui mừng khôn tả.

Chàng ngẩn người ra nhìn một lúc rồi nói:

- Cô… cô đẹp lắm.

Đinh Đang tủm tỉm cười, má lúm đồng tiền lại càng dễ thương nàng từ từ cúi đầu xuống.

Giữa lúc ấy, bỗng nghe từ phía ngoài phòng có tiếng Đinh Bất Tam nói lớn:

- Đêm nay gặp ngày lành tháng tốt, lão phu làm lễ vu quy cho tiểu tôn nữ. Ông bạn ở đâu tới hãy xuống đây uống chén rượu mừng cho đôi trẻ.

Bên kia, ở trên cao có người đáp vọng xuống:

- Tại hạ là Bối Hải Thạch dưới trướng Thạch bang chủ bang Trường Lạc kính cẩn dâng lời thỉnh an lên Đinh Tam gia. Đêm khuya khuấy rối thật là đắc tội, mong rằng Đinh Tam gia hãy lượng thứ cho.

Thạch Phá Thiên khẽ nói:

- Ồ! Bối tiên sinh đã đến đó.

Đinh Đang hơi nhíu cặp lông mày, nàng chống ngón tay lên môi ra hiệu cho chàng đừng lên tiếng.

Đinh Bất Tam cười khanh khách nói:

- Lão phu cứ tưởng thằng cha nào đến để bắt gà trộm chó, té ra là mấy ông bạn ở bang Trường Lạc. Các vị muốn uống rượu mừng không? Đừng có to tiếng làm kinh động đến tôn nữ tế cùng tôn nữ nhi của lão phu.

Lời nói của Đinh Bất Tam tỏ ra rất vô lễ, nhưng Bối Hải Thạch dày công hàm dưỡng, không lấy thế làm tức tối. Y hắng giọng đáp:

- Té ra nay là ngày đại hỉ của lệnh tôn tiểu thư. Vậy mà anh em tại hạ lỗ mãng đến đây không mang theo lễ mừng. Xin để ngày khác tới chúc đàng hoàng sẽ uống hỷ tửu. Hiện giờ tệ bang có việc gấp, cần được ra mắt Thạch bang chủ. Cảm phiền Đinh Tam gia dẫn vào yết kiến. Bọn tại hạ cảm kích vô cùng! Nếu không có việc gấp thì đêm hôm khuya khoắt, bọn tại hạ có lớn mật đến đâu cũng không dám tới quấy nhiễu tới giấc ngủ của Đinh tam gia!

Đinh Bất Tam nói:

- Bối đại phu! Đại phu cũng là một cao nhân tiền bối trong võ lâm, bất tất phải khách sáo với Đinh lão tam. Đại phu nói Thạch bang chủ nào đó? Phải chăng trỏ vào tên Cẩu Tạp Chủng, tân tôn nữ tế của lão phu? Lão bảo các vị nhận lầm người, bất tất phải vào yết kiến nữa.

Đi theo Bối Hải Thạch là tám tên cao thủ trong bang. Bọn chúng thấy Đinh Bất Tam thóa mạ Bang chủ mình là Cẩu Tạp Chủng thì tức giận vô cùng, đã toan lên tiếng đấu khẩu. Nhưng Bối Hải Thạch đã nghe chính miệng Thạch Phá Thiên tự xưng là Cẩu Tạp Chủng nên biết rõ là Đinh Bất Tam không có ý gì nhục mạ. Y còn hiểu rõ Bang chủ không phải người đoan chính, tới đâu là làm chuyện bướm ong ở đó. Trước nay chàng ngủ trong nhà có con gái là thường. Nhưng bây giờ y thấy chàng là tôn nữ tế của lão ma đầu thì trong lòng không khỏi lo phiền.

Y tự nhủ:

- Vụ này tất xảy ra mối lo về sau. Bọn mình không nên gây thù hằn với anh em nhà họ Đinh.

Bối Hải Thạch nghĩ vậy liền nói:

- Đinh Tam gia! Thực tình tệ bang đang có việc khẩn cấp bọn tại hạ cần xin chỉ thị của Bang chủ. Còn điều tệ Bang chủ nói giỡn như vậy, bọn tại hạ cũng biết là có thực.

Thạch Phá Thiên ở trong nghe giọng nói của Bối Hải Thạch thì nghĩ ngay đến lúc chàng bị khốn vì bịnh hàn nhiệt, ngày đêm y tận tâm chăm sóc với một tấm lòng quan thiết. Bây giờ y gặp việc khẩn cấp lo âu, chàng không thể bỏ mặc được.

Nghĩ vậy chàng liền mở cửa sổ lớn tiếng gọi:

- Bối tiên sinh! Ta ở đây. Các vị kiếm ta phải không?

Bối Hải Thạch đáp ngay:

- Chính phải! Thuộc hạ có việc khẩn cấp cần trình Bang chủ.

Thạch Phá Thiên nói:

- Ta là Cẩu Tạp Chủng, chứ không phải Bang chủ của các vị. Nếu các vị tìm ta thì được chứ kiếm Bang chủ thì không có đâu.

Bối Hải Thạch lộ vẻ bẽ bàng đáp:

- Bang chủ lại nói giỡn rồi. Xin Bang chủ rời gót ra đây để bọn thuộc hạ được trình việc.

Thạch Phá Thiên hỏi:

- Có phải các vị muốn ta ra đó không?

Bối Hải Thạch đáp:

- Chính phải!

Đinh Đang chạy ra nắm áo chàng khẽ nói:

- Thiên ca! Đừng đi nữa.

Thạch Phá Thiên nói:

- Ta ra nói cho rõ rồi lập tức quay về.

Dứt lời, chàng tung mình qua cửa sổ nhảy ra ngoài. Chàng thấy Bối Hải Thạch đứng trên mặt tường về mé Tây viện. Phía sau y còn có tám người đứng trên nóc nữa. Mé Đông còn có một người ngồi trên cành cây dẽ, người này chính là Đinh Bất Tam. Cành cây chĩu xuống rồi lại đưa lên, chuyển động nhịp nhàng.

Đinh Bất Tam nói:

- Bối đại phu! Đại phu có việc nói với tôn nữ tế của lão phu, lão phu muốn nghe được không?

Bối Hải Thạch ngập ngừng:

- Cái đó…

Y rủa ngầm:

- Lão đã là một bậc cao nhân tiền bối trong giới võ lâm, há lại không biết đi nghe lén chuyện của người ta là phạm vào luật lệ giang hồ ư? Ta đang đêm đến tìm Bang chủ để trình việc cơ mật của bản bang thì khi nào để cho người ngoài nghe được? Ta thường nghe lão này tính tình cổ quái, quả nhiên danh bất hư truyền.

Y nghĩ vậy liền nói tiếp:

- Việc này tại hạ không dám tự chuyên. Hiện có Bang chủ ở đay, nhất thiết do người định đoạt.

- Tốt lắm! Tốt lắm! Đại phu đổ trách nhiệm tôn nữ tế của ta càng hay. Này! Cẩu Tạp Chủng! Bối đại phu có chuyện nói với ngươi, ta cũng muốn nghe ngươi chịu không?

Thạch Phá Thiên hỏi lại:

- Gia gia định nghe làm chi?

Đinh Bất Tam cười ha hả nói:

- Này con hiếu, cháu hiền! Này Bối đại phu! Có gì thì nói mau đi. Một khắc xuân đêm đáng giá ngàn vàng. Tôn nữ ta gặp buổi động phòng hoa chúc mà đại phu cứ lằng nhằng mãi thế này thì thật là tai hại.

Bối Hải Thạch sợ Thạch Phá Thiên cũng sẽ nói như vậy, lời Bang chủ đã nói ra thì sẽ không thể vãn hồi được nữa. Tuy y trong lòng rất khó chịu mà phải nói ngay:

- Bang chủ! Phái Tuyết Sơn có phái người đến Tổng đà kiếm Bang chủ.

Thạch Phá Thiên hỏi lại:

- Phái Tuyết Sơn ư? Tức bọn Hoa Vạn Tử cô nương chứ gì?

Trong võ lâm kể ra có hàng trăm hàng ngàn môn phái nhưng Thạch Phá Thiên chỉ biết một phái Tuyết Sơn và trong phái này chàng chỉ biết có một mình Hoa Vạn Tử, nên chàng buột miệng nói đến tên nàng.

Bối Hải Thạch đáp:

- Có Hoa Vạn Tử cô nương, ngoài ra còn mấy người nữa, người dẫn đầu là Khí Hàn Tây Bắc Bạch…

Y nói tới năm chữ Bạch thì ngừng một chút và chăm chú nhìn Thạch Phá Thiên. Lúc này bóng trăng soi vào giữa mặt chàng, Bối Hải Thạch thấy chàng nghe tới năm chữ "Khí Hàn Tây Bắc Bạch" mà không lộ vẻ gì khác lạ liền cảm thấy vững dạ, nghĩ thầm:

- Bang chủ mình vẫn thản nhiên, đủ tỏ y là cao nhân bình tĩnh bậc nhất. Nếu không thế thì sao lại coi đối phương chẳng vào đâu?

Y liền nói tiếp:

- Ngoài ra còn có tám chín gã sư đệ đều là những tay đáo để trong phái Tuyết Sơn.

Đinh Bất Tam nói xen vào:

- Dù là tên thất phu Bạch Tự Tại có đến thì đã làm gì ai? Bối đại phu! Lão phu nghe nói môn "Ngũ Hành Lục Hợp chưởng" của đại phu không phải tầm thường mà sao đại phu vừa thấy Bạch Vạn Kiếm đến đã hoang mang như vậy?

Bối Hải Thạch nghe Đinh Bất Tam khen ngợi môn "Ngũ Hành Lục Hợp chưởng" của mình thì trong lòng cũng hơi đắc ý.

Y lẩm bẩm:

- Lão ma đầu này trước nay nổi tiếng tự phụ vô cùng, mà sao hắn còn để ý môn "Ngũ Hành Lục Hợp chưởng" của mình?

Rồi tủm tỉm cười đáp:

- Chút công phu nhỏ mọn đó có chi đáng kể. Bang Trường lạc của bọn tại hạ tuy là một bang phái nhỏ bé, nhưng trước nay từ Ngũ Nhạc cho đến Trung Nguyên cũng chưa đến nỗi bị phái nào lấn áp.

Ngừng một lát y nói tiếp:

- Có điều tệ bang cùng phái Tuyết Sơn xưa nay vốn không có chuyện giao du đi lại, thế mà Khí Hàn Tây Bắc lại đùng đùng kéo đến đòi gặp mặt tệ Bang chủ ngay lập tức. Bọn tại hạ xin chờ đến sáng mà y cũng không chịu. Trong vụ này tất có chuyện gì hiểu lầm, nên tại hạ phải xin tệ Bang chủ cho chỉ thị.

Thạch Phá Thiên hỏi:

- Hôm qua, Hoa cô nương sấn vào Tổng đà bị Trần hương chủ bắt được. Sáng sớm nay đã tha cô ra rồi. Phái Tuyết Sơn có lẽ vì thế mà đem lòng tức giận chăng?

Bối Hải Thạch đáp:

- Vụ này hoặc giả có điều quan hệ cũng nên. Nhưng thuộc hạ đã hỏi lại Trần hương chủ thì y nói là Hoa cô nương được Bang chủ đối xử rất lịch sự lại không đụng chạm đến một mảy lông của cô ta, cũng không tra hỏi gì về tội trà trộn vào Tổng đà. Thế thì Bang chủ cũng đã nể mặt phái Tuyết Sơn lắm rồi còn gì. Thuộc hạ coi vẻ mặt Khí Hàn Tây Bắc thì xem chừng có chuyện gì đặc biệt quan trọng dường như không phải vì lý do mình bắt Hoa cô nương đêm qua mới đến.

Thạch Phá Thiên nói:

- Bây giờ Bối tiên sinh muốn ta phải làm gì?

Bối Hải Thạch đáp:

- Cái đó bọn thuộc hạ chờ hiệu lệnh của Bang chủ quyết định. Nếu Bang chủ bảo dụng văn thì bọn thuộc hạ quay về lấy lời lẽ tử tế đối với họ. Đó là chính sách lấy mềm dẻo đối lại với cứng rắn. Trường hợp mà Bang chủ bảo dụng võ thì bọn thuộc hạ sẽ làm cho họ biết đến Tổng đà thì dễ mà ra đi thì khó. Cái đó cũng có lý: Ai bảo bọn họ đến bang Trường Lạc càn rỡ làm chi? Trường hợp thứ ba nữa là Bang chủ thân hành quay về xem ý kiến họ thế nào rồi sẽ tùy cơ ứng biến. Đường lối này có lẽ hay hơn hết.

Thạch Phá Thiên ở cùng một căn phòng với Đinh Đang, chàng vẫn băn khoăn trong dạ. Chàng không hiểu sau cuộc động phòng hoa chúc rồi còn chuyện gì xảy ra nữa.

Thạch Phá Thiên nghĩ vậy liền nói:

- Thế thì để tại hạ quay về xem sao? Nếu có chỗ hiểu lầm, tại hạ sẽ nói toạc ra cho họ biết là xong.

Chàng quay lại nói với Đinh Đang và Đinh Bất Tam:

- Gia gia! Đinh Đinh Đang Đang! Bây giờ Cẩu Tạp Chủng phải đi đây.

Đinh Bất Tam vò đầu bứt tai nói:

- Như thế không được! Bọn tiểu tử phái Tuyết Sơn đến rắc rối thì để ta đi sát phạt bọn chúng cho. Hơn nữa ta đã giết hai tên đệ tử của phái Tuyết Sơn là đã kết oán với Bạch lão nhi. Bây giờ ta có giết thêm mấy mạng nữa thì cũng kể chung vào một món nợ.

Đinh Bất Tam đã giết Tôn Vạn Niên và Chữ Vạn Thành. Phái Tuyết Sơn lấy vụ này làm nhục nhã vô cùng nên họ giữ kín không nói ra. Vợ chồng Thạch Thanh và Mẫn Nhu tuy được nghe rồi nhưng không tiết lộ với ai. Trên chốn giang hồ ít người biết vụ này.

Bối Hải Thạch nghe Đinh Bất Tam nói thế thì nghĩ bụng:

- Thế lực phái Tuyết Sơn đang lúc hưng thịnh, chẳng những võ công thầy trò phái này đã cao cường mà họ còn giao hảo với các phái võ ở Trung Nguyên. Bọn mình không nên vô cớ gây cừu địch với họ để rước lấy điều phiền não cho bang Trường Lạc.

Hổ Mãnh đường hội kiến quần hùng

Bối Hải Thạch nghĩ vậy liền nói:

- Theo thiển ý của thuộc hạ thì Bang chủ nên thân hành quay về gặp mấy nhân vật phái Tuyết Sơn là hay hơn cả. Thuộc hạ thiết nghĩ đây là một việc nhỏ mọn của tệ bang không dám phiền đến đại giá Đinh Tam gia. Bọn tại hạ thu xếp xong vụ này rồi sẽ đến phủ bái yết, nên chăng?

Bối Hải Thạch tuyệt không nhắc đến chuyện uống rượu mừng, vì Thạch Phá Thiên quay về Tổng đà rồi sẽ khuyên chàng thủ tiêu kết hôn với nhà họ Đinh.

Đinh Bất Tam nói:

- Bối đại phu nói vậy là không được. Đinh mỗ đã nói đi thì thế nào cũng đi. Đinh lão tam nhất định can thiệp vào vụ này cho bang Trường Lạc.

Đinh Đang ở trong phòng nghe mọi người nói chuyện liền đoán ngay phái Tuyết Sơn sở dĩ hưng binh vấn tội bang Trường Lạc cũng chỉ vì lang quân mình quen thói trăng hoa ong bướm. Chàng trông thấy Hoa Vạn Tử xinh đẹp liền giở giọng khinh bạc, mười phần có đến tám chín phần là chàng đã giở thủ đoạn cường bạo với thị. Còn câu chuyện Trần hương chủ nói cái gì không đụng đến một mảy lông của thị là cố ý lấp liếm cho Bang chủ gã.

Nàng lại nghĩ tới đêm nay là đêm động phòng hoa chúc mà Thạch Phá Thiên chỉ nóng lòng quay về để gặp Hoa Vạn Tử, bỏ mình không nhìn nhỏi gì đến, thì cái tức bực đó nàng chịu làm sao nổi?

Nàng nghe câu chuyện giữa gia gia và Bối Hải Thạch dần dần đi đến chỗ va chạm. Nàng liền tung mình nhảy ra sân nói:

- Gia gia! Trong bang của Thạch lang có việc, chàng muốn quay về Tổng đà. Vậy không thể lấy tư tình nhi nữ mà làm lỡ việc lớn của chàng. Bây giờ cháu tính: Cả hai ông cháu ta cùng đi theo Thạch lang thử xem trong phái Tuyết Sơn có những nhân vật nào định gây rối rồi sẽ liệu.

Thạch Phá Thiên tuy không muốn ở trong động phòng với Đinh Đang, vì chàng cảm thấy trai gái ở trong phòng tính chuyện vợ chồng thì không khỏi thẹn thùng. Nhưng chàng cũng lại không muốn xa Đinh Đang. Nghe nàng nói vậy, chàng mừng rỡ vô cùng liền cười đáp:

- Hay lắm! Hay lắm! Đinh Đinh Đang Đang! Nàng cùng ta đi với nhau là

phải. Cả gia gia cũng đi nữa.

Bọn Bối Hải Thạch thấy Bang chủ nói vậy không dám có điều chi dị nghị nữa.

Đoàn người ra đến bờ sông xuống một con thuyền lớn trở về Tổng đà.

Bối Hải Thạch khẽ nói với Thạch Phá Thiên:

- Bang chủ nên khuyên Đinh Tam gia chớ nên sát hại người phái Tuyết Sơn để kết thêm mối oan cừu vô vị.

Thạch Phá Thiên gật dầu đáp:

- Phải rồi! Sao lại có thể tính đến chuyện sát nhân được? Như vậy chẳng há biến thành người tồi bại ư?

Bối Hải Thạch nghe Thạch Phá Thiên nói vậy bất giác miệng há hốc ra, líu lưỡi không biết gì nữa.

Y bụng bảo dạ:

- Sao Bang chủ đột nhiên thốt ra những lời giả nhân nghĩa như thế được?

Đoàn người về đến Tổng đà bang Trường Lạc.

Đinh Đang nói:

- Thiên ca! Tiểu muội vào phòng Thiên ca để đổi mặc nam trang đặng đi theo Thiên ca cho tiện. Tiểu muội muốn coi Hoa cô nương nhan sắc nguyệt thẹn hoa nhường đến thế nào?

Thạch Phá Thiên rất lấy làm hứng thú. Chàng cười hỏi:

- Sao lại làm thế?

Đinh Đang cười đáp:

- Tiểu muội không muốn nàng biết mình là một cô gái để nói chuyện tiện hơn.

Thạch Phá Thiên nghe nàng bảo không để cho Hoa Vạn Tử biết nàng là gái, thì chàng vừa thẹn thò lại vừa đắc ý, bất giác tâm thần phấn khởi, chàng nói:

- Hay lắm! Ta đưa nàng vào thay đổi y phục.

Đinh Bất Tam cũng nói:

- Ta cũng muốn cải trang luôn. Bối đại phu! Ta hóa trang làm một tên tiểu đầu mục bên quý bang được không?

Bản tâm Bối Hải Thạch không muốn cho người phái Tuyết Sơn biết Đinh Bất Tam hợp sức với bang Trường Lạc. Y nghe lão nói vậy thì rất hợp ý mình liền thản nhiên đáp:

- Đinh Tam gia muốn thế nào xin cứ tùy tiện.

Hai ông cháu Đinh Bất Tam liền theo Thạch Phá Thiên vào phòng ngủ.

Vừa đẩy cửa, Thị Kiếm đang ngủ nghe tiếng kẹt, liền la lên một tiếng nhảy vội xuống giường.

Thị nhìn thấy hai ông cháu Đinh Bất Tam thì rất đỗi ngạc nhiên.

Thạch Phá Thiên không thể một lúc mà giải thích rõ cho Thị nghe được.

Chàng chỉ nói:

- Thị Kiếm tỉ nương! Hai vị này muốn hóa trang, tỷ nương… giúp các vị một tay.

Chàng chỉ lo Thị Kiếm hỏi lôi thôi, nhất là vụ bái thiên địa chàng không dám hé răng, chàng liền đi thẳng vào hoa sảnh bên ngoài phòng.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, Trần Xung Chi đứng ngoài sảnh đường nói:

- Khải bẩm Bang chủ! Các anh em đang chờ đại giá Bang chủ tại Hổ Mãnh đường.

Trước mắt Thạch Phá Thiên đột nhiên hiện ra một gã thiếu niên mặt đẹp như ngọc, chàng không khỏi giật mình.

Đinh Đang mặc một bộ áo màu xanh, đầu đội khăn thơ sinh, tay cầm một cây quạt giấy.

Tuy Thạch Phá Thiên không hiểu thế nào là phong lưu nho nhã, nhưng chàng thấy Đinh Đang cải trang thế này so với lúc trước là một vị tân nương tử lại càng hấp dẫn hơn.

Đinh Bất Tam mặc áo ngắn bằng vải thô. Trên mặt bôi chút mực lạt, chân đi giày gai. Vai bên phải cao hơn vai bên trái. Lão bước cao bước thấp như người què, trông thật xấu xa.

Thạch Phá Thiên vừa nhìn thấy, cơ hồ chàng không nhận ra.

Một lúc chàng mới cười ha hả nói:

- Gia gia! Điệu bộ gia gia đã hoàn toàn biến đổi hẳn.

Trần Xung Chi khẽ nói:

- Bang chủ! Bang chủ có cần dắt binh khí không?

Thạch Phá Thiên trố mắt ra hỏi lại:

- Dắt binh khí gì? Làm sao mà phải dắt binh khí?

Trần Xung Chi tưởng chàng cho mình hỏi ỡm ờ, gã vội đáp:

- Dạ dạ!

Rồi đi trước dẫn đường.

Bốn người đi tới Hổ Mãnh đường.

Trần Xung Chi đẩy cửa ra, mấy chục người trong sảnh đường lật đật đưng dậy đồng thanh nói:

- Xin tham kiến Bang chủ.

Thạch Phá Thiên không ngờ sảnh đường này lại rộng đến thế, chứa đủ được số đông người, chàng giật mình kinh hãi. Khi thấy mọi người khom lưng thi lễ, chàng đã không biết đáp lại thế nào mà cũng không hiểu nói sao cho phải, chỉ đứng thộn mặt ra trước cửa, bất giác chân tay luống cuống.

Xung quanh đại đường chỗ nào bàn ghế cũng đặt đèn nến sáng trưng. Mấy chục hán tử cao có thấp có chia ra đứng hai bên. Chính giữa đặt một chiếc ghế bành da hổ.

Bầu không khí trong nhà đại sảnh rất oai nghiêm. Trước nay chàng chưa từng trông thấy cảnh tượng này bao giờ, nên đâm ra rụt rè như một chàng trai ở thôn quê, không dám thở mạnh. Chàng đưa mắt nhìn Bối Hải Thạch để cầu viện. Chàng mong y chỉ bảo cho mình cách đối xử thế nào là phải.

Bối Hải Thạch vội bước đến bên cửa sổ đỡ tay cho Thạch Phá Thiên khẽ nói:

- Bang chủ! Chúng ta an tọa đã, rồi hãy mời những ông bạn phái Tuyết Sơn vào.

Trước tình trạng Thạch Phá Thiên chẳng còn ý định gì nữa, nhất thiết chàng đều nghe Bối Hải Thạch an bài.

Bối Hải Thạch đưa chàng vào bên ghế bành da hổ rồi khẽ bảo:

- Mời Bang chủ ngồi xuống.

Thạch Phá Thiên ngơ ngác hỏi:

- Tại hạ… ngồi đây à?

Trong lòng chàng hồi hộp khôn tả. Mắt chàng bất giác nhìn vào Đinh Đang.

Chàng không tự chủ được tựa hồ khẩn cầu nàng dắt tay mình ra khỏi nhà đại sảnh, trốn đi một nơi thâm sơn cùng cốc nào thật xa, không lai vãng chi địa phương này nữa.

Đinh Đang nhìn chàng tủm tỉm cười ra chiều cổ võ.

Thạch Phá Thiên nhận thấy trong cặp mắt nàng có tình ý tha thiết tựa hồ như bảo mình:

- Thiên ca! Đừng sợ hãi chi hết. Đã có tiểu muội kề cận dù có việc gì khó đến đâu, tiểu muội cũng giúp giùm cho được.

Chàng liền thấy tinh thần phấn khởi, trong lòng vừa cảm kích vừa được an ủi. Chàng liền ngồi xuống ghế da hổ.

Thạch Phá Thiên ngồi xuống rồi Đinh Bất Tam cùng Đinh Đang đứng ở phía sau.

Trong sảnh đường mấy chục hán tử đều theo thứ tự mà ngồi.

Bối Hải Thạch lên tiếng:

- Chúng vị huynh đệ! Những ngày vừa qua Bang chủ mình lâm trọng bệnh, may người lành được hoàng thiên bảo hộ nay đã bình phục. Tuy nhiên tinh thần người chưa được hoàn toàn sáng suốt như cũ. Nếu Bang chủ không ra tiếp kiến thì chẳng khác gì người vẫn nằm trên giường bệnh chưa dậy được. Ha ha! Nội công Bang chủ đã cao thâm như vậy thì cái ma bệnh cỏn con kia làm gì được người? Thưa Bang chủ! Bây giờ chúng ta mời các ông bạn phái Tuyết Sơn vào được chưa?

Thạch Phá Thiên chỉ ậm ừ một cách hồ đồ, chớ không rõ là được hay không được.

Bối Hải Thạch lại nói:

- Bây giờ chúng ta xếp đặt chỗ ngồi, các vị huynh đệ bên mé Tây chuyển ngồi cả sang mé Đông này.

Mọi người vâng lời di chuyển chỗ ngồi sang cả mé Đông. Còn mé Tây đặt một hàng chín chiếc ghế.

Bối Hải Thạch lại nói:

- Mễ hương chủ! Hương chủ ra mời khách vào hội kiến cùng Bang chủ.

Mễ Hoành Dã vâng lời trở got đi ngay.

Chẳng bao lâu bên ngoài sảnh đường đã nghe tiếng chân người xào xạc. Hai tên đệ tử mở cửa lớn ra.

Mễ Hoành Dã nghiêng mình, dõng dạc nói:

- Khải bẩm Bang chủ! Các vị bằng hữu phái Tuyết Sơn đã tới.

Bối Hải Thạch nói:

- Chúng ta ra ngoài nghinh tiếp.

Y khẽ kéo tay áo Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên hỏi:

- Đi hử?

Chàng uể oải đứng lên theo Bối Hải Thạch ra cửa sảnh đường.

Lúc này chín người phái Tuyết Sơn đang tiến tới.

Người đi đầu có tướng anh dũng, thân hình cao lớn, mình mặc áo dài trắng, trạc tuổi ngoài chừng bốn chục. Hắn đi đến trước Thạch Phá Thiên còn cách một trượng thì đột nhiên dừng bước. Cặp mắt hắn nhìn thẳng vào Thạch Phá Thiên, chiếu ra những tia sắc bén, tựa hồ muốn ngó thấu gan ruột chàng.

Thạch Phá Thiên nở một nụ cười ngớ ngẩn, toan cất tiếng gọi.

Bối Hải Thạch giới thiệu:

- Bang chủ! Vị này là Khí Hàn Tây Bắc Vạn Kiếm Bạch đại ca oai danh vang dội miền Tây, kiếm pháp thiên hạ vô song, trong võ lâm chẳng ai là không biết tiếng.

Thạch Phá Thiên khẽ gật đầu, nở một nụ cười ngớ ngẩn. Chàng bỗng nhìn thấy người đi sau cùng bọn Bạch Vạn Kiếm là Hoa Vạn Tử liền cười nói:

- Hoa cô nương! Cô nương lại đến đây ư?

Câu này vừa thốt ra, bọn chín người phía phái Tuyết Sơn đều biến sắc.

Bạch Vạn Kiếm là trưởng môn phái Tuyết Sơn, là con cả Uy Đức tiên sinh Bạch Tự Tại. Bọn sư huynh đệ phái này đều dùng chữ "Vạn" để làm chữ đệm. Tên hắn là Bạch Vạn Kiếm, đủ tỏ kiếm pháp của hắn hơn đời. Đồng thời Bạch Tự Tại rất lấy làm đắc ý được người con như hắn nên mới đặt tên hắn là Bạch Vạn Kiếm. Thế mà hắn cũng không được của Bang chủ lấy một câu khách sáo đại khái như: "Hâm mộ đại danh đã lâu". Chàng vừa mở miệng lại kêu Hoa Vạn Tử ngay thì làm gì mà Bạch Vạn Kiếm chả tức như vỡ bụng?

Bạch Vạn Kiếm bụng bảo dạ:

- Người ta đồn thằng cha Thạch Phá Thiên này tham dâm hiếu sắc quả nhiên không sai. Gã đã coi mình chẳng vào đâu mà lại ra điều ân cần với sư muội mình. ở chốn đại sảnh đông người thế này mà gã còn lả lơi như vậy. Lúc Hoa sư muội bị giam vào trong ngục tối lại có một mình thì dĩ nhiên gã dám giở trò bỉ ổi không biết đến thế nào mà nói.

Bạch Vạn Kiếm là một nhân vật nổi tiếng anh hùng, không muốn phát tác đương trường. Hắn chỉ nheo cặp mắt lạnh lùng nhìn Thạch Phá Thiên. Miệng hắn không nói gì, nhưng nét mặt lộ vẻ rất khó chịu.

Hoa Vạn Tử thấy Thạch Phá Thiên hỏi vậy thì bẽn lẽn vô cùng. Nàng chỉ hừ bằng giọng một tiếng chứ không trả lời.

Thạch Phá Thiên tính tình chất phác có hiểu đâu bọn chín người phái Tuyết Sơn đang căm hận mình, chàng lại hỏi:

- Hoa cô nương! Chỗ đùi cô nương kiếm đâm bị thương đã khỏi chưa? Cô còn đau nữa không?

Câu hỏi này khiến cho Hoa Vạn Tử mặt đỏ bừng lên. Còn tám người kia đều tay nắm chuôi kiếm.

Bối Hải Thạch thấy cục diện đi đến chỗ khẩn trương. Y vội đỡ lời:

- Các vị bằng hữu ở xa đến, xin mời an tọa rồi sẽ nói chuyện. Gần đây tệ Bang chủ trong người khó ở, chính ra không tiếp khách được nhưng vì nể mặt các bạn mới gắng gượng ra đây tương kiến, làm phiền các vị phải chờ lâu. Bọn tại hạ thiệt lấy làm áy náy vô cùng.

Bạch Vạn Kiếm hắng giọng một tiếng rồi rảo bước đi lại thư vị hàng ghế mé Tây ngồi xuống. Cảnh Vạn Chung ngồi ghế thứ hai, còn xuống dưới là Kha Vạn Quân, Vương Vạn Nhận… Hoa Vạn Tử ngồi ở sau cùng.

Mấy người trong bang Trường Lạc hý hửng tươi cười ra chiều đắc ý, miệng lẩm bẩm:

- Bang chủ ta vừa mở miệng đã chơi các ngươi một vố cay. Người chỉ quan tâm đến cái đùi của sư muội các ngươi. Chà chà! Thử xem Khí Hàn Tây Bắc có làm gì được không?

Bối Hải Thạch đưa Thạch Phá Thiên về chỗ ngồi.

Người nhà bưng trà lại.

Bối Hải Thạch chắp tay nói:

- Tệ bang suốt từ trên xuống dưới ngưỡng mộ oai danh phái Tuyết Sơn trên từ Uy Đức tiên sinh, tới đến Tuyết Sơn song kiệt và hết thẩy các vị bằng hữu. Chỉ hiềm tệ bang ở vào nơi hẻo lánh miệt Giang Nam khó bề thân cận. Bữa nay Bạch sư phó cùng các vị bằng hữu chiếu cố, thiệt là may mắn vô cùng!

Bạch Vạn Kiếm chắp tay đáp lễ nói:

- Bối đại Phu Trước Thủ Hành Xuân! Môn "Ngũ Hành Lục Hợp chưởng" của đại phu nổi tiếng là thiên hạ vô song. Tại hạ ngưỡng mộ vô cùng. Các vị bằng hữu quí bang đều là những bậc anh tài nổi tiếng. Tại hạ tuy chưa được gặp, nhưng nghe danh đã lâu.

Hắn chỉ nói mấy câu xã giao với bang Trường Lạc cùng bọn môn đồ, tuyệt không đề cập đến Thạch Phá Thiên.

Bối Hải Thạch vờ như không biết, khiêm nhượng nói:

- Không dám! Chẳng hiểu các vị đến Dương Châu đã mấy bữa rồi? Hôm nào các vị cho tệ Bang chủ làm chủ nhân thiết tiệc các vị tại một tửu điếm thị trấn…

Y kéo dài câu chuyện xã giao, không hỏi gì đến bọn đệ tử phái Tuyết Sơn tới đây có việc gì? Sau Bạch Vạn Kiếm không nhẫn nại được nữa liền dõng dạc nói:

- Trên chốn giang hồ người ta đồn đại võ công Thạch bang chủ cao thâm khôn lường. Không hiểu võ công của Bang chủ thuộc môn phái nào?

Câu hỏi vừa thốt ra, hết thảy bang Trường Lạc từ trên xuống dưới đều

chau mày.

Võ công Thạch bang chủ cao thâm là một điều ai cũng nhận thấy nhưng công phu của chàng kỳ quái vô cùng, chẳng ai nhận ra gốc gác đường lối võ công này. Những người thân tín đã hỏi chàng về điểm này nhưng chàng chỉ cười mà không đáp. bây giờ nghe Bạch Vạn Kiếm hỏi câu này, mọi người đều để mắt nhìn Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên ấp úng đáp:

- Cái đó… các hạ muốn hỏi võ công của tại hạ ư? Tại hạ… có biết võ công gì đâu.

Nguyên Bạch Vạn Kiếm trong lòng đã có ý nghi ngờ, hắn thấy Thạch Phá Thiên vẻ mặt bối rối, lại trả lời là không hiểu võ công, hắn càng nghi hoặc hơn nữa, liền cười lạt hỏi:

- Bang Trường Lạc biết bao nhiêu là hiền tài mà Thạch bang chủ không hiểu rõ võ công thì làm chủ quân hùng thế nào được? Bang chủ nói vậy thì chỉ gạt được đứa con nít mà thôi.

Thạch Phá Thiên nói:

- Các hạ bảo tại hạ lừa con nít ư? Ai là con nít? Đinh Đinh Đang Đang là con nít mà tại hạ cũng không lừa gạt nàng. Tại hạ đã nói rõ cho nàng hay tại hạ không phải là Thiên ca của nàng.

Tuy miệng chàng đối đáp Thạch Vạn Kiếm mà mũi chàng vẫn ngửi thấy mùi thơm từ người Đinh Đang đứng đằng sau tiết ra. Lòng chàng còn mãi để ý đến nàng.

Bạch Vạn Kiếm chẳng biết Thạch Phá Thiên nói cái gì mà "Đinh Đinh Đang Đang" cho là bản tâm chàng quỉ quyệt nên cố ý nói lăng nhăng chẳng đâu vào đâu.

Mặt hắn đen lại, trầm giọng nói:

- Thạch bang chủ! Chúng ta nói chuyện đúng đắn thành thực. Võ công mà Bang chủ đã học được ở thành Lăng Tiêu e rằng chưa thể quên hết được?

Bạch Vạn Kiếm nói câu này khiến cho quần hào bang Trường Lạc từ Bối hãi Thạch trở xuống chẳng ai là không rung động. Mọi người đều biết thành Lăng Tiêu ở Tây Vực là nơi căn cứ của thầy trò phái Tuyết Sơn. Theo lời Bạch Vạn Kiếm thì Thạch bang chủ đã học võ công phái Tuyết Sơn và làm môn hạ phái này. Bọn họ rầm rộ đến đây chẳng vì việc có liên quan đến môn phái?

Thạch Phá Thiên mơ màng hỏi:

- Thành Lăng Tiêu là gì? Ở đâu? Tại hạ không học võ công chi cả. Nếu đã học thì khi nào quên hết được.

Thạch Phá Thiên nói mấy câu đến Bối Hải Thạch nghe cũng không lọt tai. Đã là người võ lâm còn ai không biết cái tên thành Lăng Tiêu. Thạch Phá Thiên là Bang chủ Trường Lạc mà lại nói dối là không biết đến thành này cùng là chưa học võ công thì những lời dối trá đó làm thương tổn đến thể diện chàng.

Bọn Bạch Vạn Kiếm nghe mấy câu này lại cho là chàng có ý khinh nhờn coi phái Tuyết Sơn không vào đâu cả, mới sổ toẹt ba chữ "Lăng Tiêu Thành" như vậy.

- Thạch bang chủ nói như vậy chẳng hóa ra dưới mắt không còn ai? Bọn đệ tử phái Tuyết Sơn không đáng một xu hay sao?

Thạch Phá Thiên thấy bọn Bạch Vạn Kiếm hùng hùng hổ hổ thì không hiểu ra sao chàng tự nhủ:

- Mình đối với họ chẳng có tâm địa gì độc ác, vậy mà sao họ ra chiều tức tối hầm hè? Hay là mình nói câu gì thất thố chăng?

Chàng nghĩ vậy liền bào chữa:

- Không phải, không phải đâu! Tại hạ có nói những người phái Tuyết Sơn không đáng một xu đâu? Dường như… dường như… dường như…

Trước kia chàng ở với Tạ Yên Khách tại Ma Thiên Lãnh thỉnh thoảng lại theo lão đến những thị trấn nhỏ để mua gạo, muối. Chàng đã biết cái gì càng đáng nhiều tiền thì càng quí càng tốt. Chàng muốn nói mấy câu để lấy lòng mọi người phái Tuyết Sơn và để Bạch Vạn Kiếm nguôi giận, nhưng chàng nói luôn ba tiếng "dường như" rồi ấp úng mãi không nói được nữa.

Trong bọn này, chàng đã gặp Cảnh Vạn Chung, Kha Vạn Quân, Vương Vạn Nhận tại Hầu Giám tập, nhưng chàng nhớ mặt mà không biết tên, chỉ có mình Hoa Vạn Tử là tương đối quen hơn cả. Trong lúc bối rối chàng liền nói tiếp:

- Dường như Hoa cô nương đáng tiền, đáng nhiều tiền.

Chín người phái Tuyết Sơn nghe Thạch Phá Thiên nói câu này liền đứng phắt dậy. Tiếp theo là làn ánh sáng xanh lè lóe lên. Tám thanh trường kiếm tuốt ra khỏi vỏ. Trừ một mình Bạch Vạn Kiếm còn tám người chống kiếm đứng thành hình bán nguyệt thành thế bao vây phía trước Thạch Phá Thiên.

Vương Vạn Nhận trỏ tay vào Thạch Phá Thiên thóa mạ:

- Họ Thạch kia! Miệng ngươi thốt ra toàn là lời thô lỗ thiệt là khinh người quá lắm! Bọn Tuyết Sơn đệ tử chúng ta tuy đã dấn thân vào nơi đầm rồng hang cọp nhưng cũng không thể nuốt giận được.

Thạch Phá Thiên thấy bọn họ lửa giận bừng bừng càng chẳng hiểu ra sao. Chàng lẩm bẩm:

- Rõ ràng mình nói những câu tử tế mà sao bọn họ lại nổi cơn thịnh nộ?

Chàng quay lại hỏi Đinh Đang:

- Đinh Đinh Đang Đang! Ta nói có lầm lỗi câu gì không?

Đinh Đang cười nói mát:

- Tại hạ cũng không hay. Hoặc giả sự thực Hoa cô nương không đáng nhiều tiền mà Bang chủ nói vậy không đúng thành ra họ tức mình cũng chưa biết chừng.

Thạch Phá Thiên gật đầu nói:

- Dù cho Hoa cô nương chẳng đáng tiền cô có là vật tầm thường rẻ rúng, nhưng ta nói vậy tưởng cũng không nên cáu giận làm chi mới phải.

Thạch Phá Thiên vừa thốt câu này, quần hào bang Trường Lạc phá lên cười. Họ chắc mẩm Bang chủ nói vậy là muốn khiêu chiến với bọn phái Tuyết Sơn. Có người lên tiếng nói đùa:

- Đắt mình mới không mua được, chứ rẻ rúng thì ha ha!… Bọn mình đã…

Luồng thanh quang loé lên tiếp theo là một tiếng choang!

Nguyên Vương Vạn Nhận điên tiết lên, vung kiếm đâm vào ngực Thạch Phá Thiên.

Nhưng Bạch Vạn Kiếm rút gươm ra gạt thanh kiếm của Vương Vạn Nhận đi.

Cổ tay Vương Vạn Nhận bị tê chồn xuýt nữa đánh rớt kiếm, nên nhát kiếm đó không phóng ra được.

Bạch Vạn Kiếm quát lên:

- Con người này đối với bọn ta có mối thù sâu tựa biển. Đâu có thể chỉ đâm một nhát kiếm để kết quả tính mạng y được?

Hắn nói xong tra gươm vào vỏ rồi trầm giọng hỏi:

- Thạch bang chủ! Ngươi có nhận ra ta hay không?

Thạch Phá Thiên gật đầu đáp:

- Ta nhận biết các hạ rồi. Ngươi là Khí Hàn Tây Bắc Bạch Vạn Kiếm, Bạch sư phó ở phái Tuyết Sơn.

Bạch Vạn Kiếm lại hỏi:

- Được lắm! Những việc ngươi đã làm ngươi có nhìn nhận hay không?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Ta đã làm việc gì dĩ nhiên là ta nhìn nhận chứ.

Bạch Vạn Kiếm lại nói:

- Hay lắm! Ta hỏi ngươi: Lúc ngươi ở thành Lăng Tiêu tên ngươi là gì?

Thạch Phá Thiên lắc đầu đáp:

- Ta ở thành Lăng Tiêu ư? Ta ở thành Lăng Tiêu hồi nào nhỉ? À phải rồi! Năm ấy ta xuống núi đi kiếm mẫu thân và con A Hoàng đã qua nhiều thành thị nhỏ, nhưng ta không biết tên, chắc là những chỗ ta đi qua, trong đó có cả thành Lăng Tiêu nữa.

Bạch Vạn Kiếm nói:

- Ngươi đừng giả ngây giả dại nói hươu nói vượn nữa. Tên thực ngươi không phải là Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên cười đáp:

- Đúng đó, đúng đó! Ta không phải là Thạch Phá Thiên, mọi người đều nhận lầm ta hết. Chỉ có Bạch sư phó nhìn nhận ra mà biết ta không phải là Thạch Phá Thiên mà thôi.

Bạch Vạn Kiếm liền hỏi:

- Vậy tên họ ngươi là gì? Nói ra đây để mọi người nghe!

Vương Vạn Nhận tức sẵn liền nói xen vào:

- Y tên là cóc gì? Hay là… Cẩu Tạp Chủng?

Câu nói này vừa nói ra, lại đến lượt bọn người bang Trường Lạc đứng dậy

quát mắng om sòm. Mười mấy người tuốt gươm ra tưởng chừng đánh nhau đến nơi ngay.

Vương Vạn Nhận không kể đến tánh mạng sống hay chết nữa. Gã định bụng:

- Mình đã mắng gã là Cẩu Tạp Chủng thì dù có bị loạn đao phân thây, Vương mỗ quyết chẳng chau mày.

Nào ngờ Thạch Phá Thiên cười ha hả vỗ tay nói:

- Đúng! Không sai một ly. Ta chính là Cẩu Tạp Chủng. Sao ngươi lại biết?

Thạch Phá Thiên nói câu này, mọi người không hiểu ra sao, ngơ ngác nhìn nhau. Chỉ bọn Bối Hải Thạch, Đinh Bất Tam mấy người đã được nghe chính miệng chàng tự xưng là Cẩu Tạp Chủng nên chẳng lấy chi làm lạ còn hết thảy đều kinh ngạc.

Bạch Vạn Kiếm bụng bảo dạ:

- Thằng lỏi này, quả nhiên là một đứa vô cùng giảo quyệt ít có người bì kịp. Gã nghe người ta nhục mạ là Cẩu Tạp Chủng mà cũng tươi cười được. Vậy đối với gã mình phải cực kỳ thận trọng, sơ hở với gã một chút là không được đâu.

Vương Vạn Nhận ngửa mặt lên trời cười khanh khách bảo Thạch Phá Thiên:

- Té ra ngươi quả là Cẩu Tạp Chủng. Ha ha! Thiệt đáng buồn cười…

Thạch Phá Thiên đáp:

- Tên ta là Cẩu Tạp Chủng thì có chi là đáng cười? Tỷ như ngày trước, má má ngươi kêu ngươi là Cẩu Tạp Chủng thì tên ngươi cũng là Cẩu Tạp Chủng chứ gì?

Vương Vạn Nhận tức giận quát lên:

- Ngươi đừng ăn nói càn rỡ

Dứt lời, gã vung trường kiếm lên quét một chiêu "Phi Sa Tẩu Thạch". Ánh hào quang lấp loáng nhằm trước ngực Thạch Phá Thiên đâm tới.

Bạch Vạn Kiếm có ý muốn coi xem Thạch Phá Thiên đã học được võ công kỳ dị nào mà tuổi chàng hãy còn nhỏ như vậy đã làm Bang chủ được và khiến cho quần hào phải khâm phục. Hắn lên tiếng:

- Vương sư đệ! Không được lỗ mãng!

Tuy hắn vờ lạng người đi để ngăn trở, mà thực ra hắn lướt qua bên mình Vương Vạn Nhận, khiến cho cả người lẫn kiếm gã xô cả vào Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên tuy luyện được mấy năm nội công, nhưng chưa hiểu một chút gì về chuyện động thủ ra chiêu. Chàng thấy làn kiếm quang của Vương Vạn Nhận vọt tới trước ngực một cách cực kỳ hiểm ác mà không biết né tránh cách nào, lại cũng không biết ra chiêu đỡ gạt. Trong lúc chân tay cuống quýt, bất giác chàng vung tay ra một cái.

Chàng mình mặc áo trường bào. Hai tay áo dài lê thê phất vào thanh trường kiếm của Vương Vạn Nhận.

Bỗng nghe những tiếng cách cách vang lên rồi "vù" một cái, Vương Vạn Nhận không hiểu tại sao bị lật ngửa người lại vọt về phía sau, người gã đập vào cánh cửa đánh "bình" một tiếng.

Bọn sư huynh, sư đệ Tuyết Sơn chín người vào trong Mãnh Hổ đường, rồi bang chúng bang Trường Lạc liền ngồi án ngữ ngoài cửa lớn đề phòng khi hai bên xảy ra chuyện xích mích gây ổ hoặc đi đến chỗ động thủ họ tiện bề bắt giữ.

Cánh cửa Mãnh Hổ đường làm bằng thứ gỗ lê rất kiên cố lại đóng đai sắt, đinh đồng. Lưng Vương Vạn Nhận đập vào cửa rồi lại tiếp liền hai tiếng "sột sột".

Hai khúc kiếm gãy xuyên vào vai gã.

Nguyên hai tay áo Thạch Phá Thiên phất ra luồng kinh đạo cực kỳ mãnh liệt, chẳng những đập gãy thanh trường kiếm của Vương Vạn Nhận làm hai đoạn mà sức rung chuyển còn làm gãy luôn cả hai cánh tay gã.

Vương Vạn Nhận bị luồng kình phong do nội lực của Thạch Phá Thiên xô ra đè ép không khí khiến cho gã cơ hồ nghẹt thở. Gã bị gãy tay đã không tự chủ được lại còn bị hai đoạn kiếm đâm vào, người gã liền nhũn ra ngã lăn xuống đất. Máu tươi chảy như suối.

Chỉ trong chớp mắt, vạt áo bạch bào thấm huyết đỏ lòm.

Kha Vạn Quân cùng Hoa Vạn Tử hấp tấp chạy lại, một người để tay lên sờ mũi Vương Vạn Nhận, còn một người cầm mạch cổ tay gã.

May mà nội lực Thạch Phá Thiên tuy mãnh liệt nhưng chàng không biết phát huy vận dụng nên Vương Vạn Nhận chỉ bị ngoại thương, không đến

nỗi trí mạng. Một chiêu thức này của Thạch Phá Thiên cố nhiên làm cho đệ tử phái Tuyết Sơn vừa tức giận vừa kinh hãi còn quần hào bang Trường Lạc thì vui sướng như mở cờ trong bụng, nhưng không khỏi kinh dị. Quần hào tuy đã biết Bang chủ bên mình bản lãnh phi thường, võ công kỳ ảo, nhưng họ chưa biết nội lực chàng lại mãnh liệt đến mức độ trên đời có một, chẳng những họ chưa từng trông thấy mà cũng chưa từng nghe thấy bao giờ.

Bối Hải Thạch ngấm ngầm gật đầu bụng bảo dạ:

- Bang chủ mình thất tích nửa năm, quả nhiên người đã để hết tâm lực vào việc tu luyện nội công mới tiến bộ nhanh chóng ngoài sức tưởng tượng của mọi người, thiệt là hạnh phúc lớn cho bản bang.

Bạch Vạn Kiếm cười lạt lên tiếng:

- Thạch bang chủ! Chúng ta đã là người võ lâm vậy phải kể đến bề bậc tôn ty. Kẻ phạm thượng làm loạn kỷ cương môn hạ thì bất cứ ai cũng có quyền tru diệt.

Ngừng một lát, Bạch Vạn Kiếm lại nói tiếp:

- Một ngày trong nghĩa sư đồ, suốt đời đệ tử phải coi sư phụ như cha. Bang chủ đã là môn đồ học nghệ phái Tuyết Sơn, Vương sư đệ của ta đây hay dở gì cũng vào hàng sư thúc ngươi. Thế mà ngươi dám hạ độc thủ tàn nhẫn như vậy thì còn chi là đạo lý sư môn nữa? Khắp giang hồ không ai qua khỏi được hai chữ "đạo lý". Dù võ công có cao cường đến đâu ngươi cũng không thể xóa bỏ đạo tôn ty, nghĩa sư môn là những lề luật chung của thiên hạ.

Thạch Phá Thiên lộ vẻ khẩn trương hỏi:

- Ngươi nói sao? Ta chẳng hiểu chi hết. Ta học nghệ phái Tuyết Sơn các ngươi bao giờ?

Bạch Vạn Kiếm sa sầm nét mặt rồi cười lạt nói:

- Đến lúc này mà ngươi còn không chịu thừa nhận ư? Ngươi lại tự xưng là Cẩu Tạp Chủng. Ha ha! Ngươi cam chịu là phường hạ lưu thì còn nói chi nữa? Cha mẹ ngươi là những bậc anh hùng có danh vọng lớn trên chốn giang hồ. Ngươi không nhìn nhận sư phụ, chẳng lẽ lại không nhìn nhận luôn cả cha mẹ nữa hay sao?

Thạch Phá Thiên cả mừng hỏi:

- Ngươi nhận biết gia gia cùng má má ta ư? Thế thì còn gì hay bằng? Bạch

Sư phó! Xin sư phó cho ta hay: má má ta hiện giờ ở đâu? Gia gia ta là ai?

Chàng nói xong đứng lên xá dài một cái, vẻ mặt cực kỳ thành khẩn.

Bạch Vạn Kiếm rất đỗi ngạc nhiên. Hắn không hiểu chàng giả vờ như vậy là có dụng ý gì? Hắn chuyển ý nghĩ rất mau rồi bụng bảo dạ:

- Thằng cha này là một tên đại gian ác, mình không thể lấy lý lẽ thông thường mà đo bụng gã được, gã muốn bưng bít thân thế ngang nhiên không nhìn nhận cả cha mẹ nữa. Gã tự xưng là Cẩu Tạp Chủng thì dĩ nhiên chẳng quan tâm gì đến cha mẹ tổ tiên gã nữa.

Nghĩ vậy trong lòng hắn cực kỳ cảm khái. Hắn buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Thiệt là một nhân tài hiếm có mà không chịu học lấy điều hay, nghĩ thật đáng ngán và đáng giận.

Thạch Phá Thiên ngấm ngầm kinh hãi hỏi:

- Bạch sư phó! Người nói cái gì đáng ngán và đáng giận? Hay là gia gia cùng má má ta làm sao nổi?

Bạch Vạn Kiếm đáp:

- Nếu đối với gia gia má má mà ngươi còn quan tâm đến, thì sao lại mất hết thiên lương? Gia gia và má má ngươi đều là những tay kiếm pháp thông thần. Hai vợ chồng y dắt tay bon tẩu giang hồ. Ai biết có hung hiểm gì không?

Lúc này Vương Vạn Nhận đã được Hoa Vạn Tử và Kha Vạn Quân hai người phù trì cho thở được rồi. Gã bật lên tiếng rên rỉ thở dài sườn sượt.

Thạch Phá Thiên vốn sẵn lòng nhân hậu chàng hỏi:

- Vị đại ca kìa đột nhiên bay vọt lùi lại dường như đụng vào cửa bị thương rồi thì phải? Bối tiên sinh! Tiên sinh thử coi thương thế y có nặng lắm không?

Chàng hỏi câu này thực ra là càng tốt, quan tâm đến Vương Vạn Nhận, nhưng người nghe chẳng ai không bảo là chàng có ý mỉa.

Quần hào bang Trường Lạc có đến phân nửa bật lên tràng cười ha hả.

Có người lại mạt sát:

- Ông bạn đó lấy trứng chọi đá thì thương thế không nặng nhưng chắc cũng

không nhẹ.

Có người mỉa mai:

- Những tay cao thủ phái Tuyết Sơn hùng hùng hổ hổ nửa đêm đến sinh sự. Ta cứ tưởng họ có tuyệt nghệ kinh người. Ha ha! Quả nhiên ghê gớm thật. Đúng là danh bất truyền!

Bạch Vạn Kiếm thấy đối phương nói móc vẫn lờ đi như không nghe tiếng. Hắn dõng dạc lên tiếng:

- Thạch bang chủ! Bữa nay chúng ta đến đây là có một việc riêng với một mình Bang chủ, còn đối với các ông bạn khác chẳng có liên quan gì. Đệ tử của phái Tuyết Sơn không muốn mồm năm miệng mười tranh hơi với ai. Thạch Trung Ngọc! (Bạch Vạn Kiếm tưởng lầm Thạch Phá Thiên đích danh là Thạch Trung Ngọc). Ta hỏi ngươi một câu ngươi có nhìn nhận sư môn hay không thì bảo?

Thạch Phá Thiên lấy làm kỳ hỏi lại:

- Thạch Trung Ngọc ư? Thạch Trung Ngọc là ai nhỉ? Ngươi muốn ta nhìn nhận điều chi?

Bạch Vạn Kiếm đáp:

- Sư phụ ngươi là Phong Hỏa Thần Long. Phong sư huynh đã vì hành động tàn ác đê hèn của ngươi mà tự chặt một tay. Y đối đãi với ngươi ơn nặng tầy non, thế mà trong lòng không biết tự thẹn chút nào về vụ đó ư?

Thạch Phá Thiên nghe đối phương nói mấy câu này lại càng mù như lạc vào trong đám mây mù, chẳng hiểu chi hết. Chàng hỏi lại:

- Phong Hỏa Thần Long Phong sư huynh là ai vậy? Ta… làm gì mà tàn ác đê hèn?

Bạch Vạn Kiếm thấy đối phương không nhìn nhận một điều gì đã căm hận, sau hắn nghĩ tới chuyện Thạch Trung Ngọc chực uy hiếp con gái mình. Vụ này lộ tiếng mọi người, khiến cho thị không chịu được cái nhục đó nhảy xuống khe núi tự tử một cách cực kỳ thê thảm, hắn trợn mắt cơ hồ rách cả mí ra.

Thạch Phá Thiên bị bắt đem đi

Soạt! Bạch Vạn Kiếm rút kiếm ra. Hắn rung tay một cái, tiếp theo là tiếng "cách" vang lên, hắn đã tra kiếm vào vỏ. Hắn trỏ ba vết kiếm hình lục lăng in trên cột, dõng dạc tuyên bố:

- Liệt vị bằng hữu! Kiếm pháp phái Tuyết Sơn chúng tôi thấp kém không đáng làm trò cười cho các vị nhưng từ ngày sáng lập bổn phái tổ sư lưu truyền huấn dụ: nếu ra tay mà kiêu hãnh làm bị thương đối thương, thì phải lưu lại hình Tuyết Hoa Lục Lăng. Vì thế bản phái mới lấy cái đó để đặt tên cho môn phái.

Mọi người nghe Bạch Vạn Kiếm nói vậy liền để mắt nhìn lên cột nhà thì quả nhiên trên cây cột sơn son có sáu vết kiếm mỗi vết đều có hình Tuyết hoa.

Sáu chấm xếp thành hình lục lăng trông rất tề chỉnh.

Mọi người thấy Bạch Vạn Kiếm rút kiếm ra tra vào vỏ chỉ trong nháy mắt. Ngờ đâu trong thời gian chớp nhoáng này hắn đã in được sáu vết kiếm trên cột thì thật là một tuyệt nghệ trên đời không ai bì kịp.

Mọi người thấy Vương Vạn Nhận bị kình lực của Thạch Phá Thiên hất về phía sau, đã coi phái Tuyết Sơn không bằng nửa con mắt. Nhưng bây giờ họ thấy kiếm pháp của Bạch Vạn Kiếm quả đã đến chỗ tinh diệu phi thường. Khắp võ lâm chưa từng mắt thấy tai nghe đến tuyệt nghệ độc đáo này.

Có người đem lòng kính cẩn, có người lớn tiếng hoan hô.

Bạch Vạn Kiếm khoanh tay nói:

- Liệt vị bằng hữu! Đây có không biết bao nhiêu về kiếm pháp còn hơn Bạch mỗ. Bạch mỗ dám đâu múa rìu qua mắt thợ lại đến quí Tổng đà đây giở thói ngông cuồng. Có điều Bạch mỗ xin liệt vị làm chứng cho: Bảy năm trước đây tệ phái có một gã đệ tử chẳng ra gì tên là Thạch Trung Ngọc. Gã cả gan làm điều càn rỡ, dám động thủ tỷ đấu với Liêu sư thúc của tại hạ. Liêu sư thúc vì muốn giáo huấn gã đã in bên đùi bên trái gã sáu vết kiếm, mỗi nhát kiếm đều thành đóa tuyết hoa, lục lăng kiếm pháp của bản phái tuy bình thường chẳng có chi kỳ dị nhưng khắp thiên hạ không có phái thứ hai nào là có lối để vết thương lại như vậy. Thạch Trung Ngọc lừa bịp mọi người không dám bộc lộ thân thế. Nếu ngươi có lòng thành thật thì vén ống quần bên trái lên để các vị bằng hữu đây coi xem. Trên đùi ngươi còn những dấu vết đó là hết cãi.

Thạch Phá Thiên lấy làm kỳ hỏi:

- Bạch sư phó bảo ta vén ống quần lên ư?

Bạch Vạn Kiếm đáp:

- Đúng thế! Nếu trên đùi ngươi không có vết thương đó thì Bạch mỗ có mắt mà không khác kẻ đui mù, tự nhiên đến quý bang rắc rối. Bạch Mỗ xin dập đầu quỳ lạy trước Bang chủ để tạ tội. Nhưng nếu trên đùi Bang chủ quả có vết thương đó thì… Bang chủ tính sao?

Thạch Phá Thiên cười đáp:

- Nếu trên đùi ta quả có sáu vết kiếm thì thật là kỳ dị vô cùng. Sao chính ta lại không hay biết chi hết?

Bạch Vạn Kiếm vẫn nhìn chằm chặp vào mặt Thạch Phá Thiên. Hắn thấy chàng nói ra vẻ tự tin thì nghĩ thầm:

- Gã này chắc chắn là thằng lỏi Thạch Trung Ngọc. Vì cách biệt mấy năm nên tướng mạo biến đổi và cử chỉ cùng thái độ có khác trước. Nhưng khuôn mặt thì nhất định không sai rồi. Hoa sư muội ngấm ngầm lẻn vào đây quan sát, trở về cũng quả quyết là đúng gã. Chẳng lẽ bọn mình đều mắt mờ cả hay sao?

Bạch Vạn Kiếm trầm ngâm chưa biết nói sao thì Trần Xung Chi cười nói:

- Bạch sư phó muốn coi vết thương đùi của Bang chủ ta, Bang chủ ta lại muốn coi vết thương đùi của Hoa cô nương quí phái. Trước mặt đông người ở nơi đây để lộ thân thì thiệt bất tiện. Chi bằng cùng đưa nhau vào nội thất để người coi có lẽ tiện hơn.

Bạch Vạn Kiếm nghe Trần Xung Chi ra vẻ ỡm ờ thì căm đến cực điểm. Hắn chuyển mình ra đứng giữa sảnh đường lên:

- Thạch Trung Ngọc! Ngươi có tật giật mình không chịu lộ vết thương đùi. Vậy ngươi hãy theo ta đến thành Lăng Tiêu sẽ có công đoán.

Soạt một tiếng! Hắn rút thanh kiếm ra cầm tay.

Thạch Phá Thiên nói:

- Bạch sư phó! Hà tất sư phó phải tức giận, sư phó bảo đùi ta có những vết sẹo mà ta bảo là không có. Như vậy thành khẩu thuyết vô bằng. Vậy các vị cứ coi đi là xong.

Chàng nói xong giơ cao đùi bên trái, vén ống quần lên để lộ da thịt ra. Trong

nhà đại sảnh im phăng phắc.

Đột nhiên chẳng ai bảo ai, mọi người la lên một tiếng kinh hoàng:

- Úi chà!

Trên đùi bên trái Thạch Phá Thiên quả nhiên có sáu vết thương mà vết nào cũng thành hình lục lăng. Tuy những vết thương trên đùi không được rõ rệt như ở trên cột, nhưng những hình lục lăng cũng nhìn rõ.

Người kinh ngạc nhất chính là Thạch Phá Thiên. Chàng đưa tay xoay mạnh một cái mà sáu vết thương vẫn còn y nguyên, quả nhiên không phải là những vết giả. Chàng dụi mắt nhìn kỹ lại thì sáu vết thương trên đùi mình cũng giống hệt sáu vết kiếm trên cột.

Chín người mười chín con mắt phái Tuyết Sơn nhìn Thạch Phá Thiên bằng con mắt lạnh lùng chờ chàng thừa nhận tội lỗi.

Thạch Phá Thiên buông ống quần xuống. Mồ hôi trán chàng nhỏ giọt. Chàng lại sờ lên vai, miệng lẩm bẩm:

- Trên vai mình có vết thương, chính mình không hay, mà sao người ngoài lại biết? Chẳng lẽ… chẳng lẽ bao nhiêu việc ngày trước mình quên hết cả rồi hay sao?

Chàng đưa mắt nhìn Bối Hải Thạch.

Bối Hải Thạch từ từ lắc đầu.

Chàng quay lại nhìn Đinh Đang thì nàng nhăn mày kịt mũi làm bộ ngáo ộp nạt chàng một cái. Chàng lại nhìn Đinh Bất Tam thì lão giơ tay áo bên trái lên rồi lấy ngón tay giữa và ngón tay trỏ bên phải đâm về phía trước có ý ra hiệu cho chàng động thủ giết người.

Giữa lúc ấy Trần Xung Chi hai tay cầm nhanh thanh trường kiếm đưa đến trước mặt Thạch Phá Thiên.

Gã khẽ nói:

- Bang chủ! Bất tất phải nhiều lời với họ làm chi, dùng võ công để quyết định phải trái. Thắng là phải mà bại là trái. Thế là yên chuyện.

Trần Xung Chi thấy Bạch Vạn Kiếm tuy kiếm pháp tinh thâm, nhưng về võ công cao cường, nội lực thâm hậu thì nhất định hắn còn kém không thể bằng Bang chủ mình được gã nghĩ thầm:

- Bây giờ đã đủ bằng chứng xác thật, dù có biện bác gì cũng vô ích, chỉ còn

cách dụng vỏ là hay hơn hết, vạn nhất mà Bang chủ không địch nổi hắn thì bang Trường Lạc người nhiều thế mạnh cũng đủ đánh đối phương không còn manh giáp mà về.

Thạch Phá Thiên lơ mơ chẳng hiểu chi cả, chàng đưa tay ra đón lấy thanh trường kiếm.

Bạch Vạn Kiếm lầm lỳ lên tiếng:

- Thạch Trung Ngọc! Nghe ta nói đây. Ta vâng lệnh chưởng môn bản phái là Uy Đức tiên sinh, bữa nay phải thanh trừng môn hộ. Đây là việc riêng của bản phái, không can dự gì đến người ngoài. Nếu động thủ ngay tại Tổng đà bang Trường Lạc thì có điều không tiện. Chúng ta ra ngoài quyết đấu một trận sống mái nên chăng?

Thạch Phá Thiên vẫn hồ đồ hỏi lại:

- Tại sao… mà lại quyết đấu một trận sống mái?

Đinh Đang đẩy nhẹ vai chàng một cái khẽ bảo:

- Thiên ca! Cứ đánh nhau với hắn đi sợ gì? Võ công Thiên ca còn cao hơn hắn nhiều, Thiên ca chém một nhát kết quả tính mạng hắn phứt đi cho rồi.

Thạch Phá Thiên ấp úng:

- Ta… ta không giết hắn. Tại sao lại giết hắn được? Bạch sư phó không phải là người xấu…

Chàng vừa nói vừa tiến về phía trước.

Bạch Vạn Kiếm thấy Thạch Phá Thiên cất bước vững vàng, ngó cũng đủ biết nội công chàng cực kỳ thâm hậu. Huống chi vừa rồi chàng mới phất tay áo một cái, đã hất ngược Vương Vạn Nhận lại làm cho Vương bị trọng thương, thì nào hắn dám sơ hở nữa?

Hắn rung tay một cái, ra chiêu "Mai Ttuyết Tranh Kiếm" chiêu thức hư mà là thực, thực mà là hư. Đồng thời hắn sử dụng cả lưỡi kiếm và mũi kiếm. Lưỡi kiếm dùng làm tuyết hoa mà mũi kiếm là cành mai. Thiệt là một thế kiếm lợi hại bao bọc lấy Thạch Phá Thiên không còn chỗ nào sơ hở.

Thạch Phá Thiên chỉ thấy trước mặt một làn kiếm quang trắng xóa, còn phân biệt được đâu là lưỡi kiếm nữa?

Thạch Phá Thiên trong lúc hoảng hốt, lại vung tay áo loạn lên, trong người tuy có một nội lực thâm hậu vô song, mà lại không biết vận dụng.

Vừa rồi chàng hất được Vương Vạn Nhận ra xa mấy trượng chỉ là gặp may mà thôi. Bây giờ chàng cũng phất tay áo nhưng một là nội lực không phát huy mãnh liệt, hai là võ công Bạch Vạn Kiếm không phải tàm thường như Vương Vạn Nhận.

Bỗng vang lên hai tiếng roạc roạc, hai tay áo Thạch Phá Thiên đã bị lưỡi kiếm của Bạch Vạn Kiếm hớt đứt rớt xuống.

Tiếp theo Thạch Phá Thiên lại cảm thấy cổ họng mát lạnh, thanh kiếm của đối phương đã dí vào.

Bạch Vạn Kiếm biết bên đối phương rất nhiều tay cao thủ, bản lãnh họ chẳng kém chi mình. Hắn dấn mình vào nơi hiểm địa, khi nào đã nắm được thời còn để sểnh mất? Hắn vừa ra một chiêu thắng thế lập tức tiến lên một bước. Hắn vòng tay trái đi một cái cắp ngay được ngang nách Thạch Phá Thiên rồi quát lên:

- Liệt vị bằng hữu! Bữa nay Bạch mỗ đắc tội cùng quí vị, sau này sẽ có ngày đến tạ lỗi.

Bọn Kha Vạn Quân thấy sư huynh thắng rồi, gã không chờ chi bảo, bên cõng ngay Vương Vạn Nhận chạy ra cửa lớn.

Trần Xung Chi và Mễ hoành Dã vung đao ra quát lên:

- Thả ngay Bang chủ ra!

Hai thanh đơn đao một thanh nhằm chém vào vai còn một thanh quét vào hạ bàn Bạch Vạn Kiếm.

Bạch Vạn Kiếm rung tay một cái.

Choang! Choang! Thanh trường kiếm của hắn đã gạt song đao ra hầu như liền một lúc.

Cả ba đều trong lòng đều ngấm ngầm kinh hãi và đã bị nội lực của đối phương chấn động bắt buộc phải lùi lại một bước.

Bạch Vạn Kiếm xoay chuyển ý nghĩa rất mau, bụng bảo dạ:

- Võ công hai gã này rất tinh nhuệ cao thâm, nếu bọn họ đồng thời ra sức thì phe mình chín người khó lòng toàn mạng được với chúng.

Hắn phóng người đi một cái đã nhảy vọt lên đầu tường rồi thét lớn:

- Thạch Trung Ngọc đã ở trong tay tại hạ, vị nào lên đây là tại hạ phải bóp chết gã trước rồi sẽ nói chuyện với các vị sau.

Quần hào bang Trường Lạc không khi nào ngờ tới võ công Bang chủ mình cao thông là thế mà chỉ một chiêu đã bị địch bắt được. Mấy người đều không có chủ ý gì.

Trong lúc ấy Đinh Bất Tam là tay kiến thức hơn đời cũng bị vố bất ngờ thành ra vô kế khả thi. Lão cùng Đinh Đang đưa mắt nhìn nhau.

Đinh Đang lộ vẻ cực kỳ nóng nảy vỗ tay ra hiệu yêu cầu gia gia động thủ.

Đinh Bất Tam toét miệng cười nghĩ thầm:

- Thằng nhỏ này võ công rất cao cường, Lúc gã ở trên con thuyền nhỏ hất tay mình ra như không. Có lý đâu gã lại để cho người ta bắt được một cách dễ dàng như vậy? Chắc cử động này của gã có thâm ý gì đây. Hà tất ta phải vội vàng ra mặt, để làm hư cuộc mưu đồ của gã. Âu là ta ngấm ngầm theo dõi xem sao rồi sẽ tính.

Đinh Đang thấy gia gia có vẻ hờ hững không quan tâm gì lắm thì nàng chắc rằng lão đã có định kiến, lòng nàng đã bớt lo. Nhưng thấy lang quân lọt vào tay địch thủ thì trong dạ vẫn chưa hết băn khoăn.

Lúc này Kha Vạn Quân đã đặt hai bàn tay vào cổng đang vận kình lực để đẩy ra.

Những cây cột cổng đã vang lên những tiếng kẽo kẹt.

Bối Hải Thạch thấy Kha Vạn Quân sắp xô đổ cổng, y nghiêng người đi nhảy ra nói:

- Kha bằng hữu bất tất phải nóng nảy, để tiểu đệ kêu người mở cổng cho khách ra.

Hoa Vạn Tử quát Bối Hải Thạch:

- Lùi lại ngay! Lùi lại ngay!

Nàng vung kiếm ra che đỡ sau lưng Kha Vạn Quân.

Bối Hải Thạch ngón tay khoằm khoằm như móc câu sắt chụp xuống lưỡi kiếm của nàng.

Hoa Vạn Tử giật mình kinh hãi, nàng nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ ngón tay bằng thịt bằng xương của y không sợ lưỡi kiếm sắc bén của ta ư?

Nàng còn đang ngần ngừ một giây thì ngón tay Bối Hải Thạch đã sắp đụng

đến lưỡi kiếm. Không ngờ ngón tay Bối Hải Thạch còn cách lưỡi kiếm chừng vài tấc y đột nhiên co ngón tay lại búng ra.

Keng! Hoa Vạn Tử bị toạc hổ khẩu chảy máu. Thanh trường kiếm tuột tay rớt xuống.

Bối Hải Thạch thò tay phải ra vỗ một chưởng vào vai nàng. Hai động tác này chỉ trong nháy mắt. Cách biến chiêu của y cũng thần tốc chẳng kém gì Bạch Vạn Kiếm đã lưu lại sáu bông kiếm hoa trên cột.

Đình Bất Tam ngấm ngầm gật đầu lẩm bẩm:

- Môn Ngũ Hành Lục Hợp chưởng của Bối đại phu nổi danh võ lâm quả là một bản lãnh phi thường.

Bỗng thấy Bối Hải Thạch bước người đi nhẹ nhàng qua tả đã sang hữu. Bên này y búng ngón tay, bên kia y phát một chưởng. Bọn đệ tử phái Tuyết Sơn trừ Vương Vạn Nhận đã bị trọng thương rồi không kể, còn ngoài ra đều tới tấp ngã lăn xuống đất. Mỗi người nhiều lắm là chống cự được với Bối Hải Thạch ba chiêu liền bị y đánh ngã không dậy được nữa.

Chỉ trong thời gian chừng uống cạn tuần trà, bảy tên đệ tử phái Tuyết Sơn đều ngã nằm lăn dưới đất.

Bạch Vạn Kiếm la lên:

- Tuyệt diệu! Công phu Ngũ Hành Lục Hợp chưởng thật là tuyệt diệu! Bạch mỗ chờ ngày khác sẽ đến lãnh giáo.

Đột nhiên hắn tung người vọt lên.

Cách! Cách! Nóc nhà bị thủng ra. Hắn cắp Thạch Phá Thiên chui qua.

Bối Hải Thạch la lên:

- Sao không lãnh giáo ngay bây giờ?

Y nói rồi cũng nhảy lên theo. Bỗng thấy trên đầu ánh hào quang loé mắt, tựa hồ hàng muôn ngàn tuyết hoa trút xuống.

Bối Hải Thạch người đang lơ lửng trên không, tay lại chẳng có binh khí. Trong lúc hốt hoảng. Y lập tức thi triển phép Thiên Cân Trụy hạ mình xuống.

Chiêu này coi bình thường chẳng có chi là lạ, nhưng trong nháy mắt nó biến thế được ngay thế nhảy vọt lên thành thế hạ mình xuống một cách đột ngột, chỉ khe chừng sợi tóc là bị lưỡi kiếm đả thương. Bản lãnh Bối Hải Thạch

quả nhiên không phải tầm thường.

Những tay cao thủ trong nhà đại sảnh đều nổi tiếng hoan hô.

Nhưng Bạch Vạn Kiếm đã nhận lúc nầy cắp Thạch Phá Thiên chạy đi rồi.

Bối Hải Thạch lại chỉ đầu ngón chân xuống vọt qua lỗ thông mái nhà ra ngoài.

Đinh Đang nóng nảy vô cùng. Nàng cũng muốn tung mình vọt qua lỗ thông nhảy lên nóc nhà.

Đinh Bất tam liền đưa tay trái nắm lấy tay nàng nói:

- Ngươi bất tất phải hoang mang.

Bỗng những tiếng "binh binh, chát chát" vang lên không ngớt, những viên ngói trên nóc nhà do lỗ thủng trút xuống tới tấp.

Đột nhiên trong bọn tám tên đệ tử phái Tuyết Sơn có một thân hình nhỏ bé vọt lên nhanh như mèo, lẹ như vượn, theo lỗ thủng nóc nhà vọt ra ngoài.

Trần Xung Chi xoay tay đao lại.

Roạt! Thanh đao đã xẻo đứt một miếng đế giầy, chỉ còn có tấc là chặt được chân người đó. Quần hào hết thảy đều kinh ngạc. Chẳng ai ngờ trong phái Tuyết Sơn ngoài Bạch Vạn Kiếm ra còn tay cao thủ như vậy. Gã đã bị Bối Hải Thạch điểm huyệt rồi mà vận khí để tự giải khai được đặng chạy thoát thân trước mắt mọi người.

Mễ Hoàng Dã sợ bảy người kia lại trốn nữa. Gã liền điểm thêm mấy chỉ vào từng người. Lúc này trong bang Trường Lạc đã có mười mấy người tay cầm binh khí vọt qua lỗ thủng nóc nhà, chia ngả rượt theo. Ai cũng nghĩ rằng:

- Bang Trường Lạc bị người sấn đến tận nơi bắt Bang chủ đem đi nếu không đoạt về được thì từ đây bản bang làm gì còn đất đứng ở trên chốn giang hồ nữa? Tuy có bắt được bảy tên bên địch, nhưng dù bắt bảy mươi tên hay 700 tên cũng không rửa được cái nhục để Bang chủ bị bắt.

Có người nghiến răng nói:

- Chỉ cần sao cầm chân gã họ Bạch được vài chiêu rồi các anh em kéo đến tất cứu được Bang chủ, đó là kỳ công tày trời.

Ai nấy đều gắng sức chia ngả truy tầm.

Lúc này trời Đông đã hừng sáng, người bang Trường Lạc mỗi lúc một đông chia nhau đi tìm các ngả trong vòng mười dặm mà tuyệt không thấy tông tích đâu hết.

Nguyên Bạch Vạn Kiếm ra một chiêu bắt được Thạch Phá Thiên rồi, chính hắn cũng không tự tin ở mình, hắn chui qua nóc nhà chuồn ra, miệng lẩm bẩm:

- Thiệt là xấu hổ!

Hắn cho là một chuyện may mắn phi thường. Tuy nhiên đã thủ thắng nhất thời song nếu bang Trường Lạc kéo hết người ra, thì khó mà chạy xa được.

Hắn đưa mắt nhìn quanh thấy trên sông mé Tây có một cây đen sì trông tựa con hắc long. Hắn không còn thì giờ để nghĩ thêm liền nhảy xuống gầm cầu. Tay trái gã vẫn ôm Thạch Phá Thiên. Tay phải giơ thanh trường kiếm lên lách mũi kiếm vào khe hai phiến đá trên cầu. Hắn trông vào sức một cánh tay để chống đỡ sức nặng của hai người nằm dán vào sâu gầm cầu.

Một lát sau, Bạch Vạn Kiếm đã nghe tiếng quần hào bang Trường Lạc đi hai bên bờ sông la gọi om sòm. Có bảy tám người bước lên cầu mé Nam sang mé Bắc. Cây cầu rung rinh cơ hồ làm cho thanh kiếm dắt vào khe đá phải rơi xuống.

Bạch Vạn Kiếm đã định bụng nếu mình bị lộ hình tích thì phải giết thằng lỏi này đi trước.

Bên tai hắn nghe tiếng bang chúng bang Trường Lạc theo nẻo bờ sông tìm kiếm.

Đột nhiên trong đống cỏ rậm bên sông bật lên tiếng sột soạt, một người vụt về hướng Đông mà đi.

Bạch Vạn Kiếm nghe tiếng chân cũng biết người đó là sư đệ Uông Vạn Dực thì trong bụng mừng thầm.

Uông Vạn Dực là tay khinh công cao nhất trong phái Tuyết Sơn, gã chạy nhanh như bay không ai đuổi kịp.

Bạch Vạn Kiếm biết cử động này của Uông Vạn Dực hiển nhiên là kế Điệu Hổ Ly Sơn.

Gã cố ý như cho truy binh đuổi theo đường khác để mình có cơ thoát hiểm.

Quả nhiên quần hào bang Trường Lạc cứ theo tiếng bước chân gã mà đuổi.

Bạch Vạn Kiếm lại nghĩ:

- Lúc này mình còn ở nơi hiểm địa thì những kẻ sĩ cao minh ở bang Trường Lạc không phải ít, đâu có sơ hở mãi để mình ung dung mà đi thoát.

Bạch Vạn Kiếm còn đang ngần ngừ chưa biết làm thế nào, bỗng nghe có tiếng mái chèo khua trên mặt nước lõm bõm.

Ba con thuyền từ phía Đông đi lại. Hai thuyền đựng sau dừa.

Còn một thuyền thì chứa đầy rơm cỏ.

Nguyên những thuyền này là của người trong làng xếp hàng đi Dương Châu bán. Ba con thuyền nối đuôi nhau chui qua gầm cầu.

Bạch Vạn Kiếm cả mừng chờ chiếc thuyền sau cùng đi qua hắn rút kiếm rồi buông mình cùng Thạch Phá Thiên hạ xuống thuyền rơm. Rơm cỏ trong thuyền rất dầy, nên hai người hạ xuống êm ru không phát ra một tiếng động. Chủ thuyền không hay biết chi hết.

Bạch Vạn Kiếm ôm Thạch Phá Thiên trầm mình xuống cho chui vào trong đống rơm.

Miếu Thổ Địa quần hùng luyện kiếm

Những thuyền này đi thẳng cho tới bến chợ củi thì đậu lại.

Những người đẩy thuyền cùng bọn nương nông lên quán trà ăn uống.

Bạch Vạn Kiếm từ trong đống rơm thò đầu ra thấy trong thuyền không có ai liền tra gươm vào vỏ, cắp Thạch Phá Thiên lén nhảy lên bờ. Hắn thấy mé Tây bến có đậu chiếc thuyền đủ mui liền nhảy lên bờ. Hắn thấy mé Tây bến có đậu chiếc thuyền đủ mui liền nhảy lên đầu thuyền rồi lại lấy ra một đĩnh bạc nặng bốn lạng ném cho người mại nói:

- Thuyền chủ! Ông bạn ta đây thốt nhiên bị bịnh cần cấp cứu. Vậy thuyền chủ mau đưa chúng tôi xuôi Nam.

Chủ thuyền trông thấy đĩnh bạc thì mừng rỡ vô cùng, liền ưng thuận nhổ sào đẩy thuyền đi ngay.

Con thuyền đi quanh co một lúc rồi vào sông Vân Hà đi về phía Nam.

Bạch Vạn Kiếm ẩn mình trong khoang thuyền. Hắn biết rằng thế lực bang Trường Lạc rất lớn. Chỉ để lộ phong thanh một chút là quần hùng lập tức đuổi tới nơi. Hắn không dám lên tiếng chỉ ngấm ngầm bàn tính trong bụng:

- Ta tuy may mắn bắt được thằng lỏi Thạch Trung Ngọc này, nhưng bảy vị sư đệ và sư muội cũng bị giữ tại bang Trường Lạc. Vậy ta làm thế nào để cứu bọn họ ra khỏi nơi hiểm nghèo?

Trong lòng hắn nửa mừng nửa lo. Hắn còn sợ Thạch Phá Thiên giả vờ.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, Bạch Vạn Kiếm lại thò ngón tay ra điểm mấy đường huyệt đạo của Thạch Phá Thiên.

Lúc này thuyền đến cửa Qua Châu rồi chuyển vào sông Trường Giang.

Thạch Phá Thiên bị điểm đến tám chín chỗ huyệt đạo trong người.

Con thuyền vào sông Trường Giang rồi, Bạch Vạn Kiếm nói:

- Thuyền chủ! Ngươi cứ xuôi dòng mà cho thuyền đi. Đây ta còn năm lạng bạc để trả thêm cho.

Chủ thuyền mừng rỡ khôn xiết nói:

- Đa tạ khách quan thưởng cho rất hậu. Có điều con thuyền của tiểu nhân nhỏ quá không chống nổi với sóng gió giữa sông Trường Giang, cần phải đi gần bờ mới có thể miễn cưỡng xuôi giòng được.

Bạch Vạn Kiếm nói:

- Vậy thì theo ven bờ mé Bắc mà xuôi càng hay.

Thuyền đi được hơn hai chục dặm, Bạch Vạn Kiếm thấy trên bờ có một tòa cổ miếu tường vàng liền đứng lên đầu thuyền huýt một tiếng sáo.

Bỗng nghe trong miếu lập tức có tiếng còi đáp lại.

Bạch Vạn Kiếm bảo chủ thuyền:

- Áp thuyền vào bờ.

Chủ thuyền cho áp mạn cắm sào, toan bắc cầu thì Bạch Vạn Kiếm đã cắp Thạch Phá Thiên lên bờ rồi.

Chủ thuyền thấy hắn vọt đi như người biết bay thì kinh hãi đứng thộn mặt ra.

Bạch Vạn Kiếm vừa nhảy lên bờ thì mười mấy người trong miếu đã nổi lên những tiếng hoan hô vang dội, đồng thời chúng vội vàng chạy ra đón tiếp.

Nguyên đây là toán thứ hai bọn đệ tử phái Tuyết Sơn chạy ra tiếp ứng.

Mọi người thấy Bạch Vạn Kiếm cắp một chàng thanh niên mặc áo gấm liền đồng thanh hỏi:

- Bạch sư ca! Người này là…

Bạch Vạn Kiếm liệng Thạch Phá Thiên xuống đất tức giận nói:

- Các vị sư đệ! Tiểu huynh may mà bắt được tên đầu tội này. Chẳng lẽ các vị không nhận ra gã ư?

Mọi người nhìn kỹ lại Thạch Phá Thiên thì thấy nét mặt chàng cũng hao hao giống như gã thiếu niên Thạch Trung Ngọc ngày trước đã ở thành Lăng Tiêu trốn đi.

Mọi người tức giận tới cực điểm. Người thì phóng chân đá kẻ lại nhổ nước miếng vào mặt chàng.

Một gã đệ tử lớn tuổi nói:

- Chúng vị huynh đệ! Đừng đánh gã bị thương. Bạch sư ca cờ ra đắc thắng mã đáo thành công, thiệt là đáng mừng!

Bạch Vạn Kiếm lắc đầu nói:

- Tuy bắt được thằng lỏi này nhưng bảy vị sư đệ, sư muội còn bị giam hãm ở bên địch thì chỗ thắng không đủ đền vào chỗ thất bại.

Mọi người vừa nói chuyện vừa đi vào trong tòa miếu nhỏ. Đây là miếu thờ Thổ địa đã lâu đời và bỏ hoang.

Trong miếu không có sư cũng chẳng có tự.

Bọn đệ tử phái Tuyết Sơn thấy nơi này vắng vẻ không bị quấy nhiễu liền đặt trạm liên lạc tại đây.

Bạch Vạn Kiếm vào trong miếu rồi, bọn sư đệ liền sắp cơm canh cho hắn ăn trước rồi sẽ thương nghị chương trình hành động.

Tuy gọi là thương nghị nhưng thực ra Bạch Vạn Kiếm đã sắp kế hoạch trong lòng rồi. Hắn nói câu gì thì bọn sư đệ không ai dám dị nghị.

Bạch Vạn Kiếm nói:

- Chúng ta đã bắt được thằng lỏi này thì cần sao đưa gã về thành Lăng Tiêu ngay để chưởng môn phát lạc. Bảy vị sư đệ sư muội tuy bị hãm bên địch nhưng tánh mạng nhất định không có gì đáng lo ngại. Chắc bọn bang chúng bang Trường Lạc chẳng dám làm khó dễ bọn đâu. Trương sư đệ, Vương sư đệ và Triệu sư đệ! Ba vị là người phương Nam nên ở lại thành Dương châu, hóa trang đi dò là tin tức. Các vị tùy cơ để nghe động tĩnh bảy vị kia, nhưng chớ nên vọng động.

Trương, Vương, Triệu ba người vâng lời.

Bạch Vạn Kiếm lại nói:

- Uông Vạn Dực sư đệ võ công đã cao cường lại tâm cơ linh mẫn. Vậy ba vị liên lạc với y được rồi thì hoàn toàn nghe lời y dặn bảo. Đừng tưởng mình nhập môn sớm hơn y mà tranh hơi cho hư việc lớn.

Trương, Vương, Triệu ba người đối với Bạch sư ca vẫn tỏ lòng kính sợ, liền vâng dạ luôn miệng.

Bạch Vạn Kiếm nói:

- Chúng ta nên xuống Giang Nam rồi hãy quay về thành Lăng Tiêu. Lộ trình này tuy xa hơn một chút, nhưng người bang Trường Lạc quyết không khi

nào ngờ tới chúng ta lại theo con đường xa này.

Trong lòng hắn rất e sợ bang Trường Lạc, mà hắn cứ nói thẳng ra không giấu diếm gì.

Trời đã xế chiều, Bạch Vạn Kiếm thở dài sườn sượt nói:

- Chuyến này chúng ta từ thành Lăng Tiêu đi xuống Trung Nguyên tuy đã thiêu hủy Huyền Tố trang, bắt được tên đệ tử phản nghịch là Thạch Trung Ngọc. Nhưng Tôn Chử hai vị sư đệ bị uổng mạng, ngoài ra Cảnh sư đệ cùng một bọn sư đệ, sư muội bị bắt giữ vào tay địch thủ. Thực là tổn thương đến nhuệ khí bàn phái rất nhiều! Xét cho cùng chỉ tại Tiểu huynh không biết cách thống lãnh anh em mà ra.

Lão tuổi già nhất là Hô Diên Vạn Thiện nói:

- Bạch sư ca bất tất phải tự trách mình. Tình thực thì nguyên nhân chân chính là ở chỗ võ công anh em hãy còn kém cỏi, không luyện được đến nơi đến chốn. Hết thảy anh em tuy cùng được sư phụ truyền thụ võ công, nhưng trong bản môn trừ hai vị Phong sư ca và Bạch sư ca ra, còn đều mới học được chút võ bên ngoài của sư môn, chứ chưa luyện võ công tinh thâm của bổn phái.

Lại một gã đệ tử khác béo tròn chục là Văn Vạn Phu lên tiếng:

- Chúng ta ở thành Lăng Tiêu tỷ thí với nhau đều tưởng mình là giỏi. Dè đâu có ra ngoài mới biết mình chưa vào đâu. Bạch sư ca! Chúng ta chờ cho đến lúc trời tối mới lên đường. Bây giờ không có việc gì, xin Bạch sư ca chỉ điểm cho anh em mấy chiêu.

Bọn sư đệ cũng nói theo hùa, phụ họa với gã béo mập.

Bạch Vạn Kiếm nói:

- Gia gia truyền thụ võ công cho anh em, thực ra thì đều một loạt, người không thiên tư ai chút nào. Các vị đã thấy Phong sư ca khổ công rèn luyện hơn ta nhiều, nên bản lãnh y còn ở trên ta.

Văn Vạn Phu nói:

- Sư phụ rất công bằng, tuyệt không có ý thiên tư. Đó là một điều ai cũng công nhận. Tiểu đệ chỉ hận mình tư chất ngu muội không lĩnh hội được hết mọi yếu quyết.

Bạch Vạn Kiếm nói:

- Được rồi! Từ đây về thành Lăng Tiêu dọc đường chưa chắc đã được thái

bình vô sự. Vậy học thêm được chiêu kiếm pháp nào thì lực lượng chúng ta cũng hùng hậu thêm được một phần. Hô Diên sư đệ! Văn sư đệ! Hai vị sư đệ ra chiêu đi. Triệu sư đệ! Vương sư đệ! Các vị ra bên ngoài canh chừng. Nếu có thấy gì khác lạ thì lập tức thông báo ngay.

Triệu, Vương hai gã thấy các vị sư đệ được Bạch sư ca chỉ điểm kiếm pháp cho nghĩ rằng bọn họ được cơ duyên may mắn vô cùng. Còn họ phải đi gác ngoài nên trong lòng không vui, nhưng cũng chẳng dám trái lệnh sư ca.

Hai người đành riu ríu vâng lời, lật đật ra ngoài ngay.

Hô Diên Vạn Thiện cùng Văn Vạn Phu phấn khởi tinh thần cầm trường kiếm ra trận.

Văn Vạn Phu là sư đệ đứng ở phía dưới, gã cất tiếng hô.

- Xin mời Hô Diên sư ca!

Hô Diên Vạn Thiện đảo ngược hoa kiếm ra ngoài hai tay chắp lại hướng về Bạch Vạn Kiếm nói:

- Kính xin Bạch sư ca chỉ điểm cho!

Bạch Vạn Kiếm gật đầu. Hô Diên Vạn Thiện đột nhiên xoay mũi kiếm lại đâm xéo vào vai bên tả Văn Vạn Phu. Đó chính là chiêu "Lão Chỉ Hoành Tà" trong Tuyết Sơn kiếm pháp.

Nguyên thành Lăng Tiêu cả trong lẫn ngoài đều trồng đầy hoa mai. Ngày trước tổ sư phái này sáng chế ra kiếm pháp rất thích hoa mai nên trong kiếm pháp cũng phổ lẫn lộn những hình hoa mai, nhị nhị mai, cành mai, nhánh mai vào rất nhiều. Những chiêu thức đủ cả nhanh, chậm ung dung. Trong cây mai lấy cành nhánh khô khan gầy guộc, tàn tạ, làm quí. Hoa mai như mai thì ai còn ở chỗ dày cành nhiều hoa hơn.

Vì thế mà Hô Diên Vạn Thiện cùng Văn Vạn Phu hai người dùng trường kiếm giao thủ, có lúc nghiêm trọng như núi, có lúc kiếm điểm rất đầy. Những tư thế hoa tuyết tung bay, gió bấc rít lên veo véo lại làm cho cây mai lay chuyển, trông rất đẹp mắt.

Thạch Phá Thiên từ lúc bị Bạch Vạn Kiếm bắt được rồi sau lại bị điểm huyệt. Bây giờ chàng bị quăng vào một xó chẳng ai nhìn nhõi gì đến. Chàng cảm thấy bụng đã đói meo, cơ hồ không nhịn được nữa.

Đang lúc chàng chán nản trăm bề liền ngó coi Hô Diên Vạn Thiện và Văn Vạn Phu hai người chiết giải kiếm pháp. Nội công chàng đã luyện đến mực

rất tinh thâm, song về quyền thuật và kiếm pháp thì chàng chẳng biết tí gì.

Nhưng võ công phải lấy nội lực làm căn bản, còn quyền thuật kiếm pháp chẳng qua là những vận dụng phát huy nội lực mà thôi.

Thuở nhỏ Thạch Phá Thiên đã quen săn chồn đuổi thỏ thân thể cực kỳ mau lẹ.

Nhất là sau khi luyện xong môn La Hán Phục Ma thần công, thì những tay cao thủ vào hạng nhất trong võ lâm hiện nay như Bối Hải Thạch, Tạ Yên Khách cũng còn thua chàng xa.

Thạch Phá Thiên để mắt nhìn Hô Diên Vạn Thiện cùng Văn Vạn Phu tỷ đấu với nhau. Hai người phóng kiếm qua lại, công thủ tiến thoái rất là tinh diệu. Chàng theo dõi một lúc rồi đâm ra cảm thấy thích thú. Chàng lại xem một lúc nữa thấy hai người cầm hai thanh trường kiếm đâm tới chẳng khác con nít giỡn chơi.

Rõ ràng chỉ cần đưa thêm về phía trước một chút đâm trúng đối phương. Nhưng luồng lực đạo hết rồi đột nhiên ngừng lại. Thế là nội công thiếu mất một chút.

Thạch Phá Thiên nghĩ bụng:

- Bọn sư huynh sư đệ họ luyện kiếm. Chứ không phải đánh nhau thật sự nên họ không dùng hết sức.

Bỗng nghe Bạch Vạn Kiếm quát to:

- Dừng lại đã!

Rồi hắn từ từ đi vào trong điện. Hắn đón lấy thanh trường kiếm trong tay Hô Diên Vạn Thiện nói:

- Nhát kiếm chỉ đưa thêm về phía trước hai tấc là thắng rồi.

Thạch Phá Thiên nghe Bạch Vạn Kiếm nói vậy thì mừng thầm trong bụng.

Chàng nghĩ thầm:

- Ông Bạch sư ca nói đúng lắm. Nhát kiếm đó mà đẩy thêm một lúc về phía trước độ hai tấc là thắng rồi. Còn vị kêu bằng Hô Diên sư đệ kia sao lại không cố ý đâm thêm chút nữa.

Bỗng nghe Hô Diên Vạn Thiện gật đầu nói:

- Bạch sư ca chỉ dẫn như vậy là đúng lắm. Có nhiều chiêu phòng xa mãng

mãng này mới đưa được tới đó thì nội lực tiểu đệ đã hết rồi không tài nào đâm thêm về phía trước nửa tấc nữa.

Bạch Vạn Kiếm tủm tỉm cười nói:

- Muốn cho nội lực tinh thâm không phải là công trình một sớm một chiều thành tựu. Những bí quyết về nội công mà tiểu huynh đây đã biết cũng chẳng khác gì điều sở học của các vị sư huynh sư đệ. Nhưng nội lực không đủ thì có thể dùng kiếm pháp để bổ sung vào chỗ khiếm khuyết đó. Tình thực mà nói thì nội lực của bản phái vị tất đã có gì đặc biệt hơn người. So với các phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Côn Luân tuy nói là mỗi phái có một thứ sở trường riêng, cái đó còn tùy ở thời kỳ sáng lập môn phái trước hay sau, lâu hay chóng. Bản phái so với các phái lớn còn kém đến mấy trăm năm. Nhưng kiếm pháp của bản phái kỳ diệu thì có thể tự hào là vô song đứng vào hàng đệ nhất võ lâm. Vậy các vị sư đệ đến lúc lắm địch chỉ nêu phát huy chỗ sở trường của mình để đánh vào chỗ sở đoản của địch mà không nên tỷ đấu nội lực với người. Nói rút lại mà mình chỉ có thể trông vào biến chiêu tinh vi để thủ thắng.

Bọn sư đệ đều gật đầu nghĩ bụng:

- Lời nói của Bạch sư ca quả là những yếu quyết đích đáng.

Nguyên chủ thành Lăng Tiêu, chưởng môn phái Tuyết Sơn là Uy Đức tiên sinh Bạch Tự Tại từ thuở nhỏ đã gặp được cơ duyên may mắn lại uống linh dược nên nội lực tiến bộ khác thường. Lúc lão còn là thanh niên cũng có thể chống được với người đã rèn luyện sáu bảy chục năm công lực.

Kể ra về nội lực phái Tuyết Son không bằng các phái khác nhưng Bạch Tự Tại theo một đường lối khác rút ngắn thành ra nội lực còn cao hơn cả những tay cao thủ phái Thiếu Lâm và phái Võ Đang. Nhưng thứ linh đan diệu dược này chỉ ngẫu nhiên mà gặp chứ không phải cầu mà được. Nội lực Bạch Tự Tại tuy thâm hậu nhưng bọn đệ tử của lão thì hãy còn khiếm khuyết nhiều.

Uy Đức tiên sinh là người tự cường hiếu thắng, nên không bao giờ lão nói cho đệ tử hay chỗ sở đoản của bản môn. Bọn đệ tử đóng cửa ở trong thành Lăng Tiêu đã tưởng mình giỏi nhất thiên hạ. Sư phụ đã không nói rõ vấn đề, nên môn đồ tưởng nội ngoại công đã đạt tới mức đứng đầu võ lâm hiện nay. Chuyến này họ kéo xuống Trung Nguyên, luôn mấy phen bị thất lợi, Bạch Vạn Kiếm vạch trần sự thật bây giờ mọi người mới tỉnh ngộ.

Bạch Vạn Kiếm đem từng chiêu từng thức về Tuyết Sơn kiếm pháp chỉ dẫn rành mạch những chỗ tinh diệu biến hóa, lại chỉ điểm cho họ về cách phát huy những chiêu pháp kỳ diệu.

Hô Diên Vạn Thiện cùng Văn Vạn Phu phân tích chiêu thức rồi lại đến hai tên sư đệ khác.

Sau khi cả sáu tên đầu tỷ đấu rồi, Bạch Vạn Kiếm sai Hô Diên Vạn Thiện và Văn Vạn Phu hai người ra canh gác bên ngoài để thay cho hai gã Triệu, Vương về luyện tập.

Mọi người thêm một phen lịch duyệt, họ đã hiểu thấu là chỉ một chiêu kiếm pháp hay dở là có thể đưa người đến chỗ sống hay chết, nên ai nấy đều ngưng thần chú ý theo rõi từng ly từng tý, không giống như khi luyện kiếm tại thành Lăng Tiêu. Mọi người mỗi lần phân tích chiêu thức rồi cách sử dụng kiếm pháp tương tự như nhau.

Thạch Phá Thiên vốn là người thông minh, nhất là về căn bản nội lực thì lại càng thâm hậu khác thường. Hơn nữa Bạch Vạn Kiếm hết sức chỉ dẫn bảy mươi hai chiêu của kiếm pháp phái Tuyết Sơn, diễn đến những tên đệ tử thứ bảy thứ tám thì chàng đã hiểu cả. Tuy nhiên về tên gọi các chiêu thức thì chàng chỉ nhớ lõm bõm. Những chỗ tinh diệu biến hóa chàng cũng không thể trong một lúc mà lĩnh hội được hết. Khi đối phương ra một chiêu kiếm phải đón thế nào, phản kích làm sao.

Theo chàng tưởng tượng thì không hợp với kiếm pháp phái Tuyết Sơn. Vả lại những kiếm pháp chàng nghĩ ra so với bọn đệ tử phái Tuyết Sơn còn cao minh hơn nhiều.

Sau khi Bạch Vạn Kiếm chỉ điểm cho các sư đệ thì lại giống như sự tưởng tượng của Thạch Phá Thiên.

Có lúc Thạch Phá Thiên nghĩ ra so với đệ tử phái Tuyết Sơn thì vụng về hơn, mà đệ tử phái Tuyết Sơn sử chiêu tinh điệu hơn chàng. Bạch Vạn Kiếm chỉ điểm tiến bộ hơn một tầng thì chàng lại tiến hơn một chiêu.

Bạch sư phó so gươm Huyền Tố kiếm

Mọi người để hết tâm thần vào việc học kiếm. Kẻ học quên mệt, người coi cũng quên đói cho đến khi cả mười hai tên đệ tử phái Tuyết Sơn tỷ thí hết cả rồi.

Sáu đôi đệ tử diễn đi diễn lại những chiêu thức đến tám chín lần nên Thạch Phá Thiên trong lòng mười phần ghi nhớ được tám chín.

Chàng ngầm lấy làm lạ tự hỏi:

- Bọn người này luyện lâu là thế mà sao lúc sử kiếm hãy còn sai trật như vậy? Rõ ràng những phương pháp dễ dàng mà bọn họ cũng không nghĩ ra.

Chàng có biết đâu rằng mình đã học được môn La Hán Phục Ma thần công là thứ nội công tuyệt đỉnh của phái Thiếu Lâm. Thực ra phái Thiếu Lâm là một phái dẫn đầu về những môn võ học rất cao thâm. Trong bụng chàng coi những quyền chiêu kiếm pháp chẳng khác gì lên núi Thái Sơn mà coi thiên hạ là nhỏ. Những gò núi tầm thường dĩ nhiên là không.

Thạch Phá Thiên còn đang ngẫm nghĩ bỗng nghe Bạch Vạn Kiếm buông một tiếng thở dài. Bọn sư đệ phái Tuyết Sơn ngơ ngác nhìn nhau. Chúng không hiểu vì lẽ gì mà Bạch sư ca lại quăng kiếm thở dài.

Bỗng thấy Bạch Vạn Kiếm đưa mắt nhìn Thạch Phá Thiên đang ngồi tựa cột, hắn vẻ mặt buồn phiền, miệng lẩm bẩm:

- Thằng lỏi này nhập môn phái ta mới trong vòng hai ba năm ngắn ngủi mà đã lĩnh hội đến chỗ tinh diệu về võ công bản phái, so với các vị sư bá sư thúc luyện tập hang mười năm hay hơn mười năm hãy còn tinh thâm hơn. Tuy công lực gã không bằng mà cơ biến thì lại hơn nhiều. Kiếm pháp bản phái lấy sự cơ linh biến hóa làm hơn nên Phong sư ca thấy gã như vậy dĩ nhiên lấy làm đắc ý, mà chưởng môn đối với gã cũng nhìn bằng con mắt xanh. Các vị đã kỳ vọng ở nơi gã làm rạng rỡ cho môn phái. Nhưng hỡi ơi… hỡi ôi…

Hắn thở dài luôn mấy tiếng, vẻ hối tiếc lộ ra ngoài mặt. Nên biết rằng Khí Hàn Tây Bắc đã võ công cao thâm mà kiến thức cũng hơn người một bực. Bây giờ hắn luyện cho mười hai vị sư đệ này tư chất tầm thường, và chọn trong bọn họ một người thừa kế. Đáng tiếc Thạch Trung Ngọc, một nhân vật lựa trong hàng ngàn vạn người cũng không được một tên đệ tử nào có tư cách như gã, thì gã lại không chịu học lấy điều hay. Vừa rồi hắn để hết tâm thần vào chuyện rèn luyện kiếm pháp biến ảo nên lãng quên đi một lúc

mối thù hận của sư môn.

Cái sỉ nhục của sư môn bây giờ lại làm cho hắn đau lòng.

Thạch Phá Thiên thấy Bạch Vạn Kiếm đưa mắt ngó mình vẫn tỏ tình ý rất thương tiếc, nhưng chàng không hiểu rõ thâm ý của hắn, lòng chàng xiết bao cảm động.

Chàng ngấm ngầm đối với hắn một mối cảm tình sâu xa.

Tòa miếu thổ địa nhỏ bé trở lại yên tĩnh không một tiếng động.

Một lúc sau, Bạch Vạn Kiếm khẽ điểm chân phải xuống đất. Thanh kiếm đột nhiên vọt lên tự nhảy vào trong tay hắn. Hắn cầm kiếm rồi từ từ bước ra giữa sân lớn tiếng dõng dạc hỏi:

- Các hạ là cao nhân phương nào giá lâm?

Bọn đệ tử phái Tuyết Sơn tự hỏi:

- Những tay cao thủ bang Trường Lạc đuổi đến nơi rồi! Không hiểu sao Hô Diên Vạn Thiện cùng Văn Vạn Phu hai người ở ngoài canh gác mà không lên tiếng báo động. Người mới đến này tuyệt không có một tiếng động mà sao Bạch sư ca mình lại biết?

Mọi người đang hồi hộp kinh nghi, bỗng nghe một tiếng vỗ tay nhè nhẹ, trong sân đã thêm hai người, người đàn ông mặc toàn đồ đen, còn người một người là đàn bà lại mặc toàn đồ trắng. Hai người cùng lưng đeo trường kiếm.

Thanh kiếm của người đàn ông buộc dải đen còn thanh kiếm của người đàn bà lại phất phơ dây thao trắng bạch. Hai người nhảy xuống chỉ phát ra một tiếng động rất khẽ. Hai người này đều có vẻ anh hùng lẫm liệt, ai trông thấy cũng phải hồi hộp.

Bạch Vạn Kiếm quay ngược thanh kiếm lại chắp tay dõng dạc nói:

- Té ra là hai ông bà Trang chủ Huyền Tố trang giá lâm.

Hai người vừa nhảy xuống chính là Huyền Tố trang chủ Thạch Thanh cùng vợ là Mẫn Nhu.

Thạch Thanh thoáng lộ nụ cười trên môi, khoanh tay đáp lễ nói:

- Bạch sư huynh giá lâm tệ trang mà ngu phu phụ chưa được hết tình địa chủ trong lòng rất lấy làm áy náy.

Bọn đệ tử phái Tuyết Sơn đã gặp vợ chồng Thạch Thanh tại Hầu Giám tập. Nhưng họ đều bị giữ ở Tổng đàn bang Trường lạc. Bọn người này đều chưa biết mặt vợ chồng Thạch Thanh. Bây giờ nghe nói hai người tới đây thì trong lòng không khỏi băn khoăn tự nghĩ:

- Bọn mình đã thiêu hủy Huyền Tố trang, chẳng hiểu họ đã biết chưa?

Không ngờ Bạch Vạn Kiếm nói ngay:

- Còn tại hạ từ Tây Vực tới đây là vì việc đi tìm lệnh lang. Lệnh lang chẳng tìm được, tại hạ nóng giận thiêu hủy quý trang rồi.

Nét mặt Thạch Thanh không biến đổi chút nào. Y nói:

- Tệ trang lúc kiến tạo nên cũng chẳng có gì đẹp đẽ. Bạch sư huynh đã không thuận mắt mà cho mớ lửa càng hay. Tại hạ đa tạ sư huynh đã nương tay đuổi hết bọn gia đinh bên ngoài. Cả đến con gà con chó cũng không bị đốt chết, đủ biết tấm lòng sư huynh rất nhân hậu.

Bạch Vạn Kiếm nói:

- Gia đinh bộc phụ quý trang chẳng có điều chi mạo phạm khi nào tại hạ dám mạo muội giết người. Sao Thạch trang chủ còn nói lời từ tạ?

Thạch Thanh nói:

- Quần hùng phái Tuyết Sơn đối với nhục nhi hết lòng thương yêu. Đáng giận thằng nhỏ không học lấy cái hay để phụ lòng Bạch lão tiền bối cùng Phong sư huynh. Bạch sư huynh đã một phen nhân hậu, ngu phu phụ chẳng những cảm kích vô cùng mà tự lấy làm xấu hổ. Bạch lão tiền bối vẫn được an hảo đấychứ? Bạch phu nhân có được khang kiện không?

Thạch Thanh nói tới đây liền cùng Mẫn Nhu ra chiều kính cẩn để tỏ ý kính trọng như đã vấn an chính song thân mình vậy.

Bạch Vạn Kiếm cũng khom lưng thi lễ nói:

- Gia phụ nhờ phước ấm vẫn được khang cường. Còn gia mẫu vì chuyện lệnh lang đêm ngày lộ vẻ lo buồn.

Thạch Thanh nói:

- Lão phu nhân võ công tinh thâm đạo cao đức trọng, một đời làm việc thiện. Bấm ngón tay mà tính thì trên chốn giang hồ ai cũng kính ngưỡng. Chuyến này lão phu nhân ra ngoài đi chơi một chuyến để tiêu tan lòng sầu muộn thì ngọc thể chắc chắn sẽ trở lại khang cường.

Bạch Vạn Kiếm nói:

- Đa tạ Trang chủ ban cho những lời vàng ngọc, tại hạ cũng mong được như vậy. Có điều gia mẫu già cả tuổi cao, giang hồ dày dạn phong sương. Đạo làm con chẳng khỏi băn khoăn lo lắng.

Thạch Thanh nói:

- Đó là lòng hiếu thảo của Bạch sư huynh. Đạo làm con hiếu thuận với song thân, bậc làm cha mẹ lo lắng cho con cái là thường tình của con người. Kẻ làm con dù có hành vi tội lỗi thì người làm cha mẹ ngoài sự đau lòng chỉ còn cách đem về trừng trị gắt gao, chứ chẳng biết làm thế nào hơn được.

Bạch Vạn Kiếm nói:

- Thạch trang chủ là bậc anh hùng nghĩa hiệp được các bạn võ lâm ngưỡng mộ. Tại hạ còn nhớ trong nhà đại sảnh Huyền Tố trang có treo tấm biển bốn chữ lớn "Hắc bạch phân minh". Có đúng thế không?

Thạch Thanh đáp:

- Có thế! Nhưng không biết hiện giờ tấm biển này biến đâu mất rồi.

Bạch Vạn Kiếm kinh ngạc, nhưng hắn bình tĩnh lại ngay đáp:

- Tại hạ đốt cháy rồi.

Thạch Thanh nói:

- Phải lắm! Nhục nhi đã đến bái lạy xin làm môn hạ phái Tuyết Sơn, nếu gã phạm vào môn quy quý phái, đương nhiên gã được sư trưởng quý phái trừng trị. Dù đánh dù giết, kẻ làm cha mẹ cũng không được quyền hỏi tới. Đó là lề luật của võ lâm. Ngày ngu phu phụ ở Hầu Giám tập đã trao lại hai thanh Hắc Bạch song kiếm vào tay quý phái và nói rõ là khi nào áp giải nhục nhi tới thành Lăng Tiêu sẽ đổi lại hai thanh kiếm đó.

Vụ này quả có thật.

Bạch Vạn Kiếm cùng bọn Cảnh Vạn Chung, Kha Vạn Quân đã biết rõ vụ này. Họ còn biết rằng Hắc Bạch đã bị người cướp mất ở dọc đường. Người đoạt kiếm chắc là nhân vật mà võ lâm nghe đến danh hiệu đã phải châu mày, tức là Ma Thiên cư sĩ Tạ Yên Khách.

Bây giờ, Bạch Vạn Kiếm nghe Thạch Thanh nhắc đến cặp song kiếm này thì mặt không khỏi ửng đỏ.

Hắn nói:

- Đúng thế! Tôn kiếm hiện không có ở đây. Sau này bọn tại hạ sẽ đưa tới quý xứ phụng hoàn.

Thạch Thanh cười ha hả nói:

- Bạch sư huynh nói vậy chẳng hóa ra coi rẻ Thạch mỗ lắm ư? Các vị hiện đã bắt giữ nhục nhi lại cầm giữ luôn cả khí giới của vợ chồng Thạch mỗ không chịu hoàn lại. Tại hạ không hiểu trong lề luật võ lâm có khoản này chăng?

Bạch Vạn Kiếm hỏi:

- Theo ý kiến Thạch trang chủ thì nên thế nào?

Thạch Thanh đáp:

- Bậc đại trượng phu đã nói ra một lời thì dù bốn ngựa cũng không đuổi bắt lại được. Tại hạ thiết tưởng trong hai đường Bạch sư huynh nên chọn lấy một: giữ nhục nhi thì đừng giữ kiếm, giữ kiếm thì đừng giữ người.

Bạch Vạn Kiếm vốn là một nhân vật lỗi lạc, nổi tiếng. Hắc Bạch song kiếm ở trong tay bản phái mà để mất đi thì đối với Thạch Thanh hắn không khỏi hổ thẹn. Đáng lý ra hắn không thể cãi chày cãi cối, gây thành cuộc đấu khẩu mới phải.

Nhưng hắn cùng bọn Cảnh Vạn Chung thương nghị, nghi ngờ là có thể Thạch Thanh ngấm ngầm cấu kết với Tạ Yên Khách ra tay cướp lại. Huống chi Thạch Trung Ngọc đã làm mất đứa con gái yêu quý độc nhất của hắn, hắn đã bắt được kẻ phạm tội, khi nào vì một câu nói mà chịu giao trả ngay bao giờ?

Hắn liền nghiến răng đáp:

- Việc này tại hạ không thể tự chuyên được, mong rằng Thạch trang chủ nguyên lượng cho. Còn cặp kiếm của hiền khang lệ thì Bạch Vạn Kiếm này xin lãnh trách nhiệm là sẽ phụng hoàn. Nếu Bạch mỗ không đủ tài giao hoàn Hắc Bạch song kiếm thì sẽ xin đến trước quý trang cắt cái đầu tạ tội.

Câu nói của Bạch Vạn Kiếm chắc chắn như đinh đóng cột khiến cho Thạch Thanh không còn nói vào đâu được. Vợ chồng Thạch Thanh biết địa vị hắn trong võ lâm rất cao, hắn đã nói câu gì tất phải thực hành. Nhất là hắn đem cả tính mạng ra để đền cặp kiếm thì chẳng thể không tin được. Nhưng hai người thấy đứa con yêu độc nhất của mình nằm dưới đất dơ dáy vô cùng thì trong lòng lại đau xót, mà không biết làm cách nào để cứu gã đem về.

Mẫn Nhu tiến vào mé trong điện, cặp mắt đăm đăm nhìn Thạch Phá Thiên

không dời. Nàng đau lòng cơ hồ sa lệ.

Bạch Vạn Kiếm muốn nói gì thì nói nàng cũng không để ý.

Bất luận việc gì nàng cũng nghe theo chủ trương của lang quân. Vì vậy mà nàng cứ đứng bên Thạch Thanh, thủy chung không nói câu nào.

Thạch Thanh nói:

- Bạch sư huynh thiệt quá nặng lời. Cặp kiếm của ngu phu phụ phỏng đáng là bao? Khi nào tại hạ dám đưa nó ra so bì với tấm thân ngàn vàng của sư huynh? Có điều chúng ta đã là những người bôn tẩu giang hồ thì việc gì cũng không dám bỏ qua hai chữ lý. Kiếm pháp của phái Tuyết Sơn dẫu cao cường, nhân tài dẫu đông cũng chẳng nên ỷ kiếm lại giữ người như vậy có hợp lý không? Bạch sư huynh! Bữa nay ngu phu phụ muốn đem thằng nhỏ về.

Thạch Thanh vừa nói dứt câu thì vai bên trái khẽ chuyển động. Đó là một cách ra hiệu cho bà vợ rút kiếm ra.

Hào quang lấp loáng trước mắt mọi người. Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu đã phóng kiếm nhằm trước ngực Bạch Vạn Kiếm đâm tới.

Hai thanh kiếm đưa tới còn cách Bạch Vạn Kiếm không đầy một thước thì đột nhiên ngừng lại không nhúc nhích.

Thạch Thanh nói:

- Xin mời Bạch sư huynh!

Vợ chồng y quả nhiên vẫn giữ oai phong của hàng danh gia, không chịu hạ thủ một cách đột ngột.

Nếu Bạch Vạn Kiếm không rút kiếm đón đỡ thì Huyền Tố song kiếm không đâm về phía trước nữa.

Bạch Vạn Kiếm chú ý nhìn mũi kiếm trỏ về phía mình tiến lên nửa bước.

Thạch Thanh, Mẫn Nhu tay kiếm lùi lại một chút nhưng cũng còn gần ngực Bạch Vạn Kiếm chừng một thước.

Bạch Vạn Kiếm đột nhiên lùi lại một bước.

Giữa lúc vợ chồng Thạch Thanh vung kiếm ra đã nghe thấy hai tiếng leng keng.

Bạch Vạn Kiếm đã vung kiếm phản kích.

Ba thanh trường kiếm tung lên một cái thành ba đóa hoa.

Thạch Thanh nguyên trước sử dụng thanh trường kiếm sắc đen, lúc này y sử dụng cây thanh cương kiếm sắc xanh lè lấp loáng.

Ba thanh trường kiếm đụng nhau khắp trong điện tuôn ra một thứ hơi lạnh.

Bọn đệ tử phái Tuyết Sơn vẫn khâm phục kiếm pháp của Bạch sư ca. Họ đều nghĩ trong bụng:

- Dù Bạch sư ca có phải một người chọi với hai, nhưng cũng nắm chắc được phần thắng.

Mọi người đều cầm kiếm trong tay đứng tựa vào tường chăm chú theo dõi cuộc đấu.

Lúc đầu hai vợ chồng Thạch Thanh Mẫn Nhu chia nhau ra hợp kích mỗi người một chiêu và đều là những chiêu tuyệt diệu. Khi đánh được sáu bảy chục chiêu, hai người càng phóng chiêu mau lẹ hơn, không nhìn rõ kiếm chiêu nữa.

Bạch Vạn Kiếm vẫn thi triển bảy mươi hai đường "Tuyết Sơn kiếm pháp". Hắn luyện tập đã rất thành thục, tuy trông bình thường chẳng có chi kỳ dị.

Dè đâu hắn chọi với những kiếm chiêu tuyệt diệu của vợ chồng Thạch Thanh vừa công vừa thủ, nguyên một chiêu kiếm pháp tuy chẳng có chi kỳ dị mà ở trong tay hắn phóng ra cũng có một uy lực rất mãnh liệt.

Trong đại điện tòa miếu Thổ địa chỉ thắp có một cái đèn cầy, ánh sáng vàng lợt ảm đạm.

Bóng ba người xoay chuyển pha lẫn với ánh ba luồng kiếm quang khiến cho mọi người trông hoa cả mắt, ai cũng run lên vì trong lòng hồi hộp trước tình trạng vô cùng nguy hiểm.

Nhiều chiêu kiếm chỉ khe chừng sợi tóc là có thể xảy ra máu chảy chan chứa ngay trước thần điện. Kiếm quang pha lẫn với ánh đèn cầy chiếu vào mặt ba người khi tỏ khi mờ.

Ba người đều là những đại hành gia về kiếm pháp và đều đem toàn lực ra mà chiến đấu, song vẻ mặt mỗi người một khác.

Bạch Vạn Kiếm vẫn lộ vẻ lạnh lùng kiêu ngạo.

Thạch Thanh vẫn giữ vẻ ôn hòa, ung dung.

Mẫn Nhu cũng không bớt vẻ dịu dàng, hòa nhã lúc bình thường.

Trông thái độ ba người này lúc kịch chiến cũng như lúc thi lễ vấn an chẳng có chi thay đổi.

Lúc hai vợ chồng Thạch Thanh vừa vào trong điện, Thạch Phá Thiên đã nhận ra ngay Mẫn Nhu là vị phu nhân xinh đẹp ngày trước đã tặng cho mình hai lạng bạc ở Hầu Giám tập. Chàng lại thấy hai ông bà này vào điện cứ nói chuyện hoài với Bạch Vạn Kiếm rồi bây giờ quay ra rút kiếm đánh nhau. Thủy chung chàng chẳng có cơ hội để lên tiếng thừa nhận hay nhắc lại chuyện cũ.

Ba người nói với nhau những gì chàng cũng chẳng hiểu. Chàng chỉ biết lúc Thạch Thanh nhìn Bạch Vạn Kiếm đòi hai thanh kiếm, rồi bàn đến chuyện thằng nhỏ nào đó, chàng đâu có hiểu rằng chàng chính là nguyên nhân tranh chấp giữa ba người.

Thạch Phá Thiên vừa rồi đã được nhìn thấy mười hai tên đệ tử phái Tuyết Sơn luyện kiếm, họ không quát tháo om sòm mà cũng không nói nửa lời, thần sắc vẫn bình tĩnh như không.

Ba người này bây giờ cũng thế, chàng cũng cho ngay là ba vị này lại nghiên cứu võ nghệ như trước.

Bảy mươi hai đường Tuyết Sơn kiếm pháp chàng đã lĩnh hội, bây giờ chàng được coi chính tay Bạch Vạn Kiếm thi triển kiếm chiêu cực kỳ thần tốc lại mãnh liệt vô cùng, chàng ngồi coi trong lòng rất khoan khoái.

Thạch Phá Thiên chăm chú ngó Bạch Vạn Kiếm ra chiêu một hồi rồi quay sang để ý nhìn kiếm pháp của vợ chồng Thạch Thanh. Chàng nhận ra ngay đường kiếm của ba người này chẳng giống nhau chút nào.

Kiếm pháp của Thạch Thanh thì mở rộng phóng dài oai nghiêm trịnh trọng. Mẫn Nhu thì tùy từng chiêu thức mà chuyển động. Bà sử kiếm mềm mại như một dải lụa. Tuy nhiên chiêu thức về kiếm pháp của hai ông bà giống hệt nhau. Có điều một cương một nhu, một âm một dương, một thẳng thắn một uốn éo, một mau một chậm. Cách vận chiêu dụng thức về nội kình hoàn toàn trái ngược nhau. Nhưng mỗi khi gặp thanh trường kiếm của Bạch Vạn Kiếm thì kiếm chiêu của hai ông bà tựa hồ liên lạc phụ họa với nhau thành một thể.

Ta nên biết rằng vợ chồng Thạch trang chủ đã kết đôi với nhau như chim liền cành hai chục năm trời chưa có ngày nào phân ly nhau mà cũng không một ngày nào đình chỉ việc luyện kiếm thành ra tâm ý đã cảm ứng nhau tựa như một người. Về kiếm pháp âm dương lúc ly lúc hợp thể hội với nhau thì trừ hai vợ chồng Thạch Thanh, trong võ lâm không còn có hai người nào có một kiếm pháp giống như cặp này.

Đạo lý cao thâm về kiếm pháp dĩ nhiên Thạch Phá Thiên chưa hiểu được, nhưng cách luyện công của chàng kỳ dị đặc biệt vô cùng. Đầu tiên chàng luyện nội công cực âm, rồi chàng lại luyện nội công cực dương của Tạ Yên Khách truyền thụ cho. Sau chàng luyện đến nội công thượng thừa về môn "La Hán Phục Ma thần công" thành ra Âm Dương nhị khí của chàng thông đồng như một.

Kiếm pháp của vợ chồng Thạch Thanh Mẫn Nhu là căn cứ vào hai thứ âm dương nội công mà phát ra.

Thạch Phá Thiên xem một lúc rồi tự hỏi:

- Lạ thật! Hai đường kiếm pháp này kể ra mình sử dụng cũng được. Nhưng không hiểu mình học nó hồi nào?

Bất luận là kiếm chiêu của Thạch Thanh hay của Mẫn Nhu chàng chỉ xem qua là có thể hiểu ngay và chàng cũng tự nhủ:

- Chiêu thức này phải ra như thế mới đúng.

Chàng như một nhà bác học thuộc lòng sách vở. Sau chàng phát giác ra kiếm pháp của ba người chàng đều hiểu cả, thì trong lòng vui sướng vô cùng.

Cuộc đấu kiếm phi thường hào hứng

Thạch Phá Thiên lại xem đấu một hồi nữa, liền nhận thấy Bạch Vạn Kiếm một người phải chọi với hai, dĩ nhiên dần dần đi đến chỗ kém thế.

Nguyên vợ chồng Thạch Thanh, về kiếm pháp cũng như về nội lực, so với Bạch Vạn Kiếm tương tự như nhau, chẳng chênh lệch mấy tí. Hai người đánh một thì đối phương làm sao địch lại được? Có điều Bạch Vạn Kiếm ra những đòn ác liệt. Thạch Thanh ra chiêu vẫn giữ thái độ khoan thai, vững vàng. Nhất là Mẫn Nhu, con người yểu điệu thướt tha, tính tình hòa dịu, nên ra chiêu vẫn có mấy phần gượng nhẹ. Vì vậy mà ba người kéo dài cuộc tỷ đấu lâu đến thế.

Mẫn Nhu coi bề ngoài mảnh dẻ thướt tha, mà thực ra kiếm pháp nàng đã đến chỗ tinh thâm chẳng lém gì trượng phu nàng.

Bạch Vạn Kiếm đấu với hai người được bảy chục chiêu mà hai lần suýt bị lưỡi kiếm của Mẫn Nhu quét trúng. Trong lòng hắn lắm lúc cực kỳ nao núng. Nhưng hắn bản tánh cương cường, dù có bị chết dưới lưỡi kiếm của vợ chồng Thạch Thanh thì chịu mất mạng chứ nhất định không chịu khuất phục.

Cuộc chiến tiếp diễn một lúc nữa thì mấy tên đệ tử phái Tuyết Sơn biết rõ tình trạng Bạch sư ca nguy đến nơi rồi. Một gã lớn lớn tiếng la:

- Hai người đánh một, thế mà không biết nhục? Thạch trang chủ! Nếu Trang chủ có phải anh hùng hảo hán thì hãy đơn đả độc đấu với Bạch sư ca ta. Con nếu muốn cậy nhiều hiếp ít thì chúng ta cũng ùa cả vào đây.

Thạch Thanh tủm tỉm cười, y không trả lời gã kia mà lại cất tiếng gọi:

- Phong Hỏa Thần Long Phong Vạn Lý! Phong sư huynh có ở đây không? Mời sư huynh ra liên kết với Bạch sư huynh. Chúng ta đấu bốn người mới thú!

Câu nói của Thạch Thanh thật đã rõ ràng: trong bọn đệ tử phái Tuyết Sơn, trừ Phong Hỏa Thần Long Phong Vạn Lý, còn ngoài ra chẳng ai có thể liên thủ với Bạch Vạn Kiếm được. Chính Thạch Thanh cũng tự biết cả hai vợ chồng mình liên công một mình Bạch Vạn Kiếm thì ra bên mình đã chiếm phần hơn. Nhưng vì y quá thương đứa con độc nhất yêu quý, nếu để bọn họ đem về thành Lăng Tiêu thì quyết nhiên không thể sống được. Đây là cơ hội duy nhất để cứu sống con, y đành phải tòng quyền, không nghĩ tới quy củ võ lâm được. Sau này dù có mang tiếng là hai người chọi một, không phải

anh hùng hảo hán thì rồi sẽ liệu. Huống chi hiện ở trong miếu Thổ địa, bên đối phương còn có mười mấy gã đồ đệ phái Tuyết Sơn, thì thành hai người đấu với mười mấy người chứ không phải một. Nếu ai còn viện lẽ trong bọn này chỉ có một mình Bạch Vạn Kiếm là cao thủ, kỳ dư toàn là hạng tầm thường, thì sao phái Tuyết Sơn không giáo huấn lấy một số đệ tử kha khá để chơi với thiên hạ?

Bạch Vạn Kiếm nghe Thạch Thanh nhắc đến Phong Hỏa Thần Long Phong sư huynh thì lại càng căm hận rủa thầm:

- Phong sư huynh vì cứu thằng con của mi nên mới bị gia gia chặt cụt một cánh tay, mà mi còn dám nhắc đến y nữa ư?

Kể ra thì những tay cao thủ tỷ võ không được để cho tâm thần mảy may rối loạn hay xúc động. Bạch Vạn Kiếm ở vào tình thế quẫn bách, lại vừa tức giận, hắn sử chiêu "Minh Đà Tuấn Túc", chiêu thức không khỏi quá đà một chút.

Thạch Thanh vung kiếm lên gạt, lập tức nhận ra chỗ sơ hở của đối phương. Y liền vận nội công ra đến mũi kiếm, khẽ để dính vào thanh kiếm của Bạch Vạn Kiếm.

Bạch Vạn Kiếm vội vận kình lực khá mạnh để rút kiếm ra. Chỉ một chút sơ hở không đầy nháy mắt, thanh trường kiếm của Mẫn Nhu đã xuyên qua kẽ hở phóng thẳng vào trước ngực Bạch Vạn Kiếm.

Bạch Vạn Kiếm vội nhắm mắt lại, hắn biết rằng thế kiếm này sẽ xuyên thủng trái tim, không thể nào né tránh kịp hay gạt đỡ được nữa.

Dè đâu thanh trường kiếm của Mẫn Nhu đưa tới trước ngực Bạch Vạn Kiếm còn cách chừng nửa thước, đột nhiên nàng rụt kiếm về. Rồi hai vợ chồng sóng vai nhảy lùi lại.

Cách một tiếng! Cả hai thanh kiếm đều tra vào vỏ trong nháy mắt, cả hai người cùng không nói nửa lời.

Bạch Vạn Kiếm giương to cặp mắt lên, nét mặt hắn xám lại. Hắn lấy làm sỉ nhục nghĩ thầm:

- Cái dụng ý của đối phương tha mạng cho mình đã bộc lộ quá rõ ràng. Bây giờ vợ chồng chúng muốn đem con đi, có lý đâu mình đã thua rồi lại còn lằng nhằng đấu nữa để mà ngăn cản? Huống chi song quyền không bề địch lại bốn tay, dù có chiến đấu nữa cũng không thể địch nổi hai vợ chồng hắn, chỉ tổ gây thêm trò cười.

Bạch Vạn Kiếm lại nghĩ tới đứa con gái yêu quý bị tên nghịch đồ làm cho

phải uổng mạng. Mình dẫn bọn sư đệ xuống Trung Nguyên để bảy người bị hãm hại tại Tổng đà bang Trường Lạc mà bây giờ lại để mất tên nghịch đồ Thạch Trung Ngọc thì thật là đáng căm hận. Nhất là phái Tuyết Sơn trước nay vẫn tự phụ kiếm pháp thông huyền mà nay không địch nổi Huyền Tố Song kiếm thì bao nhiêu thanh danh đều trôi theo dòng nước.

Bạch Vạn Kiếm càng nghĩ lại càng cay đắng rồi đâm ra vô cùng chán nản. Hắn đứng ngây người ra như tượng gỗ, không nói gì nữa.

Lúc này Hồ Diên Vạn Thiện và Văn Vạn Phu cũng đã được tin liền về cả trong miếu. Chúng thấy Bạch sư ca bị thảm bại liền lớn tiếng la:

- Họ lấy hai người chọi một mình lại không lấy nhiều đấu ít?

Thế là cả mười hai gã đệ tử phái Tuyết Sơn đều chống kiếm đứng ra bao vây xung quanh vợ chồng Thạch Thanh mở cuộc tấn công.

Bạch Vạn Kiếm biết rằng mười hai tên sư đệ quyết không thể nào địch nổi vợ chồng Thạch Thanh. Dù cho cả mình gia nhập chiến cũng chưa chắc đã nắm được phần thắng.

Hắn còn đang ngần ngừ thì Thạch Thanh đã lên tiếng:

- Bạch sư huynh! Vợ chồng tại hạ liên thủ với nhau đã có chiếm được một chút thượng phong, nhưng chưa có thể nói đã phân thắng bại. Vậy Bạch sư huynh hãy tiếp chiêu nữa đi!

Thạch Thanh dứt lời, phóng tới đâm tới Bạch Vạn Kiếm.

Bạch Vạn Kiếm là người có địa vị khá cao trong võ lâm, dĩ nhiên hắn không có quyền động thủ khiêu chiến nữa. Nhưng Thạch Thanh phát chiêu trước thì hắn có thể chống lại. Hắn lẩm bẩm:

- Được lắm! Bây giờ lấy một chọi một, ta quyết định đấu với ngươi một trận tử chiến.

Hắn liền vung kiếm lên gạt rồi nghiêng người đi phóng ra một chiêu phản kích.

Bây giờ Bạch Vạn Kiếm đấu với một mình Thạch Thanh dĩ nhiên tình thế khác trước. Vừa rồi một mình hắn địch với hai người nên luôn luôn bị uy hiếp, phải đem hết tâm lực vào việc phòng thủ. Phần tấn công rất ít lại không phát huy được nội lực đến độ chót. Lúc hắn tấn công Thạch Thanh còn phải lo phòng thủ Mẫn Nhu. Lúc phóng kiếm đâm Mẫn Nhu lại còn lo đỡ gạt Thạch Thanh ở bên này. Bây giờ một người đấu với một người, một kiếm chọi với một kiếm, Bạch Vạn Kiếm được rảnh tay hơn nhiều.

Nghĩ tới cái bại nhục vừa qua, Bạch Vạn Kiếm lập tức trổ bảy mươi hai đường Tuyết Sơn kiếm pháp phóng ra như gió táp mưa sa bằng những chiêu cực kỳ lợi hại, biến ảo.

Tòa miếu Thổ địa không rộng mấy, thanh trường kiếm của Bạch Vạn Kiếm vừa vung lên mấy đường khắp gian đại điện khí lạnh ghê người.

Thạch Thanh không khỏi ngấm ngầm kinh hãi bụng bảo dạ:

- Khí Hàn Tây Bắc quả thật danh bất hư truyền. Thiệt là một tay kiếm sĩ đứng vào bậc nhất trong võ lâm hiện nay.

Y liền phấn khởi tinh thần, bao nhiêu điều sở học cũng trổ hết. Y lẩm bẩm:

- Ta phải cho ngươi biết kiếm pháp của Huyền Tố trang ta cũng chẳng kém gì phái Tuyết Sơn của ngươi. Sở dĩ ta cho con ta đến xin làm môn hạ phái ngươi là ta có thâm ý về chuyện khác. Ngươi đừng giở thói ngông cuồng tự cho là thiên hạ vô địch mà tưởng Thạch Thanh này kém ngươi đâu.

Cuộc đấu kiếm giữa Thạch Thanh và Bạch Vạn Kiếm này thật là kỳ phùng địch thủ.

Bạch Vạn Kiếm ra chiêu thần tốc và cực kỳ mãnh liệt. Ánh kiếm tung hoành, kiếm phong rít lên veo véo.

Thạch Thanh tư thế rất trang nghiêm mà vững như núi, kiếm pháp thận mật.

Bạch Vạn Kiếm đã phóng tới mười mấy kiếm chiêu mà vẫn chưa chiếm được chút thượng phong nào, trong lòng hắn không khỏi kinh dị. Hắn lẩm bẩm:

- Kiếm pháp thằng cha này còn cao hơn những lời mà mọi người võ lâm thường ca tụng. Thế mà hắn còn cho con hắn đến bản phái bái môn?

Rồi hắn lại nghĩ:

- Vừa rồi mình thất bại còn có thể đổ cho song quyền khôn địch tứ thủ. Bây giờ lấy một chọi một, nếu mình còn thua hắn nửa chiêu nữa cũng đủ làm cho thanh danh quét đất, sự nghiệp tiêu ma. Ta phải làm thế nào kềm chế yếu huyệt hắn rồi hãy tha mạng mới được. Nếu không làm được như thế thì cái nhục này không tài nào rửa được.

Bạch Vạn Kiếm vì trong lòng nóng nảy muốn thắng ngay nên ra chiêu không khỏi có chỗ nguy hiểm.

Thạch Thanh trong bụng mừng thầm, lầm bầm:

- Ngươi càng muốn thắng chóng bao nhiêu thì e rằng càng chóng bị thất bại về tay ta chừng ấy.

Quả nhiên mới qua lại hơn chục chiêu, Bạch Vạn Kiếm luôn luôn gặp sự nguy hiểm. Hắn bỗng run lên tỉnh ngộ, lập tức trấn tĩnh tâm thần lại, không dám nóng nảy nữa. Rồi dần dần hai người trở lại thành cuộc đấu tương đương bất phân thắng bại.

Thạch Phá Thiên ngồi coi hai người tỷ đấu, chàng hiểu ra được rất nhiều. Chàng theo dõi và biết rõ Bạch Vạn Kiếm vì nóng mà gặp sự nguy hiểm. Thạch Thanh vì bình tĩnh, cẩn trọng mà sắp thành công. Rồi Bạch Vạn Kiếm phế bỏ lối đánh cấp tốc nóng nảy trở lại bình tĩnh. Nhất nhất từng chiêu thức đều lọt vào mắt chàng.

Kể ra thì môn võ học cao thâm này không phải một chàng thanh niên hai chục tuổi đầu đã lĩnh hội được. Nhưng vì một là trong người chàng đã có nội lực rất cao thâm, hai là hai tay đại kiếm khách ngang sức tỷ đấu với nhau, thiệt là một việc hiếm có trong võ lâm. Thạch Phá Thiên là người ngoài cuộc bình tâm tĩnh trí theo dõi cuộc đấu, nên bao nhiêu những chỗ ảo diệu uyên thâm về kiếm pháp tự nhiên chàng lĩnh hội được.

Thạch Phá Thiên coi cuộc đấu một cách xuất thần Thạch Thanh và Bạch Vạn Kiếm mải mê cuộc đấu, quên hết cả mọi việc bên ngoài.

Sau khi hai bên đã qua lại dư hai trăm chiêu, Bạch Vạn Kiếm tâm thần say mê. Hắn cho cuộc đấu hào hứng nhất trong cuộc đời hắn. Hắn quên cả cái nhục vừa bị Mẫn Nhu tha chết, không nghĩ tới gì nữa.

Thạch Thanh cũng rất lấy làm vui mừng gặp được tay kình địch này. Hai người tự nhiên đều nảy tình luyến tiếc nhau, thương mến nhau. Bao nhiêu ý nghĩ thù địch đều tiêu tan hết, tấm lòng thiết tha mỗi lúc một sâu đậm hơn, chỉ muốn coi đối phương chiết giải chiêu pháp như thế nào cho khoái mắt.

Lúc hai người bắt đầu cuộc đấu, trong điện vang lên những tiếng choang choang so khí giới chạm nhau phát ra. Cuộc đấu đến lúc nửa chừng, Bạch Vạn Kiếm ra chiêu "Âm Hương Sơ Ảnh" mũi kiếm đâm chênh chếch tới Thạch Thanh khẽ reo lên:

- Kiếm pháp tuyệt diệu!

Y dựng thanh kiếm lên. Hai thanh kiếm đụng nhau thật mạnh. Hai người đã vận nội lực khá mạnh, chiêu này bật lên một tiếng vang rùng rợn. Thanh kiếm trong tay Thạch Thanh bị gãy làm đôi.

Thanh kiếm trong tay Thạch Thanh bị gãy thì một thanh kiếm từ bên tả đưa tới.

Thạch Thanh đưa tay trái ra đón lấy, phóng luôn chiêu "Tả Hữu Phùng Nguyên". Thanh trường kiếm đưa từ bên trái qua bên phải vạch thành một hình cánh cung để ngăn cản đối phương tiếp tục đánh tới.

Không ngờ Bạch Vạn Kiếm lùi lại một bước, lên tiếng:

- Đó là Thạch trang chủ bị thanh kiếm kém cỏi, chứ chiêu này có ăn thua gì. Giả tỉ Thạch trang chủ dùng thanh Hắc kiếm thì đâu đến nỗi bị gãy. Đó chính là tiểu đệ có điều không phải.

Hắn vừa nói xong đột nhiên sắc mặt biến đổi, vì hắn phát giác ra người đưa trường kiếm cho Thạch Thanh tức là Thạch phu nhân Mẫn Nhu. Đồng thời hắn nhìn thấy mười hai tên đệ tử bản phái đã nằm lăn dưới đất.

Nguyên Bạch Vạn Kiếm để hết tinh thần vào việc đấu kiếm với Thạch Thanh. Trong khi đó Mẫn Nhu đã đánh bị thương hết cả mười hai tên đệ tử kia nằm lăn ra đó.

Người nào cũng chỉ bị thương rất nhẹ, nhưng Mẫn Nhu đã vận kình lực mũi kiếm đâm thấu vào huyệt đạo khiến cho mọi người đã trúng kiếm không nhúc nhích được nữa.

Đó cũng là một tuyệt kỹ về kiếm pháp của Mẫn Nhu. Nàng vốn tính nhân hậu không muốn sát hại địch nhân nên đã dùng phép điểm huyệt đặc biệt gia truyền phổ biến vào kiếm thuật. Mười hai tên đệ tử phái Tuyết Sơn tuy nói là trúng kiếm mà thực ra đã bị Mẫn Nhu điểm huyệt. Có điều nội lực của nàng chưa đến bậc thượng thừa, không thì mũi kiếm đụng vào huyệt đạo đối phương mà không làm sầy da bị thương.

Mẫn Nhu cầm thanh trường kiếm đưa cho Thạch Thanh rồi nàng lấy đầu ngón chân hất một thanh trường kiếm khác của tên đệ tử phái Tuyết Sơn đã đánh rớt xuống mặt đất cho nó vọt lên không rồi giơ tay ra đón lấy. Nàng đứng về mé tả phía sau Thạch Thanh cách chừng ba bước để bất cứ lúc nào cần đến cũng có thể xê lên tấn công được.

Bạch Vạn Kiếm thấy tình trạng này thì trái tim hắn tựa hồ chìm xuống, hắn tự hỏi:

- Mình bất quá chỉ ngang sức với Thạch Thanh, nếu Thạch phu nhân lại gia nhập chiến cuộc thì tình trạng cũ sẽ tái diễn, còn nói gì đến chuyện đấu thêm được nữa.

Hắn nghĩ vậy liền nói:

- Đáng tiếc là Phong sư ca không có ở đây. Nếu không thì bọn tại hạ hai người hợp lực còn có thể đấu được với hiền khang lệ thêm một cuộc nữa.

Bữa nay cuộc thắng bại đã hiển nhiên rồi còn nói chi nữa?

Thạch Thanh nói:

- Phải đấy! Sau này có dịp gặp Phong Hỏa Thần Long…

Y nói chưa dứt lời chợt nghĩ đến chuyện Phong Vạn Lý vì con mình là Thạch Trung Ngọc mà đến nỗi bị sư phụ y chặt cụt bên tay. Ngày sau dù có gặp y cũng không thể đấu kiếm được nữa.

Thạch Thanh nói vậy rồi ngừng lại, không nói thêm nữa.

Thạch Phá Thiên ngồi dưới đất chú ý nhìn vẻ mặt ba người, chàng thấy Bạch Vạn Kiếm vẻ mặt xám xanh, hiển nhiên trong lòng hắn đau khổ vô cùng. Còn Thạch Thanh và Mẫn Nhu cũng lộ vẻ thương tiếc, thì nghĩ thầm:

- Mười hai gã sư đệ phái Tuyết Sơn đều là những đồ tồi, không một gã nào có thể giúp Bạch sư ca của họ để liên thủ cùng y đặng đấu cùng vợ chồng Thạch trang chủ một cuộc nữa có phải vui không? Thế này thì mình đến cụt hứng.

Chàng nhớ tới hồi nãy Bạch Vạn Kiếm đã chú ý nhìn mình ra vẻ thương yêu luyến tiếc thì nghĩ thầm:

- Bạch sư phó đối với mình rất tốt còn bà Bạch phu nhân kia lại cho mình tiền bạc, vậy bà cũng thương mình lắm. Bọn họ còn muốn đấu kiếm, mà lại thiếu tay đấu thủ. Xem chừng họ chỉ còn trông mong vào vị Phong sư ca nào đó, nhưng y lại không ở đây, thành ra mọi người đều mất hứng thú. Mình tuy chẳng hiểu gì về kiếm pháp nhưng vừa rồi coi như đã thuộc lòng, tưởng cũng nên giúp cho cuộc này thêm phần hào hứng.

Chàng nghĩ vậy liền đứng lên bắt chước kiểu Mẫn Nhu chỉ đầu ngón chân vào chuôi một thanh trường kiếm cho nó vọt lên đánh véo một tiếng. Chàng giơ tay ra bắt lấy thanh kiếm rồi cười nói:

- Các vị còn muốn đấu kiếm mà lại thiếu mất một người thành ra cuộc đấu phải bỏ dở. Vậy tại hạ muốn cùng Bạch sư phó liên thủ để tiếp tục cuộc đấu với hai ông bà Thạch trang chủ.

Bạch Vạn Kiếm và vợ chồng Thạch Thanh thấy chàng đột nhiên đứng dậy đều giật mình kinh hãi, nhất là Bạch Vạn Kiếm đã điểm mười mấy đường huyệt đạo trên toàn thân chàng, không hiểu sao chàng lại đứng dậy và bước đi được.

Hắn tự hỏi:

- Chẳng lẽ Mẫn Nhu sai khi đánh ngã mười hai tên đệ tử bản phái rồi liền giải khai huyệt đạo cho gã?

Thạch Thanh và Mẫn Nhu cũng nghĩ rằng:

- Bạch Vạn Kiếm đã bắt được con mình hắn điểm vào những huyệt đạo trọng yếu đề phòng gã chạy trốn. Có lý đâu hắn lại bỏ phóng sinh mặc kệ gã như thế được?

Mẫn Nhu la lên:

- Ngọc…

Nàng định gọi Ngọc nhi, nhưng chợt nghĩ ra điều gì liền im bặt, quay lại nhìn trượng phu để hỏi ý.

Thực ra Thạch Phá Thiên đã bị Bạch Vạn Kiếm điểm huyệt rồi, chàng nằm dưới đất đến hai giờ rồi.

Bạch Vạn Kiếm lúc trước mải mê điểm kiếm pháp cho bọn sư đệ. Tiếp theo hắn lại đấu với vợ chồng Thạch Thanh, chưa có lúc nào rảnh để nhìn lại Thạch Phá Thiên và điểm huyệt thêm. Nguyên Bạch Vạn Kiếm điểm huyệt người khác như vậy thì ít ra là phải mười hai giờ mới có thể tự giải khai được. Hắn có ngờ đâu nội lực Thạch Phá Thiên cao thâm vô bờ bến, tuy chàng chẳng hiểu gì về cách giải khai huyệt đạo mà chưa tới một giờ, những huyệt đạo bị phong tỏa đã có luồng nội lực ghê gớm vận hành đã lưu thông rồi tự nhiên cởi mở ra được.

Thạch Phá Thiên vẫn ngớ ngẩn chẳng hiểu bị điểm huyệt có nguy hiểm gì không. Bây giờ huyệt đạo chàng tự nhiên được giải khai chàng cũng chẳng biết lấy thế làm vui mừng.

Bạch Vạn Kiếm động tâm lớn tiếng hỏi:

- Ngươi muốn liên kiếm với ta ư? Tại sao vậy? Phải chăng ngươi muốn thử xem ngươi học kiếm pháp của phái Tuyết Sơn đã tiến tới trình độ nào?

Thạch Phá Thiên bụng bảo dạ:

- Thực ra ta vừa coi bọn họ luyện kiếm muốn thi nghiệm thử xem mình học kiếm đến đâu rồi. Ta e rằng mình học không phải đường mà chưa được kết quả nào đáng kể.

Nghĩ vậy chàng liền gật đầu đáp:

- Tại hạ không hiểu mình học có đúng không, xin được Bạch sư phó cùng Thạch trang chủ và Thạch phu nhân chỉ điểm thêm cho.

Chàng nói xong cầm thanh trường kiếm giơ chênh chếch lên đứng bên Bạch Vạn Kiếm.

Chàng sử đúng chiêu "Song Đà Tây Lai" trong Tuyết Sơn kiếm pháp.

Thiếu kinh nghiệm tự gây thương tích

Vợ chồng Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu dán mắt đăm đăm nhìn Thạch Phá Thiên. Hai người cho cậu con cưng này lên thành Lăng Tiêu học tập kiếm pháp, đã mấy năm trường không được thấy mặt. Bây giờ hai người gặp chàng ở nơi đất khách trong lòng nảy ra nhiều mối cảm giác rất phức tạp, vừa thương mến mừng vui vừa căm hận bẽ bàng.

Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu thấy con đã cao lớn hơn lúc ra đi rất nhiều. Thân thể chàng mập mạp đẫy đà. Tuy nét mặt dày dạn phong trần tiều tuỵ, mà không che giấu hết vẻ anh hùng tuấn tú, nhất là đôi mắt sáng ngời ẩn dấu một nội lực thâm hậu vô biên.

Thạch Thanh là đấng nghiêm quân, y nghĩ tới mọi điều quy củ võ lâm, cậu con này làm bại hoại môn phong Huyền Tố trang, khiến cho vợ chồng y mất mặt với bạn hữu giang hồ, không còn muốn trông thấy ai nữa.

Mấy năm nay vợ chồng Thạch Thanh lén lút đi dò la tông tích chàng không chạm mặt anh em đồng đạo võ lâm. Thế mà bây giờ chàng gặp song thân, lại thản nhiên không chạy đến bái kiến, trái lại chàng còn ra mặt tỉ kiếm đối lại với cha mẹ. Nguyên một hành động bất pháp này đồn đại trên chốn giang hồ cũng đã làm cho vợ chồng Thạch Thanh mất hết thanh danh lừng lẫy bấy lâu nay.

Thạch Thanh tức giận, nhưng y chỉ ngấm ngầm nghiến răng cố nén lòng cho cơn giận khỏi nổi lên trước mặt Bạch Vạn Kiếm.

Mẫn Nhu là người mẹ hiền, vẫn có một tấm lòng rất từ bi. Nàng tỏ ra hoan hỉ hơn là nóng giận. Nguyên nàng có hai cậu con, cậu bé đã bị kẻ thù làm cho phải thảm tử. Bao nhiêu mối thương yêu của người từ mẫu của nàng trút hết sang cho cậu cả Thạch Trung Ngọc. Nàng đã từng giải thích cùng chồng về cậu con cưng, nói là nếu mình chỉ nghe giọng lưỡi một chiều của phái Tuyết Sơn thì chưa đủ tin được, theo sự suy đoán của nàng thì chắc cậu Thạch Trung Ngọc khi ở thành Lăng Tiêu bị người phái này áp chế một cách quá đáng, cậu không tài nào chịu nổi và không có đất dung thân, nên cậu phải bỏ đi. Một thằng nhỏ như cậu, khi nào đã gây ra những chuyện cưỡng gian, phạm thượng.

Mấy năm trời dày dạn phong trần, Mẫn Nhu cùng chồng len lỏi khắp nơi tìm con mà không rõ tung tích chàng đâu cả. Lắm lúc nàng quá thương con mà chỉ gạt thầm giọt lệ. Nàng lo cho cậu con đã bị bỏ mạng trong dãy núi Đại Tuyết bên Tây vực rồi, nếu chàng không bị bọn côn đồ sát hại thì tất bị thú dữ ăn thịt.

Bây giờ Mẫn Nhu được gặp con đây, thì có nỗi mừng nào hơn được nỗi mừng này nữa? Lòng người từ mẫu tha thứ hết cả mọi tội lỗi cho chàng. Nàng thấy Thạch Phá Thiên cầm kiếm tiến ra, chân bước như mây trôi nước chảy, thân hình ngay thẳng đĩnh đạc, thì nàng càng nức lòng hở dạ, nàng giận mình không thể chạy lại ôm choàng lấy cậu con bảo bối để nựng niu chàng mộ lúc cho bỏ với tấm lòng thương nhớ bấy lâu nay.

Mẫn Nhu biết rõ con mình từ thuở nhỏ đã tính tình hoạt bát, nhanh trí hơn người. Nàng chắc Thạch Phá Thiên cố ý liên thủ với Bạch Vạn Kiếm là có kế hoạch gì đây, chứ không phải chuyện ngẫu nhiên.

Nàng nghĩ vậy thì lại băn khoăn lo lắng trượng phu mình có thể vì nóng giận mà làm hư hỏng kế hoạch của cậu con. Mặt khác, nàng muốn coi võ công của chàng đã tiến đến trình độ nào, liền lên tiếng:

- Được lắm! Bây giờ chúng ta đã có bốn người, vậy chia ra làm hai cặp để nghiên cứu võ công. Đồng thời ta giao hẹn với nhau cứ điểm được tới đối phương là thôi. như vậy ta chẳng có điều gì đáng ngại.

Thạch Thanh liếc mắt nhìn vợ gật đầu.

Mẫn Nhu bản tính dịu hiền nhu thuận. Bất luận việc gì nàng cũng làm theo ý lang quân, không khi nào nàng có chủ trương trái ngược với chồng. Nhưng đôi khi nàng ngẫu nhiên đưa ra một vài ý kiến thì Thạch Thanh đều nhất nhất nghe theo, không bao giờ phản đối nàng cả. Thạch Thanh thấy vợ phát biểu ý kiến như thế thì nghĩ rằng:

- Một là nàng muốn coi võ công của thằng nhỏ, hai là nàng muốn Bạch Vạn Kiếm thua lẹ mà phải tâm phục. Nàng chắc Ngọc nhi hãy còn nhỏ tuổi, dù có thông minh đến đâu thì kiếm pháp cũng không thể cao hơn nàng được. Huống chi thằng con mình chẳng khi nào lại tận tâm giúp Bạch Vạn Kiếm để chống lại cha mẹ.

Bạch Vạn Kiếm đã có chủ ý riêng, hắn nhủ:

- Mi tưởng đem kiếm pháp của phái Tuyết Sơn liên thủ với ta để chống lại kẻ địch. Ngươi có biết đâu rằng là như vậy tức là ngươi đã thừa nhận làm đệ tử phái Tuyết Sơn. Bất luận cuộc đấu này sẽ đi đến kết quả nào, chỉ cần làm sao ta không bị bọn ba người giết chết, ta sẽ đem lệnh phù của chưởng môn phái Tuyết Sơn đưa ra mà sai khiến thì tất mi phải theo ta về. Vợ chồng Thạch Thanh có ngăn trở tức là họ phá hoại lề luật võ lâm, và phải chịu nhơ danh.

Hắn nghĩ vậy liền giơ kiếm lên nói:

- Lấy hai chọi hai cũng được, mà lấy ba người chống một cũng không sao.

Bạch mỗ đã là bại tướng ở dưới tay Huyền Tố song kiếm, thì bây giờ có bỏ mạng để đền bồi bậc quân tử cũng đáng.

Thạch Phá Thiên để ý nhìn thanh kiếm ở trong tay Bạch Vạn Kiếm rung lên, trỏ vào Thạch Thanh. Chiêu này coi như để tấn công mà thực ra là để phòng thủ nhiều hơn. Chàng liền nói:

- Sao không để tại hạ tấn công trước?

Dứt lời chàng vung trường kiếm lên nhằm đâm vào bả vai Thạch Thanh. Chiêu thức vừa phóng ra, kiếm khí vọt lên rất mạnh. Chiêu kiếm này không lấy gì làm mau lẹ cho lắm, thế mà nội lực đi tới đâu kiếm phong đã rít lên veo véo tới đó. Kiếm chiêu đúng là kiếm pháp của Tuyết Sơn, nhưng nội lực thì hùng hậu vô cùng. Bạch Vạn Kiếm không thể bì kịp.

Thạch Phá Thiên vừa phóng ra một chiêu kiếm, mà cả ba người Bạch Vạn Kiếm, Thạch Thanh và Mẫn Nhu đồng thời la lên:

- Úi chà!

Bạch Vạn Kiếm thấy Thạch Phá Thiên ra chiêu kiếm này tuy hắn không khỏi kinh hãi nhưng cũng có ý khinh bỉ, hắn nghĩ bụng:

- Mi ra chiêu Vân Hoành Tây Sơn khuỷu tay phải lại giơ lên cao quá, nhưng vậy thì chiêu đó sẽ đi quá đà. Ngón tay bên trái lại không đặt đúng bộ vì để có thể đưa ngón tay ra để điểm huyệt liền một lúc. Chân trái đưa ra quá ba tấc, nếu địch nhanh tay phản kích thì họ không sợ chân trái ngươi đá vào vế đùi.

Bạch Vạn Kiếm vừa ngó qua đã biết chiêu thức của Thạch Phá Thiên có đến bảy tám chỗ sai trật.

Nhưng chỉ thoáng cái, tấm lòng khinh thị của Bạch Vạn Kiếm lập tức biến thành kinh ngạc. Hắn thấy Thạch Phá Thiên phóng chiêu ra, đạo kiếm khí xô đẩy mãnh liệt phi thường mà hắn chưa từng thấy một luồng nội lực nào ghê gớm đến thế. Hắn nhớ chỉ có một lần, sau khi phụ thân hắn rượu ngà ngà say biểu diễn kiếm pháp với một số ít cao đồ là lão phát huy nội lực cho kiếm phong rít lên veo véo. Nhưng cũng phải sau ba bốn chục chiêu, nội lực mới ngưng tụ dần dần và kiếm phong mới réo lên.

Hắn nghĩ vậy rồi tự hỏi:

- Thằng nhóc này vừa mới ra một chiêu mà đã có kiếm phong réo lên khủng khiếp. Chẳng lẽ gã lắp còi hay gắn vật quái gở gì vào chuôi kiếm để kiếm phong rít lên khủng khiếp?

Hắn xoay ngay ý nghĩ thật mau, liền biết ngay đoán vậy sai. Bỗng nghe Thạch Thanh la lên một tiếng:

- Ái chà!

Rồi vung kiếm lên gạt.

Cách một tiếng rùng rợn. Thanh kiếm trong tay Thạch Thanh đụng vào kiếm của Thạch Phá Thiên và bị gãy làm hai đoạn. Nửa trên bay vọt đi cắm đi vào tường sâu đến bảy, tám tấc. Thạch Thanh thấy hổ khẩu nóng ran lên. Cườm tay cũng rung lẩy bẩy, nửa một thanh kiếm cầm tay xuýt nữa cũng bị rớt xuống đất.

Thạch Thanh tuy trong lòng tức giận vì bị thất bại nhưng y là một tay võ sĩ vào hạng cao minh, nên trong đầu óc không khỏi khâm phục về nội lực ghê gớm của đối phương.

Bất giác y la lên:

- Giỏi thiệt!

Thạch Phá Thiên thấy thanh trường kiếm trong tay Thạch Thanh bị gãy, chàng giật mình la hoảng:

- Úi chao!

Rồi lập tức thu kiếm về, ra chiều áy náy. Lần này chàng quay mặt về phái có ánh đèn lửa. Thạch Thanh và Mẫn Nhu coi thái độ bần thần của chàng thì trong lòng hai người cảm thấy có chút ấm áp, nghĩ thầm:

- Ngọc nhi vẫn là một đứa con hiếu thuận.

Thạch Thanh liệng thanh kiếm gãy đi, chỉ dầu ngón chân vào chuôi một thanh kiếm khác ở dưới đất cho nó nhảy vọt lên. Y đón lấy kiếm rồi nói:

- Đừng kiêng dè chi hết. Hãy tiếp chiêu đây!

Dứt lời, y vung kiếm đánh vèo một cái nhằm đâm vào đùi bên trái Thạch Phá Thiên.

Trước nay Thạch Phá Thiên chưa từng luyện kiếm thuật bao giờ. Lúc tấn công chàng còn có thể phát huy được uy lực, bây giờ chàng gặp phải Thạch Thanh ra chiêu hư thực khôn lường, chợt tả chợt hữu thì còn biết đường nào mà đỡ gạt. Mới một chiêu mà chàng đã chân tay luống cuống.

Dù tâm linh chàng có mau lẹ đến đâu, nhưng chàng sử chiêu "Thương Tùng Nghinh Khách" chỉ ngập ngừng một chút là không kịp. Chàng liền quét

ngang thanh kiếm lên gạt thì mũi kiếm Thạch Thanh đã đâm xéo tới đùi bên phải chàng. Giả tỉ chàng không phải là con Thạch Thanh mà là kẻ thù đánh nhau chí mạng, thì chỉ một chiêu kiếm này là đủ chặt đứt chân chàng ra làm hai khúc.

Mẫn Nhu vừa thấy Thạch Thanh rung mũi kiếm lên, đã la lên thất thanh:

- Thạch ca!

Thạch Phá Thiên trông xuống chân phải mình thì thấy ống quần bị rách một vệt dài, chàng cười chữa thẹn nói:

- Đa tạ Trang chủ đã nương tay cho. Kiếm pháp tại hạ còn thua Trang chủ xa lắm.

Chàng nói câu này với cả một tấm lòng thành thực. Câu nói của chàng vừa lọt tai Bạch Vạn Kiếm, hắn lấy làm khó chịu, bụng bảo dạ:

- Mi nói kiếm pháp mi còn kém phụ thân mi xa, thì phỏng có khác gì mi bảo kiếm pháp phái Tuyết Sơn kém cỏi. Thằng nhóc này thật là quỷ quyệt. Bữa nay phụ thân mi đã chiếm hết cả mọi cái hay cái giỏi rồi. Nhưng Bạch Vạn Kiếm này mà còn một hơi thở thì quyết không để thằng lỏi làm nhục nhã đâu.

Thạch Thanh cũng nhíu cặp lông mày nghĩ bụng:

- Nhu muội thường nói đi nói lại với mình nhiều lần là Ngọc nhi ở phái Tuyết Sơn bị bọn sư thúc, sư huynh chà đạp, mình vẫn nghĩ rằng Bạch Tự Tại tiền bối là người ngay thẳng, Phong Vạn Lý là tay anh hùng nghĩa hiệp. Y đã thu con mình làm đồ đệ, có lý đâu lại hắt hủi ngược đãi gã? Nhưng bây giờ mình coi Ngọc nhi sử hai chiêu kiếm pháp, tuy đúng đường lối nhưng sơ hở đến hàng trăm chỗ. Xem thế thì gã ở thành Lăng Tiêu, quả nhiên chẳng học được chút võ công đúng mức nào hết, như vậy thì lúc lâm địch đối phó làm sao được? Chiêu kiếm đầu về đường nội lực quả nhiên ghê gớm, nhưng cái đó có ăn thua gì về phái Tuyết Sơn? Ngay cả Uy Đức tiên sinh, nội lực chưa chắc đã thâm hậu được đến thế. Vậy thì nội lực của con mình nhất định đã do một kỳ ngộ nào mà thành tựu. Mình phải truy cứu cho ra gốc gác vụ này mới có thể phân biệt đâu cong đâu thẳng.

Y nghĩ vậy liền nói:

- Xin lại gần đây. Chúng ta đừng ai kiêng dè gì cả, thì cuộc đấu kiếm mới đem lại phần hào hứng.

Thạch Thanh vừa dứt lời, tay trái giữ kiếm quyết nhằm đâm vào Bạch Vạn Kiếm.

Bạch Vạn Kiếm vung kiếm lên gạt, đồng thời phóng kiếm trả đòn.

Mẫn Nhu cũng từ từ phóng kiếm đâm Thạch Phá Thiên, nhưng nàng ra chiêu thong thả để con không phải luống cuống đến nổi tránh đòn không kịp.

Thạch Phá Thiên thấy Mẫn Nhu đưa kiếm từ từ đâm tới chàng nhớ lại ngày trước ở Hầu Giám Tập đã được bà tặng bạc cho, chàng liền toét miệng ra cười và khẽ gật đầu để tỏ lòng nhớ ơn rồi mới nhẹ nhàng đưa kiếm lên gạt.

Mẫn Nhu thấy thái độ của chàng như vậy thì cho ngay cử động của chàng là để thay lời lên tiếng gọi: "Mẫu thân", trong lòng nàng mừng rỡ vô cùng. Nàng lại xoay tay kiếm lướt qua sau lưng chàng.

Thạch Phá Thiên thoáng nghĩ trong đầu óc, bụng bảo dạ:

- Đối với chiêu kia phải chiết giải cách này mới ổn.

Rồi chàng xử một chiêu thức trong Tuyết Sơn kiếm pháp để gạt chiêu kiếm của Mẫn Nhu.

Mẫn Nhu thấy kiếm pháp của Thạch Phá Thiên hãy còn rất ngô nghê, thiển cận, chàng đã ngần ngừ trong lúc ra chiêu, mà thủ pháp phóng kiếm lại càng non nớt thì trong lòng nàng rất lấy làm khó chịu.

Bà lẩm bẩm:

- Những tay kiếm khách phái Tuyết Sơn vẫn tự hào là giàu lòng nghĩa hiệp, chứ không phải hạng tầm thường. Chẳng ngờ họ dạy kiếm pháp cho con mình một cách lờ mờ như vậy.

Mẫn Nhu vừa nghĩ vừa biến chiêu nhằm đâm vào vai bên tả Thạch Phá Thiên. Bà ra chiêu tựa như để chờ đợi cách hóa giải của chàng. Chàng có biết cách đỡ gạt thì bà mới ra chiêu thực sự. Nếu chàng không biết đường hóa giải thì bà ra đòn càng chậm chạp hơn để chờ đợi.

Mẫn Nhu làm như vậy thì tuyệt không còn có ý nghĩa gì là cuộc tỷ đấu nữa, mà là sư phụ vừa nương tay vừa truyền dạy kiếm pháp, thêm vào đó cả một tấm lòng từ ái cùng nhẫn nại của người mẹ hiền.

Cuộc so gươm giữa Mẫn Nhu và Thạch Phá Thiên tiếp diễn được dư chục chiêu rồi thì lòng tự tin của Thạch Phá Thiên tăng lên rất nhiều.

Mẫn Nhu càng mừng thầm trong bụng. Mỗi khi Thạch Phá Thiên sử được một chiêu trúng cách thì nàng lại gật đầu tỏ ý tán thưởng.

Thạch Phá Thiên cũng hiểu rõ bà muốn chỉ điểm kiếm pháp cho mình. Khi

chàng thấy bà chưa gật đầu, thì chàng liền sử chiêu đó lại lần nữa. Nếu Mẫn Nhu còn cho là chưa được thì chàng sử tới lần thứ ba cùng một chiêu thức. Bà trở đi trở lại một chiêu thức kỳ cho đến lúc chàng chiết giải thông thạo mới thôi.

Bên kia Thạch Thanh và Bạch Vạn Kiếm đã cùng nhau tỷ đấu đến đợt thứ ba. Bản lãnh đối phương từ chỗ sở trường tới chỗ sở đoản, hai người cùng hiểu rất kỹ rồi, nên không ai dám chểnh mảng hay để sơ hở mảy may nào cả.

Mới trao đổi mấy chiêu, hai bên đã đều để hết tâm thần vào cuộc đấu, nên những chuyện gì xảy ra bên ngoài phạm vi cuộc tỷ đấu của họ, họ không nhìn hay nghe thấy gì hết. Dĩ nhiên cuộc tỷ kiếm giữa Mẫn Nhu và Thạch Phá Thiên là chân hay giả, ai chiếm thượng phong hay ai núng thế, cả hai người đều không rảnh một nháy mắt để ngó qua. Họ biết rằng trong cuộc tỷ đấu này chỉ sai một ly hay phân tâm một chớp nhoáng là có thể mất mạng ngay, hay ít ra cũng bị trọng thương.

Mẫn Nhu chỉ điểm kiếm pháp cho Thạch Phá Thiên, bà còn dư dật thì giờ rảnh rang để ngó qua bên trượng phu cùng Bạch Vạn Kiếm tỷ đấu. Bà lắng tai nghe hơi thở đều đặn và chùng chặn của Thạch Thanh thì biết nội lực của y hãy còn dư dật. Nếu y không nắm được phần thắng, thì nhất định cũng chưa chưa đến nổi phải thất bại ngay. Bà tự nhủ:

- Lang quân ta chẳng mấy khi gặp được tay đối thủ ngang sức như bữa nay. Đây cũng là một cơ hội hi hữu để hai người tỷ đấu cho thật hào hứng.

Bà thấy Thạch Phá Thiên cứ liên tiếp diễn xong chiêu nọ qua chiêu kia cho đến hết bảy mươi hai đường trong Tuyết Sơn kiếm pháp. Bà cứ theo đường lối kiếm pháp đó mà dẫn dụ cho diễn lại lần thứ hai.

Thạch Phá Thiên đã tư chất thông minh, nội lực lại cực kỳ hùng hậu. Chàng biểu diễn kiếm pháp đến lần thứ hai thì so với lần đầu đã khác nhau xa lắm. Bây giờ đường kiếm của chàng đã đủ cả thế công lẫn thủ. Những chiêu chiết giải cũng đã mau lẹ hơn trước nhiều.

Mẫn Nhu thấy Thạch Phá Thiên lần lần tiếp diễn hết bảy mươi hai đường kiếm lần thứ hai rồi mà trượng phu cùng Bạch Vạn Kiếm vẫn ở trong tình thế giằng co, bất phân thắng bại. Bà nghĩ thầm:

- Ta chiết giải cho Ngọc nhi hết lần này nữa sẽ qua bên kia giúp cho lang quân kết liễu mau chóng cuộc tỷ đấu, không để y giằng co với Bạch Vạn Kiếm nữa, rồi đưa Ngọc nhi lên đường phứt đi cho rồi.

Bà thấy Thạch Phá Thiên phóng kiếm đâm tới, liền vung kiếm lên gạt. Tiếp theo bà phản kích một chiêu. Bà tưởng chiêu này chàng đã hiểu cách hóa

giải rồi thì đón đỡ trước một cách dễ dàng.

Ngờ đâu, giữa lúc ấy bỗng mắt bà tối sầm lại. Nguyên ngọn đèn cầy vừa cháy hết, đột nhiên tắt ngấm.

Mẫn Nhu đang phóng kiếm ra thấy lửa tắt, lập tức thu chiêu về, chẳng dè Thạch Phá Thiên chưa có mảy may kinh nghiệm về lâm địch gặp phải trường hợp nguy hiểm. Mắt vừa tối sầm lại, đáng lý phải lùi về phía sau, chàng lại tiến lên trước, toan để cùng bà nói lại chuyện cũ, đồng thời bãi cuộc chiến đấu và ngỏ lời cảm tạ bà đã có ơn dạy kiếm pháp cho mình.

Thạch Phá Thiên tiến lên như vậy tức là đưa mình vào lưỡi kiếm của Mẫn Nhu.

Mẫn Nhu thấy đường kiếm của mình đang thu về đột nhiên bị vướng lại thì biết ngay lưỡi kiếm đã chém vào người đối phương, bà giật mình kinh hãi, vội liệng kiếm về phía sau.

Trong bóng tối bà ôm choàng lấy Thạch Phá Thiên la hoảng:

- Ngươi bị trúng kiếm rồi phải không? Bị thương ở chỗ nào?

Thạch Phá Thiên ấp úng:

- Cháu! cháu!

Rồi chàng ho rũ đi nói không ra lời nữa.

Mẫn Nhu bật lửa lên coi thì thấy Thạch Phá Thiên trước ngực máu chảy đầm đìa. Bà vốn là người rất bình tĩnh mà lúc này phải sợ tái mặt. Bà líu lưỡi quay sang gọi Thạch Thanh:

- Thanh ca! Làm thế nào bây giờ?

Thạch Thanh và Bạch Vạn Kiếm vẫn tiếp tục tỷ đấu trong bóng tối.

Họ nghe kiếm phong cũng biết đường đánh đỡ kịch liệt không chịu ngừng tay.

Mãi đến lúc Mẫn Nhu bật lửa lấp loáng và bà lên tiếng la hoảng, Thạch Thanh mới liếc mắt nhìn sang thấy Thạch Phá Thiên nằm lăn dưới đất. Y thấy vợ cực kỳ hoảng hốt mà con lại bị thương. Mối tình phụ tử tha thiết khiến y không khỏi nao nao trong dạ.

Bạch Vạn Kiếm vừa nhìn thấy chỗ sơ hở của đối phương liền phóng kiếm đâm tới trước ngực y. Chiêu kiếm này rất nguy hiểm, Thạch Thanh muốn hóa giải cũng không tài nào kịp được. Bạch Vạn Kiếm đưa thanh trường

kiếm tới trước ngực Thạch Thanh còn cách chừng tám tấc liền thu kiếm lại.

Thạch Thanh đã là một đại hành gia về kiếm thuật có lý nào còn không hiểu hành động này của đối phương? Vừa nãy Mẫn Nhu cũng đã dùng kiếm chiêu kiềm chế được Bạch Vạn Kiếm vào tử địa, rồi bà xoay kiếm đi không đâm tới là có ý tha mạng cho hắn. Bây giờ hắn lại đưa được mũi kiếm tới yếu huyệt Thạch Thanh mà thu chiêu về tức là hắn lấy mạng sống đổi lại mạng sống. Như vậy hai bên huề cả rồi, không ai nợ ai nữa.

Thạch Thanh bận tâm về vụ con mình bị thương, y chẳng còn lòng dạ nào nghĩ tới chuyện hơn thua vinh nhục về cuộc tỷ kiếm nữa. Y cúi xuống coi vết thương của Thạch Phá Thiên thì thấy trước ngực chàng vẫn từ từ ứa máu tươi ra, hiển nhiên mũi kiếm đâm vào không sâu lắm. Y cũng tiên liệu dù ở trong bóng tối, Mẫn Nhu vẫn phản ứng được mau lẹ, mũi kiếm vừa đâm tới người Thạch Phá Thiên, bà vội rụt tay kiếm lại ngay.

Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu đã hơi yên tâm được một chốc, thì đột nhiên một mũi kiếm lạnh toát chí vào cổ Thạch Phá Thiên. Hai người ngảnh đầu nhìn lên thì thấy người cầm thanh kiếm này chính là Bạch Vạn Kiếm.

Hắn lạnh lùng lên tiếng:

- Lệnh lang làm nhục ái nữ của tại hạ, khiến cho y tuy còn nhỏ tuổi mà cũng không chịu được bẽ bàng phải nhảy xuống vực thẳm tự tận. Cái thù đó chẳng thể không trả được. Nếu hai vị để tại hạ đưa gã về thành Lăng Tiêu thì ít ra gã cũng còn sống thêm được hai tháng. Nếu hai vị dùng cường lực để cướp gã đem đi thì tại hạ phải đâm gã một nhát kiếm này.

Thạch Thanh và Mẫn Nhu đưa mắt nhìn nhau. Mẫn Nhu sợ hãi run lên, bà biết Bạch Vạn Kiếm hễ nói thế nào là hắn làm được như thế ấy. Hắn đâm chết con mình rồi thì dù hai vợ chồng có hiệp lực đánh chết hắn cũng bằng vô ích.

Thạch Thanh đưa mắt ra hiệu cho Mẫn Nhu rồi nắm lấy cổ tay bà tung mình nhảy ra ngoài điện.

Mẫn Nhu quay lại nhìn Thạch Phá Thiên vẫn còn nằm dưới đất một lần nữa. Lòng bà vừa xót xa vừa đau đớn.

Chỉ trong nháy mắt, bật lửa trong tay bà loé lên một cái rồi tắt ngấm. Trong điện lại tối mò. Bạch Vạn Kiếm nghiêng đầu lắng tai nghe bước chân hai vợ chồng Thạch Thanh đi đã xa rồi. Tuy nhiên, hắn biết rằng hai người nhất quyết không chịu buông trôi vụ này. Đường đất từ đây về đến thành Lăng Tiêu hãy còn khá xa, dọc đường thế nào cũng còn xảy vô số cuộc phong ba, nhiều trận chiến đấu dữ dội. Nhưng hắn yên trí là ngay bây giờ thì vợ chồng Thạch Thanh không quay lại nữa.

Bạch Vạn Kiếm hồi tưởng lại cuộc đấu kiếm vừa rồi tự nhủ:

- Thiệt là một cuộc đấu cực kỳ nguy hiểm. Giả tỷ cây đèn cầy còn dài thêm chỉ nửa tấc nữa thì thằng lỏi họ Thạch kia tất bị cha mẹ gã cướp đem đi. Còn mình thì mất hết oai phong, thân danh tan nát là một điều không cần phải nói nữa. Cả đến tánh mạng chưa chắc đã giữ nổi.

Bạch Vạn Kiếm định thần lại, hắn hít mạnh một hơi dài rồi thò tay vào bọc định móc hỏa đao cùng hỏa thạch để bật lửa thì chẳng thấy đâu nữa. Hắn chợt nhớ ra những thứ đó lúc còn ở Tổng đà bang Trường Lạc, hắn đã giao cho sư đệ là Hô Diên Vạn Thiện để đề phòng lúc phải kịch đấu cho khỏi vướng víu.

Ta nên biết rằng những tay cao thủ lúc động võ, thường khi chỉ khe chừng sợi tóc là có thể đưa đến chỗ nguy hiểm khôn lường, trong người nhẹ được phân nào hay phân ấy.

Bạch Vạn Kiếm liền mò vào bọc một tên sư đệ nằm cạnh đấy, lấy hỏa đao, hỏa thạch cùng giấy nhóm bật lửa lên. Hắn toan tìm một ngọn đèn cầy để thắp, thì đột nhiên hắn đứng thộn mặt ra.

Thạch Phá Thiên nằm ngay bên chân hắn không biết đã biến đi đằng nào mất từ bao giờ rồi.

Bạch Vạn Kiếm kinh nghi, cảm thấy ớn lạnh xương sống, mồ hôi tóa ra đầm đìa, lông tóc đứng dựng cả lên, bụng nát dạ la thầm:

- Có ma! Có ma! Nếu không có ma quỷ xuất hiện thì sao gã Thạch Phá Thiên mới trong nháy mắt đã biến mất không thấy tông tích đâu nữa?

Hắn liệng đóm đi, xách trường kiếm chạy ra ngoài miếu. Nhưng chỉ trên trời lác đác sao thưa, bốn bề vắng ngắt, tuyệt không một bóng người, chỉ có tiếng côn trùng rên rỉ trong những đám cỏ rậm hoang vu.

Lang quân ngơ ngẩn thục nữ đau lòng

Lúc đầu Bạch Vạn Kiếm tưởng là có ma, nhưng rồi hắn nghĩ ra ngay: đây chỉ là một tay cao thủ nào đó đứng bên dòm ngó rồi thừa cơ mình móc túi lấy đá lửa cứu Thạch Phá Thiên đem đi.

Hắn vội nhảy ngang lên nóc điện, đảo mắt nhìn quanh bốn phía thì thấy ở nóc Đông Nam có một khu rừng cây rậm rạp là chỗ khả nghi kẻ gian tế còn nấp tại đó.

Hắn liền nhảy xuống chạy thẳng tới ven rừng lớn tiếng quát:

- Nấp tránh hành động lén lút như vậy đâu phải là anh hùng hảo hán? Có giỏi thì ra đây quyết một trận tử chiến.

Hắn chờ một lát không thấy người đáp lại. Hắn là người tài cao mật lớn, không sợ địch nhân ám toán bất thình lình. Tay cầm trường kiếm, ngang nhiên tiến vào trong rừng. Nhưng bốn bề vắng ngắt.

Từng trận gió rừng quạt vào mặt mát lạnh, lá cây rụng xuống như mưa trút.

Hơi thu ở đất Giang Nam đã ra chiều dầy đặc.

Bao nhiêu lửa giận trong người Bạch Vạn Kiếm dường như bị tiêu tan trong khoảnh khắc. Cuộc đấu kiếm vừa rồi đã khiến hắn tỏa nhụt nhuệ khí, không dám coi thường anh hùng trong thiên hạ nữa. Bây giờ hắn mới biết câu người ta thường nói: "Ngoài bầu trời này còn có bầu trời khác, trên cõi người này còn có cõi người khác" là đúng.

Bạch Vạn Kiếm bỗng cảm thấy trong lòng nguội lạnh, rồi hắn đâm ra thương xót cô con gái nhỏ tuổi đã bị thảm tử. Cõi lòng se lại, bất giác hắn buông một tiếng thở dài rồi quay về miếu Thổ địa.

Bạch Vạn Kiếm bật lửa thắp nến cho sáng rồi ra tay giải khai huyệt đạo cho các sư đệ.

Đột nhiên hắn lại thộn mặt ra, vì bọn Hô Diên Vạn Thiên, Văn Vạn Phu, mỗi người ở nửa mặt bên trái đều in năm vết ngón tay rất rõ ràng. Những vết ngón tay đen như mực, sâu lõm xuống đến mấy phân.

Bạch Vạn Kiếm liền cất tiếng hỏi dồn:

- Ai? Ai đã đánh các sư đệ? Họ hạ thủ vào lúc nào?

Hắn coi lại những vết ngón tay này rất nhỏ dường như do đàn bà tát vào.

Bạch Vạn Kiếm tuy ít qua lại với bọn võ lâm Trung Nguyên, nhưng thường được nghe phụ thân kể những chuyện kỳ văn trên chốn giang hồ. Tuy hắn chưa được mắt thấy nhiều, nhưng tai nghe không phải là ít. Những vết ngón tay đen này nếu là Hắc Sa chưởng hay Hắc Thiết chưởng lưu lại thì người trúng chưởng tất bị mất mạng. Nhưng hắn coi chừng bọn sư đệ bị thương không lấy gì làm nặng cho lắm, đã hơi yên tâm.

Bỗng nghe Hô Diên Vạn Thiện nói:

- Tiểu đệ thực không hiểu ai đã đánh mình.

Văn Vạn Phu lớn tiếng thóa mạ:

- Mẹ kiếp! Ngấm ngầm hại người trong bóng tối. Quân chó đẻ! Đúng là quân chó đẻ.

Rút cục chẳng một người nào biết kẻ đánh mình là ai? Chúng chỉ kể rằng Bạch Vạn Kiếm chống kiếm ra khỏi miếu đuổi theo giai nhân rồi bất thình lình có người tát vào mặt mình. Người bị tát sau không nghe thấy thanh âm người bị tát trước. Kẻ bị tát đau quá, nên cũng chẳng nghe thấy thanh âm người bị tát sau.

Mãi tới lúc Bạch Vạn Kiếm quay lộn về thắp lửa sáng lên rồi mà ai cũng tưởng chỉ có một mình mình bị đánh.

Bạch Vạn Kiếm trầm ngâm không nói gì. Hắn nghĩ bụng:

- Kẻ đã cứu Thạch Phá Thiên đem đi với kẻ đã đánh các sư đệ chỉ là một người. Hắn cứu thằng lỏi rồi, nhưng vẫn ở lại trong miếu, nấp vào một chỗ. Hắn chờ cho mình ra khỏi miếu rồi lại đánh mỗi vị sư đệ một chưởng, đoạn dắt Thạch Phá Thiên đi. Hắn dùng nội lực âm nhu để phóng chưởng nên không phát ra thanh âm. Về võ công cũng như về mưu trí, hắn đều hơn mình một bực, nghĩ đến mà kinh.

* * *

Nhắc lại Thạch Phá Thiên tự đưa mình vào lưỡi kiếm của Mẫn Nhu, chàng bị thương không lấy gì làm trầm trọng, mà cũng chẳng đau đớn gì cho lắm.

Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu hai người đi khỏi rồi thì trong đám tối đen, chàng thấy có người đưa bàn tay ra bịt lên miệng mình tiếp theo chàng thấy người mình được nhấc bổng lên đem đặt vào gầm khám thờ.

Sau một lúc, Thạch Phá Thiên lại thấy người đó vào ôm mình chạy ra khỏi

miếu, rồi cứ bon bon chạy đi rất nhanh.

Đi được một quãng xa, người đó nhảy ngay xuống một con thuyền nhỏ. Sau khi thắp đèn sáng Thạch Phá Thiên giương to cặp mắt lên nhìn thì thấy người ngồi bên đèn chính là Đinh Đang.

Thạch Phá Thiên mừng rỡ không biết đến thế nào mà nói. Chàng reo lên:

- Đinh Đinh Đang Đang! Nàng ẵm ta đến đây đấy ư?

Đinh Đang bĩu môi, làm mặt giận đáp:

- Chàng Ngốc ơi! Đến người ẵm mình mà cũng không biết là ai ư? Gia gia ẵm chàng đó.

Thạch Phá Thiên ngoảnh đầu nhìn ra thấy Đinh Bất Tam bó gối ngồi ở đầu thuyền.

Lão đang ngẩng mặt nhìn lên trời, không lý gì đến chàng.

Chàng liền hỏi dồn:

- Gia gia! Gia gia đưa cháu đến đây làm chi?

Đinh Bất Tam hắng giọng một tiếng nói:

- Đinh Đang! Gã này đúng là một tên si ngốc, ngươi lấy gã làm chi? Ngươi chưa ngủ chung phòng với gã lần nào, chém gã một đao phứt đi cho rồi.

Đinh Đang vội kêu lên:

- Không, không! Thiên ca vừa bị một phen trọng bịnh nên chàng chẳng nhớ gì nữa. Rồi chàng sẽ khôi phục dần dần trí nhớ.

Nàng quay lại bảo Thạch Phá Thiên:

- Thiên ca! Cho tiểu muội coi vết thương xem thế nào?

Nàng sẽ sàng cởi mở vạt áo trước ngực Thạch Phá Thiên ra, lấy khăn dấp nước lau những vết máu xung quanh vết thương. Nàng rịt thuốc cho chàng rồi xé vạt áo mình buộc vết thương lại.

Thạch Phá Thiên nói:

- Cám ơn nàng Đinh Đinh Đang Đang ơi! Nàng cùng gia gia nấp ở dưới gầm bàn phải không? Hai người ngồi chồm chổm như sắp vồ ếch, trông hay đáo để.

Đinh Đang nói:

- Thế mà Thiên ca còn nói rỡn được ư? Gia gia và má má Thiên ca đấu kiếm với gã họ Bạch, có biết trong lòng tiểu muội hoang mang đến thế nào không?

Thạch Phá Thiên lấy làm kỳ hỏi:

- Gia gia má má ta ư? Muội muội bảo người mặc áo đen đó là gia gia và cái bà lịch sự đó là má má ta hay sao?

Thạch Phá Thiên ngập ngừng nói tiếp:

- Má má ta không có bộ dạng như vị phu nhân đó, người không diêm dúa lịch sự như vậy đâu.

Đinh Đang thở dài nói:

- Thiên ca! Thiên ca bị trọng bịnh thiệt là tai hại quá! Nó làm cho Thiên ca quên luôn cả song thân mình nữa. Tiểu muội coi bảy mươi hai đường Tuyết Sơn kiếm pháp của Thiên ca thi triển thấy sơ hở rất nhiều. Chẳng lẽ võ công Thiên ca cũng quên hết rồi ư? Bây giờ biết làm thế nào?

Nguyên Thạch Phá Thiên bị Bạch Vạn Kiếm bắt rồi, hai ông cháu Đinh Bất Tam liền lập tức theo dõi. Cuộc đấu kiếm giữa vợ chồng Thạch Thanh và Bạch Vạn Kiếm tình hình ra sao hai người đều thấy rõ hết.

Đinh Bất Tam cứu Thạch Phá Thiên đem đi.

Đinh Đang liền sử môn chưởng pháp gia truyền đánh vào mặt mười hai tên đệ tử phái Tuyết Sơn. Nhưng đối với Bạch Vạn Kiếm, nàng rất đỗi e dè sợ sệt không dám gây chuyện với hắn. Nàng không chờ hắn quay về miếu đã cất bước chuồn thẳng.

Thạch Phá Thiên lấy làm kỳ hỏi:

- Võ công nào của ta? Ta chẳng hiểu chút võ công nào hết. Những câu chuyện nàng nói ta không sao hiểu được.

Đinh Bất Tam đột nhiên đứng phắt dậy, lớn tiếng quát:

- A Đang! Ngươi say mê gã đến thế là nghĩa làm sao? Ai đời lại cứ đòi lấy thằng cha gà dỏ ăn nói lăng nhăng. Tên gã là Cẩu Tạp Chủng thật đã không lầm. Để ta phóng một chưởng đánh chết gã phứt đi cho rồi. Mọi việc ngươi cứ trông vào gia gia. Ta sẽ kiếm cho ngươi một chàng thiếu niên anh tuấn khác. Y phải là người thông minh, văn võ song toàn có khí phách anh hùng cho xứng với ngươi và đáng là cháu rể ta.

Đinh Đang hai hàng nước mắt chảy xuống ròng ròn, nàng đáp:

- Cháu nhất định không lấy người nào khác nữa. Thiên ca không phải là người si ngốc đâu. Nhưng trải qua một thời gian mắc bịnh trầm trọng nên trí óc hãy còn hồ đồ trong một thời gian mà thôi.

Đinh Bất Tam nói:

- Lúc còn ở trong miếu Thổ địa, ta thấy gã ra chiều như bị quỷ ám ảnh, khiến ai cũng phải tức như vỡ mật. Chân tay gã quờ quạng chẳng khác người mới bắt đầu luyện võ. Mỗi kiếm chiêu sơ hở hàng trăm chỗ, đối phương muốn đâm vào đâu cũng được. Trời ơi! Rõ ràng người ta đã thu kiếm về mà gã còn đâm mình lưỡi kiếm của đối phương để cho bị thương mới thiệt là kỳ! Cái hạng bị thịt này ta không giết đi thì sớm muộn tất sẽ bị người hạ sát. Người ta sẽ đồn đại trên chốn giang hồ là tôn nữ tế Đinh lão tam bị kẻ khác đâm chết, thì còn mặt mũi nào trông thấy ai nữa? Gã này không giết đi không được.

Đinh Đang mím môi nghĩ thầm:

- Gia gia đã nói sao là nhất định làm như vậy, dù mình có giải thích đến đâu mà trái ý người cũng bằng vô ích.

Nàng liền hỏi:

- Gia gia! Bây giờ gia muốn thế nào sẽ không giết chàng?

Đinh Bất Tam nói:

- Hà hà! Làm thế nào mà không giết gã được? Ta không giết gã không xong rồi, để gã sống thì mai đây sẽ mất mặt Đinh lão tam. Người ta có bảo Đinh Bất Tam tự ý hạ sát tôn nữ tế thì chẳng lấy chi làm lạ. Nhưng nếu họ đồn tôn nữ tế của Đinh lão tam bị người hạ sát thì còn ra thế nào nữa?

Đinh Đang đáp:

- Cháu tưởng cái đó chẳng khó gì, nếu chàng bị ai giết thì gia gia sẽ báo thù cho chàng.

- Ta đi báo thù cho cái bị thịt đó ư? Ngươi coi gia gia ngươi là người thế nào mà dám nói vậy?

Đinh Đang cười đáp:

- Chính gia gia chủ trương việc bái đường kết hôn của chúng cháu. Bây giờ chàng đã là trượng phu của cháu rồi. Gia gia giết chàng đi để cháu thành người góa phụ hay sao?

Đinh Bất Tam vò đầu bứt tai nói:

- Khi ấy ta đã thử gã biết rằng nội công gã không phải tầm thường, đáng làm tôn nữ tế của ta. Ngờ đâu gã lại là một thằng ngốc. Nếu ngươi nhất định xin ta đừng giết gã, ta cũng ưng cho, nhưng phải nghe ta một điều.

Đinh Đang thấy lão chuyển lòng, rất đỗi vui mừng, hỏi ngay:

- Tuân theo điều kiện gì của gia gia? Gia gia nói ngay đi!

Đinh Bất Tam nói:

- Ta bảo gã là thằng ngốc nên giết đi, mà ngươi lại bảo gã không phải là thằng ngốc không nên giết. Được rồi! Ta hẹn cho gã trong vòng mười ngày đi tỷ võ với Bạch Vạn Kiếm và phải giết thằng cha Khí Hàn Tây Bắc đó, hay ít ra là đánh bại hắn thì ta mới tha gã và cho ngươi cùng gã nên đạo phu thê chân chính.

Đinh Đang nghe lão nói lại lạnh gáy. Nàng nghĩ thầm:

- Bạch Vạn Kiếm là một tay kiếm thuật thông thần. Cả hai ông cháu đều đã mắt thấy rồi. Thiên ca làm sao địch nổi với tay đại danh gia về kiếm thuật đó được?

Nàng liền nói:

- Gia gia! Điều kiện của gia gia thật là một vấn đề khó giải quyết.

Đinh Bất Tam nói:

- Khó cũng vậy mà dễ cũng vậy. Nếu gã không hạ được Bạch Vạn Kiếm thì ta phóng một chưởng đập chết đồ vô dụng đó đi.

Đinh Đang trong lòng vô cùng sầu khổ. Nàng ngoảnh mặt lên nhìn Thạch Phá Thiên thì thấy chàng vẫn lộ vẻ thản nhiên như không. Nàng khẽ nói:

- Gia gia tiểu muội ra điều kiện trong vòng mười ngày Thiên ca phải đả bại Bạch Vạn Kiếm. Vậy chàng tính sao?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Bạch Vạn Kiếm ư? Kiếm pháp y giỏi lắm. Đến ai kia còn chưa địch nổi y, ta làm thế nào mà đả bại y được?

Đinh Đang nói:

- Phải rồi! Gia gia tiểu muội biểu nếu chàng không thắng được y, sẽ giết

chàng đó.

Thạch Phá Thiên cười hì hì nói:

- Tự nhiên vô cớ sao lại giết người? Gia gia giỡn đó, muội muội tưởng thiệt ư? Gia gia là người tốt, không phải là người xấu. Người không giết ta đâu.

Đinh Đang thở dài nghĩ bụng:

- Thạch lang quả là người ngây dại, không hiểu sự tình. Bây giờ đành hãy vâng lời gia gia rồi sẽ tính. Trong vòng mười ngày mình sẽ tìm ra biện pháp để chàng trốn đi là yên.

Nghĩ vậy nàng liền nhìn Đinh Bất Tam đáp:

- Được rồi! Cháu chịu lời gia gia bảo chàng trong vòng mười ngày phải đả bại Bạch Vạn Kiếm là xong.

Đinh Bất Tam cười hềnh hệch nói:

- Ta đói rồi, làm cơm ăn đã. Ta nhắc ngươi ba điều: một là không dạy, hai là đừng trốn tránh, ba là chẳng dung tha. Điều thứ nhứt là gia gia quyết không truyền dạy võ nghệ cho thằng ngốc. Điều thứ hai là ngươi đừng hòng buông tha cho gã trốn thoát. Nếu gia gia phát giác gã định đào tẩu thì dù chưa đủ mười ngày cũng đập chết luôn. Còn điều thứ ba ta bất tất phải giải thích.

Đinh Đang nói:

- Gia gia đã bảo chàng si ngốc thì dù có dạy võ nghệ chàng cũng không hiểu, còn dạy làm gì!

Đinh Bất Tam tủm tỉm cười đáp:

- Ngươi đừng nói khích ta. Dù ta có dạy thì cả mười năm chưa chắc đã đủ chớ mười ngày ăn thua với Bạch Vạn Kiếm thế nào được.

Đinh Đang động tâm nói:

- Gia gia không dạy thì cháu dạy, cháu không làm cơm nữa, chỉ cần Thiên ca có võ công mà thôi.

Gặp lúc thuận chiều gió Đông, thuyền giương buồm cho chạy ngược dòng sông Trường Giang đi về hướng Tây. Trên mặt nước một làn mù trắng dầy đặc tỏa ra bao phủ cả con thuyền đứng xa nhìn không thấy rõ.

Đinh Bất Tam thấy Đinh Đang không chịu thổi cơm, lão tức giận nói:

- Mi không đi làm cơm, định bụng để cho gia gia mi chết đói chăng?

Đinh Đang cũng phụng phịu nói:

- Gia gia định sát hại trượng phu của cháu, chi bằng cháu để gia gia chết đói trước đi là hơn.

Đinh Bất Tam vênh mặt lên nói:

- Bêu, bêu! Nói thế mà không biết xấu. Mau đi nấu cơm ăn!

Đinh Đang không nói gì với lão nữa, quay sang bảo Thạch Phá Thiên:

- Tiểu muội lại dạy Thiên ca thêm ít võ công nữa, để trong vòng mười ngày Thiên ca có thể đả bại được Bạch Vạn Kiếm.

Đinh Bất Tam tức mình lên tiếng:

- Đừng nói ba hoa nữa. Việc đó đến ta đây còn làm không nổi mà con ranh con làm được ư?

Thế là hai ông cháu cãi vã nhau hoài.

Thực ra Đinh Đang trong lòng sầu muộn, nàng không biết làm cách nào để cản ngăn gia gia nàng đừng giết Thạch Phá Thiên. Nàng biết Đinh Bất Tam tính tình cổ quái, năn nỉ với lão cũng bằng vô dụng. Chỉ còn cách bướng bỉnh, hậm hực với lão, họa may khiến cho lão hồi tâm chuyển ý được phần nào chăng?

Mặt khác, Đinh Đang định bụng:

- Mình để gia gia đói, không nấu cơm cho ăn. Lão gia không nhịn được, chắc là phải dừng thuyền lên bộ tìm mua cái gì ăn cho đỡ đói, mình sẽ thừa cơ lúc đó đưa Thạch lang trốn chạy thoát thân.

Dè đâu, Thạch Phá Thiên thấy Đinh Bất Tam đói quá, mặt mũi nhăn nhó ra vẻ buồn phiền vô hạn. Chính chàng cũng thấy bụng đói meo. Chàng không hiểu được chỗ dụng ý của Đinh Đang, đứng dậy nói ngay:

- Để cháu đi làm cơm cho.

Đinh Đang tức giận hỏi:

- Thiên ca vừa mới bị thương, bây giờ cất nhắc, cử động vết thương lại vỡ ra thì làm thế nào?

Đinh Bất Tam nói:

- Thuốc dấu của họ Đinh linh nghiệm như thần, rịt vào vết thương là khỏi ngay lập tức. Huống chi, vết kiếm thương của gã chẳng có chi là trầm trọng thì còn gì đáng ngại? Thằng nhỏ ngoan ngoãn kia! Mau đi nấu cơm cho gia gia ăn.

Đinh Đang nói:

- Chàng nấu cơm cho gia gia ăn, thế thì gia gia có giết chàng nữa không?

Đinh Bất Tam đáp:

- Nấu cơm là nấu cơm, giết người là giết người. Hai việc này riêng rẽ, có liên quan gì đến nhau đâu? Sao lại đem việc nọ xọ vào việc kia là nghĩa gì?

Lão nói như vậy là đến kỳ hạn làm không xong việc, lão vẫn xuống tay hạ sát.

Thạch Phá Thiên nắm vết thương trước ngực quả nhiên không đau đớn gì mấy. Chàng liền xuống đằng đầu lái thuyền vo gạo nấu cơm. Đầu thuyền có một lão già người đất Xuyên, ngồi bẻ bánh lái. Thổ âm hai người khác nhau, nên Thạch Phá Thiên nói gì lão chân sào (người đẩy thuyền hay lái thuyền) cũng không hiểu, mà lão nói gì chàng cũng chẳng hay.

Một mình Thạch Phá Thiên hì hục thổi cơm, nấu nướng món ăn. Công việc này chàng dã thành thạo lắm rồi.

Chỉ trong khoảnh khắc chàng đã mổ nướng xong hai con cá rất thơm tho. Nồi cơm trắng nóng hổi bốc hơi nghi ngút dọn ra.

Đinh Bất Tam vừa ăn cơm vừa khen ngon luôn miệng. Lão nói:

- Giả tỷ võ công ngươi chỉ được bằng phân nửa tài nấu bếp của ngươi thì gia gia quyết không giết ngươi nữa. Đáng tiếc, thực là đáng tiếc! Ngày nọ giá ngươi đừng bái đường thành hôn với A Đang mà chỉ làm đầu bếp cho ta thì chẳng những gia gia không giết ngươi, mà ngươi có bị kẻ khác hạ sát, gia gia cũng không để yên.

Đinh Đang xới một bát cơm lớn và nửa con cá đem ra đằng lái thuyền cho lão chân sào ăn.

Ăn cơm xong, Thạch Phá Thiên ngồi sóng vai với Đinh Đang rửa bát đũa ở đầu thuyền.

Đinh Đang thấy gia gia ngồi đàng mũi thuyền, liền khẽ bảo Thạch Phá Thiên:

- Lát nữa tiểu muội sẽ dạy Thiên ca môn cầm nã thủ pháp thì Thiên ca phải

dụng tâm nhớ thuộc lòng mới được.

Thạch Phá Thiên hỏi:

- Học xong rồi đi tìm Bạch sư phó để tỷ võ phải không?

Đinh Đang hỏi lại:

- Chẳng lẽ Thiên ca biến thành người ngẩn ngơ thiệt rồi chăng? Ngày trước Thiên ca có thế này đâu?

Thạch Phá Thiên ngơ ngác hỏi:

- Ngày trước ta làm sao?

Đinh Đang hai má ửng hồng đáp:

- Trước kia hễ Thiên ca thấy tiểu muội là cái miệng ngọt như đường, cười cười nói nói, lanh lợi vô cùng khiến cho tiểu muội cũng cảm thấy vui lòng hởi dạ. Nhiều câu nói rất sâu sắc khiến người nghĩ không tới được, mà bây giờ Thiên ca biến đổi hết cả rồi.

Thạch Phá Thiên thở dài đáp:

- Thực ra ta có phải là Thiên ca Thiên kiết gì của Đinh Đinh Đang Đang đâu. Y biết cách làm cho Đinh Đinh Đang Đang vui lòng hởi dạ, chứ ta chẳng biết chi hết. Vậy Đinh Đinh Đang Đang đi mà kiếm y có phải hay hơn không?

Đinh Đang hỏi bằng một giọng dịu dàng thỏ thẻ:

- Thiên ca giận tiểu muội rồi ư?

Thạch Phá Thiên lắc đầu đáp:

- Sao ta lại giận Đinh Đinh Đang Đang được? Ta đã nói thiệt mà Đinh Đinh Đang Đang vẫn không tin.

Đinh Đang nhìn nước sông chảy cuồn cuộn bên mạn thuyền lẩm bẩm một mình:

- Không biết đến bao giờ chàng mới trở lại minh mẫn như xưa?

Nàng ngơ ngẩn xuất thần, vô ý đánh rớt một chiếc bát sứ xuống sông. Chiếc bát chỉ lảng vảng dưới làn sóng biếc một cái rồi chìm xuống mất tăm.

Thạch Phá Thiên nói:

- Đinh Đinh Đang Đang! Vĩnh viễn ta không trở thành Thiên ca của Đinh Đinh Đang Đang đâu. Suốt đời thế này thế này ta cứ ngẩn ngơ thế này hoài. Đinh Đinh Đang Đang cũng vĩnh viễn không vui lòng hởi dạ, có đúng thế không?

Đinh Đang nghẹn ngào muốn bật lên tiếng khóc, nàng nói:

- Tiểu muội không biết! Tiểu muội không biết!

Đột nhiên lòng nàng cực kỳ phiền não. Nàng cầm hết chiếc bát này đến chiếc bát khác liệng xuống sông.

Thạch Phá Thiên ấp úng:

- Muội muội muốn ta mồm mép lanh lợi, nói năng hoạt bát cho Đinh Đinh Đang Đang vui lòng thì suốt ngày ta nói liến thoắng không ngớt cũng chẳng ngại gì. Nhưng ta không phải là vị "Thiên ca" kia của Đinh Đinh Đang Đang đâu. Dù ta có muốn giả trang cũng không làm được.

Thương lang quân truyền thụ võ công

Đinh Đang đưa mắt nhìn Thạch Phá Thiên.

Lúc ấy mặt trời mới mọc, ánh thiều dương chiếu vào mặt chàng coi rất hồng hào. Cặp mắt linh động ra chiều khẩn thiết.

Đinh Đang thở dài hỏi:

- Nếu ca ca không phải là Thiên ca thì sao trên vai lại có vết răng tiểu muội cắn vào? Sao ca ca cũng thích trêu hoa ghẹo nguyệt, ra chiều lả lơi say đắm Hoa cô nương ở phái Tuyết Sơn? Nếu ca ca đúng là Thiên ca thì sao thốt nhiên lại trở nên ngớ ngẩn, không phong lưu hoạt bát giống như trước chút nào?

Thạch Phá Thiên cười đáp:

- Ta là trượng phu của Đinh Đinh Đang Đang mà thực thà chất phác lại không hay ư?

Đinh Đang lắc đầu đáp:

- Không! Chẳng thà ca ca cứ vui vẻ hoạt bát như ngày trước thì dù có thầm lén với những thiếu nữ khuê các, tiểu muội còn thấy dễ chịu hơn là ca ca giữ quy củ thế này.

Đinh Đang rất khó chịu trong lòng. Nàng cho là càng nói với Thạch Phá Thiên càng thêm bực mình.

Đột nhiên, khí tức xông tận cổ nàng không nhịn được, đưa tay ra nắm lấy tai chàng kéo một cái thật mạnh đến chảy máu ra.

Thạch Phá Thiên đau quá. Chàng hất mạnh tay một cái.

Đinh Đang cảm thấy một luồng nội lực mãnh liệt phi thường đánh vào cánh tay mình, vội buông chàng ra. Người nàng bị hất mạnh về phía sau, suýt nữa đụng gãy cả cột chống mui thuyền.

Đinh Đang la lên một tiếng:

- Úi chao!

Rồi nàng lớn tiếng mắng:

- Khỉ chưa! Đánh vợ mà vận đại lực hung dữ đến thế ư?

Thạch Phá Thiên ấp úng:

- Xin lỗi, xin lỗi! Ta… không cố ý như vậy đâu.

Đinh Đang nhìn xuống cánh tay mình thấy sưng vù lên và tím bầm lại. Thốt nhiên vẻ mặt nàng đang tức tối bỗng ra chiều mừng rỡ. Nàng nắm chặt lấy hai tay Thạch Phá Thiên lắc đi lắc lại mấy cái nói:

- Thiên ca! Quả nhiên Thiên ca giả vờ để gạt tiểu muội.

Thạch Phá Thiên ngạc nhiên hỏi:

- Ta có giả vờ gì đâu?

Đinh Đang đáp:

- Võ công Thiên ca chẳng giảm mất đi chút nào hết!

Thạch Phá Thiên vẫn ngơ ngác hỏi:

- Ta… ta có biết võ công gì đâu?

Đinh Đang tức mình xẵng giọng:

- Thiên ca lại nói nhăng rồi, Thiên ca thử coi tiểu muội có chịu không?

Chưa dứt lời, nàng đã vung bàn tay nhỏ nhắn lên tát vào má bên trái Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên nghiêng đầu đi, đưa tay ra để gạt nhưng Đinh Đang dùng chưởng pháp gia truyền. Thế chưởng huyền diệu phi thường và cực kỳ mau lẹ, tay Thạch Phá Thiên gạt vào quảng không. Chàng cảm thấy mặt đau nhức, vì phát chưởng đó đã đánh trúng in cả vết một bàn tay vào.

Đinh Đang lại la hoảng:

- Trời ơi!

Tiếng la hoảng của nàng tỏ ra hãi hùng hơn trước.

Nguyên nàng tưởng võ công Thạch Phá Thiên chưa giảm sút tý nào thì chàng hoặc né tránh hoặc gạt phắt chưởng của mình một cách dễ dàng. Dĩ nhiên nàng phát huy nội lực âm nhu rất lợi hại, vì nếu không bận đủ nội lực thì chưởng phóng ra chẳng được mau lẹ. Nàng không ngờ cái gạt của chàng lại vụng về đến thế, tựa hồ như người không hiểu võ công.

Thạch Phá Thiên nắm lấy tay trái nàng. Nàng thấy nửa mặt bên trái chàng còn in vết chưởng đen sì, lõm xuống.

Đinh Đang vừa hổ thẹn vừa hối hận, liền ôm lấy lưng Thạch Phá Thiên, áp mặt mình vào má bên trái chàng vừa khóc vừa nói:

- Thiên ca! Thực tình tiểu muội không biết. Té ra Thiên ca vẫn chưa khỏi bệnh.

Thạch Phá Thiên được người ngọc ôm lấy, chàng quên đau, thở dài nói:

- Đinh Đinh Đang Đang! Nàng ba hồi tức tối, lại ba hồi mừng vui là nghĩa làm sao? Ta không hiểu được.

Đinh Đang nói:

- Bây giờ làm thế nào? Làm thế nào?

Nàng buông Thạch Phá Thiên ra thò tay vào túi áo lấy một cái bình sứ. Nàng vừa móc thuốc viên trong bình đưa cho Thạch Phá Thiên uống, vừa nói:

- Hỡi ôi! Tiểu muội mong rằng bàn tay này không lưu dấu vết lại trên mặt chàng.

Hai người ngồi bên nhau ở đằng lái thuyền, chẳng ai nói gì nữa.

Hồi lâu, Đinh Đang mới ghé vào bên tai chàng nói thầm:

- Thiên ca! Sau khi chàng ngọa bệnh một thời gian, võ công chàng quên hết rồi, nhưng nội lực thì không sao, vẫn còn nguyên như cũ. Tiểu muội đem Cầm Nã thủ pháp chỉ điểm cho Thiên ca. chắc chàng sẽ có nhiều lúc cần dùng đến.

Thạch Phá Thiên gật đầu đáp:

- Đinh Đinh Đang Đang đã vui lòng dạy, ta phải học cho bằng được.

Đinh Đang đưa những ngón tay búp măng khẽ xoa vết bàn tay trên mặt chàng lòng nàng rất hối hận. Đột nhiên nàng đặt môi vào vết bàn tay đen sì hôn mạnh một cái.

Hai người đều nét mặt ửng hồng vì bẽn lẽn.

Đinh Đang kéo mái tóc xuống che mặt để giấu bớt những nét bẽ bàng ngượng nghịu.

Đinh Đang đem mười tám đường Cầm Nã thủ diễn từng đường một cho

Thạch Phá Thiên coi. Nàng diễn xong đường nào lại bảo Thạch Phá Thiên cùng mình biểu diễn.

Thạch Phá Thiên là người thông tuệ. Đinh Đang chỉ dạy chàng một lần là chàng ghi nhớ được ngay.

Ba ngày trôi qua, Thạch Phá Thiên đã luyện xong được mười tám đường Cầm Nã thủ pháp và chàng đã thuộc lòng.

Tuy Cầm Nã pháp này chỉ gồm có mười tám đường, nhưng mỗi đường biến hóa ít ra làm mười ba, mười bốn, chiêu thức rất nhiều thì đến hai ba chục chiêu.

Trong vòng hai ngày, vết thương trước ngực Thạch Phá Thiên đụng vào mũi kiếm nữa trước đã khỏi hẳn.

Mấy ngày nay suốt ngày chàng cùng Đinh Đang phân tích mười tám đường Cầm Nã thủ pháp.

Đinh Bất Tam chỉ ngồi bàng quan, thỉnh thoảng lão lại nói mấy lời chê bai.

Thuyền vẫn ngược dòng mà tiến, dần dần đi tới miền […]

Đinh Đang thấy Thạch Phá Thiên luyện võ tiến bộ rất mau, nên trong bụng mừng thầm.

Cứ mỗi lần nàng nghe thấy Đinh Bất Tam mắng chàng là thằng ngốc thì nàng lại hỏi:

- Gia gia! Mười tám đường Cầm Nã thủ của nhà họ Đinh ta thì người ngớ ngẩn phải mất bao lâu mới luyện được?

Đinh Bất Tam nghẹn họng không biết trả lời thế nào. Lão thấy Thạch Phá Thiên quả đã học thuộc Cầm Nã thủ rồi thì nghĩ bụng:

- Thằng lỏi này tuyệt không phải là người ngớ ngẩn si ngốc. Gã chỉ giả vờ đấy thôi. Chẳng lẽ bao nhiêu việc trước gã quên hết thiệt rồi ư?

Nhưng tính lão cố chấp, khi nào chịu nước lép với cô cháu gái mà im miệng?

Lão miễn cưỡng đáp:

- Có thằng ngốc thông minh có thằng ngu dốt, thông minh thì lẹ hơn ngu dốt. Thằng si ngốc thông minh chỉ nửa ngày là hiểu, còn thằng si ngốc đần độn như Thạch lang của mi đây phải ba ngày mới hiểu được.

Đinh Đang vênh mặt lên cười nói:

- Gia gia! Ngày trước gia gia học Cầm Nã thủ pháp này mất mấy ngày?

- Làm gì ta mất mấy ngày? Ta chỉ nghe tằng tổ mi nói hết một lượt là xong. Cả luyện tập nữa mới không đầy nửa ngày là ta đã thuộc hết toàn bộ rồi.

Đinh Đang nói:

- Ha ha! Thế ra gia gia thuộc vào hạng si ngốc thông minh.

Đinh Bất Tam bị nàng nói móc. Lão thẹn quá hóa giận sa sầm nét mặt quát lên:

- Mi không được nói hỗn như vậy, chẳng còn biết bề trên bậc dưới là gì nữa.

Giữa lúc ấy, một con thuyền nhỏ từ phía hạ lưu đang đuổi tới. Con thuyền này cũng thuận gió trương buồm, lại thêm bốn người chèo rất gấp.

Thuyền nhỏ người lẹ, tiếp tục chạy vèo vèo mỗi lúc một gần lại.

Đinh Bất Tam thấy hai gã hán tử áo đen đứng trên đầu thuyền một gã lớn tiếng gọi:

- Phải chăng thằng lỏi họ Thạch ở trên thuyền đó? Dừng thuyền lại mau! Dừng thuyền lại mau!

Đinh Đang khẽ hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Gia gia! Phái Tuyết Sơn lại có người rượt theo Thạch lang rồi!

Đinh Bất Tam ra chiều hớn hở đáp:

- Để bọn họ bắt thằng ngốc này đi chặt thành muôn mảnh thì mới hả lòng gia gia.

Đinh Đang hỏi:

- Chúng bắt người ngốc thông minh hay người ngốc ngu độn?

Đinh Bất Tam đáp:

- Đương nhiên là bắt tên ngốc ngu dại. Ai dám bắt hạng ngốc thông minh?

Đinh Đang tủm tỉm cười nói:

- Hạng ngốc thông minh mà võ công cao cường nữa thì còn ai dám đụng

đến?

Đinh Bất Tam ngẩn người ra, tức giận hỏi:

- Con nha đầu kia: Mi uốn cong ngọn lưỡi, ăn nói quanh co để thóa mạ gia gia mi à?

Hai ông cháu đang điều qua tiếng lại, thì chiếc thuyền kia đã đuổi gần tới nơi.

Đinh Bất Tam và Đinh Đang ngồi trong khoang thuyền lẳng lặng quan sát tình hình.

Bỗng hai gã hán tử mình mặc áo trắng ở trên con thuyền nhỏ, lớn tiếng quát:

- Thằng lỏi Thạch Trung Ngọc tại bang Trường Lạc có trong thuyền đó không? Sao không dừng lại?

Thạch Phá Thiên hỏi:

- Đinh Đinh Đang Đang! Có người đuổi tới nơi, bây giờ làm thế nào?

Đinh Đang xẵng giọng đáp:

- Tiểu muội biết làm thế nào được? Thiên ca là nam nhi chẳng lẽ không có chủ định gì ư? Giữa lúc ấy con thuyền nhỏ chỉ còn cách chừng hơn một trượng.

Hai gã hán tử áo trắng tung mình nhảy vọt sang đằng lái con thuyền ngay chỗ Thạch Phá Thiên đang ngồi, chúng la hét om sòm.

Cả hai gã hán tử đều cầm trường kiếm, hàn quang lóe mắt.

Thạch Phá Thiên thấy hai gã này đều là đệ tử phái Tuyết Sơn mà chàng đã gặp trong tòa miếu Thổ địa, thì tự hỏi:

- Không hiểu mình đã có điều chi đắc tội với bọn họ, mà họ cố tình rượt theo mình như vậy.

Véo một tiếng! Một gã cầm thanh trường kiếm đã nhằm trước ngực chàng phóng tới.

Ba bữa nay, Thạch Phá Thiên đã cùng Đinh Đang chiết giải các chiêu thức võ công. Hễ chàng hơi chậm chân tay một chút là bị nàng bẹo má lôi tóc rất đau đớn, nên thủ cước chàng trở nên mau lẹ phi thường, so với lúc tỷ kiếm cùng vợ chồng Thạch Thanh tại miếu Thổ địa đã khác nhau một trời một

vực.

Chàng vừa thấy thanh kiếm của địch nhân phóng tới, liền lập tức ra chiêu thứ tám tên gọi là "Phụng Vĩ thủ". Tay phải vung ra theo đường cánh cung đưa tới phía trước đối phương.

Chàng vừa nắm được cổ tay hán tử vặn một cái, gã đã la lên:

- Úi chao!

Kiếm trong tay gã rớt xuống liền.

Thạch Phá Thiên thuận đà hất khuỷu tay phải lên một cái.

Bốp! Khuỷu tay chàng đã đập trúng vào quai hàm hán tử. Quai hàm gã bị gãy liền. Miệng gã hộc máu tươi. Cả mười mấy cái răng cũng phun ra theo.

Thạch Phá Thiên không ngờ chiêu Phụng Vĩ thủ của mình lại ghê gớm đến thế! Chàng sợ quá đứng thộn mặt ra, trống ngực đánh thình thình.

Tên đệ tử thứ hai phái Tuyết Sơn muốn tiến lên giáp công Thạch Phá Thiên thì đột nhiên tia lửa lóe lên, gã sư huynh cùng đi với hắn đã bị trọng thương.

Gã sư huynh này bản lĩnh còn cao hơn hắn nhiều. Hắn liệu chừng nếu mình lại tiến lên thì nhất định phải thất bại. Hắn cho việc cứu người còn khẩn cấp hơn.

Tính toán như vậy rồi, hắn liền ôm xốc sư huynh lên.

Giữa lúc ấy thuyền nhỏ và thuyền lớn song song về phía trước. Tên đệ tử này cắp gã sư huynh bị thương, nhẹ nhàng nhảy trở về bên thuyền nhỏ.

Hắn lớn tiếng quát tháo đồng bọn hạ buồm xuống cho thuyền quay đầu lại chạy xuôi theo giòng nước về phía Đông. Chẳng mấy chốc hai con thuyền đã cách nhau khá xa. Nhưng những tiếng thóa mạ vẫn theo gió văng vẳng vọng lại.

Thạch Phá Thiên thấy trên ván thuyền còn vũng máu tươi và mười mấy chiếc răng thì trong lòng vừa kinh ngạc vừa hối hận.

Đinh Đang từ trong khoang thuyền chui ra đến bên Thạch Phá Thiên, tủm tỉm cười nói:

- Thiên ca! Chiêu "Phụng Vĩ thủ" vừa rồi Thiên ca phóng ra rất lợi hại, ra chiêu như vậy là đúng đó!

Chàng nghe đến đây liền lên giọng ta thán:

- Tại sao Đinh Đang không cho ta hay trước? Giả tỷ ta biết trước chiêu thức này đánh người lợi hại đến thế thì võ công đó ta không học nữa.

Đinh Đang cảm thấy trái tim tựa hồ chìm xuống, nàng than thầm:

- Bệnh ngớ ngẩn của chàng ngốc này lại phát tác rồi, chàng nói toàn chuyện vẩn vơ.

Nàng lấy làm khó chịu hỏi lại:

- Đã học võ công thì chiêu thức lợi hại chừng nào hay chừng đấy. Vừa rồi nếu Thiên ca không sử chiêu Phụng Vĩ thủ đúng lúc một cách linh hoạt thì Thiên ca đã bị thanh trường kiếm của đối phương đâm suốt qua vai mình rồi. Thiên ca không đả thương người thì tất bị người đả thương. Vậy Thiên ca muốn đánh người hay là lại thích để người đánh mình bị trọng thương hoặc bị mất mạng. Tình thực mà nói thì đánh rơi mấy cái răng của đối phương còn là bị thương nhẹ lắm đấy. Người võ lâm đã xảy cuộc động thủ thì chuyện mất mạng dễ như chơi, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra. Thiên ca có lương tâm mà đối phương lòng dạ độc ác, họ đâm một kiếm giết chết Thiên ca thì cái lương tâm đó có hay đến đâu phỏng có ích gì?

Thạch Phá Thiên ngơ ngác nhìn Đinh Đang. Chàng trầm ngâm một chút rồi nói:

- Tốt hơn hết là Đinh Đinh Đang Đang dạy ta thứ công phu không đả thương không đánh chết người, đồng thời đừng để đối phương đánh mình chết hay bị thương. Thế là huề cả làng. Ai nấy đều hỉ hả kết bạn với nhau đừng thù hằn nhau nữa.

Đinh Đang nhăn nhó cười nói:

- Thiên ca nói toàn những lời ngớ ngẩn, những chuyện không đâu. Đã là người học võ thì mục đích cuộc động thủ là đánh nhau chí mạng với đối phương. Thiên ca nói như kiểu diễn trò "Tróc Mê Tàng".

Thạch Phá Thiên nói:

- Ta thích chơi trò Tróc Mê Tàng, chứ không ưa động thủ liều mạng!

Đinh Đang càng nghe Thạch Phá Thiên nói bao nhiêu càng bực tức bấy nhiêu.

Nàng hằn học nói:

- Thiên ca thực là người hồ đồ. Ai nói chuyện với Thiên ca thà rằng vạch đầu gối nói chuyện còn hơn.

Dứt lời, nàng hầm hầm bỏ đi không lý gì đến chàng nữa. Nàng chui vào khoang thuyền để nguyên áo dài nằm ngủ.

Đinh Bất Tam nói:

- Ngươi đã thấy chưa? Ta đã bảo gã là thằng ngốc thì nhứt định gã là một đứa si ngốc. Võ công giỏi cũng là đứa si ngốc, võ công kém cũng là đứa si ngốc. Chi bằng giết gã đi để khỏi bực mình.

Đinh Đang tự nhủ:

- Thạch lang mà vĩnh viễn hồ đồ như vậy thì mình ở với chàng thế nào được? Có lẽ theo lời gia gia giết chết chàng đi còn dễ chịu hơn.

Nhưng nàng nhớ tới trước kia chàng chưa mắc bệnh, nói toàn những lời ngọt ngào dễ thương. Dù chàng chẳng nói câu gì, chỉ đưa mắt nhìn mình một cái thì đầu mày cúi mắt cũng đủ thố lộ tình yêu nồng nàn khác nào được uống rượu ngọt, tâm thần ngây ngất say sưa. Từ khi từ biệt, mối tương tư làm cho mình điên đảo thần hồn, ngờ đâu sau một thời gian mắc bệnh một vị lang quân tuấn tú khôn ngoan đã biến thành một pho tượng gỗ ngẩn ngơ.

Đinh Đang càng mãi nghĩ càng cay đắng trong lòng. Bất giác nàng ngấm ngầm sa lệ. Nàng kéo tấm chăn mỏng trùm lên đầu.

Đinh Bất Tam nói:

- Ngươi khóc mà làm chi? Khóc cũng không thể biến một tên si ngốc thành một trang tài tử được.

Đinh Đang tức mình đáp:

- Cháu khóc cho con người si ngốc ngớ ngẩn biến thành con người thông minh thử xem có được không?

Đinh Bất Tam cũng nổi giận la lên:

- Con nhãi này cũng ăn nói hồ đồ mất rồi!

Đinh Đang không ngớt khóc thầm, nghĩ bụng:

- Nghe giọng nói của Hoa Vạn Tử cô nương phái Tuyết Sơn thì dường như nàng chưa bị Thạch lang làm gì. Như vậy thì Thạch lang thấy gái đẹp cũng không biết đường ong bướm lả lơi, tựa hồ chàng không phải là nam tử trượng phu. Nếu ta lấy anh chàng tượng gỗ ngớ ngẩn này thì còn có chi hứng thú?

Đinh Đang khóc tới nửa đêm rồi bụng bảo dạ:

- Ta đã cùng chàng bái đường thành thân, danh chính ngôn thuận nên nghĩa vợchồng. Mấy bữa nay, ban ngày đã kề tai thủ thỉ xiết bao thân mật. Ban đêm cũng ngủ gần bên, cách nhau không đầy mấy thước. Vậy mà chàng đã chẳng lần nào mò lại, cũng chẳng nắm tay hay bấm chân mình một lần nào cả. Thế thì đâu có phải là vợ chồng trong buổi tân hôn?

Nàng lắng tai nghe thấy Thạch Phá Thiên ngủ ở đằng lái thuyền hơi thở chùng chặn điều hòa, đánh một giấc say sưa.

Lửa giận bốc lên, Đinh Đang rút lưỡi đao lá liễu bên mình ra. Nàng nghiến răng lẩm bẩm:

- Lấy phải anh chồng tượng gỗ này, còn để y sống trên thế gian phỏng được ích gì?

Đinh Đang thủ lưỡi dao lá liễu trong tay ngần ngừ một lúc rồi lẳng lặng đi ra phía lái thuyền. Nàng để ý lắng tai nghe thì thấy ông già sào công đang ngủ ngáy như sấm, còn Thạch Phá Thiên nằm cạnh đó và đang trong giấc nồng, không hay biết gì cả. Nàng lẩm bẩm:

- Thạch lang! Thạch lang! Tự chàng biến tính, không có tình thắm thiết với tiểu muội. Bây giờ đừng trách tiểu muội tàn ác nhé!

Nàng giơ lưỡi dao lá liễu lên toan chém xuống đầu Thạch Phá Thiên. Nhưng tay nàng run run rồi dừng lại. Nàng nắm lấy vai chàng lật người lại để trông mặt chàng lần cuối cùng trước khi hạ thủ.

Thạch Phá Thiên đang ngủ li bì, bị nàng lật quay người lại mà vẫn không biết gì.

Dưới ánh trăng lờ mờ, Đinh Đang nhìn thấy mặt chàng đang tươi cười. Không hiểu tâm hồn chàng đang say mê chuyện gì mà vùi đầu trong giấc ngủ ngon lành. Đầu óc nàng suy nghĩ lung tung:

- Dù sao ta cùng chàng cũng đã nên nghĩa vợ chồng. Âu là ta để chàng tan giấc mộng triền miên vui thú rồi hãy ra tay. Chàng chết sớm hay chết chậm trong khoảng khắc cũng chẳng lấy chi làm quan trọng.

Thạch Phá Thiên vẫn không hay biết gì hết. Đinh Đang ngồi bó gối ngắm nghía mặt chàng và chỉ chờ chàng ra khỏi giấc mộng thần tiên là hạ thủ liền.

Một lúc sau, Thạch Phá Thiên không hiểu đã tỉnh lại hay chàng vẫn trong giấc mơ. Chàng cất tiếng gọi:

- Đinh Đinh Đang Đang nàng ơi! Nàng buồn điều chi vậy? Nhưng nét mặt nàng càng tức giận bao nhiêu lại càng xinh đẹp bấy nhiêu. Nàng đẹp lắm. Từ ngày ta gặp nàng có lẽ chưa bao giờ nàng đẹp như lúc này. Cái đẹp lộng lẫy của nàng khiến cho ta phải điên đảo thần hồn. Dù ta có ngắm nghía hàng ngàn hàng vạn ngày cũng không chán mắt.

Đinh Đang nghe Thạch Phá Thiên ca ngợi sắc đẹp của mình như vậy thì nức lòng hởi dạ. Bao nhiêu hờn giận chất chứa trong lòng bấy lâu này đều tiêu tan hết. Nàng tự nhủ:

- Thạch lang hỡi Thạch lang! Thạch lang thương yêu tiểu muội đến thế ư? Cả lúc ngủ mơ mà chàng cũng không quên ta. Sao giữa ban ngày chàng không thổ lộ những ân ái nồng nàn này có phải sung sướng biết bao? Nếu ta không bình tâm mà hấp tấp hạ thủ ngay thì đã giết oan chàng rồi. Hừ! Ta chắc thế nào cũng có ngày chàng hết bệnh tình và sẽ thủ thỉ với ta những lời lẽ êm dịu này.

Đinh Đang còn đang ngẫm nghĩ, nàng chợt thấy những giọt sương đọng trên mép thuyền nhỏ xuống làm ẩm ướt sạp ván. Nàng lại thấy Thạch Phá Thiên phong phanh một áo mỏng thì khônh khỏi động mối thương tâm.

Nàng liền chạy vào trong khoang lấy chiếc khăn đơn rón rén trở ra đắp lên người chàng. Nàng tần ngần ngắm nhìn Thạch Phá Thiên một lúc nửa rồi mới quay vào chỗ mình nằm.

Bỗng nghe Đinh Bất Tam cất tiếng thóa mạ:

- Chà! Đêm khuya khoắt sao mi còn chui qua chui lại như loài chuột nhắt? Đã định ra tay mà lại không dám hạ thủ. Con người nhát gan như mi còn làm nên trò trống gì nữa?

Đinh Đang nghe gia gia mắng nhiếc thì biết là người đã nhìn rõ hết mọi cử động của mình. Nhưng lúc này lòng nàng đang rạo rực vui tươi, nên nàng bỏ ngoài tai những lời nhiếc móc của gia gia. Trong đầu óc nàng đang văng vẳng những câu nói của Thạch Phá Thiên trong giấc mơ.

- Nàng đẹp lắm, nét mặt nàng tức giận lại càng xinh đẹp. Dù ta có ngắm nghía hàng ngàn hàng vạn ngày cũng không chán mắt.

Nghĩ tới đây Đinh Đang không khỏi bật lên tiếng cười khoái trá.

Đột nhiên nàng lẩm bẩm:

- Thạch lang mất trí, nên lúc nằm mơ cũng thốt ra những lời lẽ điên khùng. Chàng nói những gì ngắm nghía ta hàng vạn ngày cũng không chán mắt. Nhưng tuổi xuân phỏng được bao lâu? Một đời người có ba vạn sáu ngàn

ngày nhưng biết Đinh Đang này sống được bao lâu trong vòng tuổi xuân tươi đẹp để chàng nhìn ngắm thương yêu.

Đinh Đang ở vào tình trạng dở khóc dở cười, nàng trằn trọc suốt đêm trường. Trống điểm canh tư nàng mệt mỏi quá liền thiếp đi.

Ngờ đâu nàng vừa nhắm mắt được một lát, bỗng nghe tiếng kêu oang oang:

- Ô hay! Sao lại thế này? Đinh Đinh Đang Đang! Chăn của muội muội sao lại biết chạy lên mình ta? Chẳng lẽ nó mọc chân hay sao?

Đinh Đang ngẩn người ra. Nàng hổ thẹn vô cùng, băng mình vọt về phía lái thuyền.

Thạch Phá Thiên thấy nàng tới, liền cầm chiếc chăn giơ lên ngớ ngẩn hỏi:

- Đinh Đinh Đang Đang! Thế này có lạ không? Cái chăn…

Đinh Đang mặt đỏ bừng, giật lấy cái chăn khẽ gắt lên:

- Câm đi đừng nói nữa! Chăn mọc chân có chi là lạ?

Thạch Phá Thiên không chịu cãi lại:

- Chăn mọc chân là không lạ ư? Vậy chân nó đâu?

Đinh Đang không trả lời nàng ngẩng đầu nhìn ra thì thấy ông già sào công đang nhổ sào cởi dây đầy thuyền đi.

Lão liếc mắt nhìn nàng tựa như cười mà không phải cười.

Nàng ngượng quá mặt đỏ như gấc chín quát bảo Thạch Phá Thiên:

- Sao còn lải nhải nói nhảm mãi?

nàng vươn tay ra nắm lấy tai chàng mà véo thật mạnh.

Thạch Phá Thiên đưa tay lên thành thế "Bạt Tường thủ" trong phép Thập bát Cầm Nã Thủ để chống đỡ.

Đinh Đang vòng tay lại chụp xuống nách Thạch Phá Thiên, chàng vội đưa ngang khuỷu tay trái ra để phong tỏa thế chụp của đối phương. Đồng thời chàng giơ tay phải lên chụp xuống vai nàng.

Đinh Đang vội quăng cái chăn đang cầm trong tay xuống sạp thuyền để ra chiêu phản kích. Biết nội lực của chàng rất thâm hậu, nàng không dám đụng vào tay chàng.

Chớp mắt hai người đã qua lại mười hai chiêu. Đinh Đang ra tay mỗi lúc một mau lẹ hơn.

Thạch Phá Thiên để ý nhìn từng thế một, nên không sơ hở chút nào.

Khi đấu đến chiêu thứ mười ba, Đinh Đang thi triển chiêu "Long Đằng trảo" chụp xuống đầu Thạch Phá Thiên. Chàng vội đưa cổ tay lên gạt ngược lại.

Phá Thiên lên bộ gặp cừu nhân

Chàng ra tay mau lẹ quá chừng, Đinh Đang rút tay về không kịp, bị năm ngón tay của chàng chụp trúng vào huyệt đạo nơi cổ tay.

Nàng liền cảm thấy một luồng kình lực nóng ra chuyền vào cổ tay rồi từ cổ tay chuyền qua cánh tay, ra sau lưng, và tiếp tục chuyền xuống dưới.

Luồng kình lực từ lưng chuyền xuống đến đùi, Đinh Đang đã không đứng vững, người nàng nghiêng đi rồi lăn ra. May nàng lại té xuống trúng vào cái chăn mà nàng vừa bỏ xuống sạp thuyền.

Thạch Phá Thiên lại nổi lòng trẻ thơ, chàng cúi xuống lấy chăn quấn vào người Đinh Đang rồi ẵm nàng lên, vừa cười vừa nói:

- Tại sao Đinh Đang lại quấn ta, ta phải liệng Đinh Đinh Đang Đang xuống sông để nuôi cá mập mới được!

Đinh Đang bị Thạch Phá Thiên ôm choàng lấy, tuy còn cách một lần chăn mỏng mà nàng cũng cảm thấy bủn rủn cả người. Nàng vừa hổ thẹn, vừa vui mừng cười nói:

- Thiên ca dám làm…

Thạch Phá Thiên cũng cả cười hỏi lại:

- Sao ta lại không dám?

Rồi chàng để nguyên chăn quấn khẽ liệng Đinh Đang vào trong khoang thuyền.

Đinh Đang bỏ chăn xong, lại chạy đẳng lái thuyền.

Thạch Phá Thiên sợ nàng đánh nữa, chàng hấp tấp lùi lại một bước. Chàng giơ hai tay ra thủ thế, như người sắp xông vào cuộc tỷ đấu.

Đinh Đang cười nói:

- Đừng làm trò ngáo ộp nữa! Trông điệu bộ của Thiên ca chẳng khác gì anh chàng sắp vồ ếch, chả ra phong độ con người võ lâm chút nào hết!

Thạch Phá Thiên cười rộ đáp:

- Ta đây nào phải một tay cao thủ võ lâm?

Đinh Đang nghiêm nghị nói:

- Nói chơi thì nói vậy thôi. Tiểu muội xin cung hỉ Thiên ca đã học được Cầm Nã thủ pháp đến mức độ tinh vi hơn cả thầy dạy. Tiểu muội là sư phụ truyền thụ môn này cho Thiên ca mà đành chịu kém đồ đệ mất rồi.

Bỗng nghe Đinh Bất Tam ở trong khoang thuyền cất giọng lạnh lùng nói:

- Tuy nhiên gã mà có tỷ thí với Bạch Vạn Kiếm phái Tuyết Sơn thì hãy còn kém xa lắm.

Đinh Đang nói:

- Gia gia ơi! Thiên ca học võ công nhanh như vậy. Giả tỷ chàng được gia gia truyền thụ cho lấy một năm hay dăm bảy tháng thì dù chàng chẳng trở nên một tay cao thủ thiên hạ vô địch để xứng đáng làm tôn nữ tế của gia gia, nhưng không đến nỗi quá kém cỏi làm phương hại đến thanh danh của gia gia. Có đúng thế không?

Đinh Bất Tam cười lạt nói:

- Đinh lão tam đã tuyên bố rồi, khi nào còn canh cải được nữa. Vậy ta nhắc lại: Điều thứ nhứt nếu gã lấy ngươi làm vợ thì vĩnh viễn đừng hòng học võ công của ta. Điều thứ hai ta đã giao hẹn trong vòng mười ngày, gã phải đả bại được Bạch Vạn Kiếm, chứ không nói đến một năm hay dăm bảy tháng. Bữa nay đã năm ngày rồi, gã chỉ còn sống được có năm ngày nữa, vậy câu chuyện hàng tháng là thừa.

Đinh Đang trong lòng rất đỗi lo âu. Mới đêm qua, nàng toan ra tay hạ sát Thạch Phá Thiên. Bây giờ nàng lại phập phồng lo sợ về chuyện chàng sẽ bị mất mạng dưới bàn tay của gia gia nàng. Nàng nghĩ tới gia gia nàng đã nói sao là làm đúng như vậy, nên không biết làm thế nào cho được?

Nàng nghĩ tới nghĩ lui, rồi đành theo biện pháp riêng của mình là tiếp tục truyền dạy võ công cho chàng. Nàng lấy mười tám đường cầm nã thủ làm căn bản để phát huy những cơ mưu khác.

Thế rồi mấy ngày liền trừ lúc ăn uống hay đi ngủ, Đinh Đang dùng hết thì giờ đem hàng mấy trăm biến chiêu về mười tám đường Cầm Nã thủ pháp luyện đi luyện lại cho Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên luyện môn này đến chỗ cực kỳ tinh thục. Dù chàng chẳng cần phát huy nội lực cũng đã có thể cầm cự giằng dai được với Đinh Đang, không chịu thua kém.

Sáng sớm ngày thứ tám, Đinh Bất Tam hắng dặng một tiếng rồi nhắc:

- Chỉ còn ba ngày nữa.

Đinh Đang nói:

- Gia gia! Gia gia muốn cho Thiên ca đả bại Bạch Vạn Kiếm, tôn nữ xem ra cũng chẳng khó gì. Tuy kiếm pháp của Bạch Vạn Kiếm ở phái Tuyết Sơn lợi hại thật, nhưng đâu có bằng được võ công của nhà họ Đinh ta. Môn Cầm Nã thủ pháp của Thiên ca khá lắm rồi, mà nội lực chàng lại chưa bị tổn thất chút nào. Chàng chỉ dùng hai bàn tay không cũng đủ đoạt được thanh trường kiếm của Bạch Vạn Kiếm. Cháu tưởng cứ tay không đoạt được kiếm cũng thắng rồi.

Đinh Bất Tam hững hờ nói:

- Con tiểu nha đầu này nói coi bộ ngon ăn lắm. Thằng lỏi kia sức mấy mà dám hy vọng những chuyện tày đình, toan giật kiếm ở trong tay Khí Hàn Tây Bắc thì kỳ thiệt! Thôi thôi, ta can mi đừng mơ tưởng hão huyền nữa. Ngay gia gia đây còn chưa dám nói đến chuyện tay không giựt kiếm ở trong tay gã họ Bạch.

Đinh Đang bĩu môi nói:

- Đằng nào cũng đến chết là cùng. Vậy tôn nhi tưởng cứ liều mình giựt kiếm, may ra thắng được là hay mà có chết về tay Bạch Vạn Kiếm cũng còn hơn là để gia gia hạ sát. Gia gia! Gia gia hẹn cho Thạch lang trong mười ngày phải đả bại được Bạch Vạn Kiếm, nhưng nếu trong mười ngày phải đả bại được Bạch Vạn Kiếm, nhưng nếu trong mười ngày mà không gặp gã họ Bạch thì không phải là lỗi ở Thạch lang.

Đinh Bất Tam nói:

- Ta đã bảo mười ngày là chỉ có mười ngày mà thôi. Gã họ Bạch chỉ quanh quẩn ở trong sông Trường Giang này chứ ở đâu? Gặp hắn cũng hay mà không gặp hắn cũng vậy. Trong vòng mười ngày mà thằng lỏi họ Thạch không đả bại được hắn thì ta hạ sát gã si ngốc đó.

Đinh Đang hỏi:

- Chỉ còn có ba ngày, gia gia bảo Thạch lang đi đâu kiếm gã họ Bạch bây giờ? Gia gia, gia gia thực không chịu phục thiện, không kể gì đến đạo lý.

Đinh Bất Tam cười nói:

- Đinh lão tam này mà còn đi giảng đạo lý với thiên hạ thì đã không phải là Đinh Bất Tam nữa rồi. Mi cứ len lỏi vào chốn giang hồ mà nghe ngóng, xem có ai bảo Đinh Bất Tam là người còn đếm xỉa đến đạo lý không?

Trong hai bữa tức là ngày thứ tám và thứ chín, Đinh Đang chuyên dạy Thạch Phá Thiên về những chiêu "Sư Tử Chuyên Thố", "Thương Ưng Quặc Kê", "Thủ Đáo Nã Lai" và "Thám Nang Thủ Vật".

Bốn chiêu này toàn là những thủ pháp tinh diệu vô cùng, chuyên dùng tay không để giựt binh khí của đối phương.

Đến ngày thứ chín, trên môi Đinh Bất Tam vẫn treo một nụ cười. Có lúc lão lấm lét nhìn Thạch Phá Thiên bằng con mắt rất quái dị. Trong con mắt lão có ba phần khinh bỉ còn đến bảy phần chứa đựng sát khí.

Đinh Đang biết gia gia mình đã nhất định đến ngày thứ mười là hạ sát Thạch lang, bất luận chàng có gặp Bạch Vạn Kiếm hay không, dù võ công chàng đã có thể thắng hắn. Chỉ vẻn vẹn còn có hai ngày là trên mặt sông Đại Giang mờ mịt biết tìm đâu cho thấy Bạch Vạn Kiếm?

Hôm ấy trời đã quá ngọ, Đinh Đang cùng Thạch Phá Thiên chiết giải một hồi về Cầm Nã thủ pháp rồi, mặt nàng đỏ như gấc chín, đầu mũi đã rươm rướm mấy giọt mồ hôi. Nàng lấy khăn tay ra lau mặt, bất giác nàng hắt hơi một cái rồi nói:

- Đã tháng tám rồi mà trời còn oi bức thế này.

Nàng sánh vai cùng ngồi với Thạch Phá Thiên, nàng trỏ tay vào đôi chim đang nhởn nhơ giỡn chơi trên mặt nước. Chúng lượn đi lượn lại nhiều lần ra chiều rất sung sướng. Nàng nói:

- Thiên ca! Thiên ca hãy nhìn đôi vợ chồng chim kia vui thú biết bao? Giả tỷ có người phóng tên bắn chết con trống để con mái phải trơ trọi lênh đênh thì tội nghiệp cho nó biết chừng nào?

Thạch Phá Thiên nói:

- Khi ta còn ở trên núi săn bắn. Lúc bắn chim chẳng bao giờ nghĩ tới con nào là con trống hay con mái. Bây giờ Đinh Đinh Đang Đang đã nói vậy thì từ nay ta chỉ lựa con mái mà bắn thôi.

Đinh Đang buông một tiếng thở dài lẩm bẩm:

- Anh chàng Thạch lang của mình vẫn còn ra dáng ngớ ngẩn lắm!

Sau nàng thấy mỏi mệt, liền ngồi tựa vào mình Thạch Phá Thiên và gối đầu lên vai chàng. Nàng nhắm mắt lại ngủ gà ngủ gật.

Thạch Phá Thiên nói:

- Đinh Đinh Đang Đang! Nàng mệt rồi phải không? Ta đỡ nàng vào trong

khoang thuyền ngủ nhé?

Đinh Đang nói như người mơ ngủ:

- Đừng! Tiểu muội thích ngủ cách này hơn.

Thạch Phá Thiên không muốn trái ý nàng, đành cứ để vai bên trái cho nàng gối đầu. Chàng thấy hơi thở của nàng mỗi lúc một chùng chặn. Nàng ngủ mỗi lúc một say sưa. Mái tóc tốt đẹp của nàng quệt vào má bên trái chàng, chàng thấy hơi ngứa một chút, nhưng trong đầu óc nảy ra một cảm giác mê ly khoan khoái, không bút nào tả xiết.

Đột nhiên, một giây âm thanh rất nhỏ lọt vào tai bên trái Thạch Phá Thiên. Thanh âm này vo ve như tiếng muỗi kêu, chàng phải lắng tai mới nghe rõ:

- Câu chuyện tiểu muội nói với Thạch lang đây, Thạch lang chỉ biết nghe chứ đừng gật đầu mà cũng đừng lên tiếng. Thạch lang cũng đừng lộ vẻ quái lạ hay kinh hãi mới được. Tốt hơn hết là Thạch lang nhắm mắt lại giả vờ ngủ. Đồng thời mũi thở khò khè một chút để lấp bớt thanh âm của tiểu muội đi.

Thạch Phá Thiên nghe Đinh Đang nói vậy. Ban đầu chàng lấy làm kỳ và tưởng là nàng nói trong giấc mơ. Nhưng lúc chàng liếc mắt nhìn nàng thì thấy cặp lông mày dài che mắt bỗng hé mở ra. Nàng chớp mắt hai cái rồi nhắm lại.

Bây giờ Thạch Phá Thiên mới tỉnh ngộ, bụng bảo dạ:

- Té ra nàng có câu chuyện bí mật muốn nói với ta mà không muốn để cho gia gia nghe tiếng. Chàng ngáp dài luôn mấy cái rồi nói:

- Mệt quá!

Đoạn chàng nhắm mắt lại. Đinh Đang mừng thầm nghĩ bụng:

- Cứ kiểu này mà xét thì Thiên ca đâu có phải là người si ngốc. Mình nói chàng hiểu ngay. Bảo chàng giả vờ ngủ. Chàng giả vờ rất đúng.

Nàng liền nói rất khẽ:

- Gia gia bảo võ công Thiên ca kém cỏi quá, hơn nữa, chàng lại là người si ngốc, không xứng đáng làm tôn nữ tế gia gia. Kỳ hạn đến mười ngày, đến mai là hết. Gia gia định hạ sát Thiên ca đó. Chúng ta không tìm được Bạch Vạn Kiếm, dù có tìm được hắn chăng nữa thì Thiên ca cũng không địch lại hắn. Bây giờ chỉ còn có một biện pháp là vợ chồng ta đưa nhau đi trốn, tìm vào nơi thâm sơn cùng cốc ẩn lánh để gia gia không biết đâu mà tìm kiếm.

Thạch Phá Thiên nghĩ bụng:

- Chẳng có chuyện gì mà sao gia gia lại giết ta? Đinh Đinh Đang Đang chỉ là đứa con nít mới cho câu gia gia nói giỡn chơi là sự thật. Nhưng nàng nói hai đứa mình vào chốn thâm sơn ẩn lánh để gia gia không tìm thấy được, như vậy cũng thú.

Đinh Đang lại nói:

- Nếu chúng ta lên bộ mà chạy thì gia gia nhất định rượt theo, không tài nào trốn thoát được. Thiên ca phải nhớ kỹ: Đêm nay vào khoảng canh ba, tiểu muội ôm lấy gia gia một cách bất thình lình rồi vừa khóc vừa năn nỉ: "Gia gia! Gia gia tha cho Thạch lang, xin đừng giết chàng". Lúc ấy, Thiên ca lập tức chạy vào khoang thuyền, tay phải ra chiêu "Hổ Trảo thủ" nắm chặt lấy chính giữa lưng gia gia. Đồng thời tay trái Thiên ca xử chiêu "Ngọc Nữ Niêm Châm", nắm lấy sau lưng gia gia. Thiên ca nhớ kỹ nhé: Hễ tiểu muội la đến câu "Gia gia đừng giết chàng" thì Thiên ca phải động thủ cho mau bằng hai thức "Hổ Trảo thủ" và "Ngọc Nữ Niêm Châm". Gia gia bị tiểu muội ôm chặt hai ty tất không gỡ ra để chống chế được ngay. Nội lực của Thiên ca rất thâm hậu, Thiên cứ làm như vậy là gia gia không nhúc nhích được.

Thạch Phá Thiên tự nhủ:

- Đinh Đinh Đang Đang quả là một cô bé tinh nghịch. Nàng đem cả gia gia ra để giỡn chơi. Chẳng hiểu gia gia có cáu tiết không? Nhưng mà thôi! Nàng đã muốn thì ta cứ làm theo ý nàng là xong. Như vậy kể ra cũng thú.

Đinh Đang lại khẽ bảo chàng:

- Chiêu trảo và chiêu cầm nã này rất có quan hệ đến sự sống chết của đôi ta. Thiên ca hãy đưa tay trái sờ vào sau lưng tiểu muội cho biết chỗ huyệt Linh đài. Chiêu Hổ trảo thủ nhằm vào chỗ đó.

Thạch Phá Thiên vẫn nhắm mắt, chàng từ từ đưa tay trái vỗ nhẹ vào huyệt Linh đài Đinh Đang một cái.

Đinh Đang khẽ nói:

- Phải đấy! Lúc ở trong bóng tối Thiên ca cần ra tay cho thật mau lẹ, nhận huyệt cho đúng. Tiểu muội có liều mạng ôm lấy gia gia thì cũng chỉ trong chớp mắt mà thôi. Lúc gia gia kinh tỉnh hất tiểu muội ra rồi thì dù chàng có diệu thủ đến đâu cũng khó nắm giữ được người. Bây giờ Thiên ca lại khẽ đụng vào huyệt "Thiên Khu" cũng ở sau lưng tiểu muội thử xem có đúng không? Chiêu "Ngọc Nữ Niêm Châm" chỉ dùng hai ngón tay là ngón cái và ngón trỏ bấm lấy. Đồng thời Thiên ca thúc đẩy kình lực ra đầu ngón tay cho

xô vào huyệt đạo.

Thạch Phá Thiên di chuyển từ từ hai ngón tay xuống dưới một chút, đặt vào huyệt "Thiên Khu" của Đinh Đang. Lúc này dĩ nhiên chàng không vận kình lực, nhưng Đinh Đang còn là một khuê nữ vừa bị ngón tay chàng sờ vào dưới lưng, nàng buồn cười quá không nhịn được, bật lên hai tiếng "khúc khích" nàng khẽ quát:

- Thiên ca nhộn quá!

Thạch Phá Thiên lớn tiếng cười ha hả.

Đinh Đang cũng thò tay vào nách chàng mà cù.

Cả hai người đều cười ngặt nghẹo.

Thế là bao nhiêu chuyện giả vờ ngủ hai người quên hết không nghĩ gì tới nữa.

Hôm ấy vào lúc huỳnh hôn. Ông già sào công dừng thuyền neo vào bờ sông, bên cạnh một thị trấn nhỏ. Lão cầm hồ lên bờ mua rượu và thức ăn.

Đinh Đang nói:

- Thiên ca! Chúng ta lên bờ đi chơi một lúc chăng?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Phải đấy!

Đinh Đang dắt tay chàng lên bờ tha thẩn cất bước.

Thị trấn này nhỏ bé chỉ có tám chín chục nhà thì đến trên mười nhà là dân chài lưới.

Hai người vào tới đầu thị trấn, đưa mắt nhìn quanh thấy bên mình chẳng có một ai.

Thạch Phá Thiên nói:

- Bây giờ gia gia đang ở trong khoang thuyền ngủ vùi, chúng ta dông tuốt há chẳng trốn thoát được ư?

Đinh Đang lắc đầu đáp:

- Đâu có dễ dàng thế được. Dù chúng ta có chạy xa hàng mấy chục dặm, gia gia vẫn đuổi kịp.

Bỗng nghe sau lưng có tiếng người ấm ớ:

- Phải đó, các ngươi có chạy xa hàng ngàn, hàng vạn dặm thì bọn ta cũng vẫn đuổi kịp.

Thạch Phá Thiên và Đinh Đang ngẩng đầu nhìn lại thì thấy hai tên đại hán từ trong bụi cây chuyển mình đi ra. Một gã cao một gã lùn vừa xông ra vừa ngó hai người chầm chập. Chúng toét miệng ra cười coi rất hung dữ và khả ố.

Thạch Phá Thiên nhận biết hai gã này là Hô Diên Vạn Thiện và Văn Vạn Phu ở phái Tuyết Sơn. Chàng không khỏi sửng sốt và trong lòng ngấm ngầm kinh hãi.

Nguyên bọn đệ tử phái Tuyết Sơn phát giác ra hành tung Thạch Phá Thiên ở trên sông, chúng động thủ ở trên thuyền rồi bị trọng thương. Bạch Vạn Kiếm liền phái bọn sư đệ chia nhau theo đường duyên giang mà đuổi.

Hồ Diên Vạn Thiện cùng Văn Vạn Phu đi ngựa theo ngược dòng sông trông về hướng Tây mà rượt. Không ngờ lại chạm trán Thạch Phá Thiên tại thị trấn này.

Hồ Diên VạnThiện là người trì thủ cẩn thận. Hắn cho là hai người không địch nổi anh chàng họ Thạch. Hắn theo lời Bạch sư huynh đã dặn dò toan phóng hỏa tiễn lên không để báo hiệu. Không ngờ Văn Vạn Phu nóng tính không nhẫn nại được liền la ó om sòm.

Đinh Đang trong lòng kinh hãi nghĩ thầm:

- Hai gã này là đệ tử phái Tuyết Sơn đã đến đây, chẳng hiểu Bạch Vạn Kiếm có quanh quẩn ở khu này không. Nếu hắn mà ló mặt ra tất gia gia sẽ cưỡng bách Thạch lang phải động thủ với hắn thì hỏng bét.

Nàng đưa mắt nhìn hai gã, nói:

- Chúng ta nói việc riêng, ai mượn các ngươi chỏ miệng vào? Thiên ca! Chúng ta về thuyền thôi.

Thạch Phá Thiên trong lòng cũng phập phồng lo sợ, chàng nghe nàng nói vậy liền gật đầu đồng ý.

Hai người trở gót toan đi.

Văn Vạn Phu vừa thấy tên sư điệt ngỗ nghịch đã điên tiết lên. Hắn lẩm bẩm:

- Mi nhờ học võ của bản môn mấy năm, mới nên được bản lãnh như ngày

nay. Nếu ta bắt được mi thì thật là một công lớn và bản môn mới không hổ thẹn với đời.

Gã nghĩ vậy liền quát hỏi:

- Các ngươi chạy đi đầu? Thằng lỏi họ Thạch kia! Biết điều thì đi theo chúng ta!

Gã vừa quát tháo vừa phóng tay trái ra chụp xuống đầu vai Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên nghiêng người đi tự nhiên chàng xử chiêu cầm nã mà chàng học được ở Đinh Đang. Đồng thời chàng đưa tay trái ngang ra để gạt chiêu thức của đối phương.

Cứu lang quân thục nữ dụng mưu thần

Văn Vạn Phu là một tay quyền cước rất tinh thâm. Gã chụp không trúng, liền phóng cước đá vào bụng dưới Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên thấy đối phương phóng cước đá tới, cách phá giải thế nào chàng chưa học qua.

Ta nên biết rằng Đinh Đang truyền phép cầm nã cho Thạch Phá Thiên chỉ để ý dạy chàng hai chiêu "Hổ Trảo thủ" và "Ngọc Nữ Niêm Châm". Muốn che mắt gia gia nàng cho lã khỏi sanh lòng ngờ vực. Nàng đem cả mười tám đường Cầm Nã thủ pháp cùng những biến chiêu truyền thụ cho chàng một cách rất tường tận. Nhưng nàng chưa dạy gì đến cách chống đối những quyền cước phái khác.

Hàng nửa ngày trời, trong óc Thạch Phá Thiên nhẩm đi nhẩm lại cho thuộc lòng hai chiêu thức "Hổ Trảo thủ" và "Ngọc Nữ Niêm Châm". Bây giờ gặp lúc nguy cấp, mà chàng cũng chỉ nhớ có hai chiêu kia. Nhưng Văn Vạn Phu lại đứng đối diện với chàng, hai chiêu đó kể ra hoàn toàn vô dụng. Chàng chẳng có thì giờ đâu mà nghĩ đến hai chiêu đó có hợp cách hay không nữa. Chàng cất bước nhảy lại phía sau Văn Vạn Phu.

Nội lực Thạch Phá Thiên thâm hậu vô cùng. Dĩ nhiên chàng chuyển mình cực kỳ mau lẹ. Chàng chạy nhanh tránh khỏi phát cước của Văn Vạn Phu. Đồng thời tay phải chàng sử chiêu "Hổ Trảo thủ" chụp vào huyệt Linh Đài, tay trái ra chiêu "Ngọc Nữ Niêm Châm" chụp vào huyệt Huyền Khu đối phương.

Nội lực chàng vào tới đâu người Văn Vạn Phu chỉ khẽ run lên một cái rồi mềm nhũn tới đó. Gã ngã lăn ra.

Hô Diên Vạn Thiện thấy thế muốn xông vào giáp công. Gã thấy thủ pháp của Thạch Phá Thiên cực kỳ tinh diệu chụp được những huyệt trọng yếu của sư đệ thì trong lòng nóng nảy hoang mang đến cực điểm, gã không kịp rút trường kiếm, vội phóng quyền đánh vào lưng Thạch Phá Thiên. Vì muốn cứu viện một cách hữu hiệu cho Văn Vạn Phu, gã vận đến mười thành công lực để phóng quyền.

Binh! Một tiếng vang lên. Tiếp theo là tiếng rắc rắc. Hô Diên Vạn Thiện bỗng cảm thấy đau đớn tận xương. Cánh tay mặt gã đã bị gãy hai chỗ. Thạch Phá Thiên chỉ cảm thấy sau lưng hơi đau một chút.

Lúc chàng buông Văn Vạn Phu ra thì thấy gã người co rúm lại như một

đống thịt không nhúc nhích được, chàng lật vai gã lên nhìn thì thấy hai mắt gã trợn ngược vẻ mặt coi rất khủng khiếp.

Thạch Phá Thiên hốt hoảng la lên:

- Trời ơi! Nguy rồi! Đinh Đinh Đang Đang! Gã… tại sao lại co rúm người lại. Hay là… gã chết rồi?

Đinh Đang cười nói:

- Thiên ca! Thiên ca sử hai chiêu đó giỏi lắm rồi! Có điều Thiên ca hãy còn bối rối hoang mang, chưa phải là phong độ của một tay hào kiệt. Gã không chết đâu, nhưng khó lòng khỏi bị tàn phế, chân tay suốt đời không cất nhắc được nữa.

Thạch Phá Thiên rất đỗi kinh ngạc. Chàng vội đưa tay ra nâng Văn Vạn Phu dậy nói:

- Ta thật là… có lỗi. Ta… thực tình không cố ý đả thương ngươi. Làm thế nào bây giờ…? Làm thế nào bây giờ? Đinh Đinh Đang Đang! Nàng thử nghĩ xem còn biện pháp nào cứu được cho gã chăng?

Đinh Đang vươn tay ra rút lấy thanh trường kiếm ở bên mình Văn Vạn Phu rồi hỏi:

- Thạch ca không muốn cho gã phải khổ sở nữa ư? Cái đó dễ lắm! Chỉ chém một nhát kiếm giết gã đi là xong!

Thạch Phá Thiên vội nói:

- Không được! Không được!…

Chàng hốt hoảng quá, bất giác nước mắt trào ra.

Hồ Diên Vạn Thiện tức giận nói:

- Mi là một tên tiểu yêu, đê mạt. Mi nên biết rằng người đệ tử phái Tuyết Sơn ai muốn giết thì giết được, chứ không chịu để ai hạ nhục. Bữa nay sư huynh sư đệ ta đã bị hạ vào tay mi. Vậy mi hạ thủ giết chúng ta đi!

Thạch Phá Thiên chỉ sợ Đinh Đinh Đang Đang chém chết Văn Vạn Phu chàng vội giật lấy thanh trường kiếm ở trong tay nàng cắm phặp xuống đất nói:

- Đinh Đinh Đang Đang! Mau mau… về thuyền đi.

Đinh Đang nói:

- Trên chốn giang hồ người ta đồn đại Bang chủ bang Trường lạc giết người không chớp mắt mà sao nay lại rụt rè đến thế? Thiên ca! Câu chuyện vừa rồi Thiên ca chớ nói hở cho gia gia hay.

Thạch Phá Thiên nói:

- Được rồi! Ta không nói đâu Đinh Đinh Đang Đang! Nàng bảo gã chung thân thành người tàn phế ư?

Đinh Đang đáp:

- Thiên ca đã nắm vào hai đại huyệt gã mà không làm cho gã thành người tàn phế được thì mười tám đường "Cầm nã thủ" của nhà họ Đinh còn dùng làm gì được nữa?

Thạch Phá Thiên hỏi:

- Thế mà sao Đinh Đinh Đang Đang lại bảo ta hạ thủ chụp gia gia bằng hai chiêu thức này?

Đinh Đang cười nói:

- Chàng ngốc ơi! Gia gia chúng mình là hạng người nào? Gia gia đâu có phải như mấy cái bị thịt phái Tuyết Sơn? Nếu Thiên ca may mà nắm được huyệt đạo gia gia thì nội lực của Thiên ca nhiều lắm là giữ gia gia trong vòng hai giờ không cử động mà thôi, chứ làm cho gia gia thành người tàn phế thế nào nổi?

Thạch Phá Thiên rất áy náy trong lòng.

Ông già sào công nấu cơm xới ra lưng chén. Lão ngơ ngẩn xuất thần rồi không ăn nữa. Đêm hôm ấy, lão ngủ gà ngủ gật.

Vào khoảng canh ba, quả nhiên Đinh Đang nằm trong khoang thuyền, đột nhiên la hoảng:

- Gia gia! Gia gia tha mạng cho Thạch lang. Đừng giết chàng!

Thạch Phá Thiên đứng phắt dậy, chạy vào trong khoang. Chàng trông lờ mờ thấy Đinh Đang ôm chặt Đinh Bất Tam, miệng không ngớt kêu la:

- Gia gia tha giết Thạch lang! Đừng giết Thạch lang!

Thạch Phá Thiên đưa hai tay ra toan chụp xuống sau lưng Đinh Bất Tam. Lòng chàng chợt nhớ tới mình đã làm cho Văn Vạn Phu co rúm người lại rất khổ sở thì nghĩ bụng:

- Nếu hai tay mình chụp xuống khiến cho gia gia cũng biến thành tàn phế thì thật là tàn nhẫn quá! Ta quyết không làm.

Chàng nghĩ vậy rồi rón rén chuồn qua khỏi khoang thuyền, ôm đầu nằm ngủ. Đinh Đang thấy Thạch Phá Thiên chạy vào khoang thuyền đã mừng thầm trong dạ. Dè đâu chàng ngần ngừ một lúc rồi bỏ đi. Nàng thấy mình sắp thành công mà lỡ sự, trong lòng không khỏi cực kỳ hoang mang.

Thạch Phá Thiên về đến đằng lái thuyền, trống ngực đánh thình thình. Hồi lâu chàng bỗng nghe tiếng Đinh Đang la lên:

- Trời ơi! Gia gia! Tại sao cháu lại ôm lấy gia gia thế này? Cháu… cháu vừa nằm mơ, một giấc mơ hãi hùng. Cháu mơ thấy gia gia phóng chưởng đánh Thạch lang chết rồi! Cháu xin gia gia… tha mạng cho chàng, nhưng gia gia không chịu. Tạ ơn trời Phật, đây chỉ là giấc mộng chứ chưa phải sự thực.

Thạch Phá Thiên trong lòng cảm thấy được an ủi rất nhiều.

Chàng nghĩ thầm:

- Đinh Đinh Đang Đang thiệt khéo nói dối. Nàng thấy ta không lại điểm huyệt gia gia, nên phải bịa ra chuyện này để bịp lão.

Chàng lại nghe Đinh Bất Tam nói:

- Ngươi nằm mơ cũng hay, mà chẳng nằm mơ cũng vậy. Sáng mai là ngày thứ mười. Ta thử chờ xem trong một ngày nữa gã có hạ được Bạch Vạn Kiếm hay không?

Đinh Đang thở dài nói:

- Cháu đã nói Thạch lang không phải là người si ngốc. Xin gia gia đừng giết chàng.

Đinh Bất Tam nói:

- Phải rồi! Gã có lương tâm rất tốt. Nhưng ta cho người nào có lương tâm là ngu dại, là si ngốc, nên chết lắm. Hỡi ơi! Đem "Hổ Trảo thủ" chụp vào huyệt Linh Đài, dùng chiêu "Ngọc Nữ Niêm Hoa" để nắm lấy huyệt Huyền Khu. Diệu kế! Diệu kế!

Câu nói từ trong khoang thuyền đưa ra ngoài, chẳng những lọt vào tai Đinh Đang mà cả Thạch Phá Thiên cũng nghe rõ.

Hai người cùng giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Tại sao gia gia lại biết rõ kế hoạch của mình?

Thạch Phá Thiên còn đỡ hồi hộp, Đinh Đang rất đỗi băn khoăn trong dạ. Toàn thân nàng mồ hôi toát ra như tắm. Nàng lẩm bẩm:

- Té ra gia gia đã biết trước âm mưu của mình. Thế thì dĩ nhiên người đã đề phòng. Thiên ca không động thủ có khi lại là may.

Thạch Phá Thiên vẫn ngây ngô, chàng không tin ngày mai Đinh Bất Tam sẽ hạ thủ giết chàng. Rồi chàng chẳng lo nghĩ chi hết, nằm mắt ngủ đi.

Đến lúc trời gần sáng, bỗng trên bờ sông có tiếng người xôn xao. Rồi có kẻ la lên:

- Đây rồi!

Có người nói:

- Họ trong thuyền kia. Đừng để lão yêu quái tẩu thoát.

Thạch Phá Thiên nghe tiếng la ngồi dậy coi thử thấy trên bờ có đến hơn mười người, kẻ cầm đèn lồng, người cầm đuốc sáng rực cả một vùng chạy đến bên thuyền. Bốn năm người đo đầu nhảy vọt lên thuyền, lớn tiếng quát:

- Lão yêu quái đâu? Lão lại tẩu thoát rồi.

Đinh Bất Tam ở trong khoang thuyền chui ra hỏi:

- Những kẻ nào dám đến đây quấy nhiễu giấc ngủ của lão gia?

Một hán tử gầm lên:

- Chính hắn đấy! Chính hắn đấy! Bắn đi!

Hai gã đứng sau lấy ra hai ống trúc nhằm Đinh Bất Tam thục ra hai luồng nước bắn xuống. Bọn người trên bờ hoan hô rầm rĩ:

- Máu chó mực phun trúng lão yêu quái rồi. Lão đừng hòng trốn tránh.

Thực ra hai ống máu chó phun trúng vào Đinh Bất Tam một giọt nào đâu? Lão tức giận vô cùng, nhảy vọt người lên lớn tiếng quát:

- Những quân càn rỡ ở đâu đến đây bảo lão phu la quái vật rồi dùng máu chó để bắn lão phu? Người ngoài ai cũngbiết lão hỷ nộ bất thường, chẳng dại gì gây sự với lão. Lão chỉ cất tay một cái là giết người được ngay.

Lúc Đinh Bất Tam hạ mình xuống, lão phóng song cước đá trúng hai gã hán tử tay cầm ống trúc. Tiếp theo lão phóng chưởng đánh trúng vào đại hán đứng đằng trước hất tung đi.

Cả ba người này đều không hiểu võ công lại không phải quyền cước một tay quái kiệt giang hồ thì còn sống làm sao được.

Hai người cầm ống trúc chết rũ ở ngay đầu thuyền. Còn đại hán bị tung lên thì người còn đang lơ lửng trên không, miệng đã hộc máu tươi ra.

Đinh Bất Tam lại toan phóng cước đá quét vào bọn người còn sống sót. Bỗng nghe Đinh Đang la lên:

- Gia gia! Nhất nhật bất quá tam (Một ngày không giết quá ba người)

Đinh Bất Tam không khỏi sửng sốt. Đang cơn thịnh nộ lão quên cả lời trọng thệ.

Nghe Đinh Đang la hoảng, chân lão chưa đá trung đầu người đứng đó vội thu về.

Mấy người kia sợ quá, hồn vía lên mây, bật tiếng kêu la:

- Lão yêu quái này ghê gớm lắm! Chạy cho mau! Chạy cho mau!

Chớp mắt chúng đã trốn hết. Đèn đuốc hoặc quẳng xuống sông, hoặc bỏ lại trên bờ. Ba xác chết, một cái trên bờ và hai cái ở đầu thuyền cũng chẳng ai đụng đến nữa.

Đinh Bất Tam đá xác chết trên thuyền hất xuống sông rồi quay vào bảo ông già sào công:

- Nhổ thuyền chạy cho lẹ! Bây giờ mà còn có người đến ta không thể giết thêm được nữa.

Ông già sao công sợ quá thộn mặt ra, hai tay run lẩy bẩy cơ hồ không đủ sức để nhổ sào.

Đinh Bất Tam liền tự tay nhổ sào đẩy thuyền ra xa bờ. Ống máu chó vừa rồi thục không trúng người lão vung vãi đầy trong khoang thuyền. Mùi hôi tanh xông lên rất khó ngửi.

Đinh Bất Tam cất giọng lạnh lùng hỏi Đinh Đang:

- Đinh Đang có phải mi giở trò quỷ này không? Mi làm thế là có ý gì?

Đinh Đang không trả lời câu hỏi của gia gia, nàng tủm tỉm cười hỏi lại:

- Gia gia ơi! Lời gia gia đã nói ra, gia gia có đếm xỉa đến không? Hay là gia gia nói một đằng làm một nẻo?

Đinh Bất Tam tức mình hỏi:

- Có bao giờ ta nói một đằng làm một nẻo bao giờ mà mi dám nói càn như vậy?

Đinh Đang đáp:

- Thế thì hay lắm! Gia gia biểu: mãn hạn mười ngày mà Thạch lang không đả bại được Bạch Vạn Kiếm thì gia gia hạ sát chàng. Bữa nay là ngày thứ mười, nhưng gia gia đã giết ba mạng rồi. Nếu gia gia lại hạ sát chàng thì trái lại lời thề "Nhất nhật quá tam". Vậy gia gia tính sao?

Đinh Bất Tam run lên tức giận nói:

- Con tiểu nha đầu này! Mi thực lắm mưu ma chước quỷ. Té ra gia gia mắc vào cạm bẫy của ngươi.

Đinh Đang rất lấy làm đắc ý cười hì hì nói:

- Tam lão gia nhà họ Đinh nói thế nào thì đúng như vậy. Tam lão gia nói đến ngày thứ mười là hạ được gã tiểu tử họ Thạch, nhưng "Nhất nhật bất quá tam". Mà Đinh lão gia đã giết ba người rồi. Vậy anh chàng họ Thạch là người thứ tư sẽ may mắn tránh được họa sát thân. Gia gia ơi! Hết mười ngày mà Thạch lang không bị giết thì sau này chàng sẽ không chết nữa. Cháu biết tôn nữ tế của gia gia không phải là người si ngốc, chỉ chờ cho chàng hoàn toàn khôi phục như cũ là võ công chàng sẽ tấn tới rất mau. Chẳng gì cũng không đến nỗi làm mất mặt gia gia được rồi.

Đinh Bất Tam tức mình giơ chân lên nện mạnh một cái xuống đầu thuyền. Ván lót thuyền bị gãy đánh rắc một tiếng thành một lỗ thủng. Lão thét lên:

- Không xong rồi, không xong rồi! Đinh Bất Tam này mà bị mắc tay con tiểu nha đầu cũng là mất mặt lắm rồi.

Đinh Đang thích chí cười nói:

- A Đang là tôn nữ nhi của gia gia chứ có phải người ngoài đâu? Việc gì mà mất mặt? Vụ này gia gia chẳng nên nói tới nữa.

Đinh Bất Tam tức giận nói:

- Ta đã thua ai thì trong lòng cũng khó chịu. Mi đừng nói nữa chuyện này không liên can gì đến mi.

Thạch Phá Thiên nghe hai ông cháu cãi vã nhau, bây giờ chàng mới tỉnh ngộ, lẩm bẩm:

- Té ra bọn người kia là do Đinh Đinh Đang Đang cố ý dẫn dụ đến để cho gia gia hạ sát ba người cho đúng lời thề nhất nhật bất quá tam, để gia gia không giết mình được nữa.

Chàng thấy Đinh Đang vừa cười ngặt nghẽo vừa chạy vào đẳng lái thuyền, liền hỏi:

- Đinh Đinh Đang Đang! Nàng muốn cứu mạng ta mà làm cho ba người chết oan. Như thế chẳng hóa ra… tàn nhẫn lắm ư?

Đinh Đang sa sầm nét mặt:

- Đó là Thiên ca hại người, sao còn trách tiểu muội?

Thạch Phá Thiên ngơ ngác hỏi lại:

- Sao?… Ta hại người ư?

Đinh Đang đáp:

- Chứ còn gì nữa? Việc đã đến lúc tối hậu mà Thiên ca không dám động thủ. Nếu Thiên ca hành động theo lời tiểu muội thì đôi ta đã chạy xa rồi, việc gì ba người kia phải uổng mạng?

Thạch Phá Thiên thấy lời nàng có lý, chàng nghẹn họng không biết nói sao nữa.

Bỗng Đinh Bất Tam cười ha hả lên tiếng:

- Được rồi, được rồi! Gia gia không giết thằng lỏi họ Thạch, nhưng móc mắt gã chặt tay gã, khiến gã dở sống dở chết, dở biến thành người tàn phế. Như vậy ta không làm trái với lời thề "Nhất nhật bất quá tam" của ta.

Đinh Đang cùng Thạch Phá Thiên giật mình, Đinh Bất Tam rất lấy làm đắc ý, lão nói luôn một hồi:

- Diệu kế chân diệu kế! Ta không giết ngươi nhưng làm cho ngươi người chẳng ra người, quỷ chẳng ra quỷ thì cũng được vậy chớ?

Đinh Đang ngần ngừ đáp:

- Ngày thứ mười chưa hết, biết đâu Thạch lang huynh lại gặp Bạch Vạn Kiếm và đả bại hắn.

Đinh Bất Tam cười khà khà nói:

- Phải lắm phải lắm! Chúng ta nên lấy con người mà cư xử, dù già dù trẻ

cũng không lấn át. Gia gia chờ đến canh ba đêm nay mới động thủ.

Đinh Đang ruột tầm đòi đoạn, đau đớn vô cùng. Nàng nghĩ mãi mà không ra được biện pháp nào cứu Thạch Phá Thiên thoát nạn. Còn Thạch Phá Thiên thì vẫn không hề biết đại họa sắp đến với mình. Chàng ngây ngô bảo:

- Vì lẽ gì mà Đinh Đinh Đang Đang phải chau mày chứ? Nàng có tâm sự chi vậy?

Đinh Đang bực mình đáp:

- Thiên ca không nghe gia gia nói gì ư? Người sẽ móc mắt Thiên ca đó.

Thạch Phá Thiên cười rộ nói:

- Gia gia nói giỡn vậy mà Đinh Đinh Đang Đang cũng tưởng thật ư? Gia gia móc mắt cùng chặt tay để làm chi mới được chứ?

Đinh Đang tức giận không nói gì nữa. Nàng lẩm bẩm một mình:

- Anh chàng này ngớ ngớ ngẩn ngẩn, đầu óc lờ mờ chẳng hiểu chi hết. Mình ở với chàng chân thật! Gia gia đã muốn giết chàng thì để chàng chết quách đi cho rồi.

Nàng lại nghĩ tới gia gia định móc mắt và chặt tay Thạch lang thì thay đổi ý nghĩ, tự nhủ:

- Thạch lang mà như vậy thì chẳng còn cách nào chạy chữa cho khỏi được. Ta lấy phải người chồng tàn tật như thế thiệt khổ cả một đời.

Đinh Đang ngẩng mặt trông trời thấy vừng thái dương đã xế về Tây. Nàng ngó xuống mặt nước dưới gầm thuyền thì thấy bóng mình cùng Thạch Phá Thiên nổi lập lờ trên mặt nước, tựa hồ đang bơi lội, giỡn sóng đi về phái Tây.

Sau một lúc nữa bóng dương quang càng ngã mãi về Tây. Đinh Đang trong lòng phiền muộn nhủ thầm:

- Lang quân sắp bị gia gia làm cho thành phế nhân. Chi bằng mình hạ thủ trước đi là hơn. Nàng nghiêng người lại, thấy Thạch Phá Thiên tựa lưng vào mình, liền đưa hai tay ra nắm lấy đường huyệt đạo trọng yếu ở sau lưng chàng.

Đinh Đang tay phải xử chiêu "Hổ Trảo thủ" nắm lấy huyệt Linh Đài Thạch Phá Thiên, tay trái ra chiêu "Ngọc Nữ Niêm Châm" chụp vàp huyệt Huyền Khu chàng.

Thạch Phá Thiên không phòng bị chi hết, bị nàng nắm chặt huyệt đạo. Lập tức toàn thân chàng nhũn ra không nhúc nhích được.

Đinh Đang cũng bị nội lực Thạch Phá Thiên làm cho rung động. Người nàng bị hất tung ra, suýt nữa nga xuống sông. Nàng vội vươn tay ra nắm được mui thuyền rồi cất tiếng mắng:

- Gia gia định móc mắt ngươi, chặt tay ngươi. Con người tàn phế như vậy còn để sống trên đời thì dù chẳng làm cho Tam gia Tử mất mặt, song Đinh Đang này cũng không còn mặt mũi nào trông thấy ai nữa. Như vậy chẳng cần phải gia gia động thủ, ta tự móc mắt ngươi trước.

Nàng nói xong vào trong đẳng lái thuyền lấy ra một sợi dây bườm rất dài trói chân tay Thạch Phá Thiên lại.

Nàng còn lấy dây ràng buộc từ trên vai xuống đến chân, cột đến tám chín vòng, chẳng chịt khắp người chàng khác gì đan rọ.

Giả tỷ là người khác mà bị điểm huyệt như vậy thì trong một thời gian dù muốn lên tiếng cũng khôn bề mở miệng. Nhưng Thạch Phá Thiên nhờ nội lực thâm hậu, tuy tứ chi chàng không cử động được, mà vẫn có thể mở miệng kêu la. Chàng lớn tiếng hỏi:

- Đinh Đinh Đang Đang! Sao nàng lại đùa dai thế?

Miệng chàng nói vậy, song thấy nàng lộ vẻ hung dữ thì biết ngay là đại sự hỏng bét. Cặp mắt chàng lộ vẻ van lơn.

Đinh Đang vừa phóng chân đá vào sau lưng Thạch Phá Thiên vừa mắng nhiếc:

- Hừ! Ta giỡn với người ư? Ngươi chết đến gáy rồi mà vẫn còn như người mơ ngủ. Vậy ta có phanh thây ngươi làm muôn đoạn kể cũng không oan.

Nàng rút lưỡi dao lá đánh véo một tiền quệt đi quệt lại vào mặt Thạch Phá Thiên như người liếc dao.

Thạch Phá Thiên năn nỉ:

- Đinh Đinh Đang Đang! Từ nay trở đi, nhất nhất ta sẽ nghe lời nàng. Nàng đừng giết ta tội nghiệp!

Đinh Đang hằn học nói:

- Ta cố ý cứu mạng cho ngươi mà ngươi lại không chịu nghe theo lời ta dặn bảo. Đó là tự ngươi tìm lấy cái chết, còn trách ai được nữa? Bây giờ ta không giết ngươi gia gia cũng chẳng tha nào. Hừ! Ngươi là trượng phu ta

muốn giết ngươi thì tự động ta động thủ, chứ để người khác giết chồng mình thì cái đời Đinh Đang còn gì là khoan khoái?

Thạch Phá Thiên lại năn nỉ:

- Đinh Đinh Đang Đang tha ta, ta không làm trượng phu nàng nữa là xong.

Đinh Đang nói:

- Đã bái thiên địa rồi, có lý đâu lại đoạn hôn được? Ngươi còn làm rùm thì ta chém vào đầu con chó một nhát.

Thạch Phá Thiên sợ quá, không dám nói gì nữa.

Bỗng nghe Đinh Bất Tam cả cười, lên tiếng:

- Hay lắm hay lắm! Thế mới phải là tôn nữ Đinh lão tam. Chặt gã một đao cho thành hai đoạn. Mau đi!

Ông già sào công thấy Đinh Đang giơ đao lên toan giết người. Lão sợ quá run bần bật. Lão cầm bánh lái thuyền đi lệch đường sắp xô mạnh vào con thuyền nhỏ đang thuận dòng xông tới. Người sào công bên thuyền nhỏ thấy thuyền mình sắp đâm vào thuyền Đinh Bất Tam hốt hoảng la lên:

- Bẻ lái đi! Bẻ lái đi!

Lúc Đinh Đang giơ lưỡi dao lá trúc lên thì mặt trời sắp lặn về Tây. Ánh tà huy chiếu vào lưỡi dao làm loé mắt Thạch Phá Thiên. Chàng hé mắt thấy Đinh Đang giơ cánh tay trắng như tuyết lên đâm vào ván thuyền chỉ cách mặt chàng chừng vài tấc.

Đinh Đang phóng lao xuống rồi buông tay ra. Hai tay nàng ôm lấy người Thạch Phá Thiên. Nàng vận kinh vào hai cánh tay liệng mạnh ra giữa con thuyền nhỏ đi sát bên cạnh. Thế là nàng đã quăng chàng vào con thuyền nhỏ.

Đinh Bất Tam thấy cô cháu đột nhiên thi hành ngụy kế thì tức giận quát lên:

- Mi… mi làm trò gì vậy?

Lão phi thân nhảy lên định nắm Thạch Phá Thiên lại nhưng đã chậm mất rồi. Nước sông chảy xiết. Chỉ trong chớp mắt hai con thuyền cách nhau đã đến mười trượng. Dù khinh công Đinh Bất Tam có tinh thâm đến đâu, cũng không tài nào nhảy sang thuyền kia được. Lão xoay tay lại tát Đinh Đang một cái thật mạnh rồi la lên:

- Quay thuyền lại! Đuổi cho mau! Đuổi cho mau!

Nhưng trong sông Trường Giang sóng to gió lớn há phải trong giây lát mà quay thuyền lại được? Huống chi con thuyền nhỏ lẹ làng lướt mau, mỗi lúc một xa hơn. Dù có quay được thuyền lại cũng khó mà đuổi kịp.

Thạch Phá Thiên bên tai nghe tiếng gió vù vù.

Người chàng lơ lửng trên không lăn đi nửa vòng lúc rớt xuống thì mình nằm sấp. Nhưng người chàng rớt vào chỗ mềm nhũn, chẳng đau đớn gì cả thấy một màn tối đen không nhìn rõ chi hết.

Chàng chợt nghe có tiếng người khẽ gọi, nhưng người chàng không nhúc nhích được, nên không dám mở miệng. Mũi chàng ngửi thấy một mùi thơ man mác tựa hồ chàng đã về Tổng đà bang Trường lạc và nằm trên giường ngủ êm ấm của mình.

Thạch Phá Thiên định thần lại một chút, quả nhiên phát giác ra chàng đang nằm trên chăn đệm. Mũi chàng chúi vào trong chiếc gối. Bên gối lại có một người đàn bà, tóc dài buông xuôi. Thạch Phá Thiên giật mình kinh hãi la lên một tiếng.

Đột nhiên chàng cảm thấy cổ mình hơi đau và mát lạnh. Chàng biết ngay có người cầm lưỡi dao kề vào cổ mình. Tiếp theo chàng nghe tiếng người đàn bà hỏi:

- Ngươi là… đồ tử đồ tôn của lão quái Đinh Bất Tứ phải không?

Thạch Phá Thiên ấp úng:

- Tại hạ… Tại hạ…

Rồi chàng không biết đáp thế nào cho tiện.

Đinh Bất Tứ đột nhiên xuất hiện

Người đàn bà tức giận nói:

- Ngươi tự nhiên chui vào trong thuyền của chúng ta, tất không phải là hạng người tử tế. Bản cô nương phải chém chết ngươi đi cho rồi!

Nàng nói xong vận thêm nội lực vào bàn tay.

Thạch Phá Thiên thấy sau cổ bị đau rát, lớn tiếng la:

- Không, không phải tại hạ tự mình nhảy sang thuyền này. Người ta liệng tại hạ vào đây đó.

Người đàn bà nói:

- Ngươi cút ra mau! Sao ngươi dám chui vào đống chăn đệm của ta?

Thạch Phá Thiên định thần lại, quả nhiên chàng nhận thấy trên ngực mình có đắp chăn mà dưới lưng lại có đệm, mặt úp lên gối. Trong chỗ chăn đệm này còn có hơi nóng hổi, rõ ràng có người nằm đã lâu.

Nguyên Đinh Đang nhân lúc con thuyền nhỏ đi sát bên thuyền mình ngẫu nhiên nàng liệng Thạch Phá Thiên đúng vào chỗ này ở trong khoang thuyền. Theo lời thiếu nữ nói thì đây chính là chỗ ngủ của nàng, thế mơi thật rầy rà.

Giả tỷ lúc này tay chân Thạch Phá Thiên không bị trói, thì chàng đã vuột dậy chuồn ra rồi. Khốn nỗi người chàng bị điểm huyệt chưa ai giải tỏa cho. Dù chàng chỉ muốn giơ tay lên cũng không được, chứ đừng nói đếnchuyện cử động nữa. Chàng đành năn nỉ:

- Tại hạ không nhúc nhích được. Xin cô nương đẩy tại hạ ra, cô nương muốn liệng thì liệng, muốn đá thì đá cũng được, tại hạ chẳng dám kêu ca chi hết.

Bỗng nghe thanh âm một bà già lên tiếng:

- Thằng lỏi khốn kiếp nói lăng nhăng gì vậy? Chém chết gã phứt đi cho rồi!

Thiếu nữ kia lại nói:

- Nhưng nhưng ới! Nếu cứ để gã đây mà chém chết, máu me dây hết ra chăn đệm của con thì làm thế nào?

Giọng nàng nói tỏ ra rất nóng nảy, rất băn khoăn.

Mụ già tức giận quát lên:

- Mi làm cái quỷ gì vậy? Sao không chui ra còn nằm mãi đấy?

Thạch Phá Thiên la lên:

- Trời ơi! Tại hạ có nhúc nhích được đâu? Tại hạ bị ngươi ta điểm huyệt Linh Đài, kiềm chế huyệt Huyền khu. Hơn nữa toàn thân bị gò ngang trói dọc chẳng chịt, không thể nào di chuyển người đi được nửa tấc thì biết làm thế nào? Vị cô nương hay thái thái nào đó! Xin lại đây mau! Tại hạ nằm đây thực không tiện chút nào.

Tiếng thiếu nữa gắt lên:

- Thái thái nào đâu. Ta là một vị cô nương… ta cũng không cử động được. Nhưng nhưng ơi! Nhưng nhưng mau tính cách nào đi! Gã này đúng bị người ta trói thực.

Thạch Phá Thiên cũng la lên:

- Lão thái thái! Tại hạ van xin lão thái thái dời gót vào đây lôi tại hạ ra. Tại hạ thật là đắc tội với cô nương đây. Trời ơi! Thế này thì tại hạ có tội lớn lắm!

Mụ già tức giận quát lên:

- Quân khốn kiếp! Bây giờ mà ngươi còn nói chuyện bài bây được ư?

Thiếu nữ nói:

- Nhưng nhưng! Nhưng nhưng kêu nhà đò ở đằng lái vào đem gã ra có được không?

Mụ già vội nói:

- Không được! Không được! Nếu để nhà đò tiến vào khoang thuyền một bước thì liệu chúng ta còn sống được chăng?

Thạch Phá Thiên sinh lòng ngờ vực, tự hỏi:

- Chẳng lẽ vị thái thái kia cùng cô nương đây cũng đều bị người trói chặt, không nhúc nhích được hay sao?

Mụ già vừa tức giận, vừa nóng nảy, chửi mắng luôn miệng:

- Quân khốn kiếp! Quân khốn kiếp! Sao mi không đi thuyền nào khác lại bổ nhào đâm vào thuyền này? Giết phứt gã đi! Chăn đệm bị dây máu thì có gì quan hệ? Chẳng sớm thì muộn đằng nào chẳng giết gã?

Thạch Phá Thiên vội la lớn:

- Không giết được! Không giết được! Máu tại hạ tanh tưởi vô cùng! Chăn đệm thơm tho thế này để máu dơ bẩn dây vào ư? Huống chi… huống chi trong chăn đệm có xác chết là một điều không hay!

Bỗng nghe đánh vèo một tiếng. Thạch Phá Thiên biết là lưỡi dao kề cổ mình đã có người rút ra rồi. Chàng mừng thầm trong dạ, tự nhủ:

- Tiểu cô nương này có vẻ nhát gan, mình phải hăm cô mới được.

Chàng nghĩ vậy liền nói:

- Lúc này tại hạ không nhúc nhích được, nếu bị cô nương giết chết, tại hạ nhất định sẽ biến thành quỷ nhập tràng, nằm ỳ ra bên mình cô nương lại càng khủng khiếp hơn. Lúc sống tại hạ không nhúc nhích được, thì chết đi biến thành quỷ nhập tràng dĩ nhiên cử động mạnh. Hai bàn tay lạnh toát như băng của Quỷ nhập tràng sẽ bịt chặt lấy cổ cô nương.

Thiếu nữ nghe Thạch Phá Thiên nói vậy quả nhiên sợ hết hồn, nàng vội la lên:

- Ta không giết ngươi! Ta không giết ngươi!

Ngừng một lúc, nàng cất tiếng gọi:

- Nhưng nhưng ơi! Nhưng nhưng có nghĩ được biện pháp nào đem gã này ra không?

Mụ già đáp:

- Ta đang nghĩ cách đây. Con đừng nói nhiều nữa!

Trời đã tối mịt trong thuyền chẳng nhìn rõ gì hết.

Thạch Phá Thiên tuy nằm cùng chăn đệm với thiếu nữ, nhưng còn may ở chỗ lúc Đinh Đang liệng chàng vào trệch sang một bên, chứ không trúng đè lên trên thiếu nữ.

Trong bóng tối, Thạch Phá Thiên chỉ nghe tiếng nàng thở cấp bách, tỏ ra vừa bồn chồn, vừa sợ hãi.

Đã khá lâu mà mụ già vẫn chưa nghĩ ra được biện pháp nào.

Đột nhiên trên sông có hai tiếng còi thét lên lanh lảnh nghe chói tai.

Tiếng còi chưa dứt, trên sông đã nổi lên một trận cười ha hả do làn gió đưa lại, đúng là thanh âm một lão già quắc thước.

Lão già vừa cười vừa cất tiếng gọi:

- Tiểu Thúy! Ta đợi ngươi suốt một ngày một đêm sao bây giờ ngươi mới đến đây?

Cô kia hoảng hốt gọi:

- Nhưng nhưng! Lão quỷ sứ đã đến đó! Biết làm thế nào bây giờ?

Mụ già hứ một tiếng rồi đáp:

- Mi đừng lên tiếng nữa. Ta đang đề tụ chân khí hễ nhúc nhích được một chút là ta nhảy xuống sông để khỏi bị lao yêu quái làm nhục.

Cô bé nói:

- Nhưng nhưng! Như vậy không được!

Mụ già tức giận nói:

- Ta đã bảo mi đừng quấy nhiễu ta nữa. Mi có theo ta không?

Cô bé ngần ngừ một chút rồi đáp:

- Cháu… cháu theo nhưng nhưng để cùng chết với nhau.

Mụ già nói:

- Thế thì được.

Mụ dứt lời rồi im tiếng.

Thạch Phá Thiên đã hai lần nếm mùi tẩu hỏa nhập ma. Chàng nghĩ bụng:

- Té ra lão thái thái cùng tiểu cô nương đây đều vì luyện nội công mà bị tẩu hỏa nhập ma đến nỗi không nhúc nhích được nữa. Ngờ đâu địch nhân lại đuổi đến nơi giữa lúc này thì thật là khó quá!

Tiếng lão già từ khu hạ lưu lại vang lên:

- Phen này ngươi muốn đấu kiếm cũng hay mà đấu quyền càng tốt. Đinh lão tứ này nhất định bồi tiếp cho đến cùng. Chúng ta có tỷ đấu suốt ba ngày ba đêm lại càng khoan khoái. Tiểu Thúy sao ta hỏi ngươi không trả lời?

Câu này vừa dứt thì thanh âm đã gần lại thêm mấy chục trượng.

Một lúc sau, bỗng nghe vang lên trên không mấy tiếng loảng xoảng rồi tiếp theo một tiếng "bõm" vang lên dường như vật gì nặng rớt xuống.

Nguyên con thuyền kia đi tới có người liệng neo bằng sắt buộc dây lòi tói xuống để cho thuyền đậu lại.

Thạch Phá Thiên thấy người mình nghiêng đi vì con thuyền lắc lư.

Nhà đò ở đằng lái la lên:

- Trời ơi! Ai làm gì thế này? Làm gì thế này?

Thuyền tròng trành mạnh. Thạch Phá Thiên không tự chủ được, bị lăn té vê mé hữu. Cô bé cũng lăn theo dựa vào người chàng.

Thạch Phá Thiên nói:

- Cái này! cái này cô nương

Chàng định bảo cô bé đừng tựa vào mình. Nhưng chàng nghĩ lại cô ta cũng chẳng khác gì mình, tức là không nhúc nhích được. Nên chàng đang nói dở câu liền ngừng lại.

Tiếp theo chàng cảm thấy đầu thuyền chúi xuống. Có người đã nhảy qua thuyền mình. Con thuyền lại nghiêng ngửa một lúc rôi mới ngừng lại.

Lão già đứng ở mũi thuyền lên tiếng hỏi:

- Tiểu Thúy! ta đã đến đây! Chúng ta động thủ nữa chứ?

Nhà đò ở đằng lái la lên:

- Lão làm gì mà quấy phá dữ vậy? Cả hai con thuyền bị đắm hết bây giờ.

Lão già tức giận mắng:

- Quân chó má kia! Mi có câm miệng ngay không?

Lão rút mỏ neo lên. Hai con thuyền băng băng trôi theo dòng nước.

Nhà đò thấy lão thần lực ghê người. Cái neo quấn dây lòi tói nặng đến hàng trăm cân mà lão kéo phăng phăng coi nhẹ như không. Y sợ cứng lưỡi không dám nói nữa. Lão già lại cười nói:

- Tiểu Thúy! Ta ở đầu thuyền đợi ngươi để khỏi mắc phải cạm bẫy của

ngươi. Ta không chui vào khoang để rước vạ vào mình đâu.

Thạch Phá Thiên và hai người đàn bà nghe lão nói vậy thì yên tâm được một chút. Cả ba người đều bụng bảo dạ:

- Hắn chưa tiến vào khoang thuyền được lúc nào thì hay lúc ấy.

Nhưng sau Thạch Phá Thiên lại nghĩ thầm:

- Kéo dài thời gian chưa chắc đã hay. Bà già mà ngưng tụ chân khí được là lại cắp cô bé này nhảy xuống sông tự vẫn.

Chàng chưa gặp hai bà cháu lần nào. Mụ già lại muốn giết chàng, nhưng chàng bản tính lương thiện, không nhẫn tâm thấy hai người bị thảm tử.

Lúc này tai cô bé kề vào miệng Thạch Phá Thiên, chàng khẽ bảo cô:

- Cô nương! Cô bảo nhưng nhưng đừng gieo mình xuống sông tự tử nữa.

Cô bé ngập ngừng:

- Người không chịu đâu. Người nhất định tự tử rồi.

Cô động mối thương tâm, khôn ngăn giọt lệ tuôn rơi. Thậm chí không sao nín được, cô khóc nức nở. Nước mắt cô chảy ướt cả mặt Thạch Phá Thiên, rồi cô nghẹn ngào nói:

- Ta có điều lầm lỗi để nước mắt chảy vào mặt ngươi.

Nguyên cô này là người nhã nhặn hiểu lễ nghĩa.

Thạch Phá Thiên khẽ buông tiếng thở dài nói:

- Cô nương bất tất phải khách khí, mấy giọt nước mắt có gì đáng kể?

Cô bé vừa khóc vừa nói:

- Ta không muốn chết, song lão đứng đầu thuyền kia hung dữ lắm. Nhưng nhưng bảo là thà chết đi còn hơn để lọt vào tay lão. Ta để nước mắt chảy vào mặt ngươi thật lấy làm áy náy. Ngươi đừng giận ta nhé! Sao ngươi cũng khóc thế?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Tại hạ nghe cô nương khóc mà mới động mối thương tâm, không nhịn được nên cũng khóc theo.

Giữa lúc ấy, bỗng nghe trên sạp thuyền có một tiếng bịch nhè nhẹ. Đầu khoang thuyền kia có một bóng người ngồi dậy.

Thạch Phá Thiên lúc trước nằm sấp, mặt úp xuống gối, nhưng vì thuyền xô, chàng nghiêng người lên nên nhìn rõ.

Vừa trông thấy có người ngồi dậy, Thạch Phá Thiên trống ngực đập thình thình. Chàng run lên nói:

- Cô cô nương! Nhưng nhưng cô ngồi dậy rồi đó.

Cô bé "ủa" lên một tiếng, muôn níu lấy Thạch Phá Thiên nhưng đến một ngón tay cũng không cử động được. Tuy cô bồn chồn trong dạ mà cũng không làm thế nào được.

Sau một lúc, Thạch Phá Thiên lại la lên:

- Bà ta đang với tay ra nắm lấy cô đó.

Cô bé vội la hoảng:

- Ngươi bảo nhưng nhưng đừng chụp lấy ta, ta sợ lắm!

Giữa lúc ấy, cô thấy sau lưng bị rít chặt lại, hai bàn tay đã chụp xuống lưng cô.

Thạch Phá Thiên kêu rầm lên:

- Lão thái thái! Thái thái đừng nắm lấy cô, cô không muốn gieo mình xuống sông tự tử đâu. Có ai cứu người không? Lại cứu người ngay!

Lão già đứng trên đầu thuyền nghe trong khoang thuyền có thanh âm một chàng trai trẻ thì rất lấy làm kỳ vội hỏi:

- Gã nào làm gì mà la ó om sòm?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Lão nào mau cứu người. Lẹ lên! Lão thái thái không đánh nổi lão, nên muốn gieo mình xuống sông tự tử.

Lão già giật mình kinh hãi, vung chưởng đánh ra để hất một nửa tấm mui thuyền lên. Đồng thời lão vươn tay phải tới chụp lấy cánh tay mụ già.

Mụ già ngưng tụ công lực hàng nửa ngày trời bây giờ lại bị tiêu tan hết. Lão già kia vừa chụp tới, mụ đã ngã lăn ra.

Lão già nắm lấy huyệt mạch mụ rồi thò tay ra giữ lấy lưng mụ. Lão thất kinh hỏi:

- Tiểu Thúy! Ngươi luyện công bị tẩu hỏa ư? Sao không bảo trước mà cứ gắng gượng chống chọi hoài?

Mụ già thở hồng hộc nói:

- Buông tay ta ra! Đừng hỏi gì đến ta. Cút mau đi!

Lão già nói:

- Kinh mạch của ngươi chạy ngược đường rất là nguy hiểm. Nếu không sớm cứu trị thì e rằng ngươi sẽ thành tàn phế. Ta đến giúp ngươi một tay đây

Mụ già tức giận nói:

- Nếu ngươi còn đụng vào mình ta một lần nữa thì dù ta không cử động được, cũng quyết cắn lưỡi tự tủ ngay tức khắc.

Lão già biết mụ cương liệt, mụ nói sao làm vậy. Lão vội la lên:

- Thủ thái âm phế kinh, Thủ thiếu âm tâm kinh và Thủ thiếu đường tam tiêu của ngươi đều rối loạn cả rồi. Cái đó… cái đó…

Mụ già ngắt lời:

- Ngươi cố tình thắng ta. Bây giờ ta luyện công bị tẩu hỏa thì hay lắm rồi còn gì? Như vậy là hợp với tâm nguyện ngươi.

Lão già nói:

- Chúng ta không nói đến chuyện đó nữa. A Tú! Mi làm sao vậy? Khuyên ngăn nhưng nhưng mi đi chứ! Sao mi… mi lại ngủ chung với một gã trai? Gã là tình lang mi hay là tiểu nữ tế?

A Tú cùng Thạch Phá Thiên sợ hãi đồng thanh đáp

- Không! Không phải đâu. Chúng cháu đều không nhúc nhích được.

Lão kia rất lấy làm kỳ mà lại tức cười. Lão với tay ra kéo Thạch Phá Thiên. Ngờ đâu chàng bị trói bằng dây buồm chặc cứng chàng không co lưng không duỗi tay được. Chàng bị lão kéo liền như cây gỗ đứng dựng lên.

Lão kia sợ hết hồn giật nảy mình lên. Nhưng lão định thần nhìn rõ lại liền bật lên tràng cười ha hả nói:

- A Tú! Mi trồng cây cột trong đống chăn đệm hay sao?

A Tú vội đáp:

- Không phải đâu! Gã ở ngoài vào đó. Không phải cháu giấu gã ở đây.

Lão già lại hỏi:

- Sao mi cũng không cử động được cứ ngay người ra như vậy?

Mụ già la lên:

- Ngươi mà thò một ngón tay đụng vào A Tú thì ta quyết liều mạng với ngươi.

Lão già buông tiếng thở dài nói:

- Được rồi! ta không đụng vào người y.

Lão quay lại bên gã lái thuyền:

- Nhà đò! Quay thuyền đi rồi giương buồm lên! Hễ ta bảo dừng thuyền thì dừng lại ngay! Người lái đò không dám trái ý lão, liền dạ một tiếng rồi từ từ quay thuyền lại.

Mụ già tức giận hỏi:

- Ngươi làm gì vậy?

Lão già kia đáp:

- Ta đưa ngươi lên núi Bạch Loa để điều dưỡng cho mau khỏi.

Mụ già nói:

- Ta thà chết chứ không chịu lên núi Bạch Loa. Ta đã thua ngươi đâu mà ngươi bức bách ta phải theo ngươi đến chỗ ổ chó chỗ tổ quỷ!

Lão kia nói:

- Chúng ta đã ước hẹn tỷ võ trên sông Trường Giang. Ngươi thắng thì ta phải đến nhà ngươi quỳ gối chắp tay mà ngươi thua thì ngươi phải về nhà ta. Bây giờ ngươi tự luyện nội công đến nổi bị tẩu hỏa nhập ma, hay ngươi không thắng nổi ta cũng vậy, thế nào ngươi cũng phải lên núi Bạch Loa một chuyến mới xong.

Mụ già tức giận như người phát điên la rầm lên:

- Không đi! Không đi! Ta nhất định không đi!

Mụ càng là thanh âm nghe càng thê thảm dữ dội.

Rồi đột nhiên mụ tắc cổ ngất xỉu.

Lão già kia vẫn cười khì khì nói:

- Ngươi không đi thì cũng phải đi. Bữa nay đâu có thể tùy ý ngươi được?

Thạch Phá Thiên không nhịn được nữa, hỏi xen vào:

- Bà ta đã không chịu đi, sao lão còn cưỡng ép bà làm chi?

Lão già cả giận lớn tiếng quát:

- Ai mượn mi chỏ miệng vào? Thúi lắm!

Lão xoay tay lại tát vào mặt chàng.

Lời trang nhã động lòng hào kiệt

Lão già kia hùng hổ vung chưởng lên toan tát vào mặt Thạch Phá Thiên, tưởng chừng chàng bị phát chưởng này, đến phải hoa đầu văng răng lợi ra.

Đột nhiên lão để mắt nhìn thấy trên mặt Thạch Phá Thiên đã thấy in vết chưởng đen sì. Lão chưng hửng một chút rồi thu chưởng về cười nói:

- Ha ha! Hình nộm kia! Ta tưởng ngươi bị ai trói buộc như vậy, té ra chính là tên điệt tôn nữ ngoan ngoãn của ta. Phát chưởng còn in trên mặt ngươi cũng do thị đánh vào, có đúng không?

Thạch Phá Thiên chẳng hiểu ra sao, chàng hỏi:

- Điệt tôn nữ lão ư? Nàng là ai vậy?

Lão kia dằn giọng:

- Ngươi còn chưa biết lão phu đây là ai hay sao? Ta là Đinh Bất Tứ. Điệt tôn nữ ta là…

Thạch Phá Thiên nói tiếp:

- À phải rồi! Đinh Đinh Đang Đang là điệt tôn nữ của lão. Đúng thế! Phát chưởng này cũng Đinh Đinh Đang Đang đã đánh tại hạ. Tại hạ bị nàng trói đấy.

Đinh Bất Tứ ôm bụng cả cười nói:

- Ta vẫn bảo khắp thiên hạ trừ con a đầu A Đang, không còn người thứ hai nào lại tinh nghịch như thị. Hay lắm hay lắm! Tại sao thị lại trói ngươi?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Gia gia nàng muốn giết tại hạ vì tại hạ chẳng những võ công kém cỏi mà còn si ngốc nữa.

Đinh Bất Tứ lại càng khoan khoái.

Lão cười lăn cười lộn nói:

- Con người mà lão Tam đã muốn giết lại gặp lão Tứ thì…

Thạch Phá Thiên giật mình hỏi:

- Lão gia muốn giết tại hạ ư?

Đinh Bất Tứ đáp:

- Tâm ý của Đinh Bất Tứ, thiên hạ ai mà đoán trúng được? Ngươi chắc là ta giết ngươi thì ta không giết.

Lão đứng lên vươn tay trái ra nắm lấy sau gáy Thạch Phá Thiên nhấc bổng lên. Tay phải lão giơ lên như lưỡi đao phát vào chung quanh người chàng. Bao nhiêu lèo thuyền trói chàng từ trên xuống dưới đều bị cắt đứt thành từng khúc lả tả rơi xuống. Lưỡi đao thật tưởng chứng cũng không thể sắc bén đến thế.

Thạch Phá Thiên thích quá trầm trồ khen:

- Lão gia tử! Thủ pháp của lão gia lợi hại quá chừng! Cái đó kêu bằng gì?

Đinh Bất Tứ vốn người hiếu thắng.

Lão nghe Thạch Phá Thiên ca ngợi thì nức lòng hởi dạ, nói:

- Công phu đó dĩ nhiên phi thường. Khắp thiên hạ trừ Đinh lão tứ ra e rằng không còn người thứ hai nào có bản lãnh này nữa.

Lúc này mụ già cũng đã hồi tỉnh. Mụ nghe Đinh Bất Tứ ba hoa khoác lác liền cười lạt nói:

- Hừ! Ếch nằm đáy giếng coi trời bằng vung. Cái môn "Khoái Đao Trảm Loạn Ma" này thì bất luận kẻ nào đã học miếng võ mèo què chẳng ai là không biết.

Đinh Bất Tứ tức mình nói:

- Nói bậy! Kẻ mới học được miếng võ mèo què mà sử được chiêu "Khoái Đao Trảm Loạn Ma" ư? Vậy mụ thử sử đi ta coi.

Mụ già nói:

- Ngươi đã biết ta luyện công bị tẩu hỏa nhập ma mất hết khí lực mà nói móc ta chứ gì? Gã kia! ta nói cho ngươi hay ngươi cứ đến một thị trấn nhỏ thấy người quảng cáo bán cao đơn linh tán bịp người lấy tiền, yêu cầu họ luyện cho ngươi coi môn "Khoái Đao Trảm Loạn Ma" kia là được ngay. Ngươi chỉ mất với họ một hai đồng là họ biểu diễn cho ngươi coi, họ biểu diễn không khác chút nào. Đó là cái trò bịp thiên hạ của hạng kiếm cơm chứ có chi là hy hữu.

Đinh Bất Tứ bình sinh rất căm hận kẻ nào chê bai võ công của lão. Lão thấy

mụ kia buông lời khinh rẻ, bấy giác nổi cơn tức giận như người điên. Lão vươn tay ra chụp xuống vai mụ già. Thạch Phá Thiên la lên:

- Chớ cử động phũ phàng như vậy.

Chàng nghiêng người đi xoay tay lại nhằm chụp vào cổ tay phải Đinh Bất Tứ. Đó chính là chiêu Bạch hạc Thủ trong mười tám đường cầm nã thủ mà Đinh Đang đã truyền thụ cho chàng.

Nguyên chàng bị Đinh Đang điểm huyệt đã lâu rồi, nội lực chàng bị kiềm chế đường huyệt đạo đã dần dần giải khai. bấy giờ dây trói bị đứt hết, khí huyết lưu thông khoan khoái lập tức chàng cử động tự do theo như ý muốn.

Đinh Bất Tứ la lên một tiếng:

- Ô!

Rồi lão móc vào cánh tay Thạch Phá Thiên

Thạch Phá Thiên đã luyện mười tám đường Cầm Nã thủ pháp rất là thành thuộc. Chàng liền biến chiêu: tay phải nhằm chụp vào hai mắt đối phương.

Đinh Bất Tứ quát lên:

- Giỏi! Đây là cầm nã thủ của lão Tam.

Lão đưa canh tay về phía trước để đè khuỷu tay chàng xuống.

Thạch Phá Thiên khoa hai cánh tay thành vòng tròn, song quyền chàng nhằm phản kích vào huyệt thái dương đối phương.

Đinh Bất Tứ luồn hai cánh tay từ dưới lên trên, rồi gạt ra nhanh như điện chớp để hất cánh tay Thạch Phá Thiên.

Lão đã tưởng chiêu này đủ làm cho Thạch Phá Thiên đến bị gãy tay. Không ngờ bốn cánh tay đụng vào nhau, Thạch Phá Thiên vẫn đứng yên không nhúc nhích. Còn Đinh Bất Tứ thấy người mình tê nhức.

"Rắc" một tiếng! Chân lão đạp lên, tấm ván thuyền gãy. Con thuyền tròng trành rất mạnh.

Đinh Bất Tứ không ngờ nội lực đối phương thâm hậu đến thế! Lão vội lùi lại một bước để khỏi bị hãm vào chỗ tấm ván thủng. Miệng lão ồ lên một tiếng.

Đinh Bất Tứ lần trước đã "ồ" lên một tiếng vì lão ngạc nhiên không hiểu sao Thạch Phá Thiên biết thi triển mười tám đường cầm nã thủ của nhà họ

Đinh?

Nhưng lúc hai tay đấu kình lực với Thạch Phá Thiên lão phải lui lại một bước và "ồ" lên một tiếng là lão kinh hãi thực sự, vì nội lực chàng thanh niên cực kỳ thâm hậu lại vô cùng vô tận.

Lão tự hỏi:

- Trong võ lâm ở đâu xuất hiện một chàng thanh niên võ công cao cường đến thế? Vừa rồi lão đánh ra một đòn tuy chưa huy động toàn lực song lão thấy đối phương thản nhiên vô sự mà mình phải lùi lại loạng choạng dẫm gãy cả ván thuyền. Như vậy có khác nào mình thua một đòn.

Lão lẩm bẩm:

- Gã này bản lãnh ghê gớm đến thế mà sao bị Đinh Đang bắt được? Sao gã lại bị thị đánh trúng một chưởng?

Trong lòng lão nảy ra không biết bao nhiêu nghi vấn.

Mụ già cũng không kém phần kinh dị, có lẽ mụ còn ngạc nhiên hơn cả Đinh Bất Tứ. Nhưng mụ chỉ cần có cơ hội để mỉa mai lão là thích rồi.

Chụp được cơ hội này, mụ khi nào chịu bỏ qua, mụ bất cười ha hả nói ấp úng:

- Đến một thằng nhỏ mà cũng…

Đinh Bất Tứ tức giận nói:

- Mụ đừng ấp úng nữa để ta đỡ lời cho. Đến một thằng nhỏ mà cũng không làm gì nổi gã thì còn xưng anh hùng hảo hán thế nào được? Có phải mụ định nói thế chăng? Sao mà mụ không dám nói toạc ra vì sợ ta đánh chết mất mạng chứ gì?

Mụ kia cười tươi gật đầu.

Đinh Bất Tứ nghiêng đầu nhìn Thạch Phá Thiên hỏi:

- Gã kia! Sư phụ ngươi là ai?

Thạch Phá Thiên gãi đầu gãi tai. Chàng nghĩ bụng:

- Tuy mình có học võ công ở nơi Tạ Yên Khách, Đinh Đang nhưng chưa làm lễ bái sư, thì vẫn không phải là sư phụ chính thức.

Chàng liền đáp:

- Tại hạ không có sư phụ.

Đinh Bất Tứ tức giận nói:

- Ngươi đừng nói nhăng nữa. Vậy thế mười tám đường Cầm Nã thủ pháp ngươi đã học lén được của ai?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Không phải tại hạ học lén đâu. Đinh Đinh Đang Đang đã dạy tại hạ trong mười ngày. Nàng không phải là sư phụ của tại hạ mà là…

Chàng muốn nói mà là vợ tại hạ. Nhưng cảm thấy có điều không ổn, chàng dừng lại không nói nữa.

Đinh Bất Tứ tức giận mắng:

- Con bà nó! Võ công này A Đang đã dạy cho ngươi ư? Mẹ kiếp Ngươi chỉ nói nhăng!

Mụ già lúc này hơi thở đã bình tĩnh trở lại. Mụ lạnh lùng nói:

- Trên chốn giang hồ ai cũng bảo Đinh thị song hùng một là anh hùng còn một là giống chó. Câu đó quả đã không lầm. Bữa nay chính mắt ta trông thấy càng rõ lời đồn trên chốn giang hồ hay thiệt.

Đinh Bất Tứ tức quá quát lên be be:

- Câu này họ nói tự bao giờ? Chắc là mụ bịa đặt ra. Mụ bảo ai là anh hùng? Ai là giống chó? Võ công của ta so với lão Tam còn cao cường hơn. Trong võ lâm chẳng ai là không biết.

Mụ già không muốn nói mau, mụ chậm rãi từng tiếng:

- Đinh Đang là tôn nữ Đinh lão tam. Đinh lão tam truyền thụ võ công cho con gái. Con gái lão lại dạy Đinh Đang. Bây giờ Đinh Đang lại truyền thụ cho gã tiểu tử này. Gã chỉ có học mười ngày mà thắng được Đinh lão tứ. Vậy ngươi thử nghĩ xem lời bình luận của thiên hạ ai là…

Mụ nói tới đây rồi không chuyển xuống được nữa.

Đinh Bất Tứ cực kỳ nóng nảy. Lão nghe mụ nói nóng ruột không nhẫn nại được nữa liền nói ngay:

- Đừng ấp úng nữa để ta thay mụ nói nốt cho: Ngươi thử nghĩ thiên hạ bình luận theo lẽ đó thì ai anh hùng? Ai là giống chó? Đương nhiên Đinh lão tam là anh hùng, Đinh lão tứ là giống chó.

Lão càng nói thanh âm càng lớn. Sau cùng tiếng vang như sấm, khắp trên sông ai cung nghe rõ.

Mụ già vừa cười khoan khoái vừa gật đầu nói:

- Ngươi tự biết mình như vậy là hay.

Mụ nói câu này rất khẽ Đinh Bất Tứ cũng căm tức vô cùng.

Lão quát lên:

- Ai bảo thắng lỏi thắng được Đinh lão tứ? Lại đây! Chúng ta tỷ đâu nữa. Nếu ta không…

Lão muốn nói nếu ta hất được ngươi xuống sông trong vòng ba chiêu thì ngươi tính sao?

Nhưng lão chưa nói ra miệng thì lại nghĩ đến cuộc tỷ võ này không phải tầm thường. Chỉ sợ trong ba chiêu không hạ được gã mà đến mười chiêu cũng chưa nắm vững phần nào. Nếu nói là hai mươi chiêu thì còn chi là anh hùng khí khái. Mình đã là nhân vật nổi danh mà phải một trăm chiêu mới hạ được một tên đồ đệ của điệt tôn nữ thì còn ra thế nào?

Lão ngần ngừ một lúc thì mụ già lại cướp lời:

- Nếu trong vòng mười vạn chiêu, mà không đánh bại được gã thì phải lạy gã… lạy gã…

Đinh Bất Tứ quát:

- Mụ muốn bảo ta lạy gã làm sư phụ có đúng thế không?

Đinh Bất Tứ chưa dứt lời, người lão đã nhảy vọt lên không vung chưởng đánh xuống đỉnh đầu Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên tuy đã học qua mười tám đường Cầm Nã thủ pháp, nhưng mười tám đường cầm nã này, chàng chỉ đấu với Đinh Đang là đối phó được mà thôi. Lúc học đã không thực nghiệm thì lúc ứng dụng linh hoạt thế nào được? Chàng vừa thấy bóng chưởng của Đinh Bất Tứ có đến hàng ngàn hàng vạn cái đánh xuống đầu mình thì còn biết chống cự làm sao? Chàng đành giơ hai tay lên để che đỉnh đầu.

Giữa lúc ấy huyệt Đại Trùy ở sau gáy cảm thấy một áp lực cực kỳ trầm trọng. Dĩ nhiên chàng đã bị trúng chưởng.

Huyệt Đại Trùy là chỗ ách yếu quy tụ Tam Dương đốc mạch từ chân tay đưa lên, nên nó quan hệ vô cùng. Nhưng cũng là chỗ phát huy nội lực để

phản kích rất mãnh liệt.

Đinh Bất Tứ bỗng cảm thấy toàn thân run bắn lên và bị hất văng sang một bên.

Lão nhìn đến Thạch Phá Thiên thì chàng vẫn thản nhiên như không.

Kể ra thì chiêu này cố nhiên Thạch Phá Thiên đã bị đánh trúng nhưng Đinh Bất Tứ lại bị hất ra thì cũng không thể nói là ai hơn ai kém được.

Bỗng mụ già bật lên tiếng cười quái gở rồi nói:

- Đinh Bất Tứ! đây là gã cố ý để cho ngươi đánh trúng. Cứ coi ngươi bị hất văng đi thì đủ biết ngươi thiệt là đồ vô dụng, vừa mới ra một chiêu mà ngươi đã bị thua rồi.

Đinh Bất Tứ tức qua la lên:

- Ta thua thế nào được? Mụ nói thế là nói càn.

Mụ già nói:

- Nếu ngươi không chịu thua thì ngươi để cho gã đánh trả một chưởng vào huyệt Đại Truy mà ngươi không chết đồng thời cũng hất được gã ra ngoài mấy bước thì ta mới cho là hai bên ngang sức.

Đinh Bất Tứ nghĩ thầm:

- Nội lực thằng lỏi này thâm hậu phi thường! Nếu mình để gã đánh vào huyệt Đại Truy thì chẳng chết cũng bị trọng thương.

Lão nghĩ vậy liền nói:

- Đang đường hoàng thế này, việc gì ta lại phải để cho gã đánh? Mụ thử để ta đánh một chưởng vào huyệt Đại Truy coi.

Mụ già bĩu môi ra chiều khinh bỉ nói:

- Ta đã biết ngươi chỉ là quân chó má chuyên tìm cách chiếm tiện nghi để ăn người, còn nếu theo cách văn nhã ăn miếng trả miếng: người ta để mình đánh một chưởng hay một quyền thì không khi nào ngươi dám để cho người ta đánh trả.

Đinh Bất Tứ bị mụ già nói trúng tâm sự, lão rất là khó chịu. Ta nên biết rằng trong võ lâm cách đấu văn nhã thì bên này đánh ra một quyền, bên kia không trả đòn mà cũng không né tránh rồi khi bên kia trả miếng, bên này cũng phải hứng chịu để định hơn thua.

Đinh Bất Tứ liền cãi cối:

- Đó là lối tỷ đấu man rợ của bọn hán tử thô lỗ không hiểu võ công. Chúng ta là những nhà võ học nổi tiếng, khi nào lại chịu chơi cái trò ngu ngốc ấy.

Lão nguyên là người hiếu thắng tự biết mình cãi thế là cãi chầy cãi cối. Nhân lúc mụ già vừa buông tiếng cười lạt, nhưng chưa kịp nói gì, lão đã quay lại bảo Thạch Phá Thiên:

- Lại đây chúng ta đấu nữa!

Thạch Phá Thiên đáp:

- Tại hạ chỉ học được ở Đinh Đinh Đang Đang có mấy chiêu Cầm Nã thủ pháp, còn ngoài ra chẳng hiểu võ công chi hết. Vừa rồi lão gia đã ra chiêu biến hóa đến hàng ngàn hàng vạn bóng chưởng đánh tới tấp. Tại hạ không biết đường chống đỡ. Thế thì cứ kể như lão gia thắng rồi, bất tất phải tỷ đầu nữa.

Đinh Bất Tứ nghe chàng nói câu "kể như lão gia thắng rồi" thì lão rất tức mình. Lão lớn tiếng hỏi:

- Ai thắng là thắng, bại là bại, sao còn nói đến chữ "kể như"? Ngươi lại đánh với ta nữa đi.

Thạch Phá Thiên vẫn một mực:

- Tại hạ đã nói là không biết võ công.

Đinh Bất Tứ thấy mụ già cứ cười khẩy hoài thì lửa giận bốc lên ngùn ngụt, liền cất tiếng thóa mạ:

- Mẹ kiếp! Ngươi không biết thì ta dạy cho mà hay. Ngươi hãy nhìn nhận đây. Ngươi ra chiêu đánh ta thế này, thì phải chống lại thế này. Tiếp theo ta phóng tay kia đánh ngươi thì ngươi phải người đi để tránh rồi phóng quyền đánh vào đây.

Thạch Phá Thiên học rất mau, chàng cứ theo đúng cách thức mà ra tay.

Đinh Bất Tứ xoay tay lại phản kích. Hai người đã biểu diễn được bốn chiêu thì lão vung quyền đánh tới.

Thạch Phá Thiên không biết trả đòn cách nào.

Chàng buông thõng hai tay nói:

- Chỗ dưới tại hạ không hiểu.

Đinh Bất Tứ vừa tức mình lại vừa bật cười, lão nói:

- Chỗ nào ta cũng dạy ngươi thì còn nói chi đến chuyện tỷ đấu nữa.

Thạch Phá Thiên đáp:

- Tại hạ vẫn nói: Bất tất tỷ đấu làm chi nữa. Cứ coi như là lão gia thắng rồi.

Đinh Bất Tứ nói:

- Không được! Nếu ta không thắng ngươi một cách chân chính thì Tiểu Thúy chế diễu ta bảo không phải là anh hùng mà là giống chó má. Vụ này bỏ đi thì ta còn mặt mũi nào nhìn thấy ai nữa? Ngươi nhớ: ta đánh đòn này thì ngươi đừng đỡ gạt, chỉ tiến lên một bước mà giơ ngón tay ra đâm vào bụng dưới ta. Chiêu này rất hiểm độc. Như vậy là thoi quyền của ta không đánh trúng ngươi được vì còn phải né tránh. Cái đó tức là lấy công làm thủ, vì địch phải thu chiêu về để tự cứu mình.

Lão vừa nói vừa vạch rõ từng chiêu. Thạch Phá Thiên dụng tâm ghi nhớ. Học một lúc rồi hai người đánh lại từ đầu cho đến lúc hết chỗ đã truyền dạy mới dừng lại để tiếp tục học nữa. Những quyền pháp chưởng pháo của Đinh Bất Tứ rất phức tạp. Nhưng lão cùng Thạch Phá Thiên đấu với nhau chỉ hạn định ở chỗ đã dạy qua rồi.

Đinh Bất Tứ vốn nóng tính. Lão nghĩ bụng:

- Nếu cứ đấu thế này mãi thì làm sao mà thắng được gã? Mình chỉ trông mong vào cơ hội độc nhất là lúc nào gã quên mất chiêu thức, chống đỡ không đúng đường thì gã mới mắc phải độc thủ của mình!

Nhưng Thạch Phá Thiên có trí nhớ rất giỏi. Đinh Bất Tứ chỉ dạy một lần là chàng không quên nữa.

Hai người tiếp tục qua lại đến dư hai trăm chiêu mà Thạch Phá Thiên vẫn không bị đối phương tìm thấy chỗ sơ hở nào.

Mụ già thỉnh thoảng lại xùy lên mấy tiếng cười ruồi, khiến cho Đinh Bất Tứ không dám đem những chiêu tầm thường ra truyền thụ. Lúc ra một chiêu công hay chiêu thủ mà không mãnh liệt, kỳ ảo là mụ lại lên tiếng chê bai. Tuy mụ bị tẩu hỏa nhập ma, không hành động được, nhưng nhãn quang mụ vẫn còn rất lợi hại. Mụ thật xứng đáng là một đại hành gia về võ học. Rõ ràng một chiêu thức võ công kỳ diệu mà mụ cũng moi móc ra được mấy câu phê bình chí lý. Thế thì những chiêu thức kém phần tinh diệu, khi nào mụ chịu buông tha mà không chỉ trích?

Đinh Bất Tứ đem hết tinh thần truyền thụ quyền chưởng cho Thạch Phá Thiên. Cuộc truyền thụ bữa nay lão tận tâm chẳng kém gì mấy lần lão đã đấu với mụ già bằng gươm đao thật sự. Lão lại dạy thêm mấy chiêu nữa thì trời gần sáng. Lão nóng nảy vô cùng. Đột nhiên lão biến đổi quyền pháp sử một chiêu "Khoát Mã Bôn Tuyền" vừa phóng quyền vừa nhay xô cả người vào.

Thạch Phá Thiên la lên:

- Không đúng thứ tự mất rồi!

Đinh Bất Tứ quát hỏi:

- Việc gì mà thứ tự với chẳng thứ tự? Ta dạy sao ngươi cứ thế mà phá giải.

Thạch Phá Thiên nhớ ngay đến lão đã dạy chiêu "Phấn Điệp Phiên Phi" để đối chọi. Chàng liền theo đúng phương pháp tung mình nhảy ra.

Đinh Bất Tứ bụng bảo dạ:

- Ta chỉ cần bức bách gã phải nhảy xuống sông là thắng rồi. Dù Tiểu Thúy có lắm mồm cũng bằng vô dụng.

Lão tiến lên một bước phóng chiêu "Hoành Tảo Thiên Quân" vung cả hai tay quét ngang một cái.

Thạch Phá Thiên liền theo đúng cách thức sử chiêu "Hòa Phong Tế Vũ" tránh khỏi thế công áo ạt của đối phương. Nhưng chàng vừa lùi một bước thì chân trái đã giẫm lên mạn thuyền.

Đinh Bất Tứ cả mừng quát lên:

- Xuống đi!

Đồng thời lão ra chiêu "Chung Cổ Tề Minh" song quyền cùng phóng ra đánh vào hai bên huyệt thái dương.

Thạch Phá Thiên chiếu theo như lời dạy của Đinh Bất Tứ, chàng lùi lại một bước rồi dùng "Nhu quyền" để hóa giải song quyền của đối phương. Nhưng lúc này chàng đã hết đất lùi, chân chàng đụng xuống mặt nước. Trong lúc hoang mang, chàng không kịp suy nghĩ gì nữa. Bình sinh chàng chỉ thuộc lầu được hai chiêu thức của Đinh Đang dạy cho hễ sử dụng đến là tuyệt diệu. Chàng lạng người đi một cái đã chuồn ra sau lưng Đinh Bất Tứ, tay phải chàng ra chiêu "Hổ Trảo thủ" chụp xuống huyệt Linh Đài còn tay trái sử chiêu "Ngọc Nữ Niêm Châm" nắm lấy huyệt Huyền khu của lão. Hai cánh tay chàng chộp thật mạnh. Luồng kình lực xô ra mãnh liệt.

Đinh Bất Tứ kêu lên một tiếng rồi ngã quay xuống sạp thuyền.

Thực ra dù nội lực Thạch Phá Thiên có mạnh đến đâu nhưng mới học Cầm Nã thủ pháp được mấy ngày thì làm sao đã nắm trúng được huyệt đạo Đinh Bất Tứ?

Sở dĩ lão bị hạ là vì có sẵn thành kiến mình đã ra chiêu trước là làm chủ tình thế. Lão yên trí Thạch Phá Thiên tất dùng "Nhu chưởng" để giải khai chiêu "Chung Cổ Tề Minh" của lão. Muốn phát huy "Nhu chưởng" tất phải lùi lại một bước mà lùi lại tức là bước xuống sông.

Giả tỷ lão đấu với một tay cao thủ nào khác thì dĩ nhiên lão phải đề phòng cẩn thận, vì đối phương có nhiều cách giải khai và phản công, khi nào còn bị đối phương chuồn lẹ ra sau lưng để phóng chiêu cầm nã nắm vào huyệt mình?

Đằng này lão đã chiết giải cùng Thạch Phá Thiên đến mấy trăm chiêu, mà chiêu nào chàng cũng chỉ biết một mực y theo đường lối của lão đã truyền thụ, nên lão chẳng cần đề phòng làm chi? Và lão không khi nào ngờ tới chàng lại biết biến chiêu, mà chiêu thức chàng sử dụng lại thuần thục tuyệt diệu đến thế!

Thạch Phá Thiên ra tay lẹ như gió, lúc Đinh Bất Tứ phát giác ra muốn né tránh thì đã không kịp nữa.

Nội lực Thạch Phá Thiên thật là ghê gớm! Đinh Bất Tứ nội công thâm hậu là thế mà kình lực của chàng xô vào, lão chống không nổi.

Biến cố này khiến cho cả Đinh Bất Tứ lẫn Thạch Phá Thiên đều kinh hãi vô cùng! Mụ già kia cũng không khỏi ngạc nhiên, nhưng mụ khoái quá nổi lên tràng cười rộ không ngớt.

Mụ cười như người phát điên. Mụ cười muốn ngất đi, hai mắt trợn lên toàn tròng trắng.

Thạch Phá Thiên sợ quá la lên:

- Lão bà… bà làm sao vậy? Bà làm sao vậy?

Cô bé nằm trong khoang thuyền không nhìn rõ tình trạng trên đầu thuyền. Nàng nghe Thạch Phá Thiên la hoảng, không hiểu là chuyện gì cũng líu lưỡi la lên hỏi:

- Nhưng nhưng… nhưng nhưng ngất xỉu ư? Lần này xem chừng nguy đây, chỉ sợ khó lòng hồi tỉnh lại được.

- Đúng thế! Xem chừng thái thái đã biến đổi sắc mặt không khéo thì nguy mất.

Cô bé cả kinh hỏi:

- Nhưng nhưng ta chết rồi hay sao?

Thạch Phá Thiên đưa tay ra sờ mũi mụ già rồi đáp:

- Thái thái hãy còn hơi thở, nhưng tình trạng này có điều khác thường.

Cô bé hỏi:

- Có điều chi khác thường?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Trông nét mặt thì dường như thái thái đã chết rồi! Tại hạ đỡ cô nương ra mà coi.

Cô bé không muốn để chàng ẵm ra, nhưng nàng quan tâm đến tổ mẫu với một tấm lòng thiết tha, nên chỉ ngần ngừ một chút rồi nói một cách rất lễ phép:

- Nếu vậy thì hay quá! Tiểu muội phiền đại giá đại ca một chút!

Suốt đời, Thạch Phá Thiên chưa nghe ai nói năng một cách nhã nhặn lễ phép như vậy, lòng chàng được an ủi vô cùng. Khi ở bang Trường Lạc, chàng đã được nghe người ta nói với mình một cách kính cẩn, nhưng cái kính cẩn này đượm đầy vẻ sợ hãi chứ không phải vì tình hình hữu nghị. Chỉ có cô này là giọng nói êm dịu lọt tai, lòng chàng khoan khoái thảnh thơi không bút nào tả xiết.

Thạch Phá Thiên nhẹ nhàng đỡ cô gái dậy. Chàng quấn lấy nàng bằng một lần chăn mỏng rồi ẵm nàng ra đầu thuyền.

Thiếu nữ thấy tổ mẫu nàng ngất xỉu thì la lên một tiếng "trời ơi" rồi nói:

- Đại ca! Liệu đại ca có chấp nhận lời thỉnh cầu của tiểu muội đặt bàn tay chuyển vận một chút nội lực vào huyệt Linh Đài của Nhưng Nhưng được chăng?

Nàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Đây là lời thỉnh cầu quá mức, tiểu muội rất lấy làm áy náy.

Thạch Phá Thiên nghe giọng nàng nói rất êm dịu liền cúi xuống nhìn mặt

nàng. Giữa lúc ánh triều dương mới mọc, Thạch Phá Thiên nhìn khuôn mặt trái xoan của thiếu nữ vừa xinh đẹp vừa hòa nhã. Cặp mắt trong suốt của nàng cũng đang nhìn chàng.

Mục quang hai bên vừa chạm nhau thiếu nữ thẹn đỏ mặt lên, nàng không có cách nào ngoảnh đầu ra chỗ khác để tránh ánh mắt của đối phương, đành nhắm mắt lại.

Thạch Phá Thiên buột miệng nói:

- Cô nương! Cô nương cũng đẹp lắm nhỉ!

Thiếu nữ mặt càng đỏ như gấc chín. Lúc này hai người gần nhau lắm, nàng sợ thở hơi phun vào mặt Thạch Phá Thiên nên ngậm miệng lại.

Thạch Phá Thiên ngẩn người ra nói:

- Xin lỗi cô nương! Xin lỗi cô nương!

Rồi vội đặt nàng xuống. Chàng đặt bàn tay vào huyệt Linh Đài mụ già nhưng không biết cách vận nội lực thế nào, liền chiếu theo cách của Đinh Đang đã dạy lúc ra chiêu "Hổ Trảo thủ" chụp vào huyệt Linh Đài kẻ địch rồi kình lực mạnh ra.

Mụ già la lên một tiếng:

- Úi chao!

Mụ tỉnh lại rồi liền cất tiếng nói:

- Thằng lỏi ngu ngốc này! Mi làm gì vậy?

Thạch Phá Thiên trỏ vào cô bé nói:

- Cô nương đây bảo tại hạ, thúc đẩy nội lực vào người cho thái thái. Quả nhiên thái thái hồi tỉnh lại thiệt.

Mụ già vẫn lớn tiếng mắng:

- Huyệt đạo ta đã bị phong tỏa, ngươi có thúc đẩy nội lực vào thì cũng chẳng làm gì được. Sao mà ngươi ngu thế?

Thạch Phá Thiên bẽn lẽn nói:

- Điều đó thực tại hạ không hiểu. Xin thái thái dạy bảo cho.

Vừa rồi chàng vận nội lực đã làm cho mụ già phải chấn động phủ tạng. Mụ

vừa mới tỉnh lại tức giận vô cùng, nhưng mụ biết nội lực chàng thâm hậu hơn người thì nghĩ bụng:

- Thằng lỏi này được trời phú cho tư cách khác thường. Không hiểu gã đã vô tình được ăn tiên thảo hoặc được uống một thứ linh dược nào mà nội lực ghê gớm đến thế? Tuy gã nội lực phi thường nhưng lại chưa biết đường phát huy cùng sử dụng. Ta luyện công bị tẩu hỏa, không chừng có thể nhờ nội lực của gã đả thông kinh mạch được cũng nên. Mình chỉ cần đả thông được một đường kinh mạch là có thể hành công để tự chữa lấy.

Mụ nghĩ vậy liền nói:

- Được rồi! Để ta dạy ngươi. Ngươi ngưng tụ nội khí vào huyệt Đan Điền. Có phải ngươi cảm thấy một luồng khí nóng rần rần không? Ngươi vừa nghĩ vừa chuyển luồng khí nóng đó ra tới mạch Thiếu dương ở lòng lòng bàn tay.

Thạch Phá Thiên làm theo lời mụ và chàng tụ tập nội lực vào lòng bàn tay được ngay chẳng khó khăn gì. Ta nên biết Thạch Phá Thiên đã luyện môn La Hán Phục Ma thần công, một môn nội công tinh diệu vào bậc nhứt của phái Thiếu Lâm. Chàng lại kiêm cả cách sử dụng hai luồng chân khí dương cương và âm nhu, nên chàng muốn vận dụng thế nào là được ngay như vậy. Có điều chàng chưa biết sử dụng mà thôi. Người chàng bây giờ chẳng khác gì một kho tàng, vàng bạc như núi như non, nhưng chưa có chiếc chìa khóa để mở cửa kho tàng. Lúc này chàng được mụ già chỉ dẫn là lập tức nội lực tuôn ra như sóng cồn.

Mụ già vội la lên:

- Vận nội lực từ từ.

Mụ chưa dứt lời đã ộc lên một tiếng rồi thổ ra một bụm máu đen.

Thạch Phá Thiên cả kinh hỏi:

- Làm sao? Hỏng rồi ư?

Thiếu nữ nói:

- Đại ca ơi! Nhưng Nhưng tiểu muội xin đại ca vận nội lực từ từ chớ đừng cấp bách.

Mụ già lại mắng:

- Thằng ngốc! Ngươi định giết ta hay sao mà vận nội lực như vậy? Bây giờ ngươi phát huy từng chút một chờ ta hấp thụ được rồi hãy vận thêm nghĩa

là ngươi thúc đẩy nội lực rất thong thả.

Thạch Phá Thiên vâng dạ toan làm theo lời của mụ thì đột nhiên Đinh Bất Tứ ngồi nhổm dậy la lên:

- Mẹ kiếp! Chúng ta tỷ đấu lại! Cuộc vừa rồi xí xóa không kể.

Mụ già nói:

- Lão mặt dày! Sao lại không kể? Rõ ràng ngươi đã bị thua. Vừa nãy gã chỉ chém xuống một phát là ngươi toi mạng rồi.

Đinh Bất Tứ biết mình đuối lý, không đấu khẩu với mụ nữa. Lão phóng chưởng đánh tới Thạch Phá Thiên ngay, miệng quát:

- Cách chống đỡ chiêu này ta đã dạy cho ngươi rồi, ta động thủ như vậy có hợp lý không?

Thạch Phá Thiên vội thi triển chiêu thức mà Đinh Bất Tứ đã truyền cho để đối phó.

Đinh Bất Tứ lại đánh ra một chiêu nữa. Lão vừa phóng chưởng vừa quát:

- Chiêu này ta cũng dạy ngươi rồi, chứ ta đâu có phải là kẻ mặt dày vô lại, hiếp đáp bọn hậu bối?

Mỗi lần lão ra chiêu đều miệng nói bi bô mà quả nhiên toàn những chiêu thức lão đã dạy Thạch Phá Thiên cả, tỏ ra lão là người thủ tín. Còn chuyện lão bị chàng nắm những yếu huyệt sau lưng, hất lão té xuống thì lão không nhắc gì đến.

Càng về sau lão đánh càng lẹ. Quá mười hiệp trở đi thì lão tay ra chiêu mà miệng nói không kịp, lão chỉ nhắc đi nhắc lại một câu:

- Đã dạy ngươi rồi! Đã dạy ngươi rồi! Dạy ngươi rồi!

Đinh Bất Tứ phóng chiêu ra tới tấp khiến cho Thạch Phá Thiên dù thông minh cường ký đến đâu cũng không tài nào chống đỡ kịp. Vì những chiêu thức này chàng mới học một lượt, lúc học dĩ nhiên đâu có động thủ mau lẹ như bây giờ thì chàng mới nhập tâm hết được những chiêu thức truyền dạy.

Thạch Phá Thiên bị đánh rát quá, không tài nào ứng phó được. Chàng coi chừng chỉ mấy chiêu nữa là tất bị thương về tay Đinh Bất Tứ.

Giữa lúc chàng hốt hoảng, chân tay luống cuống thì đột nhiên mụ già la lên:

- Khoan đã! Ta có câu chuyện muốn nói.

Đinh Bất Tứ thấy mụ la như vậy, liền dừng tay lại hỏi:

- Tiểu Thúy! Ngươi muốn nói chuyện gì?

Mụ già nhìn Thạch Phá Thiên nói:

- Nhỏ kia! Trong mình ta hãy còn khó chịu lắm. Vậy ngươi hãy lại đây dồn nội lực vào cho ta một lúc đã.

Đinh Bất Tứ nói:

- Vậy càng hay! Ngươi bị tẩu hỏa, kinh mạch ngưng trệ, ngươi đã không muốn ta giúp sức, thì để gã trút nội lực vào cho ngươi cũng được. Thằng nhỏ này tuy võ công dỡ nhưng nội lực gã rất thâm hậu.

Cứu phụ nhân hào kiệt quên mình

Mụ già hắng dặng một tiếng rồi hỏi kháy:

- Phải rồi! Võ công gã kém cỏi là tự ngươi dạy. Còn nội lực gã thì đâu có cần ai dạy?

Đinh Bất Tứ tức mình nói:

- Sao ngươi lại bảo võ công gã kém là do ta truyền dạy được? Gã mới học có nửa ngày chứ nếu gã được ta truyền thụ năm ba năm thử xem gã có thanh một bậc thiếu niên anh hùng, thiên hạ vô địch không?

Mụ già nói:

- Dù gã có học ngươi bao lâu cũng vậy thôi, chứ chẳng ích gì! Gã chưa học đã đánh bại ngươi rồi. Ta e rằng gã gã càng học lại càng dỡ. Như vậy ngươi thử tính coi có nên học ngươi hay là không nên học?

Đinh Bất Tứ nghẹn họng một lúc không biết nói thế nào? Lão đứng thộn mặt ra hồi lâu mới lên tiếng:

- Cả hai chiêu "Hổ Trảo thủ" và "Ngọc Nữ Niêm Châm" thì gã cũng học được ở nhà họ Đinh ta, chớ ở đâu?

Mụ già nói:

- Cái đó là của tôn nữ nhi Đinh lão tam dạy gã chứ có phải ngươi đâu mà kể công? Nhỏ kia! Ngươi lại đây giúp ta, đừng nói với lão nữa.

Thạch Phá Thiên dạ một tiếng rồi lại ngồi bên mụ già. Chàng đặt bàn tay vào huyệt Linh Đài để trợ giúp đả thông kinh mạch cho mụ.

Mụ giơ tay áo lên che miệng để Đinh Bất Tứ không trông thấy. Mụ nói rất khẽ bảo Thạch Phá Thiên:

- Một lúc nữa lão ta cùng ngươi tái đấu, ngươi vận nội lực ra lòng bàn tay cũng như ngươi đang làm vậy. Hễ thấy lão vươn chưởng ra đánh tới, ngươi vẫn thi triển chiêu thức như lão đón lấy lòng bàn tay dồn nội lực vào trong người lão. Ta nói để ngươi hay là lão định tâm hất ngươi xuống sông cho chết đuối đấy. Ngươi phải nhớ kỹ hễ lão ra chiêu gì thì ngươi phải ra đúng cách thức như lão. Chỉ có cách ấy mới giữ được mạng sống cho cả ba người chúng ta.

Nguyên mụ già ở gần Thạch Phá Thiên bấy giờ đã nhận ra chàng là người lương thiện. Mụ e rằng nếu khuyên chàng chỉ giữ bản thân thì sợ chàng không chịu theo đúng như lời dặn của mình, nên mụ mới bảo chàng "giữ mạng sống cho ba người chúng ta" tức là bao quát cả bà cháu mụ vào trong, để chàng vì lòng nghĩa hiệp hết sức đối phó với lão.

Thạch Phá Thiên gật đầu luôn mấy cái.

Mụ già lại nói:

- Bây giờ ngươi hãy tạm ngừng lại đừng dồn nội lực vào cho ta nữa, phải để dành lúc bàn tay ngươi áp vào bàn tay lão sẽ dồn nội lực vào người lão, mãnh liệt chừng nào hay chừng ấy.

Thạch Phá Thiên hỏi:

- Làm như thế liệu lão có thổ huyết không?

Mụ già đáp:

- Không sao đâu! ta luyện công bị tẩu hỏa, không còn chút hơi sức nào, mà nội lực ngươi thúc nhanh vào, ta không chống đỡ nổi nên mới bị thổ huyết. Còn lão nội lực thâm hậu, mà ngươi chẳng vận toàn lực thì chính ngươi không chống nổi mà bị thổ huyết cũng chưa biết chừng. Nếu ngươi bị thương thì không thể bảo vệ cho hai bà cháu ta. Một bà già, một cô nương nằm thẳng cẳng không nhúc nhích được thì chỉ còn cách để mặc cho người muốn lấn áp hay muốn tùng xẻo thế nào cũng được.

Thạch Phá Thiên nghe tới đây, bầu máu nóng sôi sùng sục. Lập tức chàng nổi lòng nghĩa hiệp, lúc này nếu vì bà già và cô bé mà chàng có phải chết cũng quyết chẳng chau mày. Còn hai bà cháu mụ là hạng người nào, thiện hay ác, chàng cũng không cần biết.

Mụ già từ từ hạ tay áo xuống nói:

- Đa tạ ngươi đã trút nội lực vào cho ta, nếu không có ngươi thì bây giờ ta muốn nói cũng không còn hơi sức nữa. Đinh lão tứ có chết lão cũng không nhìn nhận là đã bị thất bại, chắc lão đòi đấu nữa với ngươi, chứ chưa chịu thôi! Hỡi ơi! Mụ già này sống đã bấy nhiêu mà thấy anh hùng hảo hán trong thiên hạ thật chẳng được mấy người. Lão Tứ kia! Ta không ngờ lúc sắp về chầu trời mà còn phải ngó thấy một lão già chó má.

Đinh Bất Tứ tức giận hỏi:

- Mụ mắng ai là lão già chó má?

Mụ già tủm tỉm cười đáp:

- Con người ta dù ngu dốt đến đâu tưởng cũng phải tự hiểu. Chẳng lẽ ta lại bảo ta ư? Đinh Bất Tứ! Ngươi muốn giết gã phỏng có khó gì? Ngươi chỉ cần ra chiêu thức nào mà chưa dạy gã là được. Hà tất ngươi phải nghĩ tới gã có chống được hay không?

Đinh Bất Tứ tức quá quát lên:

- Đinh Bất Tứ này há phải hạng ngươi vô sĩ mặt dày? Ngươi nhìn kỹ mà xem ta có ra chiêu nào chưa dạy gã không?

Mụ già chỉ cần nói khích lão mấy câu này, rồi buông tiếng thở dài không nói gì nữa.

Đinh Bất Tứ hừ một tiếng rồi la lên:

- Thằng lỏi kia! ta sắp phóng chiêu "Nghịch Thủy Hành Chu" để đánh ngươi đây. Chiêu này ta đã dạy rồi, chớ có quên nghe!

Lão nói xong hơi co đầu gối hạ thấp người xuống. Đột nhiên tay trái lão đưa từ dưới đánh ra.

Thạch Phá Thiên nghe lão nói đến chiêu "Nghịch Thủy Hành Chu" chàng đã chuẩn bị sẵn cũng co hai đầu gối và vung chưởng tay trái từ dưới đưa lên đánh ra.

Đinh Bất Tứ quát lên:

- Lộn rồi! Cách giải khai đâu phải như vậy.

Lão chưa dứt lời đã nhìn thấy bàn tay chàng gần chạm vào bàn tay của lão, thì không khỏi sợ run. Lão lẩm bẩm:

- Nội lực thằng lỏi này ghê gớm lắm có lẽ hơn cả mình. Nếu mình đấu nội lực với gã thì còn có chi thú vị?

Lão liền thu tay trái về đẩy tay mặt ra. Đó là chiêu "Kỳ Phong Đột Khởi".

Thạch Phá Thiên đinh ninh nhớ lời mụ già, chàng cũng sử chiêu "Kỳ Phong Đột Khởi".

Trong lòng bàn tay chàng đã vận đến bảy phần nội kình.

Đinh Bất Tứ chợt thấy chưởng lực đối phương xô lại rất lẹ. Bàn tay chưa tới mà chưởng phong đã quạt vào mặt, thì trong lòng kinh hãi. Lão lập tức biến đổi chiêu số.

Thạch Phá Thiên mắt chăm chú nhìn Đinh Bất Tứ. Lão ra tay thế nào thì chàng cũng làm như vậy. Chàng chẳng cần nhớ cách phá giải làm gì nữa. Bao nhiêu tâm trí chàng để cả vào việc ngưng tụ nội lực. Quả nhiên bàn tay chàng nội lực xô ra rất mạnh.

Đinh Bất Tứ đang trong bụng rất e dè, lúc nào lão cũng đề phòng bàn tay mình chạm vào bàn tay đối phương. Nếu hai bàn tay dính vào nhau thì sẽ đi đến chỗ tỷ đấu nội lực và khi đó những chiêu thức tinh diệu của lão không thi triển được. Vì thế mà mấy lần lão đã bắt được chỗ sơ hở của Thạch Phá Thiên đều bị hành động của chàng bắt buộc lão phải thu chưởng để biến chiêu. Từ ngày lão nổi tiếng đến nay, những tay cao thủ danh giá trên giang hồ lão qua tay rất nhiều mà chưa gặp đối thủ nào như Thạch Phá Thiên. Bất luận lão ra chiêu nào, đối phương ra chiêu đúng như vậy. Giả tỷ đối phương là một nhân vật nổi danh mà đấu như vậy thì lão có thể bài xích được. Nhưng Thạch Phá Thiên lại là người nội lực có thừa nhưng không hiểu võ công. Vậy chàng theo đúng chiêu thức của lão để lại là một việc danh chính ngôn thuận.

Đinh Bất Tứ tính nóng như lửa, miệng lão không ngớt buông lời thóa mạ, nhưng rốt cuộc lão cũng chẳng làm gì được Thạch Phá Thiên.

Cuộc đấu kéo dài đến năm sáu mươi hiệp Thạch Phá Thiên đã dần dần mò ra phép vận nội lực mỗi chuyến mỗi chưởng phát ra đều rít lên những tiếng gió vù vù như gió bão, càng về sau càng mãnh liệt.

Đinh Bất Tứ không dám lơ đãng, phải đem toàn lực ra đối phó.

Lão nghĩ bụng chắc thằng lỏi này ở tà môn nào xuất thân. Phải chăng gã giả vờ ngớ ngẩn mà thực ra gã là một tay cao thủ tuyệt đỉnh cũng chưa biết chừng?

Hai bên lại đánh mấy hiệp nữa, Đinh Bất Tứ thấy chưởng lực đối phương mỗi lúc một nguy nan cho mình. Còn may ở chỗ Thạch Phá Thiên chỉ mô phỏng theo chiêu thức của lão, nên lão không phải đề phòng chàng công kích bất thình lình.

Đinh Bất Tứ đấu thêm mấy chiêu nữa rồi đưa hai tay theo đường cánh quạt đánh chênh chếch vào đối phương. Chiêu này kêu bằng "Hoặc Tả Hoặc Hữu". Chưởng lực hướng về tả nhưng lại đánh sang hữu. Cứ tình trạng mà coi, lão ra chiêu này trong bụng mừng thầm, miệng lẩm bẩm:

- Thằng lỏi thối tha này! Bây giờ mi có bắt chước ta được nữa không? Mi có biết chưởng lực của ta đánh về phía nào không?

Quả nhiên Thạch Phá Thiên mô phỏng chiêu này không thấy công hiệu. Chàng liền cất tiếng hỏi:

- Ô hay! Lão đánh về mé tả hay mé hữu?

Đinh Bất Tứ cười rộ quát lên:

- Sao mi không xem ta đánh vào mé tả hay mé hữu?

Miệng lão quát mà hai tay vẫn tiếp tục vung lên đánh tới tấp.

Thạch Phá Thiên giật mình. Đồng thời chàng giơ cả song chưởng lên để chống đỡ chưởng lực của Đinh Bất Tứ. Chàng chẳng hiểu chưởng lực đối phương từ mé nào đánh tới.

Đinh Bất Tứ thấy Thạch Phá Thiên đưa cả song chưởng lên chống, bất giác kinh hãi vô cùng.

Lão lẩm bẩm:

- Thằng lỏi này đem thực lực ra chống lại hư chiêu của mình khiến cho chiêu thức biến ảo là thế mà thành vụng về. Chiêu thức của mình là "Hoặc Tả Hoặc Hữu" mà gã cho biến thành "Diệc Tả Diệc Hữu". Song chưởng phải vận trọng lực chứ không hời hợt được nữa thì còn chi là chỗ ảo diệu của nó? Cứ kiểu này tiếp diễn thì rồi phải đi đến chỗ tỷ đấu nội lực mất.

Giữa lúc nguy cấp, lão chợt nghĩ ra một kế. Đột nhiên lão phóng song chưởng đánh lên không trung. Đó là chiêu "Thiên Vương Thác Tháp".

Nguyên chiêu này chuyên để đối phó với địch nhân nhảy vọt lên không rồi đánh nhào xuống.

Hiện giờ Thạch Phá Thiên không phải từ trên không đánh xuống, đáng lý ra không thể sử dụng chiêu thức này. Thạch Phá Thiên thấy Đinh Bất Tứ sử chiêu "Thiên Vương Thác Tháp" nhưng không hiểu dụng ý của lão, nên cũng vung chưởng phóng lên không đánh véo một tiếng.

Hai người bốn tay đều đánh vào quãng không rồi cùng giương mắt lên nhìn nhau.

Đinh Bất Tứ không nhịn được, nổi lên một tràng cười ha hả.

Thạch Phá Thiên thấy lão hết thái độ cừu địch, cũng thích quá nổi lên một tràng cười sung sướng.

Thiếu nữ đang ngồi tựa cột bên cửa thấy tình trạng này cũng phải mỉm cười.

Chỉ có mụ già là ra vẻ khó chịu, mụ cất tiếng mắng:

- Đồ mặt dày! Không đánh nổi người ta phải nghĩ ra quỷ kế để đánh lừa một thằng nhỏ! Thế mà không biết xấu!

Đinh Bất Tứ trong lúc chớp nhoáng nghĩ ra được biện pháp giải nguy khỏi phải đi đến chỗ tỷ đấu nội lực cùng Thạch Phá Thiên, lão rất lấy làm đắc ý về sự lanh trí của mình, nên nghe lời mỉa mai của mụ già, lão cũng chẳng để tâm đến.

Lão vẫn cười khà khà lên một giọng hòa giải:

- Ta cùng thằng lỏi đã không thù oán lại không căm hận thì tội gì mà tỷ đấu nội lực để gã phải uổng mạng?

Mụ già toan lên tiếng nhiếc móc nữa thì đột nhiên con thuyền tròng trành mấy cái rồi trôi băng xuống hạ lưu. Nguyên khúc sông này tự nhiên hẹp lại, nước chảy xiết quá.

Đinh Bất Tứ lại cười khanh khách nói:

- Tiểu Thúy! Đi lên đảo Bích Loa nghe! Hai bà cháu ngươi và cả thằng lỏi kia nữa, chúng ta lên đó chơi mấy bữa cho vui.

Mụ già biến sắc run lên nói:

- Không đi! Ta thà chết thì thôi chứ không chịu đặt chân lên cái đảo quỷ đó.

Đinh Bất Tứ hỏi:

- Lên đó mấy bữa thì đã hề gì?

Nước sông chảy cuồn cuộn, sóng vỗ bì bõm nước bắn lên thuyền tung tóe.

Thạch Phá Thiên nhìn theo tia mắt của Đinh Bất Tứ hì thấy về mé hữu phía trước trong lòng sông hiện ra một ngọn núi xanh biếc. Ngọn núi này trên nhọn dưới tròn, quả nhiên giống như con ốc thì chàng nghĩ ngay: Đây hẳn là đảo Bích Loa.

Đinh Bất Tứ quay lại bảo lái đò:

- Áp thuyền vào bờ ở bên hòn đảo kia.

Lái đò vâng lời.

Đinh Bất Tứ cúi xuống cầm lấy chiếc neo sắt đứng ở đầu thuyền. Lão chờ cho thuyền vào gần rồi liệng mỏ neo lên đảo.

Thạch Phá Thiên nói:

- Lão gia tử! thái thái đây đã không muốn đến nhà lão gia thì hà tất lão…

Chàng chưa dứt lời, đột nhiên mụ già đứng phắt dậy thò tay ra ôm lấy thiếu nữ nhảy xuống sông.

Đinh Bất Tứ vội la lên:

- Không được!

Lão xoay tay lại nắm thì đã không kịp nữa. Chỉ nghe đánh "ùm" một tiếng, nước sông bắn tóe lên.

Thạch Phá Thiên hoảng hồn rút lấy một tấm ván thuyền rồi cũng nhảy xuống sông.

Hai chân chàng đạp vào mạn thuyền người chàng vọt đi khá xa, nên tuy chàng nhảy xuống sau mà lúc người chàng tới mặt nước thì đã gần đến bên hai bà cháu mụ già.

Thạch Phá Thiên không biết bơi lội, sóng đánh vào miệng phải nuốt nước ừng ực. Chàng quyết tâm cứu người. Tay trái ôm khư khư tấm ván thuyền, tay phải quờ loạn lên. Chàng quờ đúng vào mái tóc mụ già liền nắm chặt không buông ra nữa. Cả ba người trôi theo dòng nước xuôi xuống hạ lưu.

Thạch Phá Thiên bị sóng đánh dồn dập khiến chàng đầu nhức mắt hoa, miệng không ngớt nuốt nước miếng ừng ực.

Đột nhiên người chàng đụng mạnh một cái, lưng đau nhói lên. Chàng va phải một phiến đá.

Thạch Phá Thiên cả mừng đạp chân xuống đứng vững lại. Chàng ngẩng đầu lên thì chỉ thấy một làn khói mù mờ mịt. Trong làn mù lộ ra nhiêu cây cối. Chàng không có thì giờ nhìn kỹ nữa vội kéo mụ già lại gần. Chàng thấy mụ hai tay vẫn ôm chặt cô cháu thì trong bụng rất mừng, nhưng không hiểu nàng còn sống hay đã chết rồi.

Thạch Phá Thiên ôm cả hai bà cháu lên rồi bước cao bước thấp lội qua bãi sông bùn lầy nước đọng tiến vào trong chỗ rừng cây, giữa đám mây mù. Chàng đi hơn mười trượng thì tới chỗ đất khô ráo. Chàng liền đặt hai người xuống.

Bỗng nghe mụ già lên tiếng mắng:

- Thằng lỏi này thật vô lễ! Sao ngươi dám nắm tóc ta?

Thạch Phá Thiên chưng hửng, vội nói:

- Dạ! Dạ! Thật là có lỗi!

Mụ già lại nói:

- Ngươi ở trong dòng sông nắm đầu tóc, làm ta đau quá chừng!

Bỗng mụ oẹ lên một tiếng. Nước trong miệng ộc ra khá nhiều.

Thiếu nữ bây giờ mới lên tiếng:

- Nhưng Nhưng! Nếu không được đại ca đây cứu cho, mà hai bà cháu mình lại không biết bơi lội thì lúc này… lúc này…

Nàng nói tới đây miệng cũng ộc nước ra.

Mụ già nói:

- Thế ra gã tiểu tử này đã có ơn cứu mạng cho chúng ta. Vậy thì cái tội vô lễ ta cũng bỏ đi.

Thiếu nữ tủm tỉm cười nói:

- Gặp lúc nguy cấp cứu người thì làm thế nào được? Dĩ nhiên cái đó Nhưng Nhưng chẳng nên trách đại ca đây, mà còn phải tạ ơn nữa mới hợp lý.

Nàng bị Thạch Phá Thiên ôm ở trong lòng, bốn mắt nhìn nhau trong gan tấc. Nhưng lúc nàng nói, thì chuyển nhỡn tuyến ra phía khác, không dám nhìn thẳng vào mặt chàng.

Cả hai bà cháu thổ nước ra, ướt đầy cả người chàng. Nhưng toàn thân chàng đã bị nước sông ướt đẫm thì giờ hai người có thổ nước vào cũng chẳng hề chi. Thế mà cô cũng đỏ mặt lên vì tự cho mình như vậy là người vô ý thức.

Mụ già nói:

- Được rồi! Ngươi đặt chúng ta xuống đây. Chỗ này là đảo Tứ Yên cách chỗ lão quái ở không xa mấy, cần phải đề phòng lão đến rắc rối.

Thạch Phá Thiên vâng dạ luôn mấy tiếng rồi đặt hai người xuống.

Bỗng nghe sau bụi cây rậm có tiếng người nói:

- Chắc là thằng lỏi đó không chết đâu. Thế nào chúng ta cũng phải tìm cho thấy gã.

Thạch Phá Thiên giật mình kinh hãi, khẽ nói:

- Đinh Bất Tứ đuổi tới nơi rồi!

Chàng lại ôm hai người chạy vào bụi rậm, ngồi yên không nhúc nhích.

Tiếng chân dẫm trên cỏ khô cùng lá rụng bật lên những tiếng sột sạt. Hai người từ mé bên kia đi qua là một lão già và một thiếu nữ.

Cảm lòng tri kỷ sa lệ anh hùng

Thạch Phá Thiên giật mình kinh hãi, kinh hãi hơn cả bị Đinh Bất Tứ đuổi tới nơi.

Khi hai người đi xa mấy chục bước rồi chàng nhìn bóng sau lưng thì quả nhiên đúng là Đinh Đang và Đinh Bất Tam.

Nguyên Đinh Bất Tam và Đinh Bất Tứ là hai anh em và chỉ hơn nhau một tuổi. Thanh âm hai người lại giống nhau.

Thạch Phá Thiên lúc trước chỉ lo Đinh Bất Tứ đuổi tới, chàng nghe tiếng ông anh lại tưởng ông em. Bây giờ chàng run lên nói:

- Nguy rồi đây là Đinh Bất Tam gia gia!

Mụ già thấy chàng lộ vẻ kinh hãi Đinh Bất Tam thì ngạc nhiên hỏi:

- Sao ngươi lại sợ lão thế? Có phải cháu gái Đinh Bất Tam đã truyền thụ võ công cho ngươi không?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Đinh Bất Tam muốn giết tại hạ còn Đinh Đinh Đang Đang thì giận tại hạ không chịu nghe lời nàng nên mới trói lại rồi ném xuống sông. Nhưng còn may là vừa trúng lúc thuyền của thái thái đi qua, nếu không… nếu không thì…

Mụ già cười nói:

- Nếu không thì ngươi đã làm mồi cho con rùa đen hay con cá mập rồi!

Thạch Phá Thiên nói:

- Chính thế!

Chàng chợt nhớ tới tình trạng mình bị Đinh Đang dùng lèo thuyền trói co lại như con lợn thì lại sợ hãi nói:

- Thái thái! Bọn họ cố tìm tại hạ. Nếu lần này bị họ bắt được thì tại hạ không còn cái may mắn thoát chết nữa.

Mụ già tức giận nói:

- Nếu ta không vì luyện công bị tẩu hỏa thì cái thằng cha Đinh Bất Tam phỏng có chi đáng kể! Ngươi đi kêu lão lại đây thử xem lão có dám đụng đến sợi tơ cái tóc của ngươi không?

Nguyên mụ già này tính nóng như lửa. Tuy mụ bị tẩu hỏa tổn thương đến kinh mạch mà mụ vẫn chẳng coi anh hùng hảo hán trong thiên hạ vào đâu.

Thiếu nữ vôi khuyên can:

- Nhưng Nhưng! Hiện giờ Nhưng Nhưng chưa phục hồi công lực, hãy tạm thời chịu nhún hai anh em họ Đinh, chờ nhưng nhưng lành mạnh sẽ tìm đến họ để trả oán cũng chưa muộn.

Mụ già vẫn hậm hực nói:

- Lần này nhưng nhưng ngươi thật là cay cực. Sử Tiểu Thúy này một đời vùng vẫy giang hồ chỉ có chuyện kẻ khác bị ta lấn áp khinh khi, có bao giờ phải chịu vuốt giận im hơi với ai? Nói đi nói lại chẳng qua chỉ vì thằng tiểu súc sanh kia. Già này mà không chết thì hai lão quỷ đó cũng chẳng yên được.

Thiếu nữ nói:

- Nhưng Nhưng! Những việc đã qua còn nhắc đến làm chi nữa? Cả hai người chúng ta cùng bị tẩu hỏa, cần phải bình tâm tịnh khí để dưỡng thương mới mau khỏi được. Nếu trong lòng Nhưng Nhưng lúc nào cũng bực tức thì chỉ làm tổn hại cho thân thể.

Mụ già vẫn chưa nguôi giận, hậm hực nói:

- Thân thể bị tổn thương thì đã sợ gì? Bữa nay gặp vụ này khiến mình phải uống bao nhiêu nước sông thối tha. Thế thì thanh danh một đời Sử Tiểu Thúy còn chi nữa?

Mụ phẫn hận trong lòng, càng nói càng to tiếng.

Thạch Phá Thiên sợ Đinh Bất Tam nghe thấy sẽ tìm đến nơi, liền khuyên can:

- Lão thái thái! Thái thái hãy bình tâm lại để tại hạ vận thêm chút nội lực vào cho thái thái được không?

Rồi chàng không chờ mụ trả lời, đặt bàn tay vào huyệt Linh Đài ngấm ngầm vận nội lực, từ từ thúc đẩy vào người mụ.

Trong khi Thạch Phá Thiên thúc đẩy nội lực. Sử bà bà ngưng thần vận khí tiếp xúc kình lực bên ngoài dẫn vào những nơi bế tắc trong mình. Những kinh mạch cùng huyệt đạo được thúc đẩy và giải khai từng đường một, mụ

im tiếng không nói nữa.

Thạch Phá Thiên chỉ mong cho mụ đừng làm huyên náo để kinh động đến tai Đinh Bất Tam.

Nội lực từ bàn tay chàng tiếp tục tràn vào người mụ không ngớt.

Sử bà bà trong lòng ngấm ngầm kinh hãi.

Mụ lẩm bẩm:

- Nội công gã tiểu tử này rất tinh diệu. Nội lực gã đã thâm hậu mà lại là luồng khí thuần dương. Hiển nhiên từ lúc gã còn là đứa trẻ nít đã học được nghệ thuật của danh môn chính phái mà sao gã chẳng hiểu chút võ công nào thì thật là kỳ?

Mụ nghĩ tới đây bất giác cảm thấy khí huyết trong người nhộn nhạo lên, nên không dám nghĩ nhiều nữa.

Đến lúc đả thông được toàn bộ kinh mạch Túc thiếu dương rồi, mụ thở phào một cái nhẹ nhõm, rồi đứng lên cười nói:

- Ta làm cho ngươi phải một phen nhọc mệt.

Thạch Phá Thiên cùng thiếu nữ đều vui mừng khôn xiết, đồng thanh hỏi:

- Bà bà hành động được rồi ư?

Sử bà bà đáp:

- Mới đả thông được một bộ mạch ở chân, còn nhiều kinh mạch khác.

Thạch Phá Thiên hỏi:

- Bây giờ tại hạ tiếp tục truyền nội lực để giải khai hết các kinh mạch cho thái thái được không?

Sử bà bà nói:

- Thằng nhỏ này lại nói nhăng rồi! Ta cùng con A Tú vì luyện "Vô Vọng thần quyết" mà bị tẩu hỏa, há phải chuyện bị nội thương tầm thường? Bữa nay đả thông được một đường kinh mạch cũng là tạ ơn trời phật lắm rồi. Dù Đạt Ma tổ sư hay Trương Tam Phong chân nhân có phục sinh cũng chẳng thể trong một ngày mà đả thông được hết những kinh mạch bị bế tắc trong người ta.

Thạch Phá Thiên khép nép nói:

- Dạ dạ! Bây giờ tại hạ mới hiểu lý lẽ như vậy.

Sử bà bà lại nói:

- Hiện giờ chưa có chuyện gì, ngươi giúp cho A Tú đả thông kinh mạch Túc thiếu dương của thị đi!

Thạch Phá Thiên vâng dạ luôn miệng. Chàng nâng A Tú dậy, đặt vai nàng tựa vào một cành cây rồi áp bàn tay vào huyệt Linh Đài nàng. Chàng theo lời chỉ thị của Sử bà bà từ từ thúc đẩy nội lực vào người nàng.

Nội lực của A Tú còn nông cạn hơn tổ mẫu nhiều nên Thạch Phá Thiên phải mất công lâu gấp bốn lần mới đả thông được kinh mạch Túc thiếu dương cho nàng.

A Tú gắng gượng đứng lên, cất giọng nhẹ nói:

- Đa tạ đại ca! Nhưng Nhưng ơi! Chúng ta chưa biết cao tính đại danh của đại ca đây là gì để hiểu cách xưng hô, như vậy thật là thất lễ!

Câu này tuy nàng nói với tổ mẫu mà thực ra là để hỏi danh tính Thạch Phá Thiên, nhưng đối ước chàng trai thanh niên, nàng có ý thẹn thò, không dám hỏi thẳng chàng.

Thạch Phá Thiên tự hỏi:

- Mình biết xưng tên là gì bây giờ?

Sử bà bà cũng nói theo:

- Tiểu tử! Tôn nữ ta hỏi tên họ ngươi đó.

Thạch Phá Thiên ấp úng đáp:

- Tại hạ cũng không biết. Tại hạ chỉ thấy má má kêu là…

Chàng toan nói cái tên Cẩu Tạp Chủng ra nhưng nay chàng đã hiểu ba chữ đó chẳng thanh nhã chút nào, không tiện nói ra trước mặt một vị cô nương lịch đoan trang.

Chàng liền nói tiếp:

- Bọn họ lại nhận lầm tại hạ là một người khác mà thực ra tại hạ không phải người đó. Tại hạ không biết nói thế nào.

Sử bà bà nóng nảy không nhịn được liền quát lên:

- Ngươi muốn nói thì nói không chịu nói thì thôi. Sao lại ấp úng hoài? Quanh co những câu quỷ quái gì vậy?

A Tú vội cản ngăn:

- Nhưng Nhưng! Người ta không muốn nói là có chỗ khó khăn, không tiện trình bày. Vậy chúng ta không nên hỏi nữa. Biết tên hay không cũng chẳng có gì phân biệt, miễn là chúng ta ghi nhớ ơn đức của người trong lòng là đủ.

Thạch Phá Thiên nói ngay:

- Không phải, không phải! Không phải tại hạ chẳng chịu nói, thật ra tên tại hạ khó nghe lắm.

Sử bà bà gắt lên:

- Làm gì mà khó nghe với dễ nghe? Nếu ngươi không nói thì ta kêu ngươi bằng đại tống tử.

Thạch Phá Thiên nghĩ bụng:

- Đại Tống Tử so với Cẩu Tạp Chủng còn dễ nghe hơn nhiều.

Chàng liền cười đáp:

- Kêu tại hạ bằng Đại Tống Tử là hay lắm, chẳng có gì khó nghe cả.

A Tú thấy Thạch Phá Thiên bản tính hiền hòa mà tổ mẫu mình lại nói năng vô lễ. Tuy chàng không thấy thế làm tức giận mà lòng nàng vẫn áy náy.

Nàng nói:

- Nhưng Nhưng! Nhưng nhưng đừng nói giỡn đại ca đây nữa.

Thạch Phá Thiên cười khì khì ngắt lời:

- Không hề gì. Tạ ơn trời đất. Chỉ cầu sao Đinh Bất Tam gia gia và Đinh Đinh Đang Đang đừng kiếm thấy tại hạ là hay lắm rồi! Hai vị ngồi nghỉ đây một lúc để tại hạ đi kiếm xem có gì ăn không?

Sử bà bà nói:

- Trên đảo Tử Yên này có rất nhiều trái thị mà hiện nay đang mùa thị chín. Ngươi đi hái về đây một ít, ngoài ra những loại tôm cua trên đảo cũng béo lắm, ngươi bắt về mà ăn.

Thạch Phá Thiên vâng lời, chàng lạng người đi nấp vào sau gốc cây, chân

tay rón rén chạy đi lần lần. Chàng chỉ sợ bị ông cháu họ Đinh nhìn thấy. Chàng đi được chừng mấy chục trượng thì quả nhiên thấy trên sườn núi mấy chục cây thị mà cây nào cũng lúc lỉu những trái chín đỏ hồng.

Thạch Phá Thiên chạy lại gốc cây, giơ tay ra nắm lấy một cành rung mạnh mấy cái.

Một là chàng sức mạnh hai là trái cây đã chín mọng lả tả rụng xuống.

Thạch Phá Thiên liền dang vạt áo ra đón lấy rồi chạy về chỗ bụi cây rậm đưa cho Sử bà bà cùng A Tú ăn.

Hai bà cháu chân đã đi lại được nhưng kinh mạch nới tay hãy còn bế tắc.

Sử bà bà gắng gượng giơ tay lên được, nhưng hai tay A Tú vẫn tê chồn cứng nhắc.

Thạch Phá Thiên bóc võ thị đưa một trái cho Sử bà bà rồi lại bóc cho A Tú một trái.

A Tú thấy Thạch Phá Thiên bóc vỏ thị đưa tới bên miệng mình thì mắc cở quá, mặt đỏ bừng lên như màu thị chín. Nàng không thể từ chối được, đành há miệng ra cắn ăn.

Thạch Phá Thiên toan đưa trái nữa vào miệng A Tú thì nàng nói:

- Đại ca! Đại ca hãy ăn no trước rồi hãy cho tiểu muội.

Sử bà bà nói:

- Về phía Tây Nam cách đây chừng hơn dặm có một thạch động. Chúng ta chờ cho đến tối sẽ tới đó ẩn thân để hai anh em Bất Tam, Bất Tứ không biết đường mà tìm.

Thạch Phá Thiên cả mừng nói:

- Thế thì hay lắm!

Chàng không sợ gì Đinh Bất Tứ, nhưng hai ông cháu Đinh Bất Tam quyết ý giết chàng nên chàng lo ngay ngáy. Chàng nghe Sử bà bà nói có chỗ kín đáo ẩn mình thì trong lòng sung sướng vô cùng và chỉ mong cho trời chóng tối.

Bức màn đêm buông xuống, Thạch Phá Thiên tay trái dắt Sử bà bà, tay phải nâng đỡ A Tú.

Ba người đi về mé Tây Nam.

Đảo Tử Yên này hiển nhiên là nơi Sử bà bà đã qua chơi ngày trước nên thuộc cả tình thế.

Quả nhiên đi chưa đầy một dặm đã đến một nơi về mé hữu toàn là vách núi.

Sử bà bà chỉ đường cho Thạch Phá Thiên vòng hai khúc quanh rồi đi xuyên qua một bụi cây thấp thì phát hiện ra cửa sơn động.

Sử bà bà nói:

- Đại Tống Tử! đêm nay ngươi ngủ ở động ngoài để gác cửa và nhớ không được tiến vào.

Thạch Phá Thiên vâng dạ rồi nói tiếp:

- Đáng tiếc là chúng ta không dám bật lửa lên để sưởi áo cho khô.

Sử bà bà lạnh lùng nói:

- Thật là cọp xuống bình nguyên bị chó lờn. Ngay sau anh em lão quỷ Bất Tứ sẽ phải trả nợ gấp mười.

Sáng sớm hôm sau, ba người thức dậy ăn mấy trái thị rồi Thạch Phá Thiên lại trợ lực giúp cho hai người đã thông một bộ kinh mạch nữa. Thế là hai tay hai bà cháu cử động được.

Sử bà bà nói:

- Đại Tống Tử! Trong cái hồ trên đảo này có rất nhiều tôm cua. Ngươi tới đó bắt về một ít. Tôm cua tuy không béo bằng, thịt cá nhưng cũng còn hơn hết ngày này qua ngày khác chỉ ăn mấy trái thị.

Thạch Phá Thiên ngần ngừ hỏi:

- Bắt tôm cua thì chẳng có gì khó nhưng không có cách nào nấu chín được, chẳng lẽ ăn sống hay sao?

Sử bà bà hỏi sang chuyện khác:

- Một gã thanh niên sức mạnh mà lại đi sợ lão quỷ Đinh Bất Tam thì ra tròn trống gì?

Thạch Phá Thiên lắc đầu nói:

- Xin miễn nhắc tới chuyện Đinh Bất Tam gia gia. Đừng nói Đinh tam gia mà ngay Đinh Đinh Đang Đang cũng đã lợi hại hơn tại hạ nhiều. Nếu lại bị họ bắt được lần nữa tất trói tại hạ liệng xuống sông thì nguy quá!

A Tú cất lời khuyên:

- Nhưng Nhưng! Đại ca đây nói phải đó! Chúng ta hãy tạm thời nhẫn nại chờ cho nhưng nhưng đả thông xong kinh mạch khôi phục lại thần công. Khi ấy còn sợ gì Đinh Bất Tam và Đinh Bất Tứ nữa?

Sử bà bà nói:

- Hừ! Ngươi nói coi bộ ngon ăn lắm! khôi phục lại thần công đâu phải chuyện dễ dàng? Hai người chúng ta đả thông xong kinh mạch ít ra phải mất mười ngày. Còn thời gian dùng vào việc phục hồi công lực, thì nhiều là một năm mà ít nhất cũng phải tám tháng. Chẳng lẽ bấy nhiêu ngày trời chúng ta hàng ngày chỉ ăn mấy trái thị mà được ư? Vả lại chỉ trong vòng mười ngày nữa, trái thị thối nát hết rồi thì lấy gì mà ăn?

Thạch Phá Thiên nói:

- Tưởng bà bà sợ điêu chi chứ cái đó thì bà bà khỏi lo. Tại hạ đi hái thật nhiều về phơi khô đóng bánh để ba chúng ta ăn dần trong một năm hay bảy tám tháng cũng không chết đói được

Nguyên ít lâu nay Thạch Phá Thiên trải qua nhiều cơn hoạn nạn đau khổ và nguy hiểm, chàng lại không hiểu gì đến thế sự, nên muốn ở trong động qua ngày cho yên thân và trong lòng cũng được khoan khoái.

Sử bà bà liền mắng:

- Ngươi muốn làm con rùa rụt cổ ư? Ta không chịu đâu. Vả lại thằng cha Đinh Bất Tứ chỉ trong một vài ngày nữa sẽ tìm đến đây. Ngươi có chịu làm con rùa cũng không thể được. Đại Tống Tử! Ngươi là cái quái gì thế? Sao đã có một nội lực thâm hậu vô biên mà không luyện tập võ nghệ cho giỏi?

Thạch Phá Thiên bẽn lẽn đáp:

- Vì không có người hay dạy bảo. Tại hạ chỉ được Đinh Đinh Đang Đang truyền dạy cho mười tám đường Cầm Nã thủ pháp thì dĩ nhiên tại hạ không thắng được cô ta. Đinh Bất Tứ lão gia cũng dạy được một chút võ công thì đều là những chiêu thức mà lão thuộc cả rồi thì làm gì chẳng thua lão?

A Tú bỗng hỏi xen vào:

- Nhưng Nhưng! Sao Nhưng Nhưng không chỉ điểm cho ca ca đây mấy chiêu. Y học võ công của Nhưng Nhưng mà đánh bại được Đinh Bất Tứ chẳng vẻ vang hơn là chính nhưng nhưng phải ra tay mới thủ thắng được lão sao?

Sử bà bà giương mắt lên nhìn Thạch Phá Thiên không chớp. Trong ánh mắt sử bà bà đột nhiên lộ ra những tia sáng hung dữ. Hai tay mụ rung bần bật tựa hồ muốn chồm lên cắn chết Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên sợ quá, không tự chủ được, bất giác lùi lại một bước ấp úng hỏi:

- Thái thái! thái thái!

Sử bà bà thét lên:

- A Tú! Ngươi coi kỹ lại xem. Gã có giống hắn hay không?

A Tú đảo mắt nhìn Thạch Phá Thiên. Vẻ mặt vẫn hiền từ nàng đáp:

- Nhưng nhưng! Tướng mạo đại ca đây quả có hơi giống hắn thiệt, nhưng nhất quyết là không phải hắn. Hắn đâu có lòng trung hậu thành thực như vị đại ca này?

Những tia mắt hung dữ của Sử bà bà dần dần dịu lại. Mụ hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Dù thằng nhỏ này không phải là hắn nhưng đã giống mặt là ta quyết không dạy đâu.

Thạch Phá Thiên chợt nghĩ ra ngay. Chàng lẩm bẩm như nói để mình nghe:

- Bà lại nghi mình là thằng cha Thạch Phá Thiên nào đó. Cái ông Bang chủ họ Thạch kia chắc là đắc tội với nhiều người lắm rồi, nên mới bị ngươi thiên căm hận đến thế. Sau này mình mà có cơ hội gặp mặt, phải khuyên giải y mới được.

Bỗng nghe Sử bà bà hỏi:

- Ngươi có tên họ giống như gã không?

Thạch Phá Thiên lắc đầu đáp:

- Không phải! Người ta đều bảo tại hạ giống như vị Thạch bang chủ nào đó ở bang Trường Lạc. Nhưng thực ra không đúng một chút nào. Hỡi ơi! Tại hạ giải thích thế nào họ cũng không tin.

Chàng nói xong lại thở dài sườn sượt, mà giọng nói đầy vẻ cực kỳ phiền não.

A Tú khẽ nói:

- Tiểu muội tin chắc là đại ca không phải hắn.

Thạch Phá Thiên cả mừng hỏi:

- Cô nương không tin thật chứ? Thế thì hay lắm! Chỉ có mình cô nương là không tin thôi.

A Tú nói:

- Đại ca là người tốt còn hắn là người càn rỡ. Hai người không giống tính nhau chút nào.

Thạch Phá Thiên trong lòng hả hê như có được một người tri kỷ. Bất giác chàng nắm tay nàng nói luôn mấy câu:

- Đa tạ cô nương! Đa tạ cô nương!

Ít lâu nay hết thảy mọi người cho chàng là Thạch bang chủ, mà chàng không sao biện bạch được. Chàng chẳng khác gì một phạm nhân bị khép tội oan trong lòng chứa chất bao nhiêu nỗi cay cực mà được một vị minh quan xét tỏ nỗi oan cho chàng, khiến chàng cảm động không bút nào tả xiết.

Thạch Phá Thiên nói mấy câu "Đa tạ cô nương" rồi không nhịn được nữa, hai hàng lệ nhỏ giọt. Những giọt lệ này rớt xuống bàn tay nhỏ nhắn của A Tú.

A Tú thẹn đỏ mặt lên, nhưng không nỡ rút tay ra khỏi tay chàng.

Sử bà bà lạnh lùng nói:

- Phải là phải mà không là không. Đã là thân nam tử mà lại khóc khóc mếu mếu thì còn ra trò trống gì nữa?

Thạch Phá Thiên đổi giọng luôn:

- Dạ dạ! Thái thái dạy chí phải!

Chàng toan đưa tay lên lau nước mắt, mới phát giác ra mình đang nắm tay A Tú. Chàng giật mình chữa thẹn:

- Xin lỗi cô nương! Xin lỗi cô nương!

Chàng buông tay A Tú ra, miệng ấp úng:

- Tại hạ… tại hạ lại đi hái thêm ít trái thị.

Rồi không dám nhìn mặt A Tú nữa, cắm đầu chạy ra ngoài.

Sử bà bà thấy Thạch Phá Thiên hoang mang hoảng hốt thật sự chứ không phải giả vờ, thì không khỏi phì cười bảo A Tú:

- Quả nhiên gã không phải là thằng tiểu súc sinh họ Thạch. Hắn là một đứa bất nhân đâu có hiền lành thực thà như gã Đại Tống Tử này?

Chỉ trong khoảng khắc, bỗng ngoài cửa động có tiếng sột soạt.

Thạch Phá Thiên đã quay về, sắc mặt lợt lạt ra chiều cực kỳ hoảng hốt, chàng líu lưỡi:

- Hỏng! Thiệt là hỏng bét!

Sử bà bà dựng phái thu đồ đệ

Sử bà bà thấy Thạch Phá Thiên hoảng hốt chạy về liền hỏi ngay:

- Sao? Đinh Bất Tam nhìn thấy ngươi rồi ư?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Không! Không phải! Người phái Tuyết Sơn đã lên đảo rồi. Nguy lắm!

Sử bà bà cùng A Tú nghe nói đến ba chữ "phái Tuyết Sơn" đều biến sắc rồi đưa mắt nhìn nhau.

Sử bà bà lại hỏi:

- Những ai vậy?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Bạch Vạn Kiếm dẫn mười mấy tên đệ tử đến đây, bọn chúng nhất định đến để kiếm tại hạ để bắt đem về thành Lăng Tiêu nào đó xử tử.

Sử bà bà hỏi:

- Chúng đã trông thấy ngươi chưa?

Thạch Phá Thiên hấp tấp đáp:

- May mà hắn chưa ngó thấy tại hạ, nhưng tại hạ thấy Bạch Vạn Kiếm. Bạch sư phó đang nói chuyện với Đinh Bất Tứ gia gia.

Sử bà bà nhíu cặp lông mày hỏi:

- Ngươi bảo sao? Đinh Bất Tứ chứ không phải Đinh Bất Tam ư?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Đúng là Đinh Bất Tứ. Lão nói:

- Trong sông Trường Giang không thấy xác chết nổi lên. nhất định chúng ở trên đảo này. Bọn chúng lục tìm mãi là phải thấy tại hạ. Nguy rồi! Hỏng bét rồi!

A Tú an ủi chàng:

- Vị Bạch sư phó đó cũng nhận lầm đại ca phải không? Đại ca đã không phải là hắn thì cứ nói rõ cho họ nghe, việc gì mà lo?

Thạch Phá Thiên vội nói:

- Không sao nói rõ được.

Sử bà bà gắt lên:

- Nói không rõ được thì đánh nhau chứ sao? Thiên hạ bị vu oan không phải chỉ có một mình ngươi.

Thạch Phá Thiên nói:

- Vị Bạch sư phó này là một tay cao thủ phái Tuyết Sơn. Kiếm pháp y thần xuất quỷ một. Tại hạ đánh thế nào được y?

Sử bà bà cười lạt nói:

- Kiếm pháp phái Tuyết Sơn thì đã ra cái cóc gì? Ta coi thường bọn chúng lắm!

Thạch Phá Thiên xua tay nói:

- Không đúng, không đúng! Vị Bạch sư phó này kiếm thuật thông thần không thể tả xiết được. Thanh trường trong tay y chỉ rung lên một cái là để lại sáu vết kiếm hoặc ở trên cột hoặc vào người khác đều được cả. Thái thái liệu có tin được không?

Chàng vừa nói vừa tay cầm gấu quần để chờ xem thái độ Sử bà bà. Nếu mụ tỏ vẻ không tin là lập tức chàng vén quần lên để hở sáu vết kiếm chụm lại như cánh hoa ở trên đùi non cho mụ coi.

Cử động này trước mặt phụ nữ là một điều rất khiếm nhã, nhưng chàng ở nông thôn quê kệch thực thà, nên không hiểu cách giữ lịch sự trước mặt đàn bà.

Sử bà bà hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Có phải ta không tin đâu? Này A Tú! Giả tỷ chúng ta luyện xong được môn "Vô Vọng thần chú" thì chỉ ra tay một cái là đâm được bảy vết kiếm chứ không phải sáu. Có đúng thế không? A Tú gật đầu và khẽ buông một tiếng thở dài.

Tiếng thở dài của nàng rất khẽ tựa hồ như chỉ có mình nàng nghe tiếng, nhưng thực ra cả Sử bà bà lẫn Thạch Phá Thiên cũng phát giác ra.

Hai người cùng hiểu cái gật đầu của nàng là để tỏ ra công nhận lời Sử bà bà nói đúng. Còn tiếng thở dài là than cho môn thần công chưa thành mình đã bị tẩu hỏa suýt biến thành phế nhân.

Thạch Phá Thiên tìm lời an ủi:

- Bị tẩu hỏa chỉ là tai nạn nhất thời tưởng chẳng có gì quan hệ. Chờ hai vị lành mạnh rồi tiếp tục luyện công cũng chưa muộn. Có điều lần sai hai vị nên cẩn thận hơn một chút là được.

Sử bà bà hậm hực nói:

- Chà! Ngươi chỉ nói hồ đồ. Nếu ta luyện được nữa thì hà tất phải đến ngươi nhắc nhở?

Thạch Phá Thiên bị mụ mắng, không biết làm thế nào, đành đứng ngây người ra, không dám nói nữa.

Sử bà bà dường như vẫn chưa nguôi cơn giận, hằn học nói tiếp:

- Võ công của phái Tuyết Sơn đã lấy gì làm ghê gớm? Trong con mắt Sử Tiểu Thúy này, nó chưa đáng một đồng xu? Lão quỷ già Bạch Tự Tại ở thành Lăng Tiêu dám càn rỡ tự tôn tự đại làm chúa tể một phương thì ra hắn chẳng biết trời cao đất dày là gì. Hắn tưởng kiếm pháp Tuyết Sơn nhà hắn là bậc nhất thiên hạ. Hừ! Đao pháp của phái Kim Ô ta đúng là ngôi sao khắc chế kiếm pháp phái Tuyết Sơn. Đại Tống Tử! Ngươi có biết ý nghĩa của chữ "Kim Ô phái" là thế nào không?

Thạch Phá Thiên lắc đầu đáp:

- Không! Tại hạ không hiểu.

Sử bà bà liền hỏi:

- Kim Ô tức là mặt trời. Mặt trời mà mọc lên thì tuyết trên đỉnh núi sẽ ra sao?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Tuyết sẽ tan rửa.

Sử bà bà liền cười ha hả nói:

- Đúng đó! Mặt trời mọc lên thì tuyết trên núi sẽ không còn nữa. Vì thế mà ta nói võ công phái Tuyết Sơn, bọn đệ tử phái Tuyết Sơn mà đụng đầu với phái Kim Ô ta thì chỉ có đường đập đầu xuống lạy xin tha.

Thạch Phá Thiên đã được mắt trông thấy kiếm pháp phái Tuyết Sơn cực kỳ thần diệu. Chàng nghe Sử bà bà ca ngợi võ công phái Kim Ô đến một trình độ ghê gớm như vậy thì không khỏi nửa tin nửa ngờ. Nguyên chàng là ngươi chất phác, trong bụng đã không tin phục thì vẻ nghi ngờ lộ ra ngoài mặt.

Sử bà bà thấy vậy liền hỏi:

- Ngươi không tin ư?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Tại hạ bị Bạch sư phó bắt đem đi đến miếu Thổ địa, chính mắt đã được nhìn thấy bọn sư huynh sư đệ y ra chiêu tập dượt với nhau và trong lòng còn nhớ được một ít. Tại hạ biết là kiếm pháp phái Tuyết Sơn thực… thực là…

Sử bà bà tức giận quát hỏi:

- Thực là làm sao?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Thực là… giỏi quá!

Sử bà bà nói:

- Ngươi thấy bọn sư huynh sư đệ chúng tập dượt trong một buổi và đã học được gì? Sao ngươi biết được là hay là dỡ? Ngươi thử biểu diễn lại ta coi!

Thạch Phá Thiên nói:

- Những cái tại hạ học được hãy còn nông cạn lắm, làm gì mà ghê gớm được như Bạch sư phó?

Sử bà bà nghe chàng nói ngớ ngẩn không khỏi cười rộ.

A Tú cũng không nhịn được nàng khẽ mỉm cười.

Sử bà bà nói:

- Thằng lỏi Bạch Vạn Kiếm sẵn có tư chất thông minh lại dụng công siêng năng luyện tập từ lúc nhỏ đến nay đã được hơn hai mươi năm. Thế mà ngươi mới coi một buổi lại muốn kiếm pháp "lợi hại" như hắn thì thiệt làm cho người ta phải tức cười nẻ ruột.

A Tú đỡ lời:

- Nhưng nhưng! Ý đại ca đây muốn nói là Bạch sư phó kiếm pháp lợi hại. Y không đủ tài diễn tả bằng Bạch sư phó được.

Sử bà bà nheo mắt nhìn A Tú, lại quay sang ngó Thạch Phá Thiên nói:

- Được rồi! Ngươi cứ thử biểu diễn để ta coi xem nó ghê gớm đến thế nào?

Thạch Phá Thiên biết mụ có ý diễu mình thì thẹn đỏ mặt lên. Chàng lượm một cành cây ở dưới đất tuốt lá và bẻ những nhánh nhỏ để dùng làm thanh trường kiếm rồi bắt chước Hô Diên Vạn Thiện và Văn Vạn Phu ra chiêu. Miệng chàng hô:

- Đây là chiêu thứ nhất.

Tay chàng phóng "kiếm" ra đâm tới.

Sử bà bà cười ha hả nói:

- Mới chiêu thứ nhất đã trật rồi!

Thạch Phá Thiên càng đỏ mặt hơn. Chàng buông tay xuống.

Sử bà bà nói:

- Diễn nữa đi! Diễn tiếp đi! Ta muốn coi kiếm pháp "ghê gớm" của phái Tuyết Sơn.

Thạch Phá Thiên mắc cở quá, muốn liệng cành cây đi. Nhưng chàng liếc mắt nhìn A Tú thì thấy nàng lộ vẻ rất ân cần. Nàng nhìn Thạch Phá Thiên bằng con mắt thiết tha như để cổ võ, để khuyến khích tuyệt không có ý gì là chế diễu chàng cả, Thạch Phá Thiên thấy thế trong lòng được an ủi rất nhiều. Chàng liền xoay tay lại phóng kiếm ra.

Thạch Phá Thiên ra chiêu rồi chỉ sợ nhiều mình nhớ không đúng để cho Sử bà bà chế diễu. Chàng không để mắt nhìn ra ngoài nửa và cứ trông thẳng tiếp tục phóng kiếm ra hết chiêu này đến chiêu khác.

Thạch Phá Thiên sử được bảy tám chiêu rồi, chàng sực nhớ lại hôm ở miếu Thổ địa, Thạch phu nhân cùng chàng chiết giải những kiếm chiêu, nên càng về sau đường kiếm càng thuần thục. Kiếm phong rít lên veo véo.

Nét mặt Sử bà bà cùng A Tú tươi cười, tuy nụ cười của mỗi người có một ý nghĩa khác nhau, nụ cười của mụ Sử còn ngụ ý chế diễu mà nụ cười của A Tú tỏ ra con người dịu dàng văn nhã, nhưng cả hai người đều phát giác ra kiếm chiêu của Thạch Phá Thiên tựa hồ đúng cách mà thực ra hãy còn sai trật, để sơ hở hàng trăm chỗ. Chiêu thức tuy dày đặc mà mà thật thưa thớt.

Hai người càng coi lâu, sắc mặt càng biến đổi. Những ý nghĩ khinh khi giảm bớt đi dần dần, vẻ mặt kính nể mỗi lúc một gia tăng.

Thạch Phá Thiên sử hết bảy mươi hai đường kiếm của phái Tuyết Sơn một cách bừa bãi, có khi đảo lộn cả thứ tự và thực ra chàng chỉ đi được có sáu mươi bảy đường còn năm đường chàng quên đứt không sao nhớ ra được. Chàng biểu diễn xong, Sử bà bà cùng A Tú đưa mắt nhìn nhau. Cả hai người cùng biết rằng kiếm pháp của phái Tuyết Sơn mà Thạch Phá Thiên đã học chưa đến được chỗ hoàn toàn và hiển nhiên chàng chưa được người truyền thụ một cách chân chính, nhưng về phần nội lực thì thật là cường mạnh, trên đời ít có.

Thạch Phá Thiên thấy hai người lặng lẽ không nói gì, chàng rón rén bỏ cành cây làm kiếm xuống rồi nói:

- Tại hạ thật là ngu xuẩn, mới cách mười bữa mà đã quên nhiều chỉ còn nhớ lỏm bỏm, khiến cho hai vị phải cười vỡ bụng.

Sử bà bà hỏi:

- Có phải ngươi nói là đã coi bọn đệ tử phái Tuyết Sơn luyện kiếm trong miếu Thổ địa nào đó rồi học lén được bấy nhiêu phải không?

Thạch Phá Thiên thẹn đỏ mặt lên đáp:

- Tại hạ cũng biết rằng học lén võ công của người ta là điều không nên làm. Nhưng khi đó thấy kiếm pháp của họ cực kỳ tinh diệu rồi bất giác nhập tâm được bấy nhiêu.

Sử bà bà nói:

- Mới có một buổi mà ngươi đã học nhiều thế thì thật là ngươi có tư chất thông minh đặc biệt, xem ra ngươi có thể học được Kim Ô đao pháp của ta đó. Thôi bây giờ chúng ta làm thế này. Ngươi phải bái ta làm sư phụ.

A Tú vội xen vào ngắt lời:

- Nhưng Nhưng! Thế không được.

Sử bà bà lấy làm kỳ hỏi:

- Sao lại không được?

A Tú mặt đỏ bừng lên ấp úng đáp:

- Như vậy tôn nữ phải kêu y bằng sư thúc tự nhiên chịu thấp hơn y một bậc hay sao?

Sử bà bà sa sầm nét mặc nói:

- Sư thúc thì sư thúc chứ sao mà không được? Nếu lão quái Đinh Bất Tứ tìm đến đây để bức bách ta phải quay về đảo Bích Loa thì đến nước cả hai bà cháu lại phải nhảy xuống sông tự tử. Bây giờ chỉ còn đường truyền dạy võ công cho gã Đại Tống Tử này một cách gấp rút thì may ra mới chống cự được với hắn. Hiện giờ mình đương lâm vào tình thế cấp bách thì còn đâu nệ vai vế cao thấp thế nào được? Đại Tống Tử! Nay ta định sáng lập môn phái thu ngươi làm đồ đệ đầu tiên. Vậy ngươi có chịu bái sư không?

Thạch Phá Thiên bản tính thuần hòa, Sử bà bà đã muốn chàng bái sư, chàng muốn theo ngay, nhưng nghe A Tú bảo không muốn kêu mình bằng sư thúc, nên chàng không khỏi ngần ngừ.

Sử bà bà lại giục:

- Ngươi quỳ xuống dập đầu đi! Ngươi sẽ là truyền nhân chính thống của phái Kim Ô ta. Ta là tổ sư sáng lập môn phái và ngươi là đệ tử đời thứ hai.

A Tú đột nhiên nghĩ ra điều gì, nàng tủm tỉm cười nói:

- Nhưng nhưng! Kính cẩn mừng nhưng nhưng dựng ra môn phái lại được đại ca đây bái nhưng nhưng làm sư phụ. Vậy là nhưng nhưng được an ủi trong lòng. Tôn nữ không phải là đệ tử phái Kim Ô. Thế là chúng ta ở hai phái riêng biệt thì tôn nữ bất tất phải kêu y bằng sư thúc.

Sử bà bà chỉ nóng việc sáng lập môn phái và thu đồ đệ, mụ không muốn nhiều lời với A Tú, quay ra giục Thạch Phá Thiên:

- Mau quỳ xuống lạy ta tám lạy!

Thạch Phá Thiên thấy A Tú không có điều chi dị nghị nữa, chàng hoan hỉ quỳ xuống trước mặt Sử bà bà dập đầu binh binh lạy tám lạy một cách rất thành thực, chứ không phải hời hợt, Sử bà bà sung sướng cười híp mắt lại nói:

- Thôi được rồi! Ngươi là một gã đồ nhi, ngoan ngoãn. Bây giờ giữa ta và ngươi là một nhà tình thế phải khác trước. Phái Kim Ô ta bữa nay bắt đầu sáng lập, ngươi nên đem hết tâm lực để học tập công phu của ta. Ngày sau thanh danh phái Kim Ô trên chốn giang hồ hay hay dở là ở ngươi đó, Đại Tống Tử!

A Tú bĩu môi mỉm cười ngắt lời:

- Nhưng nhưng đã đứng làm tổ sư phái Kim Ô mà đồ đệ đầu tiên của quý phái lại là một tay anh hùng quán thế. Vậy thì cái danh hiệu "Đại Tống Tử"

không làm rạng rỡ cho môn phái được.

Sử bà bà nói:

- Phải đấy! tên họ ngươi la chi! Đối với sư phụ, ngươi không được giấu diếm điều gì hết.

- Dạ dạ! Má má thường kêu đồ đệ bằng Cẩu Tạp Chủng. Bọn người bang Trường Lạc đưa về Tổng đà lại nhận đệ tử là Bang chủ Thạch Phá Thiên, nhưng thực ra có phải phải đâu. Có điều… có điều đệ tử không biết tên họ mình chân chính là gì.

Sử bà bà hứ một tiếng rồi nói:

- Sao lại gọi bậy bạ là Cẩu Tạp Chủng được? Có lẽ má má ngươi theo họ ta là họ Sử. Đệ tử đời thứ hai phái Kim Ô biết dùng chữ gì bây giờ? Được rồi! Bọn đệ tử phái Tuyết Sơn là Bạch Vạn Kiếm, Phong Vạn Lý, Cảnh Vạn Chung rồi còn những "vạn" gì nữa. Vậy bây giờ chúng ta phải dùng số lớn gấp vạn lần của họ. Chúng ta dùng chữ "ức" gã họ Bạch đã kêu là Bạch Vạn Kiếm. Vậy ta đặt tên cho ngươi là Sử Ức Đao.

Tưởng giấc mơ người ngọc rơi châu

Thạch Phá Thiên từ ngày cha mẹ đẻ chưa bao giờ có họ tên chính. Ai muốn kêu bằng Cẩu Tạp Chủng cũng được, bằng đại tống tử cũng xong, hay bằng Thạch Phá Thiên gì gì đi nữa, chàng cũng chẳng quan tâm. Hễ ai gọi chàng là chàng đáp liền, tuyệt không để ý đến người ta có khinh mạn mình hay không.

Sử bà bà khoan khoái vô cùng, mụ phấn khởi tinh thần nói:

- Kim Ô đao pháp của ta đây ngay từ sáu năm về trước đã hoàn toàn lắm rồi. Có điều người sử đao pháp này nội lực phải cực kỳ thâm hậu, nếu không thì những chỗ biến ảo kỳ diệu chẳng thể phát huy được… Lần này bất ngờ gặp Đinh Bất Tứ ở trên sông Trường Giang. Lão quỷ đó mời ta lên đảo Bích Loa. Nếu không gây một cuộc ác đấu để hắn biết tay thì hắn không chịu chùn nhụt, Ta liền cùng A Tú luyện môn "Vô Vọng thần chú".

Khi luyện thành rồi, ta sử Kim Ô đao pháp còn thị sử… Ngọc Thố kiếm pháp, thành thế mặt trời, mặt trăng vần chuyển.

Đừng nói một tên Đinh Bất Tứ nhỏ mọn, mà ngay những hạng lão yêu ở các bang môn tà đạo, hay những tay cao thủ đệ nhất những phái chính, tà, hễ nhìn thấy là sợ mất vía, cắm đầu chạy trối chết. Chẳng ngờ chỉ vô ý một chút, A Tú bị nội tức chạy lạc đường. Ta hốt hoảng lại cứu thị rồi cả hai người cùng bị tẩu hoả, biến thành phế nhân.

Sử bà bà vốn tính thẳng thắn. Mụ đã thu Thạch Phá Thiên làm đồ đệ là nói huỵch tẹt ra hết, chẳng giấu diếm gì.

Sử bà bà lại nói tiếp:

- May ngươi được có một nội lực vô cùng thâm hậu. Ngươi đúng là người có đủ tư cách để luyện Kim Ô đao pháp. Đao pháp không giống như kiếm pháp. Kiếm pháp lấy sự mau lẹ nhẹ nhàng làm hay. Nhưng đao pháp lại cần đĩnh đạc thâm trọng làm cốt. Cành cây này nhẹ quá. Ngươi phải lượm một cành khác lớn hơn và nặng hơn mới được.

Thạch Phá Thiên vâng lời, liền chạy vào rừng kiếm thì thấy một cây khá lớn đã gãy lưng chừng, chỉ còn lại đoạn gốc. Dưới gốc cây này còn một lưỡi đao chặt củi bỏ đó. Chàng cúi xuống lượm lưỡi đao lên xem thì thấy chuôi đao đã mục nát, mà lưỡi đao cũng mẻ cờm mẻ cớm.

Chàng chẳng hiểu con đao này ai bỏ đây từ bao giờ. Chàng nhắc lưỡi đao

thấy nặng chĩu tay thì nghĩ bụng:

- Tuy đây chỉ là một con đao chặt củi đã han gỉ, nhưng cũng còn hơn là dùng cành cây để làm đao.

Thế rồi chàng nhổ lưỡi đao ra cắm vào một cành cây khác để làm cán xong, hăm hở chạy về.

Sử bà bà cùng A Tú thấy Thạch Phá Thiên cầm con dao chặt củi đã han gỉ chạy về thì không khỏi bật cười.

A Tú cười nói:

- Nhưng nhưng! Bữa nay quí phái mở lễ đại điển khai sơn mà dùng thanh "bảo đao" này để truyền võ công cho khai sơn đại đệ tử thì không khỏi… có điều khiếm khuyết.

Sử bà bà hỏi:

- Làm sao mà khiếm khuyết? Phái Kim Ô ta rồi đây danh vang bốn bể tiếng dạy võ lâm toàn là nhờ ở thanh… "bảo đao" khởi nghiệp này. Ha ha!

Mụ nói đến hai chữ "bảo đao" rồi chính mình không nhịn được đoạn cả ba người cùng cười ồ.

Sử bà bà hỏi:

- Hay lắm! Bây giờ ngươi hãy ghi nhớ. Đệ nhất chiêu về Kim Ô đao pháp là "Khai Môn Chấp Đạo".

Mụ lượm một cành cây giả làm đao thủ thế rồi nói:

- Chân tay ta bất lực, ra chiêu không được mau lẹ. Còn người xử chiêu càng mau càng tốt.

Thạch Phá Thiên giơ con dao chặt củi lên theo đúng cách thức ra chiêu thật mau.

Sử bà bà gật đầu nói:

- Hay lắm! Người thuộc chiêu thức rồi phải sử cho lẹ hơn nữa. Chiêu "Khai Sơn Chấp Đạo" này là để khắc chế chiêu "Thương Tùng Nghinh Khách" của phái Tuyết Sơn. Bọn chúng giả nhân giả nghĩa nói là đón khách. Chúng ta nói thẳng ngay là đón giặc, vì đối phương xá dài hành lễ mà trong tâm lại là đạo tặc.

Chiêu thứ hai là "Mai Tuyết Phùng Hạ" để khắc chế chiêu "Mai Tuyết

Tranh Xuân" của họ. Bọn phái Tuyết Sơn dùng kiếm pháp nào là tuyết hoa sáu cánh, nào là hoa mai bảy đón. Chúng ta kêu chiêu này bằng "Mai Tuyết Phùng Hạ" vì đến mùa hạ thì hoa tuyết còn gì là oai phong? Chiêu "Mai Tuyết Tranh Xuân" là một chiêu rất phức tạp. Lúc Thạch Phá Thiên còn ở Tổng đà bang Trường Lạc, chàng đã từng thấy Bạch Vạn Kiếm sử rồi. Kiếm quang tới tấp uy thế mãnh liệt. Còn chiêu "Mai Tuyết Phùng Hạ" này dùng vào đao pháp cũng chỉ trong chớp mắt là phóng trên ba đao, dưới ba đao, tả ba đao, hữu ba đao. Liền một lúc cộng mười hai đao. Chiêu thức này dùng một kình lực mãnh liệt và mau lẹ để giả trừ kiếm chiêu phức tạp của đối phương, tựa hồ ánh nắng mùa hạ rọi vào hoa tuyết từng điểm một.

Chiêu thứ ba là "Thiên Quân Áp Đà" dùng để chế khắc chiêu thức "Song Đà Tây Lai" của phái Tuyết Sơn.

Chiêu thứ tư là "Đại Hải Trầm Sa" khắc chế "Phong Sa Mãng Mãng".

Chiêu thứ năm "Trưởng Giả Chiết Chi" khắc chế chiêu "Ám Hương Sơ Ánh".

Mỗi chiêu đap pháp đều có những tên gọi rất cổ quái và chiêu nào cũng phản lại với tên chiêu thức của phái Tuyết Sơn. Tuy những tên chiêu thức nghe có vẻ cổ quái, song đao pháp lại tinh diệu vô cùng!

Thạch Phá Thiên chẳng biết chữ gì, mà những tên chiêu thức về đao pháp và kiếm pháp đều là chữ sách, nên chàng chẳng hiểu gì hết và dĩ nhiên không thể nhớ được, chàng đành dụng tâm ghi nhớ lấy bộ vị cùng thủ thế lúc ra chiêu.

Sử bà bà miệng nói ty cất, chậm chạp sử chiêu thức.

Thạch Phá Thiên ra chiêu không đúng, lập tức mụ sửa lại ngay. Bữa nay chàng học đao so với ngày học kiếm ở trong Miếu thổ địa khác nhau xa.

Sử bà bà truyền thụ cho chàng mười chiêu rồi đã cảm thấy cực kỳ nhọc mệt, mụ ngồi nhắm mắt dưỡng thần để cho Thạch Phá Thiên tự luyện lấy.

Sau chừng nửa giờ, Sử bà bà lại tiếp tục truyền thụ cho chàng mười tám chiêu.

Đến lúc trời đã hoàng hôn mới truyền thụ xong bảy mươi hai chiêu.

Sử bà bà nói:

- Kiếm pháp Tuyết Sơn có bảy mươi hai chiêu. Võ công phái Kim Ô ta chỗ nào cũng cần hơn họ một bậc, nghĩa là có bảy mươi ba chiêu để phá bảy mươi hai của đối phương. Vậy còn chiêu cuối cùng ngươi hãy coi đây!

Mụ nói song đưa cành cây lên cao chém thẳng xuống rồi nói tiếp:

- Khi ngươi sử chiêu này cần phải nhảy lên không để cả thân mình cùng đè xuống. Mụ liền dạy chàng nhảy vọt lên thế nào, vận kình ra sao cùng là cách phong tỏa những khe hở để đối phương có thể do đó mà chạy trốn.

Thạch Phá Thiên trầm tư một lúc rồi hành động đúng như Sử bà bà. Chàng vọt lên đánh vù một tiếng. Người chàng đang lơ lửng trên không liền vung đao chém xuống. Lưỡi dao chưa tới mà dưới đất cát bụi bay mù. Cỏ đứt lá rụng tơi bời, bị đao phong cuốn lên như nhảy múa, quả nhiên uy lực mãnh liệt ghê người!

Thạch Phá Thiên chém xuống một nhát rồi thu thế đứng yên. Lúc chàng nhìn tới Sử bà bà thì thấy sắc mặt mụ lợt lạt. Chàng day lại nhìn A Tú thấy nàng mắt dương to, chân lệ đầm đìa tỏ vẻ rất đau lòng.

Thạch Phá Thiên rất lấy làm kỳ. Chàng ấp úng hỏi Sử bà bà:

- Chiêu thức này tại hạ sử có đúng không?

Sử bà bà không nói gì. Hồi lâu mụ mới vẫy tay đáp:

- Đúng rồi!

Mụ ngẩng người ra một lúc rồi nói tiếp:

- Chiêu đó uy lực rất mạnh, không nên sử dụng một cách khinh xuất để khỏi hại lầm người tốt.

Thạch Phá Thiên nói:

- Dạ dạ! Người tốt thì quyết không nên gia hại.

Tối hôm ấy lúc chàng nằm ngủ mà trong lòng vẫn còn nghĩ lui tới về bảy mươi ba chiêu đao pháp. Chàng quên cả vụ cường địch ở bên ngoài đang xục tìm. May mà đảo Tử Yên này không rộng lớn mấy lại được cây cối rậm rạp, chẳng chịt lối đi. Bọn Bạch Vạn Kiếm không thể một lúc mà tìm tới nơi ngay được.

Mãi đến lúc trời đã bình minh, chàng liền trở dậy luyện tập đao pháp. Khi chàng luyện tới chiêu thứ bảy mươi ba, tung người lên không, vung đao chém xuống. Lần này uy lực càng mạnh hơn. Đao phong đập xuống mặt đất đánh binh một tiếng vang lên rất lớn.

Bỗng nghe A Tú lên tiếng:

- Sử… Sử đại ca! Đại ca dậy sớm nhỉ?

Thạch Phá Thiên quay lại nhìn thấy A Tú đứng tựa cửa thạch động. Cặp mắt trong sáng của nàng đang đăm đăm ngó chàng. Chàng liền nói:

- Cô nương cũng dậy sớm nhỉ?

A Tú hai má ửng hồng đáp:

- Tiểu muội tưởng chạy vào trong rừng một lúc cho mát mẻ và dãn xương cốt. Nếu được đại ca cùng đi thì hay lắm.

Thạch Phá Thiên đáp:

- Được lắm! Kinh mạch toàn thân cô nương đã đả thông rồi, chính là lúc nên hoạt động.

Hai người liền sánh vai đi vào trong rừng.

Đi chừng mười trượng thì đã vào đến chỗ rừng sâu. Lúc này ánh mặt trời chưa rọi tới, trong rừng mây mù lảng vảng chỉ trông thấy lờ mờ. Trên cây ngọn cỏ, khắp cả mình mẩy lẫn trên mặt A Tú tựa hồ bao phủ một tấm sa mỏng.

Trong rừng không một tiếng động ngoài tiếng bước chân sột sạt của hai người dẫm lên cỏ khô. Đột nhiên Thạch Phá Thiên nghe thấy bên mình có tiếng nức nở. Chàng quay đầu nhìn lại thì ra A Tú đang khóc. Những hạt châu trong như ngọc lăn qua má nàng từ từ nhỏ xuống, Thạch Phá Thiên giật mình kinh hãi ấp úng hỏi:

- A Tú cô nương!… Cô nương làm sao mà khóc?

A Tú không trả lời. Nàng đi thêm mấy bước rồi dang tay ra ôm lấy một cành cây khóc lóc thảm thiết hơn.

Thạch Phá Thiên hỏi:

- Tại sao vậy?… Có phải bà bà mắng cô nương không?

A Tú lắc đầu.

Thạch Phá Thiên lại hỏi:

- Hay là trong mình cô khó ở?

A Tú lại lắc đầu.

Thạch Phá Thiên hỏi nàng đến bảy tám nguyên nhân mà lần nào nàng cũng chỉ đáp lại bằng cái lắc đầu.

Trong khoảng khắc này, chàng không có quyết định gì. Chàng ôn lại những việc đã qua. Những người đàn bà cùng ở với mình từ mẫu thân qua Thị Kiếm rồi Đinh Đang. Hoa Vạn Tử… đều là người mau lẹ. Thạch phu nhân Mẫn Nhu tuy tính nết ôn hòa, nhưng là người lớn bệ vệ. Chàng chưa thấy ai như A Tú là một vị cô nương xinh đẹp dịu dàng mà hay thẹn thỏ, nên chàng không biết đối đãi thế nào cho phải.

A Tú càng khóc lóc thì lòng chàng càng hoang mang, rồi gạn hỏi:

- Vì lẽ gì mà cô nương buồn rầu? Cô nương có thể nói cho tại hạ biết được không?

A Tú nức nở đáp:

- Mọi sự… đều tại… Sử đại ca không tốt… Sử đại ca còn hỏi gì nữa?

Thạch Phá Thiên giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Không hiểu mình đã lầm lỗi điều chi?

Chàng đối với cô gái dịu dàng êm ái này một lòng kính cẩn. Nhưng chàng đã nói là chàng không tốt thì chàng yên trí ngay mình có điều gì lầm lỗi.

Chàng cất giọng run run hỏi:

- A… A Tú cô nương!… Tại hạ là một kẻ ngu xuẩn, đã làm điều sai quấy mà tự mình không hay. Xin cô nương nói cho tại hạ biết… Tại hạ thực là đáng chết.

A Tú nước mắt đầm đìa quay lại nói:

- Đêm qua tiểu muội nằm mơ, nghĩ đến mà kinh. Sử… đại ca đối với tiểu muội hung dữ!…

Nói tới đây nước mắt nàng tựa hồ một tràng hạt trân châu dứt dây từng hạt kế tiếp nhau rớt xuống.

Thạch Phá Thiên rất lấy làm kỳ hỏi:

- Tại hạ đối với cô nương đã làm điều chi hung dữ?

A Tú vừa khóc vừa nói:

- Phải rồi! Tiểu muội nằm mơ thấy… Sử đại ca thi triển chiêu số của phái Kim Ô, từ trên không vung đao bổ xuống chém chết tiểu muội!!

Thạch Phá Thiên sửng sốt đột nhiên vung quyền lên đánh thật mạnh vào

trước ngực mình hai mươi thoi rồi nói:

- Đáng chết lắm! Đáng chết lắm! Té ra tại hạ đã khủng bố cô nương trong giấc mộng.

A Tú đang khóc phải bật cười nói:

- Sử đại ca! Đó là tiểu muội nằm mơ đấy chứ. Trách đại ca thế nào được?

Thạch Phá Thiên thấy trên má trắng như ngọc của A Tú còn đọng lại mấy giọt lệ. Miệng cười tươi như hoa nở, những giọt lệ này tô điểm thêm cho vẻ đẹp của nàng, khiến người trông càng mê mẩn tâm thần.

Thạch Phá Thiên bất giác đứng ngây người ra.

A Tú hai má ửng hồng vì e thẹn. Người nàng hơi rung động, khiến cho mấy hạt lệ tự nhiên lăn xuống.

Nàng nói:

- Tiểu muội đã nằm mơ là hay trúng lắm. Vì thế mà tiểu muội sợ sau này sẽ có ngày đại ca sử chiêu đó làm chết tiểu muội thật.

Thạch Phá Thiên lắc đầu lia lịa nói:

- Không có! Không có! Tại hạ cam quyết không khi nào có được. Đừng nói tại hạ chẳng bao giờ hạ sát mà cô nương có giết tại hạ nữa, tại hạ cũng quyết không trả đòn…

A Tú lấy làm lạ ngắt lời:

- Tại sao tiểu muội có ý giết đại ca mà đại ca không trả đòn?

Thạch Phá Thiên giơ tay lên gãi đầu rồi ngớ ngẩn cười đáp:

- Tại hạ… cảm thấy rằng… bất luận cô nương sai bảo điều gì, tại hạ nhất nhất vâng theo. Khi cô nương đã muốn giết tại hạ mà tại hạ còn chống lại không để cô nương hạ sát tất nhiên cô nương chẳng đặng vui lòng. Chi bằng để cô nương hạ sát là hơn.

A Tú đứng thộn mặt ra. Nàng thấy Thạch Phá Thiên nói câu này với cả tấm lòng thành thực xuất phát từ tâm khảm thì không khỏi không cảm động. Mắt nàng lại đỏ hoe nàng hỏi:

- Tại sao… Sử đại ca lại tốt với tiểu muội đến thế?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Chỉ cầu sao cho cô nương được vui vẻ là tại hạ lấy làm mãn nguyện lắm rồi A Tú cô nương! Tại hạ chỉ mong ngày nào cũng được trông thấy cô nương!

Trong bụng chàng nghĩ thế nào là ngoài miệng nói ra như vậy.

A Tú tuy còn nhỏ hơn Thạch Phá Thiên mấy tuổi nhưng về nhân tình thế thái nàng lại hiểu hơn chàng nhiều.

Nàng nghe chàng nói như vậy thì biết ngay chàng muốn tỏ tình ý muốn cùng mình tính chuyện chung thân kết thành quyến thuộc bất giác bẽn lẽn vô cùng mặt đỏ ra đến mang tai, rồi từ từ cúi đầu xuống.

Một lúc lâu, cả hai người, đều im lặng.

Sau A Tú vẫn cúi đầu, nàng nói:

- Tiểu muội biết đại ca là người tốt. Huống chi ở trong con thuyền đó… Chúng ta… cùng gối đầu… Tiểu muội… thà chết, chứ không chịu theo người khác.

Y¨ nàng muốn nói: Trong cõi u minh, dường như trời đã an bài, đại ca bị trói chặt mà lại chui vào chỗ nằm của tiểu muội, ngủ chung một đêm. Những câu này chưa thốt ra. Nàng nói đến câu: "Chúng ta… cùng gối đầu" rồi mấy câu sau nói nhỏ đi như tiếng muỗi vo ve cơ hồ nghe không rõ.

Thạch Phá Thiên không hiểu đó là những lời minh thệ của A Tú, nhưng chàng cũng biết mấy câu đó là nàng đối với mình rất tốt. Chàng vui sướng như mở cờ trong bụng, nói ngay:

- Giả tỷ trên đảo này chỉ có ba người là nhưng nhưng, cô nương và tại hạ thì hay biết chừng nào! Chúng ta vĩnh viễn ở đây với nhau. Nhưng lại còn Bạch Vạn Kiếm, nào Đinh Bất Tam gia gia… khiến cho bọn mình lúc nào cũng nơm nớp lo sợ.

A Tú ngửng đầu lên nói:

- Dù Đinh Bất Tam hay Bạch sư phó, tiểu muội cũng không sợ, mà chỉ sợ đại ca giết tiểu muội thôi.

Thạch Phá Thiên vội nói:

- Chẳng thà tại hạ tự sát trước, chứ quyết không đụng đến một ngón tay của cô nương.

A Tú giơ tay mình lên nhìn.

Lúc này ánh mặt trời đã xuyên qua kẽ lá chiếu vào trong rừng, rọi mấy ngón tay A Tú coi bóng loáng như ngọc.

Thạch Phá Thiên không nhịn được nữa, nắm lấy tay nàng đặt lên môi mà hôn mạnh một cái. A Tú la lên một tiếng:

- Úi chao!

Nàng vội rút tay về. Nội tức lại chạy lạc đường, chân tay rã rời, nàng tựa vào gốc cây thở hồng hộc.

Thạch Phá Thiên sợ nàng tức giận vội nói:

- A Tú cô nương! Cô nương đừng trách. Tại hạ… Tại hạ thực không… có ý làm điều tội lỗi với cô nương.

Ta tha được người hãy tha ngay

A Tú thấy Thạch Phá Thiên lo lắng trán toát mồ hôi nhỏ giọt thì trong lòng bất nhẫn. Nàng lại đặt bàn tay trái nhỏ nhắn lên lòng bàn tay to lớn của chàng, rồi nói bằng một giọng ngọt ngào:

- Sử đại ca không có lỗi gì với tiểu muội cả.

Thạch Phá Thiên nghe nàng nói vậy mừng rỡ vô cùng. Trái tim đập loạn lên. Chàng nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng và không dám đặt môi vào hôn nữa.

A Tú điều hòa hơi thở một lúc rồi nói:

- Đại ca đã đả thông kinh mạch cho nhưng nhưng cùng tiểu muội, nhưng không biết đến năm nào tháng nào mới khôi phục lại được công lực?

Thạch Phá Thiên chẳng hiểu gì về vụ vận công bị tẩu hỏa mà chàng cũng chẳng biết kiếm lời an ủi, chỉ nói theo ý nghĩ của mình:

- Mong sao cho Đinh Bất Tứ đừng tìm đến chúng ta. Như thế thì trong thời gian công lực của nhưng nhưng cùng cô nương chưa phục hồi cũng không có gì đáng ngại.

A Tú mỉm cười nói:

- Bây giờ nhưng nhưng tiểu muội đâu có phải là nhưng nhưng đại ca nữa? Người là đại tổ sư sáng lập Kim Ô phái. Thế mà sao đại ca cũng không kêu người bằng một tiếng "Sư phụ".

Thạch Phá Thiên nói:

- Tại hạ đã quen miệng mất rồi, bây giờ muốn đổi lại khó quá. A Tú cô nương…

A Tú ngắt lời:

- Sao đại ca cứ kêu tiểu muội một điều cô nương hai điều cô nương cho có vẻ khách sáo như vậy?

Thạch Phá Thiên vội đáp:

- Dạ dạ! Cô nương chỉ giáo cho tại hạ kêu bằng gì mới phải.

A Tú hai má ửng hồng nghĩ bụng:

- Sao y không kêu mình bằng Tú muội cho hợp lý và có thế mình mới tiện kêu y bằng đại ca. Tuy nàng nghĩ vậy nhưng rụt rè không dám nói ra. Sau mới bảo chàng:

- Đại ca cứ kêu tiểu muội bằng A Tú là xong. Còn tiểu muội kêu đại ca bằng gì được?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Cô nương muốn kêu tại hạ bằng gì xin cứ tuỳ ý.

A Tú cười hỏi:

- Tiểu muội kêu đại ca bằng Đại Tống Tử, đại ca có tức không?

Thạch Phá Thiên cười đáp:

- Thế là hay lắm chứ, sao tại hạ lại tức được?

A Tú cất tiếng oanh, hô lên:

- Đại Tống Tử!

Thạch Phá Thiên đáp ngay:

- Hay lắm! A Tú!

A Tú cũng thưa lên rồi hai người trông nhau mà cười. Trong lòng đều vui sướng không bút nào tả xiết.

Thạch Phá Thiên nói:

- A Tú đứng lâu mỏi mệt. Chúng ta ngồi xuống nói chuyện.

Hai người sóng vai ngồi dưới một gốc cây lớn. Nàng tóc dài rủ xuống vai. Ánh dương quang chiếu vào mớ tóc đen láy thành ra những điểm lấp lánh. Mớ tóc bên phải nàng xõa cả vào trước ngực Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên khẽ cầm lấy rồi dùng ngón tay chỉ rất nhẹ nhàng.

A Tú nói:

- Đại Tống Tử ca ca! Giả tỷ không được gặp ca ca thì nhưng nhưng cùng tiểu muội đều chết đuối dưới lòng sông rồi, còn đâu có lúc này nữa nhỉ?

Thạch Phá Thiên nói:

- Chúng ta vĩnh viễn cứ thế này ở với nhau cho ngày tháng trôi qua há chẳng vui thú ư? Sao lại học võ công để đánh giết nhau gây nên mối thương tâm cho mọi người? Tiểu huynh thiệt không sao hiểu được lòng người lại kỳ cục thế.

A Tú nói:

- Võ công nhất định cần phải học rồi. Trên cõi đời này số người bạc ác quá nhiều. Mình không đánh họ nhưng họ có tha mình đâu. Đánh người thì không quan hệ mấy nhưng giết người mà không cứu sống lại được nữa. Đại tống tử ca ca! Tiểu muội yêu cầu ca ca một điều được chăng? Thạch Phá Thiên sung sướng đáp:

- Làm sao lại không được? A Tú muội bảo làm gì là tiểu huynh làm như vậy.

A Tú nói:

- Kim Ô đao pháp của nhưng nhưng tiểu muội thiệt là lợi hại mà nội lực ca ca lại thâm hậu vô cùng. Sau khi luyện thành thì trong võ lâm khó có người đối thủ được với ca ca. Có điều tiểu muội vẫn băn khoăn là ca ca thì trung hậu thực thà mà người giang hồ thì tâm địa hiểm độc. Vì chém giết người Ca ca có rất nhiều kẻ thù, họ sẽ dùng quỷ kế để hại ca ca thì nhất định ca ca sẽ mắc mưu họ. Vì thế mà tiểu muội yêu cầu ca ca nên ít gây mối oan thù.

Thạch Phá Thiên gật đầu đáp:

- Thế là A Tú muội có lòng tốt với tiểu ca dĩ nhiên tiểu ca càng nên nghe lời A Tú muội.

Hai má A Tú lại phơn phớt màu hồng. Nàng nói:

- Từ đây ca ca đừng nói là điều gì cũng nghe tiểu muội mà ca ca bảo sao tiểu muội nhất định theo đúng như vậy. Có thế người ta mới khỏi cười là ca ca mất hết chí khí của bậc đại trượng phu.

Ngừng một chút, nàng lại nói tiếp:

- Tiểu muội coi nhưng nhưng truyền dạy Kim Ô đao pháp cho ca ca, chiêu nào cũng hung hãn hiểm độc đến chết người. Ngày sau ca ca cùng người động thủ tất lắm kẻ bị mất mạng. Như thế thì không gây thù oán sao được?

Thạch Phá Thiên nghe nói cả kinh. Chàng đáp:

- Tú muội nói phải lắm! Chi bằng tiểu huynh không học môn đó nữa và tiểu huynh sẽ xin nhưng nhưng đừng dạy là xong.

A Tú lắc đầu đáp:

- Phái Kim Ô chỉ có môn đao pháp đó mà thôi ngoài ra không có môn võ nào khác. Vả lại bất luận thứ võ công gì cũng đi đến chỗ đả thương hay giết người. Nếu không đả thương và không giết người thì không phải là võ công nữa. Tiểu muội chỉ yêu cầu ca ca khi động thủ với ai cũng nên nương tay. Hễ tha người được tha hãy tha ngay. Như vậy cũng hay lắm rồi.

Thạch Phá Thiên đáp:

- Hễ tha người được hãy tha ngay. Thật là một câu nói rất văn hoa. A Tú Muội! Nàng là người rất thông minh mới nói được những câu văn hoa như thế.

A Tú mỉm cười nói:

- Tiểu muội đâu có thông minh nghĩ ra được câu nói văn hoa đến thế? Đây là ở trong một bài thơ nào đó có câu:

Tứ xuất động lai vô địch thủ,

Đắc nhiên nhân xứ thả nhiên nhân.

Dịch:

Xuất động khôn tìm tay địch thủ,

Hễ tha người được hãy tha ngay.

Thạch Phá Thiên hỏi:

- Bài thơ nào vậy?

Chàng đã không biết chữ thì dĩ nhiên chẳng hiểu gì về thi từ ca phú.

A Tú đưa mắt nhìn chàng lộ vẻ kinh ngạc. Nàng chẳng biết chàng không hiểu thật mà cho là gặp sao hỏi vậy mà thôi. Nàng không trả lời vào câu hỏi, trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Khi nào trong thiên hạ không ai địch nổi mình thì mới nghĩ đến chuyện tha người. Bằng trái lại thì mình phải van xin người tha cho mà chưa chắc đã được. Đại Tống…

Đột nhiên nàng dừng lại mỉm cười nói tiếp:

- Nếu kêu đại ca bằng Đại Tống Tử ca ca thì thấy nó lòng thòng thế nào ấy. Vậy tiểu muội kêu bằng "đại ca" cho giản tiện hơn có được không?

Rồi nàng không chờ Thạch Phá Thiên trả lời, đã nói luôn:

- Tiểu muội yêu cầu đại ca tha người, nhưng bọn người võ lâm tâm địa nham hiểm giảo quyệt mà đại ca thì lòng dạ thẳng ngay. Đại ca không giết họ nhưng biết đâu họ chẳng nhân tấm lòng chân thật của đại ca mà lo mưu ám toán. Như vậy chẳng hóa ra tiểu muội làm hại đại ca ư? Đại ca ơi! Tiểu muội đã được coi người ta sử dụng một chiêu thức rất ảo diệu. Tiểu muội bắt chước họ thì triển cho đại ca coi nhé.

Nàng nói xong cầm lấy con dao chặt củi ở bên mình Thạch Phá Thiên, từ từ đứng dậy thủ thế rồi giơ ngang lưỡi đao đưa về phía trước. Đoạn nàng hướng mũi đao đưa sang mé tả, xoáy đao lại đâm chếch qua mé hữu. Sau cùng nàng vận đao hướng về mình rồi từ huyệt My Tâm trên trán lướt đao chém thẳng xuống.

Thạch Phá Thiên thấy tà áo nàng bay phất phới, kiểu cách cực kỳ mỹ diệu. Chàng không ngờ một cô gái yêu kiều, thướt tha khép nép, mà lại sử được chiêu số về đao pháp tinh diệu đến thế! Chàng nhìn A Tú ra chiêu trong lòng khoan khoái nhẹ nhàng, nên không chú ý nhớ được đao chiêu.

A Tú thu đao về lùi lại hai bước ôm đao mà đứng rồi nói:

- Lúc thu đao về xong vẫn cần vận động nội kình để bảo vệ cả bốn mặt đặng đề phòng địch nhân đánh lén.

Thạch Phá Thiên vẫn đứng ngẩn người ra mà nhìn nàng, dường như chàng cũng chẳng nghe thấy nàng đã nói gì. Nàng liền hỏi:

- Đại ca thấy thế nào? Chiêu thức này của tiểu muội tồi lắm phải không?

Thạch Phá Thiên sửng sốt đáp:

- Không phải, không phải! Diệu lắm! Hay lắm!

A Tú lại hỏi:

- Hay ở chỗ nào? Diệu ở nơi nào?

Thạch Phá Thiên đỏ mặt lên ấp úng đáp:

- Cái đó… Cái đó…

A Tú hờn mát nói:

- Biết mà! Đại ca là đại đệ tử phái Kim Ô, nên chẳng coi chiêu thức kém cỏi của tiểu muội vào đâu nữa.

Thạch Phá Thiên vội nói:

- Xin lỗi! Tiểu huynh… coi Tú muội ra chiêu hay lắm, nhưng quên mất không nhớ được đao pháp. A Tú cô nương!… Tú muội sử lại một lần nữa cho coi nào…

A Tú làm mặt giận nói:

- Không sử nữa!

Thạch Phá Thiên xá dài nói:

- Thỉnh cầu cô nương sử lại lần nữa.

A Tú cười đáp:

- Được rồi! Tiểu muội chỉ sử một lần nữa thôi, chứ chẳng có hơi sức đâu mà sử đến lần thứ ba. Nàng nói xong lại giơ đao lên múa tả đâm hữu vung lên bổ xuống, từ từ sử lại một lượt như trước.

Lần này Thạch Phá Thiên để hết tinh thần ghi nhớ thủ thế, bộ pháp, đao thức, phương vị của nàng.

A Tú lại đinh ninh dặn chàng thu đao về rồi vẫn phải phòng vệ địch nhân ám toán.

Thạch Phá Thiên nhất nhất ghi nhớ vào lòng, chàng đón lấy con dao chặt củi rồi theo đúng cách thức ra chiêu.

A Tú thấy chàng vừa học đã hiểu ngay thì trong bụng mừng thầm, trầm trồ khen ngợi:

- Đại ca! Đại ca thiệt là thông minh phi thường. Hễ dụng tâm là học được ngay. Chiêu đao đó kêu bằng "Bàng Xao Trắc Kích". Lưỡi đao đi tới đâu nội lực xô ra tới đó.

Thạch Phá Thiên nói:

- Chiêu thức này quả nhiên tuyệt diệu! Diệu ở chỗ chợt tả chợt hữu, lên xuống bất thường, khiến địch nhân không biết đâu mà đề phòng.

A Tú nói:

- Chiêu thức này còn diệu ở chỗ dùng để tha mạng cho người. Những tay cao thủ tỷ võ, binh khí đã vung lên rồi thành cuộc tỷ đấu nội lực cực kỳ hung hiểm. Kẻ yếu chẳng chết cũng bị trọng thương. Nếu đại ca kém người thì chẳng nói làm chi, nhưng bản lãnh hơn người mà không muốn hại đối

phương để họ toàn thân rút lui cũng là một việc rất khó. Chiêu "Bàng Xao Trắc Kích" này đã không hại người mà lại giữ mình không để người đánh bị thương. Cái hay là ở chỗ đó.

Thạch Phá Thiên thấy A Tú đứng tựa vai vào thân cây ra chiều nhọc mệt liền nói:

- A Tú muội mệt rồi! Ngồi xuống nói chuyện.

A Tú co đầu gối từ từ quỳ xuống rồi ngồi xổm lên gót chân. Nàng hỏi:

- Đại ca đã nghe rõ lời của tiểu muội chưa?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Hiểu rồi: Chiêu đó kêu bằng "Bàng xao… bàng xao gì nhỉ!"

Chàng không dụng tâm ghi nhớ mà bốn chữ "Bàng Xao Trắc Kích" chàng không hiểu rõ ý tứ, nên không nhớ được hết.

A Tú nói:

- Ha ha! Đại ca lại phân tâm rồi. Đại ca quay đầu đi đừng nhìn tiểu muội nữa.

A Tú nói câu này là để trêu cợt Thạch Phá Thiên. Ngờ đâu chàng bản tính hồn hậu chất phác lại tưởng là nàng nói thật quả nhiên chàng quay đầu đi không dám nhìn nàng nữa.

A Tú tủm tỉm cười nói:

- Cái đó kêu bằng "Bàng Xao Trắc Kích". Đại ca! Đại đa số nhân sĩ võ lâm đều là hạng hiếu danh. Một nhân vật nào đã nổi tiếng mà đả thương đại ca thì chẳng sao đâu, nhưng nếu họ bị hại về tay đại ca là họ khó chịu muốn chết. Vì thế mà lúc tỷ võ, hay hơn hết là đại ca để lối thoát cho họ. Nếu quả đại ca thắng rồi thì nên sử chiêu này chém Đông đánh Tây để người ngoài hoa mắt nên rồi mình lùi lại hai bước và thu binh khí về. Theo cách này thì người bàng quan không hiểu ai thắng ai bại và gỡ được thể diện cho đối phương, khỏi gây oán thù. Đoạn đại ca lại nói thêm một vài câu tán dương đại khái như: "Kiếm pháp các hạ thiệt là tinh diệu! Tại hạ khâm phục vô cùng. Bữa nay bất phân thắng bại. Vậy chúng ta hòa đi để kết bạn được chăng?" Đại ca làm như vậy là đối phương biết ngay mình có ý nhường nhịn đặng giữ thể diện cho họ và chắc họ kết bạn với đại ca ngay.

Thạch Phá Thiên nghe A Tú nói vậy thì trong lòng rất khâm phục chàng nói:

- A Tú! Hiền muội còn nhỏ tuổi mà sao đã hiểu được thế sự nhiều như

vậy? Phương pháp đó quả thật là hay!

A Tú lại cười nói:

- Tiểu muội nói xong rồi, đại ca quay đầu lại đi!

Thạch Phá Thiên quay lại nhìn A Tú thì thấy nét mặt nàng hớn hở tươi cười, lòng chàng bất giác cũng bâng khuâng mơ mộng.

A Tú nói:

- Tiểu muội có hiểu gì đâu. Đó chẳng qua là bọn người lớn làm như vậy hay nói những câu lịch sự đã nhiều, nên nhớ được một ít mà thôi.

Thạch Phá Thiên nói:

- Tiểu huynh luyện lại một lần nữa cho khỏi quên.

Nói xong chàng nhảy tung mình lên vung dao chặt củi thi triển chiêu "Bàng Xao Trắc Kích" luôn hai lượt.

A Tú gật đầu khen:

- Hay lắm rồi! Đại ca chẳng quên chỗ nào cả.

Thạch Phá Thiên hí hửng mừng thầm, từ từ đến ngồi bên A Tú.

A Tú bỗng thở dài nói:

- Đại ca ơi! Tiểu muội dạy đại ca chiêu "Bàng Xao Trắc Kích" đó, đại ca đừng nói với Nhưng Nhưng nhé!

Thạch Phá Thiên đáp:

- Được rồi! Tiểu huynh không nói đâu. Tiểu huynh cũng biết là Nhưng Nhưng không thích thế.

A Tú hỏi:

- Sao đại ca lại biết nhưng nhưng không thích?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Tú muội không phải người phái Kim Ô, tiểu huynh là đệ tử phái Kim Ô mà đi học võ công phái khác thì dĩ nhiên Nhưng Nhưng không thích.

A Tú cười hì hì nói:

- Kim Ô phái! Hà hà! Phái Kim Ô ư? Nhưng nhưng thiệt chẳng khác gì trẻ nít.

Thạch Phá Thiên nói:

- Tình thực thì Nhưng Nhưng Tú muội cũng có điểm còn giống tính nết con nít. Tỷ như Đinh Bất Tứ lão gia mời bà lên đảo Bích Loa du ngoạn, bà cứ đi chơi một chuyến đã sao? Việc gì lại kéo cả Tú muội nhảy xuống sông. Như thế thì bà to gan thật!

A Tú tủm tỉm cười nói:

- Hà hà. Đại ca nêu những cái đỡ của sư phụ lúc vắng người nhé! Tiểu muội mà cáo tố với người thì không chừng người sẽ rút gân lột da đại ca đó.

Thạch Phá Thiên tuy thấy nàng vừa nói vừa cười cũng biết là câu nói đùa, song lòng chàng không khỏi băn khoăn. Chàng nói:

- Từ đây tiểu huynh không nói nữa.

A Tú thấy Thạch Phá Thiên lộ vẻ hoảng hốt thì trong lòng không khỏi áy náy. Nàng biết nói đùa quá độ với con người thành thật như chàng là không nên. Nàng còn nghĩ cả đến mình đã dạy chàng chiêu "Bàng Xao Trắc Kích" chưa chắc đã có hại gì cho chàng, nhưng cảm thấy mình hãy còn có ý vị kỷ thì trong lòng cũng hơi hối hận. Nàng liền dịu dàng nói:

- Đại ca! Đại ca đã ưng lời tiểu muội sau này có động thủ với ai đã không giết hay đả thương người một cách khinh xuất, mà còn muốn giữ thể diện cho người nữa. Tiểu muội… rất lấy làm cảm kích. Tiểu muội chẳng biết lấy chi báo đáp vậy trước hết hãy tỏ lòng cảm tạ đại ca.

Nàng nói xong sụp xuống lạy Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên kinh hãi hỏi:

- Sao A Tú muội lại thi hành đại lễ này?

Chàng thấy A Tú sụp lạy cũng vội vàng quỳ xuống dập đầu đáp lễ.

Bất thình lình cách đó ngoài mười trượng có thanh âm một thiếu nữ tức giận quát lên:

- Úi chao! Đồ mặt dầy! Sao ngươi lại còn làm lễ bái thiên địa với kẻ khác?

Đúng là tiếng Đinh Đang.

Thạch Phá Thiên kinh hãi giật bắn người lên. Chàng cũng lớn tiếng la:

- Trời ơi!

Rồi đứng phắt dậy kêu lên:

- Đinh Đinh Đang Đang!

Quả thấy Đinh Đang từ ven rừng đầu kia vọt người chạy lại.

Đinh Bất Tam cũng theo sau nàng.

Thạch Phá Thiên vừa thấy hai người đã bở vía. Chàng khom lưng ôm A Tú vào trong tay rồi co giò chạy tuốt.

Thân pháp Đinh Bất Tam mau lẹ phi thường. Lão chỉ nhô lên hụp xuống mấy cái là đã vượt qua Thạch Phá Thiên đứng lại chặn đường.

Thạch Phá Thiên lại la lên:

- Trời ơi! Rồi chạy chênh chếch đi để trốn.

Khinh công chàng vốn dĩ chưa bằng Đinh Bất Tam, huống chi chàng còn ôm một người trong tay.

Chỉ trong chớp mắt Đinh Bất Tam đã đứng đằng trước chặn đường chàng.

Cuộc tỷ đấu giữa Bạch Vạn Kiếm và Đinh Bất Tứ

Lúc này Đinh Đang đã đuổi đến nơi.

Thạch Phá Thiên thấy trong tay nàng cầm thanh đao lá liễu sáng quắc thì sợ hết hồn.

Bỗng nghe Đinh Đang tức giận gầm lên:

- Đặt ngay con tiểu tiện nhân xuống để ta cho ả một nhát đao là rồi đời. Nếu không thì cả hai đứa đều chết hết.

Thạch Phá Thiên la lên:

- Không được! Không được!

Đinh Đang vung đao đánh "véo" nhằm chém xuống đầu A Tú.

Thạch Phá Thiên hoảng hốt. Hai chân nhảy vọt lên để tránh. Chàng sợ nhát đao kia đâm chết A Tú. Bất giác kình lực phát huy theo ý muốn, một luồng nội lực rất hùng hậu tự gan bàn chân đẩy mạnh lên.

Vù một tiếng! Người chàng nhảy vọt lên cao hơn ngọn cây. Đinh Đang và Đinh Bất Tam thấy kình lực chàng ghê gớm như vậy thì không khỏi giật mình kinh hãi.

Thạch Phá Thiên người còn lơ lửng trên không, miệng đã gầm lên:

- Trời ơi!

Chàng nghĩ bụng:

"Cái này rớt xuống thì đến bong gân gãy xương mất. A Tú mà bị Đinh Đang giết chết thì làm thế nào?"

Mắt chàng bỗng nhìn thấy hai chân hạ xuống cành tùng. Trong lúc hoang mang, chàng vận kình níu lấy rồi tiếp tục nhảy đi chỉ mong trốn được xa hơn một chút.

Bỗng nghe một tiếng rắc rắc. Cành tùng bị gãy rời người chàng bắn về phía trước mấy trượng. Tiếng gió vèo vèo bên tai. Người chàng bay đi rất mau.

Bỗng nghe A Tú ở trong lòng lên tiếng:

- Đại ca! Lúc hạ xuống thì đề khí cho nhẹ bớt đi…

Nàng chưa dứt lời thì hai chân Thạch Phá Thiên đã hạ xuống cành một cây tùng khác.

Lần này chàng theo lời A Tú hơi co đầu gối lại hãm bớt kình lực.

Lạ thay! Cành tùng chỉ chĩu xuống chớ không gãy, rồi lại bật lên đẩy người chàng đi vừa xa vừa cao hơn.

Tiếng quát mắng của Đinh Đang vẫn còn nghe thấy nhưng dần dần mỗi lúc một xa.

Thạch Phá Thiên thấy người chúi xuống rồi bị vọt lên thì rất lấy làm thích thú.

A Tú ở trong lòng chàng không ngớt chỉ điểm về phép vận kình.

Thạch Phá Thiên vốn dĩ nội lực có thừa bây giờ chàng hiểu được yếu quyết về khinh công nên nhảy nhót chuyền từ cành nọ sang cành kia một cách rất dễ dàng coi chẳng khác loài vượn loài khỉ. Thật là một niềm vui mà chàng chưa thấy qua bao giờ.

Chàng sung sướng nói:

- Cách này hay lắm! Cứ kiểu này tiếp diễn thì chúng ta không còn sợ gì bọn họ đuổi theo để chém giết nữa.

Thạch Phá Thiên nhìn thấy đã nhảy đến tận đầu khu rừng cây thì thốt nhiên có tiếng người quát và ánh mặt trời lấp loáng rõ ràng từ một thứ binh khí phản chiếu ra dường như đang có cuộc tranh đấu.

Thạch Phá Thiên nói:

- Nguy rồi! Bên kia có người không thể đi tới được.

Chân trái chàng điểm vào cành cây từ từ hạ xuống theo đúng cách của A Tú đã dạy. Chàng vừa đề khí vừa cho đầu ngón chân hướng xuống dưới. Tuy tay chàng ôm một người mà hạ xuống không phát ra tiếng động.

Chàng nấp vào sau một gốc cây tùng thò đầu nhìn ra ngoài. Bất giác chàng sợ quá giật nẩy mình lên. Trong một khu đất trống giữa rừng đang đánh nhau kịch liệt. Người cầm trường kiếm là Bạch Vạn Kiếm còn người tay không là Đinh Bất Tứ.

Mười mấy tên đệ tử phái Tuyết Sơn đều cầm kiếm trong tay đứng lác đác bao vây bốn mặt để trợ oai cho Bạch Vạn Kiếm.

Đinh Bất Tứ tuy không binh khí, nhưng hai tay lão nào chụp, nào chém, nào đánh nào điểm, nào đâm, nào móc, cũng lợi hại chẳng kém gì khí giới. Khi gặp Bạch Vạn Kiếm đâm tới lão uốn người đi để phản công.

Thạch Phá Thiên vừa coi mấy chiêu đã để hết tinh thần theo dõi. Chàng quên cả mình đang ôm một người trong lòng.

Thạch Phá Thiên đã học qua kiếm pháp phái Tuyết Sơn mà Đinh Bất Tứ sử dụng những chiêu thức có đến phân nửa lão đã dạy chàng, còn phân nửa tuy chàng chưa học nhưng đường lối liên tiếp rất có mạch lạc để chàng theo dõi.

Hai tay đại cao thủ này tỷ võ mà lại dùng đến quá nửa phần võ công chàng đã học qua, nên chàng coi rất lấy làm hứng thú. Chiêu nào chàng cũng nhớ như in vào óc.

Chàng thấy Đinh Bất Tứ tiếp tục tấn công. Hai tay lão như đao như kiếm lại như thương như kịch. Dường như lão bức bách Bạch Vạn Kiếm phải thủ nhiều mà công ít. Nhưng Bạch Vạn Kiếm đánh những đòn rất trầm trọng chứ không hoa mỹ.

Ngẫu nhiên ánh kiếm loé lên rồi lại thu về. Xem chừng Đinh Bất Tứ muốn thủ thắng cũng không phải là chuyện dễ. Nếu cuộc đấu còn kéo dài thêm thì e rằng Bạch Vạn Kiếm sẽ đoạt được thượng phong.

Trong con mắt Thạch Phá Thiên thì tình trạng là như vậy, nhưng Đinh Bất Tứ và Bạch Vạn Kiếm thì mỗi người có một quan niệm riêng.

Nguyên Đinh Bất Tứ tự phụ mình ngang hàng với phụ thân Bạch Vạn Kiếm là Uy Đức tiên sinh Bạch Tự Tại. Lão không muốn chịu tiếng là người lớn uy hiếp trẻ con. Chẳng những lão đưa tay không để chọi với trường kiếm mà còn định bụng trong vòng bảy mươi hai chiêu phải đoạt cho bằng được thanh trường kiếm của đối phương. Nhưng đến lúc động thủ lão không ngớt la thầm.

Lão từng tỷ đấu với mấy tên đệ tử phái Tuyết Sơn và tưởng Bạch Vạn Kiếm đủ giỏi tới đâu cũng chỉ có giới hạn mà thôi. Chẳng ngờ giữa sư huynh sư đệ với nhau mà tuyệt nghệ khác xa một trời một vực, thành ra lão cay đắng vô cùng.

Bạch Vạn Kiếm tuy cũng sử bảy mươi hai đường Tuyết Sơn kiếm pháp, nhưng hắn ra chiêu cực kỳ thần tốc mà biến hoá vô song. Nội lực thâm hậu, pháp độ nghiêm cẩn, nhất nhất theo đúng tác phong của những tay cao thủ bậc nhất. Dù mà Uy Đức tiên sinh Bạch Tự Tại giữa hồi tiếng tăm lừng lẫy giang hồ cũng vậy mà thôi.

Đinh Bất Tứ để hết tinh thần vào cuộc chiến đấu. Lão thi triển những công phu tiểu xảo nhảy nhót qua lại giữa luồng kiếm quang, gặp lúc nguy hiểm, lão đành mạo hiểm tính đường liều mạng cho cả hai bên cùng chết để bức bách những kiếm chiêu ác liệt của đối phương phải lùi lại.

Bạch Vạn Kiếm sẵn sàng nhượng bộ trong những trường hợp này, dường như hắn đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Kể về công lực thì Đinh Bất Tứ cao thâm hơn Bạch Vạn Kiếm một bậc, nhưng lão có thua là thua ở chỗ lên mặt kẻ cả, lấy tay không chọi với binh khí.

Khí Hàn Tây Bắc Bạch Vạn Kiếm há phải hạng tầm thường. Hắn đã cầm trường kiếm trong tay thì đối thủ có giỏi đến đâu và dùng binh khí hắn hoi muốn đánh bại hắn cũng không phải là chuyện dễ. Huống chi Đinh Bất Tứ lại tay không thì còn thắng thế nào được?

Hai bên qua lại thêm mấy chục chiêu nữa, Bạch Vạn Kiếm bỗng lên tiếng:

- Đinh tứ thúc! Tứ thúc lấy binh khí ra đi, nếu đấu tay không thì không địch nổi vãn bối đâu.

Đinh Bất Tứ tức mình quát lên:

- Thúi lắm! Làm gì mà ta chẳng đánh bại ngươi được? Ngươi hãy thử tiếp chiêu này đi!

Tay trái lão khoa lên thành đường vòng tròn, tay mặt phóng quyền qua đường vòng tròn, đánh thẳng ra. Chiêu thức này thiệt là quái dị.

Bạch Vạn Kiếm không hiểu phép giải khai, phải lùi lại một bước.

Đinh Bất Tứ bật lên tràng cười ha hả. Chân phải lão chí xuống đất, nhảy vọt người qua mé tả, dừng như gót chân có đặt lò so cho người bật tung lên. Hai chân lão còn lơ lửng trên không liền đá hất ra.

Bạch Vạn Kiếm lại lùi thêm một bước, vung kiếm lên cho đỡ trước mặt.

Đinh Bất Tứ chợt hữu thoáng ở đằng trước, vụt qua sau lưng.

Thạch Phá Thiên coi hoa cả mắt. Bỗng nghe đánh "roạc" một tiếng, ống quần bên phải Đinh Bất Tứ bị trúng kiếm. Nhát kiếm này tuy không làm cho Đinh Bất Tứ bị thương đến da thịt, nhưng để lại ống quần một vệt dài.

Bạch Vạn Kiếm thu kiếm về nói:

- Đa tạ tứ thúc đã nhân nhượng.

Nguyên những tay cao thủ tỷ võ đều cho như vậy là phân thắng bại rồi. Nhưng Đinh Bất Tứ thẹn quá hoá giận. Lão quát hỏi:

- Ai đã thua ngươi? Chiêu đó chẳng qua là ngươi gặp may mà thôi, chứ đáng kể vào đâu?

Lão vừa quát vừa phóng chiêu "Nghịch Thủy Hành Chu" tấn công Bạch Vạn Kiếm.

Bạch Vạn Kiếm đành phải vung kiếm lên đỡ. Chiêu kiếm của hắn vừa rồi rách đứt ống quần đối phương mà bảo là vận may kể cũng không sai, vì Bạch Vạn Kiếm vung kiếm lên đâm vừa gặp lúc Đinh Bất Tứ phóng cước đá ra, tựa hồ lão tự đưa ống quần mình vào mũi kiếm của đối phương nên mới bị rách. Đồng thời luồng chân lực mãnh liệt của Đinh Bất Tứ không hề chùn lại. Lão ra chiêu mỗi lúc một nặng nề hơn, càng đánh càng đi tới chỗ sút kém.

Bọn đệ tử phái Tuyết Sơn đều rất là đắc ý, có gã lên tiếng ca ngợi:

- Ngươi hãy coi chiêu "Nguyện Sắc Hơn Huỳnh" của Bạch sư ca thiệt là tinh diệu, như có như không, lờ mờ huyền ảo. Thế mới là đến được chỗ cốt tuỷ của Tuyết Sơn kiếm pháp. Đinh Bất Tứ tiên sinh chân tay luống cuống. Nếu Bạch sư ca mà chẳng lưu tình thì người tiên sinh đã bị đổ máu rồi.

Bỗng nghe có tiếng la:

- Thúi lắm!

Tiếng la này đồng thời ở hai nơi vang lên một là tự miệng Đinh Bất Tứ thốt ra, cái đó là lẽ dĩ nhiên chẳng lấy chi làm lạ, nhưng còn một tiếng phát ra từ gốc Tây Bắc.

Mọi người đều hướng mục quang về phía đó. Trong đám này, có Thạch Phá Thiên là khiếp sợ hơn hết. Nguyên về phía Tây Bắc, có hai người đứng sóng vai ở ven rừng thì một là Đinh Bất Tam và một là Đinh Đang.

Đinh Bất Tứ la lên:

- Lão Tam! Người ta đang động thủ tỷ thí, sao lão không đi đi? Còn đứng đó làm chi?

Tuy lão để hết tinh thần vào cuộc tỷ đấu với Bạch Vạn Kiếm, nhưng Đinh Bất Tam là chỗ huynh đệ tình thân, nên Đinh Bất Tam vừa la lên hai tiếng, lão đã biết ngay là huynh trưởng đã đến.

Đinh Bất Tam cười nói:

- Ta coi ngươi võ công chẳng tiến được chút nào.

Đinh Bất Tứ trong dạ rất bồn chồn. Lão biết rằng theo tình thế trước mắt thì mình không tài nào thủ thắng được. Song, ông anh xuất hiện vào lúc này lão càng khó chịu, la lên:

- Lão đứng bên chỉ tổ làm cho người ta rối ruột. Người ta đã phải phân tâm mở miệng nói với lão thì còn lòng dạ nào tỷ đấu với địch thủ nữa?

Đinh Bất Tam cười nói:

- Vậy ngươi đừng nói với ta nữa, hãy để hết tinh thần vào việc chiến đấu đi!

Đoạn lão quay lại bảo Đinh Đang:

- Tứ gia ngươi tự xưng là mình võ công quán thế thiên hạ vô địch, tựa hồ lão đối với gia gia lão còn ghê gớm hơn nhiều. Bây giờ ngươi mở mắt to nhìn thật kỹ xem Tứ gia ngươi đưa hai bàn tay bằng thịt bằng xương ra mà muốn đánh cho người ta dùng kiếm phải chịu thua, quì xuống van lạy. Ha ha! Ha ha! …

Tiếng cười của Đinh Bất Tam làm cho mọi người phải chấn động, nghe rất khó chịu.

Đinh Bất Tứ quát hỏi:

- Lão Tam! Lão cười khỉ gì vậy?

Đinh Bất Tam cười đáp:

- Ta cười ngươi chứ còn cười ai?

Đinh Bất Tứ càng tức giận hơn, gầm lên:

- Lão cười gì ta? Ta có chi đáng cười?

Đinh Bất Tam đáp:

- Ta cười ngươi suốt đời hiếu thắng. Bây giờ gặp bước nguy nan, ngươi ỷ vào ca ca giúp ngươi chăng?

Đinh Bất Tứ thét lên:

- Gã họ Bạch này là bọn hậu bối, nếu ta không nể mặt cha mẹ gã thì đã phóng một chưởng đánh chết gã rồi. Ta làm gì mà gặp bước nguy nan. Ai cần lão giúp đỡ, có chăng mượn lão cầm bình rượu hay bình nước tiểu còn

hay hơn…

Bỗng lão rú lên:

- Úi chao! Thằng lỏi con này! Mi thừa cơ lúc người ta nguy khốn mà…

Nguyên lão tay không tỷ đấu với Bạch Vạn Kiếm đã kém thế rồi. Lúc này lão phân tâm đối lời với Đinh Bất Tam, nên môn họ càng thêm sơ hở. Bạch Vạn Kiếm thừa cơ đâm vào dưới nách bên trái lão một nhát máu tươi chảy ra đầm đìa. Đinh Bất Tam và Đinh Bất Tứ tuy là hai anh em, nhưng ưa tranh hơi một đời gây gổ với nhau, chẳng ai chịu ai. Anh chẳng ra anh, em chẳng ra em. Nhưng lúc này Đinh Bất Tam thấy em bị thương cũng không khỏi đau lòng. Lão tức giận quát lên:

- Thằng nhóc con kia! Mi dám đả thương đệ đệ của lão gia ư?

Lão lún người xuống nhảy vọt lại rồi vung tay chụp vào sau lưng Bạch Vạn Kiếm.

Bạch Vạn Kiếm bị hai mặt giáp công, song hắn vẫn bình tĩnh. Phía trước hắn vung kiếm đâm Đinh Bất Tứ bách lão phải lùi lại một bước. Tiếp theo hắn xoay kiếm lại đâm chênh chếch tới Đinh Bất Tam.

Đinh Bất Tứ rất là hiếu thắng, la lên:

- Lão Tam! Tránh ra! Ai mượn lão giúp ta?

Đinh Bất Tam đáp:

- Ai giúp ngươi làm chi? Đinh lão tam này rất ghét kẻ tỷ đấu một cách bất công. Trước hết ta hãy vứt kiếm gã đi, đoạn làm cho người gã chảy máu, rồi mới để các ngươi tỷ đấu với nhau cho được công bằng…

Bọn đệ tử phái Tuyết Sơn thấy sư huynh bị hai người giáp công, hơn nữa Đinh Bất Tam lại là kẻ đại thù giết hai anh em đồng môn của chúng nên vừa thấy lão nhảy vào động thủ, chúng liền quát lên một tiếng rồi nhất tề xông ra.

Đinh Bất Tam gầm lên:

- Những quân mặt chó kia! Bọn mi không muốn sống nữa hay sao? Biết điều thì cút đi!

Ánh kiếm lấp loáng! Mấy lưỡi kiếm tua tủa đâm tới.

Đinh Bất Tam vừa né tránh vừa quát lên:

- Nếu bọn mi không cút đi thì lão gia phải giết người!

Bạch Vạn Kiếm biết bọn sư đệ mình nhất định không thể địch nổi Đinh lão tam. Lão đã nói giết người là giết người thực, chứ không phải chuyện chơi!

Hắn vội la lên:

- Các anh em hãy lui ra!

Bọn đệ tử phái Tuyết Sơn nhất nhất tuân theo hiệu lệnh của sư huynh không ai dám chống lại. Chúng vừa nghe Bạch Vạn Kiếm hô liền lập tức lui lại phía sau.

Đinh Bất Tam nhìn một gã đệ tử phái Tuyết Sơn béo chùn béo chụt mà thấp lùn chủn tên gọi Lý Vạn Sơn nói:

- Người đưa thanh kiếm của người cho ta mượn.

Lý Vạn Sơn tức giận nói:

- Được lắm! Đây ta cho lão mượn.

Rồi gã cầm kiếm, hướng mũi kiếm vào bụng Đinh Bất Tam phóng rất mạnh đánh "véo" một tiếng.

Không ngờ Đinh Bất Tam đưa tay trái ra theo mé bên chụp vào cổ tay mặt Lý Vạn Sơn khẽ vặn một cái, đoạt ngay được thanh kiếm, coi chừng như gã đã ríu ríu vâng lời cầm kiếm đưa lại cho lão.

Cái vặn tay vừa rồi cho cổ tay mặt Lý Vạn Sơn bị trật khớp.

Đinh Bất Tam lại phóng cước đá gã một cái lăn lông lốc. Còn những tên đệ tử khác phái Tuyết Sơn lại chống kiếm muốn nhảy vào viện trợ.

Đinh Bất Tam cầm trường kiếm trong tay. Lão để mũi kiếm đâm xuống đất rồi chạy vòng quanh hai người Bạch Vạn Kiếm và Đinh Bất Tứ một lượt vạch thành một vòng tròn đường kính chừng hai trượng.

Đoạn lão đứng lại nhìn bọn đệ tử phái Tuyết Sơn cất giọng lạnh lùng nói:

- Hễ tên nào bước qua cái vòng tròn này tức là bước vào quỷ môn quan rồi đó!

Bạch Vạn Kiếm tuy là người bình tĩnh nhưng lúc này cũng không khỏi hoang mang nóng nảy. Hắn biết hai anh em Đinh Bất Tam và Đinh Bất Tứ giết người chỉ trong nháy mắt. Hiện giờ hai người lại liên thủ với nhau thì mình khó mà đi đến chỗ ổn thỏa được. Cuộc đấu kiếm bữa nay so với lần

đấu cùng vợ chồng Thạch Thanh trong miếu thổ địa thì tình thế lần này còn nguy biến hơn nhiều.

Hắn sợ cả mười bảy tên đệ tử phái Tuyết Sơn sẽ bị mất mạng hết trên đảo Tử Yên này. Hắn liền đánh rất rát chỉ mong đâm chết được ngày Đinh Bất Tứ. Mười bảy mạng đệ tử phái Tuyết Sơn yên hay nguy, sống hay chết là do sự có giết được Đinh Bất Tứ hay không quyết định. Nhưng Đinh Bất Tứ, há phải hạng tầm thường? Tuy lão đã bị trúng kiếm ở dưới nách, song vết thương không có gì nguy hiểm. Trái lại so với trước lão đánh càng hăng hơn. Hai tay lão phát chưởng như vũ bão.

Bạch Vạn Kiếm nóng nảy muốn hạ đối phương ngay, nhưng kiếm chiêu tuy dữ dội hiểm độc mà không được chuẩn đích bằng lúc trước.

Đinh Bất Tứ song chưởng máu tít xuyên qua xuyên lại giữa luồng ánh kiếm một cách mau lẹ và ghê gớm, phi thường, mặc dấu vết thương vẫn tiếp tục nhảy múa không ngớt.

Mấy chiêu sở học lại ăn người

Đinh Bất Tam chống kiếm tiến lại la lên:

- Lão tứ! Ngươi hãy lùi lại buộc vết thương rồi sẽ đánh cũng chưa muộn.

Đinh Bất Tứ bản tính cương cường hiếu thắng, lão lớn tiếng hỏi:

- Làm gì mà bị thương? Trong mình ta có bị thương đâu? Thằng lỏi con đó kiếm pháp đã ra gì mà lại đả thương được ta bằng thanh kiếm gì ư?

Đinh Bất Tam cười ha hả vung kiếm đâm Bạch Vạn Kiếm đánh véo một tiếng. Miệng lão quát lớn:

- Gã họ Bạch kia! Ngươi lắng tai mà nghe cho rõ. Bây giờ ta với ngươi tỷ đấu lấy một chọi một. Đinh lão Tứ cũng một mình đấu với ngươi, chứ không khi nào lại hai anh em ta hiệp lực giáp công một mình ngươi. Đinh lão Tứ bảo ta đừng ra tay, nhưng ta không chịu, ta bảo y hãy lùi lại. Mà y cũng không muốn nghe ta. Ta coi ngươi ngứa mắt lắm, muốn cho ngươi một bài học. Y thấy ngươi cũng phát ghét, muốn đánh cho ngươi mấy cái tát tai. Chúng ta phận ai người ấy làm, chứ không chịu để kẻ khác nói là Đinh thị Song hùng hai người chọi một rồi tiếng tăm đồn đại ra ngoài giang hồ thì trái tai lắm đó.

Miệng lão la um sùm mà tay không ngừng chút nào. Lão ra chiêu cực kỳ lợi hại. Bạch Vạn Kiếm bị hai người giáp công mà Đinh lão tam lại nói lấy một chọi một thì bụng bảo dạ:

- Bây giờ một mình lão đấu với ta, Đinh Bất Tứ cũng một mình đấu với ta. Như thế thì có khác gì hai người giáp công?

Bạch Vạn Kiếm trong lòng nghĩ vậy nhưng tính khí nghiêm trang trước nay vẫn không ưa tranh hơi cãi lẽ với người, tuy trong lòng vẫn không phục tính nết vô lại của anh em họ Đinh. Hơn nữa hắn phải giáp kích với hai tay cao thủ, không thể phân tâm trả lời Đinh Bất Tam được, mà phải để hết tâm thần phòng thủ cho nghiêm mặt cùng tìm cơ hội phản kích nên hắn không nói một câu nào.

Cuộc giao đấu đang lúc dữ dội, thanh trường kiếm của Đinh Bất Tam đụng vào thanh trường kiếm của Bạch Vạn Kiếm.

Bạch Vạn Kiếm thấy cánh tay tê chồn. Nội lực của đối phương đánh tới kịch liệt, hắn vội vận nội lực hướng ra ngoài để chống lại. Lúc xoay kiếm

phạt ngang, bỗng chân phải hắn đau nhói lên. Hắn đành lùi lại hai bước, chân bước loạng choạng cơ hồ muốn té.

Một tên đệ tử phái Tuyết Sơn la lên:

- Không được hại sư ca ta!

Gã chống kiếm tiến vào trợ chiến, nhưng chân trái vừa bước tới trong mà Đinh Bất Tam đã vạch ra thì trước mắt ánh bạch quang lóe lên. Thanh trường kiếm đã đâm suốt qua ngực. Gã bị Đinh Bất Tam phóng kiếm đâm chết.

Hai tên đệ tử khác của phái Tuyến Sơn kinh hãi vừa tức giận song song tiến vào tập kích.

Đinh Bất Tam quát to một tiếng, người lão nhảy vọt lên không. Thanh trường kiếm từ trên bổ xuống. Đồng thời tay trái lão đánh ra một chưởng.

Một tên đệ tử phái Tuyến Sơn bị chém từ vai bên hữu chéo sang nách bên trái đứt thành hai đoạn. Còn phát chưởng tay trái vào đỉnh đầu tên đệ tử kia. Gã chỉ kịp rên lên, một tiếng rồi ngã lăn xuống đất, đầu gã ngẹo ra đằng sau vì xương cổ bị gẫy rồi thế là gã cũng chết tốt.

Mới trong khoảng khắc Đinh Bất Tam đã giết luôn ba mạng người.

Thạch Phá Thiên đứng nấp đằng sau một gốc cây thấy thế thì sợ vỡ mật.

Đinh Bất Tam sức mạnh còn dư. Thanh trường kiếm của lão múa lên như vũ bão chém tới tấp vào Bạch Vạn Kiếm.

Bỗng nghe hai tiếng rắc rắc. Cả hai thanh trường kiếm đồng thời bị gãy rời. Cả hai người đồng thời cầm thanh kiếm gãy nhằm liệng vào đối phương. Hai người cùng cúi đầu lùn thấp người xuống. Hai thanh kiếm cụt cùng lướt qua trên đầu hai người băng đi và chỉ cách đầu người chừng nửa thước.

Hành động của hai người giống nhau, mau lẹ ngang nhau và cũng gặp nguy hiểm như nhau. Nếu không phải là lúc mạng sống như treo đầu sợi tóc thì họ đã nhìn rõ đối phương ghê gớm đến thế nào!

Bạch Vạn Kiếm bị thương ở chân phải cất bước không được thuận tiện. Hắn lại mất binh khí. Lập tức hắn lâm vào tình trạng chỉ còn chống đỡ, khó có đường đất phản công.

Hai tên đệ tử phái Tuyết Sơn biết rõ là mình tiến vào vòng tròn nhất định phải chết không còn nghi ngờ gì nữa, nhưng cũng không thể dương mắt

nhìn sư huynh bị hai tay hung ác liên thủ đánh chết. Chúng liền chống kiếm xông vào.

Đinh Bất Tam la lên:

- Lão tứ! Ngươi hãy phát lạc hai gã kia giờ bữa nay ta đã giết đủ ba mạng rồi.

Đinh Bất Tứ cười ha hả nói:

- Thế là đã đến lúc lão ta phải cần đến ta ra tay rồi đây.

Lão nói vậy rồi không xoay mình, chân đá hất về phía sau trông tựa như lừa ngựa đá người. "Bốp bốp" hai tiếng! Hai chân lão đều đá trúng ngực hai gã. Hai gã đệ tử này bị đá băng ra xa mấy trượng, té huỵch xuống đất không kịp rên lên một tiếng.

Nguyên hai gã bị trúng cước của Đinh Bất Tứ chết ngay lập tức.

Hai anh em họ Đinh nổi tính hung tàn không đếm xỉa gì đến đạo nghĩa giang hồ nữa. Chưởng phóng chân đá bằng những thủ đoạn cực kỳ tàn độc nhằm công kích Bạch Vạn Kiếm.

Bạch Vạn Kiếm đã què một chân phải gắng gượng đối phó lùi từng bước một ra ngoài vòng. Đột nhiên hắn khẽ rên lên một tiếng. Vai bên phải hắn cơ hồ không cất lên được nữa.

Thạch Phá Thiên thấy vậy thì bầu máu nóng sủi lên sùng sục chàng la lớn:

- Cuộc này thật là bất công.

Chàng liệng A Tú xuống đất, rút con dao chặt củi đã han rỉ ở sau lưng ra. Chàng lại quát lên:

- Hai người đánh một như thế còn ra nghĩa gì?

A Tú bị chàng liệng xuống khá mạnh, nàng buột miệng la lên một tiếng:

- Úi chao!

Thạch Phá Thiên đang lúc vội vàng, quay lại nói:

- Xin lỗi Tú muội.

Mấy cái nhô lên hụp xuống, chàng đã bước vào trong vòng.

Đinh Bất Tứ vẫn không quay đầu lại hất chân đá ngượcvề phía sau.

Thạch Phá Thiên điểm chân xuống nhẹ nhàng nhảy qua đầu Đinh Bất Tứ rồi hạ mình xuống trước mặt lão.

Đinh Bất Tứ chân đá vào quãng không. Trước mắt lại xuất hiện thêm một người. Lão sửng sốt la lên:

- Đại Tống Tử! Té ra là mi đấy ư?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Phải rồi! Chính tại hạ đây. Các vị hai người… hai người đánh một người thì thật là bất công! Chàng liếc mắt nhìn Đinh Bất Tam trống ngực đánh thình thình. Chàng thấy lão giết ba tên đệ tử phái Tuyết Sơn, xác còn nằm lăn dưới đất. Chân chàng dẫm phải, máu me loang lổ, nên càng kinh hãi hơn.

Đinh Bất Tam nói:

- Thằng lỏi kia! Hôm ấy ở trên thuyền để mi trốn thoát. Té ra mi ẩn núp ở đây. Bây giờ mi còn chường mặt ra làm chi?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Tại hạ ra khuyên hai vị lão gia nên bớt gây thù oán. Hai vị đã thắng rồi, hễ tha người được hãy tha ngay. Hà tất phải tàn sát nhiều người.

Đinh Bất Tam và Đinh Bất Tứ bất giác bật lên tràng cười hô hố.

Đinh Bất Tứ nói:

- Lão tam! Không hiểu thằng lỏi này học được ở đâu mấy câu thúi thế? Gã nói năng đã không hoạt bát mà lại còn đến khuyên can lão gia.

Thạch Phá Thiên dùng con dao chặt củi hất một thanh kiếm tung về trước mặt Bạch Vạn Kiếm chàng nói:

- Bạch sư phó: Các vị ở phái Tuyết Sơn cần phải có kiếm.

Bạch Vạn Kiếm lẩm bẩm:

- Mình sắp mất mạng dưới móng vuốt của anh em họ Đinh không ngờ gã tiểu oan gia Thạch Trung Ngọc này lại nhảy ra giúp đỡ, làm cho mình càng khó chịu.

Thanh trường kiếm mà Thạch Phá Thiên hất lại cho Bạch Vạn Kiếm là của một tên đệ tử bị chết về tay Đinh Bất Tam còn bỏ lại Bạch Vạn Kiếm tự nhủ:

- Mình chỉ cần có thanh kiếm trong tay là tinh thần phấn khởi gấp mười.

Bạch Vạn Kiếm nghĩ vậy rồi không nói nửa lời, giơ tay ra đón lấy thanh kiếm.

Đinh Bất Tam cất tiếng mắng Thạch Phá Thiên:

- Gã họ Bạch kia đã bắt được mi rồi toan giết đi. Nếu hôm ấy không có ta đến cứu thì liệu mi còn sống được nữa chăng?

Thạch Phá Thiên gật đầu đáp:

- Đúng thế! Tại hạ cũng khuyên cả vị Bạch sư phó kia hễ tha người được hãy tha ngay.

Đinh Bất Tứ chỉ sợ Thạch Phá Thiên nói huỵnh tẹt câu chuyện chàng đã đả bại lão ở trên thuyền, lão muốn phóng chưởng đánh chết chàng ngay đi, liền quát lên:

- Mi nói năng gì thế?

Rồi lão vung chưởng đánh luôn. Lần này không có Sử bà bà ở bên cạnh, lão không còn úy kỵ điều tiếng gì nữa. Lão phóng chiêu "Hắc Vân Mãn Thiên" là một chiêu chưa từng dạy chàng. Bạch Vạn Kiếm không muốn để Thạch Trung Ngọc bị chết về chiêu thức hiểm độc của Đinh Bất Tứ. Hắn vung trưởng kiếm ra chiêu "Lão Thụ Hoành Tà" đâm chéo sang.

Thạch Phá Thiên cũng vung con dao chặt củi lên sử chiêu "Trưởng Giả Chiết Tri" chém vào tay Đinh Bất Tứ.

Lạ thay! Chiêu đao và chiêu kiếm này vốn xung khắc nhau, nhưng hợp nhau lại sử dụng thì uy lực lại càng ghê gớm! Chỉ trong chớp mắt Đinh Bất Tứ bị vây bọc vào giữa hai làn đao quang và kiếm quang.

Đinh Bất Tam la lên:

- Phải cẩn thận đấy!

Đao quang kiếm thế lợi hại vô cùng, tuy lão muốn xen vào trợ chiến, nhưng hai bàn tay không thì khó lòng xông vào được giữa làn đao kiếm dầy như lưới.

Đinh Bất Tứ cũng giật mình kinh hãi. Lão thấy nguy cấp liền lăn người đi mấy cái trốn ra ngoài vòng chiến.

Lúc lão đứng lên thì thấy bên cạnh đao kiếm của đối phương đang nhảy múa không biết bao nhiêu là sợi tơ trắng.

Lão sờ xuống cằm thì thấy chòm râu của mình đã bị hớt mất một mảng.

Đinh Bất Tứ vừa kinh hãi vừa tức giận còn Đinh Bất Tam cũng sợ hãi thất sắc.

Bạch Vạn Kiếm cũng không khỏi ngạc nhiên. Chỉ có Thạch Phá Thiên lại không hiểu chiêu thức vừa rồi là do nội lực hùng hồn, đao pháp tinh diệu của mình mà ra. Chàng đã làm cho ba tay cao thủ hiện thời phải chấn động.

Đinh Bất Tam nói:

- Được rồi! Bây giờ chúng ta cùng dùng binh khí!

Lão lượm hai thanh trường kiếm dưới đất lên, đưa một thanh cho Đinh Bất Tứ rồi bảo lão:

- Ngươi còn phải nghĩ ngợi gì nữa? Chúng ta đồng thời tiến lên đi!

Mũi kiếm rung lên nhằm đâm vào Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên không có tài ứng biến. Chàng thấy kiếm đâm tới thì rất đỗi hoang mang, không biết sử chiêu nào để giải khai cho dúng.

Bạch Vạn Kiếm ra chiêu "Song Đà Tây Lai" đỡ giúp mé bên.

Chiêu kiếm này nhắc nhở Thạch Phá Thiên sử chiêu "Thiên Quân Áp Đà". Chàng dùng sống đao từ trên không đè xuống. Con đao chặt củi tuy đã cùn nhụt nhưng có áp lực nặng đến ngàn cân.

Đinh Bất Tam lập tức cảm thấy chiêu kiếm của mình bị ngưng trệ. May có Đinh Bất Tứ lại cứu kịp.

Bạch Vạn Kiếm sử chiêu "Phong Xa Mãng Mãng". Thạch Phá Thiên liền phóng ra chiêu "Đại Hải Trần Sa".

Một đao một kiếm phối hợp nhau thành dầy khít không một kẽ hở. Bên trên như bão táp đè xuống, bên dưới tựa hồ biển cả sóng nổi ba đào đẩy lên.

Đinh Bất Tam và Đinh Bất Tứ đều la hoảng.

Thạch Phá Thiên nội lực cực kỳ thâm hậu mà võ công chàng học được cũng tinh diệu vô cùng. Có điều chàng còn ít luyện tập lại không kinh nghiệm ứng chiến lúc bên địch ra đòn chàng không biết dùng chiêu thức nào để đối phó.

Chàng đã học Kim Ô đao pháp, từ chiêu tối hậu không kể, còn bất luận chiêu nào cũng đối chiếu với kiếm pháp phái Tuyết Sơn mà thi triển.

Khi Sử bà bà truyền thụ đao pháp cho chàng, đã chỉ điểm luôn cả kiếm pháp của phái Tuyết Sơn.

Lúc này trong lòng Thạch Phá Thiên đã hoang mang, chàng không kịp suy nghĩ gì nữa, hễ thấy Bạch Vạn Kiếm ra chiêu nào là chàng lại sử chiêu phản ứng. Tỉ như Bạch Vạn Kiếm ra chiêu "Lão Chi Hoành Tà". Chàng liền sử chiêu "Trưởng Giả Chiết Tri". Bạch Vạn Kiếm ra chiêu "Song Đà Tây Lai", chàng liền sử chiêu "Thiên Quân Áp Đà".

Ngờ đâu Kim Ô đao pháp tuy là khắc tinh đối với Tuyết Sơn kiếm pháp. Nhưng chính vì chỗ tương khắc đó mà lúc liên thủ với nhau đồng thời thi triển, thì chiêu số hai bên liên lạc với nhau không một chỗ hở mà thành ra một thứ võ công uy lực vô cùng mãnh liệt.

Bạch Vạn Kiếm trong lòng xiết nỗi kinh nghi, nhưng hắn là người võ công trác tuyệt, chỉ trong mấy chiêu hắn biết ngay đao pháp của Thạch Phá Thiên mà liên lạc với kiếm pháp của mình thì bất luận vật gì cứng rắn đến đâu cũng phải tan vỡ.

Hắn nghĩ bụng:

- Thằng lỏi họ Thạch này có một nội lực hữu chất vô hình dần dần phát triển mãi ra không ngớt mới thật là tuyệt.

Đinh Bất Tam cùng Đinh Bất Tứ bản lãnh và kiến thức còn cao hơn Bạch Vạn Kiếm thì dĩ nhiên nhìn nhận ra sớm hơn. Có điều cả hai lão đều bản tính hung hăng kiêu ngạo, tuy cũng biết thế mà chẳng chịu thua. Hai lão còn mong Thạch Phá Thiên thi triển đao pháp cổ quái, song chiêu số cũng chỉ có hạn, hai anh em lão phấn khởi tinh thần cố sức chống đỡ để chờ cơ hội.

Bạch Vạn Kiếm cũng lo thay cho sức lực của Thạch Phá Thiên cũng như Trình Giảo Kim chỉ được ba buá đầu. Cuộc đấu kéo dài sẽ bị anh em họ Đinh đoạt mất thượng phong. Tình thế trước mắt lợi ở chỗ đánh mạnh và đánh mau.

Hắn liền sử chiêu "Ám Hương Sơ Ảnh" huy động thanh trường kiếm. Kiếm quang lờ mờ như có như không. Đây là một chiêu rất tinh vi trong Tuyết Sơn kiếm pháp, diệu ở chỗ đối phương bị thương lúc nào biết để mà phòng.

Thạch Phá Thiên cầm con dao chặt củi phạt ngang rồi rung động luôn mấy cái. Đó là chiêu "Bảo Ngư Chi Tứ". Nội lực từ bốn mặt tám phương ào ạt tràn vào.

Bỗng nghe hai tiếng la "ối ối"! Vai Đinh Bất Tứ bị trúng đao, cánh tay Đinh Bất Tam bị trúng kiếm. Hai lão đột nhiên xoay mình nhảy ra ngoài vòng.

Đinh Bất Tam xoay tay lại nắm lấy Đinh Đang lôi đi rất mau ẩn vào trong khu rừng phía Đông.

Đinh Bất Tứ cũng chạy trốn về mé Tây.

Dưới đất còn lại từng vũng máu và năm xác chết lăn trên đống cỏ.

Bọn đệ tử phái Tuyết Sơn ngơ ngác nhìn nhau, thảy đều ôm mối hoài nghi.

Bạch Vạn Kiếm ngoảnh đầu nhìn Thạch Phá Thiên vừa xấu hổ lại vừa kinh ngạc.

Nhưng trong lòng hắn còn có ý cảm kích, vì nếu chàng không tham dự cuộc đấu thì mười mấy người phái Tuyết sơn phải chết hết.

Hắn lại nghĩ tới vừa rồi hai anh em họ Đinh ra tay một cách lợi hại phi thường thì trong lòng hãy còn kinh hãi.

Hắn thở phào một cái rồi cất tiếng hỏi Thạch Phá Thiên:

- Những đường đao pháp đó ai đã dạy cho ngươi?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Đó là Sử bà bà đã truyền thụ cho tại hạ. Đao pháp này có bảy mươi ba đường. So với Tuyết Sơn kiếm pháp nhiều hơn chỉ có một đường. Những chiêu số đao pháp đều xung khắc với Tuyết Sơn kiếm pháp.

Bạch Vạn Kiếm hắng giọng một tiếng, hỏi tiếp:

- Những chiêu số đao pháp đó đều xung khắc với Tuyết Sơn kiếm pháp ư? Khẩu khí khá lớn đấy! Sử bà bà là ai?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Sử bà bà là tổ sư sáng lập ra phái Kim Ô. Bà là sư phụ tại hạ, còn tại hạ là đại đệ tử phái Kim Ô đời thứ hai.

Bạch Vạn Kiếm nghe chàng nói câu này, bất giác hầm hầm nổi giận, xẵng giọng hỏi:

- Ngươi đã không nhìn nhận sư môn nữa thì thôi, sao cứ đi làm môn hạ phái Kim Ô gì gì đó? Phái Kim Ô… ta chưa từng nghe thấy. Trong võ lâm chẳng có môn phái nào tên hiệu như thế.

Thạch Phá Thiên chưa biết Bạch Vạn Kiếm đã nổi giận. Chàng tiếp tục giải thích:

- Sư phụ tại hạ bảo Kim Ô là mặt trời. Mặt trời mọc lên thì tuyết trên đỉnh núi phải tan rữa. Vì thế mà đệ tử phái Tuyết Sơn chạm trán phái Kim Ô thì chỉ còn đường… còn đường…

Chàng muốn nói còn đường dập đầu van lạy xin tha mạng. Nhưng tuy chàng không am hiểu nhân tình thế thái, song cũng không phải là hạng ngu ngốc. Chàng lập tức ngưng lại không nói nữa vì chàng biết câu này không nên, nói trước mặt bọn đệ tử phái Tuyết Sơn.

Bạch Vạn Kiếm sắc mặt xám xanh lớn tiếng hỏi:

- Đệ tử phái Tuyết Sơn mà ta chạm trán phái Kim Ô thì sao? Chỉ còn đường gì?

Thạch Phá Thiên lắc đầu đáp:

- Câu này nói ra làm cho Bạch sư phó không được hài lòng. Vả tại hạ cũng cho là lời sư phụ nói không đúng.

Bạch Vạn Kiếm gặng hỏi:

- Có phải mụ bảo chỉ còn đường chạy tháo thân không?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Lời nói của sư phụ tại hạ có ý kiến tương tự như vậy. Bạch sư phó bất tất bực mình làm chi. Đó là tệ sư phụ nói đùa, mình chẳng nên cho là lời nói thật.

Đùi bên phải và vai bên phải Bạch Vạn Kiếm đều bị cườm tay Đinh Bất Tứ chém trúng. Thời gian càng kéo dài lại càng thêm đau đớn. Hắn lại nghe những lời nói của Thạch Phá Thiên thấy câu nào cũng xỉ nhục đến thanh danh bản môn thì còn nhẫn nại làm sao được?

Hắn vung thanh kiếm, thét lên:

- Được lắm! Ta muốn lãnh giáo mấy cao chiêu của phái Kim Ô, thử xem chiêu số đao pháp của phái đó xung khắc với chiêu số của phái Tuyết Sơn ra sao?

Nhưng hắn vừa giơ kiếm lên, cảm thấy bả vai đau nhức, mặt tái đi, thanh trường kiếm suýt nữa rời khỏi tay.

Một tên đệ tử phái Tuyết Sơn tên gọi Bảo Vạn Diệp chống kiếm tiến ra hai bước nói:

- Thằng lỏi con họ Thạch kia! Dĩ nhiên ngươi không địch nổi sư ca ta đâu,

vậy ta thử tiếp mấy chiêu thức cao thâm của ngươi coi.

Bạch Vạn Kiếm nghiến răng chịu đau nói:

- Bảo sư đệ!… Ngươi… ngươi…

Hắn định nói: Ngươi không đấu với gã được đâu. Nhưng người võ lâm coi trọng nhất là thể diện. Hắn liền đổi chiều:

- Ngươi để ta tiếp gã hay hơn.

Bạch Vạn Kiếm đưa sang tay trái rồi hô:

- Thạch tiểu tử! Tiến lên đi!

Thạch Phá Thiên nói:

- Bạch sư phó đã bị thương ở bả vai và ở đùi, chúng ta bất tất tử đấu làm chi nữa. Vả lại… vả lại… tại hạ nhất định không địch nổi Bạch sư phó đâu.

Bạch Vạn Kiếm hỏi:

- Ngươi đã có gan buông lời khinh mạn phái Tuyết Sơn ta, sao lại không có gan cùng ta đấu kiếm?

Dứt lời, Bạch Vạn Kiếm liền vung kiếm ra chiêu "Mai Tuyết Tranh Xuân". Kiếm quang vọt ra thành nhiều điểm chụp xuống đầu Thạch Phá Thiên.

Hắn sử kiếm bằng tay trái tuy không linh hoạt bằng tay phải, nhưng về phần mãnh liệt vẫn không suy giảm chút nào.

Thạch Phá Thiên vung con dao chặt củi lên trả đòn bằng chiêu "Tuyết Mai Phùng Hạ".

Quả nhiên chiêu này nhằm đánh vào những chỗ sơ hở của đối phương. Nó đúng là khắc tinh của chiêu "Mai Tuyết Tranh Xuân" trong Tuyết Sơn kiếm pháp.

Bạch Vạn Kiếm thấy vậy thì trong lòng không khỏi kinh hãi. Hắn không chờ chiêu "Mai Tuyết Tranh Xuân" đi đến hết mức độ của nói, tay kiếm vội biến sang chiêu "Minh Nguyệt Lộng Địch". Thạch Phá Thiên cũng biến sang chiêu "Xích Nhật Kim Cổ".

Bạch Vạn Kiếm lại một phen kinh hãi. Hắn thấy rõ đối phương cầm con dao chặt củi chém đúng vào yếu điểm chiêu thức của mình, hắn liền hốt hoảng biến chiêu. May mà Thạch Phá Thiên chưa hiểu được đến chỗ ảo

diệu của nó, chàng vừa thấy đối phương biến chiêu cũng biến đổi liền.

Thực ra chiêu "Xích Nhật Kim Cổ" của chàng đã chiếm được thượng rồi. Bất luận Bạch Vạn Kiếm biến chiêu cũng vậy mà không biến chiêu cũng thế, nếu chàng tiếp tục đâm thẳng tới, thì lập tức đối phương phải thối lui đến ba bước. Nhất là lúc này chân Bạch Vạn Kiếm đã bị thương mà phải thối lui tới ba bước thì không tài nào kịp được, chỉ còn đường buông kiếm chịu thua.

Thạch Phá Thiên không hiểu được đến chỗ kỳ diệu thành ra bỏ lỡ mất cơ hội tốt nhất, thực là đáng tiếc!

Bạch Vạn Kiếm la thầm:

- Thật là nhục nhã!

Bạch Vạn Kiếm qua khỏi được cơn nguy này, nhưng về sau hắn còn gặp nhiều trường hợp hung hiểm nữa. Kim Ô đao pháp quả thực là kỳ, chiêu nào cũng để phá thế Tuyết Sơn kiếm pháp. Bất luận Bạch Vạn Kiếm, kiếm pháp cao siêu đến đâu, sử thanh trường kiếm kỳ diệu đến mực nào cũng đều bị lưỡi đao chặt củi của Thạch Phá Thiên làm mất hết chỗ hay chỗ ảo diệu để chiếm lấy thượng phong.

Sau khi hai bên đã qua lại hơn ba chục chiêu, Thạch Phá Thiên bỗng vung con dao chặt củi chém xuống gần đến vai bên tả Bạch Vạn Kiếm.

Kể ra Bạch Vạn Kiếm có thể phóng cước đá vào cổ tay Bạch Vạn Kiếm để giải khai, nhưng vì chân hắn đã bị thương hắn vừa giơ chân thì vết thương đau nhói thấu xương, đầu gối hắn khuỵ ngay xuống. hắn vội chống bàn tay phải xuống đất cho khỏi ngã.

Giả tỷ Thạch Phá Thiên chém xuống thì Bạch Vạn Kiếm không còn cách nào chống đỡ được nữa. Chẳng ngờ chàng không hạ đao, dừng lại nói:

- Chiêu này bỏ đi không kể.

Bạch Vạn Kiếm đẩy mạnh chân trái một cái, đứng phắt dậy. Trong lòng hắn xoay chuyển nhiều ý nghĩa rất mau:

- Thằng lỏi này đáng lý có thể thắng ta rồi mà sao gã không sử hết chiêu đó để hạ ta? Dường như gã chưa học Tuyết Sơn kiếm pháp thì phải? Lúc này rõ ràng gã thắng rồi sao gã lại cố ý nhường ta? Thằng lỏi Thạch Trung Ngọc trước nay là một đứa hung tàn, gã mà phóng đao chém chết ta rồi thì cả bọn sư đệ ta chẳng còn ai địch nổi gã nữa? Tại sao đột nhiên gã lại nảy lòng từ thiện? Vì lý do nào… gã không hạ độc thủ?… Hay là… gã không phải là Thạch Trung Ngọc thiệt chăng?

Bạch Vạn Kiếm nghĩ tới đây rồi, hắn rung trường kiếm phóng ra một chiêu rất tầm thường, chẳng có chỉ kỳ dị. Đó là chiêu "Triều Thiên Thế" đâm kiếm về phía trước.

Bọn đệ tử phái Tuyết Sơn lấy làm lạ đều "ồ" lên một tiếng. Nguyên chiêu "Triều Thiên Thế" này chưa được kể vào một trong bảy mươi hai chiêu của Tuyết Sơn kiếm pháp, mà nó chỉ là một trong mười hai thế của kể nào mới nhập môn cũng phải tập để làm cơ bản luyện gân cốt mà thôi. Những chiêu sơ học này giản dị dễ nhớ, tuy nó rất hữu ích cho việc luyện công, song nó tầm thường quá không thể dùng vào chuyện đối phó lúc làm địch để thủ thắng được.

Bọn sư đệ Bạch Vạn Kiếm thấy hắn sử chiêu "Triều Thiên Thế" đều giựt mình kinh hãi, vì chúng cho rằng sư huynh bị thương kiệt lực mất rồi không còn sức để sử kiếm mối đâm liều những thế sơ học đó.

Ngờ đâu Thạch Phá Thiên thấy vậy lại đứng thộn mặt ra vì chàng chưa từng thấy chiêu này bao giờ. Sử bà bà lúc dạy chàng Kim Ô đao pháp, không nói gì đến cách phá giải chiêu đó cả, chàng không biết đối phó thế nào, đâm ra luống cuống. Nhưng đứng trước thanh trường kiếm của Khí Hàn Tây Bắc ai đã ngẩn người ra một chớp mắt là nguy rồi.

Thường Thiện Phạt Ác lệnh

Thạch Phá Thiên chỉ ngẩn người ra một dây thanh trường kiếm của Bạch Vạn Kiếm đã phóng ra nhánh như điện chớp. Mũi kiếm nhằm đâm vào trước ngực chàng hắn quát to:

- Ngươi tính sao đây?

Thạch Phá Thiên thản nhiên hỏi:

- Bạch sư phó sử chiêu vừa rồi thuộc kiếm pháp nào đó tại hạ chúa thấy qua.

Bạch Vạn Kiếm thấy Thạch Phá Thiên giữa lúc chỉ khe cái chết chừng sợi tóc mà chàng chẳng sợ hãi gì lại còn hỏi đến kiếm pháp, thì trong lòng hắn không khỏi khâm phục con người gan dạ. Hắn hỏi lại:

- Ngươi chưa học qua thiệt ư?

Thạch Phá Thiên lắc đầu.

Bạch Vạn Kiếm nói:

- Bây giờ ta muốn giết ngươi thiệt dễ như trở bàn tay nhưng ta nghĩ rằng bậc đại trượng phu ân oán phải cho phân minh. Vừa rồi hai anh em họ Đinh vây đánh ta, ngươi đã có ơn xông ra giải vây. Vậy bây giờ ta tha cho ngươi, thế là lấy một mạng đổi một mạng, chúng ta không còn nợ nhau gì nữa. Từ đây sắp tới, ngươi đừng có mở miệng khoác lác Kim Ô đao pháp là khắc tinh của Tuyết Sơn kiếm pháp nữa nhé!

Thạch Phá Thiên gật đầu đáp:

- Tại hạ vẫn bảo là không thể địch lại Bạch sư phó được. Bạch sư phó! Tại hạ nghĩ ra rồi. Chiêu kiếm vừa rồi của Bạch sư phó dường như giải khai chẳng khó khăn gì.

Nói xong chàng hóp ngực lại cho lũng xuống mấy tấc rồi vung con dao chặt củi lên gạt ngang. Chát! Đao kiếm đụng nhau phát ra tiếng kêu khủng khiếp. Thanh trường kiếm trong tay Bạch Vạn Kiếm bị gãy đôi, vì nội lực Thạch Phá Thiên ghê gớm quá!

Bạch Vạn Kiếm kinh hãi biến sắc. Hắn hất chân trái một cái, một thanh trường kiếm khác nằm dưới đất bật lên nhảy vào tay hắn.

Véo, véo, véo! Bạch Vạn Kiếm sử luôn mấy chiêu thức tầm thường về luyện công của bản phái một cách cực kỳ thần tốc.

Thạch Phá Thiên trông hoa cả mắt. Đang lúc chân tay luống cuống, đột nhiên cổ tay chàng trúng kiếm. Con dao chặt củi cầm không chặt rớt xuống đất.

Ngay lúc ấy thanh trường kiếm của Bạch Vạn Kiếm đã chỉ vào trước ngực chàng. Hắn rung tay một cái, mũi kiếm chạy quanh vạt áo trước ngực một vòng tròn. Thủ thế mà kinh lực của hắn đã đến chỗ tuyệt diệu. Thanh kiếm giựt ra, ba mảnh áo tròn trĩnh rớt xuống. Thế là vạt áo trước ngực Thạch Phá Thiên có một lỗ thủng lớn bằng miệng chén. Cả ba lần áo chàng đều bị mũi kiếm đối phương khoét một vòng tròn, để hở cả da thịt ra.

Bạch Vạn Kiếm lại rung tay một cái. Thạch Phá Thiên la lên:

- Úi chao!

Chàng cúi đầu nhìn xuống thì trước ngực chàng mũi kiếm đã in vào sáu vết rướm máu. Mũi kiếm đâm vào không sâu nên không đau đớn gì.

Bọn đệ tử phái Tuyết Sơn reo hò:

- Chiêu "Tuyết Hoa Lục Xuất" thật là tuyệt diệu!

Bạch Vạn Kiếm nói bằng một giọng rất lễ phép:

- Cảm phiền các hạ về trình với lệnh sư là phái Tuyết Sơn có điều thất lễ.

Hắn thấy Thạch Phá Thiên không hiểu cả đến mấy chiêu thức thô thiển lúc nhập môn của phái Tuyết Sơn thì rõ ràng chàng không phải là đệ tử bản phái thiệt, chứ không phải chàng giả dối. Mặt khác thái độ cử chỉ và tính nết chàng khác Thạch Trung Ngọc. Hắn lẩm bẩm:

- Bất luận gã có phải là Thạch Trung Ngọc hay không, bữa nay mình cũng không nên giết hay bắt gã. Chiêu "Tuyết Hoa Lục Xuất" đó chỉ là để cảnh cáo phái Kim Ô đã lên mặt khoác lác mình gửi vào người gã để gã nhớ lấy mà thôi.

Bạch Vạn Kiếm nghĩ vậy rồi liệng thanh trường kiếm xuống ôm thi thể hai tên sư đệ lên. Hắn đã bị đau thương về tìm đồng môn, lại tự thẹn vì mình khiến chó năm tên sư đệ phải uổng mạng dưới bàn tay anh em họ Đinh. Không cần lòng được, hắn đành để hai giòng lệ tuôn rơi. Các tên đệ tử khác ôm ba xác kia lên.

Bạch Vạn Kiếm hằn học la lên:

- Bất Tam! Bất Tứ! Hai tên lão tặc kia! Mối thù này thế nào phái Tuyết Sơn cũng phải trả. Ta mong rằng hai tên lão tặc đừng chết quá sớm.

Đoạn hắn quay lại bảo bọn sư đệ:

- Chúng ta đi thôi!

Đoàn người chạy lẹ ra khỏi khu rừng cây, chẳng ai thèm ngoái cổ lại ngó Thạch Phá Thiên lấy một lần.

Thạch Phá Thiên thấy dưới đất còn vết máu loang lổ. Mấy đoạn đao kiếm gãy vứt bỏ tại đó. Đàn quạ bay trên đầu réo lên quang quác. Trước cảnh vật điêu linh, lòng chàng không khỏi nảy ra một mối thê lương.

Chàng lượm con dao chặt củi lên lớn tiếng gọi:

- A Tú! A Tú!

Chàng chạy lại sau gốc cây nhưng không thấy nàng ở đó nữa. Chàng tự hỏi: "Hay nàng về trước rồi?"

Thạch Phá Thiên lật đật chạy về Sơn động lại gọi luôn mấy tiếng:

- A Tú! A Tú!

Nhưng chẳng những không thấy A Tú mà cả Sử bà bà cũng bỏ đi rồi.

Thạch Phá Thiên rất đỗi hoang mang. Chàng nhìn xuống mặt đất thấy mấy hàng chữ viết bằng cục than, song chàng không biết chữ nên chẳng hiểu nghĩa ra sao, và cho đây là Sử bà bà cùng A Tú đi rồi viết chữ để lại.

Ban đầu Thạch Phá Thiên cảm thấy tịch mịch, nhưng từ thuở nhỏ, chàng đã quen với cảnh cô đơn lãnh lẽo, nên chỉ sau một lúc chàng đã trở lại thái độ thản nhiên.

Lúc này vết thương trước ngực không rướm máu ra nữa. Chàng xé một mảnh trường bào để che chỗ áo rách trước ngực rồi bụng bảo dạ:

- Họ đi cả rồi ta cũng đi thôi. Bây giờ chẳng có chuyện đi kiếm má má cùng con A Hoàng.

Lúc này chẳng có ai đến tìm chàng để rắc rối chàng cảm thấy trong lòng thư thái nhẹ nhõm. Chàng cài con dao chặt củi rồi đi ra bờ sông.

Thạch Phá Thiên ra đến bờ sông. Chàng nhác trông làn nước mông mênh, sóng vỗ bì bòm. Ven bờ không có một con thuyền nào.

Đảo Tử Yên không lấy chi làm lớn. Thạch Phá Thiên phóng chân chạy chỉ trong một giờ là quanh hết một vòng.

Chàng vẫn chẳng thấy thuyền bè chi hết. Chàng phóng tầm mắt nhìn ra ngoài xa cũng không thấy bóng một cánh buồm nào. Nguyên đảo Tử Yên bé con này ở vào chỗ phân chi nhỏ hẹp. Chẳng những nước chảy xiết mà ngách sông chật hẹp, nên trước nay vẫn không có thuyền đậu. Thạch Phá Thiên đứng trên bờ sông ngơ ngẩn một hồi rồi bụng bảo dạ:

- Ta đành ở lại đây thêm mấy ngày nữa, để chờ xem có thuyền bè chạy qua không rồi sẽ liệu. Nếu không có thì mình học bơi lội dưới nước cũng hay. Sau này vạn nhất mình bị người ta đẩy xuống sông sẽ không đến nỗi tâm thần hoang mang chân tay luống cuống và uống nước đến phình bụng như chuyến vừa qua.

Rồi chàng tự nhủ:

- Ừ mà mình vội vã rời khỏi nơi đây làm chi? Nào Đinh Bất Tam, Bất Tứ gia gia, nào Đinh Đinh Đang đang, nào Bạch sư phó, ai cũng muốn đánh chết mình mà mình không địch nổi họ. Chi bằng cứ ẩn núp tại đây lại yên thân hơn.

Thạch Phá Thiên còn đang ngơ ngẩn xuất thần thì đột nhiên bên chân chàng có tiếng sột sạt. Một con thỏ rừng từ trong bụi rậm chạy ra. Chàng lật đật đã nửa ngày trời chưa được ăn uống gì nên bụng đói meo.

Từ mấy hôm trước chàng đã không dám nhóm lửa để nấu nướng vì sợ địch nhân biết mà tìm đến, chàng chỉ lót dạ toàn bằng trái thị. Bây giờ chàng thấy thỏ rừng chạy ra thì mừng rỡ vô cùng. Chàng liền rút con dao chặt củi bên mình ra đâm tới. Con thỏ rừng này mau lẹ dị thường. Nó né mình đi tránh khỏi. Nhưng Thạch Phá Thiên xoay đao lại nhanh như chớp chém đứt đôi còn thỏ rừng.

Chàng cúi xuống để lượm thì trong óc vụt nẩy ra một ý nghĩ. Chàng lẩm bẩm:

- Vừa rồi mình xoay đao một cái chém chết thỏ. Cách chuyển đao này phải chăng là thế thứ ba trong chiêu số "Trưởng Giả Chiết Chi" mà Sử bà bà sư phụ đã dạy mình? Đúng rồi! Không còn sai nữa. Thế thì chiêu này không phải nhất định chỉ chuyên dùng để đối phó với chiêu "Lão Chi Hoành Tà", ma còn dùng vào việc khác nữa cũng được.

Thạch Phá Thiên lại sực nhớ đến chuyện gì, liền bụng bảo dạ:

- Vừa rồi mình cầm con dao chặt củi đâm con dã thỏ chỉ là ngẫu nhiên thuận tay phóng ra, nhưng nó lại hợp với chiêu kiếm mà Bạch sư phó đã sử

dụng để kiềm chế mình. Con thỏ này có học kiếm pháp gì đâu, chỉ né mình đi một cái là tránh khỏi. À phải rồi! Thế ra người ta đánh mình thì mình có hai cách để đối phó: một là né tránh, hai là đỡ gạt, chứ không nhất định phải thi triển chiêu nọ hay thế kia.

Nguyên trong đời Thạch Phá Thiên, chàng chưa được ai dạy võ công cho một cách đích đáng.

Tạ Yên Khách, Đinh Bất Tứ có dạy chàng võ nghệ nhưng đều không phải vì lòng tốt mà truyền thụ.

Đinh Đang, Sử bà bà truyền dạy phép cầm nã và đao pháp tuy không có ý nghĩ đen tối, nhưng cũng có dụng tâm tư kỷ. Một đằng chỉ cầu sao cho chàng được thoát mạng, một đằng lại mong dùng Kim Ô đao pháp để hạ Tuyết Sơn kiếm pháp. Còn những điều khẩn yếu về võ công như cách biến chiêu trong khi lâm địch, công làm sao, thủ thế nào, trường hợp đỡ gạt né tránh?… là những nguyên tắc căn bản về võ thuật thì chẳng ai dạy chàng cả.

Thậm chí Bạch Vạn Kiếm thi triển Tuyết Sơn kiếm pháp phức tạp là thế chàng đã đối phó được hết, đến chiêu "Triều Thiên Thế" bình thường nhất thì chàng lại không biết đường quay trở để bị thất bại.

Bây giờ nhân việc cầm dao chém thỏ rừng mà chàng phát giác ra được đạo lý của võ công là phải biết cách tuy có ứng biến, chứ không phải nhất định chỉ có thế nọ chiêu kia để đối phó với chiêu này thức khác.

Thạch Phá Thiên không hiểu lý lẽ thiển cận đó chẳng phải tại chàng ngu dốt mà vì chàng bị đưa vào đường lối sai lầm.

Đinh Đang, Đinh Bất Tứ, Sử bà bà, ba người truyền võ công cho chàng thì người nào cũng ấn định chiêu này là để giải khai thức nọ của đối phương.

Đêm hôm ở trong miếu Thổ địa, tuy Mẫn Nhu có cùng chàng chiết giải kiếm chiêu, nhưng hai người lại không nói với nhau câu nào. Mẫu Nhu chỉ giúp chàng lĩnh hội về cách sử dụng những chiêu thức của Tuyết Sơn kiếm pháp. Còn yếu quyết về chữ "biến" thì chưa ai dạy chàng.

Lúc này Thạch Phá Thiên tự mình lĩnh hội được điểm đó bất giác lòng mừng hớn hở như người phát điên.

Chàng lại nghĩ tiếp:

- Hôm ấy ở trên con thuyền nhỏ dưới sông, sư phụ dạy mình hễ thấy Đinh Bất Tứ gia gia sử chiêu nào thì mình phải thi triển chiêu ấy. Đến lúc Bất Tứ gia gia sử chiêu "Thiên Vương Thác Tháp" mình cũng bắt chước sử chiêu

“Thiên Vương Thác Tháp” thành ra hai người đành vào chỗ không để làm trò cười. Lúc đó Đinh Bất Tam gia gia cũng đứng bên, giả tỷ y thừa cơ phóng chưởng đánh mình thì mình đối phó bằng cách nào cho phải? Mình không nên sử chiêu “Thiên Vương Thác Tháp” mà chỉ vung chưởng chém vào cổ tay y mới phải.

Chàng liền đem những quyền pháp, cầm nã thử đã học trước ôn lại trong đầu chiêu nọ liên tiếp chiêu kia. Bất giác chàng vui sướng đến khoa chân múa tay rồi tự ý phát huy diễn tập lại. Chàng bỏ quan niệm chiêu thức nào dùng về việc gì, mà chỉ thị triển theo ý riêng.

Chàng cất chân giơ tay ra chiêu mỗi lúc một thêm linh hoạt mãnh liệt.

Chàng phát huy nội lực mạnh đến rung cây, lá rụng ào ào rớt xuống tới tấp. Những phiến đá lớn bằng miệng bát cũng bay tung lên trên không.

Khi có phiến đá nào lại rớt xuống đỉnh đầu thì Thạch Phá Thiên hoặc vung chưởng quạt đi, hoặc lạng người sang bên để né tránh, tựa hồ như lúc động thủ ra chiêu với người khác.

Thạch Phá Thiên càng biểu diễn càng hứng thú. Những khối đá ở dưới đất mỗi lúc tung lên một nhiều. Về sau, bất luận đã từ phương nào bay tới, chàng đều đẩy hay né tránh một cách dễ dàng mà không hao tổn gì đến sức lực.

Đột nhiên mấy tiếng lách cách vang lên. Một cành cây bị chưởng phong cực mạnh của Thạch Phá Thiên đánh gãy cùng những viên đá kia đồng thời rớt xuống.

Thạch Phá Thiên giơ tay ra đón lấy cành cây phạt ngang một cái đẩy những hòn đá bay đi rất xa.

Thạch Phá Thiên sửng sốt tự hỏi:

- Cử động này có khác gì kiếm chiêu mà Bạch sư phó vừa sử bằng tay trái?

Nghĩ vậy chàng lượm con dao chặt củi lên dùng tay trái sử chiêu “Lão Chi Hoành Tà” của Tuyết Sơn kiếm pháp còn tay phải ra chiêu “Trưởng Giả Chiết Chi” về Kim Ô đao pháp.

Tay kiếm tay đao hai chiêu số này vốn xung khắc nhau nhưng hai tay đồng thời phóng ra thì thấy tiếng gió rít lên veo véo, uy lực kỳ mãnh liệt. Tay đao bên phải chàng chém vào cây bách to tầy miệng chén đứt làm đôi. Cành cây trong tay trái giả làm kiếm phá vào một cành cây tùng mà làm cho một mảng võ rất lớn đứt xuống.

Thạch Phá Thiên thích quá lại nổi tính trẻ nít. Chàng biết là trên đảo này không có người thì bất luận múa may, quay cuồng hay phóng chiêu kỳ khôi quái đảo thế nào cũng chẳng sợ ai cười mình.

Chàng liền một tay cầm dao chặt củi, một tay cầm cành cây múa tít lên rất mau. Sau chàng chẳng thèm để ý đến đao chiêu kiếm thức chi hết, dĩ nhiên chàng ra chiêu chẳng vào chương pháp nào.

Nhưng nên biết rằng võ thuật các môn phái trong thiên hạ thì buổi đầu tiên từ số không rồi mới đi đến các thế võ. Các tiền nhân có thông minh trí tuệ sáng chế ra được chiêu này thức nọ thì cũng không hẳn các vị đó phải theo một quy pháp nhất định.

Thạch Phá Thiên vô tình đã luyện được nội công thượng thừa, lại trải qua mấy vị cao thủ rèn luyện thêm cho, mặc dầu những sự rèn luyện của chàng không theo một căn bản nào. Bây giờ chàng thông suốt rộng rãi thêm những điều sở học và tự nhiên sáng chế ra được môn công phu tả kiếm hữu đao. Công phu này căn bản ở Tuyết Sơn kiếm pháp và Kim Ô đao pháp thêm vào võ công của Tạ Yên Khách, Đinh Đang, Đinh Bất Tứ, vợ chồng Thạch Thanh. Có điều chiêu số không nhất định thành ra uy lực mãnh liệt, song còn nhiều chỗ sơ hở.

Thạch Phá Thiên không định tâm sáng chế võ công, dĩ nhiên chàng không nghĩ tới chuyện đặt danh tự cho chiêu thức này. Dù cho chàng có muốn đặt tên mà chàng chẳng biết một chữ nào thì cũng không đặt nổi.

Chàng càng luyện, nội lực càng gia tăng chẳng thấy mỏi mệt chi hết. Mãi đến lúc bụng đói quá réo lên ầm ầm, chàng mới dừng tay. Chàng nhìn đến con thỏ chết thì nó đã bị chân chàng xéo nát nhừ không ăn được nữa. Chàng đành đi trẩy mấy quả thị để cho đỡ đói.

Thạch Phá Thiên vẫn hy vọng Sử bà bà cùng A Tú đi rồi còn quay trở lại. Chàng liền chạy vào trong động để thám thính nhưng nào có thấy tông tích hai người đâu?

Trời tối rồi. Chàng liền ở trong động đánh một giấc ngủ ngon lành.

Thạch Phá Thiên ngủ đến nửa đêm, bỗng nghe bên sông có tiếng "roạc roạc" như xé lụa. Nội công chàng đã cao cường thính giác tự nhiên vô cùng linh mẫn. Chàng đứng phắt lên theo tiếng động chạy ra bờ sông.

Dưới ánh sao lờ mờ, chàng nhìn rõ một con thuyền lớn áp vào gần bờ và không ngớt rung động.

Thạch Phá Thiên vừa kinh hãi mừng thầm. Chàng chỉ sợ trên thuyền này có Đinh Bất Tam hay Đinh Bất Tứ, nên không dám mạo muội tiến về phía

trước.

Chàng liền thụt người lại nấp vào sau gốc cây.

Bỗng chàng nghe tiếng động vang lên. Lần này chàng trông rõ cánh buồm thuyền xoắn vào nhau bị gió thổi mạnh đứt tung ra mà trên thuyền chẳng ai dòm ngó gì tới.

Thạch Phá Thiên thấy chiếc thuyền lay động rồi băng ra xa bờ chàng vội chạy lại la gọi:

- Trên thuyền có ai không?

Không nghe tiếng người đáp lại, chàng nhảy vọt lên đầu thuyền giương mắt nhìn vào trong khoang, nhưng chỉ thấy một màu tối đen không rõ vật gì hết.

Con thuyền vẫn lung lay thuận giòng từ từ trôi ra giữa sông. Thạch Phá Thiên lại la gọi:

- Đinh… Đinh tam gia gia có đây không?

Vẫn không có người đáp lại, chàng liền chui vào khoang. Chân chàng bỗng vấp phải một người nằm trên sạp thuyền.

Chàng vội cất tiếng xin lỗi rồi thò tay ra nâng người đó dậy. Ngờ đâu tay đụng vào thấy giá lạnh thì ra một chiếc tử thi.

Thạch Phá Thiên giật mình kinh hãi la lên một tiếng:

- Úi chao!

Tay trái chàng sờ soạng lại đụng phải cánh tay người khác cũng lạnh như băng. Đây lại là một xác chết! Chàng vừa run sợ vừa mò mẫm đi vào khoang trong. Chân chàng lại dẫm phải một tử thi nữa. Khoang này cũng toàn là xác chết, cái nằm lăn ra, cái ngồi tựa mạn thuyền.

Thạch Phá Thiên thất đảm kinh hồn, cất tiếng la thật to:

- Trong thuyền có ai không?…

Chàng kinh hãi quá độ, nghe thấy thanh âm mình vang dội đã lạc giọng.

Thạch Phá Thiên run rẩy đi tới đằng lái. Dưới ánh sao chàng nhìn rõ có đến mười mấy người, nằm ngổn ngang. Người nào cũng cứng đơ hiển nhiên đều là xác chết.

Lúc này đang tiết trời thu. Gió thu hiu hắt, mấy cánh buồm rách toang bị gió thổi vang lên những tiếng lạch phạch.

Thạch Phá Thiên tuy quen với cảnh cô đơn, dĩ nhiên bạo dạn, nhưng trước cảnh đêm khuya một mình ở nơi hoang vắng trong một chiếc thuyền đầy tử thi, chàng không khỏi bở vía, tưởng chừng như bị bóp nghẹt họng.

Chàng nhớ lại xác chết cứng đơ ở Hầu Giám tập khiến chàng cơ hồ nghẹt thở mồ hôi toát ra như tắm, lông tóc dựng ngược. Chàng muốn nhảy lên bờ. Nhưng chàng vừa đặt chân lên… thuyền, bỗng la hoảng vì con thuyền ra bờ quá xa rồi và đang thuận giòng trôi đi.

Con thuyền lớn thuận giòng theo ven đảo Tử Yên loanh quanh, mấy chỗ thuận dòng băng đi. Đêm hôm ấy Thạch Phá Thiên không dám vào khoang thuyền phải nhảy lên mui đằng lái ôm lấy cột buồm ngồi chờ cho đến sáng.

Sáng sớm hôm sau. Vừng thái dương vừa nhô lên, mọi vật bốn phía đều trông thấy rõ ràng, khiến cho Thạch Phá Thiên đỡ khiếp sợ. Chàng nhảy xuống đằng lái nhìn thấy trong khoang ngoài khoang ít ra là có tới năm sáu chục xác chết coi rất thương tâm, bở vía!

Lạ ở chỗ trên mình mọi thi thể đều không có vết máu, cũng không có đao thương hay kiếm thương chi cả. Chàng không hiểu bọn họ vì sao mà chết?

Thạch Phá Thiên đi quanh mũi thuyền thì thấy chính giữa cửa khoang có treo hai cái bài đồng lấp loáng lớn bằng bàn tay. Một tấm khắc bộ mặt tươi cười, dung nhan hòa ái từ tường. Còn một tấm nữa khắc bộ mặt hung thần ác sát coi rất dữ dội. Cả hai tấm bài đồng đóng bằng chiếc đinh sắt rất dài treo vào tấm gỗ cửa khoang, coi rất kỳ bí.

Thạch Phá Thiên chăm chú nhìn hai tấm bài đồng thì thấy hai bộ mặt khắc vào đó linh động như ngươi thiệt. Chàng sợ không dám nhìn lâu quay đi chỗ khác. Chàng lại nhìn tới những xác chết thì tay người nào cũng cầm binh khí hoặc lưng giắt đao kiếm. Hiển nhiên toàn là người trong võ lâm.

Thạch Phá Thiên xem kỹ hồi lâu, chàng phát giác ra trên vai áo mỗi người đều thêu một con cá nhỏ bằng tơ trắng. Chàng càng coi càng thấy ly kỳ. chàng đoán những người trên thuyền này cùng bọn với nhau. Nhưng chàng không tài nào hiểu được vì sao họ gặp cường địch đến nỗi phải giết hết.

Con thuyền tiếp tục trôi theo dòng nước xuống miền hạ lưu. Thuyền trôi cho đến trưa thì gặp khúc sông chạy vòng vèo. trước mặt có hai con thuyền sóng hang ngược giòng đi lên.

Người lái thuyền kia thấy con thuyền này cứ chênh chếch trôi đi liền la lên:

- Nhà đò! Nhà đò!

Nhưng trong thuyền vẫn không người bể lái, chỗ này nước chảy xiết, khiến cho con thuyền xoay ngang ra.

Sầm một tiếng vang lên! Con thuyền này đã đụng vào hai thuyền kia.

Bỗng nghe tiếng người ta la ó om sòm lẫn với tiếng chửi rủa thô tục không tiếc lời.

Thạch Phá Thiên trong lòng kinh hãi vô cùng, bụng bảo dạ:

- Thuyền này đụng phải thuyền khác làm hại người ta, chắc bọn họ sẽ rầy ra mình. Không chừng cuộc truy cứu sẽ buộc mình vào tội giết chết bấy nhiêu người trên thuyền. Bây giờ biết làm thế nào?

Tình trạng cấp bách khiến chàng sinh ra cấp trí, chàng vội thụt vào trong khoang lật ván lên nằm núp xuống đáy thuyền.

Lúc này ba con thuyền đã gần cạnh nhau, rồi có người nhảy sang. Những tiếng la hoảng liền vang lên. Có người thét:

- Không phải thuyền chài! Sao… Sao họ chết cả rồi?

Người thì la:

- Cả Bang chủ… Thành Đại Dương cũng ở trong này.

Đột nhiên mũi thuyền có người la hoảng, miệng lắp bắp:

- Đây là… "Thưởng Thiện Phạt Ác lệnh…"

Tiếng người này không to lắm, nhưng thanh âm run bần bật ra chiều khủng khiếp đến cực độ. Người đó chưa nói hết thì tiếng người bỗng dừng lại.Trong thuyền yên lặng không một tiếng động.

Thạch Phá Thiên tuy nấp dưới đáy khoang, không trông vẻ mặt từng người, nhưng chàng cũng biết họ khiếp sợ đến cùng cực.

Hồi lâu mới lại có người lên tiếng:

- Năm nay lại đến kỳ "Thưởng Thiện Phạt Ác lệnh" xuất hiện. Đây chắc là hai vị sứ giả Thưởng Thiện, Phạt Ác phụng mệnh đi tuần. Cái này không phải thuyền chài mà đã gây nên nhiều tội ác… Hỡi ơi!…

Hắn buông tiếng thở dài rồi không nói nữa.

Người khác cất tiếng hỏi:

- Hồ đại ca! Nghe nói lệnh Thưởng Thiện Phạt Ác là trả người đi… đi đến chỗ đó rồi mới xét xử, chứ không tru lại ngay đường trường kia mà?

Người nói trước đáp:

- Đây là họ không chịu ríu ríu vâng lệnh đi ngay, mới thế này. Xem chừng Bang chủ thành Đại Dương không chịu trái lệnh thống lĩnh, mọi người gây cuộc chống đối khiến cho hai sứ giả nổi lôi đình.

Người nghe y nói câu này rồi ai nấy đều lặng không lên tiếng.

Thạch Phá Thiên sực nhớ tới chuyện gì ngấm ngầm hoảng:

- Những xác chết trên thuyền này đều không phải dân chài chi chi đây? Lại còn một vị Bang chủ… Trời ơi! Nguy rồi! Hai ông sứ giả Thưởng Thiện Phạt Ác nào đó chẳng hiểu có tìm đến bang Trường Lạc nhà mình không?

Chàng nghĩ tới đây bất giác lòng nóng như lửa đốt, bụng bảo dạ:

- Mình phải liệu sao chạy mau về Tổng đà báo tin cho Bối tiên sinh hay để bọn y chuẩn bị.

Sở dĩ chàng tính toán như vậy là vì chàng đã bị người ta nhận lầm là Thạch bang chủ và phải chịu đựng rất nhiều chuyện phiền não. Vả lại chàng mấy phen suýt nguy đến tính mạng, ai đối với chàng cũng độc ác dữ tợn, chỉ những người bang Trường Lạc từ trên xuống dưới đều kính cẩn chàng. Dù tại đó Triển Phi toan hạ sát chàng, nhưng đó chỉ là chuyện hiểu lầm. Vì thế nên đối với sự chống chế tan nguy của mọi người bang Trường Lạc chàng rất quan tâm.

Thạch Phá Thiên nghĩ vậy nên càng lắng tai nghe mọi người trong thuyền nói chuyện.

Hai người lạ mặt đến Tán An

Bỗng nghe tiếng một người nói:

- Hồ đại ca! Đại ca tính vụ này có liên quan gì đến chúng ta không?

Hồ đại ca đáp:

- Hai vị sứ giả Thưởng Thiện Phạt Ác đã ra đi tuần thì bất cứ bang hội nào trên chốn giang hồ đều khó ung dung được ngoài vòng pháp luật. Hãy xem vận mệnh của mọi người ra sao mới biết được.

Y trầm ngâm một lúc rồi nói tiếp:

- Bây giờ ngươi ngấm ngầm phái người đi bẩm với Tổng đà chủ. Hết thảy anh em trong hai thuyền đều tụ tập cả vào đây. Bất luận là ai cũng không được nhúc nhích. Chúng ta cho thuyền chạy tới xem chài nhỏ ngoài cảng Hồng Liễu. Hai vị sứ giả Thưởng Thiện Phạt Ác đã qua con thuyền này và tiêu diệt hết nhân vật đầu não bang Phi Ngư, thì lần này chắc hai vị không lên thuyền nữa.

Người kia mừng rỡ nói:

- Phải rồi! Kế ấy rất diệu. Hai vị sứ giả Thưởng Thiện Phạt Ác rồi có trở lại qua thuyền này thì cũng cho là thuyền tử thi của bang Phi Ngư chẳng trèo lên làm chi nữa. Bây giờ tại hạ xin đi truyền lệnh ngay.

Thạch Phá Thiên nằm phục dưới đáy thuyền, lắng tai nghe những người trên khoang thì thào bàn tán, tưởng chừng như đại họa đến nơi rồi.

Có người nói:

- Thiết Xoa hội chúng ta không có điều chi đắc tội với bên đó thì hai vị sứ giả vị tất đã tìm đến bọn mình.

Một người khác hỏi lại:

- Dễ thường bang Phi Ngư dám cả gan đắc tội với bên đó hay sao? Theo chỗ tại hạ kinh nghiệm thì trên chốn giang hồ cứ trong vòng mười năm lại gặp một lần kiếp nạn rằng lần này… lần này…

Bỗng có người ngắt lời:

- Lão Lý! Hay là thử yêu cầu Tổng đà chủ vâng mệnh qua đó thử xem thế

nào?

Lão Lý hắng giọng một tiếng rồi đáp:

- Ai đã đi là không trở về nữa. Mấy chục năm trước các vị Tổng đà chủ, Bang chủ, Chưởng môn qua đó rồi có ai về được đâu? Tổng đà chủ cư xử với chúng ta rất tử tế chẳng lẽ chúng ta lại ham sống sợ chết để lão gia đơn phương độc mã dẫn thân vào nơi nguy hiểm chịu mất mạng ư?

Lại người khác nói:

- Phải đấy! Bây giờ chỉ có cách tạm lánh đi là hơn. May chúng ta phát giác ra sớm cũng là nhờ âm phù dương trong hoàng thiên che chở khiến cho Thiết Xoa hội chúng ta qua khỏi kiếp vận này. Xóm chài ở ngoài cảng Hồng Liễu là nơi rất kín đáo. Chúng ta đến đó tạm lánh thì dù hai vị sứ giả Thiện Ác có tai thính mắt tinh đến đâu cũng khó mà phát giác ra được.

Hồ đại ca nói:

- Ngày trước Tổng đà chủ sửa sang xóm chài này là để dùng vào việc như bữa nay. Tám năm trời những người dân chài trong xóm đó chưa ra khỏi thôn ổ một bước. Họ dùng nơi đó làm chốn đào nguyên ngoài cõi tục để lánh nạn.

Bỗng có tiếng ồm ồm cất lên:

- Bọn Thiết Xoa hội của chúng ta vùng vẫy rẻo nguyên giang sóng Trường Giang, không biết sợ trời sợ đất là gì. Ngay đức Hoàng đế cũng làm ngơ. Thế mà vừa nghe đến hai tên sứ giả Thưởng Thiện Phạt Ác chi chi đó đã sợ co… chạy tới chui rút vào xóm chài hẻo lánh ngoài Hồng Liễu cảng làm thân phận con rùa đen. Dù cho lần này trốn tránh được, nhưng ngày sau, mẹ kiếp! Có kẻ hỏi tới thì đem những cái mặt mo cất đi đâu? Chi bằng quyết đấu với chúng một trận vị tất đã chịu mất mạng.

Hồ đại ca nói ngay:

- Phải đấy! Chúng ta đã ăn chén cơm giang hồ thì có gặp chuyện đổ máu cũng đáng. Mẹ kiếp! Có bao giờ lại đầu qui Vương lão Lục biết sợ ai… ha ha!…

Hồ đại ca chưa rứt lời, đột nhiên một tiếng rú thê thảm vang lên. Từ đó trong khoang thuyền im khăng phắc.

Thạch Phá Thiên nghe những tiếng tí tách, rồi chàng cảm thấy từng giọt nước nhỏ xuống lưng bàn tay mình, chàng đưa tay lên mũi ngửi thấy mùi tanh sặc sụa thì biết ngay là máu.

Máu tiếp tục nhỏ xuống. Thạch Phá Thiên bây giờ mới hiểu bọn họ ngồi ngay bên trên mình. Chàng mà nhúc nhích một chút để phát ra tiếng động thì khó lòng tránh khỏi họa sát thân, nên chàng đành cho máu tươi tiếp tục nhỏ xuống người chàng.

Bỗng nghe Hồ đại ca lớn tiếng quát:

- Ngươi trách ta sao lại hạ sát Lại qui đầu ư?

Một người cất giọng run run đáp:

- Không… không phải đâu… Vương lão lục quả là ăn nói lỗ mãng, tránh gì Hồ đại ca chẳng nổi nóng. Có điều… gã đối với bản hội… trước nay vẫn một dạ trung thành.

Hồ đại ca quát hỏi:

- Thế là ngươi bảo ta không hiểu lòng người chứ gì?

Người kia vội nói:

- Không… không phải…

Y chưa rứt lời, bỗng nghe một tiếng rú thê thảm vang lên! Hiển nhiên y lại bị gã họ Hồ hạ sát rồi.

Thạch Phá Thiên lại nghe máu nhỏ từng giọt từ trên… thuyền xuống đáy. may mà người này không ngồi ở trên chỗ chàng nằm nên máu không nhỏ vào người chàng.

Gã Hồ đại ca kia giết liền một lúc hai người, những kẻ bàng quan khi nào còn dám có lời dị nghị nữa?

Lại nghe gã họ Hồ lên tiếng:

- Không phải ta tâm địa hiểm độc, thủ đoạn tàn ác, chẳng nghĩ gì đến tình anh em đâu. Nhưng vì vụ này có quan hệ đến một mạng sống của mấy ngàn người đồng môn. Vụ này mà chỉ tiết lộ một chút thì hết thảy dân chài bang Phi Ngư đều bị nạn như nhau. Lại đầu qui vương lão lục càn rỡ tự cho mình là anh hùng hảo hán dám lo ó om sòm. Hắn coi thường tính mạng hắn đã đành, chẳng lẽ hắn để cả Tổng đà chủ và hết thảy anh em cũng mất mạng hay sao?

Mọi người đều nói hùa theo:

- Dạ phải! Dạ phải!

Gã họ Hồ lại nói:

- Nếu muốn thoát chết thì chỉ có cách ngồi yên trong khoang thuyền im hơi lặng tiếng giả ngây giả dại. Tiểu Tống, ngươi lại bẻ lái và lấy một mảnh buồm rách che lên mình đừng để người ta nhìn thấy.

Thạch Phá Thiên nằm phục dưới đáy thuyền chàng lắng tai nghe nước chảy róc rách.

Mọi người trong khoang thuyền tưởng chừng đang ôm mối lo âu nên chẳng ai nói năng gì.

Trước tình trạng này, Thạch Phá Thiên phải nín thở không dám ho he. Chàng ôn lại ngày hôm qua lúc chàng ở bên sông đã thi triển những chiêu thức gì. Nào tay kiếm tay đao, nào quyền cước của Đinh Bất Tứ, nào phép cầm nã của Đinh Đang. Tất cả các chiêu thức lần lượt hiện ra trong đầu óc chàng. Bất giác chàng đã đem bao nhiêu nội lực ở trong người dồn cả vào những chiêu số đó.

Có lúc chàng nhận thấy một chiêu thức nào không ổn thì chàng xếp đặt lại trong đầu óc. Bao nhiêu tâm thần để hết vào võ học.

Thời gian lặng lẽ trôi không biết đã bao lâu.

Ban đầu chàng còn phân tâm để ý nghe trong khoang thuyền xem những người trong Thiết Xoa hội có động tĩnh gì. Về Sau tâm thần chàng chuyên chú hết vào võ học.

Suốt một đêm chàng tiềm tâm suy nghĩ, bao nhiêu nội công ngoại công tích trữ các nơi hàng mấy năm nay bây giờ đi đến chỗ thông suốt hết cả.

Ai ngờ gã Cẩu Tạp Chủng nhỏ tuổi ngớ ngẩn như mán rừng nay bỗng biến thành một tay cao thủ võ học hiên ngang tự lập trong võ lâm.

Mấy giờ sau chàng nhớ lại cuộc đấu giữa vợ chồng Thạch Thanh cùng Bạch Vạn Kiếm ở trong miếu thổ địa, tiếp theo là những quyền chiêu của Đinh Bất Tam và Đinh Bất Tứ trong thuyền trên sông Trường Giang, cho đến cuộc đấu giữa anh em họ Đinh và Bạch Vạn Kiếm trên đảo Tử Yên.

Những lúc đương trường chàng chỉ coi bằng con mắt hổ đồ, chưa thể hiểu đến chỗ tinh yếu của nó. bây giờ chàng hồi tưởng lại thì từng chiêu từng thức đều thấy rõ ràng như ngón tay. Thạch Phá Thiên đang xuất thần ngẫm nghĩ về chiêu thức võ học thì đột nhiên vang lên những tiếng loảng xoảng. Đó là nhà đò thả neo đổ thuyền. Hồ đại ca lại lên tiếng:

- Anh em đã vào nhà rồi thì không ai được ra nữa, phải chờ Tổng đà chủ tới

nơi để nghe hiệu lệnh của lão gia.

Mọi người đều hạ thấp giọng vâng dạ tuân lời rồi len lén lên bờ.

Chỉ trong khoảng khắc mọi người lên hết, trong thuyền chẳng còn một ai.

Thạch Phá Thiên lại chờ một lúc nữa và liệu chừng mọi người đã vào nhà hết rồi chàng mới mở ván thuyền thò đầu lên để ý nhìn quanh một lượt.

Ánh dương quang đã rọi vào chói mắt, Thạch Phá Thiên biết là sáng rõ rồi. Chàng nhìn qua cửa sổ ra ngoài không thấy có người, mới dám bò lên khoang thuyền.

Trong khoang thuyền xác chết vẫn còn nằm lăn ra đó. Thạch Phá Thiên lượm một thanh đao giắt vào sau lưng. Chàng lại thò tay vào bọc tử thi lần lấy ít tiền để lên bờ mua cơm ăn.

Thạch Phá Thiên đi lại đẳng lái nhẹ nhàng nhảy lên bờ. Chàng khom lưng theo bãi sông chạy lẹ về phía trước. Chàng chạy được chừng hơn nửa dặm mới lên bờ đi vào con đường nhỏ. Chàng nghĩ bây giờ vẫn chưa thoát khỏi vòng nguy hiểm, càng đi xa hơn càng tốt.

Nghĩ vậy chàng lại co giò chạy thiệt mau. May thôn chài này cực kỳ hẻo lánh. Trong vòng hơn mười dặm không có nhà ở nào khác, mà cũng chưa gặp một ai. Thạch Phá Thiên mừng thầm cho mình gặp vận may. Chàng có biết đâu trước đây lác đác cũng có nhà nông hộ. Nhưng họ đều bị Thiết Xoa hội ngấm ngầm phóng độc làm cho bọn này chết cả rồi. Có người vừa thiên cư tới nơi, chưa được bao lâu cũng ngộ đọc mà chết.

Những hương dân quanh đây đều cho là Hồng Liễu cảng này bị chúa ôn giải tật dịch. Bảy tám năm liền, mọi người đều lánh đi xa và nơi đây thành sào huyệt cực kỳ bí mật của Thiết Xoa hội.

Thạch Phá Thiên lại chạy luôn mấy dặm nữa. Chàng thấy đã khá xa đồi to rồi liền cảm thấy bụng đói như cào. Chàng liền chạy vào rừng cây định để kiếm dã vị thì khéo sao! Chàng vừa đi được mấy bước, bỗng nghe có tiếng sột soạt. Một con heo rừng từ trong bụi cỏ rậm nhảy ra. Nó cúi đầu rồi nhảy xổ lại vồ chàng. Thạch Phá Thiên nghiêng người đi một chút, tay phải rút đơn đao thuận thế phóng chiêu "Trưởng Giả Chiết Chi" trong Kim Ô đao pháp chém xuống đầu con heo rừng đánh chát một tiếng.

Con heo rừng này cực kỳ hung mãnh. Tuy đầu rớt xuống đất rồi mà nó còn chạy được hơn mười bước mới ngã lăn ra chết.

Thạch Phá Thiên cả mừng, chàng tìm một khối đá đen ở bên rừng rồi lấy sống đao ghè xuống cho tia lửa bắn tóe ra. Chàng đốt lên một đống lửa.

Chàng chặt lấy bốn đùi con heo rừng đem đến bên khe suối rửa sạch vết máu xong đem về để bên đống lửa. Chàng lại dúi thanh đơn đao vào lửa cho đỏ lên rồi áp vào đùi heo cho cháy lông đi. Đoạn chàng lấy cành cây xâu đùi heo để vào bên đống than nướng.

Chẳng mấy chốc mùi thịt heo chín thơm tho tỏa ra bốn mặt.

Giữa lúc Thạch Phá Thiên đang nướng thịt heo thì đột nhiên ngoài mười trượng có tiếng người nói:

- Thơm quá! Thơm quá! Thật khiến cho ngón tay trỏ người ta phải máy dữ.

Một người khác nói:

- Chỗ kia người ta nướng dã vị, chúng mình đến đó thương lượng với họ cho một chút ăn chơi, tưởng có thể được.

Người nói trước đáp:

- Phải đấy!

Hai người từ từ đi tới.

Thạch Phá Thiên thấy một người thân thể cao lớn mặt tròn tai to, mình mặc áo kép đoạn da đồng, vẻ mặt niềm nở hòa ái rất đáng thân cận. Còn người nữa thì thân hình đã cao nghễu cao nghều lại gầy khẳng gầy kheo, mình gã mặc áo trường bào màu thanh thiên. Người hắn nhỏ không bằng nửa người kia mà vẻ mặt rất âm trầm hiểm độc.

Gã béo mập cười ha hả nói:

- Này chú em! Cái đó của chú em…

Thạch Phá Thiên đã nghe tiếng hai người bàn nhau từ trước liền ngắt lời:

- Con heo rừng này nhiều thịt lắm. Đến mười người ăn cũng không hết. Hai vị cứ việc ăn kỳ no.

Gã béo mập lại cười nói:

- Nếu vậy thì chúng ta cũng không làm khách đâu.

Hai người liền ngồi vào bên đống lửa. Dưới ánh hỏa quang họ nhìn rõ y phục Thạch Phá Thiên rất hoa lệ nhưng vạt áo lem luốc, chẳng những xốc xếch mà lại dính máu bê bết thì lộ vẻ kinh dị. Nhưng chỉ thoáng qua rồi bốn mắt nhìn hau háu vào những cái đùi heo đang nướng trên đống lửa, không để ý gì đến chàng nữa.

Mỡ ở đùi heo nhỏ giọt xuống đống lửa hòa lẫn với mùi nhựa thông rất thơm tho. Tuy họ chưa được ăn vào miệng, mới ngửi mùi cũng đủ ngon rồi.

Gã cao gầy lấy cái hồ lô mầu lam đeo ở sau lưng mở nút ra ghé miệng vào uống một hơi rồi nói:

- Rượu ngon quá!

Gã béo mập lấy chiếc bầu sắc đỏ lắc mấy cái rồi mở nút ra uống. Gã cũng khen:

- Rượu ngon quá!

Thạch Phá Thiên khi còn đi theo Tạ Yên Khách đã từng uống rượu với lão. Bây giờ chàng ngửi thấy mùi rượu thơm, cũng muốn uống cho sướng miệng. Nhưng chàng thấy hai người mạnh ai nấy uống và không có ý mời mình uống hớp nào.

Chàng không tiện mở miệng yêu sách.

Một lúc nữa, bốn cái đùi heo đã chín chàng liền nói:

- Thịt heo chín rồi. Mời hai vị xơi đi!

Hai gã một gầy một mập đồng thời thò tay ra giật lấy mỗi người một đùi heo đưa vào miệng toan cắn thì Thạch Phá Thiên cười nói:

- Hai cái đùi ấy tuy lớn thiệt nhưng đều là đùi sau không ngon bằng đùi trước.

Gã béo mập lại cười nói:

- Chú nhỏ này thiệt có lương tâm.

Đoạn gã đổi lấy đùi heo trước cắn ăn.

Gã gầy nhom cầm đùi sau trót cắn một miếng rồi. Hắn ngần ngừ không tiện đổi nữa.

Hai người ăn hết nửa đùi heo. Chúng lại uông tợp rượu và cất tiếng khen:

- Rượu ngon quá!

Đoạn hai gã cùng đậy nút lại đeo bầu vào sau lưng.

Thạch Phá Thiên bụng bảo dạ:

- Hai người này xem chừng không phải hạng cùng nghèo mà sao họ hà tiện thế? Họ chỉ uống hai tợp rồi cất rượu đi. Hay thứ rượu này rất quí?

Chàng liền nhìn gã béo hỏi:

- Đại gia cho tại hạ uống vài hớp rượu được không?

Gã béo lắc đầu quầy quậy đáp:

- Không được! Không được! Cái này không phải rượu đâu, chú không uống được. Để chúng ta ăn thịt heo rồi sẽ có lễ vật tặng lại.

Thạch Phá Thiên cười nói:

- Đại gia nói gạt rồi. Chính miệng đại gia vừa khen rượu ngon, mà tại hạ cũng ngửi thấy mùi rượu.

Chàng lại quay sang hỏi gã gầy nhom:

- Đại gia cho tại hạ uống vài tợp nhé?

Gã gầy nhom đảo cặp mắt trợn lòng trắng ra nói:

- Thuốc độc đấy! Ngươi có gan thì cứ uống đi!

Gã nói xong cởi hồ lô ra đặt xuống đất.

Thạch Phá Thiên cười nói:

- Nếu là thuốc độc mà sao đại lão gia uống vào không chết?

Chàng nhắc lấy cái hồ lô mở nút, mùi rượu xông lên thơm ngát.

Gã béo mập hơi biến sắc nói:

- Thật đấy! Không ai gạt chú đâu! Mau đặt xuống chớ uống vào.

Gã liền giơ năm ngón tay ra chụp vào cổ tay chàng toan cướp lấy cái hồ lô.

Ngờ đâu vừa chạm vào cổ tay Thạch Phá Thiên gã liền cảm thấy một luồng đại lực mãnh liệt xô ra, hất văng ngón tay gã đi.

Gã béo mập giật mình kinh hãi "Ô" lên một tiếng rồi nói:

- Té ra nội lực chú ghê quá! Chúng ta thật đã lầm người. Vậy chú cứ uống đi!

Thạch Phá Thiên cầm ngay chiếc hồ lô ghé vào miệng nuốt ừng ực hai hơi

dài. Chàng nghĩ bụng:

- Gã gầy này xem chừng tiếc rượu không dám uống nhiều!

Chàng liền đậy nút bình lại nói:

- Đa tạ đại gia!

Chỉ trong nháy mắt, một luồng khí lạnh buốt từ huyệt Đan Điền bốc lên.

Nhân tửu hứng ba người kết nghĩa

Luồng hàn khí như một giây băng lạnh chuyền đi. Chỉ trong khoảng khắc, Thạch Phá Thiên cảm thấy toàn thân đều bị cứng đơ. Chàng vội vận nội lực để chống lại thì luồng hơi lạnh dần dần tan đi rồi khắp mình mẩy chân tay cảm thấy thư thái vô cùng. Chẳng những chàng không thấy giá lạnh mà trái lại trong người ấm áp du dương. Bất giác chàng lớn tiếng khen:

- Rượu ngon thiệt!

Chàng không nhịn được lại nhắc bầu lên, mở nút ra uống hai hớp nữa. Rồi chàng lại vận nội lực cho hơi lạnh tiêu tan ra cảm thấy trong người càng khoan khoái hơn.

Thạch Phá Thiên thích quá trầm trồ ca ngợi:

- Từ thuở cha sinh mẹ đẻ chưa ba giờ tại hạ được uống thứ rượu ngon tuyệt như bữa nay. Đáng tiếc là thứ rượu này quý trọng và hiếm quá, không thì tại hạ uống một sạch.

Bỗng thấy gã béo mập nhăn mặt ra chiều kinh dị, nói:

- Tiểu huynh đệ! Nếu chú quả tửu lượng hơn người thì cứ uống cạn cả bầu rượu cũng được, đừng ngại chi hết.

Thạch Phá Thiên cả mừng hỏi:

- Đại gia nói thiệt chăng? Nhưng tại hạ sợ vị đại gia này không vui lòng.

Gã gầy nhom lạnh lùng:

- Trong bầu đỏ của đại gia đựng rượu độc còn ngon hơn nữa. Ngươi có muốn uống thử không?

Thạch Phá Thiên đưa mắt nhìn gã béo mập để hỏi ý. Gã béo mập thở dài nói:

- Chú còn nhỏ tuổi, nội công đã cao cường đến thế, mà bây giờ bỗng dưng chết uổng thì thật là đáng tiếc!

Gã vừa nói vừa cởi cái bầu rượu đỏ choé ra đặt xuống đất.

Thạch Phá Thiên nghĩ bụng:

- Hai người này cũng ưa nói giỡn. Nếu là rượu độc thật thì sao chính họ lại uống vào?

Chàng cầm bầu rượu đỏ lên mở nút ra. Một mùi thơm ngào ngạt đưa lên mũi. Chàng liền uống một hơi.

Lần này chàng uống rượu ở bầu đỏ vào, không cảm thấy giá lạnh, nhưng trái lại ruột nóng như lửa đốt.

Thạch Phá Thiên kinh hãi la lên một tiếng:

- Úi chao!

Rồi dường như không chịu được, chàng nhảy vọt lên. Chàng vội huy động nội lực trấn áp quả nhiên dẹp được cơn nóng, tựa hồ ngọn lửa hồng bị tắt ngấm. Chàng la lên:

- Thứ rượu này ghê gớm quá!

Nhưng lạ thay! Luồng nhiệt khí trong bụng vừa tiêu tan, toàn thân chàng lại khoan khoái vô cùng!

Gã béo mập hỏi:

- Nội lực chú em rất thâm hậu. Bây giờ chú uống hết cả hai bầu được không?

Thạch Phá Thiên cười đáp:

- Một mình tại hạ đâu dám uống hết. Ba người chúng ta có duyên hội ngộ. Nếu chúng ta kết bạn với nhau rồi cùng uống rượu nhắm thịt heo. Như vậy có hay hơn không? Nào! Xin mời đại gia!

Chàng nói xong cầm bầu rượu đưa sang.

Gã béo mập đáp:

- Chú em đã có ý ấy. Vậy ta phải liều mạng để bồi tiếp "Người quân tử"!

Gã nói xong đón lấy bầu rượu giơ lên uống một tợp rồi đưa bầu lại cho Thạch Phá Thiên nói:

- Chú uống nữa đi!

Thạch Phá Thiên lại uống một tợp rồi cầm bầu rượu đổ đưa cho gã gầy nhom nói:

- Xin mời đại gia!

Gã gầy nhom biến sắc đáp:

- Ta uống rượu của ta thôi!

Gã cầm bầu rượu mầu lam lên uống một tợp rồi đưa cho Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên biết là uống tợp rượu nóng rồi lại xen tợp rượu lạnh cho hai thứ hòa lẫn với nhau càng tốt. Chàng liền đón lấy bầu rượu mầu lam uống một hơi dài.

Chàng thấy cả hai gã trợn bốn mắt lên nhìn mình, hiểu ý ngay liền chữa thẹn nói:

- Xin lỗi hai vị. Tợp rượu này tại hạ uống tham quá.

Gã gầy nhom vẫn một giọng lạnh lùng:

- Ngươi muốn trổ tài hảo hán thì càng nốc nhiều càng hay.

Thạch Phá Thiên cười đáp:

- Nếu uống đến đây mà chưa phỉ chí thì chúng ta quay về thị trấn trước mặt kia mua một hũ lớn uống cho kỳ thích. Tại hạ đã có tiền đây. Có điều tại hạ e rằng không tìm đâu được thứ rượu ngon như thế này.

Chàng nói xong lại cầm bầu rượu giơ lên uống một tợp rồi đưa bầu cho gã mập. Gã mập ngồi xếp bằng dưới đất ngấm ngầm vận công lực rồi mới uống một hơi. Gã thấy Thạch Phá Thiên uống hết tợp lớn này đến tợp lớn khác mà không sao cả thì lại kinh dị.

Nguyên gã mập và gã gầy này đều là những tay cao thủ võ công tuyệt đỉnh. Có điều mỗi người luyện công tương phản nhau.

Gã béo mập luyện theo đường lối dương còn gã gầy nhom lại theo lối âm nhu. Trong bầu rượu của từng người đều đựng rượu thuốc để tăng bổ nội lực cho mình. Trong bầu rượu đó đựng rượu thuốc rất nóng nhiệt. Còn bầu đựng chất thuốc cực hàn lãnh.

Hai bầu rượu thuốc này rất nhiều dược liệu mà hai gã đã mất nhiều năm và tốn lắm công phu mới có thể luyện nên được. Tính dược cực kỳ mãnh liệt nên nếu người kém công lực thì đúng là thuốc độc vì rượu vừa lưỡi vào một chút cũng mất mạng ngay. Hai gã này công lực rất cao thâm nhưng khi uống vẫn phải thêm một thứ thuốc để hòa hoãn phần mãnh liệt của dược liệu mới uống được mấy tợp mà không đến nổi trúng độc. Có điều là nếu gã mập uống lầm phải thứ rượu lạnh hay gã béo mập rượu nóng thì lập tức

mất mạng ngay đương trường gân cốt co rúm lạ, thất khiếu ứa máu tươi chết… thê thảm.

Hai gã thấy Thạch Phá Thiên uống bừa bãi và nhiều như vậy mà chàng không sao hết thì làm gì họ chẳng kinh hãi.

Hai gã tuy chẳng biết nhiều hiểu rộng. Võ học trong thiên hạ mười phần biết được đến tám chín. Nhưng không khi nào bọn họ ngờ tới Thạch Phá Thiên đã gặp được kỳ duyên chàng học "Hàn Ý miên chưởng" là một loại võ công âm nhu, sau chàng lại học được "Viêm Viêm công" là môn dương cương ở Tạ Yên Khách. Hai thứ võ công một âm một dương ấy xung khắc nhau làm cho chàng sắp chết đến nơi thì lại gặp được kỳ tích khiến cho hai luồng âm dương giao thông hòa hợp mà công lực tăng tiến vô cùng.

Sau đó chàng nhờ bộ tượng La Hán của Đại Bi lão nhân tặng cho luyện thành môn "La Hán Phục Ma thần công" thì hai luồng âm dương đã giao hợp trong thân thể chàng và dĩ nhiên không còn thứ chất độc nào ở ngoài xâm nhập vào được nữa.

Thạch Phá Thiên uống những thứ rượu thuốc này vào miệng khác nào đao gạt kiếm thứa, nhưng sau khi bị nội lực chàng tiêu hỏa rồi thì trong khoảnh khắc nó lại tăng bổ công lực cho chàng.

Thạch Phá Thiên uống rượu của hai gã đem đến rồi, cảm thấy băn khoăn trong dạ. Chàng nướng thêm thịt heo rừng và dành những miếng ngon lành cho hai gã. Chàng lại luôn miệng khuyên mời họ uống rượu.

Hai gã cho là chàng có ý uống rượu độc là để tỉ thí nội lực. Khi nào họ chịu thua trận đương trường, đành miễn cưỡng cùng chàng đối ẩm. Nhưng họ ngẫm ngầm lấy thuốc hoàn giải độc ra, len lén bỏ vào miệng nuốt.

Lúc nào hai gã cũng ngó Thạch Phá Thiên chằm chặp thì thấy chàng vẫn không uống một thứ gì khác để giải rượu cả.

Thần công Thạch Phá Thiên thật là hiếm có trên đời khiến hai gã phải kinh ngạc không hiểu chàng thiếu niên anh hùng tự đâu mọc ra?

Gã béo mập thấy Thạch Phá Thiên uống một tợp rượu trong bầu đỏ rồi lại đưa sang cho mình, gã đón lấy bầu rồi hỏi:

- Nội lực của tiểu huynh đệ cao thâm khôn lường, khiến cho tại hại phải khâm phục. Vậy tiểu huynh đệ cho biết quý tính đại danh?

Thạch Phá Thiên chau mày đáp:

- Vấn đề này thiệt khiến cho tại hạ phải điên đầu. Ai đã gặp tại hạ liền cho

ngay là người họ Thạch còn ai chưa biết là hỏi ngay họ tên. Thực ra tại hạ cũng không phải họ Thạch hay đúng hơn là không họ không tên đại gia hỏi câu này, tại hạ không biết đường mà trả lời.

Gã béo mập bụng bảo dạ:

- Thằng lỏi này giả ngây giả dại, tìm cách thoái thác, không chịu xưng tên.

Gã lại nói:

- Vậy tôn sư là ai? Tiểu huynh đệ là môn hạ phái nào, cây nhà nào?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Sư phụ tại hạ họ Sử thường kêu bằng Sử bà bà. Đại gia đã gặp gia sư bao giờ chưa? Lão gia là tổ sư sáng lập ra phái Kim Ô. Tại hạ là đại đệ tử đời thứ hai phái đó.

Cả hai gã mập, ốm cùng lẩm bẩm:

- Thằng lỏi này khéo nói nhăng. Tất cả các môn phái trong thiên hạ mình đều biết hết, không sót phái nào. Làm gì có phái Kim Ô? Có ai là Sử bà bà đâu?

Gã mập liền nhân cơ hợi đối đáp này không uống rượu. Gã cầm bầu đưa lại cho Thạch Phá Thiên và nói:

- Té ra tiểu huynh đệ tử phái Kim Ô mới sáng lập. Thảo nào bản lãnh phi thường! Mời chú uống rượu đi!

Thạch Phá Thiên thấy gã chưa uống đã đưa bầu rượu cho mình thì nghĩ thầm:

- Y mải nói chuyện quên cả uống rượu.

Chàng liền nhắc:

- Đại gia chưa uống mà.

Gã mập hơi đỏ mặt lên hỏi:

- Vậy ư?

Gã cố ý trốn tránh không uống lại bị Thạch Phá Thiên móc ra, làm gã tức tối vô cùng. Gã có biết đâu Thạch Phá Thiên vì hảo ý mà nhắc gã. Kể cả hai tợp gã uống lúc đầu tiên cho đến bây giờ tổng cộng là tám tợp rồi. Nếu còn uống nữa dù gã có uống thuốc giải rồi cũng gây thành hại lớn cho sức khỏe.

Gã cầm bầu giơ lên ghé vào miệng, cổ họng giả vờ nuốt ừng ực nhưng gã đã ngậm chắc hai hàm răng thì khi hạ bầu xuống, rượu lại chạy vào bầu.

Gã béo mập làm cách này dĩ nhiên không qua mắt gã gầy nhom được.

Gã gầy nhom cũng uống theo kiểu gã béo mập tức là không để rượu trôi xuống cổ họng. Như vậy thì bề ngoài nếu chú một tợp anh một tợp mà thực ra hai bầu rượu đầy thì trong mười phần có đến bảy, tám chui vào bụng Thạch Phá Thiên.

Nguyên tửu lượng chàng cũng không lớn lắm, nhưng nhờ có nội lực thâm hậu chàng mới chống đỡ được. Có điều rượu độc này tuy chỉ có lợi chứ chẳng có hại gì cho chàng song chàng uống nhiều quá cũng ngà ngà say và tửu nhập ngôn xuất mỗi lúc chàng nói một nhiều. Chàng kể hết chuyện A Tú sang chuyện Đinh Đinh Đang Đang…

Hai gã nghe chẳng hiểu gì hết.

Gã béo mập lẩm bẩm:

- Bữa này bọn mình hai người mà không thắng được một. Nếu tin này đồn ra ngoài thì hỏng bét. Huống chi sau khi gã uống hết hai bầu rượu độc, tất gã dỡ thủ đoạn ghê gớm. Người ta thường nói rằng: "Lượng nhỏ sao phải người quan tử. Không độc sao nên đáng trượng phu".

Gã nghĩ vậy rồi đưa mắt ra hiệu cho gã gầy nhom.

Gã gầy nhom hiểu ý, liền thò tay vào bọc bóp nát vỏ sáp bọc ngoài lấy ra một viên "Cửu Cửu hoàn" cầm trong lòng bàn tay. Gã chờ Thạch Phá Thiên uống một tợp rồi đưa tay ra làm như vuốt nước miếng còn dính ở miệng bầu, mà thực ra gã đã khôn khéo bỏ vào trong bình viên "Cửu Cửu hoàn".

Gã cầm bầu rượu từ từ lắc mấy cái cho thuốc tan, nhưng vừa lắc gã vừa làm bộ xem rượu còn nhiều hay ít. Miệng tấm tắc khen:

- Rượu ngon quá! Thiệt là tuyệt!

Lúc gã gầy nhom hành động thì gã béo mập cũng lấy trong bọc ra viên "Liệt Hỏa đan" bỏ lén vào trong rượu.

Thạch Phá Thiên vẫn tưởng mình gặp được hai tay nghiện rượu khẳng khái và hào hiệp, chàng cứ uống tràn và ăn thịt heo. Chàng có ngờ đâu hai gã lạ mặt này lại ngấm ngầm hại mình. Bỗng nghe gã béo mập nói:

- Tiểu huynh đệ! Trong bầu rượu còn ít lắm mà tửu lượng chú rất cao. Vậy chú uống một hơi cạn sạch đi!

Thạch Phá Thiên cười đáp:

- Hai vị đã có lòng thành thực thì tại hạ đâu dám khách sáo.

Chàng cầm cái bầu màu lam lên toan uống, nhưng chợt nhớ ra điều gì, chàng nói ngay:

- Lúc tại hạ ngồi thuyền trên sông Trường Giang có nghe Đinh Đinh Đang Đang nói chuyện. Nếu bên trai bên gái tình đầu ý hợp thì kết nghĩa phu thê, còn trai với trai vừa gặp nhau đã nên thân mật như tình cố cựu thì kết nghĩa huynh đệ. Nay được hai vị tại gia không rẻ bỏ tại hạ. Vậy ba chúng ta sau khi uống cạn hai hầu rượu, chúng ta kết làm anh em để rồi đây thỉnh thoảng lại cùng nhau uống rượu. Hai vị nghĩ sao?

Gã béo mập chỉ sợ chàng không uống nữa vội nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Như thế thì còn gì bằng. Chú uống cạn bầu rượu này đi đã.

Thạch Phá Thiên quay lại hỏi gã gầy nhom:

- Còn đại gia đây có đồng ý không?

Gã gầy nhom đáp:

- Cung kính không bằng tuân mệnh. Tiểu huynh đệ đã có mỹ ý. Ha ha! Tại hạ khi nào còn không ưng thuận.

Thạch Phá Thiên lúc này mười phần đã say đến tám chín. Chàng cao hứng vô cùng, ngửa mặt dốc bầu rượu lên uống một hơi cạn sạch. Nhưng bây giờ chàng không cảm thấy giá lạnh khó chịu như trước nữa.

Gã béo mập vỗ tay reo:

- Tửu lượng cao quá! Tửu lượng cao quá! Trong bầu rượu của tại hạ cũng còn một chút, tiểu huynh đệ đánh bạo uống hết đi rồi chúng ta kết bái huynh đệ.

Thạch Phá Thiên đầu óc lơ mơ đang lúc hứng chí. Tuy chàng bản tính thành thực nhưng uống nhiều rượu vào cũng không khỏi nổi lòng hào hiệp. Chàng đón lấy bầu rượu đỏ chẳng ngần ngừ gì uống một hơi cạn sạch.

Hai gã đưa mắt nhìn nhau trong bụng nghĩ thầm:

- Cửu Cửu hoàn và Liệt Hỏa đan là hai thứ thuốc độc vào bực nhất thiên hạ. Cửu Cửu hoàn tập hợp chín lần chín là tám mươi mốt thứ cây cỏ chất độc chế luyện ra. Liệt Hỏa đan tuy ít độc hơn, song nó là những chất kỳ độc

như "Hạc Đỉnh Hồng" "Tỳ Sương" nước dãi rắn độc, nhện độc cũng ghê gớm vô cùng! Bất luận là Cửu Cửu hoàn hay Liệt Hỏa đan chỉ cần liệng một viên xuống sông hay xuống giếng là đủ làm cho cả một thôn xóm hàng mấy trăm người bị trúng độc mà chết hết. Bây giờ lại cả hai thứ mà không giết chết được gã thì còn nói gì nữa?

Hai gã còn đang ngẫm nghĩ thì quả nhiên Thạch Phá Thiên cheo chéo lên:

- Úi chao! Nguy rồi! Tại hạ đau bụng dữ quá.

Chàng ôm bụng vẹo lưng đi mà la.

Hai gã một mập một gầy, đưa mắt nhìn nhau mỉm cười. Gã mập giả vờ hỏi:

- Sao? Tiểu huynh đệ đau bụng ư? Chắc vì chú ăn nhiều thịt heo rừng quá đấy thôi.

Thạch Phá Thiên vẫn la:

- Không phải đâu. Trời ơi! Đau chết người được.

Chàng vừa la vừa nhảy vọt lên.

Hai gã cũng đứng dậy. Chúng nghĩ bụng:

- Thằng lỏi này sắp chết đến nơi, chắc gã sẽ đánh một đòn thật nặng.

Hai gã ngầm vận nội lực chuẩn bị sẵn sàng để lúc cần sẽ ra tay đối phó. Chúng cho rằng công lực ghê gớm của chàng thì thế công tất mãnh liệt phi thường.

Không ngờ Thạch Phá Thiên lại vung chưởng đánh vào một cây lớn. Chàng càng la dữ dội hơn:

- Trời ơi! Đau thế này thì chết mất!

Ruột chàng đau như vặn. Chàng vội vận nội lực để cố hóa giải những chất độc trong bụng, ngờ đâu chứ Cửu Cửu hoàn và Liệt Hỏa đan này không phải tầm thường. Chàng càng vận khí thôi thúc cơn đau càng dữ dội.

Thạch Phá Thiên đau quá cơ hồ ngất xỉu. Toàn thân co rúm lạ. Chân tay run bần bật.

Giữa lúc chàng đau không chịu nổi chàng vung quyền bên trái đấm mạnh vào gốc cây lớn. Vừa đánh xong thoi quyền, chàng cảm thấy cơn đau bụng giảm đi đôi phần. Tay phải chàng lại đánh ra một chưởng. Một quyền một

chưởng phóng ra rồi trong mình chàng cảm thấy bớt đau nhiều. Nhưng chỉ dừng tay lại một chút là bụng lại đau như một ngàn lưỡi đao kiếm đam vào. Thạch Phá Thiên miệng hét be be, chân tay múa loạn lên. Bỗng nhiên chàng thi triển môn võ công mà tự chàng sáng tác ra ở trên đảo Tử Yên. Tuy thế võ này chẳng theo đường lối nào hết mà uy thế mãnh liệt phi thường.

Hai gã một mập một gầy ngơ ngác nhìn nhau bất giác thở dài. Hai gã biết Thạch Phá Thiên là một tay cao thủ võ lâm. Trong mình đã trúng chất kịch độc thì lúc lâm tử bao nhiêu công lực toàn thân đang lúc phát tán khác nào con mãnh thú điên khùng, nếu để hai tay chàng ôm được thì nhất định không thoát.

Chúng nghe quyền cước của Thạch Phá Thiên phát ra tiếng gió ầm ầm. Chiêu thức phần thì giống Tuyết Sơn kiếm pháp, phần lại tựa hồ quyền chưởng của nhà họ Đinh, chúng còn nhận ra có cả gia số của Ma Thiên cư sĩ Tạ Yên Khách lẫn vào.

Thạch Phá Thiên càng đánh càng mau lẹ. Cứ mỗi thoi quyền một chưởng phóng ra thì cơn đau dường như theo nội lực lưu thông rồi tiết ra ngoài.

Hai gã một mập một gầy thấy Thạch Phá Thiên sử dụng những chiêu số giống như Tuyết Sơn kiếm pháp cùng quyền chưởng nhà họ Đinh, tuy nhiên chỉ tương tự mà thôi chứ không đúng hẳn. Thực là những chiêu thức mà bình sinh hai gã chưa thấy bao giờ. Chúng sinh nghi tự hỏi:

- Hay gã là đồ đệ phái Kim Ô nào đó thực?

Võ công hai gã này đã rất mực cao thâm, những chiêu thức của Thạch Phá Thiên dù quái dị song chúng cũng chẳng coi vào đâu. Có điều quyền cước của chàng phát ra những luồng kình phong ghê gớm khiến chúng ngấm ngầm kinh dị.

Sau chúng thấy Thạch Phá Thiên càng đánh càng mau, kình phong mỗi lúc một thêm mãnh liệt.

Hai gã bất giác đưa mắt nhìn nhau tủm tỉm cười và đều nghĩ bụng:

- Nội lực thằng lỏi này tuy kiên cường song võ công chẳng có chi đáng kể. Dù cho chất Cửu Cửu hoàn và Liệt Hỏa đan không làm cho gã chết được nhưng gã cũng không phải là tay địch thủ của mình. Lúc trước thấy nội lực gã ghê gớm, mình đã tưởng lầm là võ công gã cao thâm vô cùng.

Hai gã nghĩ vậy rồi đâm ra tiếc hai bầu rượu thuốc và hai viên độc hoàn. Giả tỷ chúng biết sớm thế này thì đã ra tay hạ sát chàng rồi khỏi phí mất bao nhiêu dược vật quý báu.

Thạch Phá Thiên múa quyền cước một lúc những chất thuốc kịch độc trong bụng cũng theo nội lực chuyển ra bàn tay, những cơn đau bụng cũng theo đó mà giảm bớt đi. Đến lúc bao nhiêu chất kịch độc thúc đẩy ra khỏi ruột gan chàng không thấy đau nữa.

Thạch Phá Thiên ngất ngưởng quay về bên đống lửa cười nói:

- Trời ơi, vừa rồi tại hạ thật phải một phen hú vía. Không hiểu những cơn đau bụng từ đâu kéo đến khiến cho tại hạ tưởng như đứt từng khúc ruột cơ hồ mất mạng.

Hai gã một mập một gầy trong lòng vẫn chưa hết kinh dị bụng bảo dạ:

- Trong thiên hạ sao lại có quái vật đến Cửu Cửu hoàn và Liệt Hỏa đan mà cũng không đủ chất độc làm cho chết được.

Gã béo mập hỏi:

- Bây giờ chú còn đau bụng nữa không?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Tại hạ hết đau rồi

Chàng đưa tay ra cầm lấy một miếng thịt nướng đã cháy thành than. Dưới ánh hỏa quang chàng nhìn rõ lòng bàn tay của mình có một chấm đỏ lớn bằng đồng tiền. Bất giác chàng ồ lên một tiếng rồi hỏi:

- Cái này là thế nào?

Chàng lại nhìn tới lòng bàn tay bên trái thì thấy rất nhiều những chấm nhỏ màu xanh biếc. Nguyên chàng đã thúc đẩy những chất kịch độc từ trong bụng ra lòng bàn tay. Có điều lúc đó chàng không biết vận nội lực thôi thúc đẩy cho chất độc ra hẳn ngoài thân thể, nên vẫn còn ngưng tụ lại ở trong lòng bàn tay.

Gã mập và gã gầy đều hiểu rõ nguyên nhân ngay, bất giác chúng càng yên tâm hơn tự nhủ:

- Té ra thằng lỏi này tuy nội công thâm hậu mà gã không biết vận dụng. Như vậy mình lại càng chẳng có chi đáng sợ gã nữa. Nếu gã không phải được trời phó cho tư chất đặc biệt thì vô tình gã đã được ăn uống tiên thảo, linh chi gì đây thì nội lực mới mãnh liệt đến thế.

Bỗng nghe Thạch Phá Thiên lại nói:

- Vừa rồi chúng ta đã nói đến chuyện kết nghĩa kim lan, tại hạ không hiểu vị

nào cao niên nhất, lại chưa tỏ tôn tính đại danh hai vị.

Hai gã một mập một gầy yên trí là Thạch Phá Thiên uống thuốc độc vào rồi sẽ mất mạng ngay lập tức nên buột miệng ưng thuận cùng chàng bái kết huynh đệ. Ngờ đâu thuốc độc lại không đánh chết chàng được. Hai gã này vốn là người rất tự phụ, đã nói là thực hành. Từ ngày chúng nổi tiếng bản lĩnh cao cường chưa bao giờ đã nói ra rồi lại bỏ đi. Tuy chúng không muốn giao kết với anh chàng nhỏ tuổi khờ dại, nhưng chúng cũng không muốn nuốt lời.

Gã mập hắng giọng một tiếng rồi đáp:

- Ta là Trương Tam nhiều tuổi hơn người anh em là Lý Tứ đây một chút. Tiểu huynh đệ! Chú đã không họ không tên thì kết báo với chúng ta thế nào được?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Sư phụ tại hạ đã đặt cho một cái tên là Sử Ức Đao. Hai vị cứ kêu tại hạ bằng cái tên này cũng được.

Gã béo mập cười nói:

- Vậy là ba chúng ta bữa nay kết nghĩa anh em rồi đây.

Gã nói xong quỳ một gối xuống dõng dạc tuyên bố:

- Trương Tam cùng Lý Tứ và Sử Ức Đao bái kết đệ huynh. Từ đây phúc cùng hưởng họa cùng đau. Hễ trái lời thề thì Trương Tam sẽ bị thảm tử như con beo rừng để cho người ta nướng ăn thịt. Ha ha! Ha ha!

Hai chữ Trương Tam dĩ nhiên là tên giả. Miệng gã chỉ nói hai chữ Trương Tam trống không chứ chẳng chỉ rõ là mình. Như vậy là gã chẳng có thành ý chút nào.

Gã gầy nhom cũng quỳ xuống cười nói:

- Lý Tứ cùng hai vị Trương Tam và Sử Ức Đao kết làm anh em, tuy không sinh cùng ngày nhưng thề chết cùng ngày. Nếu trái lời thề Lý Tứ sẽ bị loạn đao phân thây. Ha ha! Ha ha!

Gã cười lạt luôn mấy tiếng đủ biết gã nói dối.

Thạch Phá Thiên rất chân thành nói:

- Tiểu đệ cùng hai vị ca ca kết làm anh em. Có rượu thịt tất nhường hai vị xơi trước. Có kẻ muốn giết hai vị ca ca, tiểu đệ sẽ đương đầu trước. Nếu

không nhớ những lời thề này thì nhà trời sẽ phạt tiểu đệ hàng ngày phải đau đớn như vừa rồi.

Cả hai gã một mập một gầy nghe Thạch Phá Thiên thề thốt chân thành thì không khỏi cảm thấy đôi chút bẽ bàng.

Gã béo đứng dậy nói:

- Tam đệ! Chúng ta có việc gấp bên mình cần phải đi ngay. Vậy chúng ta chia tay cùng tam đệ.

Hùm thiêng trúng độc phải sa cơ

Thạch Phá Thiên hỏi:

- Hai vị ca ca bây giờ lại đi đâu? Vừa rồi Trương đại ca đã nói: Chúng ta kết nghĩa huynh đệ thì phúc cùng hưởng họa cùng đau. Hiện tiểu đệ cũng không có việc gì, muốn đi theo nhị vị ca ca.

Gã béo mập tức Trương Tam cười ha hả nói:

- Chúng ta đi mời khách chứa có chuyện gì hay ho đâu. Ngươi bất tất phải theo chúng ta làm chi?

Gã nói xong quay trở gót băng băng đi luôn.

Thạch Phá Thiên đã kết thân với hai gã. Chàng vốn tính trung hậu ra chiều quyến luyến không nỡ dời tay, liền nói:

- Vậy tiểu đệ tiễn chân hai vị ca ca một đoạn đường vậy. Bữa nay ly biệt, chẳng hiểu ngày nào lại được cùng nhau tương hội để cùng nhau uống rượu ăn thịt?

Gã gầy nhom tức Lý Tứ vẻ mặt lầm lỳ chẳng nói sao cả.

Trương Tam cũng chả có câu gì vui vẻ. Gã hỏi:

- Tiểu huynh đệ! Ngươi bảo sư phụ ngươi đặt tên cho là Sử Ức Đao. Vậy trước khi chưa được sư phụ đặt tên thì tên thật của ngươi là chi? Chúng ta đã kết nghĩa kim lan, chẳng lẽ còn có điều giấu diếm hai vị đại ca ca nữa sao?

Thạch Phá Thiên không ngần ngừ gì đáp ngay:

- Tiểu đệ chỉ thấy gia mẫu kêu bằng Cẩu Tạp Chủng.

Trương Tam cười ha hả nói:

- Cẩu Tạp Chủng! Cẩu Tạp Chủng! Cái tên đó quả nhiên cổ quái thiệt.

Hai gã Trương Tam và Lý Tứ đi trước coi bề ngoài tưởng chừng không lấy gì làm cho lắm, nhưng chân chúng đã ngấm ngầm thi triển khinh công. Cây cối hai bên đường tựa hồ lùi lại rất mau.

Thạch Phá Thiên chỉ tần ngần một chút mà hai gã đã bỏ chàng xa hơn

trượng. Chàng vội lao mình đi theo thật nhanh để rượt kịp.

Ba người hai trước một sau cách quãng chừng mấy trước.

Trương Tam, Lý Tứ chỉ muốn dời xa anh chàng nhỏ tuổi ngốc nghếch. Chúng liền vận toàn lực thi triển khinh công đến tột độ. Thạch Phá Thiên vẫn lẽo đẽo đuổi theo rất gấp.

Bỗng chàng cất tiếng ca ngợi:

- Khinh công nhị vị ca ca thiệt tuyệt diệu! Chẳng cần phải mảy may hơi sức mà đi chạy nhanh được đến thế! Tiểu đệ phải chạy bở hơi tai mới gắng gượng theo kịp.

Kể về dáng điệu thì khinh công ba người này khác nhau rất xa. Trương Tam, Lý Tứ vẫn giữ được thái độ ung dung nhàn hạ không có vẻ gì lật đật hấp tấp mà Thạch Phá Thiên thì chân bước thật dài hai tay vung vẩy, người cúi lom khom chẳng khác kẻ bị giặc đuổi phải chạy thục mạng chạy tháo thân. Có điều hai gã kia nhận thấy tuy chàng đang lúc chạy tựa người điên mà giọng nói vẫn khoan thai như lúc bình thường thì không khỏi đem lòng bội phục về nội lực kiên cường của chàng.

Thạch Phá Thiên thấy hai gã chạy theo con đường chàng đã đi qua tức là nẻo đường dẫn tới nơi tàng hình của bọn Thiết Xoa hội ở xóm chài.

Hai gã đi mỗi lúc một gần lại, chàng không chịu được liền lên tiếng nhắc:

- Nhị vị ca ca! Trước mặt là nơi hiểm địa không đi được đâu. Chúng ta nên tìm nẻo khác kẻo bị uổng mạng.

Trương Tam, Lý Tứ đồng thời dừng bước xoay mình lại. Lý Tứ cất tiếng hỏi:

- Tại sao?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Phía trước là xóm chài nhỏ bé ở ngoài Hồng Liễu cảng. Tại đó có nhiều hán tử giang hồ ẩn mình không muốn để người ngoài hay biết hành tung của bọn họ. Lẽ ra họ thấy chúng ta thì có khi họ hạ sát ngay để khỏi bị tiết lộ.

Lý Tứ mặt lạnh như tiền hỏi vặn:

- Sao ngươi lại biết?

Thạch Phá Thiên liền đem chuyện mình vò lầm thuyền xác chết như thế

nào. Chàng nấp ở dưới đáy thuyền nghe bọn người Thiết Xoa nói chuyện ra sao? Chàng theo thuyền vào tới thôn chài thế nào lược thuật lại một lượt.

Lý Tứ lại hỏi:

- Bọn họ lánh mình trong xóm chài là vì khiếp sợ hai vị sứ giả Thưởng Thiện, Phạt Ác. Điều đó có liên can gì đến chúng ta, việc gì mà sợ họ hạ sát?

Thạch Phá Thiên xua tay lia lịa nói:

- Không! Không được đâu! Bọn người đó cực kỳ hung dữ, động một tý là giết người. Họ sợ tiết lộ bí mật, đến người cùng hội họ cũng hạ sát là thường. Ca ca hãy coi đây. Tiểu đệ sở dĩ đầy mình vấy máu là vì hai người trong bọn họ bị giết rồi máu nhỏ xuống quần áo tiểu đệ.

Lý Tứ nói:

- Nếu ngươi sợ thì đừng đi theo chúng ta nữa là xong.

Thạch Phá Thiên nói:

- Hai vị ca ca cũng đừng đi nữa thì hơn. Vụ này… vụ này… chẳng phải chuyện chơi đâu.

Trương Tam, Lý Tứ không nói gì nữa cứ trở gót đi về phía trước, bụng bảo dạ:

- Thằng lỏi này chỉ có chút nội lực là đáng kể, còn võ công đã kém cỏi mà người lại nhát gan.

Ngờ đâu hai gã vừa đi được vài trượng thì Thạch Phá Thiên lại rảo bước đuổi theo.

Trương Tam hỏi:

- Ngươi đã sợ bọn Thiết Xoa hội giết người thì còn theo chúng ta làm chi?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Chúng ta chẳng đã có lời thề ước phước cùng hưởng họa cùng đau? Hai vị ca ca đã nhất định đi tới dĩ nhiên tiểu đệ phải cùng hai vị chết trong một ngày chứ? Đã là nam tử hán là đại trượng phu có lý đâu nói lời rồi lại nuốt lời được?

Lý Tứ cười khành khạch nói:

- Ha ha! Mấy chục lưỡi cương đao của bọn Thiết Xoa hội nhất tề đâm tới và cắm vào mình ngươi để ngươi giống như con nhím khổng lồ. Ngươi không sợ ư?

Thạch Phá Thiên nhớ tới nằm dưới một đáy thuyền nghe tiếng rú thê thảm của một người trong Thiết Xoa hội bị giết, bất giác người chàng run lên bần bật. Bây giờ trong xóm chài trước mặt chàng ít ra là có một vài trăm người ở đó. Hai vị huynh trưởng vừa kết nghĩa dù võ công có cao cường đến đâu mà phe mình cả thảy chỉ có ba người tất sẽ lâm vào tình trạng quả bất địch chúng.

Lý Tứ thấy Thạch Phá Thiên sợ xám mặt lại liền cười lạt nói:

- Hai chúng ta tự ý dấn thân vào đất chết chẳng muốn thêm một người nữa làm chi. Ngươi hãy ngoan ngoãn nghe lời ta về đi. Nếu chuyến này mà chúng ta không chết thì mười năm sau lại được trùng phùng.

Thạch Phá Thiên xua tay nói:

- Thêm một tay phụ lực hả chẳng hơn không? Nếu gặp nguy cấp thì chúng ta chạy trốn, chưa chắc đã chịu chết.

Lý Tứ chau mày nói:

- Đánh người không chạy lại mà chạy trốn sao gọi đấng anh hùng? Ngươi làm thế là mất thể diện của chúng ta.

Thạch Phá Thiên nói ngay:

- Được lắm! Nếu vậy thì tiểu đệ không trốn đâu.

Trương Tam, Lý Tứ không còn cách nào bẩy Thạch Phá Thiên ra được, đành nhìn nhau gượng cười rồi cất bước.

Ba người đi chẳng mấy chốc đã đến xóm chài. Thạch Phá Thiên không thấy bóng chiếc thuyền đựng xác đâu nữa. Trong xóm chài cũng yên lặng như tờ không một bóng người.

Trương Tam, Lý Tứ liếc mắt ngắm địa hình rồi chạy đến trước một căn nhà gianh. Gã đưa tay ra đẩy cánh cửa gỗ rồi chạy thẳng vào bếp lò. Gã lại đảo mắt nhìn quanh một lượt. Sau một lúc trầm ngâm, gã ôm cái lu lớn đựng đầy nước đặt qua một bên đã lộ ra cái vòng sắt lớn.

Lý Tứ nắm lấy vòng kéo mạnh một cái. Bỗng nghe tiếng lách cách. Một tấm thiết bản theo tay… để lộ ra một cái cửa lớn.

Trương Tam nhảy xuống trước, Lý Tứ nhảy theo sau.

Thạch Phá Thiên tắc lưỡi cho là chuyện một ly kỳ bí hiểm nên cũng nhảy xuống theo. Bỗng nghe có tiếng người quát hỏi:

- Ai?

Tiếp theo một luồng kình phong vọt ra. hai thanh cương xoa sáng loáng đâm tới Trương Tam. Trương Tam vung hai tay vào thanh cương xoa. Dưới sức chấn động của nội lực gã, hai người bên trong lộn đi một vòng ngã đất chết liền.

Trước mắt ba người hiện ra một con đường hầm khá quanh co. Trên tường đặt những cây nến mở bờ thắp sáng. Một khúc quanh lại có hai gã hán tử canh giữ.

Cứ mỗi lần Trương Tam vung tay một cái là hai gã cầm cương xoa lại mất mạng. Gã ra tay cực kỳ thần tốc và rất trúng đích, không bao giờ phải phóng chiêu đến lần thứ hai.

Thạch Phá Thiên há hốc mồm ra không ngậm lại được chàng nghĩ bụng:

- Trương đại ca không hiểu có pháp thuật gì mà ghê gớm quá. Nếu đó chỉ là võ công thì so với Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ gia gia hay Bạch sư phó đại ca mình còn lợi hại hơn nhiều.

Giữa lúc tâm hồn chàng hoảng hốt nghi ngờ, bỗng nghe tiếng huyen náo. Một số đông từ phía trong đường hầm xông ra.

Trương Tam vẫn từ từ tiến về phía trước. Bọn người xông tới đột nhiên đứng lại. Nét mặt người nào cũng lộ vẻ khủng khiếp.

Trương Tam cất tiếng hỏi:

- Tổng đà chủ hiện ở đâu?

Một tên tráng hán thân hình cao lớn từ trong đám đông vượt mọi người tiến ra chắp tay nói:

- Đại giá hai vị giáng lâm bọn tiểu nhân không kịp nghinh tiếp thật là đắc tội. Xin mời hai vị vào nhà đại sảnh xơi mấy chén rượu nhạt tẩy trần. Ủa! lại còn một vị quý khách nữa. Xin mời cả ba vị vào cho.

Trương Tam, Lý Tứ gật đầu.

Thạch Phá Thiên thấy rõ tình trạng kỳ bí, khách sáo, chứ không có vẻ thực thà. Chàng tự nghĩ:

- Trong đường hầm này Trương đại ca đã giết liền một lúc cả thảy mười

hai tên tráng hán của Thiết Xoa hội thì dĩ nhiên bọn họ chẳng chịu bỏ qua.

Lòng chàng cực kỳ hồi hộp. Nhưng chàng thấy Trương Tam, Lý Tứ vẫn thản nhiên như chẳng để ý gì, tiếp tục rảo bước tiến về phía trước. Chàng cũng chẳng thể nào một mình lùi ra được nữa, đành nhắm mắt đi theo.

Gã tráng hãn cung kính đi trước dẫn đường.

Hai bên đường hầm xếp hàng rất đông người trong Thiết Xoa hội, Người nào tay cũng cầm cương xoa. Mũi xoa sắc nhọn dị thường, lập loè ánh sáng.

Trương Tam, Lý Tứ và Thạch Phá Thiên đi vào giữa hai hàng môn hạ Thiết Xoa hội.

Hết một khúc quanh nữa, trước mặt đột nhiên sáng lòa. Ba người đã đến trước tòa đại sảnh. Trên tường hai bên sảnh đương cắm rất nhiều đèn đuốc sáng trưng như thể ban ngày.

Chung quanh sảnh đường cũng đầy hán tử tay cầm cương xoa, người nào cũng lộ vẻ khẩn trương.

Thạch Phá Thiên ngẫu nhiên chạm phải mục quang mấy người. Mắt họ đều lộ hung quang khiến ai ngó thấy cũng phải phập phồng kinh hãi.

Gã tráng hán nghiêm trang mời Trường Tam, Lý Tứ ngồi lên trên.

Hai gã Trương Lý chẳng khiêm nhường gì cả đi thẳng vào chỗ ngồi xuống.

Trương Tam trỏ chiếc ghế bên, cười bảo Thạch Phá Thiên:

- Tiểu huynh đệ! Chú hãy ngồi xuống đây!

Thạch Phá Thiên vâng lời ngồi xuống ghế rồi gã tráng hán mới ngồi vào chủ vị để tiếp khách. Lát sau, mấy gã hán tử mình mặc áo xanh không đeo binh khí bưng rượu thịt lên. Trương Tam, Lý Tứ đều rung tay trái một cái, đông fthòi từ trong tay áo bào mỗi gã bắn ra một vật rớt xuống trước mặt tráng hán bật lên tiếng chát. Hai tấm bài đồng chìm xuống mặt bàn rất tề chỉnh tựa hồ do bàn tay thợ khéo khảm vào.

Một tấm bài đồng trên khắc bộ mặt tươi cười. Còn tấm nữa khác bộ mặt đầy vẻ giận dữ. Hai tấm bài đồng này giống hệt như hai tấm đã đóng vào cửa khoang thuyền đựng xác chết của bang Phi Ngư.

Gã tráng hán vừa ngó thấy hai tấm đồng bài đã sợ xám mặt lại đứng phắt dậy. Mấy tiếng xoang xoảng vang lên.

Bốn phía có đến hơn trăm hán tử đều rung động thanh cương xoa. Những

vòng sắt ở trên thanh cương xoa vang lên những tiếng chói tai. Người nào cũng tiến ra một bước.

Thạch Phá Thiên cực kỳ kinh hãi bụng bảo dạ:

- Nguy đến nơi rồi! Bọn họ mà động võ thì mình ở trong nhà khách sảnh dưới đường hầm này khó lòng thoát thân được.

Chàng đưa mắt nhìn Trương Tam, Lý Tứ thì thấy một gã cười hì hì còn một gã nữa vẻ mặt lầm lì không lộ vẻ chi hết.

Gã tráng hán cất giọng thê thảm nói:

- Đã đến thế này thì còn biết nói sao được nữa?

Trương Tam cười nói:

- Tổng đà chủ! Chúng ta đến đây là để mời Tổng đà chủ qua bên đó ăn uống chứ không có ý gì khác. Vậy Tổng đà chủ bất tất phải đa nghi.

Gã tráng hán người cao lớn đó là Tổng đà chủ Thiết Xoa hội. Hắn ngần ngừ một lúc rồi vỗ tay xuống bàn đánh chát một tiếng. Hai chiếc bàn đồng bắn lên. Hắn giơ tay ra đón lấy cất vào trong bọc rồi nói:

- Họ Vưu này nhất định sẽ tới.

Trương Tam giơ ngón tay cái lên nói:

- Đa tạ Vưu tổng đà chủ! Như vậy là anh em ta chẳng đến nỗi trở về tay không.

Trong đám đông có tiếng người la lên:

- Vưu tổng đà chủ tuy là nhân vật đầu não của chúng ta nhưng đại đa số anh em Thiết Xoa hội không thể để một mình Tổng đà chủ gánh trách nhiệm cho anh em được.

Thạch Phá Thiên vừa nghe thanh âm la liền nhận ra ngay đó là: "Hồ đại ca". Gã đã giết hai người trong khoang thuyền lúc trước. Chàng biết gã là người hung dữ vô cùng, bất giác chàng sinh lòng khiếp sợ, trống ngực đánh thình thình.

Tổng đà chủ nhăn nhó cười nói:

- Đi nhiều thì mất mạng lắm phỏng có ích gì? Ý ta đã quyết, Hồ huynh đệ đừng nói nhiều nữa.

Nói xong hắn cầm hồ rượu rót mời Trương Tam, nhưng tay phải gã run bần bật làm vãi rượu ra cả mặt bàn.

Trương Tam cười hỏi:

- Ta thường nghe nói Vưu tổng đà chủ nổi tiếng anh hùng giết người không gớm tay mà sao bữa nay lại ra chiều hoảng hốt như vậy?

Gã nói xong nâng chén rượu lên toan uống thì đột nhiên nghe có tiếng loảng xoảng. Chén rượu hất xuống đất vỡ tan tành. Tiếp theo nghiêng người đi gục xuống ghế.

Thạch Phá Thiên vội hỏi:

- Đại ca! Đại ca làm sao thế?

Chàng lại quay sang ngập ngừng bảo Lý Tứ:

- Nhị ca! Đại ca… đại ca…

Chàng chưa dứt lời thì Lý Tứ đã từ từ tụt người xuống gầm bàn.

Thạch Phá Thiên kinh hãi vô cùng chân tay luống cuống. Lúc đầu Tổng đà chủ còn cho là Trương Tam, Lý Tứ cố ý làm ra như vậy, nhưng hắn thấy Trương Tam mặt đỏ như máu, hơi thở hổng hộc. Còn Lý Tứ hai mắt trắng dã nét mặt xám đen hiển nhiên đã trúng phải kịch độc. Tổng đà chủ cà mừng nhưng cũng chưa dám hành động gì ngay. Hắn giả vờ hỏi:

- Sao vậy? Hay là rượu của chúng ta không đủ ngon, nên hai lão gia không chịu uống!

Hắn lại rót rượu cho Lý Tứ thì thấy gã nằm co quắp dưới gầm bàn.

Thạch Phá Thiên luống cuống, vội đưa tay ra nâng Lý Tứ dậy hỏi:

- Nhị ca! Nhị ca… trong người khó chịu hay sao?

Chàng có biết đâu vừa rồi Trương Tam, Lý Tứ uống rượu đấu với mình là thứ rượu có chất kịch độc, mỗi người uống đến tám chín tợp. Công lực của họ chỉ uống được hai tợp rồi vận nội lực đề kháng ngay thì không hại gì. Nhưng hai gã uống liền bảy tám tợp không ngừng vào trong bụng thì lại quá nhiều. Lúc đó hai gã còn miễn cưỡng chống chọi được. Cũng lấy làm may là không để Thạch Phá Thiên khinh thường, lại mừng thầm công lực tăng tiến rất nhiều, nên uống nhiều rượu độc như vậy mà ruột không bị quặn đau.

Chúng có biết đâu rằng đã uống thuốc giải phòng ngừa. Thuốc giải này chỉ

có thể giữ cho chất độc tạm thời không phát tác ngay để chờ nội lực phát huy hóa giải. Nếu chất độc đã thấm vào mạch máu thì nội lực có mạnh đến đâu cũng không trấn áp được và thuốc giải không còn hiệu lực gì nữa. Thứ rượu thuốc trên quý như vậy nếu không uống thuốc giải mà làm cho tiêu tan hết tính độc há chẳng đáng tiếc ru. Lúc hai gã đi mau, chất độc trong rượu cũng đồng thời ngấm vào máu.

Bang Thiết Xoa trúng độc tan tành

Vưu tổng đà chủ Thiết Xoa hội cùng Hồ đại ca và mọi người thấy Trương Tam, Lý Tứ đột nhiên ngã lăn xuống đất trán toát mồ hôi, da mặt co rúm lại, bộ dạng cực kỳ đau khổ thì thảy đều kinh hãi.

Mọi người bị oai danh hai nhân vật kia từng khủng bố tinh thần, nên tuy thấy cơ hội ngàn năm một thưở mà trong lúc nhất thời không dám vọng động.

Thạch Phá Thiên vội la gọi:

- Đại ca! Nhị ca! Hai vị uống rượu say quá hay là bị bạo bệnh đột ngột mà xảy ra thế này?

Trương Tam, Lý Tứ đều không trả lời, vẫn giữ tình trạng nửa ngồi nửa nằm vận nội công chống lại chất độc trong bụng.

Chỉ trong nháy mắt trên đầu hai người đều tiết ra những tia bạch khí.

Vưu tổng đà chủ là tay biết nhiều hiểu rộng. Vừa thấy trên đầu hai người tiết bạch khí ra, hắn liền hiểu cớ sự, khẽ cất tiếng gọi:

- Hồ huynh đệ! Hai vị này nếu không bị tẩu hỏa nhập ma thì bị bạo bệnh đột ngột. Họ đang vận nội công điều trị. Các anh em xông vào lẹ đi!

Hồ đại ca mừng rỡ khôn xiết, nhưng chưa dám xông vào động thủ. Gã cầm cây Thiết Xoa vận động kinh lực liệng vào Trương Tam đánh một tiếng.

Trương Tam không còn sức đỡ gạt. Hắn chỉ hơi nghiêng người đi một chút.

"Sột" một tiếng vang lên! Ngọn Thiết Xoa đã cắm vào vai hắn. Máu tươi vọt lên tứ tung.

Thạch Phá Thiên kinh hãi vô cùng, la lên:

- Ngươi… ngươi làm gì vậy? Ngươi dám hại đại ca ta ư?

Hội chúng Thiết Xoa hội một là vì chàng nhỏ tuổi, hai là thấy chàng hoang mang không ra vẻ đĩnh đạc, nên chẳng ai coi chàng vào đâu. Chúng thấy Hồ đại ca mới phóng một ngọn Thiết Xoa đã đâm trúng Trương Tam mà đối phương chẳng những không còn sức đỡ gạt, mà cũng không thể né tránh đều phấn khởi tinh thần.

Bỗng nghe luôn mấy tiếng "choang choang"! Ba ngọn Thiết Xoa đồng thời nhằm Thạch Phá Thiên phóng tới.

Thạch Phá Thiên vung tay trái gạt hai ngọn, còn tay phải đưa ra nắm lấy ngọn Thiết Xoa thứ ba.

Chàng lạng người đi một cái đứng chắn phía trước hai gã Trương Tam, Lý Tứ.

Đúng lúc hỗn loạn, lại năm ngọn Thiết Xoa nữa phóng tới. Thạch Phá Thiên đã có ngọn Thiết Xoa trong tay liền vung lên gạt bay đi. Hai ngọn hất ngược lại một đánh trúng vào đầu một tên, và một đâm thủng bụng một gã nữa.

Vưu tổng đà chủ thấy không trường chật hẹp không tiện thi triển Thiết Xoa. Nếu còn tiếp tục hỗn chiến thì tất khiến cho nhiều anh em trong nhà bị thương. Hắn liền la lên:

- Các vị hãy dừng tay để ta phát lạc thằng lỏi này rồi sẽ tính.

Dứt lời hắn đưa hai tay vào trong quần sờ soạng bắp chân một chút rồi sẽ lại đứng ngay lên. Bây giờ hai tay gã đã cắm hai lưỡi đao trủy thủ sáng loáng.

Hội chúng Thiết Xoa hội tới tấp lui lại phía sau đứng tựa vào tường đồng thanh reo hò:

- Chúng ta hãy coi Tổng đà chủ hạ thằng lõi con!

Trong nhà mật thất ở dưới hầm, thanh âm không truyền ra ngoài được nên nghe rất chói tai.

Vưu tổng đà chủ, vọt người đi một chút đến bên Thạch Phá Thiên nhanh như điện chớp.

Hai lưỡi trủy thủ chìa ra nhằm đâm vào tay mặt và sau lưng Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên không ngờ đối phương khởi thế công mau lẹ như vậy. Chàng la lên một tiếng "úi chà" rồi xông ra một bước. Nhưng cánh tay mặt và sau lưng đồng thời trúng đao.

Choang! Ngọn Thiết Xoa chàng bắt được cầm trong tay bị rớt xuống đất.

Vưu tổng đà chủ thấy võ công đối phương chẳng lấy làm cao cường lắm, cũng yên tâm được vài phần. Miệng hắn hò hét rồi xông vào như gió táp.

Thạch Phá Thiên tay trái tiện đà vung ra một cái. Chiêu thức này chính

chàng đã nghĩ ra lúc còn ở trên đảo Tử Yên.

Véo! Tay chàng phát ra một luồng kinh phong nhằm đánh vào Vưu tổng đà chủ.

Vưu tổng đà chủ cảm thấy nghẹt thở, vội vàng né tránh. Hắn vẫn tưởng chiêu thức của Thạch Phá Thiên chưa được già dặn không thể tiến đánh được.

Nhưng bây giờ hắn thấy chàng ra chiêu độc địa thì bụng bảo dạ:

- Té ra võ công thằng lõi này không phải tầm thường. Đêm dài lắm chuyện. Chi bằng ta thanh toán gã lẹ đi cho yên chuyện.

Hắn tính vậy rồi hai lưỡi trủy thủ một trên một dưới tấn công rất rát.

Thạch Phá Thiên chỉ bị thương nhẹ ở tay mặt, còn vết đao ở sau lưng thì có phần đau hơn. Vừa rồi chàng ra một chiêu đã bức bách Vưu tổng đà chủ phải lui lại thì tự nhủ:

- Mình nghĩ ra một chiêu đánh ẩu, không ngờ lại đắc dụng.

Chàng thấy đối phương hùng hổ xông vào liền nghiêng người đi né tránh, đồng thời xoay lưng lại nhằm đánh vào sau lưng hắn.

Vưu tổng đà chủ là người đứng đầu Thiết Xoa hội, võ công rất tinh thâm. Hắn thấy Thạch Phá Thiên lúc vung tay nhấc chân mà kình phong rít lên veo véo thì biết chàng nội lực hùng hậu vô cùng, trong lòng sinh ra sợ hãi, rồi không dám mảy may coi thường chàng thiếu niên trẻ tuổi nữa. Hắn đem hết những điều sở học để phóng ra những chiêu khủng khiếp nhằm đâm vào các huyệt đạo trọng yếu trong người Thạch Phá Thiên.

Cuộc chiến đấu càng lúc càng dữ dội. Quần chúng Thiết Xoa hội lúc đầu còn reo hò quát tháo để trợ oai cho Tổng đà chủ, nhưng về sau chúng đều kinh tâm động phách, quên cả reo hò, giương mắt lên chăm chú theo dõi cuộc đấu giữa hai người.

Trương Tam cùng Lý Tứ bị chất độc phát tác.

Họ vừa vận khí chống chất độc trong bụng, vừa nhìn Thạch Phá Thiên cùng Vưu tổng đà chủ chiến đấu thì biết rằng cuộc sinh tử của mình chỉ trông vào Thạch Phá Thiên có thắng được hay không mà định đoạt.

Họ thấy Thạch Phá Thiên đã bỏ lỡ nhiều cơ hội rất tốt thì trong lòng vừa tiếc vừa nóng nảy, nhưng không dám phân tâm lo nghĩ nhiều sợ nội tức đi vào đường rẽ.

Thạch Phá Thiên cùng Vưu tổng đà chủ chiến đấu một lúc nữa, Thạch Phá Thiên vung tay phải đánh ra.

Vưu tổng đà chủ đột nhiên ngửi thấy chưởng phong đối phương có lẫn mùi hương nồng nặc rồi đầu óc hắn choáng váng, ngã lăn xuống đất. Mặt hắn phát hiện một trạng thái rất kỳ dị, tựa như cười mà không phải cười.

Thạch Phá Thiên ngẩng người ra nhảy lùi lại la lên:

- Sao? Ngươi té rồi ư?

Hồ đại ca vội chạy đến gần thì thấy mặt Vưu tổng đà chủ tím đen lại, hiển nhiên trúng phải chất kịch độc. Gã để tay lên mũi hắn không thấy hắn thở nữa, thì ra hắn đã chết rồi.

Hồ đại ca vừa kinh hãi vừa tức giận gầm lên:

- Thằng lỏi con! Mi dùng chất độc giết người, ta phải liều mạng với mi. Các anh em xông vào đi! Tổng đà chủ bị thằng giặc non đánh chết rồi

Quần chúng Thiết Xoa hội la ó lom sòm, đồng thời vung Thiết Xoa lên lăn xả vào đâm Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên đang đứng chắn trước hai gã Trương Tam, Lý Tứ không dám tránh ra chỗ khác, chàng chỉ sợ mình dời ra một chút là hai vị nghĩa huynh sẽ bị mất mạng ngay dưới mấy chục ngọn Thiết Xoa. Giữa lúc nguy cấp chàng đoạt được một ngọn Thiết Xoa rồi sử dụng "Kim Ô đao pháp" vung lên đỡ gạt. Nội lực chàng cực kỳ hùng hậu vào cây Thiết Xoa, hễ ai đụng phải là bị gạt đi.

Chỉ trong chớp mắt, mười mấy ngọn Thiết Xoa đều bị Thạch Phá Thiên gạt rời khỏi tay bắn văng đi. Một người đứng gần nhất, hai tay rớt mất Thiết Xoa liền nhảy xổ vào vung hai tay lên xoè ngón ra nhằm chụp xuống mặt Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên thấy gã khí thế hung mãnh liền vung tay trái lên gạt. "Chát" một tiếng! Mười đầu ngón tay gã vang lên tiếng rắc rắc vì bị gãy hết. Gã ngồi phệt xuống không nhúc nhích được nữa.

Đang lúc hỗn chiến không ai rảnh mà để ý xem gã còn sống hay chết rồi.

Bảy tám tên khác sấn gần vào tấn công Thạch Phá Thiên rất dữ, kẻ cầm Thiết Xoa người dùng tay không.

Thạch Phá Thiên vẫn không dám lùi lại một bước vì chàng sợ để hở thì hai vị nghĩa huynh tất bị địch nhân đâm chết. Chàng đành thấy ai nhảy xổ vào

gần là tung chưởng đánh ra. Mỗi phát chưởng phản kích không hiểu vì lẽ gì mà đối phương nhất định phải lập tức ngã lăn. Thật là hiệu nghiệm như thần.

Thạch Phá Thiên đánh ngã liền sáu tên, bỗng nghe mấy gã lớn tiếng la:

- Độc chưởng của thằng lõi con ghê gớm vô cùng, các anh em phải cẩn thận!

Lại có người kêu:

- Vương tam ca, Tôn lão lục đều bị độc chưởng của thằng lõi đánh chết rồi! Phải cẩn thận.

Gã này nói chưa dứt lời thì huỵch một tiếng, gã lại ngã lăn xuống đất.

Một ngọn Thiết Xoa đã đánh một đòn nặng vào mặt gã.

Hiển nhiên gã chưa trúng phải chưởng của lực Thạch Phá Thiên mà cũng trúng độc chết liền.

Trong nhà đại sảnh, quần chúng Thiết Xoa ngơ ngác nhìn nhau. Người nào cũng lộ vẻ khủng khiếp đến cùng cực. Ai nấy lùi dần từng bước về phía sau.

Bỗng lại nghe mấy tiếng "binh binh" "huỵch huỵch" nổi lên không ngớt. Rồi người nọ tiếp theo người kia ngã lăn ra. Có kẻ xoay mình muốn chạy trốn nhưng chỉ chạy được một hai bước đã ngã ra rồi.

Chỉ trong khoảnh khắc, tại nhà đại sảnh có đến dư trăm tên tráng hán ngã lăn ra nằm ngổn ngang dưới đất, chỉ còn bốn năm tên công lực tối cao còn đứng vững được. Chúng phải giơ tay lên bịt miệng cướp đường chạy ra ngoài. Nhưng vừa chạy tới cửa nhà đại sảnh thì bốn gã đồng thời lăn ra chết liền.

Thạch Phá Thiên thấy tình trạng này bất giác cực kỳ kinh hãi đến mắt trợn ngược miệng thì há hốc ra.

So với bữa trước lúc chàng còn ở đảo Tử Yên nhảy lầm xuống thuyền xác chết thì lần này chàng còn khủng khiếp gấp mười.

Ta nên biết rằng hôm trước Thạch Phá Thiên ở trong thuyền xác chết, đó là thuyền bang chúng bang Phi Ngư. Họ đều chết từ trước, còn lần này quần chúng Thiết Xoa hội thì bao nhiêu người tự nhiên chết lăn ra trước mắt mình, chàng không hiểu họ bị chất độc hay bị tà hãm hại đến nỗi mê đi ngã ra mà chết.

Thạch Phá Thiên sực nhớ tới mấy người la độc chưởng của mình lợi hại, chàng liền giơ bàn tay lên coi thì thấy trong lòng cả hai bàn tay có một vừng mây đỏ hồng như máu. Bên cạnh vừng mây đỏ lại có vô số vết màu lam rất tươi đẹp. Nhưng coi một lúc lâu thì không khỏi phát ớn thấy trong lòng hai bàn tay có chỗ như lưng con rết. Mũi chàng còn ngửi thấy một mùi tựa như thơm mà không phải thơm lại tựa như thúi mà không phải thúi, sặc sụa bốc lên.

Thạch Phá Thiên khó chịu không muốn nhìn bàn tay mình nữa. Chàng quay lại ngó Trương Tam, Lý Tứ thì thấy hai người thần sắc hòa bình. Những tia bạch khí trên đầu mỗi lúc một dày đặc thêm.

Trên vai Trương Tam vẫn còn ngọn Thiết Xoa cắm vào.

Thạch Phá Thiên bụng bảo dạ:

- Ta hãy nhổ ngọn Thiết Xoa cho đại ca đã rồi sẽ tính.

Chàng liền đi lại phía trước mặt Trương Tam nắm lấy ngọn Thiết Xoa từ từ rút lên. Ngọn xoa theo tay chàng sẽ rớt ra ngay. Một luồng máu tươi từ miệng vết thương trên vai gã vọt ra.

Thạch Phá Thiên vội giữ lấy rồi xé miệng vạt áo buộc vết thương lại.

Bỗng nghe Trương Tam hít mạnh một hơi chân khí, miệng khẽ lắp bắp:

- Ngươi hãy nghe ta nói và làm theo lời ta.

Gã nói nhát gừng mà thanh âm rất nhỏ, giọng nói rất chậm chạp.

Nguyên Trương Tam trúng phải chất độc cũng tương tự như Lý Tứ. Nhưng vì vai gã bị xoa đâm chảy máu nhiều khiến cho chất độc chậm phát tác, gã biết lúc này là một cơ hội duy nhất để giải độc, gã ngưng tụ chân khí chậm chạp nói ra.

Thạch Phá Thiên vội gật đầu đáp:

- Dạ dạ! Tiểu đệ dĩ nhiên nghe lời đại ca dạy bảo.

Trương Tam nói:

- Tay trái ngươi đặt vào huyệt "Linh Đài" sau lưng ta.

Gã lại hít một hơi chân khí. Gã nói được một câu là phải mất một lúc lâu.

Gã từ từ dạy cho Thạch Phá Thiên hiểu cách vận dụng nội lực thúc đẩy vào trong người để trục chất thuốc độc ra ngoài.

Khi gã nói xong thì đầu toát mồ hôi ướt đẫm. Mặt gã đỏ như tựa hồ sắp chảy máu ra.

Thạch Phá Thiên không dám chần chờ, lập tức theo lời dặn bảo của Trương Tam mà hành động.

Chàng cởi lớp áo ngoài của gã ra, đặt tay trái vào huyệt "Linh Đài", tay phải vào huyệt "Đản Trung".

Chàng thúc đẩy nội lực vào người Trương Tam bằng bàn tay trái và vận khí vào bàn tay phải để hút chất độc ra ngoài.

Quả nhiên chẳng bao lâu sau một luồng chân khí nóng bỏng nhỏ như sợi tơ từ lòng bàn tay phải tiết ra. Chàng nhất tâm cứu mạng cho Trương Tam nhưng chàng có biết đâu là rất nhiều chất độc nhân thế mà xâm nhập vào người chàng.

Giữa lúc Thạch Phá Thiên cố gắng thúc đẩy nội lực do một bàn tay và hút khí độc ra bằng tay kia thì đột nhiên chàng nghe thấy có tiếng bước chân sột soạt!

Hơn mười người từ ngoài cửa tiến vào.

Bọn người này đều cầm Thiết Xoa trong tay. Dĩ nhiên là quần chúng Thiết Xoa hội.

Chúng vừa bước qua cửa vào sảnh đường đã thấy xác chết ngổn ngang nằm lăn ra đó, đều là người bản hội từ Vưu tổng đà chủ đến các anh em.

Nguyên bọn này vâng mệnh canh giữ bên ngoài, chúng chờ đã lâu mà chẳng nghe thất động tĩnh gì, liền tiến vào thám thính. Chúng không ngờ anh em đồng hội bị chết hết.

Chúng đang kinh hãi vô cùng chợt nhìn thấy Thạch Phá Thiên cùng Trương Tam, Lý Tứ ngồi dưới đất, hiển nhiên đều bị trọng thương.

Chúng liền hô lên một tiếng rồi cầm Thiết Xoa nhằm ba người đâm tới.

Thạch Phá Thiên toan đứng lên chống cự. Dè đầu mười mấy người xông tới trước mặt chàng còn cách chừng hơn trượng thì đột nhiên người chúng lảo đảo như say rượu. Rồi tên nào cũng nhào ra ngã lăn xuống, chưa kịp kêu lên một tiếng đã chết thẳng cẳng.

Thạch Phá Thiên khiếp sợ, trống ngực đánh thình thình tưởng chừng như trái tim sắp bật ra ngoài miệng. Chàng run lên hỏi:

- Đại ca. Trong nhà này có ác quỷ. Chúng ta chạy đi thôi.

Trương Tam lắc đầu.

Lúc này chất độc trong người gã đã tiết ra ngoài đến phân nửa. Bụng không đau kịch liệt như trước.

Gã cố gắng nói:

- Ngươi hãy dùng thủ pháp vừa rồi điều trị cho nhị ca.

Thạch Phá Thiên đáp ngay:

- Dạ dạ!

Chàng lại theo phương pháp mà Trương Tam đã truyền thụ để giải độc cho Lý Tứ.

Nhưng lần này một tia khí mát lạnh tiết ra bàn tay chàng.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, chất độc trong người Lý Tứ cũng giảm bớt đi nhiều.

Chàng lại quay sang hút chất độc cho Trương Tam.

Chàng lần lượt như thế tiếp tục giải độc cho mỗi gã ba lần.

Tuy chất độc chưa ra hết sạch, nhưng cũng không có gì đáng ngại nữa.

Nguyên Trương Tam, Lý Tứ muốn dùng những chất thuốc còn lại để giúp cho công lực bản thân mạnh dần lên. Chúng chỉ cần từ từ dung hòa luyện cho lẫn vào với máu trong người là được.

Hai gã đảo mắt nhìn quanh, thấy xác chết ngổn ngang lại nghĩ tới tình cảnh nguy hiểm vừa qua mà trong lòng chưa hết khiếp đảm. Chúng lại ngó Thạch Phá Thiên thì chỉ thấy chàng lộ vẻ sợ hãi còn cử chỉ vẫn như thường chẳng có chi khác lạ và không có ấn tượng gì là chàng đã trúng độc. Chúng biết là chàng thiếu niên này được trời cho tư chất đặc biệt, nhưng không hiểu chàng đã uống được thứ linh chi tiên thảo gì mà cả đến chất độc ghê gớm như vậy chàng uống vào cũng chẳng sao.

Ta nên biết rằng hai bầu rượu thuốc độc đó, mình Thạch Phá Thiên uống hết quá nửa còn Trương Tam, Lý Tứ cả hai người uống không quá một nửa. Hiện giờ có đến bảy tám phần mười chất độc đã xâm nhập vào cơ thể chàng. Quần chúng Thiết Xoa hội sở dĩ gặp phải chưởng phong của chàng liền chết ngay là nhân chất kịch độc trong người chàng tiết ra ngoài. Về sau cả trong tòa sảnh đường chất độc tiết ra dàn dụa khắp nơi, người nào hít phải là mất mạng ngay.

Trương Tam nói:

- Nhị đệ! Tam đệ! Chúng ta đi thôi!

Rồi gã đứng lên đi trước. Lý Tứ cùng Thạch Phá Thiên theo sau.

Ba người ra đến bên ngoài bỗng nhìn thấy bóng mấy chục người đen sì đứng đó. Người nào tay cũng cầm Thiết Xoa lấp ló nhìn quanh.

Toán này thấy bọn Trương Tam ba người đi ra liền la lên một tiếng rồi vây quanh lại.

Có người quát hỏi:

- Tổng đà chủ đâu? Sao lại chưa thấy ra?

Trương Tam cười đáp:

- Vưu tổng đà chủ ở trong đó. Các vị cứ đi thẳng vào trong đó mà ra mắt.

Người đi trước lại hỏi:

- Thế sao các ngươi lại ra trước?

Trương Tam cười đáp:

- Cái đó chính tại hạ cũng không rõ, các vị cứ vào mà hỏi.

Rồi gã vươn tay nắm lấy ngực liệng vào trong đường hầm.

Hai người này thân hình cao lớn, coi chừng võ công không phải kém hèn. Dè đâu bị Trương Tam vừa nắm lấy đã không nhúc nhích được, coi chẳng khác hai bó rơm bay vào trong đường hầm.

Những người kia thấy thế kinh hãi la hoảng liền vung Thiết Xoa phóng tới Trương Tam.

Trương Tam không né tránh. Gã lại vươn hai tay ra nắm lấy hai người khác liệng về phía sau. Thủ pháp này gã cực kỳ linh diệu, vừa vung tay ra mà bọn người kia đều phóng Thiết Xoa vào khoảng không, hoặc đâm vào đồng bọn. Chúng sợ quá vội lùi lại.

Thạch Phá Thiên đứng bên thấy Trương Tam thò tay ra chộp đâu trúng đó chẳng khác gì quạ vồ gà con thì trong lòng rất khâm phục. Chàng lẩm bẩm:

- Trong thiên hạ sao lại có người bản lãnh cao cường đến thế? Bọn Bạch sư phó, Thạch trang chủ, Đinh Bất Tứ, Sử bà bà mà so với nghĩa huynh

mình thì họ hãy còn kém xa.

Lý Tứ vẫn hai tay chắp sau lưng chứ không thèm tiến ra viện trợ.

Trương Tam nắm liệng cả thảy mười mấy người liệng vào sau lưng bọn kia, mà gã lại chuyên chộp những người xa nhất, thành ra bức bách đoàn người phải tiến vào phía cửa đường hầm. Số người còn lại chừng hơn ba chục. Chúng thấy võ công Trương Tam cao đến mức độ không thể tưởng tượng được đều bạt vía kinh hồn. Có người la lên:

- Trốn đi thôi!

Đoạn hắn chạy tuột vào đường hầm. Đồng bọn chẳng nghĩ ngợi gì nữa cũng chạy theo vào luôn.

Thạch Phá Thiên vội kêu lên:

- Trong ấy nguy hiểm lắm đó! Chớ có tiến vào!

Nhưng bọn kia đời nào chịu nghe lời chàng? Họ toàn là những nhân vật hạng nhì hạng ba trong Thiết Xoa hội. Chúng chờ lâu không thấy Tổng đà chủ cùng các vị thủ lĩnh đi ra tâm thần rối loạn. Toán thứ hai tiến vào đó xét dò cũng chẳng có tin tức gì đưa ra.

Lúc này bọn họ bị Trương Tam bức bách, chẳng ai bảo ai đều chạy vào để hộ vệ Vưu tổng đà chủ.

Dè đâu cả đoàn kéo vào nhà hầm giữa lúc dưới nhà hầm còn đầy hơi kịch độc. Bọn chúng chạy vào rồi chỉ trong khoảnh khắc kế tiếp nhau lăn ra mà chết.

Thạch Phá Thiên trong lòng nảy sinh ra nhiều mối nghi ngờ. Chàng tự hỏi:

- Tại sao quần chúng Thiết Xoa hội người nào cũng đột nhiên ngã lăn ra mà chết. Vì lẽ gì mà đại ca cùng nhị ca mình lại bị trúng độc đau bụng một cách đột ngột? Cớ sao đại ca lại xua bọn người này vào trong đường hầm?

Mấy nghi vấn này chàng không biết nên hỏi vấn đề nào trước. Chàng đành cất tiếng gọi:

- Đại ca! Nhị ca!

Thạch Phá Thiên chưa dứt lời, bỗng nghe Trương Tam hỏi:

- Ồ! Bên kia có ai tới đó?

Thạch Phá Thiên ngoảnh mặt nhìn ra chẳng thấy bóng một người nào, liền

hỏi lại:

- Có ai đến đâu?

Không thấy Trương Tam trả lời, chàng nhìn thì không khỏi giật mình kinh hãi.

Trương Tam, Lý Tứ hai gã đều mất dạng tưởng chừng như chúng ẩn thân vào chỗ kín.

Thạch Phá Thiên lớn tiếng gọi:

- Đại ca! Nhị ca! Hai vị đâu cả rồi?

Chàng gọi luôn mấy câu vẫn không thấy có tiếng người đáp lại.

Xóm chài này toàn là nhà tranh vách đất, Thạch Phá Thiên chạy xộc vào bảy tám nhà tìm kiếm, nhưng nhà nào cũng không thấy một bóng người.

Lúc này mặt trời mới mọc. Ánh dương quang rọi tỏ khắp nơi. Cả một thôn trang đều trống rỗng, chỉ còn lại một mình chàng.

Thạch Phá Thiên nhớ tới tình trạng bao nhiêu người bị thảm tử dưới đường hầm thì trong lòng kinh hãi. Chàng la lên một tiếng rồi ù té chạy ra ngoài.

Thạch Phá Thiên chạy chừng được hơn mười dặm mới bước chầm chậm lại, chàng giơ lòng bàn tay lên coi thì áng mây hồng cùng những vân xanh biếc đã mất đi đến quá nửa, không ghê gớm như lúc bắt đầu nữa. Chàng cũng yên tâm lại được một vài phần.

Nguyên chàng không vận động nội lực để trục hết chất độc ra ngoài, những chất độc này lại thuận đường kính mạch từ từ chạy trở vào trong thân thể.

Về sau, hàng ngày chàng hành công luyện khí, chất kịch độc cũng dần tiêu tan. Công lực chàng nhân đó mà gia tăng. Nhưng phải liên tiếp hành công hết bảy lần bảy là bốn mươi chín ngày chất độc mới tiêu hóa hết. Đó là việc sau, nơi đây hãy xin tạm gác.

Thạch Phá Thiên chẳng để ý phân biệt trường hợp phương hướng cứ thuận đường đi hoài. Chàng đi chừng nửa ngày lại đến bờ sông Trường Giang. Chàng tiếp tục theo đường lớn ven sông đi xuống hạ lưu.

Vào khoảng giữa trưa Thạch Phá Thiên tới một thị trấn nhỏ, chàng mua bánh mì ăn qua loa rồi lại trông về phái Đông mà đi. Chàng không bị điều gì ràng buộc, cứ tiếp tục ung dung cất bước như một du khách.

Trời đã xế chiều, một khu rừng cây hiện ra trước mắt chàng. Trong rừng ẩn

hiện một bờ tường màu vàng. Đó là một tòa miếu vũ rất rộng rãi. Từ ngoài cổng đi vào là một con đường lớn và bằng phẳng lát toàn những phiến đá xanh.

Từ trong cửa có hai đạo nhân đội mũ vàng lưng đeo trường kiếm đi ra.

Một cuộc tỷ đấu hào hứng trong môn phái

Hai đạo nhân đó vừa thấy Thạch Phá Thiên liền rảo bước đi tới.

Một đạo nhân đứng tuổi buông thõng hỏi:

- Có chuyện chi?

Y thấy Thạch Phá Thiên áo quần dơ dáy lại còn nhỏ tuổi. Huống chi chàng là người quê mùa cục mịch, không có vẻ hào hoa phong nhã nên lời nói của y không cần giữ lịch sự.

Thạch Phá Thiên chẳng lấy thế làm tức mình, chàng cười đáp:

- Tại hạ vui chân đi tới đây chứ không có mục đích gì hết. Đây là hòa thượng phải không? Hòa thượng có chút gì cho tại hạ điểm tâm được chăng?

Đạo nhân tức giận nói:

- Thằng nhỏ này ăn nói lăng nhăng, ngươi dám hỏi ta có phải là hòa thượng không ư? Muốn ăn xin chứ gì? Bước ngay! Nếu còn đến chùa ta ăn nói càn rỡ như vậy nữa thì ta đánh què đấy.

Đạo nhân kia ít tuổi hơn cầm trường kiếm, vẻ mặt hung ác. Y làm bộ như muốn vung kiếm ra giết người ngay.

Thạch Phá Thiên cười nói:

- Không phải hòa thượng thì là đạo sĩ cũng vậy chứ sao? Tại hạ bụng đói lắm rồi, mới hỏi các vị cho chút gì ăn. Tại hạ không đến đây để tỷ võ. Có lý đâu tự nhiên vô cớ lại đánh chết hai đạo nhân.

Chàng vừa nói vừa đi ra.

Đạo nhân trẻ tuổi tức giận nói:

- Ngươi nói gì đó?

Rồi cất bước rượt theo.

Thạch Phá Thiên vì thành thực chất phác mà nói vậy.

Chàng vừa ở trong đường hầm của bọn Thiết Xoa hội, mỗi cái vung tay lên

là một người chết, trong lòng hãy còn hối hận vô cùng. Thực tình chàng không muốn động thủ, chàng đạo nhân tuổi trẻ lại muốn đánh nhau, chàng liền sợ lại phải giết người nên co giò chạy luôn.

Thạch Phá Thiên trốn vào trong rừng rồi, vẫn còn nghe tiếng hai đạo nhân cười hà hà.

Đạo nhân trẻ tuổi nói:

- Thằng lõi này chỉ già mồm, mình vừa mới la một câu đã cúp đuôi chạy dài.

Thạch Phá Thiên thấy hai đạo nhân không đuổi theo nữa mà trời đã gần tối. Chàng định kiếm mấy trái cây rừng ăn cho đỡ đói. Nhưng trong khu rừng này chỉ toàn những cây tùng bách không có trái.

Thạch Phá Thiên chạy cho tới một trái núi nhỏ. Chàng quay đầu nhìn lại thì vẫn còn trông thấy tòa miếu rất rõ. Cả trước sau và hai bên có đến mười mấy gian. Gian nhà phía sau, khói trắng vẫn bốc lên nghi ngút, chàng chắc họ đang thổi cơm.

Ngoài tòa miếu này, Thạch Phá Thiên vận mục lực lên nhìn thì thấy gần đó có mấy nhà khác nữa.

Thạch Phá Thiên nhìn thấy khói lửa, trong bụng lại càng thấy cồn cào. Chàng lẩm bẩm:

- Mấy đạo nhân vừa rồi thật khéo ghét, chưa nói đã hung hăng toan đánh người. Chi bằng ta lẩn vào đám nhà phía sau, có gì cứ lấy trộm ăn xong rồi chạy đi.

Chàng liền vòng quanh khu rừng đi tới phía sau miếu. Chàng nhắm đúng nơi có khói bốc lên lần tường mà đi. Bỗng chàng thấy cổng sau miếu chỉ khép hờ liền lạng người một cái tiến vào. Lúc này trời đã tối mịt. Thạch Phá Thiên vào trong cổng thấy một cái sân rộng. Chàng nghe có tiếng người lao xao pha lẫn với tiếng nồi chảo chạm nhau loảng xoảng. Mùi thịt mỡ, canh rau đưa ra thơm ngào ngạt.

Chàng vào đến trong sân liền nhận ra khu này là nhà bếp. Chàng thấy trong bếp có nhiều người thì nghĩ bụng:

- Mình chỉ ló đầu vào một cái là bị người ta trông thấy. Chàng lanh trí liền len lén đi vào dãy hành lang nấp vào sau cửa bếp trong một ngõ ngách tối đen, chàng bụng bảo dạ:

- Mình hãy chờ xem cơm canh chín rồi họ đem đi đâu đã. Nếu họ đi qua đây thì mình lấy trộm một bát thịt rồi chạy đi. Làm như vậy khỏi phải đánh

nhau giết người.

Một lúc sau quả nhiên có ba người từ trong bếp đi ra, toàn là tiểu đạo sĩ. Chú đi trước cầm đèn lồng còn hai chú đi sau mỗi chú cầm một cái khay. Mùi thơm ở trong khay tỏa ra bốn phía. Hiển nhiên trong khay đựng thịt quay hoặc gà nướng gì đó.

Thạch Phá Thiên không ngớt nuốt nước miếng, chàng lẹ làng cất bước len lén theo sau.

Ba chú tiểu đạo sĩ xuyên đường hẻm, qua một dãy hành lang đi vào tòa sảnh đường.

Hai chú tiểu đặt cơm canh xuống bàn rồi trở gót đi ra. Còn một chú vẫn ở lại xếp đặt bàn ghế cho ngay ngắn, bày đũa chén ra.

Thạch Phá Thiên tiến lại nấp ngoài cửa sổ ghé mắt nhìn vào trong sảnh đường không chớp. Chàng nghĩ bụng:

- Nếu mình không sợ một cái hất tay là làm chết chú tiểu thì cứ xông vào lấy cơm canh rồi đi luôn.

Chàng chờ thấy khá lâu chú tiểu đạo sĩ lui vào hậu đường rồi chàng không chần chờ nữa lẹ bước chạy vào sảnh đường, chụp ngay lấy một miếng thịt quay lớn đút vào miệng. Hai tay chàng lại bẻ lấy hai chiếc đùi gà luộc.

Miếng thịt bò đút vào miệng vừa nuốt xuống bụng, bỗng chàng nghe ngoài cửa gỗ có tiếng người nói:

- Sư đệ! Sư muội! Xin mời qua bên này.

Thạch Phá Thiên nghe có tiếng bước chân đi vào sảnh đường thì trong lòng kinh hãi. Tay đang cầm chiếc đùi gà, chàng toan chạy vào phía hậu đường. Nhưng chàng lại nghe thấy tiếng bước chân người từ hậu đường đi ra. Chàng đưa mắt nhìn quanh sảnh đường một lượt thì thấy trống rỗng không có chỗ nào ẩn nấp được. Bất giác chàng la thầm:

- Không chừng lại phải đánh nhau mất!

Thạch Phá Thiên lắng tai nghe thấy mấy người kia đã đi đến cửa gỗ, chàng nhớ lại quần chúng Thiết Xoa hội bị thảm tử dưới đường hầm mà ghê rợn. Chàng cho là không chừng có yêu ma quỷ quái trong bóng tối ám ảnh chưa chắc đã đúng là những ngươi đó đã chết về tay mình. Trong lòng hồi hộp, chàng không dám thử thách lần nữa một cách khinh xuất.

Trước tình thế cấp bách, chàng liếc mắt nhìn lên xà nhà thấy trên tường treo

một biển lớn có ba chữ vàng. Chàng không kịp nghĩ nhiều, tung mình vọt lên trên tường nhà chui vào sau tấm biển. Chàng nằm ngã người vừa đủ che mình. Động tác của chàng chỉ trong một nháy mắt.

Thạch Phá Thiên ẩn kín sau bức hoành rồi thì cửa nhà sảnh đường vừa mở ra mấy người kia tiến vào.

Bỗng chàng nghe có tiếng người nói:

- Chúng mình là chỗ sư huynh sư đệ mà sư ca bày đặt như khách khứa thết tiệc linh đình thế này.

Thạch Phá Thiên nghe thanh âm người này rất quen thuộc. Chàng ghé mắt vào khe bức hoành nhìn xuống thì thấy dưới thì thấy mười mấy đạo nhân đang mời hai người khách một đàn ông một đàn bà vào chỗ ngồi.

Hai người này là vợ chồng Thạch trang chủ ở Huyền Tố trang.

Thạch Phá Thiên có lòng cảm kích hai người này nhất là Thạch phu nhân Mẫn Nhu, ngày trước đã có ơn tặng bạc và dạy chàng kiếm pháp.

Chàng vừa thấy bà ta đã cảm thấy tấm lòng như được sưởi ấm.

Bỗng nghe vị lão đạo sĩ đầu râu tóc bạc lên tiếng:

- Sư đệ từ xa tới đây, ngu huynh mừng rỡ khôn xiết, gọi là có chén rượu nhạt tẩy trần, sao lại dùng đến hai chữ yến tiệc.

Đột nhiên chàng ngó thấy trên bàn nước canh rớt vãi tung tóe. Một bát lớn chỉ còn lại ít nước, món cốt yếu là thịt gà hay giò heo đã không cánh mà bay.

Lão đạo sĩ châu mày nghĩ thầm:

- Mấy anh nhà bếp này sao lại sơ suất đến thế? Chẳng để người trông coi cho mèo nhảy vào ăn vụng hết cả. Nhưng trước mặt khách xa ngồi đó, lão không tiện vì chuyện nhỏ mọn mà trách mắng thuộc hạ.

Giữa lúc ấy lại có chú tiểu bưng thức ăn lên. Mọi người chợt ngó vào bát canh kia đều không khỏi bẽ bàng. Họ vội thu dọn lại, không ai nói gì tới.

Lão đạo sĩ trịnh trọng mời vợ chồng Thạch Thanh vào thủ vị. Lão ngồi kế đó để bồi tiếp. Khoảng giữa có một bàn riêng cho ba đạo nhân đứng tuổi. Ngoài ra còn hơn hai mươi đạo nhân thì ngồi chiếu ngoài.

Rượu đã ba tuần, lão đạo sĩ thở dài nói:

- Tám năm trời không gặp mặt, sư đệ cùng sư muội càng ra vẻ phong lưu

hơn ngày trước mà ngu huynh đây đã thành già nua tuổi tác sức lực hao mòn.

Thạch Thanh nói:

- Sư ca tuy đầu râu bạc cả rồi, song tinh thần vẫn còn tráng kiện.

Lão đạo sĩ đáp:

- Còn gì mà chả đầu bạc? Ngu huynh trong lòng lo nghĩ muôn phần một đêm cũng đủ bạc đầu. Giả tỉ sư muội sư đệ đến trước đây ba ngày thì râu tóc ngu huynh mới hoa râm mà thôi.

Thạch Thanh hỏi:

- Phải chăng sư huynh lo lắng về vụ hai vị sứ giả Thưởng Thiện, Phạt Ác?

Lão đạo sĩ buông một tiếng thở dài rồi đáp:

- Trừ vụ đó ra, tưởng trong thiên hạ không còn có vụ thứ hai nào khiến cho Thiên Hư đạo nhân chùa Thượng Thanh chỉ trong một ngày đã già đi hàng chục năm.

Thạch Thanh nói:

- Tiểu đệ cùng lệnh đệ muội hai người đang ở bên Sáo Hồ nghe được tin hai vị sứ giả Thưởng Thiện, Phạt Ác lại xuất hiện, võ lâm gặp cơn khiếp nạn liền đến cảnh Chưởng môn sư ca và các vị sư huynh đệ thương nghị một phương sách hoàn thiện. Chùa Thượng Thanh chúng ta gần mười năm nay càng nổi tiếng võ lâm. Cây cao thường chịu gió cả. Hai vị Thiện Ác không chừng sẽ có chiếu cố đến chúng ta. Vợ chồng tiểu đệ muốn ở lại chùa một vài tháng. Giả tỉ hai vị có tới thăm thì vợ chồng tiểu đệ tuy chẳng làm nên trò trống gì nhưng cũng được vì sư môn mà gắng sức liều mình.

Thiên Hư đưa mắt nhìn mọi đạo nhân khẽ buông một tiếng thở dài rồi móc trong bọc ra hai tấm bài đồng bỏ xuống mặt bàn kêu lách cách.

Thạch Phá Thiên ở ngay trên đầu lão nên nhìn thấy rõ mồn một. Hai tấm bài đồng đó một tấm khắc bộ mặt tươi cười, còn một ám khắc bộ mặt nhăn nhó đúng y như những tấm bài đồng mà chàng đã thấy qua hai lần. Bất giác chàng động tâm lẩm bẩm:

- Tại sao Thiên Hư đạo nhân lại có hai tấm bài đồng này?

Thạch Thanh "ủa" lên một tiếng hỏi:

- Té ra hai vị sứ giả Thiện Ác đã qua đây rồi. Vợ chồng tiểu đệ ngựa không

ngừng vó, người chẳng xả hơi mà chạy tới đây đã chậm mất rồi. Việc này xảy ra vào hôm nào? Sư ca ứng phó với hai vị bằng cách gì?

Thiên Hư đạo nhân tâm thần hãy còn hoang mang chưa kịp trả lời thì một đạo nhân đứng tuổi ngồi bên lão kính cẩn đáp:

- Vụ này đã xảy ra ba bữa trước đây. Chưởng môn sư ca là bậc đại nhân đại nghĩa đã nhận lời qua bên ấy để chịu mệnh lệnh.

Thạch Thanh đã thấy hai tấm bài đồng lại thấy mọi người được vô sự thì mười phần đã đoán ra được tám. Y liền đứng lên xá dài Thiên Hư nói:

- Sư ca một vai gánh hết trọng trách bảo toàn cho toàn thể chùa Thượng Thanh được bình yên. Tiểu đệ vừa xúc động vừa xấu hổ trước hết lời cảm tạ sư ca, sau nữa tiểu đệ có lời thỉnh cầu, xin sư ca miễn trách cho.

Thiên thư đạo nhân tủm tỉm cười nói:

- Lúc này mọi sự vật trong thiên hạ đối với ngu huynh chỉ như là đám mây nổi. Hiền đệ có điều chi sai bảo, ngu huynh nhất nhất nghe theo.

Thạch Thanh hỏi lại:

- Sư ca nói vậy là ưng thuận rồi đúng không?

Thiên Hư đáp:

- Ưng chịu rồi! Nhưng chưa hiểu hiền đệ có điều chi dặn bảo?

Thạch Thanh đáp:

- Tiểu đệ to gan lớn mật muốn thỉnh cầu sư ca giao phó chức trách Chưởng môn cùng nhất nhất mọi việc trong chùa Thượng thanh này cho vợ chồng tiểu đệ chấp chưởng.

Thạch Thanh vừa nói câu này tất cả đạo nhân ngồi trong sảnh đều lộ vẻ xúc động.

Thiên Hư còn đang trầm ngâm chưa kịp trả lời thì Thạch Thanh lại nói tiếp:

- Vợ chồng tiểu đệ chấp chưởng quyền binh rồi sẽ thay cho sư ca qua bên đó ăn "Lạp Bát Cúc".

Thiên Hư đạo nhân bật lên tràng cười ha hả, nhưng trong tiếng cười chứa đựng đầy nỗi đau khổ.

Cặp mắt long lanh ngấn lệ. Lão đáp:

- Thịnh tình của hiền đệ ngu huynh xin làm tâm lĩnh là đủ, ngu huynh tạm giữ chức Chưởng môn ở chùa Thượng thanh đã mười mấy năm, khắp võ lâm đều biết mặt. Thế mà nay gặp bước gian nguy đã sợ co vòi thì cái mặt Thiên Hư này từ nay đem giấu vào đâu được?

Thiên Hư nói đến đâu rồi nắm chặt tay Thạch Thanh nói tiếp:

- Hiền đệ còn kém tuổi ngu huynh nhiều, hiền đệ lại là người ngoài cõi tục, nên trước kia it khi ở gần nhau, nhưng hiền đệ với ta là chỗ thâm giao. Hơn nữa võ công và nhân phẩm của hiền đệ đúng là nhân vật hạng nhất trong bản môn, ngu huynh rất lấy làm kính phục. Giả tỷ không có việc phải đi dự hội Lạp Bát Cúc mà hiền đệ muốn làm Chưởng môn bản phái thì ngu huynh lập tức nhường ngay mà trong lòng còn hân hoan nữa. Song tình thế bữa nay đặc biệt khác lạ, lão huynh không thể nào tuân lệnh được

Lão chấm dứt câu nói bằng những tiếng cười thê lương.

Thạch Phá Thiên ẩn trên bức hoành nghe hai người nói chuyện rất rõ chàng không hiểu "Lạp Bát Cúc", đồng thời thấy vẻ mặt hai người khác lạ thì chàng tự hỏi:

- Lạp Bát Cúc phải chăng là một chất kịch độc trí mạng?

Bỗng nghe Thiên Hư lại nói:

- Hiền đệ! Ngu huynh một đêm lo nghĩ đến bạc đầu không phải vì chuyện tham sanh quý tử. Năm nay ngu huynh đã sáu mươi hai tuổi thì có chết cũng không đến cõi thọ rồi. Có điều ngu huynh trằn trọc lo nghĩ là phải tìm phương pháp nào để trừ cho võ lâm trong vòng mười năm khỏi một kiếp nạn. Đồng thời làm thế nào để duy trì uy danh cho bản phái khỏi bị tan tành. Đó mới là việc khó. Ba mươi hai năm nay bên kia đã mời ba lần, mời các môn phái và các bang hội đi dự yến "Lạp Bát Cúc". Biết bao nhiêu anh hùng hảo hán y ước đối phó hội rồi chẳng thấy một ai trở về. Ngu huynh chết cũng chẳng có cho đáng kể nhưng cải thiện về sau này mới là cần. Vậy chúng ta nên nghĩ một biện pháp nào cho ổn thỏa mới được.

Thạch Thanh cũng cười ha hả nâng chung rượu trước mặt lên uống cạn sạch rồi nói:

- Sư ca! Tiểu đệ không biết tự lượng thỉnh cầu sư ca nhường ngôi chẳng phải là để thay mặt sư ca đi chịu chết mà là đi để thám thính cho biết rõ thực hư. Không chừng nhờ Hoàng thiên che chở và giúp tiểu đệ khám phá ra được chân tướng nội vụ cũng nên. Tuy tiểu đệ không dám nói là trừ mối hại lớn cho võ lâm, nhưng khi đã biết được những điều bí hiểm bên trong thì rồi các cao nhân thiên hạ hiệp lực tìm ra kế hoạch thì chuyện đương đầu với bọn kia biết đâu là chẳng làm nổi.

Thiên Hư từ từ lắc đầu đáp:

- Không phải ngu huynh phô trương cái hay cái giỏi của người mà coi thường hiền đệ. Tỉ như Ất Mộc đạo trưởng phái Võ Đang, Ngọc Châu đạo nhân phái Thanh Thành võ công quán thế mưu trí hơn người lại đem theo bao nhiêu tay cao thủ xuất chúng đi rồi cũng mất tích luôn chẳng được một ai trở về. Hỡi ôi! Võ công hiền đệ tuy cao thâm nhưng xét cho cùng chưa thể so bì với Ất Mộc đạo trưởng và Ngọc Chân đạo trưởng là những bậc cao nhân vào hàng tiền bối được.

Thạch Thanh nói:

- Về điểm này tiểu đệ cũng đã biết rồi, nhưng sự thành bại một nửa trông vào bản lãnh, còn một nửa tuỳ theo khí vận. Nói về chuyện diệt trừ đại họa thì dĩ nhiên tiểu đệ không làm nổi nhưng tìm cách dò xét những điều bí mật thì không hẳn là hoàn toàn vô vọng.

Thiên Hư vẫn lắc đầu nói:

- Chức Chưởng môn phái Thượng Thanh từ trăm năm nay đều do các đạo nhân chấp chưởng. Sau khi ngu huynh chết rồi đã ấn định để Xung Hư sư đệ lên tiếp nhiệm. Sau này Hiền khang Lệ hết dạ khuông phò khiến cho bản phái khỏi lâm vào bước đường quy vong mai một thì ngu huynh cũng lấy làm cảm kích lắm rồi.

Thạch Thanh nói đi nói lại nhiều lần nhưng Thiên Hư không chịu ưng theo.

Mọi người đều dừng chén không ai uống rượu, quên luôn cả nhắm nháp.

Thạch Phá Thiên xé chiếc đùi gà thành từng miếng nhỏ bỏ vào miệng nhưng chàng sợ nhai tóp tép phát ra thành âm, chàng đành cứ để vậy mà nuốt chửng vào bụng.

Cặp mắt chàng vẫn nhìn qua kẽ hở theo dõi diễn biến.

Chàng thấy Thạch phu nhân Mẫn Nhu vẫn lắng tai nghe trượng phu cùng Thiên Hư nói chuyện mà không xen vào câu nào. Bà lại từ từ đưa tay ra toan đoạt bài đồng.

Giữa lúc ấy, Thạch Thanh một tay cầm đũa thò vào dĩa gắp thịt quay, chỉ còn một tay nắm giữ tay Thiên Hư lại.

Xung Hư đạo nhân ngồi mé dưới Thạch phu nhân rụt tay về để toan nắm lấy bài đồng. Y nói:

- Để bần đạo giữ cái này cho.

Thạch phu nhân giơ tay trái lên, bốn ngón tay như gẩy đàn tỳ bà bật vào tay Xung Hư.

Xung Hư lập tức phóng chỉ tay trái ra nhằm điểm vào tay mặt Thạch phu nhân.

Thạch phu nhân đưa cổ tay lên, những ngón tay trái búng ra một luồng kinh phong rất nhỏ phóng vào trước ngực Xung Hư.

Xung Hư đã chịu mệnh lệnh của Thiên Hư đạo nhân tiếp nhiệm chức quán chủ chùa Thượng thanh và sẽ là Chưởng môn của các đệ tử cả đạo lẫn tục. Y là nhân vật thứ nhất thứ nhì trong chùa Thượng Thanh. Y cũng biết vợ chồng Thạch Thanh vì lòng nghĩa hiệp mà cứu cấp trong cơn hoạn nạn. Đó là vì vợ chồng y có tấm lòng tốt mà hành động. Nhưng hai tấm bài đồng này có quan hệ đến tính mạng tất cả mọi đạo lữ trong chùa.

Thiên Hư đạo nhận đã tiếp nhận đồng bài nếu để nó lọt vào tay người khác thì toàn thể đạo lữ đều có thể mất mạng. Vì thế mà họ chẳng kiêng dè cứ ra tay tranh đoạt với Thạch phu nhân. Cả hai người vẫn ngồi yên không rời khỏi chỗ mà trong chớp mắt đã giao thủ đến bảy tám chiêu. Cả hai ngươi cùng được một vị sư phụ truyền dạy nên Cầm Nã thủ pháp đều là của bản môn, tuy không có ý làm thương bại đối phương, nhưng ra tay mau lẹ trong phạm vi hơn một thước vuông họ phải dùng toàn lực để đối phó.

Hai người trước kia là bạn đồng song. Họ đều thiết tha học võ công. Nhưng từ khi chia tay tới nay đã hơn hai chục năm. Trong khoảng thời gian này tuy đã có mấy lần gặp mặt nói chuyện nhưng chưa cùng nhau động thủ bao giờ. Lúc này hai người đột nhiên giao thủ, trong lòng họ đều ngấm ngầm thán phục nhau.

Ngoài ra tất cả bàn tiệc cộng mười sáu người đều nhìn hai vị tỷ đấu không chớp mắt.

Bọn người này đều là những tay cao thủ bản môn. Ai cũng biết gần mười năm nay vợ chồng Thạch Thanh đã lừng lẫy tiếng tăm trên chốn giang hồ. Họ thấy Mẫn Nhu cùng Xung Hư tuy tranh cướp bài đồng mà vẻ mặt vẫn thản nhiên. Hai người đem những tinh hoa về võ công bản môn phát huy đến chỗ ly kỳ thì chẳng ai là không tán thưởng. Có điều chẳng một ai ngờ ngoài họ ra trên đầu còn có một chàng đang để mắt chăm chú theo dõi cuộc cướp bài đồng giữa hai người.

Mười mấy chiêu đầu hai người ở vào thế quân bình. Nhưng tay phải Thạch phu nhân cầm hai tấm bài đồng chỉ sử dụng quyền được mà thôi, không thể thi triển những phép cầm nã, tuyệt diệu của bản môn vì thế mà cuộc tấn công bị giảm đi rất nhiều. Hai bên bật ra mấy chiêu nữa, Xung Hư vận nội lực vào cánh tay trái vào cánh tay trái Thạch phu nhân xuống. Rồi năm ngón

tay bên phải nhằm chụp tới bài đồng.

Thạch phu nhân Mẫn Nhu biết rằng không để cho Xung Hư đoạt lại không xong. Nếu hai người cùng vận nội lực để tranh đoạt thì một là có vẻ khó coi, hai là bà thân phận nữ lưu nội lực không bằng Xung Hư. Bà liền buông tay ra cho hai tấm bài đồng rớt xuống. Như vậy bà có ý đưa cho trượng phu bà.

Thạch Thanh thò tay ra toan nắm lấy thì đột nhiên một luồng kinh phong xô đến trước mặt. Chính là Thiên Hư đạo nhân đã đẩy chưởng lực vào tay y. Tuy hai luồng kinh phong này không có vẻ bá đạo, nhưng kinh lực rất nặng nếu không chống lại tất cả bị trọng thương.

Giả tỉ lúc này Thạch Thanh đã cầm bài đồng vào tay rồi cũng đành để rớt xuống. Y phải phóng chưởng ra đỡ.

Giữa lúc Thạch Thanh phải chậm lại một chút này, người ngồi dưới Thiên Hư là Chiếu Hư đạo nhân đã thò tay ra nhắc lấy bài đồng

Bài đồng vào tay Chiếu Hư rồi, vợ chồng Thạch Thanh cùng Thiên Hư, Xung Hư cả bốn người đều nổi lên những tràng cười khanh khách rồi dừng tay lại.

Xung Hư và Chiếu Hư khom lưng cúi đầu nói:

- Sư đệ và Sư muội! Tiểu huynh xin lỗi!

Vợ chồng Thạch Thanh đứng lên đáp lễ.

Thạch Thanh nói:

- Sao hai vị sư huynh lại nói vậy. Chính vợ chồng tiểu đệ mới là người lỗ mãng. Chưởng môn sư huynh nội lực thâm hậu như vậy thì còn gấp mười lần tiểu đệ. Chuyến đi này dĩ nhiên nguy hiểm, nhưng nếu muốn toàn thân rút lui thì chưa hẳn đã là vô hy vọng.

Thạch Thanh vừa đối chưởng với Thiên Hư một chiêu, y đã biết ngay nội lực Chưởng môn sư huynh còn cao thâm hơn mình nhiều. Hùng tâm tráng chí của y bất giác giảm đi quá nửa.

Thiên Hư nhăn nhó cười nói:

- Ngu huynh chỉ mong được như lời sư đệ.

Chùa Thượng Thanh tuy là một đạo viện nhưng không cấm uống rượu ăn thịt.

Thiên Hư nâng uống một hơi cạn sạch.

Thạch Phá Thiên thấy Mẫn Nhu đoạt bài không được. Chàng cũng không biết hai tấm bài đồng đó có quan hệ gì. Chàng nhớ Thạch phu nhân đã có nhiều ơn huệ đối với mình thì nghĩ bụng:

- Đạo sĩ kia đoạt mất bài đồng của phu nhân. Âu là ta cướp lại đưa cho bà.

Bỗng thấy Thạch Thanh đứng lên nói:

- Tiểu đệ cầu chúc cho sư cả đi chuyến này được bình yên trở về. Tiểu đệ có thằng con bị người ta cướp mất, cần phải đi cứu ứng, không thể cùng đi với các vị sư huynh được. Vậy xin cáo từ.

Các đạo nhân nghe Thạch Thanh nói vậy đều kinh hãi.

Thiên Hư nói:

- Nghe nói lệnh lang của hiền đệ vào làm môn hạ phái Tuyết Sơn. Một bên là oai danh của vợ chồng hiền đệ, một bên là thanh thế của phái Tuyết Sơn, vậy mà có kẻ to gan lớn mật dám đến cướp lệnh lang đem đi ư?

Thạch Thanh thở dài nói:

- Câu chuyện này dài lắm. Đại khái vì tiểu đệ bất đức, kém bề cai quản giáo huấn nên gã khuyển tử có những hành động càn rỡ, tiểu đệ không dám trách ai.

Từ đến nhớ Thạch Thanh là người biết đường lui tới, hiểu biết, tuy trang trại Huyền Tố trang bị Bạch Vạn Kiếm đốt cháy sạch sành sanh, y tự biết tai vạ do mình gây nên, tuyệt không oán trách phái Tuyết Sơn.

Thương con trẻ hiền phụ rơi châu

Xung Hư đạo nhân là người rất nhiệt tâm, liền dõng dạc nói:

- Sư đệ! sư muội! Kẻ đối đầu đã cướp lệnh lang còn coi chùa Thượng Thanh chẳng ra đâu nữa. Bất luận hẳn là một nhân vật ghê gớm đến đâu dù ngu huynh làm không nên việc cũng quyết giúp hiền đệ một tay.

Y ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Lệnh lang đã bị người bắt mà vẫn quay về sư môn để chung lo kiếp nạn đủ, thấy sư đệ thâm tình chẳng lẽ bọn mũi trâu chúng ta bấy nhiêu người lại không ai là người can đảm ư?

Xung Hư nói vậy vì y tưởng kẻ đối đầu đã chẳng sợ vợ chồng Thạch Thanh lại coi thường cả phái Tuyết Sơn người nhiều thế mạnh thì tất phải là một nhân vật vô cùng lợi hại. Y có biết đâu người cướp con Thạch Thanh lại chính là nhân sĩ phái Tuyết Sơn.

Thạch Thanh một là không muốn phô bày sự xấu xa của nhà mình hai là giữa lúc chùa Thượng Thanh đang lâm đại nạn y không muốn gây thêm cường địch kết mối oan cừu với phái Tuyết Sơn. Y đáp:

- Tấm thịnh tình của cácvị khiến cho vợ chồng tiểu đệ cảm kích vô cùng! Hiện điều này chưa được điều tra rõ ràng, vậy chờ khi tìm ra manh mối mà vợ chồng tiểu đệ thân đơn thế cô sẽ về chùa cầu cứu xin các vị sư huynh đệ viện trợ cho.

Xung Hư nói:

- Thế cũng được. Nhưng khi ấy hiền đệ bất tất phải thân hành đến nơi, chỉ đưa tin lại là đủ. Chùa Thương Thanh sẽ gởi lực lượng đến tiếp tay cho hiền đệ.

Vợ chồng Thạch Thanh chắp tay ngỏ lời cảm tạ. Nhưng trong bụng nghĩ thầm:

- Dù phái Tuyết Sơn có đem con mình ra mà băm vằm mổ xẻ thì vợ chồng mình cũng ráng mà chịu theo số mệnh, quyết chẳng bao giờ cần đến chùa Thượng Thanh đem binh cứu trợ.

Vợ chồng Thạch Thanh cáo từ ra đi. Bọn Thiên Hư, Xung Hư và toàn thể đạo nhân đều tiễn chân ra ngoài sảnh đường.

Thạch Phá Thiên thấy mọi người đi xa rồi, liền chui ra khỏi bức hoành. Chàng xoay mình bám nóc nhà rồi nhảy xuống mé ngoài tường, bụng bảo dạ:

- Thạch trang chủ và Thạch phu nhân nói là có cậu con bị người cướp đi, chẳng hiểu kẻ nào đã hạ thủ? tấm bài đồng kia chỉ là đồ chơi, cướp lại hay không cũng chẳng quan hệ gì. Thạch phu nhân đối với mình rất tốt, mình nên giúp bà ta đi tìm kiếm cậu con. Nếu mình tìm được cậu đưa về, chắc bà mừng rỡ lắm. Bây giờ mình hãy chạy đến chỗ bà xem cậu con chừng bao nhiêu tuổi? Hình dạng thế nào? Bị ai cướp đi?

Chàng nhảy vọt lên đứng trên ngọn cây, trông về phía Đông Bắc thấy mười mấy chiếc đèn lồng xếp thành hàng hai. Quần đạo chùa Thượng Thanh đang tiễn chân vợ chồng Thạch Thanh ra khỏi cửa sơn môn.

Thạch Phá Thiên nghĩ thầm:

- Vợ chồng Thạch trang chủ cưỡi ngựa đi rất mau vậy mình phải chạy ngay từ bây giờ mới đuổi kịp.

Chàng nhìn rõ đường đi của vợ chồng Thạch Thanh rồi mới từ trên cây nhảy xuống theo sườn núi mà rượt.

Chàng chưa chạy ra khỏi cổng chùa Thượng Thanh đã nghe có tiếng người quát:

- Ai đó? Đứng lại!

Nguyên lúc Thạch Phá Thiên nằm sau bứa hoành chàng ngừng hơi nín thở nên chẳng phát ra mảy may tiếng động và mọi người trong sảnh đường chưa phát giác ra. Nhưng bây giờ chàng chạy nhanh quá mà quần đạo chùa Thượng Thanh toàn là những tay cao thủ, lập tức biết ngay có người ngoài đến. Ban đầu họ vẫn làm ngơ, chờ cho vợ chồng Thạch Thanh lên ngựa đi khá xa, mới chia ra chạy đi đón đường.

Trong bóng tối, Thạch Phá Thiên bất thình lình thấy kiếm khí vọt lên rồi hai đạo nhân chống kiếm đứng chắn trước mặt.

Ánh sao lờ mờ chiếu vào lưỡi kiếm loé lên một chút, Thạch Phá Thiên nhanh mắt nhận ra người đứng mé tả chính là Chiếu Hư. Trong bụng mừng thầm, chàng cất tiếng hỏi:

- Chiếu Hư đạo chưởng đấy ư?

Chiếu Hư sửng sốt nghĩ thầm:

- Té ra người đến đây lại nhận ra mình.

Y liền đáp:

- Chính thị bần đạo, các hạ là ai?

Thạch Phá Thiên rút tay phải ra nói:

- Đưa hai tấm đồng bài cho tại hạ.

Chiếu Hư tức giận quát lên:

- Ta cho ngươi cái này!

Rồi vung kiếm lên chém vào chân chàng. Giới luật của chùa Thượng Thanh rất nghiêm, không được giết càn người vô tội. Hiện chưa biết rõ lai lịch đối phương, thì dù Thạch Phá Thiên có mở miệng đòi bài đồng là phạm vào một điều tối kỵ. Mà Chiếu Hư cũng chưa dám phóng kiếm đâm vào chỗ trọng yếu trong người chàng.

Thạch Phá Thiên né người đi tránh khỏi, tay phải chàng chụp xuống vai đối phương.

Chiếu Hư thấy thủ pháp Thạch Phá Thiên rất lợi hại liền vung thanh kiếm chuyển hướng nhằm vào vai chàng.

Thạch Phá Thiên cúi đầu xuống chuồn dưới lưỡi kiếm, nhưng chàng sợ lưỡi kiếm hớt vào đầu mình, tự nhiên vận khí vào tay phải giơ lên đỡ.

Chiếu Hư cảm thấy mùi tanh xông thẳng vào mũi, đầu óc mê man, lập tức ngã lăn ra.

Thạch Phá Thiên còn đang đứng sững thì đạo nhân thứ hai đã phóng kiếm đến sau lưng chàng.

Chàng tự biết bàn tay của mình quả có điều quái dị, cứ mỗi lần động thủ là y như rằng làm chết người. Chàng không dám vung chưởng ra phản kích nữa, vội nhảy vọt về phía trước.

Roạt một tiếng vang lên! Vạt áo sau lưng chàng đã bị mũi kiếm của đạo nhân rạch một đường, da thịt chàng cũng bị xây xát một chút.

Võ công đạo nhân này tuy còn kém Chiếu Hư, nhưng y thấy Chiếu Hư hôn mê ngã lăn ra bất tỉnh không hiểu đối phương đã dùng cách nào để hạ thủ. Vì nóng nảy cứu đồng đạo nên y vội vã phóng kiếm ra đâm Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên nhảy xéo đi để tránh những chiêu kiếm của đạo nhân. Trong lúc hoang mang chàng vội lượm lấy thanh trường kiếm của Chiếu Hư đã quăng xuống đất vừa rồi. Chàng thấy đối phương phóng ra những chiêu ác liệt và toàn nhằm vào những yếu huyệt đâm tới. Chàng liền dùng kiếm làm đao để thu triển Kim đao pháp.

Choang! Chàng đã vung kiếm lên gạt lưỡi kiếm của đối phương phóng tới.

Nội lực trong tay Thạch Phá Thiên thiệt là ghê gớm! Đạo nhân tay kiếm không nắm chặt được, thanh kiếm bị văng đi.

Võ công phái Thượng Thanh chẳng những chỉ sở trường về kiếm pháp mà thôi, "Cầm Nã thủ pháp" phái này cũng vận vào hạng kỳ tuyệt trong võ lâm.

Đạo nhân mất kiếm rồi, vẫn không lộ vẻ sợ hãi chút nào, vọt người đi nhảy xổ vào người Thạch Phá Thiên. Bốn chưởng thành troả, y nhằm đâm vào những huyệt đạo trọng yếu trên ngực và bụng chàng.

Ta nên biết rằng đạo nhân tay không mà đối địch với Thạch Phá Thiên cầm kiếm trong tay, cần phải đánh giáp lá cà, sát hẳn vào địch nhân khiến đối phương khó bề thi triển khí giới mới có cơ thủ thắng được.

Thạch Phá Thiên la lên:

- Không được đâu!

Chàng hất tay trái ra đẩy đạo nhân. Giữa lúc ấy nội lực chàng đã được phát huy, chất kịch độc đã ra đến lòng bàn tay. Vừa bị đẩy, đạo nhân lập tức ngã lăn xuống đất nằm co rúm lại.

Thạch Phá Thiên vừa dậm chân vừa la hoảng:

- Trời ơi! Thiệt tình tại hạ không muốn hại đạo trưởng. Đây chẳng qua sự bất ngờ.

Bỗng chàng nghe tiếng la ó khắp xung quanh. Quần đạo bốn mặt từ từ tiến gần vào.

Thạch Phá Thiên vội thò tay vào sờ trong bọc Chiếu Hư quả nhiên có hai tấm bài đồng.

Chàng liền lấy ra hai tấm bài đồng bỏ vào túi mình rồi co giò chạy về phía vợ chồng Thạch Thanh đã đi trước để rượt theo.

Thạch Phá Thiên chạy liền một mạch được hơn mười dặm, mà vẫn không thấy tiếng vó ngựa chi hết thì tự hỏi:

- Thạch trang chủ và Thạch phu nhân chẳng lẽ đi nhanh đến thế ư? Mình đuổi nữa chưa chắc đã ăn thua gì? Hay là mình đuổi không đúng nẻo đường? Thạch trang chủ và Thạch phu nhân không đi theo đường cái thì rẽ vào ngả nào?

Tuy Thạch Phá Thiên nghĩ vậy nhưng vẫn tiếp tục rượt theo. Chàng chạy thêm mấy dặm nữa thì đột nhiên nghe tiếng ngựa hí. Chàng liền ngẩng đầu ngó về phía phát ra thanh âm thì thấy một đôi ngựa buộc vào dưới gốc cây liễu. Đôi ngựa này một đen một trắng, đúng là ngựa của vợ chồng Thạch Thanh.

Thạch Phá Thiên mừng rỡ vô cùng. Chàng móc túi lấy hai tấm bài đồng ra cầm sẵn trong tay. Chàng toan cất tiếng gọi thì đột nhiên nghe thanh âm Thạch Thanh từ xa vọng lại:

- Nhu muội! Thằng giặc non đó cứ nấp nánh rượt theo chúng ta hoài, chắc là có lòng đen tối. Chi bằng thu thập gã đi quách cho rồi.

Thạch Phá Thiên vừa nghe thấy đã giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Tại sao lại không muốn cho mình rượt theo?

Tuy chàng có nghe thấy thanh âm Thạch Thanh nhưng không nhìn thấy hai người.

Chàng sợ Thạch phu nhân động thủ đánh chàng, nếu chàng lâm vào tình trạng bắt buộc phải trả đòn mà không cẩn thận làm chết Thạch phu nhân thì còn ra thế nào?

Chàng vội ẩn mình vào trong đám cỏ rậm định bụng nếu Mẫn Nhu sấn lại thì chàng sẽ liệng bài đồng cho bà, rồi xoay người chạy trốn.

Bỗng chàng nghe đánh vù một tiếng. Một bóng người đứng nấp phía sau cây hoè lớn ở mé tả nhảy vọt ra. Tay cầm trường kiếm trỏ mũi vào bụi cỏ rậm, quát lên:

- Thằng nhỏ này! Ngươi theo hút bọn ta làm chi? Ra đây mau!

Bóng người đó chính là Mẫn Nhu.

Thạch Phá Thiên toan lên tiếng thì từ trong bụi cỏ rậm vọt ra ba tiếng veo véo. Có người phóng ám khí bắn lại Mẫn Nhu.

Mẫn Nhu rung động thanh trường kiếm trong tay một cái liền gạt được ám khí rớt xuống, thì một hán tử áo xanh từ trong bụi rậm nhảy ra. Gã cầm đơn đao trong tay nhằm bổ xuống Mẫn Nhu.

Diễn biến này khiến cho Thạch Phá Thiên cực kỳ kinh ngạc. Chàng không ngờ có người ẩn nấp trong bụi cỏ rậm.

Thân thủ hắn cực kỳ mẫn tiệp, gã múa thanh đơn đao rít lên véo véo.

Mẫn Nhu chỉ vung kiếm để gạt chứ không trả đòn. Thạch Thanh cũng từ gốc cây hoè chạy ra. Thanh trường kiếm vẫn cài sau lưng, y chống tay đứng bàng quan, coi hai bên động thủ một lúc rồi lên tiếng:

- Gã hán tử kia! Ngươi là đồ đệ Lư Thập Bát trên núi Thái Sơn phải không?

Hán tử cũng quát lại:

- Phải thì làm sao?

Tay gã vẫn tới tấp ra chiêu không chậm lại chút nào.

Thạch Thanh cười hỏi:

- Lư Thập Bát tuy không có giao tình gì với chúng ta, nhưng cũng chẳng có chuyện cho xích mích. Người theo dõi chúng ta sáu bảy dặm đường là có ý gì?

Hán tử đáp:

- Ta bất phải nói với ngươi vô ích.

Tuy Mẫn Nhu ra tay hời hợt, trông bề ngoài chẳng có chi mãnh liệt, nhưng bà đã bức bách hán tử phải luống cuống chân tay.

Thạch Thanh cười nói:

- Đao pháp của Lư thập Bát còn cao thâm hơn bọn ta. Nhưng ngươi chưa học được bằng ba phần mười của sư phụ thì hạ đao đứng yên là hơn.

Thạch Thanh vừa dứt câu này thì Mẫn Nhu phóng kiếm đâm trúng vào cổ tay hán tử. Bà lại lạng người di chuyển đến sau lưng gã. Đồng thời bà xoay ngược dốc kiếm điểm trúng vào huyệt đạo gã.

"Choang" một tiếng vang lên! Thanh đơn đao ở trong tay hán tử rớt xuống. Những đại huyệt bị phong tỏa, gã không nhúc nhích được.

Thạch Thanh tủm tỉm cười hỏi:

- Quý tính ông bạn là gì?

Gã hán tử này vẫn giữ thái độ quật cường. Tuy gã bị kềm chế mà không tỏ

vẻ gì khiếp sợ. Vẻ mặt vẫn hung hăng, gã hỏi lại:

- Ngươi giết ta thì cứ việc giết đi. Hà tất còn phải hỏi làm chi?

Thạch Thanh cười nói:

- Ông bạn không chịu nói, cái đó cũng chẳng quan hệ gì. Nhưng ông bạn gia nhập vào một bang hội nào, chẳng lẽ không e lệnh sư biết ra hay sao?

Hán tử lộ vẻ kinh dị tự hỏi:

- Sao thằng cha này lại biết lai lịch mình?

Thạch Thanh lại nói tiếp:

- Tại hạ cùng lệnh sư là Lư Thập Bát sư phó vốn không hiềm khích mà y lại phái người đi theo dõi hành tung vợ chồng tại hạ ư? Ha ha! Chẳng giấu gì lão huynh: Lệnh sư đối với bọn tại hạ còn có chút nể nang, quyết chẳng khi nào phái lão huynh làm chuyện này.

Lời nói của Thạch Thanh hiển nhiên là bảo cho hán tử hay võ công gã còn kém lắm. Dĩ nhiên sư phụ gã không sai đi làm một việc quá khả năng của gã.

Hán tử mặt tím bầm, may trong đêm tối không ai nhìn thấy rõ.

Thạch Thanh đưa tay ra vỗ vai gã nói:

- Vợ chồng tại hạ làm việc gì cũng quang minh lỗi lạc, không cần lén lút dù ai hay cũng chẳng sợ gì. Lão huynh có muốn biết hành tung vợ chồng tại hạ ở chùa Thượng Thanh đến đây. Tại hạ đi thăm Thiên Hư đạo trưởng trên chùa đó. Lão huynh cứ về hỏi lệnh sư sẽ biết là Thạch Thanh và Mẫn Nhu lúc còn nhỏ tuổi đã từng học nghệ ở chùa Thượng Thanh và Thiên Hư đạo trưởng là sư huynh bọn tại hạ. Hiện giờ bọn tại hạ định đến thành Lăng Tiêu trên núi Tuyết Sơn để bái yết Chưởng môn phái Tuyết Sơn là Uy Đức tiên sinh. Lão huynh có muốn hỏi điều chi nữa thì cứ việc nói ra.

Gã hán tử thấy tứ chi tự nhiên hết tê. Hiển nhiên Thạch Thanh vừa vỗ vai hai cái là để giải huyệt đạo cho mình. Gã không khỏi sinh lòng kính phục, chắp tay đáp:

- Thạch trang chủ lấy nhân nghĩa đối đãi với mọi người. Tiếng đồn quả đã không sai. Vạn bối tự biết mình đã mạo phạm một cách hỗn hào.

Thạch Thanh khiêm tốn nói:

- Lão huynh dạy quá lời.

Hán tử không dám lượm thanh đơn đao dưới đất lên. Gã nhìn về phía Thạch phu nhân khoanh tay xin lỗi:

- Vạn bối thật là đắc tội.

Rồi trở gót đi luôn.

Thạch phu nhân cũng khoanh tay đáp lễ.

Hán tử vừa đi được mấy bước thì Thạch Thanh lại lên tiếng:

- Ông bạn! Bang chủ quý bang đã đến đâu chưa?

Hán tử giật mình kinh hãi quay lại hỏi:

- Tiền bối… tiền bối đã biết cả rồi ư?

Thạch Thanh khẽ thở dài hỏi lại:

- Lão huynh chưa được tin tức gì hay sao?

Hán tử lắc đầu đáp:

- Vạn bối chưa được tin tức gì hết.

Thạch Thanh lại nói:

- Vợ chồng tại hạ muốn kiếm y.

Ba người nhìn nhau một lúc rồi hán tử lại trở gót ra đi.

Mẫn Nhu chờ cho hán tử đi xa rồi mới hỏi:

- Thanh ca! Phải chăng gã là người bang Trường Lạc?

Thạch Phá Thiên nghe đến ba chữ bang Trường Lạc bất giác chấn động tâm thần.

Thạch Thanh nói:

- Lúc gã vừa xoay mình ra đi, vạt áo bay lên ta trông phảng phất góc vạt áo bào có thêu một đóa hoa vàng nhưng không được rõ. Ta buột miệng hỏi câu đó thì quả nhiên không lầm. Gã theo dõi chúng ta chỉ vì Ngọc nhi. Nếu mình sớm biết vậy thì chẳng làm khó dễ gã.

Mẫn Nhu nói:

- Bọn họ thấy Ngọc nhi bị Bạch Vạn Kiếm bắt đi vẫn đem lòng lo lắng, tất

nhiên phái người trong bang đi chận khắp nơi. bang Trường Lạc người nhiều thế lớn, đâu cũng có tai mắt mà sao lại không được tin tức gì?

Ngừng một lát bà lại hỏi bằng một giọng thê lương:

- Sao Thanh ca biết họ chưa được tin tức gì?

Thạch Thanh nắm lấy tay vợ rồi hai người cùng sánh vai ngồi xuống gốc cây liễu nói bằng một giọng ôn tồn:

- Nhu muội! Nếu bọn họ được tin tức Ngọc Nhi tất không phái người theo dõi hành tung những nhân vật trên chốn giang hồ. Vừa rồi gã đệ tử của Lư Thập Bát tự nhiên vô cớ theo dõi bọn mình thì ngoài việc dò la tông tích Bang chủ gã, thì còn có chuyện gì nữa?

Chỗ vợ chồng Thạch Thanh ngồi chỉ cách bụi cỏ rậm mà Thạch Phá Thiên ẩn náu không đầy hai trượng, nên vợ chồng Thạch Thanh nói chuyện nhỏ với nhau mà cũng nghe thấy rõ mồn một.

Kể ra thì bản lĩnh của hai vợ chồng Thạch Thanh đáng lý đã phát giác ra Thạch Phá Thiên từ lúc chàng còn ở đằng xa chạy tới rồi mới phải. Nhưng lúc đó cả hai người tâm thần đang chú ý đến gã hán tử theo dõi hành tung mình ở phía sau, vả lại nội công Thạch Phá Thiên rất cao thâm, chân bước không phát ra thanh âm rất khó mà phát giác ra được. Khi hán tử đi rồi, hai người không ngờ trong bụi cỏ rậm còn người khác ẩn nấp.

Thạch Phá Thiên nghe hai vợ chồng Thạch Thanh nói những gì về Bang chủ bang Trường Lạc bị Bạch Vạn Kiếm bắt đi thì chàng tưởng chừng như họ nói chuyện mình. Nhưng lúc nghe hai ông bà nói đến Ngọc nhi nào đó thì xấu hổ vô cùng. Nhưng chàng cũng đánh bạo lắng nghe cho biết rõ.

Lúc này bốn bề chỉ thấy tiếng côn trùng rên rỉ, ngọn gió lay động đầu cành.

Vợ chồng Thạch Thanh ngồi yên không nói chuyện nữa.

Thạch Phá Thiên chỉ sợ bị bại lộ hành tung, chàng nín hơi không dám thở mạnh.

Hồi lâu, chàng mới nghe Thạch phu nhân buông tiếng thở dài rồi tiếp theo là tiếng khóc thút thít rất khẽ.

Thạch Thanh bỗng lên tiếng:

- Nhu muội! Vợ chồng mình bôn tẩu giang hồ làm điều nghĩa hiệp, bình sinh chưa có chuyện gì trái với lương tâm. Nhất là mấy năm nay vì muốn bảo vệ cho Ngọc nhi được bình yên lại càng làm nhiều việc thiện. Nếu trời muốn

bắt vợ chồng mình tuyệt tự thì nhân lực không thể tranh thắng với trời được. Huống chi Ngọc nhi là đứa con hư đốn thì thà là chẳng có con còn hơn. Chúng mình coi như không sinh ra nó nữa là xong.

Mẫn Nhu nói rất khẽ:

- Ngọc nhi tuy là một đứa bướng bỉnh từ thửơ nhỏ nhưng dù sao y cũng là "bảo bối" của chúng ta, hơn nữa Kiên nhi bị chết thảm về tay người nên chúng ta lại càng thương yêu Ngọc nhi mới gây nên cái vạ ngày nay. Nhưng tiểu muội thủy chung chẳng oán than gì. Có điều, hôm trước trong tòa miếu nhỏ tiểu muội thấy y cũng không đến nỗi là một đứa hư hỏng cùng cực. Giả tỷ tiểu muội không lỡ tay đâm y một kiếm thì không chừng.

Bà nói tới đây trở nên nghẹn ngào, trong lòng đau xót không biết đến đâu mà kể.

Thạch Thanh nói:

- Ta vẫn khuyên nàng bất tất thương tâm vì việc đó. Dù cho hôm ấy chúng mình có cứu được y thì đã chắc đâu là không bị bọn họ đoạt lại. Việc này cũng chẳng lấy chi làm lạ. Có điều người phái Tuyết Sơn làm sao lại mất tích? Trên chốn giang hồ, các phái võ Trung Nguyên cũng chẳng một ai được tin tức gì mới kỳ. Nhu muội! Sáng mai chúng ta khởi trình tìm đến thành Lăng Tiêu. Phải tới đó mới biết rõ mọi chuyện được.

Mẫn Nhu nói:

- Nếu bọn mình không tìm được mấy tay viện thủ đắc lực thì làm sao dấn thân vào chỗ đầm rồng hang cọp để cứu Ngọc nhi ra được?

Thạch Thanh thở dài đáp:

- Việc cứu y đâu có thể dễ dàng được. Nếu dọc đường không cướp xong Ngoc nhi về đến thành Lăng Tiêu thì chẳng khác gì dê vào miệng cọp.

Mẫn Nhu nói:

- Tiểu muội coi chừng vụ này không phải hoàn toàn lỗi ở Ngọc nhi. Thanh ca cứ coi Ngọc nhi sử "Tuyết Sơn kiếm pháp" một cách thô sơ như vậy thì đủ biết phái đó không truyền thụ võ công cho y đến nơi đến chốn. Mặt khác Ngọc nhi là đứa nhỏ cao ngạo. Lòng hiếu thắng của y nhất định đã kết oán với nhiều người. Mấy năm nay chắc họ đày đọa y cực kỳ khổ sở!

Thạch Thanh nói:

- Cái đó đều tại ta tính lầm, bây giờ ta rất hối hận với nàng. Ngày đó ta chủ

trương đưa y đến học nghệ phái Tuyết Sơn, tuy miệng nàng không nói ra, nhưng ta cũng biết lòng nàng rất quyến luyến không nỡ xa y. Ta không ngờ Phong Hỏa Thần Long Phong Vạn Lý, một bậc nam nhi nổi tiếng hào kiệt lại là chỗ thâm giao với mình mà còn ngược đãi Ngọc nhi.

Mẫn Nhu nói:

- Thanh ca! Việc này trách Thanh ca thế nào được? Thanh ca đưa Ngọc nhi lên thành Lăng Tiêu cũng hoàn toàn vì tiểu muội. Dù Thanh ca chẳng nói ra, nhưng làm gì tiểu muội chả hiểu. Muốn báo thù cho Kiên nhi, mình tiểu muội không đủ lực lượng mà Thanh ca không tiện động thủ. Hơn nữa kẻ đối đầu lại biết rõ võ công của bản môn, nhất định hắn phá giải được. Nếu Ngọc nhi học kiếm pháp phái Tuyết Sơn thành tài thì mẹ con tiểu muội sẽ có thể hợp lực đánh chết kẻ địch. Ngờ đâu! hỡi ôi!

Thạch Phá Thiên nghe hai người nói chuyện phần lớn chàng chẳng hiểu gì, chỉ nghĩ bụng:

- Số mạng Thạch phu nhân thật là đau khổ. Lòng dạ bà lúc nào cũng nghĩ tới cậu con. Dường như con bà bị người phái Tuyết Sơn bắt về thành Lăng Tiêu. Chi bằng ta theo tới đó để giúp hai vị cứu người. Rõ ràng bà vừa muốn kiếm một tay giúp sức.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ bỗng nghe từ đằng xa văng vẳng có tiếng vó ngựa chừng hơn mười con chạy rất mau tới nơi.

Vợ chồng Thạch Thanh cũng nghe thấy rồi liền ngồi yên không nói gì nữa.

Chẳng mấy chốc tiếng vó ngựa đã tới gần. Có tiếng người la lên:

- Có ở đây không?

Rồi người khác gọi to:

- Thạch sư đệ! Mẫn sư muội! Chúng ta có mấy lời muốn hỏi!

Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu nghe rõ thanh âm Xung Hư đều lấy làm kinh dị. Hai người cùng vọt ra. Thạch Thanh lên tiếng:

- Xung Hư sư huynh đấy ư? Trong chùa có chuyện gì chăng?

Bỗng thấy bọn Thiên Hư, Xung Hư cùng mười mấy vị sư huynh đệ đều cỡi ngựa đến nơi. Trong bọn có hai đạo nhân đều ôm một người trong lòng. Lúc này trời chưa sáng nên nhìn không rõ hai người đó là ai?

Xung Hư nóng nảy lớn tiếng gọi:

- Thạch sư đệ! Mẫn sư muội! Hai vị ở trong chùa không đoạt bài đồng sao còn dùng ngụy kế để cướp đem đi? Cướp bài đồng chẳng nói làm chi, sao còn hạ thủ đánh chết Chiếu Hư, Thông Hư hai vị sư đệ? Thế… thế thì thiệt là tàn nhẫn!

Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu nghe Xung Hư nói vậy đều giật mình kinh hãi.

Thạch Thanh líu lưỡi hỏi:

- Chiếu Hư, Thông Hư hai vị sư huynh bị người ta hạ độc thủ, câu chuyện này ở đâu mà ra? Hai vị đó còn có thể cứu lại được chăng?

Y rất quan tâm đến sự an nguy của hai vị sư huynh, trong lúc hốt hoảng y không kịp giải thích là không phải mình hạ thủ.

Xung Hư tức giận hầm hầm nói:

- Không hiểu ngươi đi cấu kết với bọn dã man nào mà dám dùng đến chất kịch độc, mọi người võ lâm đều ghê tởm. Hai vị sư đệ tuy chưa tắt thở nhưng bây giờ e rằng nguy đến nơi rồi.

Thạch Thanh nói:

- Sư huynh đừng vội nóng giận. Hãy để tiểu đệ coi xem sao đã.

Y nói rồi chạy lại nhìn Chiếu Hư, Thông Hư.

Mấy đạo nhân rút kiếm ra khỏi võ bật lên những tiếng lách cách để chận đường.

Thiên Hư thở dài nói:

- Tránh đường ra! Thạch sư đệ há phải con người như vậy!

Hai đạo nhân hắng giọng một tiếng rồi thu kiếm về nhường lối. Thạch Thanh lấy đá lửa quẹt cho sáng lên soi vào mặt Chiếu Hư, Thông Hư thì thấy mặt xám đen đúng là trúng phải chất kịch độc. Y để tay lên mũi thì thấy chỉ còn thoi thóp thở, tính mạng nguy trong khoảng khắc.

Ta nên biết võ công chùa Thượng Thanh đã thành một nhà nổi tiếng, có những chỗ sở trường hơn người. Chiếu Hư, Thông Hư đều có nội lực rất thâm hậu, thế mà chưa bị độc chưởng của Thạch Phá Thiên chạm vào người chỉ hít phải hơi độc ở trong tay chàng xô ra đã ngất đi ngã lăn xuống đất. Tuy vậy, hai đạo nhân này không thể chống nổi một giờ ba khắc nữa.

Thạch Thanh thấy hai đạo nhân trúng độc rất nặng liền quay lại hỏi:

- Nhu muội! Nhu muội thử coi xem nhân vật phái nào đã hạ độc thủ?

Y vừa quay đầu lại thì bảy tám vị sư huynh sư đệ chống kiếm bao vây cả hai vợ chồng vào giữa.

Mẫn Nhu thấy quần đạo có ý thù nghịch mình vẫn lờ đi như không trông thấy. Bà cầm lấy bó đóm trong tay Thạch Thanh lại gần hai đạo nhân để soi xem. Bà thấy mũi hai người cũng thở hơi độc ra làm cho mình nhức đầu. Bất giác bà lùi lại một bước, trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Trên chốn giang hồ không làm gì có thứ thuốc độc này. Xin sư huynh cho biết hai vị sư ca đây đã trúng độc trong trường hợp nào? Hay là bị địch nhân bỏ thuốc độc vào thức ăn? Trong mình có thương tích gì không?

Xung Hư tức mình gắt lên:

- Ta biết đâu đấy? Chúng ta định tìm đến hỏi các ngươi. Mụ này còn giả vờ làm ra bộ hảo nhân. Ta chắc là lúc ăn cơm ngươi tranh không được bài đồng liền bỏ thuốc độc vào rượu. Không thế thì làm sao mọi người kia chẳng việc gì mà chỉ vì hai tấm bài đồng ở trong mình Chiếu Hư mới bị trúng độc. Đồng thời cả hai tấm bài đồng trong bọc y cũng bị các ngươi lấy cắp mất.

Mẫn Nhu tức quá mặt mày xám ngắt, nhưng bản tính ôn nhu, từ thuở nhỏ bà đối với các vị sư huynh một niềm khiêm cung lễ nhượng, không muốn gây lộn với họ. Cặp mắt long lanh ngấn lệ, cơ hồ sắp trào ra.

Thạch Thanh biết trong vụ này có sự hiểu lầm trọng đại, tự nhủ:

- Vợ chồng mình vừa ở chùa Thượng Thanh tranh đoạt bài đồng chưa được, mà bây giờ Chiếu Hư vừa mất bài đồng vừa trúng kịch độc thì trách nào họ chẳng đem lòng hoài nghi vợ chồng mình.

Y đưa tay trái ra nắm lấy tay phải vợ để an ủi bà. Lòng y cũng bàng hoàng khôn xiết.

Mẫn Nhu nghẹn ngào:

- Tiểu muội… tiểu muội!

Bà chỉ nói được hai tiếng "tiểu muội" là đã bật lên tiếng khóc.

Con người tinh thông kiếm thuật oai danh chấn động võ lâm nổi tiếng là tay nữ kiệt, nhưng lúc bị oan ức trầm trọng thì cũng chẳng khác chi một người đàn bà nhu nhược tầm thường.

Xung Hư tức giận nói:

- Ngươi khóc nữa đi thử xem hai vị sư đệ có sống lại được không, hay là chỉ như mèo khóc chuột?

Xung Hư chưa dứt lời, chợt nghe ở phía sau có tiếng người quát:

- Sao các vị chẳng phân rõ trắng đen lại đổ oan cho người một cách hồ đồ?

Mọi người nghe thanh âm vang dội tỏ ra nội lực ghê gớm, ai nấy đều ngoảnh đầu lại xem thì thấy một hán tử quần áo tả tơi, đứng xa chừng vài trượng.

Lúc này phương Đông đã hừng sáng, mọi người trông rõ mặt thì ra một chàng tuổi trẻ.

Thạch Thanh và Mẫn Nhu vừa thấy thiếu niên trong lòng mừng rỡ vô cùng.

Mẫn Nhu ồ lên một tiếng hỏi:

- Ngươi… ngươi… là…

Nhưng bà từng trải giang hồ, đã nhiều lịch duyệt, bà không thốt ra hai tiếng Ngọc nhi.

Thiếu niên đó chính là Thạch Phá Thiên. Nguyên chàng nấp trong bụi cỏ rậm nghe bọn đạo nhân phiền trách vợ chồng Thạch Thanh, chàng nghĩ rằng: Nếu mình lộ diện e khó lòng tránh khỏi cuộc động thủ mà hai độc chưởng của mình lại phải giết nhiều người.

Nhưng nghe Xung Hư mỗi lúc một hung dữ với Thạch phu nhân khiến cho bà phải khóc, chàng không nhịn được nữa mới phải nhảy ra.

Cột một tay đả bại Xung Hư

Xung Hư lớn tiếng quát hỏi:

- Ngươi là ai? Sao bảo chúng ta vu oan cho họ?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Thạch trang chủ cùng Thạch phu nhân có lấy đồng bài của các vị đâu mà các vị lại buộc cho người? Như thế không phải vu oan là gì?

Xung Hư chống kiếm tiến lên một bước nói:

- Thằng lỏi này biết gì mà vào đây nói nhăng?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Dĩ nhiên là tại hạ biết chứ.

Chàng muốn nói rõ chính mình đã lấy những bài đồng, nhưng chàng sợ nói ra, đối phương lại cướp mất. Nếu mình không trả, thì tất đi đến động thủ và chàng sẽ phải giết người nên chàng đành giấu nhẹm không nói ra.

Xung Hư động tâm nghĩ thầm:

- Không chừng thằng nhỏ này biết rõ những chuyện ngoắt ngéo bên trong.

Y liền hỏi:

- Vậy thì ai đã bắt được những bài đồng kia?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Bất cần biết là ai nhưng không phải Thạch trang chủ cùng Thạch phu nhân đã bắt được. Các vị làm như vậy là mạo phạm đến người ta khiến cho Thạch phu nhân uất ức phải phát khóc thế là không phải. Các vị nên xin lỗi Thạch phu nhân đi là hơn.

Mẫn Nhu đột nhiên thấy cậu con cưng mà bà ngày mong đêm nhớ bấy lâu được bình yên vô sự thì trong lòng vui mừng khôn xiết. Bây giờ bà nghe chàng bảo Xung Hư phải xin lỗi mình thì cho là chàng có ý bênh vực mẫu thân.

Thạch phu nhân sinh được hai cậu con đã hao tốn bao nhiêu tâm huyết, chảy

bao nhiêu nước mắt. Đến bây giờ bà mới nghe thấy cậu con nói một câu bênh vực mình thì trong lòng được an ủi vô cùng. Thế là hơn hai chục năm bao nhiêu tân khổ cũng không đến nỗi uổng phí.

Thạch Thanh thấy vợ vui mừng lộ ra sắc mặt. Bà xúc động đến sa lệ thì hiểu tâm ý ngay. Y nắm chặt tay vợ, bụng bảo dạ:

- Ngọc nhi tuy là đứa con hư đốn về mọi phương diện, nhưng đối với mẫu thân lại rất là hiếu thảo.

Xung Hư thấy Thạch Phá Thiên ăn nói ngang ngạnh thì không khỏi nổi cơn thịnh nộ.

Y lớn tiếng hỏi bằng giọng ồm ờ:

- Các hạ là ai? Các hạ căn cứ vào đâu mà bảo bần đạo phải xin lỗi Thạch phu nhân?

Mẫn Nhu mừng thầm trong dạ. Bà không để ý về chuyện Xung Hư trách mắng oan mình nữa mà chỉ lo cậu con cùng y xảy chuyện xích mích làm tổn thương đến hòa khí của sư môn.

Bà vội đỡ lời:

- Chẳng qua Xung Hư sư huynh có điều ngờ nhầm, chúng ta đều là người trong một nhà. Cứ hiểu rõ cho là được, hà tất phải xin lỗi.

Bà lại quay sang Thạch Phá Thiên:

- Các vị đây toàn là sư bá sư thúc. Ngươi mau mau cúi đầu hành lễ.

Thạch Phá Thiên đối với Mẫn Nhu vốn có rất nhiều hảo cảm. Bây giờ chàng thấy bà nét mặt dịu hiền nước mắt chạy quanh nhìn mình đầy vẻ trìu mến thì chàng không khỏi xúc động can trường.

Suốt đời chàng chưa một ai lại có lòng thành thực thương yêu chàng như vậy. Bất giác bầu nhiệt huyết của chàng nổi lên bừng bừng. Giả tỷ bà có sai bảo chàng làm điều gì thì dù có muôn thác chàng cũng chẳng từ nan. Huống chi dập đầu mấy cái phỏng có chi đáng kể? Chàng không ngần ngại gì cả, hai chân quỳ mọp ngay xuống dập đầu nói:

- Thạch phu nhân bảo tại hạ lạy chào các vị.

Bọn Thiên Hư, Xung Hư đều ngẩn người ra, vì họ thấy Thạch Phá Thiên đối với Mẫn Nhu một lòng kính thuận thì ngạc nhiên tự hỏi:

- Vợ chồng Thạch Thanh có hai đứa con thì một gã bị kẻ thù giết chết, còn

một gã bị người ta cướp đi mất, phải chăng chính là gã này?

Xung Hư tuy bản tính nóng nảy, nhưng cũng là một đạo nhân có đức hạnh trong cửa thiền. Y thấy Thạch Phá Thiên thi hành đại lễ thì cơn giận lập tức hạ ngay xuống. Y nghiêng mình xuống ngựa vừa giơ tay ra nâng chàng dậy vừa nói:

- Bất tất phải khách khí như vậy.

Ngờ đâu Thạch Phá Thiên tưởng Thạch phu nhân bảo mình sụp lạy những người kia thì họ cũng phải sụp lại đáp lễ mới đúng. Xung Hư đưa tay ra đỡ chàng, chàng không đứng lên ngay.

Xung Hư thấy người chàng nặng như núi, không chuyển động chút nào. Bất giác y lại nổi giận quát hỏi:

- Ta là bậc trưởng bối mà ngươi dám cậy mình nội công thâm hậu để khoe bản lĩnh trước mặt ta chăng?

Y liền hít một hơi chân khí vận nội lực vào hai cánh tay, hết sức đẩy mạnh một cái muốn hất chàng tung đi.

Vợ chồng Thạch Thanh thấy chiêu thức của Xung Hư không khỏi hồi hộp. Vì là chỗ đồng môn, vợ chồng Thạch Thanh nhìn thấy rõ Xung Hư vận chân lực vào cánh tay để hất chàng đi.

Thạch Thanh hắng giọng một tiếng, trong lòng đã hơi tức giận. Y lại nghĩ rằng sư huynh mình giáo huấn cho thằng nhỏ thì đáng để cho gã bị đòn.

Nhưng Mẫn Nhu lại la lên:

- Xin sư ca lưu tình cho một chút.

Bỗng nghe một tiếng la hoảng, người Xung Hư vọt lên không bị hất về phía sau. May mà y chỉ đụng mạnh vào con ngựa.

Xung Hư hai chân loạng choạng vội dùng phép "Thiên Cân Trụy" mới đứng vững lại được.

Con ngựa bị đụng mạnh hí lên một tiến ngã lăn ra.

Nguyên Thạch Phá Thiên nội lực cực kỳ thâm hậu. Đại lực của Xung Hư hất Thạch Phá Thiên chẳng làm cho chàng chuyển động được chút nào. Trái lại chính y suýt nữa bị hất lộn đi mấy vòng.

Biến diễn này mọi người đều trông thấy rõ mồn một, ai nấy đều giật mình kinh hãi.

Vợ chồng Thạch Thanh đã cùng Thạch Phá Thiên trao đổi kiếm pháp trong tòa miếu thổ địa ngoài thành Dương Châu và biết nội lực chàng thâm hậu, nhưng không ngờ bản lãnh chàng tiến đến trình độ này. Nguyên một sức phản kích của chàng đã đủ khiến cho một tay cao thủ hạng nhất chùa Thượng Thanh tung lên trên không văng đi.

Xung Hư đứng vững lại rồi rút thanh trường kiếm ở sau lưng ra cầm tay. Y tức quá lại bật tiếng cười nói:

- Giỏi, giỏi, giỏi!

Y nói luôn ba tiếng giỏi rồi điều hòa hơi thở lại rồi nói móc:

- Sư đệ cùng sư muội quả đã dạy đệ tử một cách khác thường. Vậy ta phải lãnh giáo gã mấy chiêu.

Y nói xong vung kiếm lên nhắm đâm thẳng vào ngực Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên lùi lại một bước, tay xua miệng nói:

- Không, không! tại hạ không đánh nhau với đạo trưởng đâu.

Thiên Hư đã thấy rõ võ công ghê gớm của Thạch Phá Thiên bụng bảo dạ:

- Xung Hư sư đệ đối với gã đã đứng vào hàng sư bá mà lại đi tỷ đấu với sư điệt. Thắng chẳng lấy gì làm vinh mà thua thì lại rất buồn cười.

Lão thấy Thạch Phá Thiên lùi lại nhượng bộ lấy làn hợp ý liền nói:

- Cùng là người trong nhà cả còn tỷ đấu làm chi? Dù có thiết tha võ nghệ thì hà tất phải vội gì trong chốc lát.

Thạch Phá Thiên nói theo:

- Đúng thế! Các vị là chỗ sư huynh sư đệ với Thạch trang chủ cùng Thạch phu nhân. Nếu tại hạ ra tay đánh chết hết các vị thì thật hỏng bét.

Nguyên Thạch Phá Thiên chẳng hiểu gì đến nhân tình thế thái, mà chỉ lo độc chưởng của mình phóng ra lại làm chết đối phương nên cứ buột miệng nói thẳng tuột.

Chàng có biết đâu câu nói này của chàng bất luận là ai nghe thấy cũng muốn liều mạng với chàng. Huống chi quần đạo chùa Thượng Thanh đều tự phụ võ công cao cường, lại không hiểu được hảo ý của anh chàng trẻ tuổi quê kệch. Ai nấy đều nổi giận đùng đùng.

Thạch Thanh cũng quát lên:

- Ngươi nói gì vậy? Không được ăn nói càn rỡ như thế!

Xung Hư đã tuân lời Chưởng môn sư huynh thu kiếm lại lùi ra. Nhưng nghe Thạch Phá Thiên nói câu này thì tưởng chàng chẳng coi quần đạo vào đâu mà còn có vẻ nhục mạ nữa thì nhẫn nại làm sao được?

Y tiến ra quát lên:

- Được lắm! Ta thử coi ngươi đánh chết hết được bọn ta không. Hãy ra chiêu đi!

Thạch Phá Thiên không ngớt xua tay đáp:

- Tại hạ không đánh nhau với đạo trưởng đâu.

Xung Hư lại càng căm tức hơn. Y nói:

- Hừ! Ngươi hãy thử cùng ta động thủ.

Chưa dứt lời y đã rút kiếm nhằm đâm vào vai Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên tay không cầm binh khí mà chỗ mũi kiếm trỏ vào tuy không phải là huyệt đạo trọng yếu, nhưng Xung Hư là một tay cao thủ về kiếm thuật ở chùa Thượng Thanh. Lúc lâm địch tuy không có kinh nghiệm bằng vợ chồng Thạch Thanh, nhưng ra chiêu mau lẹ còn có phần hơn.

Thạch Phá Thiên né người đi mà không tránh khỏi.

Bỗng nghe sột một tiếng. Vai chàng đã trúng kiếm ứa máu tươi ra.

Mẫn Nhu la hoảng:

- Trời ơi!

Xung Hư quát:

- Lấy kiếm ra đây cho gã!

Thạch Phá Thiên bụng bảo dạ:

- Lão là sư huynh của Thạch phu nhân, mà vừa rồi mình đã giết lầm mất hai vị sư huynh của bà. Nếu bây giờ mình giết lão nữa thì một là mình có lỗi với Thạch phu nhân, hai là mình trở nên người rất hư đốn. Lão phóng kiếm đâm mình mà mình vung chưởng ngăn chặn thì dĩ nhiên gạt được. Nhưng bàn tay mình có chất kịch độc mà phóng ra thì nguy hiểm cho đối phương. Chàng nghĩ vậy, hai tay vẫn chắp để sau lưng, dù ai nói sao cũng không chịu ra tay.

Quần đạo thấy chùa Thượng Thanh thấy bộ dạng Thạch Phá Thiên như vậy thì lại tưởng chàng ra điều khinh thị bọn mình. Tuy họ đều là những người tu hành, sức chịu đựng bền bỉ đến đâu cũng không khỏi tức giận.

Có người tức giận la lên:

- Thằng lỏi này ngông cuồng quá lắm, cần phải cho gã một bài học!

Xung Hư hỏi Thạch Phá Thiên:

- Thật ngươi không thèm động thủ với ta sao?

Véo véo! Y lại đâm luôn hai kiếm, chiêu thức cực kỳ mau lẹ.

Thạch Phá Thiên đã không thạo về kiếm pháp thì người chàng tuy có chuyển động né tránh cũng không kịp. Cả hai vai chàng lại trúng kiếm.

May mà Xung Hư ra chiêu còn có ý lưu tình. Y chỉ muốn bức bách Thạch Phá Thiên phải ra tay, chứ không muốn đâm chết. Mũi kiếm vừa chợt đâm trúng vào da thịt chàng, liền rụt tay về ngay, nên chàng bị thương rất nhẹ.

Mẫn Nhu thấy cậu con yêu bị trúng ba nhát kiếm thì trong lòng đau xót vô cùng! Bà thấy Xung Hư lại phóng kiếm đâm tới nữa liền vung kiếm lên gạt đánh choang một tiếng.

Tiếp theo những tiếng choang choảng không ngớt, nổ như đậu rang. Chớp mắt hai bên đã trao đổi mười ba chiêu.

Hai người đều là những tay cao thủ bản phái. Họ thi triển công phu "Thạch Thanh Khoái Kiếm" như sao nhảy múa. Hỏa quang tóe ra bốn phía nhanh như chớp nhoáng.

Mười ba chiêu kiếm vừa sử xong, quần đạo cùng Thạch Thanh không nhịn được đều reo lên:

- Hay tuyệt!

Những người có mặt tại trường, trừ Thạch Phá Thiên ra, còn đều là những tay kiếm thủ nổi tiếng chùa Thượng Thanh. Họ thấy mười ba chiêu kiếm của Xung Hư cực kỳ lợi hại còn mười ba chiêu của Mẫn Nhu cũng đầy khít và vô cùng nghiêm cẩn kín đáo.

Trong chớp nhoáng hai người đã phát huy kiếm thuật bản môn đến chỗ tinh diệu, nên quần đạo đều lấy làm khoan khoái trong lòng.

Thiên Hư biết rằng nếu hai bên còn đấu nữa thì cũng khó mà phân được thắng bại. Lão liền nói:

- Mẫn Nhu sư muội! Có phải sư muội định che chở cho gã thiếu niên này không?

Mẫn Nhu không đáp đưa mắt nhìn Thạch Thanh để hỏi ý.

Thạch Thanh lên tiếng:

- Thằng nhỏ này dưới mắt không biết đến bậc tôn trưởng, dám lớn mật càn rở. Cần phải răn dạy gã. Gã đã bị trúng ba nhát kiếm. May mà Xung Hư sư huynh hãy còn lưu tình, không thì gã đã bỏ mạng rồi, công phu gã nông cạn như vậy thì tỷ thí với Xung Hư sư huynh thế nào được. Thằng nhãi con kia! Ngươi sụp lạy sư bá để tạ tội đi!

Xung Hư lớn tiếng nói:

- Rõ ràng gã coi bọn Thượng Thanh chúng ta không vào đâu nên không thèm động thủ, chẳng thế thì sao gã dám nói một khi gã ra tay là đánh chết hết bọn ta?

Thạch Phá Thiên lại xoè bàn tay ra coi thấy hiện lên đám mây đỏ và những vân xanh thì thở dài nói:

- Hai bàn tay của tại hạ là căn nguyên mầm họa. Hễ động đến là đánh chết người.

Quần đạo chùa Thượng Thanh đều biến sắc.

Thạch Thanh cũng tưởng chàng kiêu ngạo khinh người mới nói càn như vậy, y cũng tức mình quát lên:

- Thằng lõi này quả không biết trời cao đất dày là gì. Vừa rồi nếu Xung Hư sư bá không lưu tình thì mi còn chi là đời, chẳng lẽ mi không hiểu ư?

Thạch Phá Thiên ấp úng:

- Tại hạ… tại hạ…

Xung Hư vừa rồi đâm Thạch Phá Thiên luôn ba kiếm thấy chàng lúc né tránh dường như không hiểu chỗ tinh diệu về kiếm pháp của bản môn, nội lực lại rất là ghê gớm. Coi võ công mà nói thì nhiều chỗ chàng không phải là đệ tử của vợ chồng Thạch Thanh, nên trong lòng không khỏi sinh nghi.

Lúc chàng giơ bàn tay lên coi, thì y ngửi thấy thoang thoảng có mùi tanh tưởi, lại càng nghi hoặc hơn liền quát hỏi:

- Ngươi là đồ đệ ai mà học được lời ăn tiếng nói như vậy?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Tại hạ là Khai sơn đệ tử phái Kim Ô.

Xung Hư nghe chàng nói vậy, tự hỏi:

- Phái Kim Ô nào? Làm gì có Kim Ô với Ngân Ô? trong võ lâm ta chưa từng nghe thấy ai đề cập đến, chắc thằng lõi này lại nói nhăng rồi.

Y liền hỏi:

- Ta cứ tưởng các hạ là cao đồ Thạch sư đệ, mà thực ra không phải người trong nhà. Vậy chẳng có điều gì đáng ngại nữa.

Y quay lại đưa mắt nhìn hai vị sư đệ đứng bên cạnh.

Hai đạo nhân hiểu ý xoay kiếm lại sử chiêu "Triều Bái Kim Đính", một người đối với Thạch Thanh còn một người đối với Mẫn Nhu. "Triều Bái Kim Đính" này là một chiêu kiếm để kính lễ đối phương của chùa Thượng Thanh. Thông thường chiêu này chỉ sử dụng đối với những nhân vật danh vọng trong võ lâm. Người sử chiêu trỏ mũi kiếm xuống đất. Tay trái cầm kiếm quyết giữ thế thủ. Coi bề ngoài như để hành đại lễ mà thực ra để phòng thủ cực kỳ nghiêm mật trong phạm vi năm thước về phía trước. Địch chưa động thủ thì mình cũng chưa ra tay.

Vợ chồng Thạch Thanh dĩ nhiên hiểu ý hai đạo nhân này muốn giám sát mình. Nếu mình lại vung kiếm ra để che chở cho Ngọc nhi thì lập tức thanh trường kiếm trong tay hai đạo nhânsẽ vung lên ứng chiến. Bằng mình không ra chiêu thìhai đạo nhân này giữ nguyên thế thủ, vĩnh viễn không cử động. Họ làm như vậy là có ý giữ cho khỏi tổn thương đến nghĩa khí đồng môn. Mẫn Nhu đưa mắt nhìn Linh Hư sư huynh đứng trước mặt, bà tự nhủ:

- Năm trước hồi mình ở chùa Thượng Thanh học nghệ, thì Linh Hư sư huynh chân tay vụng về, kiếm thuật còn kém mình xa. Thế mà coi chiêu "Triều Bái Kim Đính" này bề ngoài tuy có vẻ vụng về mà thật ra rất vững chắc, chứ không phải tầm thường. Nếu mình động thủ có lẽ đến ba bốn chục chiêu chưa chắc đã đả bại y được.

Bà còn đang ngẫm nghĩ thì thấy Xung Hư đã vung kiếm lên vây bọc lấy con mình miệng y quát:

- Nếu ngươi còn không động thủ thì ta sẽ đâm chết tên ác đồ của phái Kim Ô ngay đương trường.

Xung Hư nhấn mạnh ba chữ "phái Kim Ô" đồng thời đưa mắt nhìn vợ chồng Thạch Thanh để tỉ ý nhắc ông biết là vụ này không dính líu gì đến

tình đồng môn, khiến hai người khỏi trở mặt. Thạch Thanh chấn động tâm thần nghĩ bụng:

- Nếu con mình mà không chịu trả đòn phen này Xung Hư nhất định đâm gã đến trọng thương. Bằng gã chịu phản công tỷ đấu thì Xung Hư đã biết vợ chồng mình có ý che chở cho gã, tất y hạ thủ không đến nỗi quá tay, chỉ điểm, tới là thôi. Chi bằng mình dẹp cái ngông cuồng của gã lại thêm phần hữu ích.

Thạch Thanh nghĩ vậy liền bảo Thạch Phá Thiên:

- Hài tử! Sư bá muốn chỉ điểm võ công. Như vậy rất lợi cho ngươi. Ngươi đừng sợ chi hết. Mau lấy binh khí ra chống chọi đi!

Thạch Phá Thiên thấy ba bề bốn bên đều bao phủ một luồng kiếm quang của Xung Hư.

Mặt chàng hơi lạnh rần rần quạt vào, khiến chàng không khỏi kinh hãi vô cùng. Hơn nữa chàng đã bị Xung Hư đâm trúng ba phát liền thì biết là kiếm pháp của đối phương cực kỳ lợi hại. Bây giờ chàng nghe Thạch Thanh bảo mình lấy binh khí ra chống chọi thì trong bụng mừng thầm, tự nhủ:

- Phải rồi! Mình dùng binh khí chống đỡ thì chất độc trong bàn tay không đến nỗi vọt ra để làm chết lão.

Chàng ngó xuống đất thấy có một thanh đơn đao. Thanh đao này của gã đệ tử Lư Thập Bát bỏ lại.

Chàng vội la lên:

- Được lắm! Được lắm! Tại hạ xin trả đòn. Đạo trưởng hãy khoan đừng phóng kiếm đâm tới vội, hãy chờ tại hạ cúi xuống lượm thanh đao đã. Nếu đạo trưởng thừa lúc tại hạ cúi xuống mà phóng kiếm đâm vào lưng là không tốt đâu, như vậy tỏ ra đạo trưởng không đường hoàng.

Xung Hư thấy chàng ăn nói lắp bắp, hoảng hốt chẳng bình tĩnh chút nào thì vừa tức mình lại vừa buồn cười. Lão hừ một tiếng lui lại hai bước.

Tiếp theo bịch một tiếng vang lên. Xung Hư đã cắm lưỡi kiếm xuống đất. Lão hỏi:

- Ngươi coi ta klà hạng người nào? Chẳng lẽ đánh lén thằng lõi con ư?

Lão chắp hai tay để sau lưng chờ Thạch Phá Thiên cúi xuống lượm đao, đồng thời bụng bảo dạ:

- Té ra thằng lõi này sử đao. Vậy gã đúng không phải là đệ tử vợ chồng

Thạch sư đệ. Có điều mình không hiểu tại sao Thạch sư đệ lại biểu gã kêu mình bằng sư bá.

Thạch Phá Thiên toan cúi xuống lượm đao, đột nhiên chàng động tâm tự nghĩ:

- Lúc ham đánh, không chừng mình bất cẩn lại vung chưởng ra há chẳng làm chết đối phương ư? Chi bằng mình cột tay trái lại mới chắc chắn là bình yên vô sự.

Nghĩ vậy chàng đưng ngay người lên nhìn Xung Hư nói:

- Xin lỗi đạo trưởng. Đạo trưởng hãy chờ tại hạ một chút.

Rồi chàng cởi dây lưng ra, tay trái bỏ thõng xuống mình, tay phải dùng dây lưng cột lại.

Mọi người giương mắt nhìn không hiểu chàng làm trò gì mà quái dị như vậy.

Thạch Phá Thiên siết chặt dây lưng cho tay trái không động được rồi mới cúi xuống lượm đao, ngẩng lên nói:

- Được rồi! Bây giờ chúng ta tỷ đấu và tại hạ không sợ phải đánh chết đạo trưởng nữa.

Thạch Phá Thiên nói câu này khiến Xung Hư tức quá tưởng chừng ngất đi. Lão thấy chàng cột cánh tay trái lại rồi mới tỷ võ với mình thì thật là khinh người đến cực điểm.

Quần đạo chùa Thượng Thanh đều lớn tiếng quát mắng.

Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu cũng dậm chân thét lên:

- Hài tử! Mi không được vô lễ. Mau cởi dây lưng ra!

Thạch Phá Thiên còn đang ngần ngừ thì Xung Hư đã phóng kiếm veo veo đâm tới.

Thạch Phá Thiên vội giơ đao lên gạt.

Xung Hư biết nội lực đối phương lợi hại phi thường không muốn để cho thanh trường kiếm của mình đụng vào đơn đao của chàng, lập tức lão biến chiêu đâm liền sáu, bảy nhát. Kiếm phong rít lên véo véo.

Thạch Phá Thiên chân tay luống cuống, đừng nói đến chuyện đón đỡ mà ngay thế kiếm từ phương nào đâm tới chàng cũng không nhìn được rõ.

Chàng la thầm:

- Ta mất mạng đến nơi rồi.

Chàng vung đơn đao lên chém loạn xạ chẳng còn theo đường lối nào nữa.

May mà Xung Hư đã biết chàng lợi hại vô cùng, nên tuy thấy đao pháp chàng sơ hở trăm chỗ, mà lúc chàng vung đao chém tới lão phải thu đao về né tránh chỉ sợ trường kiếm của mình bị hất tung đi thì mất mặt với mọi người.

Thạch Phá Thiên chém loạn xạ một hồi thấy Xung Hư phải lùi hoài. Bây giờ chàng mới định thần lại nghĩ ngay đến một lối đao pháp mà chàng đã sáng lập ra bằng con dao chặt củi lúc còn ở trên đảo Tử Yên, liền bụng bảo dạ:

- Âu là ta sử dụng đao pháp đó xem.

Có điều hôm ấy tay trái chàng sử kiếm, tay phải sử đao mà lúc này tay trái cột lại rồi chỉ còn có tay phải sử đao thì dĩ nhiên kém lợi hại hơn hai tay. Tuy nhiên chàng vẫn phát huy được nhiều chiêu thức quái dị.

Nguyên đao pháp mà Thạch Phá Thiên sáng chế ra, pháp độ không nghiêm mật, còn rất nhiều sơ hở, nhưng nội lực chàng hiện nay không mấy người bì kịp, chàng chỉ cần dùng đao pháp độ ba phần thêm vào mười phần nội lực thì uy lực cũng bằng đến bảy tám phần.

Thạch Phá Thiên sau khi thi triển mười mấy chiêu thì quần đạo và vợ chồng Thạch Thanh đều ngấm ngầm lấy làm quái dị.

Xung Hư vừa kinh ngạc vừa tức giận lại vừa khiếp đảm. Lão tuy không giàu kinh nghiệm lâm địch, nhưng đao pháp các môn phái lớn trong võ lâm, đại khái lão đều thuộc hết. Bây giờ lão thấy đao pháp của Thạch Phá Thiên đã ấu trĩ vụng về lại phức tạp lộn xộn, trái với đạo lý căn bản của nền võ học, tưởng chừng chỉ đánh một chiêu thức là tan vỡ. Hơn nữa chiêu thức nào cũng sơ hở dễ gặp nguy hiểm, thật không hợp tình hợp lý chút nào.

Hai bên qua lại mười mấy chiêu nữa. Xung Hư nổi nóng vung kiếm tấn công đánh vù một tiếng. Giữa lúc ấy Thạch Phá Thiên xoay đao chuyển thế. Hai người cùng ra tay rất mau lẹ.

Choang một tiếng vang lên! Đao kiếm đụng nhau.

Xung Hư đã đề phòng trước cầm kiếm thật chặt. Nhưng nội lực Thạch Phá Thiên mãnh liệt quá chừng!

Mọi người bật lên tiếng la hoảng. Thanh kiếm trong tay Xung Hư bị quằn lại đến một thước, máu chảy đầm đìa trên lưỡi kiếm, hổ khẩu Xung Hư đã bị toạc ra.

Xung Hư trong lòng xiết nổi thê lương. Lão than thầm cho danh tiếng anh hùng một thời của mình bị trôi theo dòng nước. Lão lẩm bẩm:

- Còn luyện kiếm làm chi? Còn hy vọng làm Chưởng môn phái Thượng Thanh thế nào được?

Lão vung tay cầm thanh kiếm bị quằn nhằm Thạch Phá Thiên liệng tới.

Hai tay biến thành chiêu trảo, lão nhảy xổ lại.

Thạch Phá Thiên vung đao gạt thanh kiếm bay đi. Trước ngực chàng sơ hở.

Hai tay Xung Hư nắm được hai chỗ yếu huyệt trước ngực chàng.

Thạch phu nhân kể lại tích xưa

Xung Hư ra chiêu thức này là một chiêu liều mạng. Phép cầm nã của phái Thượng Thanh là một trong những tuyệt công về võ học trong bản phái. Ngờ đâu hai tay lão vừa chạm vào huyệt đạo Thạch Phá Thiên liền bị nội lực của chàng hất ngược lại khiến cho người lão suýt nữa ngã ngửa về phía sau.

Lực đạo của Xung Hư càng mạnh bao nhiêu thì sức hất lại càng mạnh bấy nhiêu, lão thấy mình không thể đứng vững được mà ngồi xuống thì mất mặt.

Thiên Hư đạo nhân vọt người về phía trước đưa tay ra đẩy vào vai Xung Hư để cho sức hất lại giảm bớt đi.

Xung Hư phải nhảy tung người lên rồi mới đứng lại được. Mặt lão xám ngắt không còn chút huyết sắc.

Thiên Hư đẩy Xung Hư sang một bên rồi rút trường kiếm ra nói:

- Quả nhiên người anh hùng xuất phát ngay từ buổi thiếu niên, bần đạo rất lấy làm bội phục. Bây giờ bần đạo muốn lãnh giáo mấy chiêu nhưng e rằng tuổi già sức kém không phải là tay đối thủ của các hạ.

Thiên Hư nói xong từ từ phóng kiếm ra.

Thạch Phá Thiên vung đao lên gạt, bỗng thấy kình lực vận vào lưỡi đao bị tiêu tan không còn một chút nào.

Nguyên Thiên Hư biết nội lực của Thạch Phá Thiên rất lợi hại, lão sử chiêu kiếm này để hóa giải nội lực đối phương.

Nhưng chính tay lão bị rung mạnh đến đau nhức. Trước ngực cũng thấy ngấm ngầm đau thì ngấm ngầm kinh hãi, chỉ sợ mình bị nội thương.

Đến chiêu thứ hai, Thạch Phá Thiên lại vung đao lên gạt. Lão không dám phá nội kình của đối phương mà chỉ chênh chếch đâm tới.

Thiên Hư tuy đã sáu chục tuổi mà chân tay mau lẹ chẳng kém gì hồi niên thiếu, lão ra chiêu lại càng mãnh liệt lợi hại.

Hai người tỷ đấu mới trong khoảnh khắc đã qua lại hơn hai chục chiêu. Đao phong kiếm khí không ngớt vọt ra ngoài. Những người bàng quang vây quanh mỗi lúc một dãn rộng vòng ra, bọn Linh Hư hai người đứng giám thị

vợ chồng Thạch Thanh để ngăn ngừa không cho hai ông bà ra tay viện trợ Thạch Phá Thiên. Nhưng chúng thấy Thiên Hư cùng Thạch Phá Thiên tỷ đấu kịch liệt, cũng không tự chủ được, để mắt chăm chú nhìn vào trường đấu.

Thạch Phá Thiên sử đao pháp mà chàng sáng lập ra mỗi lúc một thông thạo hơn. Nội lực theo đó mà gia tăng.

Thiên Hư lúc đầu còn chống chọi được, nhưng mỗi lần chiết giải chiêu thức của đối phương thì kình lực đối phương lại mạnh thêm một phần tựa hồ không biết tới đâu là cùng tận, không bao giờ khô kiệt.

Kiếm chiêu của lão tuy chiếm được thượng phong nhưng hai chân mỗi lúc một bải hoải, cánh tay mỗi lúc càng thêm tê nhức. Càng đón đỡ nhiều càng thấy khó khăn hơn.

Lúc này vợ chồng Thạch Thanh đã nhìn rõ nếu còn tiếp tục đấu nữa thì Thiên Hư tất đi đến chỗ thất bại. Nhưng nếu lên tiếng ngăn trở cậu con thì khác nào bảo chàng nhường nhịn một cách công khai và làm tổn thương đến thể diện Thiên Hư. Hai người không biết làm thế nào nên trong lòng nóng nảy vô cùng.

Thạch Phá Thiên càng đấu càng hăng, những chiêu thức của chàng mỗi lúc một áp bức đối phương.

Đột nhiên mọi người thấy đầu gối bên phải Thiên Hư nhũn ra cơ hồ khụy xuống. Lão gắng gượng chống đỡ. Sắc mặt biến đổi rất nhiều.

Thạch Phá Thiên cũng đã nhìn rõ đối phương kém thế, liền nhớ tới lời A Tú lúc ở trên đảo Tử Yên từng dặn chàng: "Khi nào Thiên ca động thủ với ai thì nên ra tay nhẹ đòn. Hễ tha người được thì tha ngay."

Thạch Phá Thiên nhớ tới lời dặn này thì đồng thời trước mặt chàng lại hiện ra con người thuần hậu ôn nhu. Lập tức chàng cầm ngang lưỡi đao hất về phía trước.

Thiên Hư thấy chàng đẩy đao tới mà luồng kình phong làm cho mình khó thở, lão vội lùi lại hai bước. Chân đi loạng choạng người lảo đảo. Lão than thầm:

- Gã mà con tiến thêm hai bước nữa thì mình sẽ mất hết khí lực.

Nhưng lại thấy Thạch Phá Thiên phóng đao về mé tả ra một hư chiêu. Chàng thu đao lại đâm về quảng không mé hữu. Chàng lại xoay đao nhắm vào trước mặt mình rồi đưa thẳng lưỡi đao bổ xuống.

Cả ba chiêu này đều là hư chiêu. Nhưng nội lực chàng phóng ghê gớm quá hất tung cát bụi bay lên mờ mịt.

Thiên Hư thở lên hồng hộc. Lão còn đang kinh dị thì thấy Thạch Phá Thiên thu đao về lùi lại hai bước đứng yên. Chàng nói:

- Kiếm pháp của đạo trưởng vô cùng tinh diệu, tại hạ khâm phục vô cùng. Bữa nay khó lòng phân thắng bại được. Vậy ta ngừng tay thôi rồi cùng nhau đi đến chỗ hòa hảo nên chăng.

Thiên Hư tựa hồ không tin ở tai mình. Lão đứng ngẩn người ra không biết nói sao.

Mọi người thấy Thạch Phá Thiên lùi lại một bước, ôm đao đứng yên, kiểu cách tuyệt diệu vững như núi Thái sơn mà kình khí phát huy ra toàn thân, bất giác đều nổi lên những tiếng reo hò ca ngợi.

Thạch Thanh tủm tỉm cười. Bây giờ y mới trút bỏ được mối lo âu chẳng khác chi cất được gánh nặng.

Mẫn Nhu thì vui vẻ lộ ra ngoài mặt, bà hớn hở tươi cười.

Cả hai vợ chồng thấy võ công con mình rất cao thâm cũng đã khoan khoái trong lòng. Hai người còn vui mừng hơn nữa ở chỗ lúc chàng sắp thắng đến nơi lại biết rút lui nhượng bộ, rất hợp ý vợ chồng y không bao giờ cạn tàu ráo máng với ai.

Mẫn Nhu quát lên:

- Thằng nhỏ ngốc dại kia! Ngươi nói cái gì mà đạo trưởng với tại hạ? Sao không kêu người bằng sư bá và tự xưng là tiểu điệt?

Bà quát câu này lời lẽ ra chiều khó chịu mà thực tình bà rất vui mừng. Lòng người từ mẫu được an ủi không bút nào tả xiết.

Thiên Hư thở phào một cái rồi than rằng:

- Trên sông Trường Giang làn sóng sau xô làn sóng trước, chúng ta già mất rồi không làm gì được nữa.

Mẫn Nhu cười nói:

- Hài tử! Ngươi đã phạm tội với sư bá, mau tiến ra bái tạ đi.

Thạch Phá Thiên vâng lời bỏ thanh đơn đao xuống, kính cẩn tiến ra xá dài một cái.

Mẫn Nhu rất lấy làm đắc ý. Bà nói:

- Chưởng môn sư ca! Đây chính là đứa con hỗn xược của vợ chông tiểu muội. Từ thuở nhỏ gã thiếu bề gia huấn nên phạm lỗi lầm. Xin sư ca miễn trách cho.

Thiên Hư không khỏi kinh hãi nói:

- Té ra là lệnh lang? Thảo nào, thảo nào! Trước sư đệ đã nói là lệnh lang bị người cướp đi, vậy đó chỉ là ngôn truyền không đúng sự thật?

Thạch Thanh đáp:

- Tiểu đệ khi nào dám dối trá sư huynh? Nguyên thằng nhỏ này bị người cướp đi thiệt. Tiểu đệ cũng chưa hiểu gã làm thế nào mà thoát hiểm được. Trong lúc vội vàng tiểu đệ chưa kịp hỏi lại.

- Thế thì phải rồi. Bản lãnh của gã như vậy thì việc thoát thân cũng chẳng khó gì. Có điều võ công của hiền lang không phải là do sư đệ cùng sư muội truyền cho, đồng thời đao pháp của gã cũng chẳng có mấy chiêu số về kiếm pháp của phái Tuyết Sơn. Song nội lực gã thì thiệt là ghê gớm không biết đến đâu mà lường. Nhất là chiêu thức cuối cùng của gã, tiểu huynh ít thấy trong võ lâm.

Thạch Phá Thiên nói ngay:

- Phải rồi chiêu đó tiểu điệt học được của A Tú. Nàng bảo khi nào gặp người đánh không lại mình thì nên để ý nhẹ đòn. Hễ tha được tất tha, ngay chiêu thức đó kêu bằng "Bàng Xao Trắc Kích", vừa nhượng bộ đối phương lại vừa giữ mình không để đối phương đả thương.

Thạch Phá Thiên vốn là người ngay ruột thẳng, chàng nói thao thao bất tuyệt chẳng nể nang gì.

Thiên Hư sắc mặt lúc đỏ hồng lúc trắng bợt ra vẻ bẽ bàng không biết ẩn vào đâu cho được.

Thạch Thanh nói:

- Câm miệng ngay! Mi nói gì lắm thế?

Thạch Phá Thiên vội đáp:

- Dạ! Cháu không dám nói nữa. Nếu cháu sớm nghĩ đến hai bàn tay có chất độc mà cột lại từ trước và chỉ dùng đơn đao động thủ cùng người thì không đến nỗi…

Chàng nói tới đây chợt nghĩ ra nếu mình thừa nhận đã đánh chết Thông Hu, Chiếu Hư thì nhất định sẽ phải rắc rối, chàng liền im miệng không nói nữa.

Nhưng Thiên Hư đã run lên, hốt hoảng chất vấn:

- Bàn tay ngươi có chất độc ư? Hai vị đạo trưởng Chiếu Hư và Thông Hư trúng phải chất độc của ngươi mà chết phải không? Hai tấm bài đồng phải chăng do ngươi đã lấy cắp?

Quần đạo đã tra gươm vào vỏ. Bây giờ nổi lên những tiếng loảng xoảng. Họ lại rút trường kiếm ra.

Thạch Phá Thiên thở dài đáp:

- Cháu vốn không có ý sát hại các vị đó. Chẳng ngờ vừa giơ tay lên các vị đã ngã lăn ra không nhúc nhích được nữa.

Xung Hư tức giận đến cực điểm nhìn Thạch Thanh lớn tiếng hỏi:

- Thạch sư đệ! Chuyện này bây giờ làm thế nào? Sư đệ nói cho ta hay!

Thạch Thanh rối ruột như bòng bong. Y ngoảnh đầu nhìn lại thấy Mẫn Nhu nước mắt chạy quanh, vẻ mặt cực kỳ khiếp sợ, nhưng y cũng đánh bạo đáp:

- Ta phải lấy nghĩa khí sư môn làm trọng. Thằng súc sinh này đến đâu gieo tai rắc họa đến đó.

Vợ chồng tiểu đệ không thể che chở được. Xin Chưởng môn sư ca xử trị cho.

Xung Hư nói:

- Hay lắm! Lão vung trường kiếm lên muốn tiến lại giáp công.

Mẫn Nhu vội nói:

- Khoan đã!

Xung Hư nhìn bà bằng con mắt lạnh lùng hỏi:

- Sư muội còn muốn nói gì nữa?

Mẫn Nhu đáp bằng một giọng run run:

- Hai vị sư huynh Chiếu Hư và Thông Hư hiện giờ chưa chết, may ra còn cứu được không chừng?

Xung Hư ngửa mặt lên trời cười khành khạch nói:

- Hai vị sư đệ đã trúng phải chất kịch độc như vậy, khi nào còn có hy vọng sống được? Sư muội nói đùa chăng?

Mẫn Nhu biết là vô vọng rồi, bà nhìn Thạch Phá Thiên hỏi:

- Hài nhi! Trong lòng bàn tay hài nhi có chất độc gì vậy? Liệu còn cách nào giải trừ được không?

Bà vừa hỏi vừa chạy đến bên chàng nói tiếp:

- Ta chắc rằng trong túi áo hài nhi có thuốc giải.

Bà giả vờ đưa tay ra mò vào túi áo chàng, nhưng nói thầm vào tai:

- Trốn mau đi, trốn mau đi! Gia gia cùng má má không cứu được hài nhi đâu.

Thạch Phá Thiên giật mình kinh hãi la lên:

- Gia gia má má ư? Ai là gia gia má má cháu?

Nguyên Xung Hư đã nhắc đi nhắc lại mấy lần hai chữ "lệnh lang", song Thạch Phá Thiên không hiểu "lệnh lang" là tiếng xưng hô con trai người đối diện, còn vợ chồng Thạch Thanh kêu chàng bằng "hài nhi" thì chàng lại cho là một danh từ thông thường để xưng hô người nhỏ tuổi, chàng không bao giờ ngờ tới vợ chồng Thạch Thanh lại nhận lầm mình là con trai được. Giữa lúc ấy chàng cảm thấy sau lưng hơi tê thì ra Thạch Thanh đã dí mũi kiếm vào sau lưng chàng, y lên tiếng:

- Nhu muội! Chúng không thể vì thằng súc sinh này mà phá hoại nghĩa khí sư môn. Gã không trốn được đâu.

Giọng nói của Thạch Thanh đầy vẻ đau khổ.

Mẫn Nhu cũng lòng đau như cắt, cơ hồ ngất đi.

Bà hỏi bằng một giọng run run:

- Thật tình hài nhi không có thuốc cứu mạng hai vị sư bá kia ư?

Linh Hư đứng bên Mẫn Nhu thấy bà sắc mặt xám ngắt thì nghĩ ngay bọn đàn bà có thể làm được hết mọi sự, y sợ bà động thủ ngăn cản hoặc bà vung kiếm tự tử, y liền đưa năm ngón tay ra nắm lấy cổ tay bà để cướp lấy thanh trường kiếm.

Lúc này, Mẫn Nhu để hết tâm thần vào Thạch Phá Thiên, bà không lưu ý đến những chuyện chung quanh mình, vì thế mà Linh Hư đạo nhân đoạt được thanh trường kiếm trong tay bà một cách dễ dàng.

Thạch Phá Thiên thấy linh Hư khinh nhờn Mẫn Nhu liền la lên:

- Đạo trưởng làm gì vậy?

Chàng vươn tay trái ra toan đoạt lại thanh trường kiếm cho Mẫn Nhu.

Linh Hư vung trường kiếm lên chém bàn tay chàng.

Thạch Phá Thiên hạ thấp tay xuống, xoay lại toan nắm lấy cổ tay Linh Hư.

Đây là chiêu thức "Cửu Liên Hoàn" trong mười tám đường Cầm Nã Thủ mà Đinh Đang đã truyền dạy cho chàng. Chiêu thức này có chín lần biến cả thảy.

"Cửu Liên Hoàn" tuy là một chiêu cầm nã kỳ diệu, nhưng chụp thế nào được Linh Hư, một tay cao thủ trong chùa Thượng Thanh.

Y quát lên một tiếng:

- Hay lắm!

Đồng thời xoay kiếm lại gạt thì đột nhiên người y lảo đảo rồi ngã lăn ra.

Nguyên chất độc trong bàn tay Thạch Phá Thiên đã nhân lúc chàng thi triển "Cầm Nã Thủ" mà xô ra.

Linh Hư quát lên một tiếng rồi tự nhiên hít vào một hơi liền bị trúng độc.

Quần đạo cực kỳ kinh hãi, không tự chủ được lùi lại phía sau mấy bước. Đó là bản năng thiên nhiên của con người.

Ai nấy cả kinh thất sắc tưởng chừng như gặp ma quỷ.

Thạch Phá Thiên biết mình gây ra đại họa nữa. Chàng thấy quần đạo tuy lùi ra hưng đều lăm lăm cầm kiếm trong tay chuyển động thân hình vây chàng vào giữa.

Thạch Phá Thiên nghĩ bụng:

- Nếu mình muốn xông ra khỏi vòng vây tất lại làm cho người mất mạng.

Chàng đưa mắt nhìn Linh Hư thì thấy y hai tay ôm bụng xoa xít hoài, rõ ra người bị đau bụng không thể chịu được.

Nguyên quần đạo chùa Thượng Thanh đều nội lực thâm hậu không phải như quần chúng Thiết Xoa hội bị trúng độc là chết ngay lập tức, mà còn chống đỡ được mấy giờ.

Thạch Phá Thiên nhớ lại hai gã nghĩa huynh là Trương Tam, Lý Tứ sau khi trúng độc ở trong nhà đại sảnh cũng có những cử động giống hệt Linh Hư, sau đó Trương Tam dạy chàng phương pháp cứu trị rồi giải độc được cho hai gã.

Chàng liền nâng Linh Hư ngồi dậy. Bốn mặt quần đạo vung kiếm lên. Kiếm quang lấp loáng. Mọi người thủ thế tưởng chừng như muốn đâm tới người chàng.

Thạch Phá Thiên vội cứu người không có thì giờ để giải thích. Chàng đặt tay vào huyệt "Linh Đài" ở sau lưng và tay phải vào huyệt "Đản Trung" trước ngực Linh Hư. Chàng theo phương pháp Trương Tam đã truyền thụ cho: Tay trái thúc đẩy chân khí vào người đối phương, còn tay phải hút chân khí.

Quả nhiên chỉ trong thời gian chừng uống cạn tuần trà, Linh Hư thở phào một cái, y cất tiếng thóa mạ:

- Mẹ kiếp! Thằng lõi con này!

Mọi người nghe thấy đều nổi tiếng hoan hô như sấm dậy.

Linh Hư ngoác miệng ra mà chửi tục không xứng với phong độ của người xuất gia thanh tu. Nhưng chỉ một câu chửi này đủ khiến cho ai nấy đều biết rằng có thể vãn hồi được tính mạng cho y.

Mẫn Nhu mừng quá đến sa nước mắt, nói:

- Hài tử! Hai vị sư bá Chiếu Hư và Thông Hư trúng độc lúc trước, hài nhi mau đi cứu trị cho hai vị.

Bà chưa dứt lời đã thấy hai đạo nhân ôm Chiếu Hư và Thông Hư đến trước mặt Thạch Phá Thiên.

Hai vị này chỉ còn thoi thóp thở.

Thạch Phá Thiên lại làm theo phương pháp vừa rồi. Nhưng hai vị này bị trúng độc khá lâu nên cứu trị mỗi người phải mất một quảng thời gian chừng cháy tàn nén hương mới hút được chất độc ra.

Chiếu Hư tỉnh lại rồi cũng lớn tiếng chửi:

- Mẹ quân chó má!

Thông Hư còn chửi tệ hơn:

- Quân chó lớn mật dám dùng độc đánh đạo gia!

Vợ chồng Thạch Thanh mừng rỡ khôn xiết. Tuy ba vị sư huynh mắng chửi động chạm đến mình, nhưng hai người cũng không lấy thế làm bất mãn mà chỉ cười thầm, nghĩ bụng:

- Ba vị sư ca đã tu hành bấy nhiêu, lúc bình thời còn giữ được chính khí như bậc cao sĩ có đạo, mà lúc nóng tiết lên cũng buông lời thô tục.

Quần đạo thấy Thạch Phá Thiên chữa sống được bọn Chiếu Hư thì lửa giận đã dịu xuống quá nửa.

Mẫn Nhu lại nói:

- Hài tử! Nếu hài nhi có lấy hai tấm bài đồng thì trả lại Chiếu Hư sư bá đi. Má má không cần đâu.

Thạch Phá Thiên kinh hãi lẩm bẩm hai tiếng "má má"?

Chàng lấy bài đồng trong bọc ra trả lại Chiếu Hư rồi tự nói một mình:

- Bà là má má ta ư?

Thiên Hư đạo nhân buông một tiếng thở dài nhìn Thạch Thanh, Mẫn Nhu nói:

- Sư đệ cùng sư muội! Chúng ta từ biệt nhau từ đây!

Lão biết rằng không còn có ngày gặp nhau nữa, nên không dùng câu "hậu hội hữu kỳ".

Lão nói xong dẫn quần đạo cáo từ đi ngay.

Thạch Phá Thiên ngơ ngẩn nhìn Mẫn Nhu, trong lòng đầy mối nghi ngờ.

Mẫn Nhu hai mắt đẫm lệ, mỉm cười nói:

- Ngốc hài tử! Ngươi không nhận được gia gia cùng má má ư?

Bà giang hai tay ra ôm chàng vào lòng.

Thạch Phá Thiên từ ngày hiểu biết nhân sự chưa được người nào thương mến chàng. Lòng chàng đối với Mẫn Nhu vừa cảm kích lại vừa kính yêu từ trước. Bây giờ chàng bỗng gặp cảnh sủng ái này thì trong lòng xiết bao xúc động, không biết nói thế nào cho phải. Hồi lâu chàng mới ấp úng:

- Thạch trang chủ là gia gia cháu ư? Cái đó cháu không biết. Nhưng… nhưng bà không phải má má cháu. Cháu đang đi kiếm má cháu đây.

Mẫn Nhu thấy Thạch Phá Thiên không nhìn nhận mình thì lòng như se lại cơ hồ sa lệ.

Bà nói:

- Thật là đứa bé đáng thương! Cái đó không đáng trách ngươi. Vì cách mặt bấy nhiêu năm nên ngươi không nhận được gia gia, má má nữa. Khi ngươi rời Huyền Tố trang mới đứng đến bụng má má mà bây giờ ngươi đã cao hơn cả gia gia cùng má má rồi. Tướng mạo ngươi cũng biến đổi khá nhiều. Tới hôm gặp ngươi trong miếu Thổ địa, nếu gia gia không biết trước ngươi bị Bạch Vạn Kiếm sư phó bắt đi thì khó lòng nhận ra ngươi được.

Thạch Phá Thiên càng nghe Mẫn Nhu nói càng lấy làm kỳ. Chàng bị Bạch Vạn Kiếm bắt đưa đến miếu Thổ Địa là việc có thực. Nhưng chàng chỉ biết mẫu thân chàng da mặt vàng ửng, khổ người thấp lùn và bé nhỏ hơn Mẫn Nhu nhiều. Khi nào chàng nhìn lầm được?

Chàng ấp úng nói:

- Thạch phu nhân! Phu nhân nhận lầm rồi. Cháu không phải là con phu nhân đâu.

Mẫn Nhu quay lại nhìn Thạch Thanh nói:

- Thanh ca! Thanh ca hãy coi thằng nhỏ này này xem.

Thạch Thanh thấy Thạch Phá Thiên không nhìn nhận cha mẹ thì nghĩ thầm:

- Thằng nhỏ này cũng cơ mưu lắm đây. Gã không muốn nhận mình, hẳn là có thâm ý. Phải chăng gã đã gây nên đại họa ở thành Lăng Tiêu, hoặc làm điều càn rỡ ở bang Trường Lạc đến nổi nhơ danh, gã không còn mặt mũi nào nhìn nhận cha mẹ nữa, hay là gã sợ mình trách phạt. Có khi gã lo để liên lụy đến mình cũng nên.

Y nghĩ vậy liền hỏi:

- Vậy ngươi có phải là Thạch bang chủ ở bang Trường lạc không?

Thạch Phá Thiên vò đầu bứt tai đáp:

- Ai cũng kêu cháu là Thạch bang chủ, nhưng thực ra không phải. Họ nhận lầm mà thôi.

Thạch Thanh lại hỏi:

- Vậy tên ngươi là chi?

Thạch Phá Thiên vẻ mặt bâng khuâng đáp:

- Cháu không tên không họ. Má cháu thường lêu cháu bằng Cẩu Tạp Chủng.

Vợ chồng Thạch Thanh đưa mắt nhìn nhau. Hai người cùng nhận thấy Thạch Phá Thiên nói thật, chứ không có ý lừa dối.

Thạch Thanh lại đưa mắt ra hiệu cho Mẫn Nhu rồi hai người lảng ra xa hơn mười bước.

Thạch Thanh nói:

- Nhu muội! Thằng nhỏ này có đúng là Trung Ngọc không? Chúng ta đã nghe nói Trung Ngọc làm Bang chủ bang Trường Lạc. Nhưng người làm chúa tể một bang, khi nào lại ngớ ngẩn thế được?

Mẫn Nhu nghẹn ngào đáp:

- Ngọc nhi xa lìa song thân đã mười mấy năm đứa nhỏ lớn lên thì thân hình cùng tướng mạo thay đổi rất nhiều. Nhưng, nhưng tiểu muội nhận định gã đúng là con chúng ta.

Thạch Thanh trầm ngâm rồi hỏi:

- Nhu muội có nghi ngờ gì nữa không?

Mẫn Nhu đáp:

- Kể ra tiểu muội vẫn còn ngờ vực, nhưng không hiểu tại sao tiểu muội tin chắc gã đúng là con của chúng ta. Có điều vì lẽ gì tiểu muội không nói ra được.

Thạch Thanh sực nhớ ra điều gì liền hỏi:

- Ồ! Đúng rồi! Nhu muội có nhớ ngày trước con tiểu tiện nhân kia đã động thủ hại mình không?

Đây là một vụ mà Mẫn Nhu căm hận suốt đời và cả hai vợ chồng bà không lúc nào quên, nhưng không muốn nhắc tới.

Thạch Thanh cũng chỉ nói đầu hở đuôi có vậy thôi rồi không nói tiếp nữa.

Mẫn Nhu tỉnh ngộ đáp:

- Đúng rồi! Để tiểu muội nói lại cho gã biết.

Bà lại bên khối đá lớn ngồi xuống, quay lại ngó Thạch Phá Thiên vẫy tay nói:

- Hài tử! Lại đây! Má má có câu chuyện muốn nói với hài nhi.

Thạch Phá Thiên vâng lời chạy lại. Mẫn Nhu trỏ phiến đá lớn bảo chàng ngồi xuống bên cạnh, rồi nói:

- Hài tử! Lúc con mới lên hai, năm ấy má má bị một con nữ tặc đến gia hại. Gia gia con vắng nhà, mà má má lại sanh hạ em con chưa đầy một tháng, thì làm gì còn hơi sức để đối phó với nữ tặc. Con nữ tặc này tặc tàn ác vô cùng! Chẳng những ý định giết má má, mà còn muốn sát hại luôn cả con cùng em con nữa.

Thạch Phá Thiên khiếp sợ hỏi ngay:

- Thế rồi y có giết chết hài nhi không?

Rồi chàng bật cười nói tiếp:

- Hài nhi thật là hồ đồ. Dĩ nhiên y chưa giết chết mới còn sống đến nay.

Mẫn Nhu vẫn không cười bà kể tiếp:

- Má má tay trái bồng con, tay phải cầm kiếm liều mạng. Con nữ tặc kia võ công thiệt là ghê gớm. Giữa lúc nguy cấp thì gia gia con vừa về tới nơi. Con nữ tặc liền phóng ra ba mũi Kim Tiền Tiêu. Má má hất được hai mũi đi, còn mũi thứ ba bắn trúng vào đùi con. Con gào khóc rầm lên, má má vừa hốt hoảng vừa mệt nhọc, ngất đi. Con nữ tặc thấy gia gia con về đến, liền bỏ trốn. Không ngờ y tàn độc dã man, giữa lúc y chạy trốn tiện tay bồng em con đi. Gia gia con vội lại cứu cấp má má, trong lòng vẫn hồi hộp lo sợ có đồng đảng của nữa tặc ẩn núp gần đâu đây để viện trợ cho y sẽ thừa cơ giết má má, nên gia gia con không dám rượt theo. Vả lại gia gia con nghĩ rằng nữ tặc chẳng giết con nít làm chi, mà y bồng đi chỉ là để hăm dọa.

Mẫn Nhu ngừng lại một chút rồi kể tiếp:

- Ngờ đâu đến ngày thứ ba, con nữ tặc khi cho người đưa thi thể em con đến trả. Hai thanh đoản kiếm còn cắm vào trái tim đứa con nít. Một thanh hắc kiếm và một thanh bạch kiếm. Trên hai thanh kiếm khắc tên gia gia và má má vào.

Mẫn Nhu nói tới đây thì nước mắt tuôn ra như mưa.

Tỷ võ công giải lòng ngờ vực

Thạch Phá Thiên nghe Mẫn Nhu kể chuyện thì khí tức xông lên tận cổ. Chàng nói:

- Mụ nữ tặc khả ố! Một đứa con nít đã biết gì mà mụ cũng hạ độc thủ để sát hại y. Nếu không thế thì hài nhi đã có một thằng em, hay biết bao nhiêu? Thạch phu nhân! Sao hài nhi không thấy má má nói cho con hay?

Mẫn Nhu sa lệ đáp:

- Hài tử! Chẳng lẽ con quên cả người mẹ đã thân sinh ra con? Ta… ta mới chính là má má con.

Thạch Phá Thiên ngưng thần chú ý nhìn mặt Mẫn Nhu từ từ lắc đầu đáp:

- Không phải đâu! Phu nhân nhận lầm rồi.

Mẫn Nhu lại kể tiếp:

- Hôm ấy mụ nữ tặc dùng "Kim Tiền tiêu" đâm vào đùi con một mũi. Bây giờ tuy con đã lớn tuổi rồi, nhưng mũi tiêu kia nhất định hãy còn dấu vết. Con cởi áo trong ra là nhìn thấy ngay.

Thạch Phá Thiên nói:

- Hài nhi…

Chàng nghĩ tới trên vai mình có vết răng Đinh Đang cắn vào. Trên đùi có vết kiếm thành sáu đóa Tuyết Hoa của Liêu sư thúc đâm vào mà chàng đã quên sạch không nhớ gì hết. Lúc cởi áo ra coi lại thì vết hãy còn rành rành trên da thịt. Tình trạng này chàng nghĩ mãi không hiểu. Bây giờ Thạch phu nhân lại nói chàng có vết thương do "Kim Tiền tiêu" gây ra ở đùi chàng e rằng đùi có vết tiêu thật cũng chưa biết chừng.

Thạch Phá Thiên liền thò tay qua áo sờ vào đùi bên trái mà dường như chẳng có vết thương gì thì phải. Nhưng hai lần trước chàng đã thấy đúng rồi, thành ra lòng không khỏi hồi hộp, vẻ kinh hãi lộ ra ngoài mặt.

Mẫn Nhu tủm tỉm cười nói:

- Ta là má thân sinh ra hài nhi, chẳng biết đã bao nhiêu lần thay đổi tả lót thì còn việc gì mà thẹn? Thôi được! Hài nhi để gia gia coi cho.

Mẫn Nhu nói xong trở gót tránh đi mấy bước.

Thạch Thanh cũng đầy lòng ngờ vực, ông nói:

- Hài tử! Con tự cởi ra mà coi.

Thạch Phá Thiên lại thò tay qua áo sờ mó lần nữa, thì đích xác chẳng thấy có vết sẹo gì hết bây giờ mới cởi dây lưng, trịch quần xuống quay đầu nhìn lại, thì thấy trên đùi bên trái quả có vết thương dài chừng bảy tám phân. Nhưng vì lâu ngày quá, dấu vết chỉ còn lờ mờ nhìn kỹ mới thấy.

Thạch Phá Thiên kinh hãi vô cùng. Chàng tưởng chừng như trời đất quay cuồng, tựa hồ đã biến thành người khác mà chàng chẳng biết chi hết. Chàng sợ quá không nhịn được bỗng khóc òa lên.

Mẫn Nhu vội quay lại, Thạch Thanh nhìn bà gật đầu tỏ ra chàng đúng là Thạch Trung Ngọc.

Mẫn Nhu vừa hớn hở mừng vui lại vừa thương Thạch Phá Thiên.

Bà ôm chặt chàng vào lòng sa lệ dỗ dành:

- Ngọc nhi! Ngọc nhi! Con đừng sợ hãi gì hết. Dù gặp việc tày đình đã có gia gia cùng má má che chở cho.

Thạch Phá Thiên vừa khóc vừa nói:

- Bao nhiêu việc về trước hài nhi chẳng nhớ tí gì hết, không biết bà là má má và ông là gia gia. Hài nhi không biết trên đùi mình có vết thương. Hài nhi chẳng biết gì… chẳng biết tí gì hết.

Thạch Thanh hỏi:

- Công lực của Ngọc nhi thâm hậu như vậy, đã học được ở đâu?

Thạch Phá Thiên lắc đầu đáp:

- Hài nhi cũng không biết nữa.

Thạch Thanh lại hỏi:

- Vậy độc chưởng công phu này Ngọc nhi mới học mấy bữa nay đã được ai truyền thụ cho. Thạch Phá Thiên kinh hãi đáp:

- Không có ai truyền thụ cho hài nhi cả. Hài nhi… làm sao? Bất luận điều gì hài nhi cũng hồ đồ hết. Chẳng lẽ hài nhi đúng là Thạch Phá Thiên? Là Thạch bang chủ? Hài nhi họ Thạch và là con ruột hai vị ư? Thạch Phá Thiên

sợ đến tái mặt. Hai tay chàng nắm lấy cạp quần để khỏi tụt xuống. Chàng quên cả thắt lưng.

Vợ chồng Thạch Thanh thấy chàng sợ hãi quá như vậy thì không khỏi tần ngần.

Mẫn Nhu lộ vẻ cực kỳ thương xót. Bà xoa đầu chàng dịu dàng khuyên dỗ:

- Ngọc nhi! Ngọc nhi! Con đừng sợ hãi gì.

Thạch Thanh cũng dẹp bao nhiêu nỗi phân hận mấy năm nay sang một bên. Bụng bảo dạ:

- Mình đã thấy có người bị đánh mạnh vào đầu hoặc sau khi bị bệnh nặng rồi mất trí quên hết những việc trước. Chứng nay, gọi là "Ly Hồn chứng" gì gì đó, rất khó chữa cho phục hồi được như cũ. Chẳng lẽ Ngọc nhi cũng mắc phải chứng bệnh này.

Ông chỉ nghĩ trong bụng vậy thôi chứ không dám hở môi cùng vợ. Ngờ đâu chính Mẫn Nhu cũng nghĩ thế. Bất giác hai người đưa mắt nhìn nhau rồi cùng buột miệng lên tiếng:

- Ly Hồn chứng.

Thạch Thanh biết người mắc phải chứng bệnh này thì càng tra hỏi càng làm cho bệnh nặng hơn. Chỉ có cách nói xa nói gần để từ từ trợ giúp gợi lại trí nhớ cho bệnh nhân.

Ông liền nói bằng một giọng rất ngọt ngào:

- Bữa nay chúng ta cốt nhục trùng phùng. Thiệt là vui mừng hãn hữu. Hài tử! Con đã đói bụng chưa? Chúng ta lại đằng kia mua rượu ăn uống đã.

Thạch Phá Thiên vẫn như người mất hồn tự nói để mình nghe:

- Ta… ta là ai?

Mẫn Nhu đưa tay ra thắt dây lưng cẩn thận lại cho Thạch Phá Thiên rồi hỏi bằng một giọng rất dịu dàng:

- Hài nhi! Con có bao giờ bị té nặng đến nỗi đau đầu óc không? Hay có đanh nhau với ai rồi bị thương ở đâu không?

Thạch Phá Thiên lắc đầu đáp:

- Không có! Không có đâu!

Mẫn Nhu lại hỏi:

- Vậy mấy năm nay con có bị trọng bệnh và nhiệt độ lên cao quá không?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Bị bệnh thì có. Mấy tháng trước đây một lần toàn thân hài nhi bị nóng như lò lửa rồi sau lại lạnh toát. Hôm ấy hài nhi ở trong núi ngất đi rồi không biết gì nữa.

Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu hỏi biết rõ căn bệnh của Thạch Phá Thiên thì trong bụng mừng thầm, đồng thời phào một cái nhẹ nhõm.

Mẫn Nhu chậm rãi nói:

- Hài nhi bất tất phải lo ngại. Vì con bị bịnh nặng, người nóng quá đâm ra tâm thần mê sảng nên hết những việc ngày trước. Nhưng dần dần sẽ phục hồi ký ước.

Thạch Phá Thiên nửa tin nửa ngờ, ngập ngừng hỏi:

- Bà là má má cháu thật ư? Thạch… Thạch trang chủ là gia gia cháu.

Mẫn Nhu tủm tỉm cười đáp:

- Phải rồi! Hài nhi! Gia gia con cùng ta đi kiếm con khắp nơi. May được trời thương khiến cho cả nhà ta ba người cốt nhục đoàn viên sao hài nhi không kêu y bằng gia gia?

Thạch Phá Thiên tin là Mẫn Nhu không lừa gạt mình. Chàng trầm ngâm một chút rồi hướng về phía Thạch Thanh cất tiếng gọi:

- Gia gia!

Thạch Thanh tủm tỉm cười bảo chàng:

- Hài nhi kêu má má đi!

Thạch Phá Thiên nghe Thạch Thanh bảo mình kêu Mẫn Nhu bằng má má, chàng lấy làm khó nghĩ hơn.

Chàng nhớ rõ tướng mạo má má chàng khác hẳn Mẫn Nhu. Mấy năm trước đây má má đã bỏ chàng ra đi không thấy trở về. Bà ta tóc hoa râm chứ không đen láy như Mẫn Nhu. Tính tình lại nóng nảy dữ dội, động mở miệng là chửi mắng, động cất nhắc chân tay là đánh đập, đâu có dịu dàng ôn hòa như Mẫn Nhu?

Nhưng chàng thấy vẻ mặt Mẫn Nhu ra chiều khao khát. Bà đợi một lúc không thấy chàng kêu bằng má má thì hai mắt đỏ hoe.

Thạch Phá Thiên thấy thế trong lòng không nỡ, khẽ cất tiếng gọi:

- Má má!

Mẫn Nhu cả mừng. Bà ôm Thạch Phá Thiên vào lòng thủ thỉ:

- Thằng con khôn, thằng con ngoan của má má!

Rồi hai hàng châu lệ chảy xuống ròng ròng.

Thạch Thanh cũng khoé mắt ướt rượt, nhưng ông nghĩ bụng:

- Thằng nhỏ này đã có những hành vi tội lỗi ở thành Lăng Tiêu và tại bang Trường Lạc, gã có chết cũng đáng đời. Đâu phải là đứa con khôn ngoan tử tế?

Nhưng ông lại nghĩ đến chàng vì mắc bệnh tật mà biến tính, nên không tiện nổi nóng. Sau ông tự nhủ:

- Con người phạm tội biết hối là quý. Sau này mình giáo huấn cho gã, biết đâu gã chẳng ăn năn hối cải?

Ông lại nghĩ tới chàng từ nhỏ xa rời cha mẹ, mình không chăm nom được việc dạy dỗ thì cũng phải gánh một phần tội lỗi. Có điều Huyền Tố song kiếm mà sinh hạ ra thằng nhỏ bất tiếu này thì xấu hổ với bạn hữu giang hồ.

Trong lòng Thạch Thanh một lúc nổi lên bao nhiêu tư tưởng như sóng cồn. Mừng vui có mà tức giận cũng có.

Mẫn Nhu trông sắc mặt trượng phu liền hiểu rõ tâm sự y ngay. Bà chỉ sợ Thạch Thanh lục đến tội lỗi của con liền nói:

- Thanh ca! Tiểu muội đói lắm rồi! Chúng ta mau đi kiếm gì ăn.

Rồi bà chúm môi huýt một tiếng sáo. Đôi tuấn mã một trắng một đen chạy lại ngay.

Mẫn Nhu bảo Thạch Phá Thiên:

- Hài nhi! Con cùng má má cỡi ngựa trắng.

Thạch Thanh thấy vợ đã mười mấy năm nay ít khi vui cười như bữa nay, ông cũng hớn hở trong lòng, tủm tỉm cười nhảy vọt lên lưng con ngựa đen.

Thạch Phá Thiên cùng Mẫn Nhu cưỡi chung con ngựa trắng. Hai ngựa rong ruổi trên đường lớn.

Thạch Phá Thiên xiết đổi hoài nghi. Chàng tự hỏi:

- Thạch phu nhân phải chăng đúng là má má mình? Nếu phải thì bà mẹ nuôi mình từ nhỏ đến lớn không phải là má má mình hay sao?

Đôi ngựa chạy được mấy dặm, bỗng thấy bên đường có một ngôi chùa nhỏ.

Mẫn Nhu nói:

- Chúng ta hãy vào chùa vái lạy đức Bồ Tát.

Bà nói xong xuống ngựa đi vào.

Thạch Thanh cùng Thạch Phá Thiên cũng đi theo sau.

Thạch Thanh vốn biết vợ mình trước nay không tin quỷ thần, bữa nay ông thấy Mẫn Nhu tiến vào điện rồi quỳ xuống trước một pho tượng Phật không ngớt khấu đầu. Ông quay lại nhìn Thạch Phá Thiên, trong lòng đột nhiên vô cùng cảm kích tự nhủ:

- Thằng nhỏ này tuy là một đứa hư đốn mà thực ra mình thương yêu gã hơn là tính mạng. Nếu có người định sát hại y thì mình cũng phải liều mạng bảo toan cho y. Bữa nay phụ tử trùng phùng thì Thạch Thanh này đối với trời phật cũng phải nhớ ơn đức cao dày.

Ông nghĩ vậy rồi quỳ xuống dập đầu hành lễ.

Thạch Phá Thiên đứng bên nghe Mẫn Nhu cầu khẩn rất khẽ:

- Xin đức Bồ Tát che chở cho hài nhi của đệ tử được mau lành bệnh. Gã nhỏ dại chưa biết gì đã làm nên tội nghiệt. Kẻ làm mẹ là đệ tử xin gánh vác hết trách nhiệm. Dù sấm sét búa rìu đệ tử cũng cam lòng chịu đựng. Chỉ khẩn cầu đức Phật từ bi, điểm hóa cho hài nhi từ đây ăn năn tội lỗi để xay dựng lại cuộc đời mới. Đệ tử cầu Phật độ cho hài nhi được tai qua nạn khỏi, vui vẻ bình yên.

Mẫn Nhu lâm râm cầu khẩn, bà chỉ máy môi nói rất khẽ, nhưng Thạch Phá Thiên nội công cao cường, mắt sáng lại thông khác hẳn người thường, nên những lời đảo cáo của bà chàng nghe rõ hết. Bất giác bầu nhiệt huyết chàng sủi lên sùng sục, chàng tự nhủ:

- Nếu Thạch phu nhân không phải là má má mình thì đâu có đối với mình thiết tha đến thế? Vậy mà mình không chịu kêu người bằng má má thì thật

hồ đồ đến cực điểm.

Lòng chàng xúc động, chàng nhảy xổ đến sau lưng Mẫn Nhu nắm lấy hai vai bà gọi luôn mấy tiếng:

- Má má! Má má! Má má đúng là mẫu thân của hài nhi!

Vừa rồi chàng xưng hô một cách miễn cưỡng lẽ nào Mẫn Nhu lại không hiểu tâm sự chàng? Bây giờ bà nghe rõ chàng gọi mình bằng cả một tấm lòng thành thực phát ra tự tâm can. Bà liền quàng tay lại ôm lấy Thạch Phá Thiên la lên:

- Thằng con đau khổ của má má!…

Thạch Phá Thiên bản tính thuần hậu. Chàng nhớ tới người mẹ đã ở với chàng mười mấy năm, tuy bà ta đối với chàng chẳng có chút thâm tình gì, nhưng mẹ con nương tựa nhau mà sống bấy nhiêu năm thì lòng chàng vẫn quyến luyến không lúc nào quên. Chàng không nhịn được liền hỏi:

- Vậy má má hài nhi ngày trước bây giờ ở đâu? Chẳng lẽ… chẳng lẽ người đã lừa gạt hài nhi hay sao?

Mẫn Nhu nhẹ nhàng xoa đầu chàng, nói:

- Má má của hài nhi ngày trước hình dạng thế nào? Hài nhi thử nói cho ta nghe.

Thạch Phá Thiên ngập ngừng:

- Người… đầu tóc đã dốm bạc, thấp hơn má má chừng nửa cái đầu… Người không biết võ công mà hay nóng giận với hài nhi… Nhiều lúc người trợn mắt nhìn hai nhi ra chiều tức giận.

Mẫn Nhu lại hỏi:

- Y biểu y là má má hài nhi, vậy cũng xưng hô con là hài tử chứ?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Không đâu! Ngươi kêu con bằng Cẩu Tạp Chủng.

Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu bất giác động tâm, bụng bảo dạ:

- Người đàn bà kia kêu Ngọc nhi bằng Cẩu Tạp Chủng tức là trong lòng mụ căm giận vợ chồng mình, chẳng lẽ… mụ chính là người đàn bà đó?

Mẫn Nhu vội hỏi:

- Phải chăng người đàn bà đó mặt trái xoan, nước da trắng trẻo, khi cười má lún đồng tiền? Thạch Phá Thiên lắc đầu đáp:

- Không phải đâu! Má má đó má phính mà nước da vàng lại ngăm ngăm đen. Người ít khi tươi cười nên chẳng thấy lún đồng tiền chi hết.

Mẫn Nhu thở phào một cái nhẹ nhõm, nói:

- Té ra không phải là y. Hài nhi! Tối hôm ấy ở trong miếu Thổ Địa má má vì không cẩn thận mà để mũi kiếm đâm trúng hài nhi. Vết thương đó thế nào?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Thương thế nhẹ lắm. Qua mấy ngày là hài nhi khỏi liền.

Mẫn Nhu lại hỏi:

- Hài nhi làm thế nào mà trốn thoát được khỏi tay Bạch Vạn Kiếm? Con trai chúng ta thật là quá quắc, đến Khí Hàn Tây Bắc cũng không giữ được.

Hai câu sau cùng dĩ nhiên là Mẫn Nhu nói với Thạch Thanh. Trong câu nói của bà có vẻ đắc ý.

Thạch Thanh cùng Bạch Vạn Kiếm hôm ở trong miếu Thổ địa đã đấu với nhau kể có hàng ngàn chiêu. Ông rất bội phục kiếm thuật tinh thâm của Bạch Vạn Kiếm. Bây giờ ông nghe vợ nói vậy thì trong lòng không có ý tán đồng, liền bảo vợ:

- Đừng khoa trương gã thái quá! Nuông chìu gã nhiều chỉ làm cho gã sinh hư.

Thạch Phá Thiên nói:

- Không phải tự hài nhi trốn thoát được đâu mà là nhờ Đinh Bất Tam gia gia cùng Đinh Đinh Đang Đang cứu thoát đó.

Vợ chồng Thạch Thanh nghe đến tên Đinh Bất Tam đều run lên, vội hỏi Thạch Phá Thiên cho biết rõ nội vụ.

Câu chuyện này khá dài. Thạch Phá Thiên đem hết gốc ngọn nội vụ thuật lại.

Đinh Bất Tam cùng Đinh đang đã cứu chàng trong trường hợp nào. Đinh Bất Tam sau lại muốn giết chàng ra sao. Đinh Đang dạy chàng "Cầm Nã thủ pháp" đến đâu. Vì lẽ gì Đinh Đang liệng chàng sang thuyền khác. Chàng thuật lại hết một lượt.

Mẫn Nhu lại hỏi đến việc về trước. Thạch Phá Thiên liền đem việc cùng Đinh Đang bái thiên địa thế nào? Lúc chàng trở về bang Trường Lạc bị Bạch Vạn Kiếm bắt ra sao kể lại. Sau đó chàng thuật tiếp xuống vụ gặp Sử bà bà cùng A Tú trên sông Trường Giang, chàng cùng Đinh Bất Tứ tỷ võ ra sao? Sử bà bà lúc ở trên đảo Tử Yên thu chàng làm đại đệ tử phái Kim Ô. Tiếp đến chàng cùng Trương Tam, Lý Tứ bái kết đệ huynh cho đến việc đại náo Thiết Xoa hội rồi lạc vào chùa Thượng Thanh đều lần lượt kể lại.

Lúc Thạch Phá Thiên gặp những tay kỳ sĩ giang hồ, chàng đều lơ mơ chẳng hiểu đầu đuôi ra sao, nên bây giờ chàng thuật chuyện không khỏi có nhiều chỗ lẫn lộn.

Nhưng Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu chất vấn từng mục một rồi trong mười phần hai người cũng hiểu đến tám chín.

Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu càng nghe càng lấy làm kỳ dị đầu óc hai người mỗi lúc một thêm trầm trọng.

Thạch Thanh hỏi đến Thạch Phá Thiên đã vào bang Trường Lạc trong trường hợp nào.

Thạch Phá Thiên liền kể lại từ chuyện bắt chim sẻ trên Ma Thiên Lãnh. Đồng thời thuật ngược trở lên đến việc xảy ra ở quán bánh nướng tại Hầu Giám tập và được Mẫn Nhu tặng bạc. Vợ chồng Thạch Thanh bị Tạ Yên Khách cướp mất hai thanh kiếm Hắc Bạch thế nào. Lão đưa chàng về Ma Thiên Lãnh làm gì, nhất nhất chàng thuật lại hết.

Vợ chồng Thạch Thanh không ngờ năm trước đã gặp một đứa ăn xin dơ dáy ở Hầu Giám tập lại chính là con mình.

Mẫn Nhu hồi tưởng đến tình cảnh gã ăn xin bị lưu lạc gian truân lòng bà se lại.

Thạch Thanh nghĩ thầm:

- Tính thời gian thì mình gặp Ngọc nhi ở Hầu Giám tập đúng vào thời kỳ Ngọc nhi trốn khỏi thành Lăng Tiêu chưa bao lâu. Vậy mà cả bọn Cảnh Vạn Chung sao cũng không nhận ra y? Thạch Thanh nghĩ tới đây liền ngắm kỹ lại diện mạo Thạch Phá Thiên. Ngày ở Hầu Giám tập, ông gặp chàng là một gã ăn xin nhỏ tuổi, ông chỉ nhớ mang máng gã mặc áo quần lam lũ, mặt mũi lem luốc.

Thạch Thanh cho là chàng ở thành Lăng Tiêu trốn đi, dọc đường ăn xin, mặt mũi dơ dáy, không chừng chàng cố ý làm ra như vậy để bọn Cảnh Vạn Chung không nhận diện được. Hơn nữa, hình dáng trẻ nít biến đổi mau chóng, lại càng khó nhận.

Ông liền hỏi:

- Ngày Ngọc nhi ở ngoài tiệm bán bánh tại Hầu Giám tập thấy sư thúc Cảnh Vạn Chung cùng mấy vị tới nơi, Ngọc nhi có sợ không?

Mẫn Nhu không muốn chồng nhắc tới chuyện phái Tuyết Sơn, nhưng bây giờ đã nói đến thì không ngăn trở được nữa. Bà nhăn tít cặp lông mày xinh đẹp, ra chiều lo lắng cho cậu con cũng bị ông chồng nghiêm lời truy vấn.

Bỗng nghe Thạch Phá Thiên đáp:

- Cảnh Vạn Chung ư? Mấy vị đó là sư thúc thiệt chăng? Khi ấy hài nhi không hay họ đến bắt mình nên chẳng sợ chi hết.

Thạch Thanh lại hỏi:

- Sao? Khi ấy Ngọc nhi không biết họ đến bắt mình ư? Hài nhi… không biết cả Cảnh Vạn Chung là sư thúc mình nữa hay sao?

Thạch Phá Thiên lắc đầu đáp:

- Hài nhi không biết.

Mẫn Nhu thấy mặt chồng dường như bao phủ một đám mây mờ thì biết ông đang tức giận vô cùng, nhưng cố nén lòng không muốn nổi hung. Bà liền nói:

- Hài nhi! Con người ta ai mà không phạm lỗi lầm. Nhưng có lỗi biết hối cải, cũng là hay lắm. Những hành động của hài nhi trước kia có thể tìm cách sữa đổi. Gia gia cùng má má đã thương yêu con hơn cả tính mạng, vậy con đừng giấu diếm điều chi, có chuyện gì sai quấy cứ nói thực cho gia má biết. Phong sư phụ đối đãi con thế nào?

Thạch Phá Thiên hỏi lại:

- Phong sư phụ ư? Phong sư phụ là ai?

Chàng nhớ lại lúc ở trong miếu Thổ địa thường nghe gia má cùng Bạch Vạn Kiếm nhắc đến tên Phong Vạn Lý, liền hỏi tiếp:

- Có phải Phong Hỏa Thần Long Phong Vạn Lý không? Hài nhi chỉ nghe gia má đã nhắc tên y, nhưng chưa từng biết mặt.

Vợ chồng Thạch Thanh đưa mắt nhìn nhau.

Thạch Thanh lại hỏi:

- Còn Bạch gia gia? Lão gia này tình tình nóng nảy lắm phải không?

Thạch Phá Thiên lắc đầu đáp:

- Hài nhi không được biết Bạch gia gia nào và chưa gặp bao giờ.

Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu lại hỏi đến những sự vật trong thành Lăng Tiêu phái Tuyết Sơn, nhưng Thạch Phá Thiên đều không biết chi hết.

Mẫn Nhu nói:

- Thanh ca! Y mắc bệnh hồi ấy quên hết.

Thạch Thanh gật đầu rồi lẳng lặng không nói gì nữa.

Hai người cùng bụng bảo dạ:

- Lúc ngọc nhi ở thành Lăng Tiêu trốn đi. Tâm thần gã rất đổi hoang mang. Nếu gã không bị người trong thành Lăng Tiêu đánh cho bị thương ở đầu óc thì tất vì sợ hãi quá độ mà sanh ra mất trí, nên quên sạch những việc đã qua. Gã nói đến ở Ma Thiên Lãnh và bang Trường Lạc bị bịnh phát hàn phát nhiệt, nhưng bệnh căn đã gieo vào người gã từ mấy năm trước.

Mẫn Nhu lại dò hỏi đến những việc từ thuở nhỏ Thạch Phá Thiên nói lui nói tới toàn là việc đi săn đặt bẫy ở chốn hoang sơn cùng là những lúc chàng đi ngao du một mình một bóng. Rút cục bà chẳng tìm ra được điều gì mới mẻ tựa hồ mười mấy năm trời từ ngày sơ sinh đến lúc khôn lớn đối với chàng chỉ là một quảng thời gian trống rỗng.

Thạch Thanh lại lên tiếng:

- Ngọc nhi! Có một việc rất trọng đại quan hệ đến sự sống chết yên nguy của hài nhi ta cần biết là hài nhi đã học võ công phái Tuyết Sơn được đến đâu rồi?

Thạch Phá Thiên ngơ ngẩn đáp:

- Lúc hài nhi ở trong miếu Thổ địa thầy bọn họ luyện kiếm rồi nhớ được chút ít mà thôi. Có phải họ căm hận về chuyện con học lỏm võ nghệ mà định giết con không? Gia gia ơi! Bạch sư phó bảo con là đệ tử phái Tuyết Sơn, con không hiểu gì hết. Nhưng trên đùi con quả có dấu vết về kiếm thuật phái Tuyết Sơn lưu lại, mới thiệt là kỳ! Hỡi ơi!…

Thạch Thanh quay lại bảo vợ:

- Nhu muội! Để ta thử võ công gã xem sao.

Đoạn ông rút kiếm ra nói:

- Ngọc nhi hãy đem Tuyết Sơn kiếm pháp ra tỷ đấu với gia gia và không được giấu diếm tý gì hết.

Mẫn Nhu tháo thanh kiếm của mình đưa vào tay Thạch Phá Thiên, bà mỉm cười để cổ võ chàng.

Thạch Thanh từ từ phóng kiếm đâm tới.

Thạch Phá Thiên vung kiếm lên gạt. Chàng sử chiêu "Sóc Phong Hốt Khởi" trong Tuyết Sơn kiếm pháp.

Chiêu này tuy giống thật, nhưng không đúng mức, để hàng trăm chỗ sơ hở.

Thạch Thanh hơi nhíu cặp lông mày. Ông không để hai thanh kiếm đụng nhau, vừa biến chiêu vừa nói:

- Ngọc nhi trả đòn đi!

Thạch Phá Thiên dạ một tiếng, chàng bổ xuống chênh chếch đi. Chiêu này chàng đã dùng kiếm làm đao. Thế kiếm thi triển theo Kim Ô đao pháp chứ không phải kiếm pháp.

Thạch Thanh phóng kiếm đâm tới, đường kiếm đi trước khoan sau mau […]

Ông nghĩ bụng:

- Thằng nhỏ này dù có tinh ranh đến đâu cũng đừng hòng lừa gạt ta lúc thi triển võ công. Con người khi đã đến lúc cách cái chết chỉ chừng sợi tóc, thì tất nhiên không dám sử kiếm một cách giả dối, trái với sở trường của mình.

Những kiếm chiêu của Thạch Thanh toàn nhằm những yếu huyệt phóng tới.

Trong lòng Thạch Phá Thiên đã hơi hoang mang, tự nhiên chàng thi triển một thế võ mà chàng đã sáng chế ra, nó chẳng là đao phap mà cũng không phải kiếm pháp.

Thạch Thanh phóng ra những kiếm chiêu nhanh như gió, mỗi lúc một thêm thần tốc.

Những mẩu chuyện ghê hồn về hai sứ giả Thiện Ác

Giả tỷ Thạch Phá Thiên không phải là con Thạch Thanh mà là đối thủ với ông thì đã mất mạng rồi. Đến chiêu thứ mười ông có thể xuyên kiếm qua ngực, chiêu thứ hai mươi ba có thể hớt đi một nửa đầu. Đến chiêu thứ hai mươi tám thì môn hộ Thạch Phá Thiên lại càng sơ hở. Nào bụng, nào vai bên trái, nào đùi bên phải, nào trước ngực cả bốn chỗ khó lòng tránh khỏi mũi kiếm của đối phương.

Thạch Thanh đưa mắt nhìn vợ lắc đầu.

Ông rung lưỡi kiếm nhằm đâm vào phía dưới mỏ ác trên bụng.

Thạch Phá Thiên chân tay luống cuống.

Chàng đưa kiếm lên gạt bừa một cái bật lên tiếng choang rùng rợn.

Cây kiếm trong tay Thạch Thanh lập tức bị bắn văng đi. Đồng thời ông bị tức ngực cơ hồ nghẹt thở phải lùi lại đến bốn năm bước. Luồng đại lực của Thạch Phá Thiên xô đẩy ông loạng choạng cơ hồ đứng không vững.

Thạch Phá Thiên la hoảng:

- Gia gia! Gia gia làm sao thế?

Chàng liệng trường kiếm đi hấp tấp chạy lại nâng đỡ. Thạch Thanh thấy đầu óc choáng váng.

Ông vội phong tỏa khí mạch xua tay ra hiệu cho chàng đừng đến gần.

Nguyên Thạch Phá Thiên khi cùng người động thủ ra chiêu thì kịch độc trong người chàng bị luồng nội lực xô đẩy mạnh phát tán ra ngoài. May mà Thạch Thanh biết trước không thì đã trúng độc mê và ngã lăn ra rồi. Dù sao ông cũng bị một ít chất độc thấm vào thân thể.

Mẫn Nhu rất quan tâm đến trượng phu. Bà chạy lại nâng đỡ Thạch Thanh, đồng thời quay lại hỏi Thạch Phá Thiên:

- Gia gia muốn thử võ công của hài nhi mà sao hài nhi lại ra tay đánh liều lĩnh như vậy?

Thạch Phá Thiên kinh hãi vô cùng chàng ấp úng:

- Gia gia! Vì hài nhi ngu dốt mà gây nên tai vạ. Gia gia có bị thương không?

Thạch Thanh thấy chàng tỏ tình rất thân thiết một cách chân thành thì lòng ông rất vui mừng và được an ủi rất nhiều. Ông tủm tỉm cười điều hòa hơi thở một chút rồi đáp:

- Gia gia không hề chi. Nhu muội! Nhu muội không nên phiền trách Ngọc nhi. Đích xác là gã không học kiếm pháp phái Tuyết Sơn. Giả tỷ gã biết thu phát nội lực thì dĩ nhiên không đến nổi vô lễ với ta. Nội lực gã thật là ghê gớm. Trong võ lâm chả được mấy người bằng gã đâu.

Mẫn Nhu biết trượng phu mình trước nay đối với kẻ sĩ học võ ít khi ca tụng ai. Bây giờ bà nghe ông khen cậu con cưng thì mặt mày hớn hở nói:

- Nhưng võ công gã hãy còn thô sơ lắm, cần phải có gia gia huấn luyện cho mới được.

Thạch Thanh cười đáp:

- Trước Nhu muội ở trong miếu Thổ địa đã giáo huấn gã. Xem chừng muốn giáo hóa một đứa con bướng bỉnh, nghiêm phụ không khéo bằng từ mẫu.

Mẫn Nhu mỉm cười nói:

- Chắc cả cha con đều đói ngấu rồi. Chúng ta đi ăn cơm đã!

Ba người đưa nhau vào thị trấn ăn một bữa cơm ngon. Mẫn Nhu vui mừng khôn xiết, nên bữa nay bà ăn nhiều hơn một chén.

Ba người ăn xong lại vào trong khu rừng vắng vẻ.

Thạch Thanh đem những chỗ vi diệu về kiếm pháp, giải thích từng chiêu từng thức cho Thạch Phá Thiên nghe.

Thạch Phá Thiên sẵn có tư chất thông minh lại liên tục gần gũi những tay cao thủ, chàng đã hiểu nhiều về võ học. Bây giờ chàng được Thạch Thanh là một tay kiếm pháp siêu quần chỉ điểm nên chàng lĩnh hội rất mau.

Nguyên việc hiểu đạo lý võ công không phải là chuyện khó. Cái khó là đem đạo lý võ công đưa vào thân thủ cùng chiêu số. Vì thế mà người luyện võ hết năm này qua năm khác phải tăng cường nội lực thuộc làu chiêu số.

Về nội lực Thạch Phá Thiên còn cao thâm hơn những tay cao thủ bậc nhất võ lâm. Chàng chỉ còn khiếm khuyết chưa đủ kinh nghiệm lâm địch.

Vợ chồng Thạch Thanh luân lưu chỉ điểm cho chàng, vạch rõ những chỗ sơ hở hay chưa đến nơi đến chốn. Hôm ở trong miếu Thổ địa, Mẫn Nhu có truyền dạy kiếm pháp cho chàng mà không tiện lên tiếng nên kết quả kém bữa nay rất nhiều.

Thạch Phá Thiên nội lực bền bỉ, từ sáng đến tối chàng chuyên tâm luyện kiếm mà chẳng thấy mệt nhọc chút nào, hay tỷ đấu hàng nửa ngày mặt chàng vẫn không đỏ và giữ được hơi thở điều hòa.

Vợ chồng Thạch Thanh thay đổi nhau dạy chàng ra chiêu mà đều mệt lả mồ hôi nhễ nhại.

Thạch Phá Thiên học võ công được bảy tám ngày, chàng tiến bộ rất mau. Về kiếm pháp chàng đã học được đến sáu bảy thành của gia má.

Võ công của Huyền Tố song kiếm há phải tầm thường? Sáu bảy thành kiếm pháp này thêm vào nội lực cực kỳ kiên cường thì dù có chạm trán với bọn Bạch Vạn Kiếm, Đinh Bất Tam, nếu chàng không thủ thắng được, cũng đủ sức tự vệ.

Trong những ngày này vợ chồng Thạch Thanh nhân lúc bữa ăn hay nghỉ ngơi lại kể những chuyện ngày xưa để giúp Thạch Phá Thiên khôi phục lại trí nhớ. Nhưng chàng chỉ nhớ tới những việc sau khi tỉnh lại ở Tổng đà bang Trường Lạc, chàng kể ra vanh vách, dù là việc nhỏ chàng cũng thuật lại được rõ ràng. Còn những việc hồi nhỏ tuổi ở Huyền Tố trang hoặc khi học nghệ ở thành Lăng Tiêu thì chàng chẳng biết gì ráo trọi.

Một hôm ba người ăn cơm xong lại đến gốc cây liễu hàng ngày luyện kiếm ngồi nói chuyện.

Mẫn Nhu lượm một cành cây nhỏ viết xuống đất bốn chữ "Hắc bạch phân minh" rồi hỏi Thạch Phá Thiên:

- Ngọc nhi! Ngọc nhi còn nhớ được bốn chữ này không?

Thạch Phá Thiên lắc đầu đáp:

- Hài nhi không biết chữ.

Vợ chồng Thạch Thanh giật mình kinh hãi vì cậu con trước khi rời khỏi nhà đã được Mẫn Nhu dạy cho biết cả hàng ngàn chữ nào Tam Tự kinh, nào Đường thi chàng đã đọc làu làu. Hơn nữa Uy Đức tiên sinh phái Tuyết Sơn văn võ toàn tài. Đệ tử ông ta toàn là những người đọc sách vở, biết lễ nghĩa.

Ngày Thạch Thanh giao con cho Phong Vạn Lý đã nhờ y mời nhà túc nho để đồng thời dạy thi thơ cho chàng thì Phong Vạn Lý tủm tỉm cười nói: "Bạch đệ muội là một tay nữ tài tử tại thành Lăng Tiêu, vậy để y dạy cho lệnh lang".

Thế là chàng học cả văn lẫn võ. Sao bây giờ chàng lại nói là không biết chữ?

Nguyên "hắc bạch phân minh" là bốn chữ viết trên bức hoành phi lớn treo ở chính giữa nhà sảnh đường tại Huyền Tố trang do một tay tiếng tăm trong võ lâm viết ra để tặng Thạch Thanh. Bốn chữ này hợp với Hắc Bạch song kiếm, lại ngụ ý khen vợ chồng ông giữ công đạo, nâng đỡ kẻ yếu, áp chế bọn cường hung.

Mẫn Nhu sở dĩ viết bốn chữ này vì bà nghĩ rằng con mình từ thuở nhỏ ngày nào cũng trông thấy bức hoành, hoặc giả có thể nhớ lại được chăng.

Ngờ đâu Thạch Phá Thiên quên luôn cả mình đã biết chữ rồi.

Mẫn Nhu lại cầm cành cây vạch xuống đất một chữ "nhất" rồi cười hỏi:

- Chữ này Ngọc nhi còn nhớ được chăng?

Thạch Phá Thiên không nghĩ ngợi gì đáp liền:

- Hài nhi chẳng biết chữ gì ráo trọi vì chưa có ai dạy học qua.

Trong lòng Mẫn Nhu thê thảm vô cùng. Mắt bà suýt nữa trào lệ ra.

Thạch Thanh nhìn Thạch Phá Thiên nói:

- Ngọc nhi! Con qua bên kia ngồi nghỉ đi!

Thạch Phá Thiên vâng lời, nhưng chàng lại cầm kiếm đem ra chỗ khác luyện tập.

Thạch Thanh khuyên nhủ vợ:

- Nhu muội! Ngọc nhi bị bệnh nặng lắm, không thể một sớm một chiều mà khỏi được.

Ông ngừng một chút, rồi nói tiếp:

- Vả lại dù Ngọc nhi có hoàn toàn quên hết những việc đã qua, chưa chắc đã phải là việc dở. Thằng nhỏ này ngày trước tính khí luông tuồng. Bây giờ tuy gã bị chút tâm thần từ trọng, nhưng gã trở nên thành thực hơn trước nhiều. Thế là gã tiến bộ lắm đấy.

Mẫn Nhu nghe lời Thạch Thanh quả là có lý liền đổi buồn làm vui, nghĩ bụng:

- Không biết chữ thì đã cần gì? Ta dạy gã lại từ đầu là cùng chứ gì?

Bà nghĩ tới năm trước những niềm vui vẻ khi giáo huấn cho con thì trong lòng nảy ra bao mối yêu thương khôn tả. Tuy hiện giờ con đã khôn lớn

nhưng ở trong lòng bà thì dù cậu con có hai chục hay ba chục tuổi, bà cũng đem lòng yêu tha thiết như đứa con nít. Cậu con bà hồ đồ không hiểu việc đời bà lại càng yêu mến thương xót hơn.

Thạch Thanh bỗng lên tiếng:

- Có một điều mà ta vẫn không sao hiểu được, là thằng nhỏ này bị mắc bệnh tâm hồn lúc rời khỏi thành Lăng Tiêu. Sau gã lại mắc chứng hàn nhiệt chi đó làm gã bệnh một ngày một trầm trọng hơn mà thôi. Thế mà…

Mẫn Nhu nghe lời trượng phu có ẩn ý rất lo lắng thì bà không khỏi hoang mang hỏi lại:

- Thanh ca nghĩ tới điều gì vậy?

Thạch Thanh đáp:

- Ngọc nhi về văn tài đã không biết một chữ mà về võ công cũng chẳng lấy gì làm cao minh, chỉ được mỗi điểm là nội công gã thâm hậu mà thôi. Còn về lịch duyệt, mưu cơ cũng chẳng biết chi hết. Thế mà bang Trường Lạc gần đây trở nên một bang phái lớn trên chốn giang hồ. Trong vòng tám chín năm lại càng nổi tiếng võ lâm. Thế thì…

Mẫn Nhu gật đầu ngắt lời:

- Đúng thế! Thế thì làm sao họ lại tôn Ngọc nhi lên làm Bang chủ?

Thạch Thanh trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Ngày nọ khi chúng ta qua Từ Châu có được nghe Lỗ Đông tam hùng nói Bang chủ bang Trường Lạc tên gọi Thạch Phá Thiên là người mê hoa đắm sắc, hành vi xảo trá mà võ công lại rất mực cao cường. Đó là họ không biết rõ lai lịch gã. Về sau nữ đệ tử phái Tuyết Sơn là Hoa Vạn Tử nhận ra gã đúng là Thạch Trung Ngọc, một tên đồ đệ đã bị phái đó ruong bỏ. Phái Tuyết Sơn đến tận bang Trường Lạc lý luận. Nhưng bây giờ xem ra thì nào có thấy gã "hành động xảo trá võ công cao cường" gì đâu? Mấy tiếng này thật không xứng với gã chút nào.

Mẫn Nhu nhíu cặp lông mày nói:

- Hồi ấy chúng ta tưởng Ngọc nhi tuy còn nhỏ tuổi mà đã mưu cơ quỷ quyệt ghê gớm. Nếu võ công gã cao cường mà làm Bang chủ thì đã chẳng có chi kỳ lạ, nên chẳng hoài nghi chút nào mà chỉ bàn cách cứu gã để khỏi lọt vào độc thủ của phái Tuyết Sơn. Nhưng cứ tình trạng này mà xét thì.

Đột nhiên bà cất cao giọng lên nói tiếp:

- Thanh ca! Vụ này nhất định có một cuộc âm mưu gì ghê gớm lắm. Thanh ca thử nghĩ coi Trước Thủ Thành Xuân Bối Hải Thạch là một tay rất tinh tế có thể làm nên việc.

Bà nói tới đây bỗng trong lòng phát sợ, giọng nói run lên.

Thạch Thanh hai tay, chắp để sau lưng từ từ thả bước chung quanh gốc cây liễu, miệng không ngớt lẩm bẩm:

- Vì lẽ gì? Vì lẽ gì? Sao lại cho gã làm Bang chủ? Sao lại cho gã làm Bang chủ?

Lúc ông đi vòng quanh năm lượt gốc cây liễu tự nhiên trong đầu óc ông vụt nảy ra một tia sáng rồi hiểu rõ mọi sự. Ông thấy những chi tiết rất phù hợp. Có điều nội vụ rất đáng sợ nên không dám nói ra.

Thạch Thanh chuyển quanh gốc cây hết vòng thứ bảy quay lại nhìn vợ thì thấy mục quang Mẫn Nhu cũng hướng về phía mình. Bốn mắt chạm nhau và đều lộ vẻ khủng khiếp.

Hai vợ chồng sững sờ nhìn nhau một chút rồi đột nhiên đồng thanh la:

- Thưởng Thiện! Phạt Ác!

Bốn chữ "Thưởng Thiện Phạt Ác" vang lên.

Thạch Phá Thiên đứng đằng xa cũng nghe rõ. Chàng vội chạy lại hỏi:

- Gia gia! Má má! Thưởng Thiện Phạt Ác là chi vậy? Lúc ở Thiết Xoa hội, hài nhi đã nghe thấy người ta nói tới. Cả những vị đạo trưởng ở chùa Thượng Thanh cũng đề cập đến mấy lần.

Thạch Thanh không trả lời câu hỏi của chàng, ông hỏi lại:

- Lúc Ngọc nhi cùng bọn Trương Tam, Lý Tứ kết nghĩa anh em, họ có biết Ngọc nhi là Bang chủ bang Trường Lạc không?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Họ không nói tới, chắc là không biết đâu.

Thạch Thanh lại hỏi:

- Tình hình lúc Ngọc nhi cùng họ thách đố uống rượu độc ra sao? Ngọc nhi thuật tường tận lại cho ta hay.

Thạch Phá Thiên lấy làm kỳ hỏi:

- Cái đó có phải là rượu độc không? Sao hài nhi uống vào lại chẳng việc gì?

Rồi chàng đem chuyện gặp Trương Tam, Lý Tứ ra sao? Tình hình uống rượu ăn thịt thế nào? Thuật lại từ đầu đến cuối.

Thạch Thanh lẳng lặng nghe chàng kể xong, ông trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Ngọc nhi! Có việc này ta cần nói rõ cho Ngọc nhi nghe. Bây giờ may ra còn có thể cứu vãn được. Ngọc nhi bất tất phải kinh hãi.

Ông ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Ba mươi năm trước đây, nhiều môn phái cùng bang hội lớn trong võ lâm, kẻ trước người sau, bỗng nhận được thiếp mời đến đảo Long Mộc ngoài Nam Hải trước ngày mồng tám tháng chạp ăn Lạp Bát Cúc.

Thạch Phá Thiên gật đầu hỏi lại:

- Dạ! Có thế! Nhiều người vừa nghe nói tới đi ăn Lạp bát Cúc là sợ hết hồn. Hài nhi không hiểu tại sao?

Thạch Thanh nói tiếp:

- Các môn phái cùng bang hội lớn có những vị thủ lãnh tự phụ võ công mình mà khi tiếp được bài đồng gửi đến mời.

Thạch Phá Thiên hỏi xen vào:

- Họ dùng bài đồng làm thiếp mời ư? Phải chăng là hai tấm bài đồng kia?

Thạch Thanh đáp:

- Đúng thế! Chính hai tấm bài đồng mà Ngọc nhi đã lấy được ở trong mình Chiếu Hư sư bá. Tấm khắc bộ mặt tươi cười tức là "Thưởng Thiện". Còn tấm nữa khắc bộ mặt tức giận hung dữ là "Phạt Ác" đó. Người đưa bài đồng là hai gã thiếu niên một mập một gầy.

Thạch Phá Thiên hỏi:

- Họ là thiếu niên ư?

Chàng nghĩ ngay đến Trương Tam, Lý Tứ, nhưng bảo là thiếu niên thì không đúng.

Thạch Thanh nói:

- Đây là việc của ba mươi năm về trước khi ấy họ còn nhỏ tuổi. Những vị

thủ lãnh các bang, phái nhận được thiếp mời có hỏi chủ nhân mời khách là ai thì hai vị sứ giả kia chỉ đáp: khi tới nơi tự nhiên sẽ biết rõ. Trong bọn thủ lãnh có người nở một nụ cười ra vẻ chế giễu, có người lập tức nổi trận lôi đình. Hai sứ giả liền nói: "Người nhận được thiếp mời đúng hẹn đến nơi thì chẳng việc gì, nếu không đến thì cả môn phái hoặc bang hội chẳng thể nào tránh khỏi đại họa lâm đầu".

Ông ngừng lại một chút rồi nói:

- Tiếp theo vị sứ giả liền hỏi ngay: "Có đi hay không xin cho biết?". Người nhận được bài đồng đầu tiên là Húc Sơn đạo trưởng buông tràng cười rộ rồi cầm hai tấm bài đồng vào trong tay, vận dụng nội lực bóp bẹp thành đồ bỏ. Đạo trưởng nguyên là người khét tiếng về nội công trên chốn giang hồ lúc bấy giờ. Ông ta chắc rằng hai gã thiếu niên ngông cuồng kia thấy vậy sẽ sợ hãi bỏ đi. Ngờ đâu vừa thấy bài đồng bị bóp nát hai gã thiếu niên đột nhiên đồng thời phóng ra bốn chưởng đánh vào trước ngực Húc Sơn đạo trưởng. Thế là chúng đánh chết vị lãnh tụ ở Xuyên Tây.

Thạch Phá Thiên la lên một tiếng "úi chao" rồi hỏi:

- Họ hạ thủ độc ác đến thế ư?

Thạch Thanh lại nói tiếp:

- Lúc ấy, quần đạo phái Thanh Thành đều hợp lực tấn công. Ngày ấy võ công hai gã thiếu niên còn chưa ghê gớm bằng sau này, thế mà đã đoạt được hai thanh trường kiếm và hạ sát luôn ba vị đạo nhân rồi bỏ đi. Phái Thanh Thành thanh thế lẫy lừng và Húc Sơn đạo trưởng lại là tay danh vọng hơn đời mà chịu để hai gã thiếu niên hỗn xược đến tận nơi hạ sát Chưởng môn cùng môn hạ rồi yên ổn bỏ đi. Vụ này chỉ nửa tháng sau là tiếng đồn rầm khắp võ lâm. Hai mươi hôm sau, Điêu lão tiêu đầu ở tiêu cục Tây Thục đất Dư Châu lại tiếp được bài đồng giữa lúc đang thết tiệc thọ lục tuần. Khách khứa đến mừng rất đông. Hai gã thiếu niên kia đến nơi một cách đột ngột đưa bài đồng ra. Tân khách đang xôn xao nghị luận về việc này, vừa thấy chúng đến liền nổi lòng công phẫn nhất tề bao vây hai gã tấn công. Không ngờ lại bị hai gã ung dung chuồn mất chẳng ai làm gì được. Ba hôm sau Điêu lão tiêu đầu cùng cả nhà hơn ba mươi mạng đều bị giết sạch vào lúc nửa đêm. Ngoài cửa chính Tây Thục tiêu cục có đóng hai tấm bài đồng.

Thạch Phá Thiên thở dài nói:

- Hài nhi lần đầu được thấy hai tấm bài đồng này đóng trên cửa khoang thuyền đựng đầy xác chết của bang Phi Ngư. Không ngờ, đó lại là thiếp mời của Diêm Vương.

Thạch Thanh nói tiếp:

- Vụ này vừa đồn đại trên chốn giang hồ thì Chưởng môn cùng trưởng lão phái Thiếu Lâm đứng ra mời Chưởng môn nhân các môn phái lớn thương nghị cách đối phó. Đồng thời một mặt đề phòng nghiêm mật, một mặt cho thám mã đi khắp nơi để dò la tin tức hai vị sứ giả. Nhưng những sứ giả này ẩn hiện thất thường mỗi lúc lộ diện bằng một bộ mặt khác, nên mọi người đi thám thính mà chẳng thấy bóng hai sứ giả đâu hết. Một khi cuộc phòng mật sơ hở liền chẳng thấy bóng hai sứ giả đâu hết. Một khi cuộc phòng mật sơ hở liền chẳng hiểu hai người ở đâu ló ra đưa hai tấm "Câu Hồn bài" vào. Hai người này chẳng những hành tung xuất quỷ nhập thần, bản lãnh cao cường mà còn thiện nghề dùng độc. Thiên Bân trưởng lão phái Thiếu Lâm, Khổ Bách đạo nhân phái Võ Đang tiếp được bài đồng lập tức hủy đi. Ngay lúc ấy không sao nhưng sau một tháng hai người kế tiếp nhau phát ra bệnh kỳ quái mà chết mọi người xét đoán về vụ này cho là vì Thiên Bân trưởng lão cùng Khổ Bách đạo nhân võ công quá cao nên hai sứ giả "Thưởng Thiện Phạt Ác" biết không thể dùng võ công để thủ thắng, và như vậy không làm cho hai môn phái lớn là Thiếu Lâm và Võ Đang lung lay được. Họ liền dùng chất kịch độc tồ bài đồng. Ai mó tay phải chất độc sẽ truyền vào thân thể làm cho chết người. Lạ ở chỗ trước khi chất độc phát tác không có triệu chứng chi hết. Khi chất độc đã phát ra thì chỉ trong một giờ là mất mạng, thiệt là lợi hại vô cùng!

Thạch Phá Thiên không khỏi ớn da gà, nói:

- Chẳng lẽ hai vị nghĩa huynh Trương Tam, Lý Tứ của hài nhi lại là… lại là… hạng người độc ác đó? Nhưng họ sinh chuyện rắc rối với các môn phái, bang hội làm gì?

Thạch Thanh lắc đầu đáp:

- Hơn ba mươi năm trước việc động trời này thủy chung không ai hiểu rõ. Từ khi Húc Sơn đạo nhân phái Thanh Thành, Điêu lão tiêu đầu ở Tây Thục tiêu cục, Thiện Bản đại sư phái Thiếu Lâm, Khổ Bách đạo nhân phái Võ Đang bốn tay lãnh tụ kế tiếp nhau mắc độc thủ rồi các nhân vật võ lâm không khỏi nơm nớp lo sợ. Khi nhận được bài đồng, có người ưng thuận đi ăn Lạp Bát Cúc thì hai vị sứ giả nói: "Các vị quang lâm đảo Long Mộc thiệt vinh hạnh vô cùng. Vậy đến ngày ấy tháng ấy sẽ có người tới chỗ này chỗ nọ để đón tiếp xuống thuyền". Trong một năm ấy số Chưởng môn nhân, Bang chủ bị hai sứ giả hoặc ra mặt tấn công hoặc ngấm ngầm ám toán cả thảy mười bốn vị. Ngoài ra mười chín người ưng thuận đi phó yến thì cả mười chín người ra đi rồi không thấy tông tích đâu nữa. Đến nay đã ba mươi hai năm vẫn chưa nhận được tin tức gì.

Thạch Phá Thiên hỏi:

- Đảo Long Mộc tại Nam Hải ở địa phương nào? Sao không hội họp ít

người tới đó để cứu mười chín vị kia?

Thạch Thanh đáp:

- Đã đem cái tên đảo Long Mộc đi hỏi khắp các vị đảo công hải sư trên đường hàng hải mà chưa một ai nghe thấy nói đến tên đó. Chừng như không có đảo này mà chỉ là hai gã thiếu niên kia bịa đặt ra. Thế rồi năm này qua, năm khác lại qua, trừ ba mươi ba nhà có người bị họa, con cháu thân nhân còn nhớ tới, ngoài ra ai cũng lãng quên dần đi. Không ngờ qua được mười một năm, hai tấm bài đồng này lại xuất hiện trên chốn giang hồ. Lần này võ công hai sứ giả dĩ nhiên tiến bộ rất nhiều. Mới trong vòng hơn hai chục ngày mà ba môn phái, hai bang hội kể cả lớn nhỏ đã bị chết đến mấy trăm người vì không chịu phó yến. Hiện nay ba vị trưởng lão phái Nga Mi đứng ra mời hơn hai chục cao thủ âm thầm mai phục trong Tổng đà Hồng Thương hội tỉnh Hà Nam để chờ hai tên hung thủ tới nơi. Ngờ đâu hai sứ giả lại lánh Hông Thương hội, thậm chí họ không bước chân vào tới địa phận tỉnh Hà Nam. Những tấm bài đồng vẫn tiếp tục chia ra đưa đi các nơi khác. Họ chỉ cần vị thủ lĩnh tiếp đồng bài nhận đi phó hội là trong môn phái hay bang hội từ trên xuống dưới đều được vô sự. Nếu không thì bất luận đề phòng nghiêm mật đến đâu chẳng chóng thì chầy cũng vẫn bị độc thủ của hai người. Một năm sau Bang chủ Hắc Long tiếp được bài đồng tuy ngỏ lời nhận đi phó ước, rồi ngấm ngầm phái người đến thông tri cho Hồng Thương hội. Hai mươi tay cao thủ lập tức lên đường, chẳng hiểu họ để tiết lộ cơ mưu thế nào mà trong thời gian đó chẳng thấy ai đến đón tiếp, mọi người phòng thủ mấy ngày rồi hết người nọ đến người kia bị trúng độc mà chết. Số người còn lại sợ quá phải giải tán nhưng họ chưa về đến nhà, dọc đường đã nghe tin hoặc toàn gia ngộ hại hoặc toàn bang bị tru diệt. Năm ấy chỉ còn bảy người lên một con thuyền để đến đảo Long Mộc. Nhưng ra đi rồi cũng không thấy tông tích đâu nữa. Mười phần chắc đến tám chín là họ bị chết ngoài biển cả mênh mông việc này xảy ra hai mươi mốt năm trước đây. Hỡi ôi! Thật là một kiếp nạn ghê gớm cho võ lâm, nghĩ tới không khỏi khủng khiếp và than thầm.

Đinh Đang xuất hiện giữa canh khuya

Thạch Phá Thiên trong bụng không tin, nhưng chính mắt chàng đã chứng kiến cả một thuyền đầy xác chết của bang chúng bang Phi Ngư cùng tăng số hội chúng Thiết Xoa hội bị tiêu diệt, mà lúc Thiết Xoa hội bị tiêu diệt, chính chàng đã trợ lực cho Trương Tam, Lý Tứ. Nghĩ tới đó, chàng không khỏi run sợ!

Bỗng nghe Thạch Thanh nói tiếp:

- Mười một năm sau đó, phái Vô Cực tại Giang Tây nhận được bài đồng thỉnh khách của đảo Long Mộc đầu tiên. Các vị đầu não những môn phái, bang hội lớn đã bàn định cùng nhau từ một năm trước. Bất luận là ai tiếp được bài đồng đều ưng thuận đi phó hội. Họ đồng ý quyết định đến đảo Long Mộc xem cho biết rõ vì muốn bắt cọp con phải mạo hiểm lần vào hang cọp. Hết thẩy mọi người đồng tâm hiệp lực định trừ khử cho bằng được kẻ thù chung của võ lâm. Thế rồi trong năm ấy, bài đồng đưa đến các nơi không sát hại một người nào. Ba mươi ba người cả thảy nhận được thơ mời đều đi phó hội hết. Những người này là anh hùng hảo hán hoặc võ công tuyệt thế, hoặc mưu trí hơn đời. Đoàn người ra đi rồi cũng mất tích, từ bấy đến nay chẳng thấy âm hao chi hết. Đảo Long Mộc quấy nhiễu giang hồ như vậy khiến cho bao nhiêu tinh anh trong võ lâm có cũng như không. Chùa Thượng Thanh chúng ta ở nơi bóng tối ẩn náu, trước nay không một ai đụng chạm với mọi người trên chốn giang hồ. Gia gia cùng má má con học võ công tại chùa Thượng Thanh tuy có xuất hiện trong võ lâm cũng chỉ dùng danh hiệu Huyền Tố trang mà thôi. Các vị sư bá sư thúc con tuy võ công cao cường, nhưng rất ít cùng ai động thủ. Người ngoài đều cho là các đạo nhân chùa Thượng Thanh toàn thị những người tu tâm dưỡng tánh không ai hiểu võ công…

Thạch Phá Thiên hỏi xen vào:

- Phải chăng vì sợ đảo Long Mộc?

Thạch Thanh lộ vẻ thẹn thùng, ngần ngừ một chút rồi đáp:

- Các vị sư bá sư thúc ngươi đều là những người đạo sĩ tu hành, không muốn tranh danh đoạt lợi với đời. Nhưng bảo sợ đảo Long Mộc cũng có phần đúng. Bất luận bang to phái lớn người nhiều thế mạnh võ công cao cường nào trong võ lâm hễ nghe nhắc tới đảo Long Mộc là chẳng một ai không chạy. Không ngờ chùa Thượng Thanh đã giữ gìn nghiêm cẩn đến thế mà cũng chẳng thoát khỏi kiếp vận.

Thạch Phá Thiên lại hỏi:

- Gia gia muốn là Chưởng môn chùa Thượng Thanh, phải chăng là vì mục đích đi đảo Long Mộc để thám thính thực hư trên đảo này? Nhưng ba toán người có bản lãnh đã ra đi không một ai đủ tài về được thì đủ biết là một sự việc cực kỳ khó khăn, biết làm thế nào?

Thạch Thanh đáp:

- Dĩ nhiên là khó rồi. Nhưng chúng ta lấy việc cứu khốn phò nguy làm tôn chỉ. Huống chi lại là việc liên quan đến sư môn của mình, có lý đâu thõng tay đứng nhìn được?

Thạch Phá Thiên gật đầu rồi hỏi lại:

- Phải chăng gia gia đã nói hai vị nghĩa huynh Trương Tam, Lý Tứ của hài nhi đều là sứ giả ở đảo Long Mộc đượcphái đi đưa bài đồng?

Thạch Thanh đáp:

- Hẳn thế! Không còn nghi ngờ gì nữa!

Thạch Phá Thiên lai hỏi:

- Họ đã là ác nhân sao còn kết bái huynh đệ với hài nhi?

Thạch Thanh phì cười đáp:

- Khi đó Ngọc nhi ngớ ngẩn đưa ra đề nghị khiến họ không tiện từ khước. Huống chi họ phát thệ đó là lời thề giả dối, chứ không phải chân tâm.

Thạch Phá Thiên ngơ ngẩn hỏi:

- Sao lại giả dối được?

Thạch Thanh đáp:

- Trương Tam, Lý Tứ là tên giả. Họ cứ thề ẩu Trương Tam thế này, Lý Tứ thế nọ thì đã chết ai? Tên họ đã giả thì bất họ luận họ nói gì cũng giả tuốt.

Thạch Phá Thiên bây giờ mới tỉnh ngộ, nói:

- À ra thế đấy! Sau này có dịp gặp họ hài nhi sẽ hỏi lại coi.

Mẫn Nhu từ trước vẫn ngồi yên, bây giờ cũng nói xen vào:

- Ngọc nhi! Lần sau có gặp họ, con phải cẩn thận lắm mới được. Tay hai

người này sặc mùi máu tanh. Họ giết người như ngoé. Tỷ đấu đường hoàng không được, thì họ tìm cách ám toán dùng độc dược.

Thạch Thanh cũng nói:

- Đừng nói Ngọc nhi trung hậu thật thà, dù y có cơ linh gấp trăm người, mà gặp phải hai gã sứ giả này thì khó tránh khỏi độc thủ, đề phòng đến đâu cũng không thoát. Vậy hễ gặp họ liền ra chiêu độc địa, hạ thủ trước đi là hơn. Dù chỉ giết được một gã cũng là trừ mối đại hại, gây hạnh phúc cho võ lâm rồi đó.

Thạch Phá Thiên ngần ngừ một chút rồi đáp:

- Hài nhi đã kết nghĩa huynh đệ với họ, không thể giết được!

Thạch Thanh buông tiếng thở dài rồi không nói gì nữa, dường như ông có ý hối hận trót lỡ lời bảo con giết nghĩa huynh là làm điều bất nghĩa.

Mẫn Nhu cười hỏi:

- Thanh ca! Chính Thanh ca cũng nói là Ngọc nhi trung hậu thật thà. Vậy con chúng ta đã biến đổi tính nết, có đúng thế không?

Thạch Thanh gật đầu đáp:

- Đúng là đã thay đổi tính nết. Vì thế mà có người lợi dụng y để ngăn tai giải họa cho họ.

Rồi ông hỏi Thạch Phá Thiên:

- Ngọc nhi! Ngọc nhi có biết bang Trường Lạc tôn con lên làm Bang chủ là có dụng ý gì không?

Thạch Phá Thiên vốn không phải là người ngu dốt. Nhưng thuở nhỏ chàng ở với mẫu thân tại chốn thâm sơn cùng cốc, hồi thiếu niên lại ở với Tạ Yên Khách tại Ma Thiên Lãnh. Hai người này đều ít khi chuyện trò với chàng, vì thế mà chàng không hiểu nhân tình thế thái. Bây giờ chàng nghe Thạch Thanh giảng giải thì lập tức tỉnh ngộ. Chàng thất thanh la lên:

- Bọn họ tôn hài nhi làm Bang chủ phải chăng là để cho hài nhi chết thay họ?

Thạch Thanh thở dài đáp:

- Hiện giờ chưa biết rõ đầu đuôi, không nên vội lấy bụng dạ kẻ tiểu nhân đo dạ anh hùng hảo hán trên chốn giang hồ. Có điều nếu không phải vì thế hì bang Trường Lạc thiếu chi mặt anh tài, lại phải tôn Ngọc nhi là một gã

thiếu niên không hiểu việc đời lên làm Bang chủ? Bang Trường Lạc mới quật khởi thành một bang phái lớn mấy năm gần đây. Khi ta gặp hài nhi ở Hầu Giám tập thì trên chốn giang hồ chưa ai nói tới ba chữ "Bang Trường Lạc". Cứ như ý ta phỏng đoán thì vì bang Trường Lạc gần đây hưng vượng rất mau chóng. Bọn đầu não trong lại tính đã đến kỳ đồng bài ở đảo Long Mộc xuất hiện mà lần này họ chắc chắn bản bang sẽ tiếp được thẻ bài, họ liền dự bị trước một người không có liên quan gì đến họ lên làm Bang chủ để phòng khi lâm sự sẽ do người đó đứng mũi chịu sào gánh vác lấy kiếp nạn.

Thạch Phá Thiên mắt chiếu ra những tia sáng hoang mang. Chàng không ngờ lòng người lại hiểm độc đến thế. Lời phỏng đoán của Thạch Thanh hợp tình hợp lý khiến cho ai cũng chẳng thể không tin được.

Mẫn Nhu cũng nói:

- Hài tử! Bang Trường Lạc nổi tiếng là một bang phái tệ hại trên chốn giang hồ, chẳng từ một điều tàn ác nào mà không làm. Những vụ hành hung đánh chết người, ỷ mạnh hiếp yếu thường xảy ra luôn. Nhất là về tội dâm ác càng làm cho võ lâm xỉ tiếu. Đại đa số Đà chủ, Hương chủ trong bang không phải là hạng người đoan chính. Bọn họ giương bẫy để hài nhi chui vào là chuyện rất thường chẳng lấy chi làm lạ.

Thạch Thanh hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Việc họ lựa chọn một người làm Bang chủ thì Ngọc nhi thích hợp với họ hơn hết. Ngọc nhi đã quên hết việc dĩ vãng, lại gặp sóng gió hiểm nghèo trên chốn giang hồ cũng trơ như đá vững như đồng chẳng để ý gì hết. Nhưng họ không bao giờ ngờ tới cậu tiểu Bang chủ lại là con Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu ở Huyền Tố trang cái đó làm cho bài toán của họ phải sai trật. Ông nói tới đây, tay cầm thanh kiếm vung lên trỏ về phía Đông, tức là phía bang Trường Lạc đặt Tổng đà tại đó.

Mẫn Nhu nói:

- Chúng ta khám phá ra được gian mưu của họ thì chẳng còn lo gì nữa. May ở chỗ Ngọc nhi chưa tiếp được bài đồng mời đi ăn Lạp Bát Cúc. Thanh ca! Hiện giờ nên làm thế nào?

Thạch Thanh trầm ngâm một chút rồi nói:

- Bây giờ cả ba chúng ta cùng đến thẳng bang Trường Lạc nói huỵch tẹt việc này ra. Có điều mình tới đó bọn họ thẹn quá hóa giận, khó lòng tránh khỏi cuộc động võ. Đằng mình ba người sẽ lâm vào tình thế quả bất địch chúng. Vậy chúng ta cần được mấy vị nổi danh trong võ lâm cùng đi chứng kiến để tránh khỏi những sự phiền lụy sau này cho Ngọc nhi.

Mẫn Nhu nói:

- Dương Quang đại ca ở phủ Gia Hưng tỉnh Triết Giang giao du rất rộng lại là chỗ bạn thân với ta, tưởng nên mời y xuất tịch để y rủ đông đảo bạn đồng đạo đến bang Trường Lạc một phen.

Thạch Thanh cả mừng nói:

- Kế ấy tuyệt diệu. Bạn bè võ lâm một giải Giang Nam cũng nể vì vợ chồng mình, mời họ đi là phải.

Ta nên biết rằng vợ chồng Thạch Thanh nổi tiếng là người hào hiệp võ lâm. Hai mươi năm nay, ông bà luôn tỏ ra trượng nghĩa khinh tài, cứu giúp người hoạn nạn, nâng đỡ kẻ khốn cùng. Chỉ có vợ chồng ông đi cứu giúp người, chứ ông bà chưa từng cầu cạnh ai việc gì. Bây giờ ông bà yêu cầu họ trợ giúp thì chỉ cần hô một tiếng là biết bao nhiêu người sẽ đi theo ngay.

Một nhà ba người nhằm hướng phủ Gia Hưng đi về phía Đông Nam.

Đi được ba ngày, một hôm đến tối thì tới trấn Long Câu, liền vào đó ngủ đỡ.

Trấn Long Câu không lấy gì làm rộng lớn nhưng sự buôn bán rất là phồn thịnh. Ba người liền vào phòng trọ trong một thương điếm.

Vợ chồng Thạch Thanh mướn phòng thượng hạng còn Thạch Phá Thiên nằm ở một gian nhỏ trong biệt viện gần đó.

Mẫn Nhu rất thương yêu cậu con. Ý bà muốn thuê một gian phòng thượng hạng liền vách rộng rãi hơn cho chàng ngủ nhưng phòng nào cũng có người trọ cả rồi nên đành chịu vậy.

Tối hôm ấy, Thạch Phá Thiên ngồi xếp bằng trên giường vận công chàng thấy tinh thần khoan khoái, toàn thân chân khí đầy dẫy chàng giơ tay lên dưới ánh đèn nhìn xem thì thấy những vệt đỏ vệt xanh đã lờ mờ như có như không, chàng không hiểu những chất độc trong hai bầu rượu đã tiêu hóa và khiến cho nội lực chàng mạnh thêm rất nhiều chàng cho là mấy ngày liền vận dụng nội lực nhiều khiến mười phần chất độc đã trục ra đến tám chín, chàng mừng thầm trong bụng liền đi ngủ ngay.

Thạch Phá Thiên ngủ tới nửa đêm, bỗng nghe ngoài cửa sổ có tiếng khẽ gõ lách cách, chàng liền trở mình ngồi dậy khẽ lên tiếng hỏi:

- Ai đó?

Chàng lại nghe thấy ba tiếng gõ đều đặn cách cách cách. Những tiếng gõ

cửa kiểu này chàng nghe đã quen tai, bất giác chàng giật nẩy mình lên hỏi lại:

- Có phải Đinh Đinh Đang Đang đó không?

Ngoài cửa sổ Đinh Đang khẽ lên tiếng đáp lại:

- Dĩ nhiên là tiểu muội, Thiên ca còn tưởng là ai?

Thạch Phá Thiên nghe rõ thanh âm Đinh Đang thì vừa có ý mừng vui, vừa lộ vẻ khẩn trương. Trong lúc thảng thốt chàng chưa biết nói thế nào, bỗng nghe đánh roạt một tiếng. Giấy dán trên cửa bị chọc thủng. Một cánh tay thò qua cửa sổ đưa vào nắm lấy tay chàng giật mạnh một cái. Đinh Đang lại lên tiếng hỏi:

- Sao còn chưa mở cửa?

Thạch Phá Thiên nhịn đau không dám la sợ kinh động đến song thân.

Chàng vội mở cửa sổ ra. Đinh Đang nhảy vào cười khanh khách hỏi:

- Thiên ca! Thiên ca có nhớ tiểu muội không?

Thạch Phá Thiên ấp úng đáp:

- Ta… ta…

Chàng chỉ thốt ra được mấy tiếng ta rồi không nói thêm được nữa.

Đinh Đang tức giận hỏi:

- Được lắm! Thiên ca không nhớ tiểu muội, có đúng thế không? Thiên ca chỉ nhớ đến tân nương tử mà Thiên ca đã cùng y bái thiên địa chứ gì?

Thạch Phá Thiên hỏi lại:

- Ta bái thiên địa với ai hồi nào?

Đinh Đang đáp:

- Chính mắt tiểu muội đã nhìn thấy rồi mà còn cãi nữa ư? Thôi được tiểu muội cũng không trách Thiên ca làm chi, vì Thiên ca quen tính phong lưu và tiểu muội cũng thích như vậy. Vị tiểu cô nương đó đâu rồi?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Ta có thấy y đâu. Lúc về đến sơn động kiếm hoài mà không thấy đâu nữa.

Đinh Đang cười hì hì nói:

- Nhờ đức Bồ Tát hộ trì. Tiểu muội vĩnh viễn mong Thiên ca không gặp cô ta nữa.

Thạch Phá Thiên hỏi:

- Gia gia đâu rồi? Lão nhân gia vẫn mạnh khỏe chứ?

Đinh Đang thò tay ra nắm tay chàng thì liền bị hất ra, nàng hỏi:

- Sao Thiên ca không vấn an tiểu muội?

Nguyên luồng chân khí trong mình Thạch Phá Thiên phát động đẩy mạnh hai ngón tay nàng bật ngược lại.

Thạch Phá Thiên liền hỏi:

- Đinh Đinh Đang Đang có mạnh không? Ta bị Đinh Đinh Đang Đang liệng xuống sông may mà rớt vào trong thuyền, không thì đã chết ngộp rồi.

Đinh Đang hỏi:

- Sao lại còn nói là may mà rớt vào trong thuyền? Chính tiểu muội cố ý liệng vào đó. Chẳng lẽ Thiên ca còn chưa biết ư?

Thạch Phá Thiên bẽnlẽn đáp:

- Dĩ nhiên ta biết Đinh Đinh Đang Đang đối đãi với ta rất tốt. Có điều… có điều… nói ra lại xấu hổ.

Đinh Đang cười hích hích nói:

- Thiên ca cùng tiểu muội là chỗ vợ chồng còn có điều chi mà phải hổ thẹn?

Hai người sóng vai ngồi xống cạnh giường sát hẳn vào nhau.

Thạch Phá Thiên mũi ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng ở người Đinh Đang tiết ra thì không khỏi nổi lòng thúc dục. Nhưng chàng nhớ tới song thân ngủ ở phòng gần đó. Chàng không hiểu đối với việc này song thân chàng chủ trương thế nào? Chàng giang tay phải ra muốn ôm lấy vai nàng, nhưng chỉ khẽ chạm vào một chút lại rụt tay về.

Đinh Đang hỏi:

- Thiên ca! Thiên ca hãy nói thiệt, tiểu muội ưa nhìn hay là cô vợ mới của Thiên ca đẹp hơn?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Ta có cô vợ mới nào đâu? Chỉ có mình Đinh Đinh Đang Đang là vợ mà thôi!

Đinh Đang thích quá giơ tay ra ôm lấy cổ chàng đặt một cái hôn vào môi lang quân.

Thạch Phá Thiên mặt đỏ bừng lên, không biết làm thế nào. Chàng toan cự nự nhưng lại không thể bỏ được mùi vị thơm tho êm ấm này. Chàng muốn giơ tay ra ôm lấy nàng mà lại không dám.

Đinh Đang tuy trước nay làm việc táo tợn muốn sao làm vậy. Nhưng còn là một khuê nữ, nàng hôn Thạch Phá Thiên rồi trong lòng không khỏi hối hận. nàng liền co người thụt vào một góc giường kéo chăn trùm kín người đi.

Thạch Phá Thiên do dự một chút rồi khẽ cất tiếng gọi:

- Đinh Đinh Đang Đang! Đinh Đinh Đang Đang!

Đinh Đang vẫn không trả lời, Thạch Phá Thiên buông tiếng thở dài rồi ngồi xuống ghế gục đầu vào bàn mà ngủ.

Đinh Đang thấy chàng nhường giường cho mình thì lẩm bẩm:

- Quả nhiên mình tìm được chàng.

Mấy ngày liền nàng bôn ba vất vả, bây giờ trong lòng thảnh thơi không có điều gì oán hận nên chẳng mấy chốc nàng đi vào cõi mộng say sưa.

Hai người ngủ cho đến sáng, bỗng nghe có tiếng người gõ cửa, rồi Mẫn Nhu cất tiếng gọi:

- Ngọc nhi đã dậy chưa?

Thạch Phá Thiên nghe tiếng gọi vội đáp:

- Má má!

Chàng ngồi nhổm dậy đưa mắt nhìn thấy Đinh Đang thì không khỏi chân tay luống cuống.

Mẫn Nhu lại gọi:

- Ngọc nhi! Mở cửa ra, ta có việc muốn nói.

Chàng dạ một tiếng, do dự giây lát rồi toan rút then mở cửa.

Đinh Đang thẹn quá. Nàng thấy mình cùng Thạch Phá Thiên đêm khuya chung phòng, tuy hai người cùng giữ lễ, nhưng người ngoài thấy tình trạng này ai mà tin được? Huống chi nàng lại là vợ chàng tất bị bà khinh rẻ. ngày sau còn mặt mũi nào mà trông thấy ai nữa?

Nàng liền quay đầu lại mở cửa sổ nhảy vọt ra ngoài. Nhưng nàng nhìn thấy Thạch Phá Thiên thì lại nghĩ bụng:

- Dễ gì mà tìm thấy Thạch lang. Phen này chia tay biết ngày nào mới lại được hội diện?

Nàng liền giơ tay ra hiệu cho chàng đừng mở cửa.

Thạch Phá Thiên khẽ nói:

- Má má ta đó không ngại gì đâu.

Hai tay chàng đã chạm vào then cửa.

Đinh Đang cả kinh nghĩ thầm:

- Nếu là người khác còn không đáng lo lắm, nhưng bà là mẫu thân chàng thì càng cần phải giữ gìn.

Nàng toan nhảy qua cửa sổ để trốn chạy thì đã không kịp nữa.

Đinh Đang vốn là một vị cô nương chẳng biết sợ trời sợ đất là gì. Nhưng nàng nghĩ tới phải giáp mặt mẹ chồng trong tình trạng bẽ bàng này, không khỏi toàn thân nóng bừng.

Nàng thấy Thạch Phá Thiên muốn rút then cửa thì trong dạ bồn chồn, liền đưa tay trái ra chiêu "Hổ Trảo thủ" nắm lấy huyệt Linh đài sau lưng Thạch Phá Thiên, tay phải sử chiêu "Ngọc nữ niêm châm" điểm vào huyệt Huyền khu chàng.

Thạch Phá Thiên thấy hai chỗ huyệt đạo bị tê dại rồi bị Đinh Đang bồng lên chuồn vào gầm giường.

Mẫn Nhu là người từng trải giang hồ, vừa nghe tiếng cậu con khẽ rên lên, bà biết ngay là đã xảy chuyện gì rồi. Bà nóng ruột cứu con, huých đầu vai vào cánh cửa một cái, then cửa bị gãy liền.

Mẫn Nhu vào phòng thấy cửa sổ mở toang mà chẳng thấy quý tử đâu. Bà liền lớn tiếng gọi:

- Thanh ca! Mau vào đây!

Thạch Thanh cầm kiếm chạy tới.

Mẫn Nhu run lên nói:

- Ngọc nhi bị người cướp đem đi rồi!

Bà vừa nói vừa trỏ tay vào cửa sổ.

Hai người đồng thời dí đầu ngón chân phải xuống đất, song song chuồn qua cửa sổ. Một bóng đen, một bóng trắng như đôi chim khổng lồ vọt ra, điệu bộ coi tuyệt mỹ.

Đinh Đang ẩn dưới gầm giường nhìn thấy thế không khỏi khen thầm.

Vợ chồng Thạch Thanh đã giàu kinh nghiệm giang hồ, mà bị mắc lừa một cách dễ dàng như vậy là vì trong lòng nao núng nên tinh thần rối loạn.

Mẫn Nhu thấy con cưng mất tích, tâm thần hồi hộp. Trong lòng đã sẵn thành kiến, bà đoán ngay nếu không phải phái Tuyết Sơn thì tất là bang Trường Lạc đã hạ thủ.

Lúc bà phá cửa vào phòng chỉ cách tiếng kêu của Thạch Phá Thiên trong khoảng khắc. Bà tính ra có thể đuổi kịp, nên không để ý nhìn khắp trong phòng một lần nữa

Thạch Phá Thiên tuy bị Đinh Đang nắm lấy yếu huyệt, nhưng nội lực chàng rất ghê gớm, thúc đẩy khai thông được ngay. Có điều người chàng bị Đinh Đang ôm chặt và chàng cũng không muốn lên tiếng hô hoán song thân. Trong lúc chàng còn đang ngần ngừ, vợ chồng Thạch Thanh đã song song vọt qua cửa sổ ra ngoài.

Gầm giường đầy những gió bụi đất cát, Thạch Phá Thiên hít phải hắt hơi luôn ba tiếng. Chàng dắt tay Đinh Đang tự dưới gầm giường chui ra thì thấy nàng mặt đỏ bừng, ra chiều bẽn lẽn vô cùng!

Thạch Phá Thiên nói:

- Đó là gia gia cùng má má ta.

Đinh Đang nói:

- Tiểu muội biết rồi. Chiều hôm qua, tiểu muội đã nghe thấy Thiên ca gọi hai vị đó.

Thạch Phá Thiên hỏi:

- Chờ lúc nữa gia gia cùng má má ta quay về. Đinh Đinh Đang Đang cứ ra

tương kiến có được không?

Đinh Đang ngoẹo đầu đi đáp:

- Tiểu muội không muốn gặp ông bà này. họ đã coi gia gia tiểu muội chẳng ra gì thì dĩ nhiên khinh rẻ cả tiểu muội nữa.

Mấy bữa nay Thạch Phá Thiên được nghe song thân chuyện trò đã nhiều, chàng biết hai ông bà chủ trương làm điều nghĩa hiệp, quang minh chính đại, nên đường lối khác hẳn Đinh Bất Tam, chàng trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Vậy thì làm thế nào?

Đinh Đang cũng nghĩ bụng:

- Vợ chồng Thạch Thanh chẳng mấy lúc nữa sẽ quay trở lại.

Nàng liền nói:

- Thiên ca qua phòng tiểu muội để tiểu muội nói câu chuyện này.

Thạch Phá Thiên ngạc nhiên hỏi lại:

- Đinh Đinh Đang Đang cũng trọ trong khách điếm này ư?

Đinh Đang đáp:

- Phải rồi! Chẳng trọ ở đây thì còn trọ ở đâu?

Dứt lời nàng vẫy Thạch Phá Thiên rồi xuyên qua cửa sổ nhảy xuống sân. Nàng nhìn quanh không thấy ai liền chạy tới một phòng nhỏ khác đẩy cửa bước vào.

Thạch Phá Thiên vào theo rồi hỏi ngay:

- Gia gia của Đinh Đinh Đang Đang đâu?

Đinh Đang đáp:

- Tiểu muội một mình chuồn đi, gia gia không có đây.

Thạch Phá Thiên lại hỏi:

- Tại sao gia gia không đi theo?

Đinh Đang "hứ" một tiếng rồi đáp:

- Còn tại sao nữa? Tiểu muội đến đây tìm Thiên ca, gia gia mà biết tất chẳng chịu cho đi, vì thế tiểu muội phải đi một mình.

Thạch Phá Thiên trong lòng xiết bao cảm động, nói:

- Đinh Đinh Đang Đang, Đinh Đinh Đang Đang đối với ta thật hết lòng.

Thạch Phá Thiên hớn hở tươi cười hỏi:

- Tối hôm qua sao Thiên ca ăn nói chẳng có ý tứ gì, mà bữa nay lại ý tứ đến thế?

Thạch Phá Thiên cười đáp:

- Đinh Đinh Đang Đang từng nói: chúng ta là vợ chồng thì bất tất phải giữ ý tứ kia mà?

Đinh Đang lại đỏ mặt lên. Bỗng nghe ngoài sân có tiếng động.

Thạch Thanh lớn tiếng nói:

- Đây là tiền trả tiền phòng tiền ăn.

Tiếp theo tiếng vó ngựa lộp cộp.

Vợ chồng Thạch Thanh dắt ngựa đi mau ra khỏi điếm.

Thạch Phá Thiên hỏi:

- Đinh Đinh Đang Đang có biết đường đi phủ Gia Hưng không?

Đinh Đang cười đáp:

- Phủ Gia Hưng là một nơi đô hội, sao lại không biết?

Thạch Phá Thiên nói:

- Gia gia cùng má má đến phủ Gia Hưng để kiếm một người tên gọi Huyền Kích Dương Quang. Vậy chúng ta cũng rượt theo tới đó.

Chàng gặp Đinh Đang rồi không nỡ rời tay.

Đinh Đang động tâm nghĩ thầm:

- Anh chàng ngốc này đã không biết đường đất. Ở đây đi phủ Gia Hưng phải theo hướng Đông Nam, chi bằng ta dẫn chàng chạy về ngả Đông Bắc.

Như vậy mỗi lúc một xa thêm và không sợ phải chạm mặt song thân chàng

nữa.

Nàng nghĩ vậy lấy làm đắc ý trong lòng nhưng không lộ ra ngoài mặt.

Đinh Bất Tứ đại chiến quần hùng Quan Đông

Thạch Phá Thiên nhìn nàng không chớp mắt.

Đinh Đang cười hỏi:

- Thiên ca chưa từng thấy tiểu muội bao giờ hay sao mà ngó dữ vậy?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Đinh Đinh Đang Đang! Đinh Đinh Đang Đang thiệt là xinh đẹp, so với má má còn ưa nhìn hơn.

Đinh Đang cũng cười hì hì nói:

- Thiên ca cũng đẹp lắm, đẹp hơn gia gia nhiều.

Nàng nói xong nổi lên tràng cười khanh khách.

Hai người trò chuyện một lúc, Thạch Phá Thiên lại nhớ tới song thân liền nói:

- Gia nương tìm không thấy ta, tất người băn khoăn trong dạ. Chúng ta phải rượt theo ngay mới được.

Đinh Đang nói:

- Hay lắm! Thiên ca thật là người con hiếu thuận.

Hai người trả tiền cơm tiền trọ xong bước ra khỏi quán đi liền.

Chủ quan cùng bọn tiểu nhị thấy Thạch Phá Thiên theo vợ chồng Thạch Thanh vào ngủ trọ mà bây giờ lại thấy một mình chàng ở cùng phòng với một cô gái xinh đẹp đi ra thì ngấm ngầm kinh dị. Họ thi nhau bàn tán về chuyện này đến mười mấy ngày. Những câu chuyện của họ tục tỉu có mà hương cũng có. Tạm gác chuyện rườm rà này.

Thạch Phá Thiên cùng Đinh Đang ra khỏi trấn Long Châu nhằm phía Đông mà đi.

Hai người đi được chừng ba dặm thì tới ngã ba đường.

Đinh Đang không ngần ngừ gì nữa, nhằm nẻo Đông Bắc thẳng tiến.

Thạch Phá Thiên yên trí nàng biết đường rồi, liền sóng vai mà đi, chàng nói:

- Gia má ta cỡi ngựa chạy nhanh. Nếu người không dừng lại ăn uống nghỉ ngơi, thì mình không rượt theo kịp được.

Đinh Đang bĩu môi cười nói:

- Cứ tìm đến Dương gia ở phủ Gia Hưng là được gặp. Gia má Thiên ca đã là người lớn còn sợ lạc đường chăng?

Thạch Phá Thiên cười nói:

- Gia má ta khắp nơi đều có lốt chân, khi nào lại chẳng biết đường?

Hai người vừa đi vừa nói chuyện rất là vui vẻ.

Thạch Phá Thiên ở với song thân mấy bữa được giáo huấn khá nhiều, nên đã hiểu được dôi chút việc đời.

Đinh Đang thấy chàng không ngớ ngẩn như trước nữa thì trong bụng mừng thầm, tự nhủ:

- Thạch lang sau thời kỳ lâm trọng bệnh, bao nhiêu việc cũ đều quên hết. Nhưng những việc mới đây chỉ nhắc chàng một lần là chàng nhớ ngay. Thế rồi dọc đường nàng đem lề lối giang hồ, nhân tình thế thái nói cho chàng nghe.

Mặt trời đúng ngọ, hai người tới một thị trấn nhỏ, định nghỉ chân ăn uống.

Đinh Đang đi vào đại đường thì thấy ba dãy bàn ghế mộc mạc đã đầy những khách ngồi.

Hai người liền tìm vào một bàn nhỏ trong góc phòng.

Phạn điếm này tuy không rộng lắm mà gã tiểu nhị vẫn mãi lấy cơm canh cho khách ngồi ở ba bàn lớn, chưa được rảnh để hỏi đến hai người.

Đinh Đang thấy bên bàn lớn có đến mười tám mười chín người trong đó có đến ba người đàn bà không phải vào hạng thiếu nữ mà nhan sắc cũng tầm thường. Bọn khách này đều giắt binh khí trong mình, nói tiếng thổ âm ở Liêu Đông. Họ uống rượu bằng bát to, miệng nghiến ngấu nhưng miếng thịt lớn. Người nào cũng lộ vẻ kiêu hùng, thì nghĩ bụng:

- Bọn người giang hồ này nếu không phải ở trong tiêu cục thì cũng là hào khách lục lâm.

Nàng đảo mắt nhìn qua một lát rồi không để ý đến nữa, bụng bảo dạ:

- Ta cùng Thiên ca sóng vai đi đường lại cùng ngồi bàn ăn uống kể ra còn

khoái hơn bọn họ nhiều.

Lòng nàng đã hí hửng nên dù không thấy điếm tiểu nhị đến hỏi han, mà cũng không lấy làm bực tức.

Bỗng nghe ngoài cửa có người lên tiếng:

- Hay lắm! Có đủ rượu thịt mà lão gia lại đang đói đây!

Thạch Phá Thiên nghe giọng nói rất quen. Chàng nhìn ra thấy một lão già đang rảo bước tiến vào.

Lão chính là Đinh Bất Tứ.

Thạch Phá Thiên giật mình kinh hãi la thầm:

- Hỏng bét rồi!

Chàng ngoảnh đầu nhìn vào trong không dám đối diện với lão.

Đinh Đang khẽ nói:

- Thúc công tiểu muội đã đến đó! Thiên ca đừng ngó y để tiểu muội cải trang đã.

Nàng nói xong không chờ Thạch Phá Thiên trả lời đã chuồn thẳng vào hậu đường.

Đinh Bất Tứ thấy bốn bàn góc bỏ trống, mà lão không vào ngồi lại ngồi xuống ghế dài bằng gỗ mộc ở gian giữa. Vai bên trái lão huých đại hán ngồi đấy lui ra.

Đại hán tức giận cũng dùng sức hất lại. Gã nghĩ bụng:

- Lão già này được mấy hơi mà chịu đựng được cái huých của ta? Tất lão phải ngã kềnh. Ngờ đâu gã vừa đụng đến mình Đinh Bất Tứ thì bị một luồng kình lực vô cùng mãnh liệt hất ngược lại khiến gã ngồi không vững, đít phải nhổm lên, người cũng xiêu đi.

Đinh Bất Tứ vội đưa tay trái kéo gã lại nói:

- Đừng khách sáo làm chi! Chúng ta ngồi cả xuống đây!

Lão cố kéo lại gã đại hán mới khỏi ngã. Đại hán tức giận mặt xám xanh, nhưng không biết làm thế nào.

Đinh Bất Tứ vẫn khôi hài:

- Nào xin mời! Chúng ta bất tất phải khách sáo nữa.

Lão bưng bát rượu lên ngửa cổ uống một hơi cạn sạch. Lão lại cầm đũa của người khác gắp một miếng thịt bò to tướng cho vào mồm nhai nghiến ngấu ra vẻ rất ngon lành.

Những người ngồi trên ba bàn đều không biết lão là ai? Nhưng thấy đại hán kia nội ngoại công phu vào hạng thượng thừa mà bị lão huých suýt nữa ngã lăn, thì đủ biết lai lịch lão này không phải tầm thường.

Đinh Bất Tứ một mình vừa uống vừa ăn ra vẻ khoan khoái. Cả ba bàn đến mười tám, mười chín người đều dừng lại không ăn uống nữa, giương mắt nhìn lão.

Đinh Bất Tứ hỏi:

- Sao các vị lại ngồi ỳ ra đấy mà không ăn nhậu đi?

Rồi lão vồ cả lấy bát rượu trước mặt lão già gầy nhom và thấp lùn uống ừng ực một hơi hết nửa bát.

Đoạn lão vuốt râu hỏi:

- Thứ rượu này hơi cay quá phải không?

Lão ốm lùn nén giận hỏi lại:

- Xin cho biết quý tính đại danh tôn giá là gì?

Đinh Bất Tứ cười ha hả đáp:

- Các hạ không biết họ tên lão phu thì bảo lãnh đó giỏi cũng không đến đây rồi.

Lão già kia đáp:

- Bọn tại hạ sinh nhai ở miền Quan Đông, nên ít biết đến danh hiệu các bậc anh hùng hảo hán bên trong quan ải. Tại hạ là Liêu Đông Hạc Phạm Nhất Phi.

Đinh Bất Tử cười nói:

- Các hạ người đen thế kia chẳng giống Bạch hạc (hạc trắng) chút nào mà lại giống Ô nha (quạ đen) tưởng ngoại hiệu nên đổi Liêu Đông Nha là hơn.

Phạm Nhất Phi tức quá không nhịn được nữa, lớn tiếng quát:

- Chúng ta chưa từng quen biết nhau. Ta sở dĩ kính nể người là vì chòm râu bạc, không muốn tránh hơi làm chi, không ngờ ngươi lại ngạo mạn gia gia!

Một hán tử trung niên, thân hình cao lớn lên tiếng:

- Phải chăng lão già đó ở bang Trường Lạc.

Thạch Phá Thiên nghe họ nói đến ba chữ bang Trường Lạc đã sợ run. Bỗng chàng thấy Đinh Đang đầu đội mũ, mình mặc áo vải thâm, trá hình làm điếm tiểu nhị, trở ra đến bên chàng.

Thạch Phá Thiên rất đỗi ngạc nhiên. Chàng không hiểu trong lúc thảng thốt mà nàng lấy đâu ra được bộ quần áo này.

Đinh Đang tủm tỉm cười ghé tai chàng nói khẽ:

- Tiểu muội đã điểm ngã một tên tiểu nhị để lấy quần áo gã mặc vào, không cho Tứ gia gia nhận mình. Thiên ca! Để tiểu muội bôi mặt cho.

Dứt lời nàng giơ hai bàn tay đầy lọ chảo thoa vào mặt Thạch Phá Thiên khiến mặt chàng đen rất khó coi. Đoạn nàng lại tự bôi lên cả mặt mình.

Bao nhiêu tửu khách đang chú mục nhìn Đinh Bất Tứ, không ai để ý đến hai người giở trò ngoáo ộp.

Đinh Bất Tứ liếc mắt nhìn đại hán cao lớn tủm tỉm cười hỏi:

- Phải chăng chú là môn hạ Thanh Long môn ở Cẩn Châu? Chà! Chú nhỏ giỏi đấy! Chú ỷ có cây nguyên tiêu chín đoạn, nghênh ngang vào đất Trung Nguyên. Nhưng chú liệu đấy, khó lòng yên thân được đâu.

Hán sở này chính là Chưởng môn nhân Thanh Long môn ở Cẩn Châu tên gọi Phong Lương. Cây cửu Nguyên Tiêu là thứ binh khí gia truyền của hắn.

Phong Lương nghe Đinh Bất Tứ nói đến lai lịch môn hạ nhà mình thì cũng có ý mừng thầm, bụng bảo dạ:

- Lão này mới thấy cây Cửu Tiết nhuyễn tiên mình cài sau lưng, đã hiểu ngay lai lịch phái Thanh Long. Không ngờ ở Trung Nguyên cũng có người biết đến tiếng tăm môn phái mình. Hắn liền đáp:

- Tại hạ là Phong Lương ở Cẩn Châu, giữ chức Chưởng môn phái Thanh Long. Tôn tính đại danh lão gia là gì?

Đinh Bất Tứ vỗ bàn quát lớn:

- Tức chết đi được! Tức chết đi được! Tức chết đi được!

Lão nói luôn ba câu "Tức chết đi được!". Nhưng lão lại cười hô hố chẳng có vẻ chi là tức giận.

Mọi người không hiểu không hiểu câu lão nói "Tức chết đi được!" là ý làm sao?

Bỗng nghe lão lảm nhảm nói tiếp:

- Cửu Tiết nhuyễn tiên linh động phi thường, người ta cho nó là con rồng trong các thứ binh khí. Thật là một thứ khí giới khó luyện nhất để đi đến chỗ tinh diệu, nhưng bất luận là trường thương, đại kích, hay song đao, đơn kiếm, nó đều đỡ gạt được một cách rất linh diệu. Tức chết đi được! Tức chết đi được!

Phong lương càng sung sướng hơn, tự nhủ:

- Lão này xem chừng phục cây Cửu Tiết nhuyễn tiên của ta lắm. Vậy võ công của bản môn được lão là một bạn tri âm.

Hắn thấy Đinh Bất Tứ nói tiếp theo một hồi "Tức chết đi được!" Không hiểu liền hỏi:

- Tại hạ không hiểu vì lẽ gì mà lão gia nổi nóng?

Đinh Bất Tứ không thèm ngó mặt Phong Lương, lão ngửng đầu trông lên tường nhà, tự nói một mình:

- Lão gia thấy người vung côn, múa đao, hay gì đi nữa cũng không bực mình, nhưng hễ thấy kẻ nào cầm cây Cửu Tiết tiên là tức lộn ruột, không tài nào nhịn được. Mẹ kiếp! Anh em họ Bành ở Trường Sa sử Cửu Tiết tiên, lão gia cũng đánh cho nát đầu. Ở Tứ Xuyên có một tên quan võ họ Chương sử Cửu Tiết tiên, lão gia cũng đánh cho nát đầu. Một cô gái ở Phụng Dương tỉnh An Huy sử Cửu Tiết tiên, gia gia không muốn đánh đàn bà con gái, nên chỉ chặt hai tay để thị không lấy gì mà sử dụng thứ khí giới đặc biệt đó.

Mọi người nghe lão đều nói ngấm ngầm kinh hãi. Họ biết chừng lão này châm chọc Phong Lương. Tuy lão nói như kẻ điên khùng, nhưng không phải chuyện đùa. Câu chuyện anh em nhà họ Bành ở Trường Sa tức Bành Trấn Giang, Bành Trấn Hồ sử Cửu Tiết tiên bị hạ năm ngoái. Những người này ở Liêu Đông cũng đã nghe đồn.

Phong Lương căm tức sắc mặt xám xanh, tay cầm chuôi roi hỏi:

- Tại sao tôn giả lại riêng thù hằn những người Cửu Tiết tiên?

- Gia gia sao lại thù hằn người Cửu Tiết tiên ư?

Bỗng nghe lão thò tay vào bọc, tiếp theo mấy tiếng lách cách vang lên. Lão đã cầm tay một cây Nhuyễn tiên. Cây Nhuyễn tiên này ánh vàng lấp loáng cũng gồm có chia khúc, rõ ràng bằng vàng đúc. Đầu roi hình con rồng. Thân roi lại ẩn hiện nhiều màu sắc vì có khảm bạch kim cùng ngọc quý. Cây roi vung lên khí thế đã mãnh liệt vô cùng lại trông rất đẹp mắt.

Mọi người sợ run lẩm bẩm:

- Té ra chính lão cũng sử cây Cửu Tiết tiên.

Đinh Bất Tứ lại nói:

- Thằng nhỏ kia! Võ công chú chưa học được ba thành, đã ngang nhiên đeo kè kè bên cây Cửu Tiết tiên để ăn thua với người. Như vậy chẳng hoá ra là coi thường

những người sử Cửu Tiết tiên lắm ư? Gia gia đã nghe nói ở Cẩm Châu, miệt Quan Đông có bang Thanh Long. Mẹ kiếp! Bang này đã bảy tám đời đều sử Cửu Tiết tiên của tổ tiên truyền lại. Gia gia đang muốn đến tận nơi giết sạch cả lò cả lũ nhà nó cho bõ tức. Nhưng đất Quan Đông rét quá, gia gia ngại đường xa ngàn dặm nên chưa biết đến mà thôi. Khéo sao, thằng lõi lại đắt Cửu Tiết tiên lần mò vào Trung Nguyên! Sao không tự xử đi? Còn chờ gì nữa?

Bây giờ Phong Lương mới hiểu: Vì lão này sử Cửu Tiết tiên, nên không muốn cho ai cũng sử thứ khí giới như của lão. Thế thì lão ngang chướng thiệt!

Phong Lương chưa kịp trả lời thì phia tây đã có người lên tiếng bằng một giọng sang sảng:

- Chà! May mà lần này lão không sử đơn đao.

Đinh Bất Tứ đưa mắt nhìn người vừa nói đó thì thấy hắn mặt vuông chữ điền, bộ râu quai nón che kín già nửa mặt. Thật là một cái mặt nhiều lông lá hơn là da thịt. Lão hỏi lại:

- Ta sử đơn đao thì sao?

Hán tử râu quai nón đáp:

- Ngươi sử đơn đao, thấy gia gia ngang ngạnh cũng sử đơn đao, tất nổi hung giết gia gia. Ngươi giết được gia gia nhưng còn hàng ngàn người khác sử đơn đao, chẳng lẽ ngươi cũng giết cả hay sao?

Hán tử nói xong rút đao ở sau lưng ra đánh soạt một tiếng, cắm phập xuống mặt bàn. Thanh đao này sắc vàng sắc tía, sống dày lưỡi mỏng. Chuôi đao đeo dây thao tía. Đao cắm xuống làm cả hai bàn phải rung động. Bát chén đụng chạm nhau loảng xoảng không ngớt. Như vậy đủ tỏ thanh đao này rất trầm trọng, và nội lực hán tử thực là ghê gớm.

Nguyên hán tử này là Tử Kim Đao Lã Chính Bình, Chưởng môn Khoái Đao môn trên núi Trường Bạch.

Bỗng nghe tiếng sột soạt, Đinh Bất Tứ thu tiên lại, thò tay vào bọc. Tay trái cong đi một cái đã rút được thanh đao của hán tử cầm lấy hỏi:

- Nếu gia gia sử đao thì làm sao? Ồ! Không phải! Tức chết đi được! Tức chết đi được!

Đơn đao là một thứ binh khí rất tầm thường trong võ lâm. Trong bọn mười chín người này thì có đến mười một người cài đao. Họ thấy Đinh Bất Tứ cướp đao một cách rất mau lẹ thì thẩy đều kinh hãi. Họ không bình tĩnh được nữa. Ai nấy tay đều nắm chuôi đao.

Đinh Bất Tứ lại nói:

- Ngoại hiệu của gia gia là Nhất Nhật Bất Quá Tứ, mà tại đây những mười một thằng giặc non sử đơn đao, lại thêm một gã sử Cửu Tiết tiên, tổng cộng là mười hai, vậy gia gia phải chia làm ba ngày mới giết hết.

Mọi người nghe lão tự xưng là Nhất Nhật Bất Quá Tứ, bỗng có tiếng la:

- Lão là Đinh Bất Tứ!

Đinh Bất Tứ cười ha hả nói:

- Bữa nay gia gia chưa giết ai. Vậy có thể hạ sát được bốn thằng giặc con. Những gã nào tình nguyện thì báo danh đi. Nếu còn không thế, thì chỉ có cách thằng lõi sử Cửu Tiết tiên ngoan ngoãn dập đầu lạy mười lạy kêu "binh binh" và hô ba tiếng: "Hảo gia gia!", ta sẽ tha cho không giết.

Bỗng nghe có tiếng người cười gằn rồi bốn người đứng phắt dậy bước rảo ra ngoài cửa quán. Ngoài cửa bốn người đứng thành hàng chữ nhất. Ngoài Phong Lương, Phạm Nhất Phi, Lã Chính Bình còn một người đàn bà đứng tuổi.

Người đàn bà này không cầm binh khí. Ra đến ngoài cửa, y lật hai bức xiêm là một cái. Hai hàng đoản đao sáng loáng chỉ vào đai lưng thêu hoa, cả thảy đến quá ba chục lưỡi. Lưỡi đao cũng chỉ dài chừng nửa thước.

Phạm Nhất Phi tay trái cầm đôi Phán Quan bút dõng dạc lên tiếng hỏi:

- Tại hạ là Liêu Đông Hạc Phạm Nhất Phi, Chưởng môn Hạc Bút môn cùng Thanh Long chưởng môn Lương Phong, Khoái Đao chưởng môn Lã Chính Bình, Hàn Mai nữ trang chủ Phi Hoàng Đao Cao Tam nương tử dẫn môn hạ đi hội ước từ Quan Đông vào tới Trung Nguyên. Bốn môn phái ở Quan Đông trước đã không thù sau lại không oán với Đinh lão gia tử, mà sao lão gia lại kiếm chuyện rắc rối nhục mạ?

Đinh Bất Tứ ngoảnh đầu nhìn Cao Tam nương tử hồi lâu rồi nói:

- Không đẹp. Chẳng ưa nhìn chút nào.

Đinh Bất Tứ vừa nói mấy câu này vừa đưa mắt nhìn Cao Tam nương tử lắc đầu lia lịa dường như cho những chữ dùng chưa đủ diễn tả hết vẻ xấu xa của mụ mà lão chẳng được chỗ nào ưng ý.

Mọi người thấy vẻ mặt cùng thái độ khả ố đều biết là lão chê bai Cao Tam nương tử để kiếm chuyện.

Cao Tam nương tử tính nóng như lửa. Một là mụ có bản lãnh kinh người, hai là phụ thân, bố chồng cùng sư phụ cả ba người đều là những nhân vật rất có quyền thế trong võ lâm ở Quan Đông, bà là Hàn Mai trang có ruộng tốt hàng muôn khoảnh, lại có đủ trường đua ngựa thành trương diễn võ, cùng rừng núi không biết bao nhiêu mà kể. Vì thế tuy mụ là một quả phụ song lừng lẫy tiếng tăm và địa vị đứng vào hàng thượng thừa ở đất Quan Đông. Bất luận Bạch đạo hay Hắc đạo và từ quan chí dân, ai cũng nhường nhịn mụ.

Đinh Bất Tứ buông những lời càn rỡ ngạo mạn mà suốt đời mụ chưa từng nghe thấy chẳng bao giờ mụ bị khinh nhờn như bữa nay.

Hơn nữa Cao Tam nương từ hồi còn nhỏ tuổi cũng khá nổi tiếng là người đẹp trong võ lâm ở Quan Đông. Hiện nay mụ sấp sỉ tứ tuần, tuy tuổi thanh xuân đã quá lứa, nhưng mụ quyết không để ai dị nghị đến dung nhan của mình.

Phong tục đất Quan Đông rất thuần hậu. Đàn bà con gái thăng trầm thuỳ mị. Khen đẹp trước mặt họ còn không được, huống chi là lời nói suồng sã lã lơi.

Cao Tam nương từ tức giận sắc mặt lợt lạt. Mụ lớn tiếng gọi:

- Đinh Bất Tứ! Ngươi hãy ra đây!

Đinh Bất Tứ khệnh khạng ra ngoài cửa điếm hỏi:

- Bốn người các ngươi ra đây cả rồi phải không?

Đột nhiên ánh bạch quang loá mắt. Năm lưỡi phi đao chìa ra trên dưới tả hữu phóng tới. Còn lưỡi phi đao thứ năm vọt lại càng lẹ hơn. Những lưỡi phi đao tuy ngắn mà đao phong rít lên rùng rợn chẳng kém gì kinh phong phát ra bởi trường kiếm đại đao.

Đinh Bất Tứ thét lên:

- Người không đẹp mà đao pháp rất đẹp!

Lão thò tay phải vào trong bọc móc ra một cây Cửu Tiết nhuyễn tiên. Ánh vang vừa lấp loáng, bốn lưỡi phi đao đã bị gạt rớt xuống.

Đinh Bất Tứ thấy lưỡi phi đao thứ năm bay vù vù đến trước mặt, lão liền phô trương tài nghệ hã miệng ra cắn lấy lưỡi phi đao.

Phong Lương, Phạm Nhất Phi và Lã Chính Bình thấy thế không khỏi run sợ. Chúng đều cầm binh khí đánh vào hai cạnh sườn Đinh Bất Tứ.

Đinh Bất Tứ nghiêng người né tránh lưỡi đao của Lã Chính Bình chém tới, phóng cước đá vào cổ tay Phạm Nhất Phi khiến cho hắn phải thu Phán Quan bút về. Ánh vàng trong tay lão thiên về gạt cây Nhuyễn tiên của Phong Lương.

Phong Lương vừa ra khỏi ngoài cửa điếm đã để hết tinh thần phòng bị. Hắn biết rằng lão này thực ra chỉ chú trọng đến mình hơn hết, còn những người kia chỉ là phần phụ hoạ. Hắn thấy cây Nhuyễn tiên của Đinh Bất Tứ quét tới liền rung tay một cái dựng đứng cây roi lên.

Cây Nhuyễn tiên của Phong Lương khác nào một cây trường thương nhằm đâm thẳng vào ngực Đinh Bất Tứ.

Hắn ra chiêu "Tứ Di Tân Phục" này là thương pháp sử trường thương. Hắn vận chân lực vào cây Nhuyễn tiên để nó thành cứng như cây thường.

Ta vẫn biết thương pháp này của phái Thanh Long ở Cẩm Châu vốn không phải tầm thường.

Phong Lương biết đối phương là một tay kình địch nên vừa động thủ đã thi triển tuyệt kỹ ngay.

Đinh Bất Tứ khen rằng:

- Thằng giặc con bản lĩnh khá đấy.

Lão vươn tay phải ra định bắt lấy đầu roi của Phong Lương.

Phong Lương định giật mình kinh hãi vội thu roi về. Đinh Bất Tứ liền vươn tay dài ra định chụp lấy thì vừa lúc ấy Lã Chính Bình vung đao nhằm chém vào khuỷu tay Đinh Bất Tứ.

Đinh Bất Tứ vừa thu chưởng về thì vù một tiếng vang lên. Cao Tam nương tử lại vừa phóng ra một lưỡi phi đao.

Thấy bốn người giao thủ với nhau, Đinh Bất Tứ lập tức ngưng tiếng cười đùa cợt nhả, ngưng thần tiếp chiến. Cây Cửu Tiết nhuyễn tiên của lão múa lên thành một vùng ánh sáng vàng hộ vệ toàn thân. Lão nghĩ thầm trong bụng:

- Phen này mình phải gặp bản phái ở Quan Đông đều là những tay võ công thâm hậu, thế mà mình coi thường bọn họ. Giả tỉ cứ lấy một chọi một thì bốn người này mình coi chẳng thấm vào đâu, nhưng bọn họ liên thủ quần công thì mình phải cẩn thận.

Nguyên chuyến này bốn môn phái lớn ở Quan Đông cùng tới Trung Nguyên. Trước khi thượng bộ bốn Chưởng môn đã hội hợp ở Hàn Mai trang luyện tập hơn một tháng trời, nghiên cứu kỹ những ưu điểm và khuyết điểm về võ công bốn phái cùng là lúc lâm địch cứu viện lẫn cho nhau bằng cách nào. Công cuộc dự bị của họ quả nhiên hữu dụng. Họ vừa tới Giang Nam thì bốn người đã cùng sóng vai cự địch.

Lúc này Lã Chính Bình và Phạm Nhất Phi đánh xáp lá cà, còn Phong Lương sử Nhuyễn tiên chỉ hoặc tìm cơ hội để địch lại với cây Nhuyễn tiên của lão.

Cửu Tiết tiên đứng đằng xa để phóng phi đao, khiến cho Đinh Bất Tứ phải phân tâm né tránh.

Trong bốn người này thì chiêu số của Phạm Nhất Phi lão luyện hơn cả.

Lã Chính Bình có sức lực hùng mạnh. Mỗi nhát đao của hắn nặng tới tám chín chục cân.

Thạch Phá Thiên cùng Đinh Đang đứng ở phía sau mọi người coi họ chiến đấu.

Sau khi qua lại ba bốn chục chiêu, bỗng thấy Lã Chính Bình cùng Phạm Nhất Phi đồng thời tấn công.

Đinh Bất Tứ vung roi lên để gạt hai người ra.

Phong Lương liền phóng roi quất vào chỗ sơ hở của lão.

Đinh Bất Tứ đang cúi đầu xuống.

Bỗng nghe đánh véo một tiếng. Hai lưỡi phi đao phóng tới nơi.

Giữa lúc hoang mang, lão vội ngửa người về phía sau.

Hai lưỡi phi đao lướt qua bên cổ họng chỉ còn cách chừng vài tấc.

Quần hùng Quan Đông thoát hiểm trong trường hợp nào

Đinh Bất Tứ tuy trốn khỏi, nhưng chòm râu đóm bạc cũng bị phi đao hớt mất mấy chục sợi. Những sợi râu này bay phất phới trước mặt lão.

Mười mấy người đứng bên cửa điếm theo dõi cuộc chiến đấu đều lớn tiếng hoan hô:

- Phép liệng phi đao của Cao Tam nương tử thật là tuyệt diệu!

Đinh Bất Tứ ngấm ngầm kinh hãi trong lòng, lão lẩm bẩm:

- Bản lãnh mụ này đáo để thiệt! Nếu không hạ độc thủ ngay thì e rằng bữa nay mình phải thất bại chua cay.

Lão hú lên một tiếng dài, vung cây Cửu Tiết nhuyễn tiên ra.

Trong làn bóng roi dày đặc, tay trái lão thi triển "Cầm Nã thủ pháp". Cây Nhuyễn tiên đánh ra ngoài xa, còn tay trái tấn công nơi gần bên mình. Chỉ một tay lão cũng đủ làm chỗ Lã Chính Bình cùng Phạm Nhất Phi phải đón đỡ nhiều hơn là tấn công.

Tiếng hoan hô của bọn đệ tử bốn môn phái lớn tại Quan Đông vừa dứt, bây giờ trong lòng họ lại cực kỳ hồi hộp.

Đinh Bất Tứ thi triển "Cầm Nã thủ pháp", Thạch Phá Thiên chăm chú theo dõi rất lấy làm thích thú. Những thủ pháp này lão đã truyền thụ cho chàng ở ngay trên thuyền. Có điều bữa đó chàng chưa hiểu nhiều về đạo lý võ học, chỉ ngốn cho thuộc lòng chiêu thức chứ không biết đường vận dụng.

Mấy hôm nay song thân luyện kiếm pháp cho chàng. Dĩ nhiên chàng tiến bộ rất nhiều về kiếm thuật. Kiếm thuật đã tinh thông thì những môn khác cũng am hiểu hơn, về quyền cước cũng nhập tâm được nhiều. Chàng thấy rõ những chiêu chụp, bổ, móc, đánh của Đinh Bất Tứ đều linh diệu, độc địa thì vừa kinh hãi vừa mừng thầm.

Năm người đang chiến đấu đến chỗ hăng say, đột nhiên Đinh Bất Tứ vươn tay ra chụp vào bả vai của Lã Chính Bình.

Lã Chính Bình vội xoay đao lại hớt vào tay Đinh Bất Tứ.

Đinh Bất Tứ thừa cơ phóng chưởng đánh trúng vào mặt Lã Chính Bình rồi thuận đà lướt bàn tay xuống cướp lấy thanh Tử Kim đao của hắn.

Nếu lão đánh trúng một đòn nữa thì Lã Chính Bình tất nhiên phải vỡ sọ.

Thạch Phá Thiên không để nỡ để cho một đại hán mạnh như rồng như cọp bị đánh chết. Chàng vội la lên:

- Lão sắp đánh vào mặt tôn giá đó.

Nội lực chàng đầy rẫy. Tiếng chàng la tuy ở giữa đám khí giới choang choảng mà mọi người đều nghe thấy rất rõ ràng.

Lã Chính Bình là tay võ nghệ cao cường. Hắn nghe thấy tiếng Thạch Phá Thiên la hét liền tỉnh ngộ ngay. Trong lúc vội vàng, thanh đao rời khỏi tay, người hắn lăn xuống đất mấy vòng. Tuy hắn biến chiêu thần tốc nhưng trước mặt cũng bị chưởng phong của Đinh Bất Tứ quạt vào, cơ hồ ngạt thở. Mặt hắn còn rát như bị dao khứa, đau đớn vô cùng.

Lã Chính Bình lăn lộn ra xa mấy trượng rồi nhảy vọt lên. Toàn thân dính đầy đất cát, trống ngực đánh thình thình. Thật là một phen hú vía hắn chỉ sát cái chết chừng sợi tóc, nếu hắn không được người đứng ngoài nhắc nhở thì không tài nào tránh thoát phát chưởng ghê hồn của Đinh Bất Tứ.

Lã Chính Bình lăn ra ngoài vòng chiến, thì Phạm Nhất Phi lại gặp mấy lần nguy hiểm.

Lã Chính Bình hít mạnh một hơi, la lên:

- Quẳng đao cho ta!

Đệ tử của hắn lập tức quẳng đao tới.

Lúc này cây Kim tiên của Đinh Bất Tứ quấn lấy cây Nhuyễn tiên của Phong Lương. Đinh Bất Tứ vận nội lực giật mạnh một cái kéo Phong Lương lại rồi quay ra nói với Lã Chính Bình.

Lã Chính Bình vội xoay đao né tránh.

Thạch Phá Thiên bỗng thét lên:

- Anh họ Phạm phải cẩn thận! Lão chụp vào yết hầu đấy!

Phạm Nhất Phi giật mình. Hắn không kịp suy nghĩ gì nữa, vội đưa cặp Phán Quan bút hộ vệ yết hầu.

Quả nhiên Đinh Bất Tứ vươn năm ngón tay đồng thời chụp tới. Xẹt một tiếng năm ngón tay của lão lướt qua yết hầu Phạm Nhất Phi cũng chỉ còn cách cái chết chừng một ly.

Thạch Phá Thiên kêu lên hai lần cứu được hai mạng người. Bọn quần hào đất Quan Đông ai cũng cảm kích quay lại nhìn chàng thì thấy mặt chàng trát đầy lọ chảo, tỏ ra chàng không muốn để mọi người thấy mặt mình.

Đinh Bất Tứ lớn tiếng thóa mạ:

- Mẹ kiếp! Quân Cẩu Tạp Chủng nào lắm miệng thế? Có giỏi thì ra đây tỷ đấu với gia gia.

Thạch Phá Thiên nhìn Đinh Đang lè lưỡi ra nói:

- Lão nhận ra rồi!

Đinh Đang nói:

- Ai bảo Thiên ca lắm miệng? Có điều gia gia thóa mạ Cẩu Tạp Chủng chỉ vì quen miệng chưa chắc đã phải là nhận biết Thiên ca.

Lúc này Lã Chính Bình cùng Phạm Nhất Phi liên tục đánh mấy chiêu liền. Cao Tam nương tử cũng phóng phi đao hỗ trợ.

Phong Lương cũng rút được Nhuyễn tiên ra rồi. Thế là năm người lại chiến đấu một trận ác liệt.

Đinh Bất Tứ nóng ruột muốn biết kẻ nào đã đứng ngoài chỉ điểm để làm trở ngại cho cuộc chiến thắng của lão. Lão càng ra tay đánh tới tấp.

Thạch Phá Thiên một là lòng dạ thiện lương, hai là tuổi trẻ hiếu sự. Mỗi khi chàng thấy bọn Lã Chính Bình gặp phải nguy cơ, lại lên tiếng cảnh tỉnh nhắc nhở họ.

Trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, chàng đã cứu Lã Chính Bình ba lần, Phạm Nhất Phi bốn lần, Phong Lương ba lần.

Có lần Đinh Bất Tứ đánh đòn nguy hiểm cây Kim tiên vọt ra khỏi tay, tung người nhảy xổ vào Cao Tam nương tử. Cũng may được Thạch Phá Thiên nói toạc ra: đó là chiêu "Thiên Mã Hành Không" nên Cao Tam nương tử mới tránh thoát, nhưng vai bên phải mụ cũng bị trúng ngón tay của Đinh Bất Tứ quất trúng làm cánh tay mặt mụ không giơ lên được nữa.

Cao Tam nương tử bản lãnh thật là ghê gớm. Tay phải mụ bị mất kình lực rồi, lập tức mụ dùng tay trái rút đoản đao liệng ra vun vút. Hai lưỡi phi đao chia ra bắn tới Phong Lương và Lã Chính Bình. Đồng thời lão nhảy vọt lên không. Cây Nhuyễn tiên từ trên không đánh xuống.

Cao Tam nương tử cong người đi tránh khỏi Nhuyễn tiên.

Bỗng nghe mọi người lớn tiếng la hoảng tiếp theo mụ thấy đỉnh đầu mình bị giật mạnh, người không đứng vững bay vọt lên không.

Nguyên cây Nhuyễn tiên của Đinh Bất Tứ quấn được búi tóc của Cao Tam nương tử rồi hất người mụ lên không.

Bọn Phong Lương ba người kinh hãi vô cùng.

Bốn môn phái ở Quan Đông có mối liên quan mật thiết khi vui mừng hay lo âu. Trong bọn cả bốn người hợp lực với nhau còn bị đối phương bức bách nguy hiểm vô cùng, nên Cao Tam nương tử gặp nạn thì ba người kia rất bị nguy khốn, khó lòng tránh thoát.

Ba người liền liều mình nhảy xổ vào tấn công Đinh Bất Tứ.

Đinh Bất Tứ hít một hơi chân khí. Bốp một tiếng. Lưỡi phi đao lão ngậm trong miệng nhằm thổi vào họng Cao Tam nương tử. Tay trái lão nào chụp, nào đánh, nào móc, chỉ trong chớp mắt phóng liền những chiêu ác liệt khiến cho ba người nhảy xổ vào tiếp cứu lại phải lùi ra.

Cao Tam nương tử người còn lơ lửng trên không, khó lòng tránh khỏi lưỡi đao của đối phương. Mụ chớp mắt lẩm bẩm:

- Bọn giặc cướp chết vì phi đao của ta ít ra là bảy tám chục người. Bữa nay ta gặp báo ứng kể cũng là muộn. Có điều mình không ngờ lại mất mạng dưới lưỡi phi đao của chính mình.

Cây Nhuyễn tiên của Đinh Bất Tứ quấn được hai mũi phi đao rồi chia ra bắn vào Phong Lương cùng Lã Chính Bình lướt qua bên mình Thạch Phá Thiên. Chàng thấy tình thế nguy cấp, muốn lên tiếng nhắc nhở nhưng không thể kịp được. Chàng liền vươn tay ra bắt lấy hai lưỡi phi đao rồi tiện tay liệng ra.

Choang một tiếng! Một lưỡi đụng vào phi đao đang bắn tới bụng Cao Tam nương tử. Còn lưỡi kia hớt đứt mái tóc của mụ bị Nhuyễn tiên cuốn giữ. Sự kiện xảy ra đột ngột và kỳ ảo vô cùng. Cao Tam nương tử từ trên mấy trượng cao rớt xuống chân mụ vừa chạm đất đã vội nhảy tung lên mấy trượng, mặt mụ kinh hãi thất sắc.

Những người đứng coi cũng khiếp hãi ngây người giương mắt theo dõi quên cả reo hò.

Diễn biến này đến Đinh Bất Tứ cũng phải kinh ngạc. Lão nghĩ bụng:

- Bên ngoài đã có tay cao thủ ghê gớm đến thế quyết tình ngăn trở công việc mà mình không thu thập hắn đi thì khó lòng hạ được bọn Phong Lương.

Lão nghĩ vậy liền quay lại thét lớn:

- Ông bạn nào làm trở ngại công việc của ta thế? Có giỏi thì ra mặt đấu với ta ba trăm hiệp, nếu cứ giấu đầu, hở đuôi như vậy thì đâu đáng là hảo hán?

Lão trợn mắt lên nhìn Thạch Phá Thiên, mặt chàng bôi lọ chảo nên lão không nhận ra.

Lão nghe Thạch Phá Thiên phá hỏng kế hoạch của mình luôn mấy lần, dường như mỗi chiêu thức của mình đã bị đối phương biết trước, vừa rồi hai lưỡi phi đao đối phương đưa tay ra bắt đúng chưa lấy gì làm kỳ nhưng nội lực hắn đẩy được lưỡi phi đao của lão thì thật là phi thường. Hai lưỡi đao bị bay ra xa ngoài mấy trượng, không còn thấy tông tích đâu nữa. Đinh Bất Tứ tuy bản tính cao ngạo nhưng cũng tự biết kình lực của đối phương còn cao thâm hơn mình, nên lão không tự xưng là gia gia và gọi đối phương là tiểu tử nữa.

Thạch Phá Thiên đang lúc mải cứu người, chàng không kịp suy tính kỹ, rút bừa song đao ra, ngẫu nhiên thành công. Chàng vừa kinh hãi, vừa mừng vui. Chàng thấy Đinh Bất Tứ hau háu nhìn mình chất vấn quên cả Đinh Đang cũng bôi mặt đen sì đứng bên mình. Chàng rụt rè lên tiếng:

- Tứ gia gia! Cháu là… Đại Tống Tử (cái bánh chưng) đây mà.

Đinh Bất Tứ ngẩn người ra một chút rồi cười ha hả nói:

- Ha ha! Ta ngỡ là ai, té ra là Đại Tống Tử.

Lão nghĩ bụng:

- Thằng lõi này đã học võ công của mình, trách nào gã thằng nói huỵch toạc ra được. Như vậy chẳng có chi là lạ.

Lão hết kinh hãi, liền nổi cơn tức giận, quát mắng:

- Thằng giặc con kia! Sao ngươi lại can thiệp vào việc của gia gia?

Lão vung roi lên nhằm đánh vào đầu Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên mượn luồng kình phong của cây Nhuyễn tiên nhảy tung người lên lảng tránh.

Đinh Bất Tứ đánh một đòn không trúng lại càng thêm tức giận. Lão đánh luôn ba tiên veo véo theo thế liên hoàn nhưng cũng đều bị Thạch Phá Thiên tránh khỏi một cách nhàn nhã thong dong.

Lão biết đâu Thạch Phá Thiên sau khi luyện được nội công cao cường tuyệt

đỉnh thì bao nhiêu chiêu thức các môn võ dưới mắt chàng đều thành tầm thường.

Thạch Phá Thiên đã am hiểu hết thảy thì chuyện chống đối trở nên không còn đáng kể. Song thấy Đinh Bất Tứ đang cơn nóng giận, chàng không khỏi có ý khiếp sợ, nên chỉ né tránh chứ không trả đòn.

Đinh Bất Tứ ngấm ngầm kinh hãi, lẩm bẩm:

- Công phu Nhuyễn tiên, ta chưa dạy qua mà sao gã cũng đã biết rõ nhiều chiêu số?

Lão sử Nhuyễn tiên mỗi lúc một mau lẹ hơn. Chớp mắt bóng roi thành một đám mây vàng bao phủ quanh người Thạch Phá Thiên.

Những người đứng bên thấy Thạch Phá Thiên đứng trong vòng bóng roi tránh Đông né Tây cực kỳ nguy hiểm, nhiều lúc chỉ chừng sợi tóc.

Thạch Phá Thiên tự hỏi:

- Tại sao Đinh tứ gia lại không đánh mình thật sự? Chẳng lẽ lão có ý trêu cợt mình, chỉ để cây Nhuyễn tiên lướt qua bên cạnh chứ không có ý đánh trúng vào người?

Chàng có biết đâu rằng Đinh Bất Tứ đã thi triển đến mười thành công phu mà thủy chung vẫn sai mục đích không đụng được vào người chàng.

Đinh Đang vốn biết vị thúc tổ phụ này rất lợi hại. Nàng thấy lão chuyển động thần oai, tựa hồ mỗi một chiều đều định đánh cho trượng phu mình đến gân tan xương gãy.

Nàng càng theo dõi càng thấy trong lòng hồi hộp, liền la lên:

- Thiên ca! Mau mau trả đòn đi không thì hỏng bét!

Mọi người cố nghe rõ thanh âm trong trẻo của một cô gái hô hoán mà lại phát ra từ miệng một gã điếm tiểu nhị, ai nấy lấy làm kinh dị.

Thạch Phá Thiên tự nhủ:

- Làm sao mà hỏng bét? Phải rồi! Bữa trước mình cùng các vị đạo trưởng chùa Thượng Thanh động thủ. Hôm ấy mình cột một tay lại, họ cho là mình coi thường nên sinh lòng căm tức. Mẫu thân cùng thường dặn: Khi cùng người động thủ ra chiêu điều tối kỵ là coi thường đối phương. Mình đánh thắng người thì không sao, nhưng ngôn ngữ cử chỉ tỏ ý khinh nạn tức là khiến cho đối phương phải chịu nhục nhã rồi gây thù kết oán. Bây giờ mình chỉ né tránh chứ không trả đòn cũng là coi thường Đinh tứ gia.

Thạch Phá Thiên nghĩ vậy liền vung cả hai tay ra chụp xuống trước ngực Đinh Bất Tứ. Chiêu thức chàng thi triển đây là một trong mười tám đường "Cầm Nã thủ pháp" mà Đinh Đang đã truyền thụ cho.

Đã là môn võ công tổ truyền của nhà họ Đinh thì Đinh Bất Tứ làm gì chẳng biết? Có điều nội lực Thạch Phá Thiên cực kỳ thâm hậu. Bất luận là móc, là chụp, chiêu nào cũng phát ra kình phong rít lên veo véo, uy mãnh khôn lường.

Đinh Bất Tứ kinh hãi la thầm:

- Mình gặp quỷ rồi! Mình gặp quỷ rồi!

Hai bên tiếp đấu mười hai chiêu rồi, Thạch Phá Thiên xoay tay lại chụp, chàng sử biến chiêu thứ năm là "Phụng Vĩ Thủ" thì nắm được ngọn cây Hoàng Kim nhuyễn tiên.

Đinh Bất Tứ vận động nội lực để giựt lại mà không nhúc nhích được chút nào. Lão quát to lên một tiếng rồi vận hết sức bình sinh đem toàn lực kéo lùi về phía sau. Lão nghĩ bụng:

- Mình đã tuyên bố không cho người ta sử Cửu Tiết tiên mà để cho thằng lõi hậu sinh đoạt mất Cửu Tiết tiên của chính mình thì còn làm người thế nào được nữa?

Lão nghĩ vậy nên lúc tranh đoạt, bao nhiêu khớp xương trong mình bật lên tiếng răng rắc vì lão đã phát huy công lực đến tột độ.

Thạch Phá Thiên thấy lão quyết tình vận nội lực để đoạt lại Nhuyễn tiên thì bụng bảo dạ:

- Lão đã muốn giựt binh khí về, mình buông tay ra trả lại là xong.

Chàng vừa buông tay thì những tiếng binh, rắc rắc vang lên. Người Đinh Bất Tứ bật ngửa về phía sau đụng vào bức vách phạn điếm làm đổ mất nửa bức. Bức tường đổ xuống khiến cho bàn ghế bát đĩa vỡ nát vô số.

Tiếp theo bốn tiếng rú thê thảm. Một tên đệ tử Quan Đông và ba người thường bị ngã lăn ra, sau lưng máu chảy đầm đìa.

Thạch Phá Thiên vội chạy lại coi thì thấy bốn người lưng trúng vào mảnh bát hoặc đâm vào đầu đũa. Còn Đinh Bất Tứ không biết biến đâu mất rồi.

Nguyên lão biết mình không địch nổi. Đang cơn tức giận mà không có chỗ để phát tiết. Tiện tay lão nắm lấy mấy mảnh bát vỡ và đũa tre phóng trúng bốn người.

Bọn Phạm Nhất Phi, Tiết Tiêu toan lại nâng đỡ bốn người kia lại, nhưng chúng đã bị đánh trúng yếu huyệt nên tắt thở cả rồi.

Mọi người thấy Đinh Bất Tứ hung ác như vậy đều không khỏi kinh hãi. Họ cùng nghĩ rằng: nếu không có Thạch Phá Thiên trượng nghĩa ra tay thì lúc này bốn xác chết nằm dưới đất không phải là bốn người này mà là bốn vị Chưởng môn. Họ liền hướng về Thạch Phá Thiên sụp xuống lạy, đồng thanh hỏi:

- Thiếu hiệp hoài bão nghĩa cả. Ơn đức này vĩnh viễn không quên. Xin thiếu hiệp cho hay danh tính đại danh.

Thạch Phá Thiên đã được mẫu thân chỉ điểm về nghi tiết giang hồ. Chàng cũng sụp xuống lạy đáp lễ rồi nói:

- Không dám, không dám! Câu chuyện nhỏ mọn này có kể hà tất các vị để tâm? Tại hạ họ Thạch tiện danh là Trung Ngọc.

Tiếp theo chàng lại thỉnh giáo tính danh bốn vị trong các môn phái. Bọn Phạm Nhất Phi xưng danh xong lại hỏi đến tên họ Đinh Đang. Thạch Phá Thiên liền đáp:

- Y là Đinh Đang và là…

Chàng nói đến đây ấp úng rồi đỏ mặt lên không nói thêm nữa.

Bọn Phạm Nhất Phi đều là tay lịch duyệt nghĩ ngay đến một đôi thanh niên nam nữ hóa trang để kết bạn đồng hành dĩ nhiên họ không khỏi có chỗ bẽn lẽn khó nỗi phô bày.

Mọi người thấy Thạch Phá Thiên ra chiều hổ thẹn cũng không hỏi nữa. Đinh Đang nói:

- Chúng ta đi thôi!

Thạch Phá Thiên đáp:

- Phải phải!

Chàng chắp tay từ biệt mọi người

Bọn Phạm Nhất Phi không ngớt lời cảm tạ bảo nhau đưa chân hai người đến ngoài thị trấn. Họ còn muốn thỉnh giáo sư phụ Thạch Phá Thiên là ai, nhưng thấy Đinh Đang không ngớt ra mắt ra hiệu cho chàng, hiển nhiên nàng không muốn người ngoài quấy nhiễu nữa. Họ liền đồng thanh nói một câu:

- Ơn đức của Thạch thiếu hiệp, kiếp này khó lòng báo đáp. Rồi đây thiếu hiệp có điều gì sai khiến thì bọn anh em Quan Đông chúng tôi có phải nhảy vào đống lửa cũng không từ nan.

Thạch Phá Thiên nhớ lại lời mẫu thân chỉ giáo về cách đối đáp. Chàng liền lên tiếng:

- Chúng ta đều là bạn hữu trong võ lâm, đương nhiên có nghĩa vụ giúp đỡ lẫn nhau. Các vị khách sáo như vậy khiến cho tiểu đệ rất lấy làm xấu hổ. Bữa nay được kết bạn với các vị tiểu đệ thiệt là mừng rỡ khôn xiết!

Bọn Phạm Nhất Phi được chàng cứu mạng cho trong lòng đã muôn phần cảm kích, bây giờ lại thấy chàng tuổi trẻ, võ công cao cường, bản tính khiêm nhường lại càng bội phục, trong quyến luyến không muốn chia tay.

Đinh Đang nghe chàng ăn nói lịch sự thì lòng mừng hớn hở tự nhủ:

- Ai bảo Thạch lang của ta là chàng ngốc?

Đầu óc chàng mỗi ngày một thêm sáng suốt. Nàng đã khoan khoái trong lòng thì nỗi hân hoan lộ ra ngoài mặt. Có điều một thiếu nữ xinh tươi mà mặt mũi lọ lem lại mặc quần áo đầy dầu mỡ. Tấm vải che trước ngực nhaün bóng ai nhìn vào cũng không khỏi cười thầm.

Cao Tam nương tử nắm lấy tay nàng cười nói:

- Chú điếm tiểu nhị này đẹp quá mà tại đeo vòng dát minh châu. Các chú điếm tiểu nhị ở Giang Nam thật khác với đất Quan Đông chúng ta.

Mọi người nghe nói đều nổi lên tràng cười ha hả. Đinh Đang không nhịn được cũng cười khúc khích. Nàng lẩm bẩm:

- Vừa rồi mình thấy Tứ thúc công, sợ hãi luống cuống đã giả trang mà còn quên chưa tháo vòng tai.

Cao Tam nương tử thấy dân gian trong thị trấn có tới mấy trăm người kéo đến nhưng chỉ đứng xa nhìn chứ không dám tới gần. Mụ hiểu rằng: Vừa rồi xảy ra một trường ác đấu, Đinh Bất Tứ lại giết ba người trong thị trấn. Nhân dân ở đây tất cho bọn mình là bọn lục lâm giết người cướp của. Mụ liền nói:

- Không nên ở lại chốn này nữa, chúng ta đi thôi!

Mụ quay lại bảo Đinh Đang:

- Tiểu muội tử! Tiểu muội tử cải trang thế này e làm dơ cả áo trong. Ta mang tất nhiều quần áo để thay đổi, nếu muội muội không chê bỏ thì tìm

vào khách điếm nào tắm gội và thay quần áo đi. Tiểu muội tử! Xem chừng tiểu muội tử là một vị tiểu mỹ nhân ở Giang Nam. Lão tỉ chưa thấy ai được như vậy. Ta muốn ơn muội muội cải hoàn chân tướng để vẽ một bức chân dung đem về Quan Đông khoe với bà con.

Đinh Đang là một cô gái điêu ngoan cổ quái. Từ nhỏ nàng theo gia gia ở chốn sơn dã hoặc phiêu bạt giang hồ, bây giờ thấy Cao Tam nương tử ăn nói ngon ngọt nghe rất ngọt tai, nàng cũng khoan khoái không bút nào tả xiết. Nàng bĩu môi cười đáp:

- Tiểu muội không biết cải trang đâu. Tỷ tỷ đừng giễu tiểu muội nữa.

Thạch Phá Thiên nói:

- Ngày trước ở nhà tối hôm ấy… Đinh Đang ăn mặc trông mỹ lệ lắm kia mà!

Ý chàng muốn nói tới lúc Đinh Đang làm tân nương tử ăn mặc cực kỳ hoa mỹ, nhưng câu nói chưa ra được khỏi cửa miệng, chàng liền dừng lại không nói nữa.

Đinh Đang nguýt chàng một cái rồi thè lưỡi ra.

Cao Tam nương tử thấy Đinh Đang nói vậy thì biết là nàng đã ưng thuận rồi liền vẫy tay, hô:

- Chúng ta mau thượng lộ.

Mọi người rầm rộ nghe theo, sắt ngựa tới nói họ mời Thạch Phá Thiên cùng Đinh Đang lên ngựa trước rồi họ mới lục tục lên ngựa sau. Họ đem theo cả xác chết một tên đệ tử ở Quan Đông ra khỏi thị trấn.

Đoàn người này so niên kỷ và võ công điều lấy Phạm Nhất Phi làm thủ lãnh, song mọi phí tổn của chuyến đi Trung Nguyên này đều do Hàn Mai trang đài thọ. Cao Tam nương tử tính tình hào phóng, tiêu tiền như rác, nên trở thành thủ lãnh đoàn người này.

Mọi người đều cỡi tuấn mã sinh sản tại Liêu Đông. Mới trong khoảnh khắc đã đi được mấy chục dặm.

Thạch Phá Thiên khẽ hỏi Đinh Đang:

- Đường đi phủ Gia Hưng có theo nẻo này không?

Đinh Đang mỉm cười gật đầu.

Thực ra phủ Gia Hưng ở về phía Đông Nam mà mọi người lại đi về phía

Đông Bắc, tức là mỗi lúc một xa vợ chồng Thạch Thanh hơn.

Trời đã xế chiều. đoàn người đi đến một thị trấn lớn kêu bằng Bình Dương trại. Mọi người tìm vào một khách điếm lớn nhất trong thị trấn.

Hán tử bị thiệt mạng thuộc Khoái Đao môn, nên Lã Chính Bình cùng đoàn đệ tử bản môn trông nom tang ma. Họ điệu tế một tuần rồi làm hỏa táng thu lấy tro tàn.

Cao Tam nương tử ở trong phòng giúp Đinh Đang thay đổi nữ trang. Mụ thấy Đinh Đang ăn vận theo lối thiếu phụ, song thái độ cùng cử chỉ hiển nhiên còn là một thiếu nữ phòng khuê thì không khỏi ngạc nhiên. Nội hôm ấy bọn quần hào Quan Đông ở nhà khách giết heo mổ bò mở một tiệc lớn. Họ mời Thạch Phá Thiên ngồi vào chủ tọa bữa tiệc.

Đinh Đang không muốn tiết lộ mối quan hệ giữa mình và Đinh Bất Tứ. Mỗi lúc Cao Tam nương tử cùng bọn Phạm Nhất Phi hỏi đến Thạch Phá Thiên cùng nàng về lai lịch thế nào, sư thừa là ai thì hai người chỉ đáp cho xuôi chuyện. Quần hào thấy hai người không chịu nói nên không dám hỏi nhiều.

Cao Tam nương tử thấy Thạch Phá Thiên cùng Đinh Đang ra chiều thân mật có lúc Đinh Đang nhìn chàng biểu lộ mối tình đằm thắm thì nghĩ bụng:

- Ân công cùng cô em này chắc là có tư tình với nhau rồi bỏ nhà ra đi. Chúng ta cần phải biết điều không làm trở ngại đến việc riêng của hai người.

Một cuộc ước hội trong quần hùng

Bọn Phạm Nhất Phi ở Quan Đông xưng hùng, xưng bá đã mấy đời nay. Chuyến này họ xuống Trung Nguyên, trừ lúc qua Sơn Đông giết được mười mấy tên cường đạo rồi tới đây chạm trán với Đinh Bất Tứ xảy ra cuộc chiến ác liệt, súyt nữa toàn quân bị tan rã nên lòng đà chán ngắt. Lã Chính Bình bị chết mất một tên đệ tử rất đắc lực lại càng phiền não. Nhưng trước mặt Thạch Phá Thiên cùng Đinh Đang hắn đành miễn cưỡng ăn no uống say một bữa.

Sau khi tan tiệc, Cao Tam nương tử đưa mắt ra hiệu cho Phạm Nhất Phi rồi cùng nhau kẻ dắt Thạch Phá Thiên đưa vào một gian phòng trên lầu.

Phạm Nhất Phi tươi cười đi ra.

Cao Tam nương tử cười hỏi:

- Ân công! Ân công thử coi vị tân nương tử này có đẹp không?

Thạch Phá Thiên mặt đỏ bừng lên liếc mắt nhìn Đinh Đang thì thấy nàng hai má ửng hồng, làn sóng thu tràn ngập bất giác trái tim chàng đập thình thình. Hai người liền ngoảnh đầu nhìn đi chỗ khác và lùi lại hai bước đứng tựa vào tường.

Cao Tam nương tử cười khanh khách nói:

- Bữa nay hai vị vào động phòng hoa chúc mà còn mắc cỡ ư?

Tay trái mụ khép cửa phòng. Tay phải vung lên đánh véo một tiếng. Một lưỡi phi đao bay ra cắt đứt đôi ngọn nến đang cháy dở. Dư lực lưỡi phi đao hãy còn mãnh liệt xuyên thủng cánh cửa sổ ra ngoài.

Trong phòng tối đen như mực.

Cao Tam nương tử cười nói:

- Kính chúc hai vị trăm năm hòa hợp cho đến thưở bạc đầu.

Binh một tiếng! Mụ đóng cửa phòng lại.

Thạch Phá Thiên cùng Đinh Đang nóng cả mặt mày, tâm tình lai láng.

Bất thình lình nghe ngoài hiên có tiếng người đàn ông quát lên:

- Đã là anh hùng hảo hán thì chúng ta nên gươm đáo đường hoàng đối diện tỷ đấu một trận. Ngấm ngầm phóng ra một lưỡi phi đao phỏng có khác gì chó cắn trộm?

Đinh Đang khẽ la lên một tiếng rồi chạy đến trước mặt Thạch Phá Thiên. Hai người bốn tay nắm lấy nhau rồi không nhịn được, cười thầm lẩm bẩm:

- Nhát dao này là do Cao Tam nương tử phóng ra để tắt nến giúp cho mình mà khiến cho người khác hiểu lầm.

Thạch Phá Thiên muốn mở miệng phân trần thì thấy một bàn tay mềm mại bịt lấy miệng không cho nói. Chàng vươn hai tay ra ôm Đinh Đang vào lòng.

Lại nghe người ở ngoài viện cất tiếng mắng:

- Thứ phi đao này hiểm độc lắm, chắc là do con tiện nhân mặt dày ở Quan Đông phóng ra. Ta thường nghe nói ở Liêu Đông có Hàn Mai trang gì đó có mụ quả phụ họ Cao, mụ võ công tầm thường, liền dùng phi đao để ám toán người. Khách giang hồ Trung Nguyên chúng ta làm gì có thứ ám khí như vậy?

Cao Tam nương tử phóng đao ra khiến cho có sự hiểu lầm. Mụ cũng chẳng muốn đa sự làm chi, để họ nói còn mấy câu cho sướng miệng.

Ngờ đâu người kia lại thóa mạ thẳng vào mặt mụ. Mụ tự hỏi:

- Không hiểu họ nhận được đó là phi đao của mình hay là họ gặp đâu nói đấy?

Bỗng nghe người kia thóa mạ thậm tệ hơn:

- Đất Quan Đông ở chỗ đèo heo hút gió, thiếu gì giặc cỏ cướp đường. Mẹ kiếp! Thằng cha ở Mạo Đao môn nào đó. Gã sử đao không được mau lẹ lại chuyên dùng chất độc hại người. Còn môn phái nữa là Thanh Xà môn chi chi đó, bắt mấy con rắn độc đem đi các cửa xin ăn. Sau cùng là gã họ Phạm tên gọi "Nhất Phi Lạc Thủy" gì đó biết sử dụng hai cây đoản côn can cao xúc phân khiến cho người ta phải cười đến trẹo quai hàm.

Người kia ở ngoài viện lớn tiếng la ó om sòm, khiến cho quần hào Quan Đông chẳng ai không biến sắc. Họ biết gã có ý châm chọc mạt sát bọn mình.

Lã Chính Bình cầm thanh Kim đao xồng xộc chạy ra ngoài viện thì thấy một gã hán tử nhỏ bé và thấp lùn đang khoa chân múa tay, chửi bới om sòm.

Lã Chính Bình quát hỏi:

- Ông bạn! Ông bạn đến đây ăn nói hồ đồ là có dụng ý gì?

Người kia đáp:

- Có dụng ý gì đâu? Lão gia thấy bọn Quan Đông chó chết mà ghét cay ghét đắng muốn chém chết treo lên xà nhà.

Lã Chính Bình quát lên:

- Hay lắm! Bọn Quan Đông chó chết ở cả đây, ngươi lại mà chém.

Hắn lạng người đi một cái đã đến bên hán tử vung thanh Tử Kim đao lên nhằm chém xuống ngang lưng gã đứt làm hai đoạn. Nửa người trên bắn ra xa hơn trượng, máu chảy tung tóe khắp mặt đất

Lúc này bọn Phạm Nhất Phi và Cao Tam nương tử cũng đứng ở trong viện coi không hiểu hán tử thấp lùn bé nhỏ kia đã triển môn võ gì mà để Lã Chính Bình mới chém một nhát đã bị đứt làm hai đoạn.

Mọi người kinh hãi vô cùng. Lã Chính Bình càng kinh dị hơn, đứng ngẩn người ra. Hắn nghe hán tử nói khuyếch nói khoác coi võ công bốn môn phái lớn ở Quan Đông chẳng ra gì đã tưởng dù gã có bản lãnh siêu quần thì ít ra cũng phải đấu được với Lã Chính Bình có mấy chiêu. Ngờ đâu gã lại chẳng biết chút võ vẽ nào.

Quần hào đang kinh dị ngơ ngác nhìn nhau, bỗng nghe trên nóc nhà có tiếng người lên tiếng mỉa mai:

- Công phu tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu! Lã đại hiệp ở Khoái đao tại Quan Đông vung một dao mà chém đứt đôi được tên điếm tiểu nhị hầu cơm bưng nước rót trong phạm điếm.

Quần hào Quan Đông ngẩng đầu trông về phía phát ra thanh âm thì thấy một người mình mặc áo bào xám, hai tay chắp để sau lưng đứng trên nóc nhà.

Mọi người vừa nhìn thấy liền tỉnh ngộ hiểu ngay. Lã Chính Bình vừa mới giết một tên điếm tiểu nhị trong quán trọ là vì gã chịu sự sai khiến của người này. Hắn tìm đến bốn môn phái lớn ở Quan Đông để rửa hận.

Cao Tam nương tử vung tay lên một cái. Mấy tiếng veo véo rít lên. Ba lưỡi phi đao vọt tới người đó. Hắn vươn tay trái ra chụp lấy chuôi một lưỡi đao rồi sang mé tả tránh hai lưỡi kia. Hắn bật lên tràng cười khanh khách nói:

- Đại giá bốn môn phái lớn ở Quan Đông đã tới đây. Bọn ta muốn mời các vị đến khu rừng ở phía Bắc thị trấn cách đây mười hai dặm. Các vị không muốn tới đó thì thôi cũng chẳng sao.

Rồi không chờ bọn Phạm Nhất Phi trả lời, hắn đã từ trên nóc nhà nhảy

xuống, chạy đi như bay. Hiển nhiên hắn sợ bọn quần hào Quan Đông người nhiều thế lớn có thể xảy chuyện bất trắc.

Cao Tam nương tử hỏi:

- Chúng ta có nên đi không?

Phạm Nhất Phi đáp:

- Bất luận đối phương là ai? Họ đã kêu bọn Quan Đông chúng ta, không đến phó ước không được.

Cao Tam nương tử nói:

- Đúng thế! Chúng ta không thể làm mất thanh danh bọn võ lâm Quan Đông được.

Mụ chạy đến trước cửa sổ phòng Thạch Phá Thiên lớn tiếng nói:

- Thạch ân công cùng tiểu muội tử! Bọn tại hạ đi ước hội với người ta. Vậy sáng mai sẽ cùng nhau uống rượu ở ngoài thị trấn này.

Mụ ngừng lại một chút, không nghe tiếng Thạch Phá Thiên trả lời liền nói tiếp:

- Chỗ này đã xảy ra án mạng, không khỏi có chuyện rắc rối. Vậy hai vị sáng mai nên thượng lộ sớm đi để khỏi bị phiền lụy.

Mụ không yêu cầu Thạch, Đinh hai người cùng đi phó ước.

Ta nên biết rằng lúc ban ngày họ gặp lão ác ma Đinh Bất Tứ, Thạch Phá Thiên đã cứu mạng cho bốn người. Nếu bây giờ lại mời chàng cùng đi thì chẳng khác nào yêu cầu chàng bảo vệ cho bọn họ và hiển nhiên bốn môn phái lớn ở Quan Đông toàn là đồ bị thịt.

Những câu bàn bạc ở trong viện và mọi động tĩnh bên ngoài Thạch Phá Thiên cùng Đinh Đang chỉ cách có một lần cửa sổ nên đều nghe rõ hết.

Thạch Phá Thiên khẽ hỏi Đinh Đang:

- Bây giờ làm thế nào?

Đinh Đang thở dài đáp:

- Nơi đây cũng không thể ở được nữa. Chúng ta đi theo họ xem sao.

Thạch Phá Thiên nói:

- Không biết đối phương là ai hay là Đinh Bất Tứ gia gia?

Đinh Đang đáp:

- Tiểu muội cũng không biết… Chúng ta đừng lộ diện, không chừng là gia gia tiểu muội cũng nên.

Thạch Phá Thiên "ồ" lên một tiếng rồi nói:

- Nếu thế thì hỏng bét! Ta… không đi nữa.

Đinh Đang nói:

- Chàng ngốc ơi! Nếu là gia gia tiểu muội thì bây giờ chúng ta hãy chuồn cũng không sao. Hiện nay võ công Thiên ca đã cao cường như vậy, gia gia không giết chết ngay được đâu. Tiểu muội chẳng quan tâm chút nào mà Thiên ca lại sợ co vòi.

Hai người còn đang bàn định bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập. Quần hào Quan Đông lục tục ra khỏi phạm điếm. Bỗng nghe Cao Tam nương tử lớn tiếng dặn nhà hàng:

- Chỗ hai trăm mươi lạng này thì mười lạng là tiền ăn tiền phòng, còn hai trăm lạng là cho phí vào việc tống táng cho gã điếm tiểu nhị. Việc giết người này là do một tên giữ ngựa ở Sơn Đông tên gọi Vương Đại Hổ gây ra không liên lụy đến ai cả.

Thạch Phá Thiên khẽ hỏi:

- Sao lại mọc ra tên giữ ngựa ở Vương Đại Hổ nào đó?

Đinh Đang đáp:

- Đó là tên giả. Họ chỉ nói cho có bằng cớ để sáng mai nhà hàng đi báo quan cứ vậy mà trình.

Hai người vừa ra khỏi quán trọ, đã thấy hai con ngựa yên cương saün sàng chờ ngay trước cửa, liền nhảy vọt lên lưng ra roi cho ngựa chạy về hướng Bắc.

Khách trọ trong quán cũng biết vừa xảy ra án mạng nhưng chẳng ai dám ra ho he một câu nào. Thạch Phá Thiên cùng Đinh Đang cho ngựa chạy theo hút cách bọn quần hào Quan Đông một quãng xạ đi khỏi thị trấn ngoài mười dặm, quả nhiên thấy phía trước có một khu rừng tùng đen sì.

Hai người bỗng nghe tiếng Phạm Nhất Phi hỏi:

- Các bạn ở phương nào mời bọn tại hạ đó? Bọn tại hạ là Hàn Mai trang, Khoái Đao môn, Thanh Long môn, Ngọa Hổ môn ở Quan Đông đến bái sơn đây. Trên chốn giang hồ đã có câu: "Gặp rừng chớ vội đi vào". Huống chi lại giữa lúc đêm tối, biết đâu trong bụi cỏ rậm để coi xem có phải Tứ gia gia hay không?

Hai người liền xuống ngựa, khom người thấp xuống đi vào ẩn sau một tảng đá lớn bên bụi cỏ. Phạm Nhất Phi nghe tiếng vó ngựa biết là hai người cũng đến rồi, nhưng không muốn quay lại gọi. Hắn chăm chú nhìn vào trong rừng. Bốn vị Chưởng môn đứng một hàng ở phía trước, còn mười mấy tên đệ tử đứng ở đằng sau, cách chừng hơn một trượng.

Bốn bề vẫn im lặng như tờ, không thấy động tĩnh chi hết.

Mảnh trăng cuối tuần không sáng tỏ chiếu xuống rừng tùng ánh vào mặt người màu xanh lợ Sau một lúc lâu, bỗng nghe trong rừng tùng nôi? lên một tiếng còi. Mé tả và mé hữu đều có một hàng hán tử áo đen chạy ra, xông thẳng tới hai bên hông bọn quần hào Quan Đông.

Mỗi đoàn đều có năm sáu chục người. Cả hai đoàn cộng trên một trăm. Họ đi quanh ra phía sau quần hào rồi vòng lại thành thế bao vây bọn Phạm Nhất Phi cùng Đinh, Thạch.

Dư trăm người này đứng lại rồi. Ai nấy lăm lăm cầm binh khí trong tay, không nói nửa lời. Tiếp theo lại có mười hán tử áo đen từ trong rừng tùng đi ra. Họ đứng thành hàng chữ nhất. Thạch Phá Thiên nhãn quang tinh nhuệ, chàng vừa trông thấy họ liền khẽ kêu lên một tiếng. Nguyên mười người này là chánh, phó Hương chủ tại Ngũ đường bang Trường Lạc, trong đó có cả bọn Mê Hoành Dã, Trần Xung Chi, Triển Phi.

Mười người này đứng yên rồi lại thêm một người nữa từ trong rừng đi đến. Lão chính là Trước Thủ Thành Xuân Bối Hải Thạch.

Bối Hải Thạch nổi cơn ho rồi lên tiếng:

- Quý vị Chưởng môn bốn môn phái lớn ở Quan Đông có lòng chiếu cố anh em tệ bang, (lão ngừng lại vì nổi cơn ho) không dám ngồi yên ở Tổng đà để chờ đợi, vội vã ra đây đón tiếp (lại ho…) Có điều các vị đến chậm mất rồi, khiến cho tệ bang từ trên xuống dưới rất đỗi nóng lòng chờ đợi.

Phạm Nhất Phi nghe lão vừa nói vừa ho luôn miệng thì biết ngay là Bối Hải Thạch, một nhân vật có danh vọng trong võ lâm thì nghĩ bụng:

- Chuyến này bọn mình đến đây mục đích để tìm Bang chủ họ thì dù đối phương có nhiều người thế mạnh cũng chẳng có gì đáng ngại. Họ chỉ là người bang Trường Lạc thì dù mình có phải quyết đấu một trận tử sinh

vinh nhục cũng còn hơn giảng mắc với lão Đinh Bất Tứ là người chẳng có liên quan gì đến mình.

Hắn nghĩ vậy liền chắp tay đáp:

- Té ra là Bối tiên sinh ra đến tận đây tiếp đón anh em tại hạ, khiến cho tại hạ đây áy náy vô cùng. Tại hạ là Ngọa Hổ Cân Phạm Nhất Phi.

Tiếp theo hắn giới thiệu bọn Lã Chính Bình, Phong Lương, Cao Tam nương tử. Thạch Phá Thiên thấy bọn họ ăn nói khách khí, lịch sự thì nghĩ bụng:

- Té ra không phải là đi đánh nhau!

Rồi chàng ghé tai bảo Đinh Đang:

- Họ toàn là người trong nhà cả. Chúng ta ra đi thôi chứ?

Đinh Đang kéo chàng lại rỉ tai:

- Khoan đã! Hãy thong thả chờ xem sao rồi hãy tính.

Bỗng nghe Phạm Nhất Phi lại nói:

- Bọn tại hạ ước định đến quý bang bái sơn trước ngày tết trùng dương nhưng dọc đường gặp chuyện bất ngờ phải nán lại, thành ra đến chậm xin Bối đại phu cùng các vị tha tội cho.

Bối Hải Thạch đáp:

- Các hạ dạy quá lời! Có điều đáng tiếc là tệ Bang chủ kính cẩn chờ đợi lâu ngày, không thấy đại giá quan lâm, rồi việc trọng yếu, tưởng rằng các vị đã bãi bỏ cuộc ước hội, nên không chờ nữa.

Phạm Nhất Phi sửng sốt hỏi:

- Không hiểu Thạch anh hùng đi đâu? Chẳng nói giấu gì Bối tiên sinh, sở dĩ bọn tại hạ lặn lội đường xa qua hàng vạn dặm đến Trung Nguyên là chỉ mong được gặp Thạch anh hùng bên quý bang. Nếu không được cùng người hội diện thì bọn tại hạ rất lấy làm thất vọng…

Đinh Đang ghé tai Thạch Phá Thiên nói:

- Hắn nói thế thật là hồ đồ. Chúng vừa ăn cơm uống rượu với Thiên ca, mà bây giờ lại bảo chưa được hội diện để cho bọn chúng phải thất vọng mới thật là kỳ.

Phạm Nhất Phi ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Bọn tại hạ ở Quan Đông đó là mấy bộ gia điền, vài cân nhân sâm đưa đến Thạch anh hùng. Bối tiên sinh cùng các vị Đà chủ. Lễ mọn chẳng có chi đáng kể xin các vị cảm động niệm tình đường xa diệu vợi mà vui lòng nhận cho.

Hắn vừa nói vừa vẫy tay ra hiệu cho ba tên đệ tử ra cởi bọc trên lưng ngựa xuống.

Ba tên cởi bọc xong khom lưng đặt xuống trước mặt Bối Hải Thạch. Bối Hải Thạch cười nói:

- Cái này… cái này… Các vị thật khéo bày vẽ! Vậy các vị đã có thịnh ý cho quá hậu (lại ho)… Tệ bang mà khước từ thì là bất cung mà nhận lấy thì cũng không khỏi hổ thẹn. Vậy xin đa tạ, đa tạ!

Lão nói xong chắp tay tạ ơn.

Phạm Nhất Phi lại cởi một gói nhỏ ở sau lưng ra hai tay tiến lên ba bước, dõng dạc nói:

- Đông Phương bang chủ bên quý bang hồi còn ở Quan Đông có thâm giao với tại hạ và mấy vị đây. Bọn tại hạ được Đông Phương bang chủ không đến nỗi khinh rẻ, coi như gói này là một con nhân sâm thành hình đã ngâm năm, uống vào được thêm tuổi thọ. Vật hi hữu này xin để tặng Đông Phương đại ca.

Hắn hai tay kính cẩn đặt gói xuống, đưa mắt nhìn Bối Hải Thạch.

Thạch Phá Thiên rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Sao lại còn Đông Phương bang chủ nào nữa?

Bối Hải Thạch lại thủng thẳng ho mấy tiếng rồi thở dài nói:

- Tệ Bang chủ trước kia là Đông Phương đại ca, mấy năm gần đây gặp điều bất như ý rồi sinh lòng chán nản, không muốn xử trí bang vụ nên đem việc lớn trong bang giao lại cho họ Thạch bang chủ rồi người vào núi ẩn cư… Lâu nay không được tin tức gì… Anh em trong bang lúc nào cũng tưởng nhớ. Vậy đồ lễ hậu của các vị đây không biết làm thế nào mà gửi đến tay lão gia được?

Phạm Nhất Phi nói:

- Thế ra các vị đã không biết Đông Phương đại ca ẩn cư nơi đâu? Mà lại không hiểu cả vì lẽ gì mà người đi ẩn lánh ư?

Giọng nói tỏ vẻ là những lời chất vấn nghiêm trọng.

Bối Hải Thạch tủm tỉm cười đáp:

- Tại hạ chỉ là bộ thuộc dưới trướng Đông Phương bang chủ nên việc riêng của lão gia được biết rất ít. Phạm huynh cùng mấy vị đã là bạn tri giao của Đông Phương bang chủ, chính tại hạ cùng mấy vị đã là bạn tri giao của Đông Phương bang chủ, chính tại hạ muốn hỏi vì lẽ gì mà bang Trường Lạc lúc hưng thịnh, thanh thế nổi như cồn mà Đông Phương bang chủ lại giao trọng trách cho Thạch bang chủ. Điều đó tưởng các vị hiểu rõ hơn tại hạ.

Lão đưa câu hỏi này là kế phản khách vi chủ chẳng những đổ cả bao lời chất vấn Phạm Nhất Phi vào đầu hắn mà còn khiến cho hắn khó lòng trả lời được. Phạm Nhất Phi ấp úng.

Bối Hải Thạch lại nói:

- Lão Đông Phương bang chủ giao bang vụ lại cho người khác, bọn anh em tại hạ chưa biết rõ nhân phẩm cùng võ công của Thạch bang chủ mà chỉ thấy người còn nhỏ tuổi lại không có danh vọng gì trong võ lâm mà đứng ra lãnh đạo quần hào thì đa số trong lòng không phục. Nhưng sau Thạch bang chủ lên tiếp nhậm, người đã làm cho bản bang được nhiều việc lớn. Như vậy đủ chứng tỏ Đông Phương bang chủ là người có mắt tinh đời, biết rõ mặt anh hùng, chẳng những võ công cao hơn người một bậc mà kiến thức cũng không phải hạng tầm thường… (lại ho) … Nếu không thế thì giao du với các vị thế nào được? Ha ha…

. Câu nói của Bối Hải Thạch có ngụ ý bảo bọn kia: nếu các ngươi cho Đông Phương bang chủ kém cỏi, lựa người không xứng đáng, thì các ngươi cũng chẳng ra gì.

Lã Chính Bình đột nhiên xen vào:

- Bối đại phu! Bọn tại hạ ở Quan Đông được tin, nên lặn lội đường xa ngàn dặm vào đến Trung Nguyên để điều tra cho rõ thực hư Không thì cũng chẳng đến phiền quý bang làm chi.

Bối Hải Thạch hững hờ đáp:

- Còn lạ gì đường xa ngàn dặm, tin tức lấy chi làm đích xác. Chẳng hiểu có phải phao ngôn hay không? Một ông bạn cho bọn tại hạ hay rằng: Đông Phương bang chủ bị…

Tia mắt hắn bỗng sáng rực lên, dõng dạc nói tiếp:

- … Bị gian nhân ở bang Trường Lạc sát hại. Người chết một cách bí mật… Ngôi Bang chủ lọt vào tay một thanh niên lãng mạn tham dâm hiếu

sắc, ngang ngược bạo tàn. Ông bạn này nói có vẻ đứng đắn chứ không ra chiều giả dối. Nghĩ đến tình thâm giao với Đông Phương đại ca ngày trước. Bọn tại hạ tự biết võ công cùng danh vọng không đáng hỏi tới việc lớn của quý bang nhưng nóng lòng vì bạo… không khỏi có điều… mạo muội.

Bối Hải Thạch cười khành khạch đáp:

- Lã huynh nói đúng đó, như vậy không khỏi có điều mạo muội.

Lã Chính Bình nóng mặt nghĩ thầm:

- Người ta đồn: Thằng cha Bối Hải Thạch tay đáo để, quả nhiên danh bất hư truyền.

Hắn liền lớn tiếng hỏi:

- Quý bang tôn ai làm chủ, người ngoài cuộc có lý nào hỏi đến được? Bọn Quan Đông chúng ta chỉ muốn hỏi quý bang xem Đông Phương đại ca còn sống hay chết rồi? Y không làm Bang chủ quý bang xem Đông Phương đại ca còn sống hay chết rồi? Y không làm Bang chủ quý bang vì bản tâm muốn thế, hay vì kẻ khác áp bức?

Bối Hải Thạch đáp:

- Bối mỗ tuy kém cỏi nhưng cũng được chút hư danh trên giang hồ, vậy đã nói câu gì khi nào còn canh cải nữa? Hà hà! Các vị đều là những nhân vật nổi tiếng trong võ lâm lại nhiệt tình bạn hữu, khiến người ta ai chẳng khâm phục? Nhưng về việc này thiệt tình mà nói thì các vị còn có chỗ chưa thông tình lý.

Quần hùng mở cuộc điều tra

Cao Tam nương tử trước nay chỉ quen nghe lời tăng bốc, biếm nịnh, mụ thấy Bối Hải Thạch ra điều mạt sát, không khỏi lửa giận bốc lên ùn ùn, lớn tiếng:

- Họ Bối kia! Vụ Đông Phương đại ca bị ám hại ta e rằng do lão chủ mưu. Bọn ta đến Trung Nguyên để báo thù cho Đông Phương đại ca đó! Lão đừng hòng sống yên lành trở về nữa. Lão là nam tử hán, là đại trượng phu đã có gan gây sự lại không dám nhìn nhận thì thật là hèn nhát! Ta chỉ hỏi lão một câu: Đông Phương đại ca còn sống hay chết? Lão nói ngay ra đi còn hơn.

Bối Hải Thạch hiên ngang đáp:

- Bối mỗ bịnh tật liên miên bao nhiêu năm nay, sống không sống hẳn, chết không chết cho, ở lại trên đời này cũng chẳng có chi hứng thú nữa. Cao Tam nương tử muốn giết thì cứ việc hạ thủ đi!

Cao Tam nương tử hầm hầm xẵng giọng:

- Lão nương thấy lão cũng là người có chút tiếng tăm trong giang hồ, nên chưa muốn ra tay. Thôi được, lão không chịu nói thì kêu thằng lõi họ Thạch ra đây để lão nương hỏi thẳng vào mặt gã.

Mụ nghĩ Bối Hải Thạch là tay vô cùng giảo quyệt, đấu khẩu không lại được với lão mà động võ thì e rằng quả bất địch chúng. Chỉ có Thạch bang chủ là gã tiểu tử hậu sinh, dù không muốn nói thực, nhưng quan hình sát sắc thế nào cũng lộ ra nét mặt để tìm ra manh mối.

Trần Xung Chi đứng bên Bối Hải Thạch bỗng cười nói:

- Chẳng giấu gì Cao Tam nương tử. Bang chủ chúng ta thích đàn bà con gái thật đấy. Nhưng lão già chỉ ưa người trẻ đẹp dịu dàng phong nhã mà thôi. Mời lão gia hội kiến với Cao Tam nương tử thì cái đó… ha hà… chỉ sợ lão gia… hà hà…

Trần Xung Chi nói mấy câu này cực kỳ tiết mạt. Gã có ý mạt sát Cao Tam nương tử vừa xấu xa vừa hung dữ, ra điều Thạch bang chủ nhà gã không thèm ngó đến mụ.

Đinh Đang ở trong bóng tối không khỏi cười thầm khẽ hỏi Thạch Phá Thiên:

- Thực ra Cao tỷ tỷ cũng đẹp đấy chứ? Thiên ca ưng ý không?

Thạch Phá Thiên vùng vằng đáp:

- Đừng nói nhảm! Coi chừng y liệng phi đao cho chết bây giờ!

Đinh Đang lại hỏi:

- Y phóng phi đao bắn tiểu muội thì Thiên ca bênh ai?

Thạch Phá Thiên cười đáp:

- Dĩ nhiên ta phải bênh Đinh Đang.

Đinh Đang toan thò tay ra véo tai chàng, nhưng chàng đã chuẩn bị từ trước, nắm chặt lấy tay nàng.

Hai người ở trong bóng tối đang đùa cợt với nhau, bên ngoài Cao Tam nương tử trong lúc tức giận đã phóng ba ngọn phi đao về phía Trần Xung Chi.

Trần Xung Chi né tránh xong, cười nói:

- Nương tử chắc thấy ta nói vừa ý rồi chăng?…

Gã đang tiếp tục buông lời khinh bạc thì Phạm Nhất Phi bỗng lên tiếng:

- Khoan rồi hãy động thủ.

Nhưng Cao Tam nương tử đang cơn cáu giận không dằn lòng được, vẫn tiếp tục liệng phi đao. Mu phóng mỗi lúc một mau.

Trần Xung Chi tránh được sáu ngọn đến ngọn thứ bảy tranh không kịp. Gã la lên một tiếng. Chân bên phải bị trúng phi đao, khuỵu ngay gối xuống.

Cao Tam nương tử cười lạt hỏi:

- Ngươi quỳ xuống để xin tha mạng chăng?

Trần Xung Chi cả giận rút đao xông lại chém luôn.

Phong Lương vội rút nhuyễn tiên ra gạt lưỡi đao.

Trông chừng sắp xảy ra cuộc đánh loạn xà ngầu, Thạch Phá Thiên vội lớn tiếng la:

- Đừng đánh nhau nữa! đừng đánh nhau nữa! Các vị muốn gặp tại hạ, thì mình đã gặp nhau rồi không phải ư?

Chàng nói xong dắt tay Đinh Đang từ sau tảng đá lớn chui ra. Chàng nhô lên

hụp xuống mấy cái đã đứng sững giữa đám đông.

Trần Xung Chi và Phong Lương đều nhảy lùi lại.

Bỗng nghe quần hào bang Trường Lạc lớn tiếng hoan hô như sấm dậy. Ai nấy khom lưng nói:

- Bang chủ giá lâm!

Bọn Phạm Bất Phi đều giật mình kinh hãi. Họ thấy bang chúng bang Trường Lạc đều lộ vẻ thành kính, tuyệt không có ý gì giả dối, liền bụng bảo dạ:

- Ân công đã tự xưng họ Thạch. Tuy người nhỏ tuổi nhưng võ công cực cao. Vậy người là Bang chủ bang Trường Lạc chẳng có chi là lạ. Chỉ đáng trách mình không nghĩ ra trước mà thôi.

Cao Tam nương tử bộp chộp nói ngay:

- Thạch… Thạch ân công… Té ra là ân công… Ân công là Bang chủ bang Trường Lạc… Bọn tại hạ thiệt là lỗ mãng. Nếu biết sớm thì khi nào còn không tin nữa.

Thạch Phá Thiên nhìn Bối Hải Thạch tủm tỉm cười nói:

- Bối tiên sinh! Không ngờ lại gắp các vị ở chốn này. Mấy vị đây đều là bạn ta. Chúng ta không nên làm tổn thương hòa khí.

Bối Hải Thạch thấy Thạch Phá Thiên đến thì mừng rỡ khôn xiết. Lão cùng quần hào Quan Đông vốn không hiềm khích, liền khom lưng nói:

- Bang chủ thân hành đến đây chủ trương đại cuộc. Vậy là hay lắm rồi. Nhất thiết mọi việc đều nhờ Bang chủ giải quyết cho.

Cao Tam nương tử nói:

- Bọn tại hạ lầm lỡ nghe lời người, tưởng rằng Đông Phương đại ca bị mưu hại, nhân thế mà đính ước cùng quý bang tương hội. Ngờ đâu tân Bang chủ đây lại là ân công. Ân công nghĩa khí cao ngất trời xanh, chẳng khi nào lại đối đãi với Đông Phương đại ca bằng một tấm lòng đen tối. Nhất định là Đông Phương đại ca thấy ân công có võ công cao cường hơn y, người tuổi trẻ tài cao, nên y thoái vị để nhường ngôi cho bậc hiền tài. Bọn tại hạ chẳng hiểu Đông Phương đại ca có mạnh giỏi không?

Thạch Phá Thiên không biết trả lời ra sao quay lại hỏi Bối Hải Thạch:

- Vị Đông Phương… Đông Phương…

Bối Hải Thạch nói ngay:

- Đông Phương bang chủ tiền nhiệm bản bang đã vào ẩn cư tại chốn thâm sơn. Người không chịu tiếp không chịu tiếp khách bất luận là ai. Nếu không thế thì các vị vượt ngàn dặm tới đây đã hội kiến với người rồi.

Phạm Nhất Phi nói:

- Vừa rồi tại hạ có lời lỗ mãng, phạm lỗi với ân công thiệt là đáng chết. Bây giờ xin có lời từ tạ.

Hắn nói xong xá dài rồi trình bày:

- Có điều giữa Đông Phương đại ca cùng bọn tại hạ là chỗ chi giao không phải tầm thường. Chuyến này bọn tại hạ đến Trung Nguyên thủy chung chỉ mong được gặp y một lần. Xin ân công khẩn cầu Bối tiên sinh giùm chọ Đông Phương đại ca không muốn gặp người ngoài. Nhưng bọn tại hạ tự xét không phải người ngoài.

Hắn nói xong chăm chú nhìn Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên quay lại hỏi Bối Hải Thạch:

- Đông Phương tiền bối đó ở xa hay gần? Phạm đại ca cùng các vị này lặn lội đường xa đến đây bái phỏng. Nếu các vị không gặp mặt há chẳng sinh lòng thất vọng ư?

Bối Hải Thạch rất lấy làm khó nghĩ. Lời Bang chủ đã phán ra là một mệnh lệnh. Nhưng những sự ngoắc ngoéo bên trong, y đã quên hết sạch. Trước mắt đông người lại không tiện nhắc nhở. Lão liền nói:

- Trong vụ này có những điều tối quan hệ, không thể trình bày trong nhất thời được. Các vị đường xa diệu vợi đến đây thăm hỏi. Bang Trường Lạc có lý đâu không tỏ hết chút tình địa chủ. Tổng đà tệ bang cách đây chẳng xa là mấy. Xin mời các vị viễn khách giá lâm tệ bang dùng chén rượu nhạt, thong dong nói chuyện cũng không muộn.

Thạch Phá Thiên lấy làm kỳ hỏi:

- Tổng đà cách đây không xa mấy ư?

Bối Hải Thạch đưa mắt nhìn chàng tự hỏi:

- Cái bệnh hồ đồ của Bang chủ tái phát rồi chăng?

Lão liền đáp:

- Ở đây đi về phía Đông Bắc theo đường tắt đến Tổng đà Dương Châu phỏng độ năm mươi mấy dặm mà thôi.

Thạch Phá Thiên quay lại nhìn Đinh Đang.

Đinh Đang cười hích một tiếng rồi đưa ngón tay út lên chống vào miệng chứ không nói gì.

Bọn Phạm Nhất Phi đang muốn xem Đông Phương bang chủ tức Đông Phương Hoành lạc lõng nơi đâu, nên đồng thanh đáp:

- Bọn tại hạ đã đến Giang Nam, dĩ nhiên là muốn tới Tổng đà quý bang để bái sơn.

Đoàn người liền nhắm phía Đông Bắc thẳng tiến.

Trời sáng rõ thì về đến Tổng đà bang Trường Lạc.

Quản sự cùng nhân viên bang Trường Lạc ân cần tiếp đãi bọn Phạm Nhất Phi. Thạch Phá Thiên cùng Đinh Đang sánh vai đi vào nhà trong. Thị Kiếm thấy Bang chủ trở về thì vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Thị thấy Bang chủ dắt tay thiếu nữ xinh đẹp cùng đi đã nhiều quá rồi, liền bụng bảo dạ:

- Bang chủ vừa đỡ được một chút thì cái bệnh lẳng lơ lại nổi lên. Trước kia mình cứ tưởng sau khi gặp cơn trọng bệnh rồi biến đổi tính nết. Hừ! Y mà biến tính thì mặt trời phải mọc đằng Tây.

Thạch Phá Thiên rửa mặt xong vừa bưng chén trà lên nhắp đã nghe Bối Hải Thạch đứng ngoài lên tiếng:

- Thị Kiếm thư thư! Thư thư vào bẩm Bang chủ cho: có Bối Hải Thạch xin vào ra mắt.

Thạch Phá Thiên không chờ Thị Kiếm vào bẩm đã vén màn bước ra hỏi:

- Bối tiên sinh! Ta đang tính thỉnh giáo tiên về câu chuyện Đông Phương bang chủ ra sao?

Bối Hải Thạch nói ngay:

- Mời Bang chủ hãy dời gót!

Đoạn lão dẫn Thạch Phá Thiên xuyên qua vườn hoa vào trong tòa đình bát giác. Lão chờ Thạch Phá Thiên an tọa rồi mới ngồi xuống hỏi:

- Sau thời gian lâm trọng bệnh, Bang chủ quên hết thảy mọi việc về trước rồi chăng?

Thạch Phá Thiên đã được nghe song thân phân tách rõ ràng cho biết là quần hào bang Trường Lạc mời chàng lên làm Bang chủ không phải vì hảo tâm mà cốt để chàng đứng ra gánh lấy tai nạn cho bang họ, tức là chàng phải hy sinh tính mạng để giải trừ kiệp vận cho toàn bang. Có điều chàng thấy Bối Hải Thạch thủy chung đối với mình rất là cung kính. Suốt thời kỳ bệnh nhiệt phát tác, lão cố công điều trị. Tuy nói là họ vì lòng riêng tư, nhưng cũng giải trừ nỗi đau khổ cho mình không phải ít. Nếu lúc này dùng lời nói thẳng đemra chất vấn không khỏi ngượng mặt. Còn câu chuyện quên hết việc trước hay không chàng cũng muốn hỏi cho ra.

Nghĩ vậy chàng đi luôn vào chính đề:

- Phải đấy! Xin Bối tiên sinh thuật rõ đầu đuôi cho ta nghe!

Bối Hải Thạch hỏi:

- Tiền nhiệm Bang chủ Đông Phương Hoành ngoại hiệu Bát Trảo Kim Long là sư thúc Bang chủ. Bang chủ còn nhớ không?

Thạch Phá Thiên lấy làm kỳ hỏi lại:

- Người là sư thúc ta ư? Sao ta chẳng nhớ một tý gì hết? Người ở môn phái nào?

Bối Hải Thạch đáp:

- Đông Phương bang chủ không bao giờ nói đến lai lịch sư môn, bọn thuộc hạ là người dưới trướng không tiện hỏi tới. Ba năm trước đây, Bang chủ vâng mệnh sư phụ…

Thạch Phá Thiên ngắt lời:

- Ta vâng mệnh sư phụ ư? Sư phụ ta là ai?

Bối Hải Thạch lắc đầu đáp:

- Bệnh trạng của Bang chủ quả thiệt là trầm trọng, quên luôn cả sư phụ. Sư phụ Bang chủ là ai thuộc hạ cũng không biết. Chỉ có lần trước Bạch Vạn Kiếm ở hái Tuyết Sơn đến đây nói Bang chủ là đệ tử phái Tuyết Sơn tại thành Lăng Tiêu. Bọn thuộc hạ cũng sinh lòng nghi hoặc…

Lão nói tới đây bỗng dừng lại, tựa hồ mong Thạch Phá Thiên thuận miệng thố lộ sư thừa mình ra. Thạch Phá Thiên nói:

- Sư phụ ta ư? Ta chỉ có Sử bà bà ở phái Kim Ô là sư phụ mà thôi, và là việc mới đây.

Chàng giơ ngón tay lên gõ đầu để bới tìm trong ký ức thì chỉ thấy những lời người quanh mình chẳng phù hợp chút nào. Trong lòng rất phiền não, chàng hỏi:

- Ta vâng lệnh sư phụ rồi sao nữa?

Bối Hải Thạch đáp:

- Bang chủ vâng mệnh sư phụ đến nương nhờ Đông Phương bang chủ cầu người dắt díu vào chốn giang hồ xây dựng công danh. Chẳng bao lâu bản bang xảy ra một câu chuyện trọng đại. Câu chuyện này phát khởi khi bàn đến vụ hai sứ giả Thưởng Thiện, Phạt Ác đưa thẻ đồng mời đi dự yến. Về vụ này Bang chủ còn nhớ không?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Thẻ đồng của Thưởng Thiện, Phạt Ác ta đã biết rồi. Nhưng cuộc thương nghị đó ra sao? Trong lòng ta không còn chút hình bóng gì về vụ này nữa.

Bối Hải Thạch đáp:

- Bản bang có lệ cứ mỗi năm một lần mở đại hội toàn bang vào ngày mồng ba tháng ba. Hết thảy Tổng đà chủ, Hương chủ, địa phương Phân đà chủ đều về Tổng đà Dương Châu hội họp để bàn bạc những công việc trọng yếu trong bang. Trong buổi đại hội ba năm trước, đột nhiên có người đề cập đến bản bang mấy năm gần đây rất hưng thịnh, và ba năm nữa là thì những thẻ đồng mời dự yến lại xuất hiện trên chốn giang hồ. Đến lúc đấy bản bang khó lòng qua khỏi, nên đối phó bằng cách nào, cần phải dự tính trước đi, không nên để nước đến chân mới chạy.

Thạch Phá Thiên gật đầu nói:

- Phải rồi! Thẻ đồng của Thưởng Thiện Phạt Ác tới nơi, nếu Bang chủ không tiếp thẻ bài nhận lời mời đi ăn yến Lạp Bát Cúc thì toàn bang từ trên xuống dưới đều bị thảm họa tận sát. Cái đó chính mắt ta đã thấy rồi.

Bối Hải Thạch lấy làm kỳ hỏi:

- Bang chủ đã thấy rồi ư?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Thực ra ta không phải là Bang chủ của tiên sinh. Có điều về chuyện này ta được thấy rồi.

Toàn bang chúng bang Phi Ngư và hội chúng Thiết Xoa hội, vì không tiếp nhận thẻ đồng mà toàn bang, hội bị tàn sát đã đồn đại đến Tổng đà bang

Trường Lạc. Bối Hải Thạch thở dài nói:

- Bọn thuộc hạ đã liệu trước tất có ngày nay. Vì thế mà vị Hà hương chủ kia năm ấy đã đưa vụ này ra hội nghị. Sự thực cái lo của Hà hương chủ không phải là cái lo vu vơ như người nước Kỷ lo trời sập. Có đúng thế không? Nhưng Đông Phương bang chủ vừa nghi tới, lập tức nổi trận lôi đình. Người bảo Hà hương chủ có ý mê hoặc lòng người mưu đồ chuyện bất chính liền hạ lịnh bắt giam. Ai nấy đều nhao nhao xin tha cho y. Đông Phương bang chủ tuy ngoài miệng ưng thuận, nhưng đến nửa đêm ngấm ngầm hạ sát y. Người nói là Hà hương chủ sợ tội nên tự sát.

Thạch Phá Thiên hỏi:

- Tại sao vậy? Chắc Đông Phương bang chủ cùng Hà hương chủ đã có thù hằn từ trước, nên tìm cớ để giết y.

Bối Hải Thạch nói:

- Không phải thế đâu. Nguyên nhân chính là Đông Phương bang chủ không muốn cho ai đề cập đến vụ này.

Thạch Phá Thiên gật đầu tỏ ra chàng đã hiểu rõ.

Chàng vốn có tư chất cực kỳ thông minh, nhưng ít tiếp xúc với người đời nên không hiểu nhân tình thế thái, gần đây chàng ở với vợ chồng Thạch Thanh cùng Đinh Đang ít ngày đã biết dò dẫm tâm sự người ngoài. Chàng nghĩ thầm:

- Đông Phương bang chú biết là một khi tiếp bài đồng phó yến tất phải mất mạng trên hải đảo, đi rồi không trở về nữa, nhưng không tiếp bài đồng thì anh em toàn bang từ trên xuống dưới phải mất mạng vì mình. Vụ này chắc y lo lắng ngày đêm tìm mưu tính kế hoạch mấy năm, nhưng không muốn để người khác đem vấn đề nan giải này ra nghị luận trước mặt bang chúng.

Bối Hải Thạch lại nói tiếp:

- Các anh em đến hội họp đều biết Hà hương chủ bị Đông Phương bang chủ giết chết. Hà hương chủ chết đã đành, nhưng tỏ rõ ra khi nào có thẻ đồng mời đi dự yến đưa tới, Đông Phương bang chủ quyết định không chịu tiếp và quyết không chịu hy sinh thân mình đánh đổi lấy sự bình yên cho toàn bang. Khi đó các anh em đều hồi hộp lo sợ không ai dám nói gì. Thì Bang chủ thẳng thắng đứng ra chất vấn sư thúc.

Thạch Phá Thiên ngạc nhiên ngắt lời:

- Chất vấn y ư? Chất vấn thế nào?

Bối Hải Thạch đáp:

- Đúng thế. Lúc ấy Bang chủ uyển chuyển trầm tĩnh nói: "Sư thúc! Sư thúc đã làm chúa tể phải nên suy nghĩ sâu xa, tính kế trường cửu cho bản bang. Thời kỳ hai sứ giả Thiện Ác xuất hiện đã gần đến rồi, Hà hương chủ nêu việc này ra là vì y lo cho vận mệnh anh em toàn bang mà sư thúc lại bức bách y tự sát thì e rằng mọi người không phục". Đông Phương bang chủ liền lớn tiếng quát mắng: "Thằng lỏi con lớn mật! Giữa Tổng đà bang Trường Lạc há phải là nơi để ngươi nói leo? Bang Trường Lạc tự tay ta sáng lập ra thì tại tự tay ta hủy nó đi cũng không ai được chõ miệng vào". Đông Phương bang chủ nói mấy câu này khiến các anh em đều sợ run. Bang chủ lại nói: "Sư thúc! Sư thúc tiếp thẻ cũng chết mà không tiếp thẻ cũng chết thì có khác gì nhau. Nếu không tiếp thẻ chỉ khiến cho những anh em đầy lòng trung nghĩa mất mạng thêm mà thôi, chứ có ích gì cho sư thúc đâu, nếu sư thúc khẳng khái tiếp thẻ để toàn bang yên ổn thì toàn thể bang chúng vĩnh viễn nhớ tới ân nghĩa của sư thúc".

Thạch Phá Thiên gật đầu nói:

- Nói vậy là đúng. Nhưng… Bối tiên sinh… Ta làm gì có khẩu tài như vậy?

Bối Hải Thạch tủm tỉm cười nói:

- Bang chủ hà tất phải quá khiêm. Chỉ vì Bang chủ chưa hoàn toàn hồi phục mới sinh ra quẩn trí. Sau này Bang chủ khỏi hẳn thì tài biện luận đừng nói bản bang không ai theo kịp mà cả chốn giang hồ cũng khó có người sánh kịp.

Thạch Phá Thiên bán tín bán nghi hỏi lại:

- Thế ư? Ta nói vậy… Rồi sau làm sao?

Bối Hải Thạch đáp:

- Đông Phương bang chủ lập tức sắc mặt xám xanh, đập bàn quát tháo: "Mau! Mau trói thằng lõi không biết kể trên người dưới là gì này lại cho ta!". Nhưng Đông Phương bang chủ quát luôn mấy lần, mọi người ngơ ngác nhìn nhau, không một ai cử động. Đông Phương bang chủ tức giận quá gầm lên: "Hỏng rồi! Hỏng rồi! Các ngươi cấu kết với thằng lõi này để phản ta phải không? được lắm! Các ngươi không động thủ thì để ta ra tay tùng xẻo gã."

Bối Hải Thạch thách người tỷ võ

Thạch Phá Thiên hỏi:

- Các anh em trong bang có khuyên ngăn Đông Phương bang chủ không?

Bối Hải Thạch đáp:

- Các anh em đều không phục, song chẳng một ai lên tiếng. Đông Phương bang chủ rút phi trảo ra đứng phắt dậy nhằm bổ xuống Bang chủ. Bang chủ né mình đi tránh khỏi. Đông Phương bang chủ liên tiếp đánh tới, nhưng bị Bang chủ tránh khỏi và thủy chung Bang chủ vẫn không trả đòn. Có điều Bang chủ hai tay không mà Đông Phương bang chủ sử phi trảo là một môn tuyệt kỹ trong võ lâm. Bang chủ tránh được bảy, tám chiêu cũng là giỏi lắm rồi. Khi đó Mễ hương chủ la lên: "Bang chủ! Lệnh sư điệt đã nhường nhịn Bang chủ tám chiêu mà không phản kích. Một là y tôn trọng Bang chủ là chúa tể bản bang. Hai là y kính trọng Bang chủ là sư thúc y. Nếu Bang chủ còn tiếp tục ra chiêu độc địa để hạ sát y thì người thiên hạ đều quy tội vào Bang chủ." Đông Phương bang chủ tức giận gầm lên: "Ai bảo gã không phản kích? Chính các ngươi đều muốn về hùa với gã thì cư đồng tâm hiệp lực giết chết bản tòa đi, rồi tôn thằng lõi đó lên làm Bang chủ. Như vậy há chẳng thỏa mãn tâm nguyện mọi người ư?"

Bối Hải Thạch ngừng lại một chút rồi kể tiếp:

- Đông Phương bang chủ tức giận, miệng quát mắng om sòm, tay vẫn không ngừng ra chiêu tới tấp. Bang chủ luôn luôn gặp những cơn nguy hiểm vô cùng. Đến lúc Bang chủ cơ hồ mất mạng dưới phi trảo. Triển hương chủ la lên: "Thạch huynh đệ! đón lấy thanh kiếm này!". Hắn vừa nói vừa liệng lại cho Bang chủ. Bang chủ vươn tay ra đón lấy kiếm xong, lại nhường ba chiêu nữa rồi mới nói: "Sư thúc! Tiểu điệt đã nhượng bộ sư thúc hai chục chiêu rồi. Nếu sư thúc không dừng tay thì tiểu điệt bất đắc dĩ phải phạm tội với sư thúc."

Thạch Phá Thiên hỏi xen vào:

- Thế rồi Đông Phương bang chủ có dừng tay không?

Bối Hải Thạch đáp:

- Đông Phương bang chủ mắt lộ hung quang vung trảo lên đánh véo một tiếng chụp xuống trước mặt Bang chủ. Hơn hai chục người trong hội nghị đều lớn tiếng giục: "Trả đòn đi! Trả đòn đi! Không thì mất mạng bây giờ!".

Bang chủ liền nói: "Điệt nhi cam bề thất lễ!". Thế rồi Bang chủ giơ kiếm lên gạt phi trảo.

Bối Hải Thạch thở dài kể tiếp:

- Thế là hai bên xảy cuộc động thủ, quyết đấu kịch liệt. Võ công của Đông Phương bang chủ thuộc môn phái nào, các anh em đều không hiểu rõ. Nhưng thấy từ thân pháp cho đến cách vận dụng kình lực tỏ rõ ra cùng một phái.

Thạch Phá Thiên hỏi:

- Kết quả cuộc chiến đấu ra sao?

Bối Hải Thạch đáp:

- Trong khoảng thời gian ăn xong bữa cơm mọi người theo dõi cuộc đấu đều nhận ra Bang chủ chưa vận động toàn lực, vẫn có y nhường nhịn Đông Phương bang chủ. Nhưng y quyết đấu tục mạng, chẳng dè dặt chút nào. Sau cùng Bang chủ sử một chiêu tương tự như "Thuận Thủy Thôi Châu". Mũi kiếm đâm trúng vào cổ tay bên phải y, khiến cho cây phi trảo rớt xuống đất đánh choang nột tiếng. Bang chủ lập tức thu kiếm về nhảy vọt ra xa bảy thước.

Thạch Phá Thiên thở phào một cái.

Bối Hải Thạch kể tiếp:

- Đông Phương bang chủ đứng ngẩn người ra, sắc mặt lợt lạt không còn chút huyết sắc. Y đảo mắt nhìn suốt lượt vào mặt từng người. Lúc ấy trong nhà hội nghị im phăng phắc không một tiếng động. Chỉ có những giọt máu tươi ở vết thương cổ tay Đông Phương bang chủ tí tách nhỏ xuống đất, sau một lúc lâu, Đông Phương bang chủ cất giọng thê thảm nói: "Được rồi! Được rồi!" Đoạn y rảo bước đi ra ngoài. Hơn hai chục người trong sảnh đường đưa mắt nhìn theo, nhưng chẳng một ai nói nửa lời.

Thạch Phá Thiên hỏi:

- Đông Phương bang chủ bỏ đi rồi công việc trong bang thu xếp cách nào?

Bối Hải Thạch đáp:

- Đông Phương bang chủ ra đi chuyến này, ai cũng biết là y không còn mặt mũi nào trở về nữa. Trong bang chẳng thể một ngày không chủ, toan bang đồng thanh tôn Bang chủ lên tiếp nhiệm. Khi ấy Bang chủ khiêm nhượng đứng lên nói: "Tiểu tử đã kém tài năng lại không đức độ, quyết không dám

đảm đương trọng trách này. Có điều trong ba năm nữa, thẻ đồng Thưởng Thiện Phạt Ác lại tới thời kỳ xuất hiện trên chốn giang hồ, nên tiểu tử tạm thời giữ địa vị này. Hễ thẻ đồng đưa tới đây mời đi dự yến, tiểu tử sẽ tiếp nhận để khỏi lở việc, và sẽ đi dự để gánh đỡ cho các vị khỏi một phen tai vạ." Các anh em nghe Bang chủ nói vậy đồng thanh hoan hô nhiệt liệt, quỳ xuống bái lạy. Xin thưa thực tình cùng Bang chủ: Bang chủ đã chống nổi Đông Phương bang chủ thì nguyên một điểm về võ công, ai nấy đều tâm phục cả rồi.

Ngừng một chút, Bối Hải Thạch lại nói tiếp:

- Dù cho võ công Bang chủ có bình thường, mà chỉ ưng thuận gánh tai nạn cho bản bang thì mọi người cũng vì tư tâm vị kỷ mà triệt để ủng hộ Bang chủ lên cầm quyền binh trong bang.

Thạch Phá Thiên gật đầu nói:

- Vì thế mà mấy phen ta xuất ngoại, các vị cùng lo sốt vó chỉ sợ ta đi rồi không về nữa, có đúng thế chăng?

Bối Hải Thạch hơi đỏ mặt, đáp:

- Bang chủ lên giữ trọng nhiệm rồi, thi hành bao nhiêu công việc, không ai có điều gì dị nghị. Tuy Bang chủ đối đãi với anh em trong bang có điều nghiêm khắc, nhưng anh em thấy lòng đại nhân đại nghĩa của Bang chủ khẳng khái, gánh tai họa cứu mạng cho mọi người, nên dù có phải chịu đựng cách nào cũng không ai than phiền chi hết.

Thạch Phá Thiên trầm ngâm một lát rồi nói:

- Bối tiên sinh! Những việc quá khứ, ta đã quên hết sạch. Xin tiên sinh nói thiệt cho ta hay những tội lỗi trọng đại ngày trước, đừng giấu diếm gì.

Bối Hải Thạch mỉm cười đáp:

- Nói là tội lỗi trọng đại thì chưa chắc đã đúng. Có điều Bang chủ đang ở thời kỳ niên thiếu, quen thói phong lưu lãng mạn, cái đó tưởng chẳng có chi đáng kể. Vả lại đa số các phụ nữ đều thuận tình tự nguyện. Những vụ cưỡng bách không có mấy đâu. Thanh danh bang Trường Lạc cũng không bị tổn thương gì mấy. Các anh em có được tin gì cũng chỉ mỉm cười mà thôi.

Thạch Phá Thiên nghe xong toát mồ hôi ướt đẫm. Tuy Bối Hải Thạch khéo léo lựa lời, chỉ nói phớt qua, nhưng hiển nhiên tỏ ra chàng đã phạm rất nhiều tội lỗi về chuyện phong tinh trăng gió. Thạch Phá Thiên nét mặt đăm chiêu, chàng cố nhớ lại xem ngoài Đinh Đang ra chàng còn vướng víu tư tình lén lút với cô gái nào mà chàng không nhớ nữa chăng? Nhưng chàng

nghĩ mãi không ra.

Bối Hải Thạch dè dặt hỏi:

- Bang chủ còn có câu chuyện nói ra thuộc hạ e mình là kẻ không biết đường tiến thoái, chẳng hiểu Bang chủ có lượng thứ cho được trình bày chăng?

Thạch Phá Thiên vội đáp:

- Chính ta đang muốn yêu cầu Bối tiên sinh cho biết hết sự thực đừng giấu diếm gì.

Bối Hải Thạch nói:

- Sở dĩ bang Trường Lạc chúng ta phải giao dịch với người vì mình ở vào tình thế bất đắc dĩ. Nếu không thì hơn hai vạn anh em trong toàn bang lấy đâu ra được cơm ăn áo mặc? Chúng ta vốn không phải là hảo hán về phe Bạch đạo, kể ra chẳng cần đếm xỉa đến cái lối nhân nghĩa đạo đức thối nát của bọn họ. Có điều theo ý kiến thuộc hạ thì đối với vợ con của anh em trong bang, Bang chủ nên… nên xa họ là hơn để khỏi tổn thương đến mối hòa khí trong bang.

Thạch Phá Thiên hổ thẹn mặt đỏ bừng lên. Chàng nhớ tới tối hôm đó bị Triển hương chủ đến hành thích chàng, gã nói là chàng quyến rũ vợ gã. Chàng lo vụ này có thực liền hỏi:

- Bây giờ biết làm thế nào đây?

Bối Hải Thạch lại nói:

- Đinh Bất tam lão tiên sinh hành vi cổ quái mà võ công lại cao thâm vô cùng. Bang chủ cùng tôn nữ lão đã đi lại với nhau, nếu sau này ruồng bỏ nàng thì e rằng Đinh lão tiên sinh chẳng chịu bỏ qua. Như thế là lại gây thêm một tay cường địch.

Thạch Phá Thiên ngắt lời:

- Sao ta lại bỏ nàng được?

Bối Hải Thạch cười đáp:

- Khi Bang chủ đã ưa cô nào thí quý cô ấy chẳng kém gì bảo bối. Có điều Bang chủ đối với các cô không được lâu dài. Còn như vị Đinh cô nương này thì Bang chủ có giao hảo với cô cũng không sao, nhưng chuyện bái đường thành thân thì đừng để mắc vào tay lão Đinh.

Thạch Phá Thiên ngập ngừng hỏi:

- Ta đã cùng nàng bái đường kết thân rồi thì làm thế nào?

Bối Hải Thạch đáp:

- Khi đó Bang chủ bị trọng bệnh chưa khỏi, nên đầu óc hãy còn hồ đồ nên mắc bẫy Đinh lão nhi. Cái đó chưa chắc đã là việc chuẩn xác.

Thạch Phá Thiên chau mày không biết đáp thế nào. Bối Hải Thạch định bụng khuyên can đến mức độ này thôi, không dám tiến thêm một bước nữa, vì lão nghĩ rằng: Mình là phận thuộc hạ không nên quá trớn để cho Bang chủ phải phiền lòng, liền lảng sang chuyện khác:

- Bốn môn phái ở Quan Đông rầm rầm rộ rộ kéo đến nhưng họ thấy mặt Bang chủ lập tức phải mềm nhũn ngay, một điều kêu bằng ân công hai điều kêu bằng ân công đủ biết oai đức của Bang chủ đã cao tới mức nào.

Nguyên Thạch Phá thiên đã đánh lui Đinh Bất Tứ trong trường hợp nào và cứu tính mạng cho bọn Cao Tam nương tử ra sao thì trong khi đi đường quần hào Quan Đông đã thuật lại và thêm mỡ vào để câu chuyện mặn mà hơn cho bang chúng bang Trường Lạc nghe.

Bối Hải Thạch lại nói:

- Võ công những người này tuy còn kém Bang chủ xa, nhưng đều là nhân vật nổi danh trong võ lâm. Bang chủ đã có ơn lớn với họ thì mình có thể lung lạc để hữu dụng cho bản bang. Nếu bọn họ có hỏi đến tiền nhiệm Đông Phương bang chủ thì Bang chủ chỉ nói cho họ là Đông Phương tiền bang chủ đi ẩn cư rồi. Còn những điều mà thuộc hạ vừa trình bày thì bất tất Bang chủ phải cho họ biết để khỏi phát sinh những điều rắc rối chẳng lợi gì cho chúng ta.

Thạch Phá Thiên gật đầu nói:

- Bối tiên sinh nói rất có lý!

Hai người lại chuyện vãn một lúc rồi Bối Hải Thạch lấy trong bọc ra một bản thanh đơn kể rõ những nhân viên quản sự cùng là sơn trại nào đưa đến bao nhiêu tiền gạo, ở bến xá nào thu bao nhiêu tiền thuế.

Thạch Phá Thiên chẳng hiểu gì hết, chàng chỉ ừ hử cho xuôi chuyện. Kể ra bang Trường Lạc cũng làm nhiều việc thường thiên hại lý. Bọn lục lâm đại đạo ở rất nhiều địa phương đều đưa vàng bạc châu báu đến đút lót bang Trường Lạc. Bang này cứ ngồi nguyên chỗ để chia của ăn cướp.

Thạch Phá Thiên trong lòng cảm thấy có điều trái lẽ, nhưng không biết nói với Bối Hải Thạch thế nào cho phải.

Tối hôm ấy, Tổng đà bày tiệc thết đãi bọn quần hào Quan Đông bọn Phạm Nhất Phi bốn người được mời ngồi trên. Thạch Phá Thiên, Bối Hải Thạch, Đinh Đang ngồi ở mé dưới để bồi tiếp.

Rượu đã ba tuần, mọi người nói mấy câu xã giao rồi Phạm Nhất Phi lên tiếng:

- Ân công là bậc kỳ tài, chỉnh đốn cho bang Trường Lạc trở nên hưng thịnh. Chắc là Đông Phương đại ca cũng rất hân hoan?

Bối Hải Thạch nói:

- Đông Phương tiền bang chủ hồi này đi thả câu, trồng hoa, không màng chi đến thế sự đặng hưởng thú tiêu dao ngoại vật, không chịu cảnh phiền phức, bọn tại hạ chẳng dám đến phiền nhiễu lão nhân gia nữa.

Phạm Nhất Phi toan kiếm lời để dò hỏi tin tức, thì đột nhiên phó Hương chủ Hổ mãnh đường hối hả chạy đến bên Bối Hải Thạch ghé vào tai thì thầm mấy câu.

Bối Hải Thạch gật đầu nói:

- Hay lắm! Hay lắm!

Rồi lão quay lại nhìn Thạch Phá Thiên cười nói:

- Xin trình Bang chủ rõ: Bọn đệ tử phái Tuyết Sơn bị chúng ta bắt được rồi, mấy bữa nay thành Lăng Tiêu lại phái người đến tiếp viện, mưu đồ cứu bọn họ ra, ngờ đâu lại bị chúng ta bắt thêm hai tên nữa.

Thạch Phá Thiên giật mình kinh hãi hỏi:

- Bọn đệ tử phái Tuyết Sơn đều bị bắt giữ cả rồi ư?

Bối Hải Thạch cười đáp:

- Từ ngày Bang chủ cùng bọn Bạch Vạn Kiếm rời khỏi Tổng đà, các anh em toàn bang đều mong nhớ và lo lắng vô cùng. Ai nấy chỉ sợ Bang chủ lấy lòng trung hậu đối đãi với người rồi bị họ…

Vì trước mặt quần hùng Quan Đông, Bối Hải Thạch không muốn rõ Thạch Phá Thiên đã bị bọn Bạch Vạn Kiếm bắt, nên lão tìm lời nói hàm hồ như vậy.

Ngừng một lát, Bối Hải Thạch lại nói tiếp:

- Anh em toàn bang được điều động để đi dò hỏi xem Bang chủ lạc lõng nơi đâu. Đang đi đường tại khu phụ cận thì chạm trán bọn đệ tử phái Tuyết Sơn liền thi hành kế mọn bắt hết được bọn chúng giam tại Tổng đà. Chỉ đáng tiếc là gã Bạch Vạn Kiếm, con người rất tâm cơ, một mình đi thoát.

Đinh Đang đột nhiên hỏi xen vào:

- Thế còn Hoa Vạn Tử cô nương thì sao?

Bối Hải Thạch cười đáp:

- Cô ta đi toán đầu đã bị bắt từ trước. Khi đó Đinh cô nương cũng có mặt tại trường thì phải? Lần ấy tất cả bảy tên bị bắt.

Bọn Phạm Nhất Phi trong lòng hồi hộp bụng bảo dạ:

- Tuyết Sơn là một môn phái lừng lẫy tiếng tăm, không ngờ họ cũng bị đại bại về tay bang Trường Lạc.

Bối Hải Thạch lại nói tiếp:

- Bọn thuộc hạ tra hỏi những đệ tử phái Tuyết Sơn xem Bang chủ lạc lõng nơi đâu, thì chúng đều nói là: Bang chủ đang ở trong miếu thổ địa rồi tự động bỏ ra đi, từ đó không được tin tức gì nữa. Anh em biết Bang chủ vô sự mới yên lòng. Hiện giờ bọn đệ tử phái Tuyết Sơn kia hoặc tạm giam lại hoặc giết đi là tùy ở Bang chủ phát lạc.

Thạch Phá Thiên nghĩ thầm:

- Gia má mình đã nói trước kia mình từng bái sư học nghệ vào làm môn hạ phái Tuyết Sơn. Vậy những đệ tử phái này đều kể vào hàng sư thúc mình, có lý nào lại giam giữ không tha, chứ đừng nói đến chuyện sát hại nữa.

Chàng nghĩ vậy liền đáp:

- Giữa phái Tuyết Sơn và chúng ta có sự hiểu lầm. Vụ này… nên đổi…

Chàng muốn nói một thành ngữ, nhưng mới học chưa được bao lâu thành ra chưa quen miệng, rồi trong lúc thảng thốt nói không ra nữa.

Bối Hải Thạch liền đỡ lời nói tiếp:

- Đổi thù ra bạn!

Thạch Phá Thiên la lên:

- Phải! Phải! Đổi thù ra bạn. Bối tiên sinh! Ta muốn tha họ và mời lên đây cùng uống rượu nên chăng?

Nguyên chàng chưa hiểu hành động này có đúng lề lối võ lâm không, nên chàng hỏi lại cho cẩn thận. Đồng thời chàng nghĩ rằng bọn Bối Hải Thạch phải tốn nhiều hơi sức mới bắt được bọn đệ tử phái Tuyết Sơn, thế mà mình tự ý buông tha một cách khinh xuất thì không khỏi mang tiếng là người chuyên quyền.

Ta nên biết rằng Thạch phá Thiên tuy được mọi người tôn lên làm Bang chủ, nhưng chàng vẫn chưa hiểu là toàn bang từ trên xuống dưới nhất nhất đều phải tuân theo mệnh lệnh của chàng.

Bối Hải Thạch cười đáp:

- Bang chủ khoan hồng đại lượng như vậy chính là một thịnh sự trong võ lâm.

Rồi lão bảo tả hữu:

- Anh em dẫn những người phái Tuyết Sơn lên đây.

Phó hương chủ vâng lời lui ra. Tiếp theo thấy hai gã hán tử áo trắng do bốn tên bang chúng giải vào.

Hai hán tử này đều bị trói tay, áo trắng lại dây nhiều vết máu. Hiển nhiên họ đã trải qua một cuộc tranh đấu và đều bị thương.

Phó hương chủ quát lên:

- Các ngươi tiến vào tham kiến Bang chủ đi.

Một hán tử trung niên lớn tuổi hơn trợn mắt lên nhìn phó Hương chủ ra chiều tức giận. Gã mở miệng thóa mạ luôn:

- Các ngươi mau mau chém phứt lão gia đi cho rồi! Các ngươi là những quân cường đạo, tội ác ngập đầu. Rồi đây sư phụ ta là Uy Đức tiên sinh sẽ tới nơi băm vằm các ngươi ra làm muôn mảnh để trả mối thù này.

Đột nhiên bên ngoài cửa sổ có tiếng vang như sấm quát lên:

- Thôi sư đệ! Thóa mạ chúng như vậy thật sướng miệng. Bọn chúng toàn là quân cường đạo chói má, là những kẻ đê hèn vô sĩ!

Tiếp theo là những tiếng loảng xoảng từ xa đi lại. Đây là hơn hai mươi tên đệ tử phái Tuyết Sơn chân tay đeo xiềng hiên ngang đi vào sảnh đường. Trong đám này có cả Cảnh Vạn Chung, Hô Diên Vạn Thiện, Quang Vạn

Phu, Kha Vạn Quân, Vương Vạn Nhân, Hoa Vạn Tử. Cả nhân vật khinh công tuyệt đỉnh là Uông Vạn Dực cũng bị bắt.

Vương Vạn Nhân vừa tiến vào cửa cũng ngoác miệng ra mà thóa mạ không ngớt bằng những danh từ rất khinh bỉ.

Có người lại thách thức:

- Các người có bản lảnh thì đem nội lực hoặc đao thương ra mà động thủ thật sự, còn dùng muội hương, thuốc mê để ám toán thì chỉ những quân cướp xó hèn hạ mới dùng tới.

Bọn Phạm Nhất Phi cùng Phong Lương đưa mắt nhìn nhau tự nghĩ:

- Nếu dùng muội hương, thuốc mê để bắt bọn họ thì quả là những thủ đoạn chẳng vẻ vang gì.

Bối Hải Thạch liếc mắt nhìn bọn quần hào Quan Đông liền hiểu ngay tâm sự họ. Lão liền đứng dậy tươi cười nói:

- Sở dĩ bọn tại hạ phải dùng đến muội hương thuốc mê, đâu có phải là sợ các vị võ công cao cường, nhưng nghĩ tình Thạch bang chủ cùng các vị có mối liên quan từ bao năm trước, nên không động đao kiếm đả thương các vị, cho mất hòa khí. Các vị nói thế tỏ ra trong lòng bất phục. Vậy bây giờ chúng ta làm thế này: Các vị từng người một ra đây đấu với tại hạ. Bất cứ vị nào có thể qua được mười chiêu thì bang Trường Lạc chúng ta sẽ coi như là một bọn cường đạo, bọn chó má. Các vị tình sao?

Bữa trước tại Tổng đà bang Trường Lạc đã xảy cuộc chiến đấu Bối Hải Thạch thi triển "Ngũ Hành Lục Hợp chưởng". Bọn Kha Vạn Quân chỉ qua lại được vài ba chiêu là lập tức bị lão điểm huyệt ngã lăn. Nếu nói đến mười chiêu thì quả là một việc khó hơn nữa.

Bọn Thôi Vạn Niên đệ tử phái Tuyết Sơn mới bị bắt sau này chưa biết bản lãnh Bối Hải Thạch ra sao. Chúng thấy người lão nước da vàng ửng mà gầy khẳng gầy kheo chẳng khác một kẻ bệnh hoạn suốt đời thì còn sợ gì lão. Gã liền lớn tiếng la:

- Bọn bang Trường Lạc các ngươi chẳng qua chỉ ỷ vào nhiều người để thủ thắng, chứ có chi là tài giỏi. Đừng nói mười chiêu ngay cả trăm chiêu lão gia cũng dám tiếp nhận.

Bối Hải Thạch cười nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Lão đệ đây quả nhiên là tay dởm khí hơn người. Vậy bây giờ chúng ta đánh cuộc. Nếu lão đệ tiếp được mười chiêu của ta, chúng

chịu tiếng là quân cường đạo chó má, còn lão đệ mà thua trong vòng mười chiêu thì các vị cũng là quân cường đạo, chó má.

Lão nói xong tiến gần lại, vung tay phải một cái. Bao nhiêu dây trói trên người Thôi Vạn Niên đều bị đứt tung từng thỏi một tấc bằng ngón tay.

Bối Hải Thạch cười nói:

- Nào xin mời lão đệ.

Một cái vung tay hời hợt của lão đủ làm cho dây trói đứt tung tựa hồ bị đao cắt.

Thôi Vạn Niên đã giẫy giụa mấy lần biết là thứ dây đó cực kỳ bền dai. Ngờ đâu lại bị bàn tay của một lão già ốm o quạt đứt tả tơi như từng sợi miến. Chỉ trong nháy mắt, sắc mặt gã biến đổi một cách thảm hại. Người gã bỗng run lên bần bật, khi nào gã còn dám động thủ với Bối Hải Thạch nữa.

Đột nhiên, bên ngoài sảnh đường có tiếng người dõng dạc:

- Hay lắm! Hay lắm! Bọn ta thích đánh cuộc như vậy.

Nghe thanh âm này, bọn đệ tử phái Tuyết Sơn đều lộ vẻ vui mừng, còn bang chúng bang Trường Lạc lại rất ngạc nhiên. Cả Bối Hải Thạch cũng hơi biến sắc.

Binh một tiếng! Cánh cửa mở ra, một người rảo bước tiến vào, dáng điệu rất hiên ngang. Hắn chính là Khí Hàn Tây Bắc Bạch Vạn Kiếm.

Hắn chấp tay nói:

- Tại hạ tuy bất tài cũng xin thử tiếp Bối tiên sinh mười chiêu.

Bối Hải Thạch tủm tỉm cười, vẻ mặt lão tuy vẫn trấn tĩnh nhưng trong lòng không khỏi hồi hộp. Lão nghĩ thầm:

- Kể về võ công thằng cha này mình có hạ được hắn cũng phải ngoài trăm chiêu là ít. Còn trong vòng mười chiêu thì không tài thủ thắng được.

Nhưng là tay ghê gớm, lão xoay chuyển ý nghĩ rất mau, rồi tươi cười đáp:

- Vụ đánh cuộc mười chiêu là đối với ai kia, chứ đối với Bạch đại hiệp thì đâu dám khinh nhờn thế được? Bây giờ có Bạch đại hiệp giá lâm thì chuyện đánh cuộc giữa chúng ta phải biến cải. Nếu Bạch đại hiệp cao hứng cùng tại hạ tỷ đấu thì xin hẹn trước, hễ điểm tới là thôi và quyết thắng bại trong vòng hai ba trăm chiêu.

Bạch Vạn Kiếm nói:

- Thế ra lời nói của Bối tiên sinh cũng không được coi trọng ư?

Bối Hải Thạch cười ha hả đáp:

- Cuộc đánh đố mười chiêu chỉ là đối với bọn thiếu niên tài nghệ kém cỏi mà không tự biết, có ý ngông cuồng. Chẳng lẽ Bạch đại hiệp cũng vào loại người như họ?

Bạch Vạn Kiếm đáp:

- Giả tỷ bang Trường Lạc là quân cường đạo, quân chó má thì tại hạ võ công thấp hèn là hạng vô tri ngông cuồng cũng chả sao!

Nguyên Bạch Vạn Kiếm tiến vào sảnh đường rồi, thấy Thạch Pha Thiên vẫn ngồi chễm chệ trên tiệc mà bọn sư đệ hắn gã nào cũng toàn thân đeo xiềng xích, nét mặt tiều tụy, đã tức lộn ruột. Hắn liền vớ lấy câu nói của Bối Hải Thạch để bức bách lão thừa nhận là quân cường đạo chó má cho hả giận. Giữa lúc ấy, ngoài cửa đột nhiên lại có tiếng người dõng dạc:

- Bọn tại hạ là Dương Quang ở phủ Gia Hưng, Thạch Thanh, Mẫn Nhu ở Huyền Tố trang, xin đến bái yết.

Thạch Phá Thiên nghe rõ thanh âm Thạch Thanh thì mừng quýnh vừa nhảy lên vừa la:

- Gia gia! Má má!

Rồi chàng hối hả chạy ra. Lúc chàng lướt qua bên mình Bạch Vạn Kiếm, Bạch Vạn Kiếm thấy nửa người tê nhức vội lảng tránh sang bên hai bước mới đứng vững lại được.

Bối Hải Thạch cười khà nói:

- Quả nhiên là võ nghệ phi thường!

Câu này bề ngoài tựa hồ ca ngợi Thạch Phá Thiên, nhưng bên trong có ý châm chọc Bạch Vạn Kiếm là kẻ võ nghệ kém cỏi, đúng là hạng vô tri cuồng vọng. Thạch Phá Thiên hớn hở tươi cười chạy ra đón vợ chồng Thạch Thanh vào sảnh đường. Ngoài ra còn có một lão già râu bạc thân hình cao lớn đi giữa.

Dương Châu cách phủ Gia Hưng chẳng xa là mấy. Quần hào bang Trường lạc biết lão là một nhân vật võ lâm nổi tiếng miệt Giang Nam tên gọi Huyền Kích Dương Quang. Họ lại nghe Bang chủ kêu vợ chồng Thạch Thanh là gia má nên ai nấy đều đứng dậy. Thạch Phá Thiên dắt tay Mẫn Nhu tỏ vẻ

cực kỳ thân thiết.

Đâu là chân giả

Mẫn Nhu hơi ngửng đầu nhìn con cười nói:

- Sáng sớm hôm qua ở trong khách điếm không thấy ngươi ta hồi hộp vô cùng. Gia gia ngươi có nói: Nếu có người ám toán thì ngươi khó lòng mà đề phòng. Còn chuyện bắt ngươi đem đi thì không thể xảy ra được. Y bảo đến bang Trường Lạc để nghe ngóng nhất định sẽ biết tin tức. Quả nhiên ngươi ở đây thật.

Đinh Đang thấy vợ chồng Thạch Thanh đến thẹn đỏ mặt lên như than hồng.

Nàng ngoảnh mặt đi không dám nhìn thẳng vào mặt hai người. Nhưng nàng vẫn lắng tai nghe xem họ nói gì.

Vợ chồng Thạch Thanh, Dương Quang cùng Bối Hải Thạch và bọn Phạm Nhất Phi, Lã Chính Bình nhất nhất làm lễ tương kiến. Những người này đều là người có danh vọng trong võ lâm. Bao nhiêu câu khách sáo được đưa ra tán tụng lẫn nhau.

Cuộc giới thiệu xong rồi, bọn Phạm Nhất Phi đã biết vợ chồng Thạch Thanh là song thân Thạch Phá Thiên càng tỏ lòng kính cẩn. Vợ chồng Thạch Thanh thấy đối phương khiêm cung lễ mạo liền đáp lễ bằng một vẻ kính cẩn hơn. Thạch Phá Thiên nhìn Bối Hải Thạch nói:

- Bối tiên sinh! Chúng ta buông tha quách những vị anh hùng phái Tuyết Sơn đi thôi.

Bối Hải Thạch cười đáp:

- Bang chủ đã có lệnh. Vậy "bọn anh hùng" phái Tuyết Sơn đều được phóng xá.

Lão nhấn mạnh ba tiếng "bọn anh hùng" để tỏ ra mỉa mai bọn kia. Mười mấy gã bang chúng dạ ran:

- Bang chủ đã có lệnh. Vậy anh em phóng xá cho bọn anh hùng phái Tuyết Sơn.

Ai nấy vội vã đi tìm chìa khóa mở xiềng xích cho bọn này.

Bạch Vạn Kiếm tay cầm chuôi kiếm lớn tiếng nói:

- Khoan đã! Thạch… Thạch bang chủ! Bối tiên sinh! Cùng Huyền Kích

Dương lão anh hùng ở phủ Gia Hưng và ông bà Thạch trang chủ Huyền Tố trang hiện diện tại đây. Bọn tại hạ có điều muốn thưa rõ.

Ngừng lại một chút rồi hắn nói tiếp:

- Chúng ta là người võ lâm, nếu học nghệ không tinh mà bị bại về đao, thương, quyền, cước thì dù đối phương muốn giết hay muốn làm nhục, có chết cũng không oán hận nhưng bọn sư đệ tại hạ vì trúng phải thuốc mê của bang Trường Lạc mà bị bắt. Như vậy là bang Trường Lạc đã dùng thủ đoạn đê hèn để làm tổn hại thanh danh phái Tuyết Sơn, đồng thời phá hoại cả danh dự bang Trường lạc nữa. Vậy Bối tiên sinh đã nói gì bây giờ xin nói lại để ba vị được nghe rõ. Bối tiên sinh hắng giọng hai tiếng rồi cười nói:

- Bạch huynh đệ đây…

Bạch Vạn Kiếm quát lên ngắt lời:

- Ai lại đi làm anh làm em với quân cường đạo?

Bối Hải Thạch nói:

- Thạch bang chủ chúng ta…

Thạch Thanh xen vào ngắt lời:

- Gã hài tử này tuổi còn nhỏ chưa biết gì khi nào có đủ tư cách làm Bang chủ quý bang được? Trước đây chưa bao lâu gã lại bị trọng bệnh quên hết việc trước. Bên trong tất có những sự hiểu lầm trọng đại. Vậy hai chữ "Bang chủ" xin miễn nhắc lại. Tại hạ mời Dương lão anh hùng đến đây là có ý muốn phân giải về vụ này. Bạch sư phó! Quý phái cùng bang Trường Lạc có điều xích mích mà thằng con bất hiếu của tại hạ cũng đắc tội với sư phó. Vậy hay việc này xin cứ phân tách ra. Thạch mỗ tuy chỉ là người tầm thường trên chốn giang hồ, nhưng trước nay không nói câu nào giả dối ai bao giờ. Thằng nhỏ con tại hạ thực tình đã quên sạch những việc cũ.

Ông ngừng một chút rồi dõng dạc nói tiếp:

- Nhưng việc gì đã làm bất luận còn nhớ hay đã quên, cũng chẳng thể cải xóa tội lỗi. Còn việc người ngoài mượn tên tuổi của gã để hành động thì không can dự gì đến gã cả.

Quần hùng trong sảnh đường ngơ ngác nhìn nhau chẳng ai ngờ đột nhiên lại xảy ra câu chuyện này.

Bối Hải Thạch cười nói:

- Ha ha! Câu chuyện này từ đâu mà ra Thạch bang chủ…

Thạch Phá Thiên lắc đầu ngắt lời:

- Gia gia ta nói đúng đó. Ta không phải Bang chủ của các vị. Điều này ta đã nói nhiều lần rồi. Nhưng các vị nhất định không tin.

Phạm Nhất Phi lên tiếng:

- Trong vụ này có điều chi bí ẩn. Anh em tại hạ xin rửa tai để nghe. Bọn tại hạ chỉ biết Bang chủ bang Trường Lạc là Đông Phương Hoành đại cạ sao lại biến thành Thạch ân công?

Dương Quang ngồi yên từ nãy đến bây giờ mới lên tiếng:

- Bạch sư phó! Sư phó bất tất phải nóng nảy. Ai phải ai quấy, võ lâm sẽ có công luận.

Tuy lão tuổi già mà tiếng nói oang oang như chuông đồng, uy thế lẫm liệt khiến người nghe phải kính phục. Lão nói tiếp:

- Có chuyện gì thủng thẳng chúng ta sẽ giải quyết, trước hết hãy mở khóa cho các vị sư phó.

Mấy tên đệ tử bang Trường Lạc thấy Bối Hải Thạch gật đầu, liền mở xiềng cho bọn đệ tử phái Tuyết Sơn.

Bạch Vạn Kiếm nghe giọng lưỡi Thạch Thanh cùng Dương Quang đều ra chiều hạch tội Bối Hải Thạch mà không có ý gì thù nghịch với mình, hắn lấy làm ngạc nhiên.

Hắn đã tưởng bọn sư đệ bị bang Trường Lạc bắt giữ, phe hắn người ít thế yếu. Bọn hắn buông lời thóa mạ Bối Hải Thạch, cùng khiêu chiến với lão kể là đã quá liều lĩnh. Vì muốn giữ thể diện cho phái Tuyết Sơn mà bất đắc dĩ phải tỏ thái độ cứng rắn dù có chịu loạn đao phân thây cũng đành chứ không để nhục đến sư môn. Nếu xảy cuộc chiến đấu hắn không nắm vững phần nào thủ thắng.

Vợ chồng Thạch Thanh cùng Dương Quang đến đây một cách đột ngột mà cục diện cũng thốt nhiên chuyển biến. Bạch Vạn Kiếm bây giờ không nói gì nữa, hắn im lặng để coi Bối Hải Thạch ứng phó cách nào.

Thạch Thanh chờ cho đệ tử phái Tuyết Sơn được mở xiềng xích đâu ngồi đấy rồi, lại nói:

- Bối tiên sinh! Thằng nhỏ con trai tại hạ tuổi còn non nớt lại kiến thức cực kỳ nông cạn, thế mà để lên làm Bang chủ quý bang há chẳng để các bậc anh

hùng thiên hạ cười cho? Bữa nay có Dương lão anh hùng, Bạch sư phó cùng các vị su huynh phái Tuyết Sơn và các vị bằng hữu bổn môn phái lớn ở Quan Đông hiện diện tại đây, vậy xin đem việc này trình bày dứt khoát. Kể từ ngày hôm nay giữa con tại hạ là Thạch Trung Ngọc cùng bang Trường Lạc không còn mối liên quan nào nữa. Vậy những việc gì chính gã đã làm nhứt nhứt phải thanh toán cho xong, còn kẻ khác mượn danh nghĩa gã, mà hành động thì không thể gánh lấy tiếng ác một cách oan uổng.

Bối Hải Thạch cười đáp:

- Những lời lẽ Thạch trang chủ nói đây thật khiến cho bọn tại hạ không sao hiểu được. Thạch bang chủ tiếp nhiệm chức Chưởng môn ở tệ bang đã ba năm nay, chứ không phải câu chuyện một sớm một chiều. Bọn tại hạ bấy lâu nay chưa từng được được nghe Bang chủ nói đến Huyền Tố song kiếm lừng danh giang hồ là song thân ngài. Thưa Bang chủ, sao trước nay Bang chủ không nói gì đến vụ này cho bọn thuộc hạ nghe? Nếu không thì Huyền Tố trang cách đây cũng chẳng bao xa và lúc ngài lên nhậm chức Bang chủ, bọn thuộc hạ dĩ nhiên phải đến thỉnh lệnh tôn cùng lệnh đường đại nhân đến chứng kiến cuộc lễ.

Thạch Phá Thiên ấp úng đáp:

- Ta… ta… trước kia có biết gì đâu.

Chàng vừa đáp câu này hết thảy mọi người đều ngạc nhiên, đồng thanh hỏi:

- Sao công tử lại không biết?

Thạch Thanh đỡ lời:

- Tại hạ có lời thưa trước vì hài nhi mới đây phải một kỳ lâm trọng bệnh, bao nhiêu việc dĩ vãng gã đều quên hết, cả song thân cũng không nhớ nữa. Vậy trách gã thế nào được.

Bối Hải Thạch bị Thạch Thanh làm cho bối rối. Lão rất hoang mang chưa biết trả lời thế nào cho tiện. Lão không thể nói rõ là lập Thạch Phá Thiên lên làm chỉ vì mục đích để chàng đứng ra gánh tai nạn về vụ thẻ đồn của hai sứ giả Thiện, Ác vì vụ này chỉ người trong bang hiểu với nhau mà thôi, chứ nói công khai với người ngoài thế nào được?

Bỗng nghe Thạch Phá Thiên nói ra chàng không biết cả Thạch Thanh là phụ thân, lão liền nắm lấy cơ hội để trả lời:

- Việc Bang chủ lâm trọng bệnh phát hàn phát nhiệt mới xảy ra trước đây hai tháng. Nhưng lúc ngài trọng nhậm chức Bang chủ thì thân thể rất tráng kiện, thần trí cực kỳ minh mẫn. Nếu không thế thì sao có thể vung trường

kiếm đấu với Phi Trảo Đông Phương tiền bang chủ đến gần trăm chiêu được? Nhân việc võ công ngài đánh bại Đông Phương tiền bang chủ mà được tôn lên chấp chưởng chức vụ Bang chủ.

Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu rất đổi hoài nghi hỏi:

- Sao không thấy hài nhi nói gì đến vụ này?

Mẫn Nhu cất tiếng hỏi:

- Hài nhi! Vụ này đầu đuôi thế nào?

Thạch Phá Thiên lắc đầu đáp:

- Hài nhi chẳng nhớ chi hết.

Bối Hải Thạch lại hỏi:

- Bọn tại hạ chỉ biết Bang chủ họ Thạch danh húy là Phá Thiên. Còn ba chữ Thạch Trung Ngọc thì chỉ nghe thấy ở miệng Bạch sư phó cùng Thạch trang chủ nói ra mà thôi. Hay là Thạch trang chủ nhận lầm người rồi chăng?

Mẫn Nhu lộ vẻ tức giận bà xẵng giọng:

- Gã là con ruột tự mình sinh ra, có lý đâu lại nhận lầm được?

Trước nay bà vốn hòa nhã dịu dàng đối với mọi người, nhưng nay bà nghe Bối Hải Thạch bảo cậu quý tử chẳng phải là con mình, bà không nhịn được phải nổi cơn phẫn nộ.

Thạch Thanh thấy Bối Hải Thạch cứ dây dưa hoài thì nghĩ bụng:

- Vụ này mình phải nói huỵch toẹt ra mới xong.

Ông liền đáp:

- Bối tiên sinh! Chúng ta đã là những người quang minh chính đại thì bất tất phải nói úp mở, sở dĩ quý bang coi trọng thằng nhỏ tuổi còn non nớt chưa biết gì này chẳng phải vì gã có hùng tài đại lược, hay thần cơ diệu toán chi chi, mà chỉ muốn hy sinh cái mạng nhỏ bé của gã cho đi gánh lấy ai nạn khi nhận được thẻ đồng mời dự yến Lạp Bát. Có đúng thế không?

Câu nói giữa tiệc của Thạch Thanh khiến cho Bối Hải Thạch là tay đáo để mà sắc mặt cũng hơi biến đổi. Lão hắng giọng mấy tiếng để kéo dài thời gian suy nghĩ câu đối đáp.

Bất thình lình có tiếng cười ha hả cất lên hỏi:

- Phải chăng các vị chờ thẻ đồng mời đi dự yến? Hay lắm! Hay lắm! Thẻ đồng hiện ở đây rồi!

Trong nhà đại sảnh đột nhiên có hai người đứng sững! Một mập một gầy, y phục đều cực kỳ xa hoa. Hai người này đến từ bao giờ chẳng một ai hay?

Thạch Phá Thiên vừa thấy hai người, mừng quýnh reo lên:

- Đại ca! Nhị ca! Lâu ngày tiểu đệ không được thấy mặt. Hai vị ca ca vẫn mạnh giỏi chứ?

Vợ chồng Thạch Thanh đã nghe Thạch Phá Thiên kể chuyện chàng cùng Trương Tam, Lý Tứ kết làm anh em. Bây giờ thấy chàng kêu hai người mới đến bằng đại ca, nhị ca bất giác giật mình kinh hãi phi thường. Ông nói:

- Hai vị đến vừa đúng lúc. Bọn tại hạ đang vấp phải vấn đề chức chưởng bang Bang chủ Trường Lạc không sao giải quyết được. May có hai vị hiện diện tại đây chứng kiến cho.

Lúc này Thạch Phá Thiên đã chạy đến bên Trương Tam, Lý Tứ dắt tay hai người ra chiều thân thiết. Trương Tam cười hề hề nói:

- Té ra tam đệ là Bang chủ bang Trường Lạc, thảo nào võ công ghê gớm đến thế!

Mẫn Nhu tưởng chừng như cuộc sinh tử của con mình sắp xảy ra trong khoảnh khắc. Bà không nghĩ gì đến chuyện nhuần nhã nữa, liền xen vào:

- Bang chủ bang Trường Lạc nguyên là Đông Phương tiên sinh, bọn họ lừa gạt thằng nhỏ con tại hạ đứng ra gánh lấy tai nạn, chứ không phải gã là Bang chủ thật sự.

Trương Tam đưa mắt nhìn Lý Tứ hỏi:

- Lão nhị! Lão nhị tính thế nào?

Lý Tứ cất giọng the thé đáp:

- Phải tìm cho được chính chủ chứ!

Trương Tam lại cười hề hề nói:

- Phải rồi! Chúng mình kết nghĩa kim lang đã ước hẹn với nhau có phúc cùng hưởng có tai nạn cùng nhau gánh vác. Bọn chúng muốn tam đệ chúng ta gánh lấy tai vạ thì anh em mình còn ra thế nào?

Mọi người thấy thân pháp phi thường của hai gã xuất hiện một cách đột

ngột thì biết ngay bản lãnh cao thâm đến mức không thể tưởng tượng được. Tướng mạo hai gã lại giống hệt như hai vị sứ giả Thiện, Ác xuất hiện ba mươi năm trước đây mà võ lâm nghe thấy đều phải bở vía.

Quần hùng ai nấy sợ run. Cả Bối Hải Thạch, Bạch Vạn Kiếm là những tay cao thủ nhất hạng cũng không khỏi trống ngực đánh thình thình.

Bỗng nghe Trương Tam lại cười hề hề nói:

- Anh em ta mời người đi dự yến Lạp Bát Cúc là vì lòng tốt mà không hiểu tại sao chẳng ai muốn vui vẻ ra đi mà chỉ tìm cách thối thoát, khiến cho bọn ta phải cụt hứng. Hơn nữa chúng ta mời đây là Bang chủ các bang hội lớn hay Giáo chủ các đại giáo, còn những kẻ tầm thường thì hai thẻ đồng này đâu có đến tay ho được? Hay lắm! Hay lắm! Hay lắm!

Gã nói liền ba tiếng "Hay lắm" rồi rảo mắt lướt qua mặt bọn Phạm Nhất Phi, Lã Chính Bình, Phong Lương, Cao Tam nương tử, khiến cho bốn người này không khỏi ớn da gà.

Lúc Trương Tam nhìn đến Cao Tam nương tử thì mục quang dừng lại một lúc rồi cười hề hề nói:

- Hay lắm!

Bọn Phạm Nhất Phi ngấm ngầm đoán chừng chuyến này Chưởng môn bốn phái lớn ở Quan Đông mình tất cũng bị mời. Sở dĩ Trương Tam nhắc tới mấy lần "hay lắm" là có ý nói cả bốn người mình đều hội họp ở đây, để đỡ cho họ khỏi một phen lần mò lên tận Quan Đông giao thẻ cho bọn mình.

Cao Tam nương tử lớn tiếng nói:

- Tôn giá đừng ngó lão nương nữa! Ngài nói mãi "hay lắm" là có ý gì?

Trương Tam cười hề hề đáp:

- Hay lắm là hay lắm chứ còn có ý gì nữa? Rút lại là chẳng có gì không hay cả.

Cao Tam nương tử quát lên:

- Ngươi muốn giết thì giết chứ lão nương không tiếp thẻ đồng đâu!

Mụ vung tay phải một cái, tiếng gió rít lên veo véo. Hai ngọn phi đao bay thẳng tới Trương Tam.

Mọi người cả kinh thất sắc. Không ai ngờ vì một lời không hợp ý mà mụ đã động thủ liềncoi hai vị sứ giả Thiện, Ác chẳng ra gì.

Thực ra Cao Tam nương tử tuy tính tình nóng nảy, nhưng cũng không phải là hạng người ngu ngốc. Mụ nghĩ rằng:

- Hai sứ giả Thiện, Ác đã có ý đưa thẻ đồng tới thì bất luận thế nào cũng không tránh khỏi tai họa. Hiện giờ ở giữa Tổng đà bang Trường Lạc, có biết bao nhiêu là tay cao thủ. Đồng bệnh tương lân, họ thấy mình động thủ thì còn ai đứng ngoài được nữa, chi bằng hành động thế này còn hơn là để hai gã đi giết lần giết mòn. Nhân lúc người nhiều thế mạnh: Bốn phái Quan Đông hợp lực với bang Trường Lạc, phái Tuyết Sơn, Huyền Tố trang lấy nhiều người để thủ thắng cũng chưa biết chừng.

Thạch Phá Thiên vội la lên:

- Đại ca phải cẩn thận.

Trương Tam cười đáp:

- Không hề chi mà ngại.

Hắn vẫy tay áo một cái, hai vật sắc vàng rực từ trong tay áo bay ra đón đỡ hai ngọn phi đao. Đồng thép chạm nhau đánh "choang" một tiếng. Hai khối sắc vàng đang đứng dừng bỗng nằm ngang ra đón lấy phi đao đẩy ngược về phía Cao Tam nương tử. Cứ nghe tiếng gió cũng đủ biết sức văng đi rất khủng khiếp.

Cao Tam nương tử nếu cúi đầu cong lưng để né tránh thì vật đó tất nhiên sẽ văng vào người bạn đằng sau, mụ liền đưa hai tay ra nắm lấy hai vật sắc vàng thì cảm thấy hai cánh tay đau đớn như dần. Nửa người trên bị tê nhức. Cao Tam nương tử cúi đầu nhìn xem không khỏi hãi hùng. Khối sắc vàng đón lấy phi đao chính là hai cái thẻ đồng "Truy hồn đoạt mạng" của Thưởng Thiện Phạt Ác.

Cao Tam nương tử đã nghe nói nhiều đến lề lối của hai sứ giả Thiện Ác: Hễ tiếp được bài đồng tức là nhận lời đi dự yến Lạp Bát dù muốn từ chối cũng không được nữa.

Chỉ trong nháy mắt, mặt mụ không còn chút huyết sắc, người mụ run bần bật, mụ cười gằn nói:

- Ha ha! Mời ta… Đi ăn… Lạp Bát Cúc…

Thanh âm mụ chói tai khiến người người nghe rất khó chịu.

Trương Tam vẫn cười hề hề nói:

- Bối tiên sinh! Các vị bố trí cơ quan để lừa gạt tam đệ bọn ta để mạo xưng

Bang chủ. Y là người trung hậu thực thà, nhưng Trương Tam, Lý Tứ này lại không phải là hạng trung hậu thực thà. Chúng ta đã đi mời khách có lý đâu lại không điều tra minh bạch? Nếu mời lầm người há chẳng để thiến hạ cười cho thúi óc? Ông bạn! Chúng ta muốn mời đích danh Bang chủ ra đây có được không?

Nói xong lão vươn hai tay ra nắm lấy hai cái ghế tròn liệng lên nóc nhà đánh véo một tiếng. Tiếp theo là những tiếng ầm ầm vang lên. Nóc nhà thủng một lỗ hổng lớn. Đất cát rớt xuống tơi tả và cả một khối gì cũng rớt xuống theo đánh huỵch một tiếng lăn ra trước bàn tiệc. Quần hào bất giác lùi lại hai bước. Vật từ trên nóc nhà rớt xuống đó lại là một người! Người này co rúm lại thành một khối lù lù nằm phục dưới đất.

Lý Tứ vung ngón tay trỏ bên trái ra điểm veo véo để giải khai huyệt đạo cho người kia. Người kia từ từ đứng dậy giơ tay lên dụi mắt, hoang mang nhìn bốn phía. Mọi người đồng thanh la hoảng:

- Y… y…

Có người hỏi:

- Sao?…

Có người nói:

- Lạ thật!…

Mọi người thấy Lý Tứ vung tay lên không giải khai huyệt đạo. Lão đã dùng chỉ phong để giải huyệt cho người đứng cách mấy thước thì thật là một bản lãnh tối cao vô thượng trước nay chỉ được nghe qua chứ chưa từng mắt thấy. Mọi người đều ngơ ngác kinh hãi vì thấy người kia ngũ quan cùng diện mạo giống hệt Thạch Phá Thiên. Có điều người này toàn thân mặc đồ tơ lục. Trên mũ có điểm xuyết một hạt minh châu lớn bằng đầu ngón tay. Phục sức cực kỳ hoa lệ.

Trương Tam cười hỏi:

- Thạch bang chủ! Chúng ta đến đây mời Bang chủ đi ăn yến Lạp Bát. Bang chủ có đi không?

Hắn nói xong lấy hai tấm thẻ đồng đặt vào lòng bàn tay.

Thạch Phá Thiên lấy làm kỳ hỏi:

- Đại ca! Vụ này… là thế nào đây?

Trương Tam cười hỏi lại:

- Tam đệ! Tam đệ thử coi tướng mạo người này có giống tam đệ không? Bọn họ giấu y đi, lừa gạt Tam đệ thay y làm Bang chủ. Nhưng… ha ha! đại ca, nhị ca ngươi đã tìm ra y, để ngươi không được làm Bang chủ bang Trường Lạc nữa. Ngươi có giận bọn ta không?

Thạch Phá Thiên lắc đầu đảo mắt nhìn người kia một lúc rồi nói:

- Má má! Gia gia! Đinh Đang! Bối tiên sinh! Ta… Đã bảo các vị nhận lầm người rồi mà. Ta không phải… y mới đúng.

Mẫn Nhu tiến lên một bước cất giọng run run hỏi:

- Ngươi… ngươi là Ngọc nhi đấy ư?

Người kia gật đầu đáp:

- Má má! Gia gia! Gia má cùng đến đây ư?

Bạch Vạn Kiếm tiến lên một bước nghiêm giọng hỏi:

- Ngươi có nhận được ta không?

Người kia cúi đầu xuống kẽ đáp:

- Bạch sư thúc! Các vị sư thúc… Đều bình yên cả đây ư?

Bạch Vạn Kiếm cười ha hả đáp:

- Phải chúng ta ở cả đây.

Bối Hải Thạch chau mày nói:

- Hai vị này tướng mạo giống hệt nhau như đúc… Vị nào là Bang chủ bản bang? Thuộc hạ không nhận ra. Thế mới biết thiên hạ bao la bát ngát không thiếu gì chuyện lạ. Ngài… ngài mới là Thạch bang chủ ư?

Người kia gật đầu. Bối Hải Thạch lại nói:

- Bấy lâu nay Bang chủ đi đâu?

Người kia đáp:

- Câu chuyện rất dài, để thủng thẳng rồi sẽ nói.

Trong sảnh đường đột nhiên im phăng phắc không một tiếng động, ngoài tiếng Mẫn Nhu khóc thút thít.

Bạch Vạn Kiếm nói:

- Tướng mạo giống nhau đã đành. Chẳng lẽ vết kiếm trên đùi cũng vậy hay sao? Trong vụ này tất có điều ngoắt ngéo.

Đinh Đang không nhịn được nữa, nàng lên tiếng:

- Người này là giả. Thiên ca mới đúng, vai bên trái y có… một dấu vết.

Thạch Thanh cũng đầy lòng ngờ vực. Ông nói:

- Thằng con tại hạ lúc còn nhỏ đã bị người dùng ám khí đả thương.

Ông lại nhìn Thạch Phá Thiên nói:

- Gã này trong người cũng có vết ám khí. Vậy ai chân ai giả cứ nghiệm xem rõ.

Mọi người nhìn Thạch Phá Thiên lại nhìn gã thiếu niên phục sức xa hoa trong lòng ai nấy đều kinh dị.

Người vọt lẹ hơn phi đao

Trương Tam cười ha hả nói:

- Kẻ đã ngụy tạo ra làm Thạch bang chủ thì dĩ nhiên phải giống nhau từng nét mới được. Người thật trong mình có dấu vết thì người giả tất cũng có.

Lão vươn tay phải ra rút thanh trường kiếm của một tên Phó hương chủ bang Trường Lạc đánh soạt một tiếng, cầm trong tay vung lên, ánh hào quang lấp loáng nhằm vào bả vai, đùi bên trái, cánh tay bên phải của gã thiếu niên y phục xa hoa vạch một vòng vào ba chỗ đó rồi hả miệng thổi phù một cái. Lập tức ba miếng vải tròn lớn bằng miệng chén bay lên rồi hóa thành chín miếng.

Nguyên thanh trường kiếm rung lên một cái đã cắt đứt ba lớp cả áo ngoài lẫn áo trong, cả quần ngoài lẫn quần lót một miếng tròn tròn.

Gã hở da thịt ra thì thấy trên vai có vết, dưới đùi có thương ở mông cũng có dấu nghĩa là đúng như lời cả ba người Đinh Đang, Bạch Vạn Kiếm và Thạch Thanh đã nói trước.

Mọi người "ồ" bật lên một tiếng. Họ đã kinh ngạc về kiếm pháp của Trương Tam cực kỳ tinh diệu. Chiêu kiếm này không làm sầy da rách thịt mà chỉ vừa vặn cắt đứt mấy lần quần áo. Họ còn kinh ngạc hơn vì các dấu vết trong mình gã thiếu niên giống hệt những dấu vết trong mình Thạch Phá Thiên.

Đinh Đang tiến lại hỏi bằng một giọng run run:

- Ngươi chính là Thiên ca ư?

Gã thiếu niên nhăn nhó cười đáp:

- Đinh Đang! Lâu ngày không được thấy mặt, ta nhớ nàng muốn chết. Còn nàng chắc đã quên ta rồi. Nàng không nhận được ta. Còn ta dù xa cách hàng ngàn hàng vạn năm cũng nhận ra nàng được.

Đinh Đang nghe gã nói, nàng vừa vui mừng lại vừa xúc động sa lệ nói:

- Thế ra ngươi mới đúng là Thiên ca, còn gã này… chỉ là một tên lừa gạt khả ố thì làm sao mà nói ra được những câu chân thành như vậy. Suýt nữa tiểu muội bị gã lừa.

Nàng nói xong trợn mắt lên nhìn Thạch Phá Thiên ra chiều căm giận rồi

nàng giơ tay ra cầm lấy tay gã thiếu niên kia. Gã thiếu niên cũng nắm chặt lấy tay nàng tủm tỉm cười.

Đinh Đang mát ruột khác nào được luồng gió xuân quạt vào. Mặt nàng hớn hở vui mừng không bút nào tả xiết.

Thạch Phá Thiên tiến lên hai bước nói:

- Đinh Đang! Ta đã nói ta không phải là Thiên ca của Đinh Đang, thì Đinh Đang sao lại nổi nóng với ta?

Đột nhiên nghe đánh "bốp" một cái!

Thạch Phá Thiên thấy mặt nóng ra, chàng đã bị một cái tát nẩy đom đóm mắt. Đinh Đang tức giận nói:

- Ngươi là một kẻ lừa gạt.

Nàng tát một cái thực mạnh. Nhưng bị luồng nội lực phản chấn của Thạch Phá Thiên hất ngược lại, khác nào bàn tay nàng đụng phải miếng sắt nung đỏ. Thạch Phá Thiên hỏi:

- Đinh Đang… Đau tay ư?

Đinh Đang tức giận quát:

- Cút ngay! Cút ngay! ta không muốn nhìn thấy mặt quân lừa gạt đê hèn nữa.

Thạch Phá Thiên vẻ mặt buồn hiu, miệng lẩm bẩm:

- Ta… có phải cố ý lừa gạt nàng đâu?

Đinh Đang hằn học nói:

- Ngươi còn bảo không cố ý ư? Trên vai ngươi đã ngụy tạo ra vết thương mà sao không nói thực với ta?

Thạch Phá Thiên lắc đầu đáp:

- Chính ta có biết gì đâu!

Đinh Đang dậm chân hét lớn:

- Quân lừa gạt! Quân lừa gạt! Ngươi cút đi.

Thạch Phá Thiên mặt đỏ bừng lên. Mắt chàng long lanh ngấn lệ cơ hồ trào

ra. Nhưng chàng cố nén lòng, lùi lại.

Thạch Thanh quay lại hỏi Bối Hải Thạch:

- Bối tiên sinh! Các vị tìm thấy chàng thiếu niên này ở đâu? Thằng con tại hạ đã bị cưỡng ép lên làm Bang chủ quý bang trong trường hợp nào? Các bạn hữu võ lâm ở đây không phải ít. Vậy Bối tiên sinh cho biết rõ ràng để giải thích mối nghi ngờ cho mọi người.

Bối Hải Thạch đáp:

- Chàng thiếu niên này tướng mạo giống hệt như Thạch bang chủ. Ngay cả Huyền Tố song kiếm là cha mẹ ruột mà còn không phân biệt nổi, thì bọn tại hạ là người ngoài tưởng cũng không nên thống trách.

Thạch Thanh gật đầu nghĩ bụng:

- Lời nói quả là đúng lý.

Bối Hải Thạch lại nói:

- Còn việc Thạch bang chủ tiếp nhiệm chức Bang chủ tệ bang là do một cuộc đấu võ. Bang chủ đả bại Đông Phương tiền bang chủ rồi được toàn bang suy tôn lên. Thạch bang chủ! Việc này có đúng thế không? Hay là ai ép buộc?

Chàng thiếu niên tên gọi Thạch Trung Ngọc ấp úng đáp:

- Đây chỉ là một thế quyền nghi trong lúc tạm thời để trong bang khỏi sanh biến loạn mà thôi. Bối tiên sinh! Chức Bang chủ bang Trường Lạc, phải tiên sinh làm mới được.

Bối Hải Thạch sắc mặt xám xanh hỏi lại:

- Ngày ấy Bang chủ đã nói gì, Bang chủ còn nhớ không? Sao bây giờ đến lúc có việc lại hối hận rồi thoái thoát?

Thạch Trung Ngọc đáp:

- Thực tình ta làm không được. Bao nhiêu việc lớn, nhỏ trong bang đều do một mình Bối tiên sinh quyết định. Ta chẳng qua chỉ là một kẻ bù nhìn đeo nhãn hiệu Bang chủ. Vì thế ta quyết định bỏ đi cho xong. Ta bỏ đi mà không cáo biệt tức là không đảm đương chức Bang chủ đó nữa. Trong bức thư để lại, ta chẳng đã nói rõ ràng rồi đấy ư?

Bối Hải Thạch lấy làm kỳ hỏi:

- Thư ư? Có thư nào đâu? Sao thuộc hạ không thấy qua?

Thạch Trung Ngọc cười nói:

- Bản lãnh Bối tiên sinh không phải tầm thường. Ta đã ẩn cư không ra mặt, để khỏi chịu đựng những sự phiền phức, may được tiên sinh gặp gã tiểu tử này ở đâu đưa về. Tướng mạo lại giống hệt ta. Ngày trước tướng mạo Dương Hóa cũng giống hệt đức Khổng Tử thời cổ cũng đã có rồi chẳng lấy chi làm lạ. Gã đã muốn mạo xưng, thì để gã mạo xưng luôn đi càng hay, còn hỏi đến ta làm chi nữa? Gia gia! Má má! Nơi đây là chỗ thị phi chúng ta rời khỏi sớm đi là hơn.

Mồm miệng gã bẻo lẻo. Câu chuyện vô lý mà gã nói thao thao bất tuyệt tựa hồ như rất hợp lẽ phải. So với Thạch Phá Thiên gã ăn nói lưu loát hơn nhiều.

Trương Tam cười ha hả nói:

- Thạch bang chủ cùng Bối tiên sinh! Chắc các vị cũng hiểu lề lối đảo Long Mộc ta thế nào rồi? Một khi thẻ đồng này đã đưa đến mà được Bang chủ thân hành tiếp lấy là hay lắm. Nếu Bang chủ không chịu tiếp thu tức là làm cho đảo Long Mộc mất mặt và như vậy tình bằng hữu sẽ biến thành cừu địch. Trước nay đảo Long Mộc đối với cừu địch vẫn chẳng nể nang gì.

Bối Hải Thạch cùng quần chúng bang Trường Lạc đều chấn động tâm thần. Họ biết rằng nếu không ai tiếp nhận thẻ đồng thì hai gã sứ giả một mập một gầy này sẽ mở cuộc tàn sát. Vừa rồi hai gã mới phô trương một chút bản lãnh mà toàn bang từ trên xuống dưới đã không ai có thể địch nổi.

Thạch Phá Thiên nói:

- Bối tiên sinh! Y… không nói đùa đâu, đã bảo giết người là giết người. Toàn bang Phi Ngư và Thiết Xoa hội đều bị hai vị đây giết sạch, cứ như ý ta bất luận ai làm Bang chủ cũng được. Trước hết là hãy tiếp nhận hai tấm thẻ đồng này để khỏi hại mạng nhiều người. Đối với ta hai bên cùng là chỗ anh em, nếu xảy cuộc động thủ, ta chẳng biết giup bên nào cho phải.

Bối Hải Thạch nói:

- Việc này phải do đích thân Bang chủ giải quyết. Bọn thuộc hạ không thể chủ trương được.

Thạch Phá Thiên nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

- Thạch bang chủ! Bang chủ tiếp nhận thẻ đồng quách đi cho rồi. Tiếp nhận là chết nhưng không tiếp nhận cũng chết. Nếu không tiếp nhận thì để lụy cả

anh em toàn bang đều uổng mạng theo. Như vậy… thì nhẫn tâm thế nào được?

Thạch Trung Ngọc cười khẳng khặc đáp:

- Ngươi ở vào địa vị người ngoài nên giở giọng anh hùng coi bộ dễ lắm. Nếu ngươi là người đại nhân đại nghĩa như vậy, sao không tiếp thu hai thẻ đồng này để gánh tai nạn cho bang Trường Lạc. Ha ha! Thiệt là buồn cười.

Thạch Phá Thiên thở dài đưa mắt nhìn Thạch Thanh, Mẫn Nhu rồi lại ngó Đinh Đang xong, chàng nói:

- Bối tiên sinh! Các vị đối đãi với rất hết lòng, vì mong ta giải trừ đại nạn này cho bang Trường Lạc. Nay Thạch bang chủ chân chính đã không chịu tiếp nhận thì ta đành tiếp nhận vậy.

Chàng nói xong tiến về phía Trương Tam đưa tay đón lấy thẻ đồng.

Trương Tam rụt tay về nói:

- Khoan đã!

Rồi hắn quay lại hỏi Bối Hải Thạch:

- Thẻ mời của đảo Long Mộc chỉ trao cho đích thân Bang chủ. Vậy quý bang bảo vị nào là Bang chủ bây giờ?

Bọn Bối Hải Thạch rất ngạc nhiên, họ không ngờ Thạch Phá Thiên đã biết cuộc mưu đồ của bọn họ rồi mà vẫn liều mạng cho bản bang. Những người này tuy đều là hạng hung hãn giảo quyệt, mà lúc này cũng không khỏi sinh lòng cảm kích!

Thế rồi chẳng ai bảo ai họ đều hướng về phía Thạch Phá Thiên khom lưn lam lễ, nói:

- Bọn thuộc hạ nguyện tôn đại hiệp làm Bang chủ bản bang và nhất nhất tuân theo mệnh lệnh Bang chủ không dám phản bội.

Thạch Phá Thiên vội đáp lễ nói:

- Không dám! Không dám! Ta chẳng hiểu chi hết nên ăn nói thất thố, làm việc lầm lẫn. Các vị miễn trách cho đã là hay lắm!

Trương Tam lại cười ha hả nói:

- Trường Lạc bang chủ! Ngày tám tháng mười hai năm nay, xin mời Thạch bang chủ đến đảo Long Mộc để dự yến Lạp Bát Cúc.

Thạch Phá Thiên đáp:

- Dĩ nhiên là tiểu đệ sẽ đến bái yết hai vị ca ca.

Trương Tam, Lý Tứ đưa mắt nhìn nhau chau mày ra chiều suy nghĩ.

Trương Tam vừa giơ tay phải lên, hai tấm thẻ đồng từ từ bay về phía Thạch Phá Thiên. Ta nên biết hai tấm thẻ đồng này cực kỳ trầm trọng, nếu liệng ra rồi nó rít lên kình phong bay ra thì chẳng lấy chi làm kỳ. Nhưng đằng này nó từ từ vọt lên không rồi mới đẩy về phía trước, tựa hồ trên không có hai sợi dây rất nhỏ cơ hồ nhìn không rõ. Nội lực như vậy thì thiệt không ai nghĩ tới. Mọi người đều giương mắt lên nhìn Thạch Phá Thiên.

Mẫn Nhu đột nhiên la lên:

- Hài nhi! Chớ có tiếp nhận!

Thạch Phá Thiên đáp:

- Má má! Hài nhi đã nhận lời mất rồi.

Chàng đưa hai tay ra, mỗi tay đón lấy một thẻ đồng rồi nhìn Mẫn Nhu nói tiếp:

- Thạch… Thạch trang chủ đã biết rõ là nguy hiểm mà còn định thay Phương trượng chùa Thượng Thanh đến đảo Long Mộc, khiến cho mọi người đều bội phục. Hài… nhi muốn học y một chuyến.

Lý Tứ nói:

- Hay lắm! Thật là tay anh hùng hiệp nghĩa. Chúng ta không hổ đã bái kết huynh đệ với tam đệ. Chúng ta cần nói trước, tam đệ đến đảo Long Mộc rồi thì đại ca, nhị ca đối với tam đệ cũng như đối với mọi người chứ không có chuyện chiếu cố đặc biệt đâu.

Thạch Phá Thiên gật đầu đáp:

- Dĩ nhiên là thế!

Lý Tứ lại nói:

- Đây còn mấy tấm thẻ đồng để mời ba vị Phạm, Phong, Lã ở Quan Đông đến dự yến Lạp Bát Cúc tại đảo Long Mộc. Ba vị có tiếp nhận hay không?

Phạm Nhất Phi đưa mắt nhìn Cao Tam nương tử bụng bảo dạ:

- Ngươi đã tiếp nhận rồi thì bốn môn phái lớn Quan Đông chúng ta tiến

thoái phải có nhau, có lý nào riêng rẽ được. Thôi cũng đành liều đem cái mạng già này qua đảo Long Mộc mà bỏ cho rồi.

Lão liền đáp:

- Được quý đảo đã coi trọng, Phạm mỗ có lý đâu không uống rượu mừng lại uống rượu phạt?

Phạm Nhất Phi nói xong tiến lên đón lấy hai thẻ đồng trong tay Lý Tứ. Phong Lương cười ha hả nói:

- Đến tháng mười hai còn được hai tháng nữa. Dù cho đến lúc ấy phải chết, mình cũng còn được sống thêm hai tháng nữa kia mà!

Rồi cùng Lã Chính Bình lại tiếp thẻ đồng.

Trương Tam, Lý Tứ chắp tay thi lễ nói:

- Đa tạ! đa tạ!

Rồi quay lại bảo Thạch Phá Thiên:

- Tam đệ! Chúng ta còn có việc phải đi xa. Bữa nay không thể cùng tam đệ uống rượu được. Bây giờ hãy tạm cáo biệt.

Thạch Phá Thiên nói:

- Đại ca cùng nhị ca hãy uống ba bát rồi hãy đi vội gì? Bầu rượu của hai vị ca ca đâu rồi?

Trương Tam đáp:

- Hết rồi! Hết rồi! Thứ rượu đó có phải một sớm một chiều mà chế được đâu. Đeo hai cái bầu không thì có thú gì? Hay lắm! Nhị đệ! Ba chúng ta hãy uống ba bát rượu rồi sẽ đăng trình.

Bang chúng bang Trường Lạc rót rượu bưng lại.

Trương Tam, Lý Tứ cùng Thạch Phá Thiên mỗi người uống cạn ba bát.

Thạch Thanh cũng tiến lên một bước dõng dạc nói:

- Tại hạ là Thạch Thanh, Trang chủ Huyền Tố trang muốn được cùng nhục tử đến đảo Long Mộc kiếm một chén Lạp Bát Cúc.

Trương Tam lại nghĩ thầm:

- Ba mươi năm trước đây, người võ lâm hễ nghe nói đến ba chữ "đảo Long Mộc" là kinh hồn táng đởm. Mà bữa nay bỗng nhiên có người tự nguyện tới đó thì thật là chuyện lạ mới nghe thấy lần đầu.

Hắn đáp:

- Thạch trang chủ! Tại hạ có điều không phải. Hai vị là môn hạ chùa Thượng Thanh chưa từng biệt lập môn phái. Chuyến này bọn tại hạ khó mà kính thỉnh được. Nhưng đã mời Dương lão anh hùng cùng Bạch lão anh hùng thì cũng thế.

Bạch Vạn Kiếm đột nhiên lên tiếng:

- Hai vị có chuyện đi xa, phải chăng là đến thành Lăng Tiêu?

Trương Tam cười:

- Bạch đại anh hùng đoán việc như thần. Bọn tại hạ quả nhiên định đến bái phỏng lệnh tôn là Uy Đức tiên sinh Bạch lão anh hùng.

Bạch Vạn Kiếm tiến lên một bước, muốn nói lại thôi. Lát sau hắn mới thốt ra hai câu:

- Hay lắm! Hay lắm!

Trương Tam cười nói:

- Bạch đại anh hùng nếu về được lệ thì chúng ta lại gặp nhau ở thành Lăng Tiêu, xin chào!

Rồi cùng Lý Tứ giơ tay lên một cái. Hai người cùng trở gót từ từ ra cửa. Cao Tam nương tử cất tiếng mắng:

- Quân đê tiện! Phường lao toét!

Mụ vung tay trái lên, bốn ngọn phi đao vọt tới sau lưng hai người. Mụ cũng biết chẳng thể nào đả thương được họ. Có điều trong lòng căm tức không nói ra được, mụ phóng mấy ngọn phi đao để tiết hận.

Hai ngọn phi đao chớp mắt đã bay tới sau lưng hai người, dường như họ chẳng biết Thạch Phá Thiên bản tính trung hậu lại ít kiến thức chàng không nhịn được, la lên:

- Nhị vị ca ca phải cẩn thận!

Bỗng nghe đánh véo một tiếng. Hai người vọt đi như bay về phía trước, thần tốc phi thường! Mọi người vừa hoa mắt lên. Bốn ngọn phi đao đã cắm

vào tường vang lên mấy những tiếng "chát chát" mà Trương Tam, Lý Tứ không thấy đâu nữa.

Phi đao là một thứ ám khí trong tay liệng ra. Nhưng khinh công hai người vọt đi còn lẹ hơn cả ám khí. Thật là một chuyện chưa từng tai nghe mắt thấy. Quần hào nhìn nhau thất sắc, tưởng chừng như gặp ma quỷ.

Cao Tam nương tử toan thóa mạ mấy câu bâng quơ:

- Quân khốn kiếp!

Nhưng rồi mụ cũng kinh hãi mới thốt ra được ba tiếng rồi dừng lại, không nói thêm được nữa.

Thạch Trung Ngọc dắt tay Đinh Đang từ từ chuồn ra cửa, định thừa lúc mọi người không hay biết chuồn đi. Chẳng ngờ Cao tam nương tử phóng bốn ngọn phi đao khiến ai nấy đều đưa mắt nhìn ra.

Bạch Vạn Kiếm lớn tiếng quát:

- Đứng lại đã!

Rồi quay lại bảo Thạch Thanh:

- Thạch trang chủ! Trang chủ phúc đáp cho một lời.

Thạch Thanh thở dài đáp:

- Thạch mỗ đã sinh phải… thằng con như vậy thì còn biết nói sao được nữa? Bạch sư huynh! Vợ chồng tiểu đệ sẽ dắt nhục tử cùng sư huynh về thành Lăng Tiêu để lãnh tội trước Bạch lão bá là xong.

Thạch Thanh vừa nói câu này, Bạch Vạn Kiếm cùng bọn đồ đệ phái Tuyết Sơn chẳng ai là không kinh ngạc. Trước kia vợ chồng y hễ nghe nói đến thằng con giả là họ hết sức cự tuyệt, liều chết không chịu khuất phục. Lúc này thằng con thật xuất hiện thì họ lại ưng thuận đến thành Lăng Tiêu lãnh tội. Phải chăng có điều chi man trá bên trong?

Mẫn Nhu đưa mắt nhìn Thạch Thanh. Lúc này Thạch Thanh cũng đang ngó vợ. Hai người mục quan vừa chạm nhau đã thấy ngay vẻ mặt thê lương của đối phương. Hai người không nỡ nhìn nhau nữa, liền ngoảnh mặt đi chỗ khác và đều bụng bảo dạ:

- Té ra thằng con mình chẳng nên trò trống gì. Gã đã nhận làm Bang chủ bang Trường Lạc, đến lúc đại nạn đổ vào đầu lại chối phăng để tránh họa. Nhân phẩm con người đã như vậy thì dù bản lãnh có cao cường đến đâu cũng bị anh hùng hảo hán trên chốn giang hồ cười chê khinh bỉ.

Hai vợ chồng Thạch Thanh mấy bữa nay ở gần Thạch Phá Thiên tuy biết chàng sau thời kỳ bệnh hoạn, ký ức chưa phục hồi nhưng lời lẽ cùng cử động dù có ngây ngô đáng buồn cười, mà tính tình thuần hậu và trong cái thực thà có khí phách anh hùng hào hiệp, nên trong lòng rất vui mừng.

Mẫn Nhu lại cànghớn hở trong lòng. Thạch Phá Thiên không hiểu thế sự, bà cho là chàng giống thằng con nít hồi mới tám tuổi quẩn quanh dưới gối, khiến bà nhớ lại bao nhiêu chuyện êm ái dĩ vãng. Không ngờ gã Thạch Trung Ngọc chân chính xuất hiện. Tướng mạo tuy giống Thạch Phá Thiên nhưng hành vi thì lại khác hẳn, một kẻ đê hèn khiếp nhược, một đằng dũng cảm gánh lấy tai nạn. kẻ khiếp nhược lại là con thật, còn chàng thiếu niên anh hùng kia lại không phải con mình.

Mẫn Nhu vô cùng thất vọng về Thạch Trung Ngọc. Nhưng dù sao gã cũng là con ruột bà sinh ra. Bà liền nhìn gã vẫy tay dịu dàng nói:

- Hài tử! Con hãy lại đây.

Thạch Trung Ngọc chạy đến trước mặt bà cười nói:

- Hay quá! Mấy năm nay hài nhi không gặp mặt má má hài nhi tưởng nhớ khôn xiết. Má má! Má má càng ngày càng trẻ đẹp ra. Ai cũng bảo má má là tỷ tỷ hài nhi chứ không phải là mẫu thân.

Mẫn Nhu tủm tỉm cười, nhưng trong lòng rất đau khổ, bụng bảo dạ:

- Thằng nhỏ này chỉ được cái bẻm miệng!

Vẻ cười của bà chứa chất bao nỗi đau khổ chua cay.

Thạch Trung Ngọc lại nói:

- Má má! Hài nhi mấy năm trước đã tìm được một đôi vòng bích ngọc vẫn mang theo bên mình. Hài nhi chỉ mong một ngày được gặp má má để chính mình, đeo vào tay cho má má.

Gã vừa nói vừa lấy trong bọc ra một cái bao bằng đoạn vàng gã mở bao lấy đôi xuyến ngọc và một bông hoa bằng thứ đá quý. Gã đeo đôi xuyến vào tay cho mẫu thân.

Mẫn Nhu vốn là người ưa đồ trang sức. Bà thấy đôi xuyến bích ngọc trong bóng rất đẹp thì bà nghĩ ngay đến hiếu tâm của cậu con nên cũng bớt giận vài phần.

Thạch Trung Ngọc quay lại cầm cành hoa đó cắm vào mớ tóc đẹp trên đầu Đinh Đang mỉm cười khẽ nói:

- Bông hoa này còn đẹp gấp mười. Cái đó mới xứng đáng với con người nguyệt thẹn hoa nhường là Đinh Đang của ta. Bây giờ tiểu huynh không biết làm sao được, đành cài vào cho Đinh Đang.

Đinh Đang cả mừng khẽ đáp:

- Thiên ca khéo nói quá!

Nàng giơ tay lên khẽ vuốt cành châu hoa liếc mắt nhìn Thạch Trung Ngọc với bộ mặt hớn hở vui mừng.

Bối Hải Thạch hắng giọng vài tiếng rồi nói:

- Không mấy khi được Dương lão anh hùng, ông bà Thạch trang chủ, các vị anh hùng phái Tuyết Sơn cùng bốn môn phái lớn ở Quan Đông giá lâm. Những điều hiểu lầm đã được giải thích rõ ràng. Vậy xin cho tệ bang được chỉnh đốn lại yến tiệc, cùng nhau uống say một bữa.

Nhưng vợ chồng Thạch Thanh, Bạch Vạn Kiếm và bọn Phạm Nhất Phi còn có tâm sự trong lòng. Họ đều bụng bảo dạ:

- Bang Trường Lạc các ngươi da có người đương đầu gánh đại nạn cho rồi, chung ta còn lòng nào mà uống rượu của các ngươi nữa?

Bạch Vạn Kiếm lên tiếng trước:

- Hai vị sứ giả đảo Long Mộc đã nói đến thành Lăng Tiêu. Việc này có liên quan đến oai danh của gia phụ. Tại hạ phải lập tức lên đường trở về mới được. Hảo ý của Bối tiên sinh tại hạ xin tâm lãnh.

Thạch Thanh nói:

- Ba người bọn tại hạ cũng phải đi cùng Bạch sư huynh.

Bọn Phạm Nhất Phi cũng lấy cớ ngày hội Lạp Bát không còn xa mấy, để cáo từ đặng kịp trở về Quan Đông. Tuy bọn họ nói hàm hồ như vậy, nhưng ai cũng hiểu rằng bọn họ hối hả quay về là để thu xếp những công việc giao lại sau khi ra đi chịu chết.

Mọi người cáo từ rút lui.

Thạch Phá Thiên vẻ mặt ngơ ngẩn theo Bối Hải Thạch đi tiễn khách. Lòng chàng xao xuyến thê lương. Chàng lẩm bẩm:

- Mình đã bảo họ là nhận lầm, nhưng Đinh Đang cứ nhất định mình là Thiên ca của nàng. Ông bà Thạch trang chủ cũng nhận mình là con. Đùng một cái, mình trở nên cô độc, chẳng còn ai thân thiết nữa.

Bọn Phạm Nhất Phi lại hai ba lần ân cần cảm ơn chàng đã giải vây cho trước khi chia tay. Bạch Vạn Kiếm cũng nói:

- Thạch bang chủ! Bữa trước tại hạ đã đắc tội. Thật là hối hận! Thạch bang chủ là một vị anh hùng hảo hán, tại hạ kính ngưỡng vô cùng! Chuyến này tại hạ trở về nếu may mà thoát chết thì ngày sau rất nguyện ý cùng Thạch bang chủ kết giao bằng hữu.

Thạch Phá Thiên nghẹn ngào vâng dạ, cơ hồ phát khóc.

Vợ chồng Thạch Thanh lúc từ biệt Thạch Phá Thiên, thấy vẻ mặt chàng thê lương đau đớn thì trong lòng cũng rạo rực xót xa.

Mẫn Nhu có ý muốn thu chàng làm nghĩa tử. Nhưng nghĩ lại chàng là một vị Bang chủ bang Trường Lạc rất lớn tại Giang Nam mà võ công cao cường, địa vị chàng còn cao hơn vợ chồng mình nhiều, nếu nhận chàng làm nghĩa tử thì cũng khó mà mở miệng. Bà liền dịu dàng nói:

- Thạch bang chủ! Mấy bữa trước đây vợ chồng ta đã nhận lầm Bang chủ thật là bất kình. Mong rằng… chúng ta còn có ngày gặp nhau.

Thạch Phá Thiên đáp:

- Dạ dạ!

Rồi đưa mắt tiễn hành mọi người ra đi. Đoàn người mất hút rồi chàng vẫn đứng ngây ra ngoài cửa còn ngơ ngẩn xuất thần. Bang chúng bang Trường Lạc cho là chàng tiếp thẻ đồng rồi tự biết tử kỳ không còn xa nữa nên trong lòng không được vui vẻ. Chẳng ai dám đến gợi chuyện với chàng. Họ lo Bang chủ mà nổi nóng là mình phải vạ.

Cứu tình lang Đinh Đang dùng quỷ kế

Tối hôm ấy, Thạch Phá Thiên đi ngủ sớm, nhưng chàng nằm trên giường, ngổn ngang trăm mối tơ bận lòng, trằn trọc mãi đến nửa đêm mới thiêm thiếp ngủ đi.

Chàng còn đang ngon giấc bỗng ngoài cửa sổ có mấy tiếng gõ lách cách.

Thạch Phá Thiên trở mình ngồi nhỏm dậy. Chàng sực nhớ đến những lần trước vào quảng nửa đêm, Đinh Đang mò đến tìm mình cũng gõ cửa làm hiệu như vậy.

Chàng buột miệng hỏi:

- Có phải Đinh Đinh…

Chàng nói được mấy tiếng rồi im bặt. Bất giác chàng buông một tiếng thở dài lẩm bẩm:

- Mình phát điên rồi hay sao? Đinh Đinh Đang Đang đã theo Thiên ca là ý trung nhân của nàng đi rồi. Khi nào nàng còn trở lại kêu ta nữa?

Bỗng thấy cánh cửa từ từ mở ra. Một người lẹ làng như mèo nhảy vào, bật lên tiếng cười hích hích. Nàng chẳng phải Đinh Đang thì còn ai nữa? Nàng chạy đến trước giường vừa cười vừa khẽ hỏi:

- Sao Thiên ca lại gọi có nửa câu? Đinh Đinh Đang Đang biến thành Đinh Đinh.

Thạch Phá Thiên vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Chàng "ủa" lên một tiếng rồi từ trên giường nhảy xuống hỏi:

- Sao Đinh Đinh Đang Đang còn trở lại đây?

Đinh Đang toét miệng cười đáp:

- Tiểu muội nhớ Thiên ca nên trở lại thăm không được hay sao?

Thạch Phá Thiên lắc đầu đáp:

- Đinh Đinh Đang Đang đã gặp Thiên ca chân chính sao lại còn đến kiếm Thiên ca giả làm chi?

Đinh Đang đáp:

- Úi chà! Thiên ca phát cáu rồi phải không? Thiên ca ơi! Ban ngày tiểu muội đánh Thiên ca một cái tát, Thiên ca còn giận tiểu muội không?

Nàng nói xong đưa tay lên khẽ vuốt má Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên mũi ngửi thấy mùi hương thoang thoảng phát tiết từ bàn tay mịn màng mềm mại sờ nó thì không khỏi rạo rực trong lòng.

Chàng ấp úng nói:

- Ta không giận đâu. Đinh Đinh Đang Đang! Đinh Đinh Đang Đang đừng đến với ta nữa. Ta chỉ là người nàng đã nhìn lầm. Đinh Đinh Đang Đang không kêu ta là quân lừa gạt đã là hay lắm rồi.

Đinh Đang dịu dàng nói:

- Anh chàng lừa gạt kia! Trời ơi! Nếu Thiên ca quả là anh chàng lừa gạt thì không chừng tiểu muội lại càng thích hơn, Thiên ca là người chính nhân quân tử, thiên hạ hiếm có và đã bái đường thành thân với tiểu muội mà thủy chung… thủy chung không coi tiểu muội là vợ.

Thạch Phá Thiên toàn thân phát nhiệt, bất giác chàng hổ thẹn vô cùng đáp:

- Ta… ta không phải là người chính nhân quân tử. Chẳng phải là ta không nghĩ đến nhưng mà ta không dám, may mà chúng ta chưa có gì với nhau, không thì thật là phiền.

Đinh Đang lùi lại một bước ngồi xuống cạnh giường hai tay bưng mặt rồi nghẹn ngào thút thít.

Thạch Phá Thiên chân tay luống cuống vội hỏi:

- Đinh Đinh Đang Đang! Làm sao thế?

Đinh Đang vừa khóc vừa đáp:

- Tiểu muội biết Thiên ca là người chính nhân quân tử. Nhưng người ta… người ta lại không nghĩ thế. Tiểu muội có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được tiếng nhơ này. Gã Thạch Trung Ngọc kia bảo tiểu muội đã cùng Thiên ca bái thiên địa, cùng nhập động phòng, gã không chịu nhận tiểu muội nữa.

Thạch Phá Thiên dậm chân nói:

- Thế thì biết làm thế nào được? Đinh Đinh Đang Đang bất tất phải nóng nảy. Để ta đến bảo y là ta với nàng vẫn còn thanh bạch, kính trọng nhau như… như gì nhỉ?

Đinh Đang không nhịn được đang khóc mà phải bật cười nói tiếp:

- Kính trọng nhau như tân khách. Nhưng không được đâu, người ta bảo là vợ chồng mới kính trọng nhau như khách.

Thạch Phá Thiên nói:

- Ủa! Xin lỗi. Ta nói lỡ lời. Ta nghe Cao Tam nương tử đã nói nhưng không hiểu rõ ý nghĩa, nên mới bắt chước.

Đinh Đang không nhịn được lại bật lên tiếng khóc, nói:

- Gã giận Thiên ca đến chết. Thiên ca có nói gã cũng chẳng tin đâu.

Thạch Phá Thiên mừng thầm nghĩ bụng:

- Gã không yêu nàng thì ta yêu nàng.

Nhưng chàng biết câu này nói ra không được. Rồi chàng đáp:

- Vậy thì biết làm thế nào? Biết làm thế nào? Hỡi ơi! Mọi việc đều tại ta không tốt, nên mới để lụy cho Đinh Đinh Đang Đang.

Đinh Đang khóc nói:

- Giữa y với Thiên ca đã không thân thích lại chưa từng quen biết, Thiên ca cũng chẳng có ân tình chi với y, thế mà cùng ý trung nhân của y làm lễ bái đường thành thân động phòng hoa chúc. Vậy y không căm hận Thiên ca thì còn căm hận ai nữa? Giả tỷ y cũng như bọn Phạm Nhất Phi, Lã Chính Bình đã được Thiên ca cứu mạng và là đại ân nhân của y thì dĩ nhiên bất luận Thiên ca bảo sao y cũng tin như vậy.

Thạch Phá Thiên gật đầu đáp:

- Đúng, đúng! Đinh Đinh Đang Đang! Ta rất băn khoăn về điểm này. Vậy chúng ta phải nghĩ cách nào mới được! À! Phải rồi! Đinh Đinh Đang Đang nhờ gia gia đến nói rõ cho y biết, được không?

Đinh Đang dậm chân vừa khóc vừa nói:

- Không ăn thua! Không ăn thua! Y… Thạch Trung Ngọc chỉ trong một sớm một chiều là uổng mạng. Chúng ta đi đâu kiếm được gia gia ngay trong chốc lát.

Thạch Phá Thiên vô cùng kinh hãi hỏi lại:

- Tại sao mà y mất mạng trong một sớm một chiều được?

Đinh Đang đáp:

- Bạch Vạn Kiếm ở phái Tuyết Sơn trước kia nhận lầm Thiên ca là Thạch Trung Ngọc nên mới bắt Thiên ca. may mà gia gia cùng tiểu muội cứu mạng được cho Thiên ca không thì hắn áp tải Thiên ca về thành Lăng Tiêu và đã bị chết dưới muôn ngàn lưỡi đao chém thành muôn đoạn. Thiên ca có nhớ không?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Dĩ nhiên là ta nhờ chứ. Trời ơi! Hỏng to rồi! Lần này chắc Thạch trang chủ cùng Bạch sư phó lại đưa y lên thành Lăng Tiêu rồi.

Đinh Đang vừa khóc vừa đáp:

- Người phái Tuyết Sơn căm hận y thấu xương, một mình y đến thành Lăng Tiêu thì còn sống làm sao được?

Thạch Phá Thiên nói:

- Đúng thế! Người phái Tuyết Sơn hết lần này qua lần khác đếnbắt ta thì câu chuyện không phải tầm thường. Có điều bọn họ nể mặt vợ chồng Thạch trang chủ không chừng chỉ mắng "Thiên ca" của Đinh Đinh Đang Đang mấy câu là xong cũng nên.

Đinh Đang nghiến răng nói:

- Sao Thiên ca nói coi bộ dễ dàng thế? Nếu họ chỉ trách mắng qua loa thì trách mắng ở đây không được ư? Hà tất phải áp giải y đường xa vạn dặm về thành Lăng Tiêu. Vì việc bắt y mà phái Tuyết Sơn đã chết mất bao nhiêu nhân mạng, Thiên ca có biết không?

Thạch Phá Thiên toát mồ hôi lạnh ngắt. Chàng biết phái Tuyết Sơn phái người đến Giang Nam đúng là bị tử thương khá nhiều. Chưa kể đến những vụ Thạch Trung Ngọc phạm tội tại thành Lăng Tiêu chắc là ghê gớm lắm. Ngay một món nợ ở Giang Nam này cũng quyết không thể chỉ trách mắng mấy câu là xong.

Đinh Đang lại nói:

- Thiên ca! Y đúng là đã phạm tội thì dù có chết uổng mạng cũng thế thôi. Đáng tiếc vợ chồng Thạch trang chủ là những người giàu lòng nghĩa hiệp mà cũng sẽ bị mất mạng mới đau lòng. Thạch Phá Thiên nhảy lên, run run hỏi:

- Đinh Đinh Đang Đang nói sao? Vợ chồng Thạch trang chủ cũng phải

thường mạng ư? Thạch Thanh và Mẫn Nhu mấy bữa nay đối xử với chàng bằng một mối thâm tình thâm hậu. Tuy ông bà nhận lầm người, nhưng cũng là những nhân vật đối với chàng tốt nhất ở trên đời. Nên chàng vừa nghe nói đếnhai ông bà sắp nguy đến tính mạng thì chàng lo lắng vô cùng!

Đinh Đang nói:

- Vợ chồng Thạch trang chủ là song thân của y. họ đưa y đến thành Lăng Tiêu chẳng lẽ để mặc y chết ư? Dĩ nhiên hai người phải năn nỉ với Bạch lão tiên sinh. Nhưng nhất định Bạch lão tiên sinh không chịu tha đâu, và phải giết y cho hả giận. Vợ chồng Thạch trang chủ tất phải hộ vệ cho con. Rồi đến lúc tối hậu tất sinh chuyện động võ. Thiên ca thử nghĩ mà coi. Trong thành Lăng Tiêu không biết bao nhiêu là tay cao thủ lại chiếm được thượng phong về địa lợi. Vợ chồng Thạch trang chủ cùng Thạch Trung Ngọc nữa mới là ba người thì đối địch với bọn họ làm sao cho nổi?

Tiểu muội thấy Thạch phu nhân mấy bữa nay đối với Thiên ca rất chân thành. Tiểu muội e rằng chính má ruột của Thiên ca cũng không thương yêu Thiên ca đến thế. Bà… bà ta chắc là phải chết ở trong thành Lăng Tiêu mất.

Đinh Đang nói xong hai tay bưng mặt khóc nức nở.

Thạch Phá Thiên bầu máu nóng sôi lên sùng sục, chàng nói:

- Vợ chồng Thạch trang chủ có nạn, bất luận thành Lăng Tiêu hung hiểm tới đâu ta cũng phải đi cứu viện mới xong. Nếu không cứu được hai người thì ta cũng chết luon tại đó, quyết không sống một mình, Đinh Đinh Đang Đang! Ta đi đây!

Đinh Đang nắm tay áo chàng hỏi:

- Thiên ca định đi đâu?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Ta định đi suốt ngày đêm đuổi theo bọn họ để cùng đến thành Lăng Tiêu.

Đinh Đang nói:

- Tiểu muội nghe nói Uy Đức tiên sinh Bạch lão gia tử võ công ghê gớm lắm, lại còn bọn Phong Hỏa Thần Long Phong Vạn Lý đều là những tay cao thủ ghê gớm. Dù cho võ công Thiên ca có hơn họ, nhưng trong thành Lăng Tiêu cơ quan trùng điệp. Lưới đồng tên độc không biết bao nhiêu mà kể, Thiên ca vô ý bước trúng thì có bản lĩnh thông thần cũng khôn bề toàn mạng.

Thạch Phá Thiên nói:

- Dù sao ta cũng đành chịu.

Đinh Đang nói:

- Thiên ca nóng nảy sính cường thì chỉ là cái dũng của kẻ thất phu. Nếu Thiên ca chết trong thành Lăng Tiêu thì liệu có cứu được vợ chồng Thạch trang chủ không? Thiên ca mà mất mạng thì tiểu muội cũng thương tâm vô cùng và không thể sống được.

Thạch Phá Thiên nghe Đinh Đang nói năng có vẻ tha thiết thì không khỏi động tâm, trong lòng hồi hộp, chàng đáp bằng một giọng run run:

- Đinh Đinh Đang Đang đối với ta sao mà đằm thắm thế? Ta lại không phải là Thiên ca của Đinh muội.

Đinh Đang thở dài nói:

- Thiên ca và Thạch Trung Ngọc giống nhau như đúc, trong lòng tiểu muội lúc nào cũng chỉ thấy là một. Huống chi tiểu muội cùng Thiên ca ở với nhau lâu ngày mà Thiên ca đối với tiểu muội vẫn một lòng hậu đãi.

Nàng nắm lấy hai tay Thạch Phá Thiên nói tiếp:

- Thiên ca! Thiên ca hứa với tiểu muội đi. Bất luận thế nào Thiên ca cũng không được chết. Thạch Phá Thiên nói:

- Nhưng ta chẳng thể nào bỏ không cứu ông bà Thạch trang chủ được!

Đinh Đang nói:

- Tiểu muội có một kế, nhưng nói ra chỉ sợ Thiên ca nghi ngờ tiểu muội có lòng hiểm ác.

Thạch Phá Thiên vội đáp:

- Nói mau đi! Lòng dạ Đinh Đinh Đang Đang có lý nào ta không hiểu rõ.

Đinh Đang trầm ngâm một lát rồi ngần ngại nói:

- Thiên ca! Vụ này theo kế của tiểu muội thì bất lợi cho Thiên ca nhiều mà đem lại tiện nghi cho Thạch Trung Ngọc một cách quá đáng. Bất cứ ai biết ra đều bảo tiểu muội giương bẫy để Thiên ca chui vào, không được đâu. Việc này không thể làm thế được, mặc dầu đó là một kế vẹn toàn, song rất bất công.

Thạch Phá Thiên nóng nảy hỏi:

- Kế ấy là kế gì? Bất luận biện pháp nào hễ cứu được ông bà Thạch trang chủ thì dù ta có bị thiệt thòi đến đâu cũng chẳng hề chi.

Đinh Đang nói:

- Thiên ca! Nếu Thiên ca bắt buộc tiểu muội không nói không được, thì tiểu muội đành phải chiều ý Thiên ca mà nói ra. Có điều nếu Thiên ca ưng làm theo cách đó thì tiểu muội chẳng xứng ý chút nào. Trước hết tiểu muội hãy hỏi Thiên ca: Vì lẽ gì mà người phái Tuyết Sơn lại thống hận Thạch Trung Ngọc đến thế? Họ ráng tìm cách giết y cho bằng được mới nghe?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Dường như Thạch Trung Ngọc nguyên là đệ tử phái Tuyết Sơn và đã phạm tội trọng đại theo quy củ của môn phái. Y ở thành Lăng Tiêu đã làm cho tiểu thư con gái Bạch sư phó phải thác oan, lại còn liên lụy cả đến sư phụ y là Phong Vạn Lý. Nghe đâu Phong sư phó bị Bạch lão tiên sinh chặt đứt một cánh tay. Không chừng y còn làm những việc bại hoại khác nữa.

Đinh Đang nói:

- Đúng thế! Vì Thạch Trung Ngọc làm chết người nên bọn họ muốn giết y để thường mạng. Thiên ca có làm chết tiểu thư Bạch sư phó không?

Thạch Phá Thiên sửng sốt hỏi:

- Ta ư? Dĩ nhiên ta không làm chuyện đó, Bạch sư phó tiểu thư ta chưa từng gặp qua bao giờ. Đinh Đang nói:

- Thế thì phải rồi. Kế hoạch của tiểu muội nghĩ ra rất giản dị. Theo kế ấy Thiên ca hóa trang làm Thạch Trung Ngọc theo ông bà Thạch trang chủ đến thành Lăng Tiêu, chờ tới lúc bọn họ sắp giết Thiên ca hãy lộ chân tướng xưng danh là Cẩu Tạp Chủng chứ không phải Thạch Trung Ngọc. Bọn họ muốn giết Thạch Trung Ngọc mà không phải giết Thiên ca. Nhiều lắm họ thóa mạ Thiên ca một lúc về tội hóa trang để lừa gạt họ là cùng. Chung qui họ vẫn phải tha Thiên ca, bọn họ đã không hạ sát Thiên ca thì ông bà Thạch trang chủ chẳng việc gì phải động thủ và dĩ nhiên không có chuyện gì là nguy hiểm.

Thạch Phá Thiên trầm ngâm nói:

- Kế ấy tuy diệu nhưng thành Lăng Tiêu ở tận bên Tây Vực, đường xa hàng mấy ngàn dặm mà đi cùng bọn Bạch sư phó, ta e rằng mình chỉ nói mấy câu là bị lộ tẩy ngay. Đinh Đinh Đang Đang! Chắc Đinh muội cũng biết rằng ta

đây miệng lưỡi vụng về, đâu có bằng anh chàng Thạch Trung Ngọc đó được? Y… Y thông minh lanh lợi gấp mấy ta.

Đinh Đang cười nói:

- Điều đó tiểu muội đã nghĩ đến rồi, Thiên ca chỉ cần bôi một chút thuốc có chất độc vào cổ họng cho sưng lên, giả vờ bị nẩy ung nhọt rồi đừng nói gì nữa. Sau khi hết sưng rồi, vẫn giả trang biến thành người câm thì bại lộ thế nào được.

Nàng buông tiếng thở dài ngồi xuống cạnh giường, buồn rầu nói tiếp:

- Thiên ca! Biện pháp đó tuy tuyệt diệu, nhưng khiến cho Thiên ca phải hy sinh nhiều quá, tiểu muội thật áy náy.

Thạch Phá Thiên nghe Đinh Đang nói ra vẻ yêu đương thương xót chàng lắm, đừng nói chuyện bảo chàng giả câm, dù có được vì nàng mà chết, chàng cũng mạnh dạn tiến lên, tuyệt không ngần ngại. Chàng đáp:

- Hay lắm! Kế ấy tuyệt diệu! Nhưng ta làm thế nào để tìm Thạch Trung Ngọc bây giờ?

Đinh Đang đáp:

- Đoàn người hiện đang ngụ ở thị trấn Hoành Thạch về phía Tây. Bây giờ chúng ta qua đó.

Tiểu muội biết phòng ngủ của Thạch Trung Ngọc rồi chúng mình cứ len lén đi vào, Thiên ca đổi quần áo cho y. Sáng sớm mai Thiên ca bắt đầu cất tiếng rên rỉ nói ấp úng là cổ lên ung nhọt. Sau đó chờ bao giờ Bạch lão tiên sinh định giết, Thiên ca hãy mở miệng lên tiếng.

Thạch Phá Thiên vui mừng nói:

- Đinh Đinh Đang Đang! Biện pháp này hay quá! Sao Đinh Đinh Đang Đang nghĩ ra được? Giỏi đấy!

Đinh Đang lại dặn:

- Dọc đường là ai hỏi, Thiên ca cũng đừng nói gì hết. Dù là với ông bà Thạch trang chủ, Thiên ca cũng đừng hỏi, đừng có một chút gì ra hiệu ngấm ngầm cho họ biết. Bọn Bạch sư phó tinh quái lắm đấy, chỉ hở một tý là họ sinh lòng ngờ vực ngay. Như vậy công cứu ông bà Thạch trang chủ sẽ hỏng bét.

Thạch Phá Thiên gật đầu nói:

- Cái đó tiểu huynh biết rồi, lọ là Đinh muội còn phải dặn dò. Dù họ có giết, ta cũng không mở miệng đâu. Chúng ta đi thôi!

Đột nhiên có tiếng kẹt cửa rồi thanh âm một cô gái cất lên:

- Thiếu gia! Thiếu gia đừng mắc bẫy cô ta!

Ngoài cửa chỉ thấy bóng một thiếu nữ lờ mờ vì đang lúc đêm tối. Thiếu nữ này chính là Thị Kiếm.

Thạch Phá Thiên ấp úng hỏi ngay:

- Thị Kiếm. Sao lại bảo ta mắc bẫy y?

Thị Kiếm đáp:

- Tiểu tỳ đứng ngoài cửa phòng đã nghe hết rồi. Đinh cô nương đây chẳng tử tế gì đâu. Vì cô ta muốn cứu "Thiên ca" nào đó, nên gạt thiếu gia đi chết thay cho gã mà thôi.

Thạch Phá Thiên đáp:

- Không phải đâu! Đó là Đinh cô nương, nghĩ giúp ta một biện pháp để cứu Thạch trang chủ và Thạch phu nhân đấy chứ!

Thị Kiếm vội nói:

- Thiếu gia nên nghĩ cho kỹ. Bọn họ chẳng tử tế gì với thiếu gia đâu!

Đinh Đang cười lạt nói:

- Giỏi lắm! Ngươi là kẻ thân cận chân Bang chủ mà lại "ăn cây táo rào cây xoan" đâu dám đến đây phá đám?

Rồi nàng quay lại bảo Thạch Phá Thiên:

- Thiên ca! Hoài hơi mà nói với con tiểu tiện nhân này làm gì. Thiên ca đi hỏi Trần hương chủ lấy một nắm muội hương, và nhớ kỹ đừng tiết lộ kế hoạch của chúng ta. Lấy được muội hương rồi Thiên ca ra chờ tiểu muội ở ngoài cửa lớn.

Thạch Phá Thiên hỏi:

- Lấy muội hương làm chi?

Đinh Đang đáp:

- Rồi Thiên ca sẽ biết. Lẹ lên! Lẹ lên!

Thạch Phá Thiên gật đầu, đẩy cửa lui ra.

Đinh Đang cười lạt bảo Thị Kiếm:

- Con nha đầu này! Mi là người có lương tâm đấy!

Thị Kiếm bật lên tiếng la hoảng, xoay mình chạy trốn. Đinh Đang khi nào để cho thị thoát thân? Nàng nhảy xổ lại phóng cả song chưởng ra đánh trúng lưng đối phương.

Đáng thương cho một cô gái, dung nhan nguyệt thẹn hoa nhường bị chết ngay lấp tức.

Đinh Đang toan vượt cửa sổ ra luôn. Song nàng chợt nhớ ra điều gì, lại quay vào xé nát quần áo Thị Kiếm ra rồi đặt thi thể lên giường Thạch Phá Thiên, kéo chăn đắp lên. Nàng làm như vậy là có ý để sáng hôm sau bang Trường Lạc phát giác ra vụ này đều cho là Thị Kiếm bị cưỡng gian, nhưng thị không chịu, dùng sức chống cự, nên bị Thạch Phá Thiên nổi giận đánh chết. Vụ này xảy ra rồi, mấy hôm sau lại không thấy Thạch Phá Thiên trở về, bọn cho la vì thẹn mà lánh mặt đi mấy bữa, nên không phái người chạy đi tìm kiếm.

Đinh Đang dàn cảnh xong len lén ra ngoài cửa lớn đứng chờ.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà. Thạch Phá Thiên trở ra nói:

- Lấy rồi!

Đinh Đang khen:

- Hay lắm!

Hai người rảo bước ra đi đến bờ sông xuống ngay con thuyền nhỏ.

Đinh Đang bới thuyền đi chừng mấy dặm rồi bỏ thuyền lên bờ.

Hai người đi tới gốc cây liễu đã thấy hai con ngựa buộc ở đó chờ đợi.

Đinh Đang nói:

- Lên ngựa đi!

Thạch Phá Thiên khen rằng:

- Đinh Đinh Đang Đang thật là chu đáo, chuẩn bị cả ngựa để đi cho chóng.

Đinh Đang đỏ mặt lên nói:

- Cái gì mà chu đáo với chẳng chu đáo? Đây là ngựa của gia gia. Tiểu muội không ngờ Thiên ca lại vội vàng đi cứu trợ vợ chồng Thạch Thanh đến thế!

Thạch Phá Thiên không hiểu tại sao Đinh Đang lại đột nhiên lộ vẻ giận dữ, nhưng chàng không dám nói nhiều, lên ngựa đi ngay.

Hai người đi luôn bốn ngày mới đến ngoài thị trấn Hoành Thạch, liền xuống ngựa tiến vào thành.

Đinh Đang dẫn chàng đến ngoài cổng khách sạn Tứ Hải, khẽ bảo chàng:

- Vợ chồng Thạch trang chủ cùng Thạch Trung Ngọc ngủ tại một trong hai gian phòng rộng lớn về mé Đông, ở gian thứ hai.

Thạch Phá Thiên hỏi:

- Cả ba người ngủ chung trong một phòng ư? Mình vào lỡ ra Thạch trang chủ cùng Thạch phu nhân phát giác thì sao?

Đinh Đang đáp:

- Hừ! Cha mẹ sợ cậu con bỏ trốn nên ở cùng phòng để tiện ngày đêm canh giữ. Họ chỉ cần giữ thể diện anh hùng nghĩa hiệp cho mình còn con thì sống chết mặc. Cái thứ cha mẹ ấy kể ra thiên hạ cũng hiếm.

Giọng nói Đinh Đang đầy vẻ tức giận.

Thạch Phá Thiên thấy nàng đột nhiên nổi nóng không biết nói thế nào, chỉ hỏi khẽ:

- Bây giờ làm gì đây?

Đinh Đang đáp:

- Thiên ca đốt muội hương nhét vào khe cửa sổ. Chờ cháy hết muội hương, vợ chồng Thạch trang chủ mê đi, rồi đẩy cửa sổ tiến vào, ôm lén Thạch Trung Ngọc đem ra là xong. Khinh công của Thiên ca không phải tầm thường có thể vượt tường vào, bọn Bạch sư phó không phát giác được đâu. Còn tiểu muội kém cỏi đành đứng chờ Thiên ca ở dưới hiên kia.

Thạch Phá Thiên gật đầu nói:

- À ra thế đấy! Bọn Trần hương chủ bắt người phái Tuyết Sơn, chắc họ cũng dùng cách này, phải không?

Đinh Đang gật đầu đáp:

- Chính thế! Đây là tam pháo bảo của quý bang cực kỳ ghê gớm, linh nghiệm vô song. Không thì bọn đệ tử phái Tuyết Sơn há phải hạng tầm thường, đâu có thể bắt họ một cách dễ dàng? Dù sao, Thiên ca cũng phải cẩn thận chớ để phát ra tiếng động, vì vợ chồng Thạch trang chủ còn ghê gớm hơn bọn đệ tử phái Tuyết Sơn nhiều.

Thạch Phá Thiên theo lời, bật lửa lên thắp muội hương. Tuy còn ở ngoài chỗ trống mà hơi hương cũng đủ làm cho người ta phải nhức đầu, hoa mắt.

Đứng ngoài thành lòng dạ hoài nghi

Thạch Phá Thiên giật mình kinh hãi hỏi:

- Muội hương này có làm chết người không?

Đinh Đang cười đáp:

- Họ dùng muội hương này để tróc nã bọn đệ tử phái Tuyết Sơn chẳng hiểu nó có làm cho chết người được không?

Thạch Phá Thiên nói:

- Thế thì chắc là không rồi. Được lắm! Đing Đang ở đây chờ ta.

Dứt lời chàng chạy đến chân tường, lẹ làng nhảy vọt mà vào tựa hồ chiếc lá rơi, không một tiếng động. Chàng tìm đến chỗ cửa sổ căn phòng thứ hai dãy nhà mé Đông.

Thạch Phá Thiên dừng lại lắng tai nghe thấy ba người hơi thở đều đặn đang giấc ngủ say. Chàng liền thò lưỡi cho giấy dán cửa sổ thấm nước rồi khẽ chọc thủng một lỗ. Chàng đốt muội hương lên cho vào lỗ hổng.

Thứ muội hương này cháy rất mau, chỉ trong khoảnh khắc là cháy hết liền. Thạch Phá Thiên lại lắng tai nghe, bốn bề im lặng như tờ. Chàng liền vận nội lực đẩy mạnh một cái, then cửa gãy liền. Chàng lẹ làng nhảy vào trong phòng. Nhờ ánh trăng lờ mờ bên ngoài chiếu vào chàng nhìn rõ trong phòng chỉ kê hai chiếc giường. Vợ chồng Thạch Thanh ngủ trên giường mé Bắc, còn Thạch Trung Ngọc ngủ trên giường mé nam.

Thạch Phá Thiên toan vào ôm lấy Thạch Trung Ngọc, bỗng cảm thấy choáng váng, chàng biết là mình đã hít phải muội hương liền lập tức nín thở ôm lấy Thạch Trung Ngọc nhảy ra ngoài cửa sổ. Chàng lại vượt qua tường đến chỗ Đinh Đang khẽ nói:

- Chúng ta đi xa thêm một chút để khỏi làm kinh động đến bọn Bạch sư phó.

Thạch Phá Thiên ôm Thạch Trung Ngọc đi theo nàng ra xa mấy chục trượng. Đinh Đang dừng lại nói:

- Thiên ca cởi bỏ hết quần áo Thạch Trung Ngọc ra rồi đổi mặc quần áo vào cho y, cả những đồ đạc trong túi cũng đổi hết đi.

Thạch Phá Thiên liền thò tay cởi áo cho Thạch Trung Ngọc. Chàng lại móc

túi mình lấy ra chiếc hộp gỗ của Đại Bi lão nhân tặng cho và cả hai tấm thẻ đồng.

Chàng hỏi:

- Những cái này có để cho y không?

Đinh Đang đáp:

- Giao hết cho y. Thiên ca để lại trong mình, vạn nhất có người nhìn thấy há chẳng tiết lộ cơ mưu ư? Tiểu muội ra ngoài kia để trông chừng cho Thiên ca.

Thạch Phá Thiên thấy Đinh Đang đi xa rồi mới cởi hết cả quần áo ra để thay đổi cho Thạch Trung Ngọc. Rồi chàng nói:

- Đổi xong cả rồi. Đi đi thôi!

- Từ giờ phút này tính mạng Thạch trang chủ cùng Thạch phu nhân có bảo toàn được hay không là do Thiên ca giả trang Thạch Trung Ngọc đúng hay trật.

Thạch Phá Thiên đáp:

- Dĩ nhiên ta cố gắng mà làm.

Đinh Đang lại móc trong bọc ra một chiếc hộp sắt mở nắp ra rồi thò ngón tay móc lấy nửa hộp cao. Nàng nói:

- Thiên ca ngửng đầu lên!

Nàng lấy cao bôi vào cổ chàng đoạn nói tiếp:

- Đến khi trời gần sáng, Thiên ca chùi sạch chỗ cao này đi đừng để người ta trông thấy. Ngày mai Thiên ca sẽ thấy đau đớn một chút, Thiên phải ráng mà chịu.

Thạch Phá Thiên nói:

- Không hề chi.

Bỗng thấy Thạch Trung Ngọc đã hơi cục cựa dường như gã tỉnh dậy. Chàng vội nói:

- Đing Đang! Ta đi đây.

Đinh Đang cũng thúc giục:

- Đi lẹ lên! Đi lẹ lên!

Thạch Phá Thiên trở gót đi về phía khách sạn, chàng đi được mấy trượng quay đầu nhìn lại thì thấy Thạch Trung Ngọc đã ngồi dậy dường như đang thủ thỉ chuyện trò.

Bỗng chàng nghe thấy tiếng Đinh Đang cười khúc khích. Tuy nàng cười rất khẽ mà đầy vẻ hân hoan.

Thạch Phá Thiên trong lòng đột nhiên cảm thấy khó chịu vô cùng. Chàng than thầm:

- Từ đây trở đi mình khó còn có dịp tụ hội với Đinh Đang.

Chàng ngần ngừ một chút rồi tiến lại chân tường vào nhà khách sạn. Chàng đẩy cửa sổ vào phòng. Trong phòng hơi hương hãy còn nồng nặc. Chàng mở cửa sổ cho gió lạnh thổi vào. Bỗng nghe tiếng vó ngựa lộp cộp vang lên mỗi lúc một xa. Chàng biết đó là Đinh Đang cùng Thạch Trung Ngọc cỡi ngựa lên đường. Chàng lẩm bẩm một mình:

- Không hiểu bọn họ đi đâu? Đinh Đang chắc là vui thú lắm. Mình mồm mép vụng về, nàng ở với mình thường vì thế mà nổi nóng.

Thạch Phá Thiên đứng bên cửa sổ hồi lâu thấy cổ họng dần dần phát đau liền lên giường nằm. Thứ thuốc của Đinh Đang quả nhiên linh nghiệm, mới chừng nửa giờ mà cổ họng chàng nhức nhối vô cùng, chàng đưa tay lên rờ thấy nóng ran chẳng khác chi sờ vào một cục than hồng. Cổ chàng sưng vù lên.

Thạch Phá Thiên chờ cho đến lúc tang tảng sáng mới kéo chăn đắp kín rồi chùi thuốc cao ở cổ đi, chàng khẽ bật tiếng rên rỉ. Đó là Đinh Đang đã bày mưu cho chàng, khiến vợ chồng Thạch Thanh chú ý đến chỗ chàng bị đau đớn, dù hai người ngửi thấy muội hương cũng chẳng còn lòng mà tra xét nữa.

Quả nhiên chàng rên la một lúc vợ chồng Thạch Thanh đã nghe tiếng. Mẫn Nhu lên tiếng hỏi:

- Cái gì thế?

Giọng nói ra chiều tức giận. Bà trở mình ngồi dậy hỏi tiếp:

- Ngọc nhi! Trong mình ngươi khó chịu hay sao?

Rồi không chờ Thạch Phá Thiên trả lời bà khoác áo lại coi, thấy chàng hai má nóng bừng như lửa, cổ sưng vù lên thì không khỏi luống cuống. Bà la

gọi:

- Thanh ca! Thanh ca… lại đây mà coi!

Thạch Thanh nghe tiếng vợ hô hoán đầy vẻ hoang mang, liền nhảy xổ lại đến trước giường cậu con. Ông thấy cổ chàng đỏ và sưng vù lên cũng không khỏi hoang mang, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh, ông nói:

- Đây chắc là mới nẩy ung thư, nhưng mình chữa ngay cũng chẳng ngại gì.

Rồi hỏi Thạch Phá Thiên:

- Hài nhi! Ngươi đau đớn ra sao?

Thạch Phá Thiên chỉ rên lên mấy tiếng chứ không trả lời. Chàng bụng bảo dạ:

- Mình chỉ muốn cứu hai ông bà, mới giả vờ bị chứng ung thư để lừa gạt. Đây chẳng qua là một chút thương giả tạo mà hai người đã quan tâm đến thế thì đủ biết tuy Thạch Trung Ngọc đã làm bao nhiêu việc đồi bại, mà ông bà vẫn thương yêu gã tha thiết chỉ có mình là chẳng một ai dòm ngó đến.

Chàng nghĩ vậy trong lòng không khỏi chua xót, bất giác trước mắt chảy quanh.

Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu thấy chàng cơ hồ phát khóc thì cho là chàng đau đớn vô cùng trong lòng lại càng hoảng hốt. Thạch Thanh nói:

- Ta đi kiếm y sinh về coi cho gã.

Mẫn Nhu nói:

- Ở thị trấn nhỏ bé này e rằng không có tay danh y. Chúng ta về Dương Châu để tìm Bối đại phu coi cho gã, có tiện hơn không?

Thạch Thanh lắc đáp:

- Không nên! Một là làm thế khiến bọn Bạch Vạn Kiếm sinh lòng ngờ vực, hai là sẽ bị Bối Hải Thạch khinh thường.

Ông biết bọn Bối Hải Thạch đối với con mình cực kỳ bất mãn và số đông người bang Trường Lạc không phải hạng chính nhân quân tử. Có khi họ còn nhân cơ hội này để gia hại con mình cũng chưa biết chừng.

Ông liền rảo bước đi ngay. Mẫn Nhu lấy nước sâm thang cho Thạch Phá Thiên uống. Nhưng chất độc này lợi hại vô cùng. Cổ họng bị sưng cả ngoài lẫn trong, dù là nước cũng khó lòng nuốt xuống được. Mẫn Nhu lại càng lo

lắng. Chẳng bao lâu, Thạch Thanh dẫn một vị y sinh tuổi ngoại sáu mươi đưa về. Y sinh coi cổ họng Thạch Phá Thiên rồi bắt mạch hai cổ tay. Lão lắc đầu lia lịa nói:

- Sách thuốc đã nói: Bệnh nan phát ra có sáu chứng bất trị. Yết hầu mắc bệnh khó lòng ăn uống là một trong sáu chứng bất trị. Mạch thế huynh đây vừa mạnh vừa mau là điềm dương thịnh âm suy. Khí mà dương huyết là âm. Huyết chạy trong mạch, khí vận ngoài mạch. Khí trúng tà uất kết thành đờm, để lâu ngày thấm vào trong mạch làm cho máu vẫn đục…

Lão nói thao thao bất tuyệt một hồi.

Thạch Thanh nóng ruột hỏi xen vào:

- Tiên sinh! Chứng ung thư của thằng nhỏ này mới phát khởi, dùng thuốc uống cho tan đi chắc có thể được?

Lão y sinh lắc đầu nói:

- Đúng là cái mạng của thế huynh đây còn to nên mới phát tác ở thị trấn Hoành Thạch này mà gặp được lão phu thì tính mệnh không đáng lo ngại. Có điều muốn trong vòng mấy ngày mà hết sưng khỏi bệnh thì không được đâu.

Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu nghe nói tính mạng cậu con không đáng lo ngại mới yên tâm. Hai người vội xin thầy lang kê đơn cho thuốc. Thầy lang trầm ngâm một lúc rồi kê đơn có những vị: Thược dược, Đại hoàng, Đương quy, Cát cánh, Phòng phong, Bạc hà, Mang tiêu, Kim ngân hoa, Hoàng kỳ, Xích phục linh.

Thạch Thanh cũng hơi biết thuốc, thấy những vị này đều là vật tiêu độc, hạ hỏa, liền cho là đúng lý, bèn nói:

- Tiên sinh thật là cao minh.

Rồi đưa năm lạng bạc trả tiền chẩn mạch. Đoạn ông đưa chân tiễn thầy lang ra về, còn ông đến tiệm mua thuốc.

Lúc Thạch Thanh đem thuốc về thì mọi người phái Tuyết Sơn đều đã biết tin. Bạch Vạn Kiếm nghi ngờ vợ chồng Thạch Thanh bày ra chuyện này chuyện nọ để tìm biện pháp cứu thằng con. Hắn giả vờ đến phòng thăm bệnh. Thực ra là để coi cho biết rõ tình hình. Hắn thấy Thạch Phá Thiên cổ họng sưng lên khủng khiếp và Mẫn Nhu hốt hoảng thật sự thì không còn nghi ngờ gì nữa và trong lòng ngấm ngầm đắc ý.

Hắn nghĩ thầm:

- Thằng lỏi con này giảo quyệt điêu ngoa, nếu đem về thành Lăng Tiêu chém cho một nhát chết tươi chẳng hóa ra là tiện nghi cho gã. Gã có chịu những sự đau khổ hành hạ mới biết trong cõi mênh mông có điều báo ứng.

Nhưng Bạch Vạn Kiếm là một nhân vật có danh vọng trong võ lâm, lại đứng trước mặt vợ chồng Thạch Thanh không tiện thấy người bị tai họa mà vui mừng. Hắn liền tìm mấy câu an ủi Mẫn Nhu.

Thạch Thanh nhìn vợ nấu thuốc, rồi phục thị cho cậu con uống. Ông nói:

- Ta đã chuẩn bị một cỗ xe lớn ngoài kia. Trung Ngọc, ngươi là nam tử trượng phu thì phải tự cường lên một chút. Cái bệnh nhỏ mọn này có chi đáng kể? Đừng để làm lỡ việc lớn của người khác. Chúng ta đi thôi!

Mẫn Nhu ngần ngừ một chút rồi nói:

- Thằng nhỏ bệnh nặng thế này mà cứ đưa gã thượng lộ e rằng bệnh thế chuyển biến kịch liệt…

Thạch Thanh ngắt lời:

- Hai vị sứ giả Thiện, Ác đã đến thành Lăng Tiêu đưa thẻ đồng mời đi dự yến. Bạch sư huynh phải về cho kịp. Nếu Uy Đức tiên sinh cùng bọn họ động thủ mà chúng ta không ra tay viện trợ được thì thật là đáng ân hận.

Mẫn Nhu gật đầu tỏ ý vâng lời. Bà nhìn Thạch Phá Thiên nói:

- Hài tử! để ta mặc áo cho.

Đoạn bà mặc áo dài vào cho Thạch Phá Thiên rồi cùng nhau ra khỏi khách sạn.

Bạch Vạn Kiếm thấy Thạch Thanh không kể gì đến con trai bị bệnh hoạn, bức bách chàng phải lên đường ngay thì không khỏi sinh lòng kính phục.

Mẫn Nhu cũng hiểu ý chồng. Bà biết việc đã đến thế này, tất Thạch Thanh chẳng chịu dẫn con quay trở về. Và nhất quyết đưa con đi vì hiện nay hai sứ giả Thiện, Ác ở đảo Long Mộc đã lên đường đến thành Lăng Tiêu để đưa thẻ đồng.

Bạch Tự Tại lại nóng tính vô cùng, quyết lão không chịu tiếp thẻ một cách dễ dàng và tất nhiên sẽ cùng Trương Tam, Lý Tứ gây nên một cuộc chiến đấu khốc liệt. Thạch Thanh muốn đến nơi cho kịp đặng đem toàn lực viện trợ phái Tuyết Sơn. Dù chẳng may mà phải chết ở chiến trường thì cũng là chuyện thường trong võ lâm. Nếu cả ba người nhà họ Thạch có bỏ mạng ở thành Lăng Tiêu thì cũng rửa sạch được những tiếng nhơ nhuốc cho cậu

con. May ra mà thắng được thì sự hiệp lực của phái Tuyết Sơn cùng Huyền Tố trang để đánh bại Trương Tam, Lý Tứ sẽ được giang hồ truyền tụng mà cậu con đã đem công chuộc tội thì Bạch Tự Tại quyết không hạ thủ giết chàng. Ở Tổng đà bang Trường Lạc, Mẫn Nhu đã mục kích võ công của Trương Tam, Lý Tứ, bà nhận thấy nếu xảy cuộc ác chiến thực sự thì chỉ nắm chắc phần thất bại. Có điều tấm thân con người bằng xương bằng thịt, dù ai bản lãnh cao cường đến đâu cũng không khỏi có chỗ sơ hở, lỡ tay, cái đó chỉ là chuyện cầu may. Như vậy thì quyết một trận tử chiến còn có hy vọng hơn là cứ ngày đêm ngồi mà lo lắng ưu phiền chẳng được ích gì.

Tâm ý vợ chồng đã hiểu nhau, Thạch Thanh vừa nói đưa con đến thành Lăng Tiêu, Mẫn Nhu dò ngay thấy ngay chỗ dụng tâm của chồng, nên dù bà thương con rất mực, song đã thành danh là tay nữ hiệp trong võ lâm, ba suy đi nghĩ lại nhận ra kế hoạch rất cao sâu của đức lang quân, liền ưng theo ngay, không thốt ra nửa lời phản đối.

Y thuật của thầy lang tại thị trấn Hoành Thạch đúng ra chẳng cao minh chút nào. Lão cho ngay chỗ sưng vù đỏ ửng ở cổ Thạch Phá Thiên là mắc chứng ung thư, nhưng lão nói vậy khiến cho vợ chồng Thạch Thanh chẳng nghi ngờ chi nữa.

Nguyên tướng mạo Thạch Phá Thiên đã giống Thạch Trung Ngọc như đúc. Chàng mặc bộ quần áo xa hoa của Thạch Trung Ngọc vào càng rõ ra cậu công tử ăn chơi trong chốn hồng trần vẫn đục. Chàng nằm dài trong xe chẳng nói nửa lời, nên không thể bại lộ hành tung được. Đinh Đang nửa đêm bỏ đi, vợ chồng Thạch Thanh chỉ mong có vậy nên chẳng buồn truy cứu nữa.

Ta nên biết: Vợ chồng Thạch Thanh xa cách con lâu ngày, nên cử chỉ cùng tập quán của gã thế nào, hai người chẳng biết chi hết. Dù ngẫu nhiên Thạch Phá Thiên có chỗ sơ hở, hai người cũng không tài nào nhận ra được.

Đoàn người đi rất gấp vì sợ bọn Trương Tam, Lý Tứ đến trước, khiến cho mọi người trong thành Lăng Tiêu lâm vào tình thế nguy hiểm. Dọc đường không dám chần chờ chút nào. Khi đi tới địa giới tỉnh Hồ Nam thì vết thương trên cổ Thạch Phá Thiên đã tiêu tan. Nhưng miệng chàng vẫn ú ớ như người câm không thốt ra lời.

Thạch Thanh đã mấy lần tìm y sinh đến chẩn mạch cho chàng song chẳng ai chữa được bệnh câm, khiến Thạch Thanh không khỏi phiền lòng và Mẫn Nhu tổn khá nhiều nước mắt.

Đoàn người về đến địa giới Tây Vực, bọn đệ tử phái Tuyết Sơn thông thuộc đường lối, cứ tìm đường tắt mà đi, họ liệu chừng dù Trương Tam, Lý Tứ cước trình có mau lẹ đến đâu mà không biết những lối tắt nhỏ hẹp

này cũng khó lòng đến trước được.

Mọi người càng về gần tới thành Lăng Tiêu lại càng yên dạ. Chỉ có vợ chồng Thạch Thanh nghĩ tới lúc ra mắt Uy Đức tiên sinh là trong lòng cực kỳ xao xuyến. Hai người sợ lão nổi giận lôi đình lập tức đem Thạch Trung Ngọc hạ sát, mà Trương Tam, Lý Tứ lại không đến đúng lúc thì thật khó bề xử trí. Hai người đó đến sớm hơn đã đành là chuyện nguy hiểm, mà đến chậm cũng hỏng bét.

Hai vợ chồng đã mấy phen ngấm ngầm thương lượng với nhau, mà vẫn không tìm ra được kế gì hoàn hảo, đành phó thác mặc trời, rồi sẽ tùy cơ ứng biến. Đoàn người đi thêm mấy ngày nữa rồi sẽ bắt đầu trèo núi mà tiến. Lại đi thêm hai ngày nữa, địa thế mỗi lúc một lên cao.

Giờ Ngọ hôm ấy, đoàn người đi tới một dãy nhà cây. Bạch Vạn Kiếm hỏi người canh gác dãy nhà này biết là gần đây mấy bữa không có người lạ nào lên thành Lăng Tiêu, thì hắn rất yên tâm.

Tối hôm ấy, mọi người ngủ lại trong dãy nhà cây.

Sáng hôm sau ai nấy đều bỏ ngựa đi bộ. Nguyên từ dãy nhà này đi về hướng tây, đường núi gập ghềnh lại rất độc, không đi ngựa được.

Mấy tên đệ tử phái Tuyết Sơn đi trước dẫn đường, trèo non vượt núi mà tiến. Mới đi chừng một giờ thì thấy mặt đất đầy tuyết phủ. May mà mọi người đây toàn là những tay bản lãnh không phải tầm thường, họ thi triển khinh công rất cao mới vượt lên đỉnh núi tuyết được.

Thạch Phá Thiên luôn luôn theo gót vợ chồng Thạch Thanh, chàng không vượt lên trước mà cũng chẳng lúc nào lùi lại cách xa.

Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu thấy cước trình chàng rất cường kiện và dai sức, liền tự nhủ:

- Nội lực thằng nhỏ này khá lắm, chẳng kém vợ chồng mình.

Nhưng hai người chợt nghĩ đến:

- Chẳng mấy chốc nữa phải vào ra mắt Bạch Tự Tại, thì trong lòng lại hồi hộp, lo lắng…

Đi cho tới lúc trời đã xế chiều thì thấy phía trước có ngọn núi cao ngất trời. Trên đỉnh núi có đến mấy trăm gian phòng ốc.

Bạch Vạn Kiếm nói:

- Thạch trang chủ! Đây là thành Lăng Tiêu. Ở nơi hang cùng núi hiểm này,

nhất thiết mọi vật đều đơn giản, thô sơ.

Thạch Thanh khen rằng:

- Tòa thành hùng cứ trên đỉnh núi cao ngất. Đứng trên nhìn xuống quần sơn là địa thế tuyệt hảo. Hai chữ "Lăng Tiêu" thật xứng đáng.

Ông đưa mắt nhìn sườn núi thấy mây mù ùn ùn bốc lên bao phủ thành Lăng Tiêu thành một vùng mây trắng mịt mờ.

Mọi người đi đến chân ngọn núi này thì trời tối mịt, liền ngủ đỡ lại trong hai tòa thạch thất rất lớn.

Hai tòa thạch thất này là của phái Tuyết Sơn dựng lên để cho người lên núi có nơi tạm trú trong một đêm để bồi bổ tinh thần, rồi sáng sớm hôm sau sẽ tiếp tục thượng lộ.

Hôm sau, mọi người đăng trình ngay từ lúc mới tảng sáng. Trái núi này đứng xa trông thấy cao ngất trời, lúc trèo lên lại càng hiểm trở. Đoàn người đều là những tay võ công cao cường mà dọc đường cũng phải nghỉ chân hai lần mới lên được tới nhà trạm ở lưng chừng sườn núi. Mọi người dừng lại ăn uống rồi tiếp tục lên đường đi cho đến giờ Thân mới tới ngoài thành Lăng Tiêu.

Tòa thành này có đến mấy trăm gian phòng ốc. Chung quanh thành là bức tường vây trắng xóa cao tới hơn ba trượng, đứng dưới nhìn lên chỉ thấy toàn màu băng tuyết.

Thạch Thanh cất tiếng khen:

- Bạch sư huynh! Trên tường thành toàn băng tuyết ngưng kết lại, rắn hơn sắt thép, người ngoài thực khó mà đánh vào được.

Bạch Vạn Kiếm cười đáp:

- Tệ phái từ ngày đắp thành dựng ra môn phái tới nay được hơn một trăm bảy chục năm, chưa từng bị ngoại địch đánh vào bao giờ. Có điều về tháng trọng đông, bọn sói đói quá đến bao vây, nhưng cũng không vào được.

Hắn nói tới đây thấy cây cầu vẫn còn treo trên cao chưa hạ xuống bắc qua hào đầy băng tuyết thì ra vẻ bực mình lớn tiếng quát:

- Bữa nay đến phiên ai trực nơi đây? Không trông thấy bọn ta đã về đây hay sao?

Bỗng thấy trên mặt thành có một cái đầu thò ra hỏi:

- Bạch sư bá cùng các vị sư bá đã về đấy ư? Để tiểu điệt xin thông báo vào trong ngay.

Bạch Vạn Kiếm thét lên:

- Có viễn khách hạ cố. Buông cầu xuống cho mau!

Người kia đáp:

- Dạ dạ!

Rồi thụt đầu vào. Hồi lâu vẫn không thấy cây cầu hạ xuống.

Thạch Thanh thấy con hào bao quanh thành đầy băng tuyết mà rộng đến ba trượng, không dễ gì nhảy qua được.

Thông thường, thành trì nào bên ngoài cũng có hộ thành hà. Nơi đây khí hậu rét quá, nước hào đóng lại thành băng, con hào này đào rất sâu. Bờ hào thành một phiến băng trơn tuột. Bất luận là người hay thú đã rớt xuống hào thì khó mà lên được.

Bỗng nghe bọn Cảnh Vạn Chung, Kha Vạn Quân đang hò hét đệ tử phái Tuyết Sơn mở cổng thành.

Bạch Vạn Kiếm thấy tình thế có vẻ khác thường, thì trong lòng rất băn khoăn. Hắn lo trong thành đã xảy biến cố gì chăng, liền hạ thấp giọng xuống nói:

- Các anh em hãy cẩn thận! Không chừng hai sứ giả ở đảo Long Mộc đến trước bọn ta rồi.

Mọi người nghe nói giật mình kinh hãi, không tự chủ được nữa, ai nấy thò tay ra nắm chuôi kiếm.

Giữa lúc ấy, những tiếng lách cách vang lên, cây cầu từ từ hạ xuống. Trong thành một người chạy ra. Người này mặc áo bạch bào, một tay áo buộc quặc ra sau lưng, hiển nhiên đã bị cụt một cánh tay, lớn tiếng gọi:

- Té ra là Thạch huynh, Thạch tẩu giá lâm. Hay quá! Hay quá!

Thạch Thanh thấy Phong Hỏa Thần Long Phong Vạn Lý ra nghênh tiếp, ông nghĩ ngay đến y đã vì con mình làm liên lụy mà phải chặt cụt một cánh tay, thì trong lòng rất đau xót, hổ thẹn vội chạy lại nói:

- Phong nhị đệ! Vợ chồng ngu huynh cùng thằng nghịch tử đến trước Bạch sư bá cùng nhị đệ để lãnh tội đây.

Nói xong quý hai gối xuống sụp lạy.

Từ ngày Thạch Thanh nổi tiếng giang hồ, trừ phi đối với bậc tôn trưởng, ông chưa từng thi hành đại lễ cùng bạn bè ngang hàng như bữa nay bao giờ. Thực tình ông thấy Phong Vạn Lý bị tai hại quá đỗi vì con mình, nên ông xúc động can trường mới lạy phục xuống.

Ta nên biết kiếm thuật Phong Vạn Lý tinh thông chẳng kém gì Bạch Vạn Kiếm, nhưng bây giờ y bị cụt tay rồi thì công trình khổ luyện hai mươi năm trời đã trôi theo dòng nước, không còn nói gì đến kiếm thuật nữa.

Mẫn Nhu thấy chồng quỳ mọp mà cậu con cứ ngơ ngác đứng yên, bà vội kéo áo chàng rồi chính bà cũng quỳ xuống bên cạnh Thạch Thanh.

Thạch Phá Thiên nghĩ bụng:

- Y là sư phụ của Thạch Trung Ngọc, đệ tử ra mắt sư phụ dĩ nhiên phải qùy lạy.

Chàng hiểu như vậy, nhưng chỉ sợ làm không đúng cách như Thạch Trung Ngọc để Phong Vạn Lý khám phá ra sự gian trá của mình, nên còn đứng ngơ ngác. Bây giờ chàng thấy Mẫn Nhu kéo áo mình, không thể ngần ngừ được nữa, liền quỳ mọp xuống, dập đầu lạy hùng hục, bật lên những tiếng coong coong.

Bọn đệ tử phái Tuyết Sơn vốn căm hận chàng. Suốt dọc đường chẳng ai thèm ngó tới chàng lần nào. Bây giờ chúng thấy chàng dập đầu lạy binh binh, đều bụng bảo dạ:

- Thằng lỏi này biết mình sắp chết đến nơi, mới lạy lục kêu van, nhưng đâu có chuyện dễ dàng thế được?

Phong Vạn Lý vội lên tiếng:

- Thạch huynh! Thạch tẩu! Hai vị làm thế này khiến cho tiểu đệ phải tổn thọ.

Rồi lật đật quỳ xuống đáp lễ.

Bị thuốc mê sa vào cạm bẫy

Vợ chồng Thạch Thanh cùng Phong Vạn Lý đứng dậy rồi, Thạch Phá Thiên vẫn còn quỳ mọp xuống dưới đất.

Phong Vạn Lý không hướng cặp mắt ngó chàng một cái nào. Sau hắn nhìn Thạch Thanh nói:

- Thạch huynh! Thạch tẩu! Nhớ lại cuộc tụ họp trên núi Thái Sơn ngày trước, bấm đốt ngón tay tính lại đến nay đã được mười hai năm. Thế mà dung nhan hai vị chẳng khác ngày xưa. Dù tiểu đệ ở chốn biên cương hẻo lánh cũng được nghe khang lệ chuyên làm điều nghĩa hiệp trong võ lâm, oai danh mỗi ngày một nổi lên như sóng cồn. Thật là đáng kính, đáng mừng!

Thạch Thanh nói:

- Ngu huynh lơ là việc giáo huấn hài nhi, để con trẻ hư đốn, thì chút hư danh kia có chi đáng kể? Bữa nay thấy hiền đệ thế này thiệt thẹn muốn chết, chẳng biết chui vào đâu cho khuất!

Phong Vạn Lý cười ha hả nói:

- Cuộc kết giao giữa chúng ta đạo cao nghĩa cả. Tiểu đệ được hai vị không nỡ rẻ rúng lại cùng nhau ngỏ lời phế phủ. Vậy thì hai vị có lầm lỗi gì cũng chẳng hề chi, hay tiểu đệ có đắc tội với hai vị cũng không sao. Chẳng lẽ giữa chúng ta còn quan tâm đến những điều nhỏ nhặt nữa ư? Hai vị đường xa diệu vợi, bặt thiệp gian lao, hãy vào thành nghỉ ngơi đã.

Thạch Phá Thiên quỳ ngay đó mà tựa hồ trước mắt chẳng có một ai.

Thạch Thanh cùng Phong Vạn Lý sóng vai tiến vào. Mẫn Nhu dắt con đứng dậy, bà nhăn tít cặp lông mày ra chiều long lắng vì mắt thấy Phong Vạn Lý tỏ thái độ bề ngoài vồn vã mà trong giọng nói ngấm ngầm chứa mối hờn giận sâu cay không có vẻ chi khoan dung tội lỗi cho cậu con bà.

Bạch Vạn Kiếm nhìn một tên đệ tử đứng bên cổng thành giơ tay ra vẫy rồi khẽ hỏi:

- Lão gia đặng bình yên chăng? Sau khi ta ra đi, trong thành có xảy ra chuyện gì không?

Gã đệ tử kia ấp úng đáp:

- Lão gia tử… gần đây đột nhiên biến thành nóng tính… Sư bá đi khỏi rồi,

trong thành không có chuyện gì xảy ra cả. Nhưng… nhưng…

Bạch Vạn Kiếm nét mặt âm thầm lo lắng hỏi:

- Nhưng làm sao?

Gã đệ tử vội đáp:

- Năm nữa trước đây lão gia tử nổi cơn thịnh nộ đem Lục sư bá cùng Tô sư thúc hạt sát rồi.

Bạch Vạn Kiếm giật nẩy người lên vội hỏi:

- Tại sao vậy?

Gã đệ tử đáp:

- Đệ tử cũng không hiểu vì nguyên nhân gì. Rồi ngày hôm kia lão gia tử lại hạ sát Yên sư thúc và chặt chân Đỗ sư bá.

Bạch Vạn Kiếm nghe tới dây thì chẳng còn hồn vía nào nữa, trống ngực đánh hơn trống làng. Hắn tự nghĩ:

- Bốn vị sư huynh sư đệ Tô, Lục, Yên, Đỗ đều là những tay cao thủ bản phái, ngày thường rất được lòng phụ thân thương yêu, tại sao đột nhiên người lại hạ độc thủ?

Hắn vội kéo tên đệ tử sang một bên, chờ cho Mẫn Nhu cùng Thạch Phá Thiên đi xa rồi mới hỏi gã:

- Sao lại có những chuyện động trời này?

Gã đệ tử đáp:

- Đệ tử thiệt tình không hiểu rõ. Trong thành Lăng Tiêu, sau khi bốn vị sư bá, sư thúc bị hạ sát và bị chặt chân, mọi người đều bàng hoàng lo sợ. Tối hôm kia Trương sư thúc cùng Mã sư thúc không có lời từ biệt mà bỏ đi. Hai vị đó nói là xuống núi để đi kiếm Bạch sư bá. Nay may được Bạch sư bá trở về. Vậy xin Bạch sư bá kiếm lời khuyên giải lão gia tử.

Bạch Vạn Kiếm hỏi thêm mấy câu nữa nhưng chẳng biết thêm được điều gì. Hắn liền rảo bước tiến vào đại sảnh thì đã thấy Phong Vạn Lý đang ngồi tiếp vợ chồng Thạch Thanh dùng trà. Hắn ngó vợ chồng Thạch Thanh nói:

- Xin hai vị hãy ngồi chơi một chút để tiểu đệ vào nội đường bái kiến gia nghiêm và mời lão nhân gia ra tiếp khách.

Phong Vạn Lý chau mày nói:

- Mấy bữa trước đây, sư phụ đột nhiên mình lâm trọng bệnh. Chắc người cần nghỉ ngơi mấy bữa mới tiếp khách được. Nếu không thế thì người nghe tiếng Thạch huynh tới đấy đã ra tương kiến rồi, vì người rất quý trọng Thạch huynh.

Bạch Vạn Kiếm ruột rối như mớ bòng bong, gượng gạo nói:

- Để tiểu đệ thử vào coi.

Hắn hấp tấp đi vào nội đường. Đến trước cửa phòng phụ thân nằm, hắng giọng rồi cất tiếng gọi:

- Gia gia! Hài nhi đã về thành.

Bỗng thấy rèm vén lên, một thiếu phụ xinh đẹp ngoài ba chục tuổi đi ra. Nàng chính là Điệu Nương, cơ thiếp của Bạch Tự Tại.

Điệu Nương vẻ mặt tiều tụy, vừa nhìn thấy Bạch Vạn Kiếm đã nói ngay:

- Tạ ơn trời đất. Đại thiếu gia về tới nơi. Ở nhà chúng ta khác nào con giải không chân, chẳng biết quay trở thế nào cho được. Mấy bữa trước đây lão gia đột nhiên thần trí mê man. Ta đã… cầu Thần bái Phật mà chẳng thấy linh nghiệm chi hết. Đại thiếu gia!… Ngươi…

Nàng nói tới đây rồi nghẹn ngào bật lên tiếng khóc thút thít.

Bạch Vạn Kiếm hốt hoảng hỏi:

- Có chuyện gì để gia gia phải phiền lòng nổi nóng chăng?

Điệu Nương vừa khóc vừa nói:

- Không hiểu bọn đệ tử có ăn nói điều chi thất thố khiến cho lão gia tử nổi trận lôi đình, hạ sát liền mấy tên đệ tử. Lão gia tử tức giận toàn thân run bần bật. Sau khi trở về phòng thì da mặt lão gia tử co rúm lại, sùi bọt dãi rồi không nói được gì nữa. Mọi người đều cho là lão gia tử bị trúng phong, chẳng hiểu có đúng hay không?

Điệu Nương vừa kể vừa nức nở khóc sướt mướt.

Bạch Vạn Kiếm nghe nói đến phụ thân bị trúng phong thì khác nào ngã lăn xuống hố băng. Hắn không nói gì thêm nữa lớn tiếng kêu:

- Gia gia!…

Rồi chạy vào trong phòng.

Bạch Vạn Kiếm thấy trên giường phụ thân trướng gấm buông rủ. Góc phòng siêu thuốc đang sôi xình xịch bốc hơi nghi ngút.

Bạch Vạn Kiếm lại la lên:

- Gia gia!

Đoạn hắn đưa tay vén màn lên.

Bạch Vạn Kiếm vén lên thấy phụ thân nằm yên không nhúc nhích quay mặt vào phía trong. Thính giác hắn cực kỳ linh mẫn, cảm thấy phụ thân dường như ngừng thở thì kinh hãi vô cùng. Trong lúc hoang mang, hắn vội đưa tay ra sờ mũi phụ thân, nhưng khi bàn tay vừa thò vào tới cửa miệng lão thì trong chăn có một vật thò ra bật lên tiếng lách cách rồi cặp chặt lấy tay hắn. Đó là hai gọng kềm thép có mũi nhọn sắc bén.

Bạch Vạn Kiếm vội la hoảng:

- Gia gia! Hài nhi đã về đây.

Giữa lúc ấy đột nhiên ngực và bụng hắn bị hai ngón tay điểm trúng yếu huyệt rồi hắn không nhúc nhích được nữa.

Nhắc lại vợ chồng Thạch Thanh ngồi uống trà trong nhà đại sảnh, Phong Vạn Lý ngồi mé dưới bồi tiếp. Thạch Phá Thiên thõng tay đứng bên phụ thân.

Phong Vạn Lý chỉ hỏi han đến những việc gần đây trong võ lâm ở Trung Nguyên, thủy chung tuyệt không nhắc nhở tới chính đề.

Thạch Thanh để ý coi thái độ và sắc diện mọi người, nhận thấy trong thành Lăng Tiêu từ trên xuống dưới ai cũng ra chiều lo lắng vô cùng thì nghĩ bụng:

- Chắc bọn họ đã biết tin sứ giả đảo Long Mộc sắp tới nơi. Vụ này có quan hệ đến sự vinh nhục mất còn của phái Tuyết Sơn, mà những người trong thành Lăng Tiêu, tuy trên danh phận là nghĩa sư đồ mà trên thực tế chẳng khác chi tình phụ tử trong một nhà. Những sự vui buồn đều cùng nhau chia sớt, vậy trong lòng họ đều xao xuyến lo âu cũng chẳng lấy chi làm lạ mà trách họ được.

Sau một lúc khá lâu, vẫn không thấy Bạch Vạn Kiếm trở ra, Phong Vạn Lý liền lên tiếng:

- Gia sư bị bệnh chuyến này thiệt tình khá hung hiểm, chắc Bạch sư ca còn

phải ở trong đó để thị phụng thuốc thang. Gia sư vốn nội công thâm hậu, thân thể trước nay vẫn cường kiện. Mười mấy năm gần đây, không bị cảm phong, ho hắng lần nào, không ngờ ngày thường vẫn khoẻ mạnh, đột nhiên lâm bệnh lại càng trầm trọng, mong sao trong thời gian ngắn người được bình phục mới yên tâm được.

Thạch Thanh liền tìm lời an ủi:

- Bạch sư bá nội công thâm hậu, thiên hạ ít người bì kịp. Tuổi người cũng chưa cao lắm. Người chỉ điều dưỡng mấy bữa nhất định sẽ hoàn toàn hồi phục. Hiền đệ chẳng nên lo lắng nhiều cho mệt trí.

Tuy miệng ông nói vậy nhưng trong bụng mừng thầm, tự nghĩ:

- Bạch sư bá mà lâm bịnh thì chưa thể đem con mình ra xử trị ngay được. Vậy là lòng trời cũng thương đến mình. Hay dở gì cũng còn kéo thêm được mấy ngày rồi Trương Tam, Lý Tứ tới đây là vừa. Bấy giờ hết thảy mọi người chung lưng đấu cật quyết chiến một trận, thành thử Huyền Tố trang và phái Tuyết Sơn sống chết có nhau, há chẳng là một chuyện hay lắm ru?

Mọi người dang nói chuyện thì trời đã tối mịt. Phong Vạn Lý sai người bày tiệc. Lần này Thạch Phá Thiên cũng được ngồi ghế cuối cùng.

Ngoài Phong Vạn Lý còn bốn tên đệ tử phái Tuyết Sơn cùng ngồi ở chủ vị để tiếp khách, có một gã trẻ uổi tên Lưu Vạn Thông. Môm miệng nhanh nhẩu, không ngớt khuyên mời chuốc chén. Cả Thạch Phá Thiên cũng uống cạn một chung, gã liền rót thêm rượu vào.

Mẫn Nhu uống ba chung rồi, liền nói:

- Tửu lượng của tại hạ kém lắm. Xin cho ăn cơm thôi.

Lưu Vạn Thông nói:

- Thạch phu nhân có điều chưa rõ là tệ xứ đây địa thế ở trên cao nên khí hậu giá buốt khác thường. Hơn nữa mây mù bao phủ quanh năm, khí hàn thấp rất nặng nề. Tuy hai vị nội công thâm hậu, hàn thấp không xâm nhập vào được, nhưng thứ Sâm Dương Ngọc Tửu này rất bổ ích, nó làm cho cơ thể điều hòa. Đó là một vật mà trong thành Lăng Tiêu không thể ngày nào khiếm khuyết được. Tưởng hai vị nên uống thêm mấy chung.

Gã nói xong lại rượu cho vợ chồng Thạch Thanh cùng Thạch Phá Thiên.

Mẫn Nhu thấy rượu ngọt nhưng hơi có vị cay thì cho là rượu ngâm nhiều sâm. Bà nghe thấy nói là Sâm Dương Ngọc Tửu thì bụng bảo dạ:

- Gã này nói có vẻ khách sáo. Gã bảo bọn mình nội công thâm hậu không sợ khí hàn nhiệt xâm nhập. Nhưng xem chừng nếu không uống thứ rượu mạnh này tất có hại cho cơ thể.

Ba liền uống luôn thêm hai chung nữa thì cảm thấy nhiệt khí từ bụng dưới bốc lên. Tiếp theo ngực nóng như lửa đốt, bà vội vận khí để trấn át rồi cười nói:

- Phong hiền đệ! Thứ rượu này… mạnh ghê quá!

Thạch Thanh bỗng đứng phắt dậy quát hỏi:

- Rượu gì thế này?

Phong Vạn Lý cười đáp:

- Đây là Sâm Dương Ngọc Tửu. Tính chất quả có mãnh liệt, nhưng đối với Huyền Tố song hiệp khét tiếng cả hai phe Hắc, Bạch trong thiên hạ tưởng đã ăn thua gì?

Thạch Thanh quát lớn hơn:

- Ngươi… ngươi…

Người ông loạng choạng té sấp xuống mặt bàn tiệc.

Mẫn Nhu cùng Thạch Phá Thiên vội đưa tay ra nâng đỡ không ngờ cả hai người đồng thời mắt hoa đầu váng, trời đất quay cuồng đều ngã quay xuống đè lên người Thạch Thanh.

Không biết qua một thời gian bao lâu. Thạch Phá Thiên dần dần hồi tỉnh. Ban đầu chàng tưởng chừng ngủ mơ thức dậy. Sau chàng vươn tay từ từ định chống xuống để ngồi nhổm dậy thì đột nhiên cảm thấy hai cổ tay có đeo vật gì lạnh ngắt và cứng rắn thì trong lòng không khỏi kinh hãi. Bây giờ đầu óc chàng mới tỉnh táo hẳn lại và phát giác ra chân tay đều bị đeo xiềng. Chàng mở bừng mắt nhìn quanh thì chỉ thấy một màu tối đen như mực, nên không biết mình hiện ở nơi đâu.

Thạch Phá Thiên đứng phắt dậy khoa chân bước đi hai bước. Bỗng nghe "chát" một tiếng. Trán chàng đã đập vào vách đá.

Thạch Phá Thiên định thần từ từ lần bước, đưa tay ra sờ soạng bốn mặt vách đá biết ngay là mình bị giam trong một gian thạch thất, vuông vắn chừng hơn trượng. Mặt nền chỗ cao chỗ thấp gồ ghề đều là những phiến đá lớn lởm chởm.

Chàng giương cặp mắt thật to để xem xét bốn mặt thì thấy một góc về mé

tả có chút ánh sáng lọt vào. Té ra đây là một lỗ hổng vuông chừng một thước, chỉ có mèo chui lọt chứ con chó cũng không chuồn được.

Thạch Phá Thiên giơ tay lên, dùng cái khóa tay đập vào vách đá thì chỗ nào cũng phát ra những tiếng kình kịch nặng nề. Hiển nhiên vách đá kiên cố phi thường khó lòng phá vỡ được. Thạch Phá Thiên ngồi tựa vào vách suy nghĩ:

- Tại sao ta lại ở chốn này? Bọn kia cho ta uống Sâm Dương Ngọc Tửu, nhất định là một thứ rượu quái lạ, chắc có pha thuốc mê gì đây, nên Thạch trang chủ mới choáng váng rồi ngã lăn ra trên bàn tiệc. Điệu này người phái Tuyết Sơn quyết tâm hạ sát Thạch Trung Ngọc rồi, họ sợ vợ chồng Thạch trang chủ kháng cự nên đánh thuốc mê để cho ông bà ngã lăn ra. Nhưng sao bọn họ lại chưa giết mình? Chắc Uy Đức tiên sinh đang lâm trọng bệnh nên họ còn giam mình mấy bữa, chờ cho lão khỏi để lão định đoạt.

Chàng lại bụng bảo dạ:

- Lúc Uy Đức tiên sinh hỏi tới, mình sẽ nói rõ là Cẩu Tạp Chủng chứ không phải Thạch Trung Ngọc. Lão với mình chẳng có thù oán gì, tất buông tha mình. Nhưng còn vợ chồng Thạch trang chủ thì chưa chắc lão đã chịu tha. Không chừng lão giữ hai người ở trong thạch lao cho đến khi Thạch Trung Ngọc tự đến đầu thú mới thả. Thế thì không hiểu họ còn giam giữ đến năm nào tháng nào, Thạch phu nhân là con người văn nhã thanh lịch mà bị giam cầm trong thạch lao không thấy ánh mặt trời, chắc bà phẫn uất đến chết đi được. Ta đành phải tìm cách nào cứu bà cùng Thạch trang chủ ra khỏi chốn lao lung rồi sẽ cùng Bạch lão gia lý luận.

Chàng vừa nghĩ đến chuyện cứu người thì liền nổi cơn phiền muộn, tự hỏi:

- Chính mình đã bị xiềng xích chân tay, hành động không được tự do, phải chờ người đếncứu thì còn nói tới chuyện cứu ai? Trong thành Lăng Tiêu này toàn những người phái Tuyết Sơn, còn ai chịu cứu mình?

Chàng giơ hai tay lên vận nội lực để giẫy giụa nhưng chỉ nghe tiếng loảng xoảng không ngớt, còn xiềng sắt, khóa sắt vẫn trơ ra chẳng hề hấn gì.

Nguyên xiềng tay và khóa chân còn có mấy sợi dây sắt buộc liền vào nhau.

Giữa lúc Thạch Phá Thiên đang chán nản, thất vọng đột nhiên có ánh đèn sáng chiếu qua lỗ hổng. Chàng biết bên ngoài thạch thất có người cầm đèn đi tới. Tiếp theo một chiếc bát sánh nhét qua lỗ hổng đưa vào. Trong bát đựng cơm chừng một nửa. Trên mặt cơm đặt mấy ngọn rau dưa mặn chát và một đôi đũa tre cắm vào bát cơm.

Thạch Phá Thiên không giả câm được nữa cất tiếng gọi:

- Này này! Ta có điều muốn nói với Bạch lão gia tử.

Người bên ngoài bật lên tiếng cười khành khạch. Ánh đèn đèn chiếu vào lỗ hổng dần dần khuất đi. Người kia không nói nửa lời đã bỏ đi luôn.

Thạch Phá Thiên ngửi thấy mùi cơm, sực nhớ tới bụng đói như cào liền lẩm bẩm:

- Lúc ngồi tiệc ta ăn rất nhiều mà sao bây giờ bụng đã đói meo? Chắc mình mê đi trong một thời gian khá lâu rồi.

Chàng bưng lấy bát cơm, rút đũa và vào miệng. Tuy chàng tay đeo xiềng, hành động bất tiện, mà chàng cũng quay trở và ăn hết lưng bát cơm không còn một hột.

Thạch Phá Thiên ăn hết cơm rồi, để bát vào chỗ cũ.

Mấy lần chàng cố sức cựa mạnh, rồi phát giác ra chân tay mình bị xiềng xích bằng thép nguyên chất đúc nên, dù có vận nội lực đến mấy cũng không thể bẻ vẹo đi được, chỉ tổn sức thịt da rách mà thôi.

Chàng lại đi sờ soạng thì tìm ra được chỗ cửa đá có kẽ hở. Chàng kê vai đẩy mạnh, nhưng cửa đá vẫn không nhúc nhích.

Thạch Phá Thiên buông một tiếng thở dài nghĩ bụng:

- Trừ phi có người đến đưa mình ra còn chẳng có cách nào khác nữa. Không hiểu bọn họ có làm khó dễ gì vợ chồng Thạch trang chủ không?

Chàng xác nhận không làm cách nào để thoát thân được rồi không nghĩ ngợi gì nữa. Chàng ngồi tựa vào vách đá ngủ đi.

Chàng ở trong thạch lao không biết thời khắc là gì nữa. Đại khái cả một ngày mới có người mang cơm đến một lần.

Thạch Phá Thiên bỗng thấy một cánh tay thò qua lỗ hổng để đưa bát cơm vào, chàng chợt nảy ra một ý nghĩ liền chờ người đó hạ thấp tay sắp đặt cơm xuống liền nhảy xổ lại chộp lấy.

Mấy tiếng loảng xoảng vừa vang lên. Cổ tay phải người kia đã bị nắm chặt.

Thạch Phá Thiên đã giỏi về phép cầm nã, lại thêm nội lực thâm hậu, một khi chàng nắm được thì dù là tay cao thủ võ lâm cũng không chịu nổi. Huống chi lại là người thường chuyên việc đưa cơm.

Gã kia bị đau quá rú lên như heo bị chọc tiết. Thạch Phá Thiên kéo thêm một

cái, cả cánh tay gã bị rút vào trong động. Chàng thét lên:

- Nếu mi còn la lối thì ta chỉ vặn một cái là đứt cánh tay.

Gã kia liền van lơn:

- Tiểu nhân… không giám là… xin thiếu hiệp mau mau buông tha!…

Thạch Phá Thiên lại quát:

- Mi mở cửa nhà thạch thất ta sẽ buông tha.

Gã kia đáp:

- Dạ! Thiếu hiệp buông tay, tiểu nhân sẽ mở cửa.

Thạch Phá Thiên nói:

- Ta buông tay rồi mi trốn đi thì sao? Không thể tha mi được.

Gã kia nói:

- Thiều hiệp không buông tay thì làm sao tiểu nhân đi mở cửa được?

Thạch Phá Thiên nghe gã nói có lý, nghĩ bụng:

- Mình không tha gã cũng bằng vô ích. Nhưng nắm được gã không phải dễ dàng, khi nào lại buông tha một cách khinh xuất.

Bỗng chàng động tâm linh bảo gã:

- Mi liệng chiếc chìa khóa mở khóa tay cho ta vào đây!

Gã kia ngập ngừng:

- Chìa khóa ư? Cái đó… tiểu nhân không để trong mình, vì chỉ là một tên nhà bếp đưa cơm chứ không phải thủ ngục.

Thạch Phá Thiên nghe giọng lưỡi gã có vẻ thiếu thành thực. Chàng không nghĩ gì nữa liền bóp mạnh ngón tay gã rồi nói:

- Được lắm! Nếu vậy ta hãy vặn đứt cổ tay mi rồi sẽ tính.

Gã kia đau quá, thét lên:

- Úi chao! Úi chao!

Rồi nghe đánh keng một tiếng. Chiếc chìa khóa đã liệng vào. Gã rất xảo

quyệt đã bị bức bách mà gã còn liệng chìa khóa vào chỗ xa xa.

Thạch Phá Thiên muốn thò tay ra lượm thì phải buông gã ra mới được.

Chàng không biết làm thế nào kéo thêm cánh tay gã đành nhoài chân ra định móc chìa khóa. Chàng kéo tay gã đến hai lần và hết xích mà chân vẫn còn cách chìa khóa đến mấy thước.

Gã đau quá kêu thét lên:

- Thiếu hiệp còn kéo nữa thì tiểu nhân gãy tay mất.

Thạch Phá Thiên cố nhoài chân ra, nhưng giữa tay và chân lại có xiềng cột vào nhau không thể nào nhoài tới nơi được. Chàng nhìn tới chiếc chân thò ra chợt nghĩ được một kế liền co chân trái lại cho chiếc giầy tụt ra, chàng nhắm đúng chỗ tường vách liệng giày tới, chiếc giày đập vào vách rồi văng trở về đồng thời hất cả chìa khóa lại.

Thạch Phá Thiên thích quá reo lên một tiếng rồi lượm lấy chìa khóa cắm vào ổ khóa tay cho mình rồi xoay tay khóa cổ tay gã kia lại. Gã khiếp sợ hỏi:

- Thiếu hiệp… làm gì vậy?

Thạch Phá Thiên cười đáp:

- Bây giờ mi đi mở cửa cho ta được rồi đấy.

Chàng đưa cả dây sắt ra ngoài. Gã kia còn đang ngần ngừ thì Thạch Phá Thiên lại kéo xiềng sắt một cái lôi tay gã trở vào trong thạch động. Chàng kéo mạnh quá khiến mặt gã vập vào vách đá, chảy máu mũi ra. Mặt sưng húp lên.

Gã kia biết không thể kháng cự được đành kéo cả dây xích lê thê mở cửa thạch thất.

Cửa mở rồi, nhưng còn một đầu dây khóa vào chân Thạch Phá Thiên thành thế dây xích luồn qua lỗ hổng khóa cả hai người.

Thạch Phá Thiên vẫn không có cách nào ra được. Chàng liền kéo dây xích lại nói:

- Ngươi đưa chìa khóa mở xiềng chân cho ta.

Gã kia vẻ mặt cực kỳ đau khổ đáp:

- Tiểu nhân thực tình không có. Tiểu nhân chỉ là một tên phu nấu bếp, còn có chìa khóa nào nữa đâu?

Thạch Phá Thiên nói:

- Được rồi! Để ta ra rồi sẽ tính.

Chàng liền kéo tay gã vào trong lỗ hổng mở khóa cho gã.

Cứu Thạch Thanh lại gặp quái nhân

Gã kia được tự do rồi, vội chạy đi toan đóng chặt cửa động lại. Nhưng Thạch Phá Thiên vừa lạng người đi một cái đã ra khỏi cửa động.

Chàng thấy gã này mặc áo bạch bào, mặt mũi sáng sủa. Gã đúng là tên đệ tử chính thức của phái Tuyết Sơn, đâu có phải là kẻ nấu bếp. Chàng nắm lấy cổ gã xách lên quát hỏi:

- Mi không mở khóa chân cho ta thì ta đập đầu mi vào tường đá này rồi sẽ nói chuyện.

Võ công gã này cũng không phải hạng tầm thường, nhưng đã lọt vào tay Thạch Phá Thiên thì chẳng khác gì gà con bị quạ cắp, không thể nào cưỡng được.

Gã đành lấy chìa khóa mở khóa chân cho chàng.

Thạch Phá Thiên quát hỏi:

- Thạch trang chủ cùng Thạch phu nhân bị bọn ngươi giam ở đâu? Mau dẫn ta tới đó!

Gã kia đáp:

- Phái Tuyết Sơn cùng Huyền Tố trang vốn không thù oán nên đã buông ha cho vợ chồng Thạch trang chủ đi rồi, còn giam giữ hai vị đó làm chi?

Thạch Phá Thiên nửa tin nửa ngờ liếc mắt thấy gã cứ lấm lét ngó về cái cửa đá ở đầu kia đường hầm thì nghĩ bụng:

- Gã này lại trí trá rồi. Chắc vợ chồng Thạch trang chủ bị giam ở bên kia.

Chàng liền túm cổ gã nhấc bổng lên rảo bước đi đến trước cửa đá, quát lên:

- Mở cửa này ra cho mau!

Gã kia mặt tái mét, miệng ấp úng:

- Tiểu nhân không… có chìa khóa nào nữa… trong này không phải giam người, chỉ có một con sư tử và hai con cọp mà thôi, không thể mở được đâu.

Thạch Phá Thiên nghe nói bên trong nhốt sư tử cùng lão hổ thì rất lấy làm

kỳ. Chàng dán tai vào vách đá để nghe ngóng, nhưng tuyệt không nghe thấy tiếng sư tử hay tiếng cọp gầm.

Gã kia nói:

- Thiếu hiệp đã ra được rồi thì nên trốn thoát ngay đi, đừng chần chờ ở lại đây nữa. Nếu để người khác phát giác ra tất lại bị bắt giữ.

Thạch Phá Thiên lại lẩm bẩm:

- Mi đã không phải là bạn ta mà sao lại lo lắng cho ta như vậy. Ban đầu ta bảo mi mở khóa tay cùng cửa đá, mi nhất định không chịu, bây giờ mi lại khuyên ta trốn đi là nghĩa làm sao? Phải rồi! Vợ chồng Thạch trang chủ chắc là bị giam trong thạch thất này không còn sai nữa.

Chàng lại nhắc bổng gã lên khẽ đập đầu vào vách đá quát hỏi:

- Mi có mở hay không thì bảo. Ta muốn coi sư tử cùng lão hổ.

Gã kia đáp:

- Những sư tử và lão hổ này hung dữ lắm, mà mấy ngày nay chưa được ăn. Bây giờ nó mà thấy người tất nhảy lại vồ…

Thạch Phá Thiên nóng ruột cứu người, không muốn nghe hắn nói dông dài, liền cầm chân gã giơ lên dốc ngược đầu xuống lắc đi lắc lại. Những tiếng leng keng từ trong người gã phát ra, rồi hai chiếc chìa khóa rớt ra.

Thạch Phá Thiên cả mừng, đặt gã xuống một bên. Chàng lượm chìa khóa ấn vào lỗ khóa cửa đá. Mấy tiếng lách cách vang lên, khóa cửa mở ra.

Gã kia la lên một tiếng:

- Trời ơi!

Rồi co giò chạy trốn.

Thạch Phá Thiên nghĩ bụng:

- "Để gã chạy đi thông báo tất phiền cho mình. Chàng liền rượt theo nắm gã lại bỏ vào trong gian thạch thất đã giam chàng trước, chàng liệng cả khóa chân khóa tay mình vào rồi đóng cửa lại khóa chặt".

Đoạn chàng quay về cửa đường hầm đầu kia thò đầu vào lớn tiếng gọi:

- Thạch trang chủ! Thạch phu nhân! Hai vị ở chỗ nào?

Chàng gọi luôn hai tiếng, phía trong vẫn không có động tĩnh gì.

Chàng liền mở rộng cửa ra thì thấy phía trong cửa này cách chừng hơn trượng còn một lần cửa đá nữa.

Bất giác chàng lẩm bẩm:

- Phải rồi! Thảo nào có những hai chìa khóa.

Chàng liền lấy chiếc chìa khóa kia mở tầng cửa thứ hai. Cánh cửa đá vừa hé ra chàng vài tấc chàng vừa gọi được một tiếng "Thạch" thì bên trong đã có người lớn tiếng thóa mạ:

- Loài rùa tử rùa tôn kia! Ta cầu cho cả lô cả lũ nhà rùa bị chết dưới muôn nghìn lưỡi đao, chứ chẳng được chết yên lành.

Tiếp theo là những tiếng xiềng xích loảng xoảng vang lên. Nghe thanh âm thóa mạ này nặng trịch và ấm ớ không trong trẻo như khẩu âm Thạch Thanh người ở Giang Nam.

Thạch Phá Thiên bụng bảo dạ:

- Vợ chồng Thạch trang chủ tuy không phải ở đây, nhưng người này đã bị phái Tuyết Sơn giam giữ thì tưởng cũng nên cứu họ ra.

Chàng liền nói:

- Thôi đừng thóa mạ nữa! Ta đến cứu ông bạn đây mà.

Người bên trong vẫn tiếp tục mắng nhiếc:

- Ngươi là cái cóc gì mà dám đến đây nói để lừa gạt lão phu? Lão phu vặn đứt đầu bây giờ.

Thạch Phá Thiên tủm tỉm cười, nghĩ bụng:

- Lão già này thật lớn mật mà nóng nảy vô cùng. Nhưng lão đã bị giam vào thạch lao hắc ám không thấy ánh mặt trời này thì trách nào lão chẳng căm hờn.

Chàng liền lạng người đi tiến vào trong cửa cất tiếng hỏi:

- Chân tay lão có bị đeo xiềng không?

Chàng vừa hỏi câu này thì trong bóng tối nghe đánh vù một cái. Một vật gì trầm trọng nhằm đánh xuống đầu chàng. Thạch Phá Thiên nghiêng người sang mé tả vừa tránh thoát một đòn, chân chàng đứng chưa vững thì sau

lưng lại bị người nắm giữ yếu huyệt. Tiếp theo một cánh tay to tướng đè vào cổ họng chàng dùng sức bóp mạnh. Luồng lực đạo của người này thiệt ghê gớm!

Thạch Phá Thiên lập tức thấy hơi thở khó khăn. Bên tai chàng vẫn nghe tiếng ồm ồm người đó đang chửi mắng nào là "loài rùa đen" nào là…

Thạch Phá Thiên không ngờ trong chốn lao tù hắc ám lại gặp tay cao thủ lợi hại đến thế. Chàng đã mất tiên cơ liền bị người kiềm chế, không khỏi than thầm trong bụng:

- Chuyền này chắc ta phải chết…

Chàng không biết làm thế nào, đành vận chân khí lên cổ để chống lại cánh tay đối phương. Kể ra da thịt nơi cổ rất mềm, không thể vận kình lực tới đó để chống lại sức ép được. Nhưng nội lực Thạch Phá Thiên thâm hậu phi thường, càng chống cành mạnh. Nội lực đó là đẩy cánh tay đối phương ra khỏi cổ chàng lập tức, Thạch Phá Thiên chuồn mình ra ngoài rồi nói:

- Ta có lòng tốt muốn cứu lão, sao lão không phân rõ trắng đen lại nổi khùng với ta?

Người kia la lên một tiếng "Úi chao!" ra chiều kinh dị vô cùng. Lão ngập ngừng hỏi:

- Ngươi… là ai mà nội công ghê gớm đến thế?

Lão trợn mắt há miệng ra nhìn Thạch Phá Thiên hồi lâu rồi lại quát hỏi:

- Thằng nhỏ thối tha kia! Mi là ai?

Thạch Phá Thiên ấp úng:

- Ta… ta…

Chàng ngập ngừng không biết nên xưng danh là Cẩu Tạp Chủng hay cứ tiếp tục đổi tên Thạch Trung Ngọc?

Lão kia tức giận hỏi lại:

- Mi dĩ nhiên là mi, chẳng lẽ mi lại không có tên hay sao?

Thạch Phá Thiên nói:

- Lão gia tử! Tại hạ cứu lão gia tử ra khỏi nơi đây rồi thong thả hãy nói chuyện.

Lão kia cười khằng khặc đáp:

- Mi cứu ta ư? Ha ha! Mi nói vậy há chẳng làm cho thiên hạ phải nực cười đến trẹo quai hàm? Ta là hạng người thế nào? Mi là cái thá gì? Mi tưởng đem chút bản lãnh mèo què cứu ta ra?

Lúc này cửa đã mở khá rộng, ánh sáng ban ngày chiếu vào tới nơi được. Thạch Phá Thiên nhìn rõ lão này có chòm râu bạc, thân thể cao lớn xương sống hơi cong đi, dường như căn thạch thất thấp hẹp không đủ chứa lão. Cặp mắt lão sâu hoắm mà chiếu ra những tia sáng như chớp, tỏ ra con người uy mãnh phi thường.

Thạch Phá Thiên thấy lão đảo tia mắt qua lại như ngó mình mà ớn da gà. Chàng nghĩ bụng:

- Vừa rồi gã đệ tử phái Tuyết Sơn bảo nhốt hổ cùng sư tử. Bây giờ coi bộ dạng lão này chẳng khác gì một con mãnh thú, cặp mắt lão càng giống hùm beo.

Chàng không dám nhiều lời, chỉ nói phớt qua một câu:

- Tại hạ đi kiếm chìa khóa để mở xiềng xích chân tay cho lão gia.

Lão kia tức giận nói:

- Ai mượn người nói đãi lòng. Ta thích ở lại đây tĩnh tu, không thế thì thiên hạ ai mà giam giữ ta được? Mi là thằng lỏi con không mắt mới tưởng ta bị nhốt ở đây. Có đúng thế không? Hà hà! Bữa nay may mà gia gia từ tâm, không thì chỉ một câu nói cũng đủ khiến cho gia gia chém mi ra làm bảy tám khúc.

Lão lại vung qua vung lại cho xiềng xích bật lên những tiếng loảng xoảng rồi nói tiếp:

- Gia gia chỉ nổi nóng một cái là đủ làm cho những xích sắt này phải gãy tan. Cả khóa chân khóa tay, gia gia cũng coi mềm như bún.

Thạch Phá Thiên không tin là thật, bụng bảo dạ:

- Coi điệu bộ cùng lời ăn tiếng nói của lão này chẳng khác chi một kẻ điên khùng. Lão đã không múôn mình giải cứu, mà mình cứ miễn cưỡng mở xiềng xích cho lão, biết đâu lão chẳng nổi khùng choảng cả mình. Võ công lão cực kỳ cao thâm, mình chưa chắc đã thắng nổi. Âu là bỏ mặc lão, mìn đi cứu Thạch trang chủ cùng Thạch phu nhân là việc khẩn yếu hơn.

Chàng nghĩ vậy liền nói:

- Đã vậy, tại hạ xin cáo từ, để ra đi.

Lão kia tức mình đáp:

- Mi cút đi đi! Gia gia tung hoành thiên hạ bấy lâu chưa từng gặp được tay địch thủ, mà lại đi cầu thằng lỏi chua ráo máu đầu cứu viện thì trong thiên hạ còn có chuyện hoạt kê nào bằng, gầm trời còn có chuyện hoang đường nào hơn nữa…

Thạch Phá Thiên xin lỗi:

- Tại hạ biết mình đắc tội. Xin lão gia miễn thứ.

Chàng từ từ đóng cửa đá lại, theo đường hầm đi ra. Đường hầm này khá dài. Chàng đi vòng vèo một lúc rồi lại đi thêm mười trượng nữa mới đến tận đầu thì thấy hai bên tả hữu đều có cửa.

Thạch Phá Thiên đẩy cửa mé tả thấy đóng chặt. Chàng liền quay sang đẩy cửa mé hữu thì mở được ngay. Chàng liền tiến vào một gian nhà nhỏ, vừa đi mấy bước đến giữa nhà đã nghe mé tả có tiếng khí giới chạm nhau lát chát. Cuộc tỷ đấu có vẻ ác liệt vô cùng.

Thạch Phá Thiên lẩm bẩm:

- Đây chắc là Thạch trang chủ đang cùng người chiến đấu.

Chàng vội tiến về phía phát ra thanh âm. Tiếng binh khí từ mé tả vọng lại. Nhưng trong lúc hấp tấp chàng không tìm thấy cửa ra. Lòng chàng xao xuyến về sự an nguy của Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu, chàng liền nhìn vách ván mé tả thấy không dầy lắm liền tỳ vai huých mạnh một cái. Vách ván lập tức vỡ tung.

Bây giờ tiếng khí giới nghe càng rõ, vang lên những tiếng chát chúa ghê hồn.

Bên kia là một gian sảnh đường bé nhỏ. Bốn hán tử áo trắng đều sử dụng trường kiếm đang vây đánh hai người đàn bà.

Thạch Phá Thiên vừa ngó thấy, bất giác lớn tiếng la gọi:

- Sư phụ! A Tú!

Nguyên hai người đàn bà này là Sử bà bà và A Tú.

Sử bà bà tay cầm đơn đao, còn A Tú múa tít cây trường kiếm. Cả hai người đầu tóc rối tung và đều bị thương mấy chỗ rồi. Máu chảy ra ướt đẫm cả vạt áo.

Hai người đang lâm vào tình thế rất nguy cấp, chợt nghe tiếng Thạch Phá Thiên la gọi, nhưng đang bị bốn hán tử đánh rất rát. Kiếm pháp của chúng cực kỳ lợi hại, hai người không dám ngảnh đầu nhìn ra.

Bỗng A Tú rú lên một tiếng kinh hoảng. Vai nàng bị trúng một kiếm.

Thạch Phá Thiên tay không khí giới, chàng không kịp nghĩ ngợi gì nữa, nhảy xổ vào tấn công, nhằm chụp tới cạnh sườn hán tử trung niên đang uy hiếp A Tú. Gã này nghiêng người đi tránh khỏi rồi xoay kiếm phản kích.

Thạch Phá Thiên vung hữu chưởng lên, luồng kình phong xô ra đẩy thanh trường kiếm của đối phương sang một bên.

Chàng phóng tả chưởng nhằm đánh một lão già.

Lão già này ra chiêu sau mà tới trước. Thanh trường kiếm của lão nhằm đâmvào bụng dưới Thạch Phá Thiên. Đường kiếm mau lẹ tuyệt luân.

May mà ngày trước Thạch Phá Thiên đã được Sử bà bà chỉ điểm cho những chỗ tinh vi về kiếm pháp phái Tuyết Sơn. Chàng biết chiêu "Lĩnh Thượng Song Mai" này tuy là một chiêu nhưng đâm tới hai lần. Kiếm phóng ra rồi lại đâm theo nhát nữa. Chàng hóp bụng vào tránh khỏi nhát kiếm thứ nhất rồi lập tức vung tay trái gạt xuống dưới. Ngón tay giữa chàng bật ra. Nhat kiếm thú hai của lão già đâm tới đúng vào lúc đó, tương chừng như thanh trường kiếm đâm vào ngón tay chàng.

Bỗng nghe đánh "choang" một tiếng. Thanh kiếm bị gãy làm hai đoạn.

Lão già cũng bị chấn động, nửa người tê nhức. Cả nửa thanh kiếm còn lại lão cũng không cầm vững được để tuột tay rớt xuống. Lập tức lão tung mình nhảy vọt ra mặt lộ vẻ kinh hãi thất sắc. Thạch Phá Thiên thò tay trái ra nắm lấy sau lưng một người đang tấn công A Tú, nhấc bổng lên đưa ra đón thanh trường kiếm của người khác.

Người này giật mình kinh hãi vội thu kiếm về.

Thạch Phá Thiên thừa thế đánh ra một chưởng trúng vào trước ngực đối phương.

Gã loạng choạng lùi lại ba bước liền. Người gã lảo đảo mấy cái rồi ngồi phệt xuống.

Thạch Phá Thiên lại dùng sức mạnh liệng hán tử đang cầm trong tay về phía người thứ tư. Thế liệng cực kỳ cấp bách. Gã này đang mãi chiến đấu cùng Sử bà bà. Gã toan né tránh thì đã không kịp nữa. Gã bị đụng mạnh vào người đồng bọn đang liệng tới, rồi cả hai đều miệng hộc máu tươi, chết

giấc.

Mới trong khoảnh khắc, cả bốn hán tử áo trắng đã bị Thạch Phá Thiên đánh cho tơi bời.

Chỉ còn mình lão già chưa bị thương nhưng lão thấy Thạch Phá Thiên thần lực khủng khiếp thì hồn vía lên mây. Lão ấp úng:

- Ngươi… ngươi…

Rồi đột nhiên tung mình chạy trốn muốn vượt cửa mà ra.

Sử bà bà la lên:

- Đừng để hắn tẩu thoát.

Thạch Phá Thiên quét ngang chân một cái trúng vào cặp giò lão kia.

Cả hai đầu gối lão cùng bị trật khớp, lão ngã lăn xuống đất…

Sử bà bà cười nói:

- Hảo đồ nhi! Khai sơn đệ tử phái Kim Ô ta quả nhiên anh hùng.

A Tú sắc mặt lợt lạt, tay giữ vết thương trên vai. Cặp mắt trong sáng của nàng liếc nhìn Thạch Phá Thiên. Trong khóe mắt nàng giấu nỗi vui mừng khôn tả.

Thạch Phá Thiên nói:

- Sư phụ! A Tú! không ngờ chúng ta lại được gặp nhau nơi đây.

Sử bà bà hối hả buộc vết thương cho A Tú, rồi A Tú lại xé gấu quần buộc vết thương cho Sử bà bà. May mà những vết thương của hai người không nặng lắm, chẳng có chi đáng ngại.

Thạch Phá Thiên hỏi:

- Ngày đó trên đảo Tử Yên đệ tử kiếm mãi không thấy sư phụ cùng A Tú cô nương. Từ đó ngày đêm lúc nào cũng tưởng nhớ hai vị. Bữa này được trùng phùng, hay hơn hết… là chúng ta đừng phân ly nhau nữa.

A Tú sắc mặt đang lợt lạt đột nhiên ửng hồng, từ từ cúi đầu xuống nàng biết Thạch Phá Thiên bản tính đôn hậu, không biết khéo nói. Mấy câu chàng nói đây đều là lời phế phủ. Tuy nhiên, nàng ở trước mặt Sử bà bà mà thấy chàng thố lộ chân tình, nàng không khỏi thẹn thùng e lệ nhưng trong thâm tâm, nàng vui mừng khôn xiết.

Sử bà bà cười khanh khách nói:

- Nếu đồ nhi lập được đại công, thì việc này tuy chưa làm tới nhưng cũng kể như là sư phụ đã hứa lời ưng thuận rồi.

A Tú càng cúi đầu thấp hơn nữa. Nàng thẹn quá, mặt đỏ ra đến, mang tai.

Thạch Phá Thiên chưa hiểu đó là Sử bà bà hứa hôn, chàng ngơ ngác hỏi lại:

- Sư phụ hứa ưng thuận điều chi?

Sử bà bà càng cười lớn hơn, đáp:

- Ta đem con cháu gái này gả cho ngươi làm vợ, ngươi có ưng chịu và có vui mừng không?

Thạch Phá Thiên vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Chàng đáp:

- Dĩ nhiên đệ tử rất vui mừng.

Sử bà bà nói:

- Có điều ngươi phải lập công lớn trước đã. Hiện nay phái Tuyết Sơn đang xảy cuộc nội biến trọng đại. Chúng ta cần phải cứu lấy một người.

Thạch Phá Thiên đáp:

- Dạ! Đúng thế! đệ tử đang định đi cứu Thạch trang chủ cùng Thạch phu nhân. Chúng ta mau đi kiếm hai vị đó.

Phái Tuyết Sơn phát sinh kỳ biến

Chàng nhớ tới Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu đang ở nơi hiểm địa thì lòng nóng như lửa đốt, đành gát việc A Tú lại một bên.

Sử bà bà hỏi:

- Vợ chồng Thạch Thanh cũng đến thành Lăng Tiêu ư? Chúng ta hãy dẹp nội loạn đã. Việc cứu vợ chồng Thạch Thanh còn là chuyện nhỏ. A Tú ngươi hãy giết bốn người này đi đã.

A Tú cầm thanh trường kiếm lên thì thấy lão già đứng tựa vào giường. Mục quang lão lộ vẻ van lơn, nàng không khỏi động lòng trắc ẩn, nói:

- Bà bà! Mấy người này không phải chủ mưu. Sao bằng hãy tạm khoan dung cho họ, chờ cuộc thẩm vấn rõ ràng rồi sẽ hạ sát cũng chưa muộn.

Sử bà bà hắng giọng một tiếng rồi giục:

- Lẹ lên! Đi lẹ lên! Đừng để lỡ việc lớn.

Rồi mụ cat bước đi ra.

A Tú cùng Thạch Phá Thiên theo sau.

Sử bà bà xuyên phòng vượt cửa đi rất mau. Mỗi khi gặp người mụ lại ẩn mình vào khóe cửa. Dường như đường lối ngõ ngách mụ rất thông thuộc.

Thạch Phá Thiên cùng A Tú sánh vai mà đi. Chàng khẽ hỏi:

- Sư phụ muốn ta lập công gì vậy? Bây giờ chúng ta đi cứu ai đây?

A Tú toan trả lời bỗng nghe tiếng bước chân nhộn lên. Trước mặt có năm sáu người đi tới.

Sử bà bà vội núp vào phía sau một cây cột. A Tú kéo áo Thạch Phá Thiên ẩn vào sau cửa. Bỗng nghe những người kia vừa đi vừa nói chuyện. Một người nói:

- Chúng ta đồng tâm hiệp lực nhốt lão già điên đó được, ta mới yên dạ. Mấy bữa nay thật ta không nuốt nổi một miếng cơm, hễ ngủ đi một chút là lại mê hoảng giật mình tỉnh giấc.

Một người nữa nói:

- Nếu không đem lão khùng đó giết đi là để mối đại họa về sau. Tề sư bá vẫn do dự không quyết, coi chừng việc này không khéo hỏng mất.

Lại một người nữa cất giọng ồm ồm:

- Đã nhất định làm là phải làm cho bằng được. Chúng ta tính luôn cả Tề sư bá…

Một người nữa khẽ quát:

- Ít mồm chứ! Việc này mà dám nói oang oang thế ư? Nếu để bọn thủ hạ lão về nghe tiếng mà chúng ta chưa kịp hành động thì e rằng cái đầu ngươi phải bay trước.

Người nói tiếng ồm ồm dương như không phục. Gã cãi bướng:

- Chúng ta cùng bọn môn hạ lão Tề có xảy ra cuộc chiến đấu chưa chắc mình đã chịu thua. Tuy hắn nói bướng nhưng cũng hạ thấp giọng xuống nhiều.

Bọn người kia đi mỗi lúc một xa, Thạch Phá Thiên và A Tú nấp ở sau cửa. Hai người đứng sát nhau. Chàng thấy A Tú run bần bật, liền ghé tai hỏi:

- A Tú! Nàng sợ ư?

A Tú đáp:

- Tiểu muội… sợ thiệt. Bọn họ đông người, e rằng chúng ta không địch nổi.

Sử bà bà từ phía sau cột lạng người ra, khẽ giục:

- Đi mau!

Rồi bà ta khom lưng chạy lẹ về phía trước, Thạch Phá Thiên cùng A Tú theo sau. Đi qua một tòa viện, lại xuyên qua một dãy hành lang rồi núp vào một vườn hoa lớn.

Trong vườn hoa mặt đất đầy tuyết phủ. Một con đường nhỏ trải đá trứng ngỗng dẫn tới tòa đại sảnh trong vườn.

Sử bà bà vọt người đi nấp vào sau một gốc cây lớn mụ bốc một ngụm tuyết liệng vào phía ngoài nhà đại sảnh đánh bốp một tiếng. Nắm tuyết rớt xuống đất rồi, mỗi bên nhà đại sảnh đều có người chống kiếm chạy ra tra xét.

Sử bà bà đứng yên không nhúc nhích, chờ cho hai người tới gần, mới vung đơn đao lên chém "chát chát" hai tiếng.

Mụ ra tay nhanh như điện chớp. Hai người chưa kịp kêu lên đã bị đao chém đứt yết hầu.

Đây là lần đầu Thạch Phá Thiên được mục kích Sử bà bà giết người. chàng thấy mụ ta ra tay rắn độc thì không khỏi bở vía, lông tóc đứng dựng cả lên.

Sau một lúc chàng mới nhớ ra chiêu đao này Sử bà bà đã dạy cho chàng rồi và nói mang tên "Diệt Hầu đao", chính chàng cũng biết sử chiêu này, nhưng chàng không thể tưởng tượng là lúc giết người nó lại mau lẹ đến thế.

Sau chàng định thần lại thì Sử bà bà đã đem hai cái xác chết bỏ vào trong tòa núi giả rồi len lén đi tới ngoài sảnh đường. Mụ kề tai vào cửa sổ dán giấy lắng nghe động tĩnh. Thạch Phá Thiên rất thính tai. Chàng không cần lại gầndã nghe tiếng hai người đang tranh cãi kịch liệt. Tuy thanh âm không vang dội nhưng nghe giọng nói, chàng cũng biết là họ căm giận đến cực điểm.

Một người nói:

- Thả hổ dễ nhưng trói hổ khó. Chắc sư ca đã từng nghe câu đó rồi. Vụ này nếu số đông không liều mạng thì làm không nổi. Người ta thường nó: "Lượng nhỏ há phải người quân tử, không độc sao thành đấng trượng phu?" Sư ca cứ rụt rè giữ thói đàn bà để lão khùng trốn mất thì chúng ta phải chết không có đất chôn.

Thạch Phá Thiên bụng bảo dạ:

- Bọn họ nói lão khùng nào đây? Phải chăng là lão già trong thạch lao? Lão ta tình tình cổ quái. Mình đã muốn cứu lão mà lão nhất định không chịu. Nếu đúng lão ta, thì quả nhiên võ công lão cực kỳ ghê gớm! Chẳng trách ai cũng sợ lão.

Bỗng nghe có tiếng người khác đáp:

- Lão khùng đó đã giam vào nới nhốt thú thì dù có bản lãnh thông thần cũng quyết không tài nào trốn thoát được. Bây giờ chúng ta muốn giết lão thì chỉ cất tay một cái là xong. Nhưng miệng tiệng giang hồ mình phải tránh. Nếu muốn người ta không biết thì đừng làm nữa. Vụ bạo hành phạm thượng này đối với Liêu sư đệ là chuyện tầm thường, nhưng ta gánh không nổi. Ngày sau bạn hữu võ lâm hỏi tới thì chúng ta giấu mặt vào đâu?

Lão già họ Liêu cười lạt đáp:

- Sư ca đã sợ phải tội phản nghịch phạm thượng thì ngay lúc ban đầu sao lại chủ mưu gây ra vụ này? Bây giờ đã trót rồi mà con muốn trong trắng, thì trong thiên hạ đâu có chuyện dễ dàng thế được? Tề sư ca! Tâm sự của sư

ca làm gì tiểu đệ chẳng hiểu? Sư ca chỉ muốn anh em giương mặt ra mà hành động còn sư ca giữ vai trò ngụy quân tử giả đạo đức, nhưng sư ca lừa gạt ai được?

Lão già họ Tề hỏi:

- Liêu sư đệ! Ta có tâm địa thế đâu mà Liêu sư đệ lại có ý mạt sát ta một cách quá đáng như vậy?

Lão họ Liêu dằn giọng:

- Lời tiểu đệ nói có chi mà bảo là cố tình mạt sát sư ca một cách quá đáng? tề sư ca ới! Sư ca làm ra bộ con người đạo đức, còn bao nhiêu tội đại nghịch vô đạo đổ lên đầu kẻ khác. Sư ca dùng thủ đoạn bắn một phát tên trúng cả đôi điêu, để rồi mình bình yên lên ngôi cao cả.

Lão nói tới đây dần dần lớn tiếng ra chiều tức giận.

Lão họ Tề nói:

- Sư đệ khéo giỡn hoài! Ta lấy tư cách gì mà lên ngôi cao cả? Theo thứ tự trên dưới thì còn Thành sư ca, chứ đâu đã đến lượt ta?

Bỗng nghe thanh âm khàn khàn của một lão già cất lên:

- Các người tranh giành nhau là việc của các người đừng lôi cả ta vào nữa.

Lão họ Liêu nói:

- Thành sư ca! Sư ca thật chất phác quá. Tề sư ca chẳng qua đem sư ca ra làm bia đỡ đạn, hay làm cái bung xung, nói cho rõ hơn sư ca chỉ là bù nhìn. Vậy mà sư ca hãy còn mơ mộng ư?

Thạch Phá Thiên đưa đầu ngón tay lên thấm nước bọt bôi vào giấy dán cửa sổ, khẽ chọc thủng ra một lỗ nhỏ, rồi ghé mắt dòm vào

Chàng không khỏi giật mình kinh hãi Lúc chàng ở bên ngoài chỉ nghe thấy thanh âm của ba người Ngờ đâu chàng nhìn vào thấy rất đông đảo, kẻ đứng người ngồi, có đến hai ba trăm người, đủ cả trai, gái, trẻ, già. Người nào cũng mặc bào trắng, đó là sắc phục của đệ tử phái Tuyết Sơn.

Trong nhà đại sảnh đặt năm cổ ghế bành hướng ra ngoài Chiếc ghế chính giữa hãy còn bỏ trống. Còn bốn chiếc hai bên đã có người ngồi Theo ngữ âm ba lão vừa tranh luận mà nhận xét thì hai lão họ Thành, họ Liêu ngồi hai ghế mé tả. Còn hai ghế mé hữu là lão họ Tề và một lão nữa, nước da xanh lướt, vẻ mặt buồn thiu, trông rất thiểu não…

Bỗng lão họ Liêu lại lên tiếng:

- Lương sư đệ! Thủy chung sư đệ vẫn chưa nói nửa lời.

Lão họ Lương buông một tiếng thở dài rồi lắc đầu chứ không nói gì.

Lão họ Tề nói:

- Lương sư đệ lẳng lặng tức là không đồng ývề vụ này.

Lão họ Liêu tức giận hỏi lại:

- Tề sư ca có phải là con sâu trong ruột Lương sư đệ đâu mà biết y không đồng ý? Công cuộc lớn lao này cả bốn chúng ta đã đồng tâm hiệp lực gây rạ Bậc đại trượng phu đã làm là làm, sao còn úy thủ úy vi. Thế đâu phải là anh hùng hảo hán?

Lão họ Tề lạnh lùng nói:

- Cả một bầy tham sanh úy tử mới gây ra vụ này mà dám tự hào anh hùng hảo hán ư? Nói cho đúng là hành động bất đắc dĩ để cầu thoát hiểm.

Lão họ Liêu lớn tiếng:

- Vạn Lý! Vụ này nên làm thế nào bây giờ? Ngươi thử nói nghe.

Một người rẽ đám đông tiến ra. Chính là người cụt một tay tên gọi Phong Hỏa Thần Long Phong Vạn Lý. Hắn khom lưng đáp:

- Đệ tử đã bất lực để chu toàn việc này, đến nỗi gây nên đại họa đáng muôn thác, đâu còn dám sinh lòng phản nghịch? Đệ tử tán đồng ý kiến của Tề sư thúc, nhất định không nên hạ độc thủ đốivới lão gia.

Lão họ Liêu quắc mắt lên hỏi:

- Ta đã cứu mạng ngươi. Chẳng lẽ ngươi quên rồi ư?

Phong Vạn Lý đáp:

- Đệ tử khi nào dám quên ơn đức của sư thúc? Nhưng nếu sư thúc hạ lệnh giết người thì đệ tử nhất quyết không dám tuân mệnh.

Lão họ Liêu càng to tiếng hơn hỏi:

- Thế thì phải xử trí thế nào với bọn đệ tử chi trưởng ở Trung Nguyên mới về?

Phong Vạn Lý đáp:

- Nếu sư thúc chuẩn cho đệ tử được trình bày, thì xin thưa là hãy bắt họ giam cả lại, rồi toàn thể chúng ta hãy từ từ tính kế.

Lão họ Liêu cười khành khạch nói:

- Hà tất còn phải từ từ tính kế? Các ngươi đã tính kỹ rồi, làm gì ta chẳng hiểu

Phong Vạn Lý hỏi lại:

- Sư thúc nói vậy nghĩa là sao?

Lão già họ Liêu đáp:

- Bọn đệ tử chi trưởng các ngươi người nhiều thế mạnh, võ công muốn giữ chặt chức Chưởng môn, không chịu để lọt vào tay ngành khác. Ngươi còn muốn khoác cái tội phản nghịch vào đầu bọn đệ tử ngành thứ tư chúng ta để giết cho kỳ hết, là tự nhiên thiên hạ thái bình chứ gì?

Rồi lão lớn tiếng hô:

- Đã làm là làm cho đến nơi. Hết thảy bọn đệ tử chi trưởng đều là mầm họa. Bữa nay chúng ta nhổ cỏ phải nhổ tận gốc. Các anh em hãy nhất tề động thủ giết cho kỳ hết bọn chi trưởng đi cho ta.

Lão hô xong thò tay về sau lưng rút thanh trường kiếm đánh soạt một tiếng.

Từ bốn phía trong nhà đại sảnh, hai ba chục người nhảy ra, tay cầm thanh trường kiếm đứng sánh vai bên Phong Vạn Lý.

Sáu bảy chục người khác cũng lăm lăm trường kiếm trong tay bao vây phía ngoài bọn kia. Thạch Phá Thiên tự hỏi:

- Xem chừng phe Phong sư phó ít người khó lòng địch nổi bọn phản nghịch. Chẳng hiểu mình có nên viện trợ hay không?

Phong Vạn Lý la lên:

- Thành sư thúc! Tề sư thúc! Lương sư thúc! các vị để mặc cho Liêu sư thúc tự do hoành hành ư? Ngành thứ tư này tiêu diệt hết bọn đệ tử chi trưởng rồi sẽ luân lưu đến chi thứ hai, chi thứ ba và chi thứ năm của các vị đó.

Lão họ Liêu lại hô lớn:

- Động thủ!

Đoạn lão nhảy xổ ra phóng kiếm đâm tới trước ngực Phong Vạn Lý.

Phong Vạn Lý tay trái rút kiếm để gạt thanh kiếm đâm tới.

Bỗng nghe đánh choang một cái. Tiếp theo là tiếng soạt. Tay áo bên phải Phong Vạn Lý bị cắt đứt một mảnh lớn.

Ta nên biết Phong Vạn Lý và Bạch Vạn Kiếm là hai nhân vật hạng nhất hạng nhì trong bọn đệ tử đời thứ hai phái Tuyết Sơn. Kiếm thuật hắn tinh thông chẳng kém gì bốn vị sư thúc ho Thành, họ Tề, họ Liêu, họ Lương. Nhưng hắn đã cụt tay phải nên sử kiếm bằng tay trái nên không được thuận lợi.

Lão họ Liêu phóng kiếm đâm tới, hắn gạt ra được, nhưng lão họ Liêu lại biến chiêu quét ngang.

Phong Vạn Lý đã biết rõ đường kiến của đối phương. Nhưng tay kiếm của hắn sử dụng không được linh diệu. May mà cánh tay phải đã bị chặt đi rồi, nên chỉ bị đứt một miếng tay áo, không thì cánh tay cũng bị chặt đứt.

Lão họ Liêu ra một chiêu thắng lợi liền phóng luôn chiêu thứ hai. Hai người đứng bên Phong Vạn Lý song song đưa kiếm lên gạt thanh trường kiếm của lão Liêu.

Lão họ Liêu thét tả hữu:

- Sao không động thủ đi?

Sáu bảy chục đệ tử ngành thứ tư nhất tề reo hò. Tiếp theo là những luồng bạch quang chói mắt, những tiếng khí giớichạm nhau loảng choảng đinh tai nhức óc.

Bọn đệ tử chi trưởng, một người phai chọi hai, có gã phải chọi ba.

Nhà đại sảnh lập tức biến thành bãi chiến trường.

Lão họ Liêu nhảy vào vòng chiến rồi, thấy bọn đệ tử ngành thứ hai, thứ ba và thứ năm đều đứng tựa lưng vào vách chống kiếm bàng quang. Lão hiểu ngay tâm lý họ liền la lên:

- Lão nhị! Lão tam! Lão ngũ! Các người lòng dạ thật là độc địa, muốn để chi thứ tư chúng ta và chi trưởng ẩu đả cho đến tan tành cả hai rồi các người chiếm lấy tiện nghị Hừ! Nhưng các người đừng mơ mộng nữa!

Hai mắt đỏ sọng, lão vung trường kiếm nhằm đam tới lão họ Tề. Hai người

cùng múa tít trường kiếm diễn ra cuộc ác đau kinh hồn.

Kiếm thuật của lão Liêu hiển nhiên tinh thong hơn lão Tề. Sau khi qua lại mười mấy chiêu, lão Tề phải lùi hoài.

Bây giờ lão họ Thành tức nhị sư huynh mới chống kiếm tiến ra nói:

- Lão tứ! Có chuyện gì dùng lời lẽ nói với nhau. Cùng là sư huynh sư đệ trong nhà mà hành động dã man như vậy thì còn ra thế nào?

Lão vung kiếm lên gạt thanh trường kiếm của lão Liêu đánh "choang" một tieng.

Tề lão tam nhân cơ hội này liền phóng kiếm đâm lẹ vào bụng dưới lão Liêu. Lão định giết chet địch thủ thực sự, quyết chẳng lưu tình.

Thanh trường kiếm của lão Liêu bị dính vào trường kiếm của nhị sư huynh thành thế đấu nội lực, nên nhát kiếm của tam sư huynh đâm tới, lão còn tài gì mà chống được?

Giữa lúc ấy lão họ Lương đột nhiên phóng kiếm đâm vào sau lưng lão Tề, miệng lão thở dài nói:

- Tội nghiệt! Thật là tội nghiệt!

Lão họ Tề phải tự cứu mình, vội xoay kiếm lại đỡ.

Thế là bọn đệ tử chi hai, chi ba và chi năm, thấy sư phụ đánh nhau loạn xà ngầu cũng tới tấp tiến ra trợ chiến. Thạch Phá Thiên trông họ đánh nhau hoa cả mắt. Chỉ trong khoảng khắc, nhà đại sảnh máu rơi thịt đổ chan hòa. Chân đứt tay gãy ngổn ngang. Những tiếng rú thê thảm vang lên khắp bốn mặt.

A Tú nắm lấy tay Thạch Phá Thiên cất giọng run run nói:

- Đại ca ơi!… Tiểu muội sợ lắm!

Thạch Phá Thiên nói:

- Vụ này là thế nào đây? Tại sao họ lại đánh nhau?

Lúc này trong nhà đại sảnh, ai nấy chỉ lo thân mình, nên hai người ở ngoài cửa sổ nói chuyện gì, họ cũng chẳng ngó tới.

Sử bà bà cười lạt nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Đánh nhau như thế thật là tuyệt. Họ giết nhau chết hết cả, ta mới vừa lòng.

Hai ba trăm người đánh nhau loạn xạ. Họ đều mặc y phục màu trắng cùng sử dụng một thứ khí giới. Đâu là bạn, đâu là thù khó mà phân biệt.

Ban đầu là chi bốn đánh nhau với chi trưởng rồi chi ba ác đấu với chi bốn, chi hai choảng nhau với chi năm. Sau cùng giữa sư huynh sư đệ bản chi có hiềm khích với nhau từ trước cũng nhân cơ hội này, hoặc đánh nhau thật hoặc ngấm ngầm đâm lén. Chiến trường biến thành hổn loạn.

A Tú bưng mặt nói:

- Chúng ta đi thôi, đừng coi nữa!

Giữa lúc ấy một tiếng binh vang lên… Hai cánh cửa tụt chân quay bay ra. Một người dõng dạc lên tiếng:

- Sứ giả Thưởng Thiện, Phạt Ác ở đảo Long Mộc đến đây để bái kiến Chưởng môn phái Tuyết Sơn.

Thanh âm rõ ràng và dõng dạc át hẳn những tiếng reo hò kêu réo cùng tiếng rên la.

Mọi người nghe nói đến Thiện, Ác sứ giả ở đảo Long Mộc đều kinh hon táng đởm. Có người lập tức dừng tay nhảy ra ngoài vòng chiến đứng một bên.

Những người bãi chiến mỗi lúc một nhiều. Chỉ trong khoảng khắc mọi người đều lui vào bên tường, giương mắt nhìn ra cửa sảnh đường.

Trong nhà đại sảnh ngoài tiếng rên la của những người bị thương, không còn tiếng động chi nữa.

Một lúc sau, cả người bị trọng thương cũng im miệng, nhìn ra ngoài cửa.

Ngoài cửa sảnh đường, hai người một mập một gầy, ăn mặc cực kỳ hoa lệ, sóng vai mà đứng. Thạch Phá Thiên nhận ra Trương Tam, Lý Tứ đã đến suýt nữa chàng buột miệng la gọi, nhưng chàng sực nhớ đến mình đang giả làm Thạch Trung Ngọc không thể để lộ hình tích.

Cuộc tỷ đấu toàn người mong bại

Bỗng thấy Trương Tam cười ha hả nói:

- Không trách võ công phái Tuyết Sơn lừng danh thiên hạ, các phái khác không thể bì kịp. Té ra lúc anh em đồng môn luyện võ cũng đánh chém thực sự như đánh nhau trên bãi chiến trường vậy. Thật là hiếm có! Thật đáng phục! Ha ha!…

Lão họ Liêu mạnh dạn tiến lên một bước, lớn tiếng hỏi:

- Quí vị tôn giá phải chăng là sứ giả Thưởng Thiện, Phạt Ác ở đảo Long Mộc?

Trương Tam đáp:

- Chính thị! Không hiểu vị nào là Chưởng môn phái Tuyết Sơn? Bọn tại hạ vâng mệnh Chúa đảo Long Mộc đến mời quý phái tới tệ đảo nói chuyện và dự yến Lạp Bát Cúc.

Gã dứt lời rồi thò tay vào bọc lấy ra hai tấm thẻ đồng. Đoạn gã quay lại nhìn Lý Tứ nói:

- Ồ! Tại hạ nghe nói Chưởng môn phái Tuyết Sơn là Uy Đức tiên sinh Bạch lão tử. Quý vị hiện diện tại đấy dường như không ai giống lão gia cả.

Lý Tứ lắc đầu nói theo:

- Tiểu đệ cũng nhận ra là ở đây không còn Bạch lão gia.

Lão Liêu nói:

- Lão họ Bạch chết rồi. Tân Chưởng môn…

Lão chưa dứt lời thì Phong Vạn Lý đã lớn tiếng thóa mạ:

- Lão nói thúi lắm! Uy Đức tiên sinh đã chết đâu? Có điều…

Lão Liêu tức quá ngắt lời:

- Đối với sư thúc mà mi dám thóa mạ bằng lời thô tục thế ư?

Phong Vạn lý nói:

- Hạng người như lão không xứng đáng làm sư thúc ta.

Lão họ Liêu tên là Liêu Tự Lệ, tính nóng như lửa, thấy Phong Vạn Lý ăn nói hỗn xược thì không nhịn được nữa, phóng kiếm đâm tới.

Phong Vạn Lý vung kiếm lên gạt, đồng thời lui lại một bước.

Liêu Tự Lệ mặt đầy sát khí, hai mắt đỏ ngầu, chống kiếm sấn lại.

Một tên đệ tử chi trưởng liền đứng ra ngăn cản.

Tiếp theo Thành Tự Học, Tề Tự Miễn, Lương Tự Tiền, tới tấp vung kiếm lên đánh nhau loạn xạ.

Ta nên biết hiện giờ phái Tuyết Sơn xảy ra cuộc nội biến cực kỳ nghiêm trọng. Bốn lão Thành, Tề, Lưu, Lương là sư huynh sư đệ mà đố kỵ nhau, kiềm chế nhau chỉ một người chết là tình hình chuyển biến ngay. Vì thế nên sứ giả Thưởng Thiện, Phạt Ác tới nơi, bản phái lâm vào tình trạng khẩn trương tối hậu. Sự vinh nhục mất còn là ở lúc này họ cũng chẳng nhượng bộ nhau hay nới tay chút nào. Ai cũng cố gắng tương tranh cướp lấy thượng phong về mình rồi sau sẽ xử trí về việc tiếp thẻ đồng đi dự yến Lạp Bác Cúc.

Trương Tam cười khanh khách nói:

- Các vị chuyên tâm nghiên cứu, luyện tập võ học, đâu phải là chuyện cấp bách trong khoảnh khắc…

Gã nói rồi từ từ tiến lên, vươn hai tay ra vừa chụp vừa bắt loạn lên một hồi.

Những tiếng loảng xoảng vang lên không ngớt. Bảy tám thanh trường kiếm đều bị vứt xuống đất. Những binh khí trong tay bốn lão Thành, Tề, Liêu, Lương và Phong Vạn Lý cùng hai tên đệ tử không biết đã bị hắn cướp liệng xuống đất.

Mọi người chỉ thấy cánh tay rung lên một cái là thanh trường kiếm liền tuột khỏi bàn tay và bị Trương Tam cướp mất.

Ai nấy đều cả kinh thất sắc. Bây giờ họ mới biết võ công của người mới đến thật là quỷ khốc thần sầu.

Vì mọi người kinh hãi quá độ, bất gíac quên khuấy cả cuộc tương tranh nội bộ, đồng thời họ nhớ lại tiếng đồn: Hễ hai vị sư gia Thưởng Thiện, Phạt Ác đi tới đâu là cả môn phái bị tận diệt tới đó.

Lúc này chính mắt họ thấy hai sứ giả mà ra tay tàn sát thì e rằng toàn thể phái Tuyết Sơn hiệp lực lại cũng khó lòng chóng cự nổi. Huống chi trong

bản phái đang xảy cuộc chém giết lẫn nhau. Ai nấy bất giác khiếp sợ, lông tóc đứng dựng cả lên.

Nhiều người hai hàm răng đập vào nhau lập cập và toàn thân run bắn lên.

Trương Tam cười nói:

- Các vị rèn luyện võ công ngày rộng tháng dài, há phải chuyện vội vàng trong chốc lác. Bọn tại hạ làm xong sứ mạng ở đây rồi còn phải đi nơi khác đưa thẻ đồng, không thể chần chờ được. Uy Đức tiên sinh còn sống hay đã chết rồi cũng không sao. Thế nào phái Tuyết Sơn chẳng có một vị Chưởng môn. Đảo Long Mộc mời đích Chưởng môn phái Tuyết Sơn. Vậy vị nào là Chưởng môn quý phái xin đứng ra nhận thẻ đồng?

Bọn Thành Tự Học ngơ ngác nhìn nhau, không biết nói sao. Ai cũng hiểu chuyện mấy chục năm trước, những vị Chưởng môn đi phó hội ở đảo Long Mộc, chẳng một người nào sống sót trở về được. Thế thì ai nhận lấy chức Chưởng môn lúc này tự nhận lấy cái chết.

Trước kia họ tưởng thành Lăng Tiêu là một nơi hẻo lánh ngoài Tây vực, ít khi giao thiệp với nhân sĩ võ lâm ở Trung Nguyên, và như vậy thì thành này chắc không bị mời đi đảo Long Mộc. Hai nữa họ chỉ nghe tiếng đồn võ công hai sứ giả ghê gớm, chưa rõ hư thực thế nào, có khi chỉ là lời ngoa truyền, nên họ ít để tâm đến. Nhưng sự thật xảy ra một cách đột ngột ngay trước mắt mọi người.

Trước đây đệ tử phái Tuyết Sơn, khuynh loát nhau, ai cũng mong vị đầu não chỉ mình lên làm Chưởng môn, trước còn đã ngầm nhau, sau đi đến chỗ đâm chém nhau ra mặt.

Những lúc này họ hy vọng ngược lại là phe đối đầu ra nhận lấy chức Chưởng môn rồi lên đảo Long Mộc mà chịu chết, để khỏi mối hoạ.

Đột nhiên cả năm người Thành, Tề, Liêu, Lương, Phong đều trỏ lẫn nhau nói:

- Chính y đó. Y là Chưởng môn phái Tuyết Sơn.

Nguyên Uy Đức tiên sinh Bạch Tự Tại nhậm chức Chưởng môn phái Tuyết Sơn đã lâu năm. Bạch Tự Tại có bon người sư đệ, nhưng sư phụ mất sớm nên võ công các sư đệ quá nửa là do Bạch Tự Tại truyền thụ. Vì thế mà giữa Bạch Chưởng môn cùng bốn sư đệ tuy tiếng là sư huynh đệ đồng môn mà thực ra là nghĩa thầy trò.

Võ công phái Tuyết Sơn chỉ sở trường về chiêu số biến ảo, còn về phần nội công lại chưa tới chỗ huyền bí độc đáo.

Bạch Tự Tại từ thuở nhỏ may gặp cơ duyên được ăn thứ trái cây kỳ dị mà thành nội lực thâm hậu, lại học được nhiều số tinh vi. Mấy chục năm trời lão xưng hùng ở đất Tây Vực, chưa có ai địch nổi.

Khi Bạch Tự Tại truyền thụ võ công cho các sư đệ cùng đệ tử, lão rất hết lòng, tuyệt không giấu diếm một tý gì. Song về phần nội lực của lão vì gặp kỳ tích mà được, chứ không phải vì nhân lực mà thành tựu. Bởi thế bản lãnh các sư đệ thủy chung so với lão vẫn còn kém xa lắm. Bạch Tự Tại bản tính cương cường hiếu thắng. lão giấu nhẹm câu chuyện gặp cơ duyên được ăn quả lạ, để khoe với mọi người là nội lực của lão sở đắc do công trình rèn luyện mà ra, chứ không phải vì duyên may mà được.

Bốn vị sư đệ vẫn có chỗ oán hối đại sư ca. Họ cho là lúc sư phụ lâm chung đã di mệnh đại sư ca truyền thụ tuyệt kỹ mà Bạch Tự Tại vẫn giữ tư tâm, giấu diếm đến quá nửa tuyệt kỹ của sư môn, không hết lòng thành thực với anh em.

Hơn nữa Bạch Vạn Kiếm võ công rất cao cường, dần dần lấn át cả các vị sư thúc. Bốn lão Thành, Tề, Liêu, Lương lấy làm bất mãn. Nhưng oai quyền Bạch Tự Tại đã thâm căn cố đế nên chẳng ai dám rỉ răng.

Mãi đến ngày nay, số lớn bọn đệ tử chi trưởng xuống núi đi rồi, mà Bạch Tự Tại lại thần trí thất thường, các sư đệ liền chụp lấy cơ hội này để cử sự.

Nhưng võ công của bốn lão Thành, Tề, Liêu, Lương tương như nhau, chẳng ai chịu phục ai. Họ đã mưu đồ phản nghịch, thì cả bốn người đều ngấp nghé chức Chưởng môn. Đồng thời họ đều hiểu rằng cần phải tìm cách trừ khử ba người kia đi mới có thể lên làm Chưởng môn được. Ngờ đâu hai tên sứ giả ở đảo Long Mộc lại xuất hiện đúng lúc này.

Nghe Trương tam hỏi, Liêu Tư Lệ cướp lời lên tiếng trước:

- Tam sư huynh lớn tuổi hơn hết, đương nhiên lên tiếp nhiệm chức Chưởng môn bản phái.

Tề Tự Miễn nói ngay:

- Lớn tuổi thì nói làm gì? Liêu sư đệ võ công đã cao cường, dưới trướng lại lắm tay hảo thủ. Cuộc cử sự chuyến này, sư đệ góp sức nhiều hơn hết. Nếu Liêu sư đệ không đứng ra làm, để chức Chưởng môn cho người khác, thì quyết nhiên tình thế không ổ định được.

Lương Tự Tiến tiến ra phát biểu ý kiến, lão cất giọng lạnh lùng:

- Chưởng môn bản phái nguyên trước do đại sư ca chấp chưởng. Nay đại

sư ca không làm thì đương nhiên theo thứ tự đến tay nhị sư ca. Còn việc gì phải tranh chấp?

Thành Tự Học liền nói:

- Anh em chúng ta đây hiện có bốn người. Kể về túc trí đa mưu chỉ có ngũ sư đệ là hơn hết. Sở dĩ ta tán thành việc cử ngũ sư đệ lên ngôi đại nhiệm vì tình thế hiện nay là cuộc đấu trí chứ không phải đấu lực.

Liêu Tự Lệ xen vào:

- Chức Chưởng môn đúng ra là do chi trưởng đảm nhiệm. Tề sư ca đã không chịu làm thì phải nhường lại Phong sư điệt ở chi trưởng kế vị. Có như thế mới tránh khỏi mọi điều dị nghị của những người đồng môn. Ít nhất là Liêu mỗ xin đại biểu tán thành trước tiên.

Phong Vạn Lý nói móc:

- Vừa rồi có người lớn tiếng quát tháo giết cho hết sạch bọn đệ tử chi trưởng. Không hiểu ai thúi mồm thúi miệng đến thế?

Liêu Tự Lệ tức quá, cặp lông mày dựng ngược lên. Lão toan buông lời thóa mạ, nhưng lão nghĩ lại, đành nén giận, nói:

- Công việc đã đến lúc cần được giải quyết một cách hợp lý, mà còn đùn đi đẩy lại để trốn tránh trách nhiệm hoài thì sao phải là anh hùng hảo hán?

Năm người lời qua tiếng lại, mỗi người một điều, ai cũng từ chối chức Chưởng môn không chịu nhận.

Trương Tam chỉ cười khậm khà đứng nghe, không nói nửa lời.

Lý Tứ nghe mấy người tranh luận hồi lâu mà chẳng giải xong. Gã không nhẫn nại được nữa, liền quát hỏi:

- Bây giờ vị nào làm Chưởng môn đây? Các vị cứ lằng nhằng thế này mãi thì đến mười ngày hay nửa tháng hay sao?

Lương Tự Tiến nói:

- Thành sư ca! Sư ca nên ưng thuận lẹ đi là hơn, đừng để gây ra tai họa khiến cho cả phái phải liên lụy vì một mình sư ca.

Thành Tự Học tức giận hỏi:

- Sao lại vì mình ta mà liên lụy đến mọi người?

Năm người lại cãi nhau ồn ào cả lên.

Trương Tam cười nói:

- Tại hạ có một ý kiến về vụ này. Năm vị tỷ đấu võ công để quyết thắng bại. Ai võ công cao nhất thì được làm Chưởng môn phái Tuyết Sơn.

Năm người ngơ ngác nhìn nhau, ngấm ngầm tính kế.

Trương Tam lại nói:

- Vừa rồi, lúc hai người chúng ta đến đây, năm vị đang động thủ đâm chém nhau. Hẳn các vị nghiên cứu võ công, đồng thời căn cứ vào sự thắng bại để ấn định chức Chưởng môn. Chúng ta đến đúng lúc làm đứt đoạn cuộc nhã hứng của các vị. Bây giờ các vị lại tiếp tục cuộc đấu. Chỉ trong vòng một giờ là phân thắng bại. Nếu không thì người anh em ta đây rất nóng tính đó. Trong vòng một giờ mà không giải quyết vụ này, e rằng y nổi hung sẽ tru diệt hết cả phái Tuyết Sơn. Khi đó ai muốn làm Chưởng môn cũng không được nữa, thành ra câu chuyện không đẹp. Nào một, hai,…! Hễ đếm đến ba là các vị bắt đầu động thủ đi!

Liêu Tự Lệ vừa nghe Trương Tam đếm dứt tiếng thứ ba liền rút kiếm ra đánh soạt một tiếng. Trương Tam đột nhiên lại nói:

- Những người đứng ẩn ngoài cửa sổ kia ngó lén chắc cũng đều là phái Tuyết Sơn. Vậy xin mời vào cả đây. Bây giờ đã căn cứ vào võ công cao hay thấp để ấn định chức Chưởng môn. Vậy xin bất cứ địa vị lớn nhỏ, ai cũng có thể ra tay được.

Gã chưa dứt lời đã xoay tay áo bào về phía sau phất một cái.

Binh một tiếng vang lên! Hai cánh cửa sổ bị luồng kình phong hất mạnh vào liền bắn tung ra lập tức.

Sử bà bà nói:

- Vào đi!

Một tay dắt A Tú một tay kéo Thạch Phá Thiên, mụ tiến vào sảnh đường. Mọi người vừa trông thấy đều kinh hãi biến sắc.

Bốn lão Thành, Tề, Liêu, Lương đều cầm binh khí bao vây bọn Sử bà bà vào giữa.

Sử bà bà chỉ cười khành khạch chứ không nói gì.

Phong Vạn Lý liền tiến lên khom lưng thi lễ, ngập ngừng:

- Tham kiến… sư nương…

Thạch Phá Thiên kinh ngạc tự hỏi:

- Tại sao sư phụ mình lại là sư nương?

Sử bà bà hai mắt nhìn lên trời, không thèm ngó Phong Vạn Lý.

Trường Tam cười nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Chú bạn nhỏ này mạo xưng Bang chủ bang Trường Lạc cũng về cả phái Tuyết Sơn rồi.

Hắn quay lại hỏi Lý Tứ:

- Nhị đệ! Nhị đệ thử coi chú bạn này có giống tam đệ của chúng ta không?

Lý Tứ gật đầu đáp:

- Trông y cũng có vẻ lắm. Thật là đầu chó, óc chó! Hễ chỗ nào có gái đẹp là y chuồn tới đó ngay.

Thạch Phá Thiên bụng bảo dạ:

- Hai vị này cũng tưởng mình là Thạch Trung Ngọc. Như thế càng hay. Vậy mình không lên tiếng thì họ không thể phát giác ra được.

Trương Tam nói:

- Té ra bà bà đây là Bạch lão phu nhân. Tại hạ thất kính mất rồi. Bọn sư đệ của tôn giá xem chừng đều thích kế nhiệm chức hưởng môn của Bạch lão gia tử. Họ tỷ thí võ công để tranh đoạt ngôi lớn. Vậy là hay lắm các vị khởi sự đi!

Sử bà bà hai tay dắt hai người ngang nhiên tiến vào. Bọn Thành Tự Học bốn người không dám cản trở. Họ giương cặp mắt thao láo lên nhìn mụ tiến vào ngồi ghế thái sư chính giữa, vẻ mặt rất thản nhiên.

Lý Tứ quát:

- Các vị chưa động thủ còn đợi đến bao giờ?

Thành Tự Học nói:

- Phải đấy!

Rồi lão phóng kiếm nhằm Lương Tự Tiến đâm tới.

Lương Tự Tiến giơ kiếm lên gạt. Chân lão loạng choạng dường như đứng không vững.

Lão nói:

- Xin Thành sư ca nhẹ đòn cho. Tiểu đệ không phải là đối thủ của sư ca.

Bên kia Liêu Tự Lệ cùng Tề Tự Miễn cũng bắt đầu khai diễn cuộc đấu. Bốn lão mới qua lại hơn chục chiêu đã khiến mọi người bàng quan phải ngấm ngầm lắc đầu. Cả bốn lão ra chiêu cùng sơ hở đến trăm chỗ. Những nhát kiếm phóng ra hoặc không nhằm trúng đích, hoặc hời hợt bên ngoài. Chẳng ai tỏ ra chút phong độ về kiếm pháp đời thứ nhất của phái Tuyết Sơn. Kiếm pháp này tưởng chừng một gã thiếu niên chỉ học sơ qua một vài năm cũng đủ hơn họ rồi. Tình trạng thật rõ ràng, ai cũng nhìn ra là bốn lão hiện giờ không phải "tranh thắng" mà là "tranh bại". Chẳng một ai chịu làm Chưởng môn phái Tuyết Sơn. Họ bất đắc dĩ mà phải miễn cưỡng động thủ và chỉ mong sao bị hạ về tay đối phương. Nhưng khốn nỗi, chủ trương người nào cũng giống nhau thành ra thật khó mà được thất bại.

Bỗng thấy Lương Tự Tiến nghiêng người đi phóng mũi kiếm nhằm đâm tới Thành Tự Học. Thành Tự Học liền la lên:

- Úi chao!

Đột nhiên chân trái lão nhũn ra khụy ngay xuống. Mũi kiếm lão chỏ xuống đất…

Liêu Tự Lệ phóng một nhát kiếm đâm Tề Tự Miễn mà lão Tề chẳng né tránh chi hết, cứ đứng trơ ra như tượng gỗ.

Mũi kiếm sắp đâm trúng bả vai đối phương, lão vội thu kiếm về xoay lưng lại làm mồi cho đối phương.

Trương Tam coi một lúc nữa, gã không nhịn được bật lên tràng cười ha hả nói:

- Lão nhị! Hai chúng ta đi khắp thiên hạ chỗ nào cũng có lốt chân mà đây là lần đầu tiên mới được coi cuộc tỷ võ thần tình này. Chẳng trách võ công phái Tuyết Sơn hiện nay độc đáo hơn hết, thiệt khác xa với những cuộc tỷ đấu thông thường.

Sử bà bà lớn tiếng:

- Vạn Lý! Ngươi đã giam hãm Chưởng môn cùng các đệ tử chi trưởng vào đâu thì mau mau buông tha ra!

Phong Vạn Lý run lên đáp:

- Đó là… Liêu sư thúc giam nhốt mọi người, đệ tử thực tình không biết.

Sử bà bà nói:

- Ngươi biết hay không biết cũng vậy. Nếu không buông tha bọn họ cho mau thì lập tức ta sẽ đánh chết ngươi đấy.

Phong Vạn Lý vội đáp:

- Dạ! Dạ! Để đệ tử tìm kiếm coi.

Gã nói xong trở gót toan ra khỏi sảnh đường.

Trương Tam cười nói:

- Khoan đã! Các hạ là người thừa kế Chưởng môn phái Tuyết Sơn, có lý đâu lại bỏ đi được? Ngươi! Ngươi! Ngươi! Ngươi!

Gã trỏ bốn tên đệ tử phái Tuyết Sơn, nói tiếp:

- Bốn ngươi đưa hết những người bị giam cầm trong thành Lăng Tiêu ra đây. Nếu để thiếu một tên thì đầu các ngươi sẽ như thế này.

Tay trái gã đưa ra chụp vào một cây cột trong nhà sảnh đường. Cây cột lập tức bị thủng thành một lỗ hổng lớn. Những mảnh gỗ nát vụn theo kẻ ngón tay gã rớt xuống lả tả.

Sử bà bà thóa mạ hiền lang

Mới trong khoảnh khắc, Trương Tam đã trổ hai món thần công. Chỉ lực cùng chưởng lực đều không phải tầm thường.

Bốn tên đệ tử phái Tuyết Sơn kia không tự chủ được nữa đều sợ run lên. Chúng chợt thấy Trương Tam đưa mục quang nhìn mình. Năm ngón tay phải gã lại chuyển động tưởng chừng như muốn chụp vào đầu thì chẳng còn hồn vía nào nữa, liền vâng dạ luôn miệng rồi chạy ra khỏi sảnh đường.

Lúc này bốn lão Thành, Tề, Liêu, Lương vẫn tiếp tục cuộc tỷ đấu giả hiệu. Cả bốn lão cũng biết Trương Tam, Lý Tứ võ công đã cao cường như vậy thì dĩ nhiên kiến thức cũng vi diệu hơn người. Cuộc tỷ đấu giả tạo e khó lòng che được mắt hai người. Vì thế mà kiếm pháp tuy ngấm ngầm thoái nhượng, song ngoài mặt hết sức làm ra bộ hùng hổ tranh đấu liều mạng.

Sử bà bà càng coi lâu càng tức giận, mụ quát lên:

- Những chiêu thức quỷ quái kia mà bảo là võ công của phái Tuyết Sơn ư? Thế là thể diện thành Lăng Tiêu bị các ngươi làm cho tiêu tan mất cả thể diện.

Mụ quay lại bảo Thạch Phá Thiên:

- Đồ nhi! Ngươi cầm thanh đao này ra chặt mỗi người một cánh tay cho ta.

Thạch Phá Thiên đứng trước mặt Trương Tam sợ bị lộ tẩy không dám mở miệng lên tiếng, đành đón lấy thanh đơn đao trỏ vào Thành Tự Học rồi chém tới một nhát.

Thành Tự Học nghe Sử bà bà kêu chàng chặt cánh tay mình thì biết là không phải chuyện nói đùa nên lão thấy chàng vung đao chém tới, vội vung kiếm lên gạt. Thế kiếm này vừa thủ vừa công trầm trọng phi thường. Bất giác lão lộ kiếm pháp chân chính của phái Tuyết Sơn ra. Trương Tam lớn tiếng hoan hô:

- Chiêu kiếm này mới thiệt ra trò!

Thạch Phá Thiên bụng bảo dạ:

- Hai vị nghĩa huynh biết mình nội lực thâm hậu, nếu mình đem nội lực ra mà thắng thì tất nhiên họ nhận ra mình là Cẩu Tạp Chủng. Mình đã mạo xưng Thạch Trung Ngọc thì chỉ nên thi triển kiếm pháp phái Tuyết Sơn mà thôi.

Chàng liền vung đao đâm xéo đi. Đó là chiêu "Ám Sơ Hư Ảnh" trong "Tuyết Sơn kiếm pháp".

Thành Tự Học thấy chiêu thức của chàng tầm thường thì trong lòng không ái ngại gì nữa, chỉ vận kiếm phong tỏa những chỗ trọng yếu. Mấy chiêu về sau lão dẫn dụ cho Thạch Phá Thiên đâm trúng vào đùi bên trái. Lão giả vờ không đỡ gạt, rồi la lên một tiếng: "Úi chao!".

Mũi đao của đối phương đã đâm vào đùi lão một vệt.

Thành Tự Học vứt kiếm xuống đất nói:

- Những bậc anh hùng phát tích ngay từ lúc thiếu niên. Già này thành đồ bỏ mất rồi!

Lương Tự Kiến ngó thấy có chỗ lợi dụng được, liền hùng hổ cầm kiếm chém xuống vai Thạch Phá Thiên, đồng thời lớn tiếng quát:

- Gã tiểu tử này không còn biết thiên đạo luân thường là gì nữa, dám đả thương cả sư thúc tổ!

Lão đã biết rõ kiếm pháp của Thạch Phá Thiên. Trong vòng mấy chiêu, lão liền dẫn dụ được chàng thi triển chiêu "Hoàng Sa Mãng Mãng" khẽ đâm sướt vào cánh tay bên trái lão. Lão cũng la lên:

- Hỏng rồi! Hỏng rồi! Xuýt nữa cánh tay mình bị thằng lỏi chém đứt.

Tiếp theo là Tệ Tự Miễn và Liêu Tự Lệ hai lão song chiến Thạch Phá Thiên và cùng lừa chàng để mũi đao đâm sướt da thịt và đều nhận thua rút lui.

Ta nên biết: Một là Thạch Phá Thiên không có ý chặt đứt cánh tay mấy lão này, hai là chàng chưa sử dụng đến võ công chân thực, chỉ thi triển mấy đường kiếm pháp phái Tuyết Sơn mà chàng chưa luyện được tinh thục. Ba nữa là võ công bốn lão Thành, Tề, Liêu, Lương đều vào hàng tinh thâm lại muốn cho thua một chút về kiếm pháp về bản môn chẳng có chi là khó, trừ phi đối phương cương quyết không thủ thắng thì sự nhận thua mới thiệt là khó.

Cuộc tỷ võ này chẳng khác trò trẻ. Sử bà bà lớn tiếng quát:

- Các ngươi chịu thua thằng nhỏ này. Vậy có cam tâm thờ gã làm Chưởng môn không?

Thành, Tề, Liêu, Lương bốn gã cùng bụng bảo dạ:

- Tôn gã làm Chưởng môn chẳng qua là đưa gã đến đảo Long Mộc làm con quỷ không đầu. Có chi mà chẳng cam tâm.

Bốn lão nghĩ vậy bèn đáp:

- Hai vị sứ giả tiên sinh đã ra luật lệ căn cứ vào võ công để tranh đoạt chức Chưởng môn. Bọn ngu đệ tài nghệ không bằng người thì dù lấy lớn thờ nhỏ cũng chẳng còn cách gì chối cãi được.

Sử bà bà hỏi vặn lại:

- Các ngươi có chịu phục tùng không?

Bốn lão đáp:

- Ngoài miệng đã phục thì trong tâm cũng phải phục, còn có điều chi dị nghị nữa?

Mấy lão ngoài miệng nói vậy, song trong lòng tự nhủ:

- Để cho hai tên ác đồ này đi rồi thì thành Lăng Tiêu lại là giang sơn của chúng ta. Một mụ già và một thằng quỷ con sức mấy mà làm gì được?

Sử bà bà liền nói:

- Vậy sao các ngươi không làm lễ tham bái vị tân Chưởng môn phái Tuyết Sơn đi, còn đợi đến bao giờ?

Đột nhiên bên ngoài sảnh đường có người lớn tiếng quát:

- Ai là tân Chưởng môn phái Tuyết Sơn?

Chính là thanh của Tây Bắc Bạch Vạn Kiếm. Tiếp theo những tiếng xiềng xích loảng xoảng vang lên. Bạch Vạn Kiếm đi trước, theo sau là bọn Cảnh Vạn Chung, Kha Vạn Quân, Vương Vạn Nhận, Hô Diên Vạn Thiên, Văn Vạn Phu, Uông Vạn Dực, Hoa Vạn Từ. Một bọn đệ tử chi trường mới ở Trung Nguyên trở về.

Bạch Vạn Kiếm vừa nhìn thấy Sử bà bà vội la lên:

- Má má! Má má đã về đấy ư?

Thanh âm hắn đầy vẻ mừng vui.

Lúc nãy Thạch Phá Thiên đã nghe Phong Vạn Lý kêu Sử bà bà bằng sư nương, chàng đã nghĩ ngay đến mụ là Bạch Tự Tại phu nhân. Bây giờ chàng lại nghe Bạch Vạn Kiếm kêu mụ bằng má má thì không còn nghi ngờ gì nữa. Có điều trong lòng chàng lấy làm kỳ, tự hỏi:

- Sư phụ mình đã là Chưởng môn phu nhân phái Tuyết Sơn sao người còn

tự xưng là Chưởng môn phái Kim Ô? Chẳng những thế lúc nào người cũng nói bô bô: "Võ công phái Kim Ô khắc chế phái Tuyết Sơn" là nghĩa làm sao?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ bỗng thấy A Tú chạy đến trước Bạch Vạn Kiếm kêu hắn:

- Gia gia!

Bạch Vạn Kiếm mừng quá run lên hỏi:

- A Tú!… Hài nhi… không chết ư?

Sử bà bà hững hờ đáp:

- Dĩ nhiên y không chết. Chẳng lẽ y cũng như cái bị thịt như mi hay sao? Thế mà ngươi còn dám vác cái mặt mo lại kêu ta bằng má má. Ta sinh mi rồi, hận mình không đập chết ngay đi. Lão già kia đã để chúng bắt giam. Còn tui phải đeo hàng đống đồng hàn sắt rỉ kêu loảng xoảng, ngửi thơm quá phải không? Mi là "Khí Hàn Tây Bắc" thì ta là "Khí Tử Tây Bắc". Mẹ kiếp! Phái Tuyết Sơn cái cóc gì mà già cũng là quân chó chết, trẻ cũng là quân chó chết. Tất cả là phường chó chết. Ta muốn đổi tên phái Tuyết Sơn là phái chó chết.

Bạch Vạn Kiếm chờ cho mụ thóa mạ một hồi rồi mới nói:

- Má má ơi! Hài nhi cùng các vị sư huynh đệ không phải võ công kém cỏi để bị người bắt. Chẳng qua bị mấy tên tặc này ngấm ngầm dùng gian kế. Hắn… Hắn giả làm gia gia, ngấm ngầm dấu cơ quan trong chăn, nên hài nhi mới mắc bẫy hắn…

Sử bà bà tức giận lại thóa mạ:

- Thằng chó chết bé con này chẳng ra trò gì. Mi nhận lầm người khác đã đành, ai đời lại nhận lầm cả gia gia? Thế mà cũng đòi làm người được ư?

Bạch Vạn Kiếm từ thuở nhỏ đã bị mẫu thân đánh mắng quen rồi. Bây giờ hắn bị bà ta thóa mạ tục tằn trước mặt mọi người tuy đã cảm thấy bẽ bàng, nhưng hắn chẳng để lòng mà chỉ lo lắng về sự an nguy của phụ thân, hắn liền hỏi:

- Má má! Gia gia hài nhi có bình yên không?

Sử bà bà tức giận đáp:

- Lão già chó chết hay sông mà mi là thằng chó chết con còn chẳng biết, thì ta đây biết thế nào được? Lão chó chết già cố sống ở đời thì cũng thành mặt mo mới để cho bọn sư đệ cùng đồ đệ giam cổ lại. Ta tưởng lão chết đi còn

hơn.

Bạch Vạn Kiếm nghe Sử bà bà nói vậy thì biết là phụ thân mình bị bọn phản nghịch bản môn giam cầm, còn tính mệnh không có điều chi đáng ngại, hắn được an ủi rất nhiều, liền nói:

- Tạ ơn trời đất. Gia gia vẫn đặng bình yên.

Sử bà bà thóa mạ bằng lời thô tục hơn:

- Bình yên cái cứt!

Tuy miệng mụ chửi, nhưng trong lòng thiệt cũng quan tâm. Mụ ngó bọn Thành Tự Học hỏi:

- Các ngươi mang đại sư huynh giam vào đâu? Sao còn chưa thả ra?

Thành Tự Học đáp:

- Đại sư huynh nóng nảy vô cùng! Còn ai dám đến gần nữa? Kẻ nào vào gần là bị y đập chết.

Sử bà bà trên mặt thoáng qua một tin mừng. Mụ nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Lão chó chết này tưởng võ công mình là đệ nhất thiên hạ, lên mặt kiêu ngạo với đời. Để lão bị hành hạ thêm ít nữa cho lão biết đời.

Lý Tứ nghe Sử bà bà thóa mạ hoài cũng tức mình hỏi xen vào:

- Ai là Chưởng môn "phái chó chết"?

Sử bà bà trỏ vào mặt gã quát mắng:

- Ba chữ "phái chó chết" đâu đến hạng chó chết như mi dám nhục mạ đến phái Tuyết Sơn ta? Võ công mi có cao cường phóng chưởng đánh chết ta đi thì được còn thóa mạ người ở trước mặt ta, thì đừng hòng.

Mọi người thấy Sử bà bà mắng Lý Tứ như tát nước vào mặt thì không khỏi sợ run, hai bàn tay đều ướt đẫm mồ hôi. Họ đều tưởng rằng Lý Tứ mà nổi giận ra tay là Sử bà bà không tài nào thoát chết.

Thạch Phá Thiên lạng người ra đứng chắn trước mặt Sử bà bà đề phòng Lý Tứ có động thủ giết mụ thì chàng sẽ đón đỡ.

Bạch Vạn Kiếm khổ vì nỗi chân tay không được tự do, miệng hắn la thầm:

- Khổ rồi! Khổ rồi!

Ngờ đâu Lý Tứ không nổi giận, lại tươi cười nói:

- Phải rồi! Tại hạ biết mình lỡ lời, xin Bạch phu nhân thứ tội. Vậy vị nào là Chưởng môn phái Tuyết Sơn?

Sử bà bà trỏ vào Thạch Phá Thiên đáp:

- Thằng nhỏ này đã đánh bại bốn tên bạn đồ là Thành, Tề, Liêu, Lương. Bọn chúng đã tôn gã lên làm Chưởng môn phái Tuyết Sơn. Có kẻ nào không phục đâu?

Bạch Vạn Kiếm lớn tiếng:

- Hài nhi không phục, muốn tỷ đấu với gã.

Sử bà bà nói:

- Được lắm! Cởi bỏ xiềng xích cho mọi người đi.

Liêu Tự Lệ hết nhìn Thành Tự Học lại ngó Lương Tự Tiến. Họ đều bụng bảo dạ:

- Nếu mở xiềng buông tha bọn đệ tử chi trưởng thì muốn chế phục chúng trở lại không thể được nữa. Huống chi mình đã làm loạn phạm thượng hẳn là phải chết không có đất chôn. Nhưng tình thế nguy bách trước mắt này, không tha họ cũng không được.

Liêu Tự Lệ hỏi Bạch Vạn Kiếm:

- Ngươi đã là bại tướng dưới bàn tay ta mà bọn ta đã phục cả rồi thì ngươi còn lấy tư cách gì mà bảo là không phục?

Bạch Vạn Kiếm tức giận đáp:

- Ngươi là tên nghịch tặc phản loạn, ta hận mình chưa thể phân thây ngươi làm muôn đoạn. Sao lại bảo ta là bại tướng dưới bàn tay ngươi được? Ngươi có những hành vi ám muội đê hèn mà bây giờ còn dám nhìn mặt ta nữa ư?

Nguyên người đã ẩn trong giường Bạch Tự Tại giả bộ có bệnh chính là Liêu Tự Lệ, Bạch Vạn Kiếm thò tay vào sờ mũi phụ thân liền bị lão dùng kìm kẹp chặt tay phải. Trong bọn đệ tử chi trưởng ở Trung Nguyên trở về thì Bạch Vạn Kiếm là tay lợi hại hơn hết. Tay đầu não đả mắc bẫy rồi, còn những người kia hoặc trúng kế bị bắt, hoặc bị bức bách phải phục tùng, nếu không phục phải mắc vòng lao lung. Bây giờ Bạch Vạn Kiếm nhìn thấy

Liêu Tự Lệ, hắn tức giận nghiến răng ken két.

Liêu Tự Lệ cười nói:

- Nếu ngươi không phải là bại tướng dưới bàn tay ta thì sao lại bị khóa tay. Ta không dùng ám khí, mà cũng chẳng dùng thuốc mê.

Lý Tứ quát lên:

- Hàng nửa ngày trời tranh chấp nhau hoài. Ta không thể chờ được nữa. Mau mở xiềng cho y, để hai người tỷ đấu phen nữa.

Liêu Tự Lệ hãy còn do dự, Lý Tứ đã vươn tay trái ra đón lấy thanh kiếm của lão. Choảng choảng mấy tiếng. Khóa chân khóa tay Bạch Vạn Kiếm đều bị chém đứt. Những xiềng khóa này bằng thép nguyên chất đúc nên, mà thanh trường kiếm của Liêu Tự Lệ tuy là món lợi hại khí nhưng cũng không phải loại bảo kiếm chặc sắt như bùn, nhưng Lý Tứ đã vận nội lực cực kỳ thâm hậu vào thanh kiếm thì chặt xiềng khóa chẳng khác chặt cành khô. Xiềng khóa đeo sắt vào da thịt Bạch Vạn Kiếm bị chặt rớt cả xuống đất mà tay chân Bạch Vạn Kiếm không bị sây sát chút nào. Mọi người thấy thế đều lớn tiếng hoan hô. Có kẻ xiểm nịnh để lấy lòng Lý Tứ reo câu "thủ pháp tuyệt hảo" rất vang dội.

Bạch Vạn Kiếm vốn là người tự phụ, ít khi chịu phục ai mà lúc này cũng không khỏi reo lên:

- Bội phục! Bội phục!

Một tên đệ tử chi trưởng cầm kiếm lại đưa cho hắn.

Bạch Vạn Kiếm phì một tiếng rồi nhổ nước miếng đánh xẹt vào mặt gã. Tiếp theo hắn vung chân đá gã lăn long lóc, vừa đá vừa mắng:

- Quân phản nghịch! Ta nên biết gã này đã là đệ tử chi trưởng được lưu lại trong thành Lăng Tiêu mà bình yên không việc gì thì dĩ nhiên gã đã tham dự vào âm mưu phản nghịch.

A Tú la lên:

- Gia gia!

Nàng cầm ngược thanh kiếm của mình đưa cho cha.

Bạch Vạn Kiếm mỉm cười nói:

- Nữ nhi của ta ngoan quá!

Mấy ngày liền, Bạch Vạn Kiếm toàn gặp những chuyện phản nghịch, chỉ có bữa nay gặp mẫu thân cùng nữ nhi vẫn cường kiện là chuyện vui mừng, an ủi cho hắn. Hắn quay đầu lại vẻ mặt đang hiền hòa biến thành oán ghét. Mắt dương tóe lửa nhìn Liêu Tự Lệ quát to:

- Ngươi đã phản nghịch sư môn, vậy không còn là trưởng bối của ta nữa. Hãy tiếp chiêu đây!

Bạch Vạn Kiếm rút kiếm đánh soạt một tiếng đâm tới. Giữa lúc ấy Lý Tứ xoay ngược trường kiếm lại khẽ gạt thanh kiếm của Bạch Vạn Kiếm ra rồi nhét chui kiếm vào trong tay Liêu Tự Lệ. Bạch Vạn Kiếm cùng Liêu Tự Lệ thi triển kiếm chiêu lúc này là cuộc tỷ đấu liều mạng, nên đem hết sở học bình sinh của mình ra để hại đối phương khác hẳn với cuộc đấu trò trẻ giữa bốn lão Thành, Tề, Liêu, Lương vừa rồi. Những nhân vật đời thứ nhất phái Tuyết Sơn, trừ Bạch Tự Tại ra thì đến Liêu Tự Lệ là võ công cao cường hơn cả. Lão nghĩ bụng:

- Mình đã tự nhận thua thằng lỏi Thạch Trung Ngọc. Bây giờ chỉ cần đả bại Bạch Vạn Kiếm thì dĩ nhiên Thạch Trung Ngọc sẽ nhất định phải qua đảo Long Mộc dự yến Lạp Bát Cúc mà làm con tử quỷ. Bạch Vạn Kiếm võ công chẳng kém gì mình, vậy bây giờ mình phải cẩn thận lắm mới được, không thì mất mạng với hắn. Cổ tay hắn đã bị mũi kìm kẹp thành thương tích, sử kiếm không được thuận tiện. Mình phóng kiếm đâm hắn chết ngoẻo thì trong thành Lăng Tiêu mình sẽ là người độc tôn. Thằng lỏi Thạch Trung Ngọc có làm Chưởng môn cũng vô dụng. Chờ cho Trương Tam, Lý Tứ cút rồi, ta liền nói là từ đây tới đảo Long Mộc đường xa muôn dặm, phải lên đường ngay cho khỏi lỡ ngày Lạp Bát và bức bách gã phải rời thành Lăng Tiêu tức khắc.

Liêu Tự Lệ quyết định chủ ý rồi thấy tình hình phấn khởi. Lão múa thanh trường kiếm như con giao long xuất hải. Chiêu nào cũng cực kỳ lợi hại. Bạch Vạn Kiếm nóng chuyện báo thù rửa hận không bình tĩnh được, hắn muốn hạ sát kẻ thù cho mau nên không khỏi có phần nguy hiểm. Sau khi qua lại ba chục chiêu, hắn phóng kiếm đâm thẳng tới. Luồng lực đạo cực kỳ mãnh liệt. Liêu Tự Lệ nghiêng người. Roạt một cái! Bạch Vạn Kiếm bị hớt đứt mảnh áo.

A Tú vội la lên một tiếng "Ối chao".

Sử bà bà lớn tiếng mắng:

- Thằng chó con cũng chẳng hơn gì thằng chó già, lão chó già sinh ra được thằng con này cũng là đồ vô dụng.

Bạch Vạn Kiếm trong lòng nóng nảy. Kiếm chiêu có phần rối loạn.

Liêu Tự Lệ mừng thầm, hỏi lại:

- Ta đã bảo mi là tên bại tướng dưới bàn tay ta, chẳng lẽ còn giả được ư?

Liêu Tự Lệ nói câu này là cốt để làm rối ruột Bạch Vạn Kiếm đặng nhân đó mà thủ thắng. Không ngờ khéo quá hóa vụng. Bạch Vạn Kiếm chuyến đi Trung Nguyên vừa rồi trải qua bao sự thất bại, khiến hắn tăng thêm mấy phần trầm tĩnh, đồng thời kình lực cũng hơn trước. Hắn nghe đối phương buông lời mai mỉa chẳng những không nổi giận mà lại bình tĩnh hơn trước. Hắn phóng ra liền bảy chiêu thế thủ. Nhờ bảy chiêu thế thủ này cục diện trở lại bình thường. Rồi sau Bạch Vạn Kiếm ra những chiêu rất kín đáo và cực kỳ lợi hại.

Liêu Tự Lệ chuyển mình rất chuyển mình rất mau lẹ xung quanh đối phương. Miệng lão không ngớt châm chọc và thóa mạ.

Giữa làn kiếm quang lấp loáng, Bạch Vạn Kiếm hú lên một tiếng dài. Soạt! Soạt! Liền ba nhát kiếm phóng ra, nhưng đến chiêu thứ tư, luồng kiếm quang xanh lè vừa lóe ra thì một tiếng chát vang lên! Đùi bên trái Liêu Tự Lệ bị chặt đứt tận đầu gối. Lão "úi" lên một tiếng thê thảm nằm lăn trên vũng máu.

Bạch Vạn Kiếm cầm thanh trường kiếm trỏ chênh chếch về phía Thành Tự Học nói:

- Ngươi lại đây!

Mũi kiếm của hắn còn đẫm máu, từng giọt một nhỏ xuống đất.

Thành Tự Học sắc mặt lợt lạt, tay nắm chuôi kiếm nhưng vẫn chưa rút ra khỏi vỏ. Lão đứng yên hồi lâu rồi mới đáp:

- Ngươi muốn làm Chưởng môn nhân… thì cứ việc lên mà làm là xong. Ta có tranh giành với ngươi đâu?

Bạch Vạn Kiếm lại đưa mắt nhìn thẳng vào mặt Tề Tự Miễn và Lương Tự Tiến. Hai lão Tề, Lương đều lắc đầu không nói gì.

Sử bà bà bỗng lên tiếng:

- Đả bại được mấy tên cuồng đồ đã lấy chi làm giỏi?

Rồi mụ quay lại bảo Thạch Phá Thiên:

- Đồ nhi! Ngươi ra tỷ đấu với gả đi, thử xem đồ nhi của lão chó chết lợi hại hay đồ nhi do ta giáo huấn lợi hại hơn?

Mọi người nghe mụ nói câu này đều rất lấy làm kỳ, tự hỏi:

- Thằng lỏi Thạch Trung Ngọc rõ ràng là đồ nhi của Phong Vạn Lý mà sao mụ này lại nhận là đồ nhi của mụ?

Bỗng nghe Sử bà bà lớn tiếng thúc giục:

- Ngươi tiến ra lẹ lên! Mà phải dùng đao chứ không được dùng kiếm. Lão chó kiếm pháp tầm thường lắm. Đao pháp của chúng ta lợi hại hơn nhiều.

Thạch Phá Thiên thực tình không muốn tỷ đấu với Bạch Vạn Kiếm, vì chàng nghĩ đến hắn là phụ thân của A Tú, chàng không muốn phạm lỗi với nàng. Nhưng khổ nỗi nếu mở miệng lên tiếng chối từ thì lập tức Trương Tam, Lý Tứ nhận ra mình.

Chàng cầm ngược thanh đơn đao đứng trước mặt Sử bà bà, vẻ mặt ra chiều bẽn lẽn. Sử bà bà:

- Ta vừa mới ưng thuận cho ngươi việc đó mà ngươi không nhớ ư? Ta cần coi ngươi có lập được công lớn thì việc ấy mới thành. Công lớn đó tức là đả bại gã đồ nhi của lão chó đó. Nếu ngươi mà thua gã thì cút cho xa. Vĩnh viễn ta không muốn nhìn thấy ngươi nữa. Đồng thời ngươi cũng đừng hòng được gặp A Tú.

Thạch Phá Thiên bụng bảo dạ:

- Té ra sư phụ bảo mình lập công lớn chỉ là đánh bại người con mà lão nhân gia đã sanh ra. Việc này mới thật là kỳ!

Bây giờ mọi người trong sảnh đường mới dần dần hiểu tâm lý của mụ.

Ai nấy đều lẩm bẩm:

- Sử bà bà muốn thằng lỏi này làm Chưởng môn phái Tuyết Sơn để gã đến đảo Long Mộc nộp mạng đặng thay cho con mụ khỏi chết mất xác.

Nhưng thực tình chỉ có A Tú, Bạch Vạn Kiếm mới hiểu rõ chỗ dụng ý của Sử bà bà. Nguyên Bạch Tự Tại và Sử bà bà là đôi vợ chồng đều tính nóng như lửa. Bình thời Sử bà bà phải nhân nhượng chồng mấy phần, nhưng mối phẫn hận chứa chất trong lòng đã lâu. Đến khi Thạch Trung Ngọc cưỡng gian A Tú không thành. Bạch Tự Tại chẳng những chặt tay Phong Vạn Lý mà còn quát mắng Sử bà bà. Trong cơn thịnh nộ, lão đánh mụ một cái tát tai.

Sử bà bà căm giận bỏ xuống núi. Hiện giờ tuy mụ đã trở về thành Lăng Tiêu, nhưng thủy chung không bao giờ quên được cái tát tai. Mụ vẫn căm

hận đến cực điểm nên hễ mở miệng là dùng danh từ "quân chó" để thóa mạ ông chồng.

Bạch Tự Tại ỷ võ công của mình độc đáo ở miền Tây Vực, không coi Sử bà bà vào đâu. Sử bà bà căm hận mà không có chỗ phát tiết, nên muốn dạy một tên đồ đệ đả bại con mình, tức là đả bại được đồ đệ Bạch Tự Tại. Rút cuộc mụ muốn mượn điểm này để chiếm đoạt thượng phong của đức phu quân.

Bạch Vạn Kiếm chưa hiểu đến chi tiết Thạch Phá Thiên là đồ đệ của mẫu thân hắn. A Tú còn hiểu toàn bộ hơn hắn về điểm này. Bạch Vạn Kiếm trợn mắt lên nhìn Thạch Phá Thiên ra chiều bực tức.

Sử bà bà hỏi:

- Sao? Ngươi khinh miệt gã ư? Gã là một thiếu niên đã bái ta làm sư phụ và đã được ta giáo huấn. Ngày nay gã không như hồi trước nữa đâu. Bây giờ ngươi cùng gã tỷ võ, nếu ngươi thắng được gã ta mới cho lão chó chết, sư phụ ngươi quả là lợi hại. Bằng ngươi bị bại dưới đao gã thì ta gả A Tú cho gã làm vợ đó.

Bạch Vạn Kiếm giật mình kinh hãi la lên:

- Má má! Việc này nhất định không nên. Có lý đâu con A Tú nhà ta lại gã cho thằng lõi mất dậy đó?

Sử bà bà cười ha hả nói:

- Nếu ngươi đánh bại được thằng nhỏ này thì tự nhiên gã không lấy được A Tú. Bằng ngươi mà thất bại thì ngươi còn làm chủ sao được nữa?

Bạch Vạn Kiếm không khỏi ngấm ngầm bực tức. Hắn lẩm bẩm:

- Má má căm phẫn gia gia mà lại trút lửa hận lên đầu mình. Nếu mình không đánh bại được thằng hỏi con kia thì làm đời người trên thế gian cũng uổng mà thôi.

Ngó giai nhân hào kiệt thủ hòa

Sử bà bà quát bảo Bạch Vạn Kiếm:

- Nếu trong lòng ngươi không phục thì rút kiếm ra đi, đừng hầm hè suông vô ích.

Bạch Vạn Kiếm đáp:

- Dạ!

Rồi quay lại bảo Thạch Phá Thiên:

- Ngươi phát chiêu đi!

Thạch Phá Thiên đưa mắt nhìn A Tú, thấy nàng vừa bẽn lẽn vừa ra chiều lo lắng, thì bụng bảo dạ:

- Sư phụ bảo nếu mình mà thua y thì vĩnh viễn không được nhìn mặt A Tú nữa. Cuộc tỷ võ này mình phải thắng mới được.

Chàng dựng đứng thanh đơn đao lên rồi vung qua vung lại.

Bạch Vạn Kiếm cũng phóng kiếm ra đánh vèo một cái, đâm thẳng tới ngực đối phương.

Thạch Phá Thiên vung đao lên gạt, thuận tay chàng phản kích một chiêu.

Khi còn ở trên đảo Tử Yên, chàng đã cùng đao đơn đánh nhau với Bạch Vạn Kiếm, nhưng khi chàng sử "Kim Ô đao pháp" thuần túy mà Bạch Vạn Kiếm sử kiếm pháp rất thô sơ của phái Tuyết Sơn, toàn những chiêu thức mới nhập môn.

Thạch Phá Thiên thấy thế không biết đường đón đỡ, liền bị mũi kiếm của đối phương khoét vạt áo thủng một lỗ tròn ở trước ngực.

Do đó mà Thạch Phá Thiên hiểu ngay đến chữ "biến" về võ học. Chàng biết rằng tỷ võ hay ở chỗ biết tùy cơ ứng biến, không thể câu nệ theo lề lối thông thường.

Về sau vợ chồng Thạch Thanh lại chỉ điểm thêm cho chàng về võ công, chàng tiến bộ rất mau.

Bây giờ chàng lại tỷ đấu với Bạch Vạn Kiếm mà đao pháp chàng sử dụng

không bị giới hạn trong phạm vi những điều đã học được của Sử bà bà, chàng múa tít thanh đơn đao tung hoành như rồng bay phượng múa. Nhiều chiêu số ra ngoài ý nghĩ của chàng.

Hai bên qua lại được bảy tám chiêu, Bạch Vạn kiếm đã ngấm ngầm kinh hãi, tự hỏi:

- Không hiểu thằng lỏi này học được đao pháp cao thâm đó ở đâu?

Hắn nghĩ lại ngày ở đảo Tử Yên đã cùng chàng thiếu niên làm Bang chủ bang Trường Lạc tỷ võ. Gã kia tự xưng là khai sơn đại đệ tử phái Kim Ô. Đao pháp cả hai tên tương tự như nhau, nhưng chiêu thức biến ảo tinh kỳ, thiếu niên kia còn thua thằng lỏi Thạch Trung Ngọc này xa lắm.

Rồi hắn tự hỏi:

- Hai gã tướng mạo giống nhau. Phải chăng cùng ở một sư môn? Mẫu thân ta biểu đã truyền thụ võ nghệ cho gã, chẳng lẽ gã là đồ đệ mẫu thân ta thật ư?

Hai người đánh thêm mấy chiêu nữa. Bạch Vạn Kiếm cầm thanh kiếm chém tạt ngang, Thạch Phá Thiên vung đao ra gạt.

Choang! Tia lửa bắn tung tóe. Bạch Vạn kiếm thấy một luồng đại lực rung động làm cho cánh tay mặt hắn tê nhức. Trước ngực đau nhói lên. Hắn giật mình kinh hãi, bất giác lùi lại ba bước. Thạch Phá Thiên không đuổi theo quay lại nhìn Sử bà bà để hỏi ý:

- Như vậy đã thắng chưa?

Không ngờ Bạch Vạn Kiếm càng gặp cường địch lại càng hăng. Huống chi Thạch Trung Ngọc là một gã hậu bối ở bản môn. Nếu chịu thua về tay gã thì còn chi là thể diện?

Bạch Vạn Kiếm thét lên:

- Tiểu tử! Coi kiếm đây.

Rồi phóng kiếm đâm tới.

Khi Thạch Phá Thiên vung đao lên gạt, Bạch Vạn Kiếm không để cho thanh kiếm của mình động vào đơn đao của chàng. Lập tức hắn biến chiêu, cho mũi kiếm đâm xéo lên yết hầu đối phương.

Chiêu kiếm này bộ vị tính toán rất đúng và đã phát huy được tuyệt nghệ của "Tuyết Sơn kiếm pháp".

Trương Tam reo lên:

- Hảo kiếm pháp!

Thạch Phá Thiên vung đao lên chém vào cánh tay đối phương. Chàng sử dụng "Kim Ô đao pháp" chiêu này chính là khắc tinh của "Tuyết Sơn kiếm pháp".

Trương Tam lại hô lớn:

- Hảo đao pháp!

Hai người càng đấu càng hăng. Bạch Vạn Kiếm hơn ở chỗ kiếm pháp thuần thục nhưng về nội lực thì Thạch Phá Thiên chiếm được thượng phong.

Hai bên qua lại hơn hai chục chiêu nữa. Thạch Phá Thiên phóng đao đâm lẹ vào trước ngực. Bạch Vạn Kiếm không kịp lùi lại đành phải đưa ngang thanh kiếm ra ngăn cản.

Bỗng nghe đánh "choảng" một tiếng. Thanh trường kiếm trong tay Bạch Vạn Kiếm bị gãy đôi. Thạch Phá Thiên lập tức thu đao về lùi lại.

Bạch Vạn Kiếm sắc mặt xám xanh, hắn đoạt thanh trường kiếm ở trong tay một tên đệ tử phái Tuyết Sơn, nhằm đâm tới Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên đã trải qua một hồi kịch đấu, nội lực súc tích trong thân thể chàng dần dần nảy nở mãi ra. Mỗi một đao chàng chém tới đều khiạn cho Bạch Vạn kiếm phải chống đỡ một cách gian nan, vì chàng đã phát huy nội lực vào lưỡi đao.

Chàng đánh thêm mấy chiêu nữa, lại nghe đánh rắc một tiếng. Thanh kiếm trong tay Bạch Vạn kiếm gãy đôi. Thế là Bạch Vạn Kiếm mất hai thanh kiếm rồi. Hắn cầm thanh kiếm gãy giơ lên lớn tiếng nói:

- Nội lực ngươi mạnh hơn ta, nhưng chiêu số ta không chịu thua ngươi.

Hắn liệng thanh kiếm gãy đi xoay tay lại rút một thanh kiếm khác đâm liền.

Thạch Phá Thiên nghiêng người đi tránh chiêu kiếm rồi đưa mắt nhìn A Tú thì thấy nàng lộ vẻ lo lắng. Chàng động tâm nghĩ ngay tới khi ở đảo Tử Yên, nàng từng ân cần dặn mình: "Khi tỷ võ với ai, chẳng nên cạn tâm ráo máng. Nếu tha người được tất tha ngay. Đại ca! Bọn nhân sĩ võ lâm đại khái đều là những người hiếu danh. Một người thành danh có bị đại ca chém trọng thương thì không sao, nhưng nếu bị bại về tay đại ca thì họ còn đau đớn hơn là phải chết". Chàng thấy Bạch Vạn Kiếm vẻ mặt nghiêm trọng thì bụng bảo dạ:

- Y là một người rất có danh vọng trong phái Tuyết Sơn mà nay ở trước mặt đông người bản phái thế này, nếu mình đả bại y, thì y còn chi là thể diện? Nhưng nếu ta chịu thua y thì sư phụ lại không cho ta được nhìn thấy A Tú nữa. Bây giờ biết làm thế nào? Phải rồi! Âu là ta sử chiêu số "Bàng Xao Trắc Kích" mà nàng đã dạy ta để giữ lấy thế chẳng thua mà cũng chẳng được.

Nghĩ tới đây, trong đầu óc chàng lóe lên một tia sáng làm chàng tỉnh ngộ ngay. Chàng tự nhủ:

- Lúc ở đảo Tử Yên, ta đã ưng chịu lời A Tú là khi tỷ võ với ai nhất quyết không cạn tâm ráo máng, hễ tha người được tất tha ngay. Nàng cảm kích vô cùng quỳ xuống lạy ta. Cái lạy ngày ấy tức là vì cuộc chiến đấu bữa nay. Nếu nàng không vì phụ thân, thì hà tất nàng phải lậy ta? Té ra ngày ấy nàng thấy Sử bà bà lại truyền dạy đao pháp cho ta, nàng đã biết kiếm pháp của phụ thân nàng không địch lại được đao pháp này.

Thạch Phá Thiên nghĩ vậy rồi thi triển phép "Bàng Xảo Trắc Kích" bên tả chém một đao, bên hữu chém một đao, trước ngực để sơ hở.

Bạch Vạn Kiếm tinh thần phấn khởi vì thấy đối phương bộ vị không kín đáo. Hắn không nghĩ ngợi gì nữa cầm kiếm đâm thẳng vào trước ngực đối phương.

Giữa lúc ấy, Thạch Phá Thiên vội lùi lại ba bước, vung đao chém xuống phía trước một nhát. Bạch Vạn Kiếm phóng trường kiếm đâm ra, mũi kiếm còn cách trước ngực đối phương độ một thước, đã vội thu về. Thế mà còn đụng phải lưỡi đao làm cho toàn thân hắn run bắn lên như người bị điện giật. Thanh trường kiếm bị rung động hoài và tiếng ngân nga vang lên mãi không dứt.

Thạch Phá Thiên lại lùi hai bước nữa, nghĩ bụng:

- Ta đánh gãy của y ba thanh trường kiếm, là muốn giữ thế hòa thì cũng phải chịu gãy một thanh đơn đao mới đúng.

Chàng liền ngấm ngầm vận nội kình vào tay. Cách, một tiếng vang lên! Thanh đơn đao bị gãy làm hai đoạn.

Người ngoài trông tưởng chừng như thanh đao bị gãy vì luồng kình lực ở lưỡi kiếm xô ra.

A Tú thở phào một cái như người gất gánh nặng. Nàng lớn tiếng gọi:

- Gia gia! Đại ca! Cuộc tỷ đấu giữa hai bên thế là huề, không ai được ai hết.

Nàng quay lại nhìn Thạch Phá Thiên mỉm cười tự nhủ:

- Chàng vẫn còn nhớ được lời ta dặn ngày trước và đã vì ta mà dụng tâm.

Bạch Vạn Kiếm biết Thạch Phá Thiên cố ý nhường nhịn hắn nên hắn cầm thanh kiếm xuống đất ngập hết phân nửa rồi nhìn Thạch Phá Thiên nói:

- Ngươi đã nhượng bộ ta, lẽ nào ta lại không biết? Ngươi không muốn để ta xấu mặt trước đám đông. Ta rất cám ơn ngươi.

Sử bà bà ra chiều đắc ý nói:

- Hài nhi! Ngươi bất tất phải lấy thế làm khó chịu, đao pháp đó ta dạy cho gã rồi đây ta lại truyền cho hài nhi nữa. Ngươi có thua gã cũng là thua ta. Chúng ta là mẹ con trong nhà chứ ai đâu mà ngại?

Trước kia mụ câm hận, hễ mở miệng là một điều "lão chó già", hai điều "thằng chó con" để thóa mạ. Nhưng bây giờ mụ thấy Thạch Phá Thiên dùng "Kim Ô đao pháp" đả bại được con trai, tức là mụ đã chiếm được thượng phong hơn đức lang quân, mụ mừng quá nên dùng những lời ngọt ngào để an ủi con.

Bạch Vạn Kiếm nghe mẫu thân nói, không biết nên cười hay nên khóc. Hắn đành đáp:

- Đao pháp của mẫu thân quả là lợi hại. E rằng hài nhi ngu xuẩn không học nổi.

Sử bà bà chạy đến bên hắn vuốt đầu vỗ vai ra vẻ rất thương yêu, nói:

- Hài nhi so với thằng ngốc kia còn thông minh hơn nhiều. Gã học được thì hài nhi sao lại không học được? Thằng ngốc kia! Mau khấu đầu trước nhạc phụ đi!

Thạch Phá Thiên ngẩn người ra một chút sau chàng hiểu dụng ý của mụ, thì vừa kinh hãi vừa mừng thầm, nhìn Bạch Vạn kiếm khấu đầu sụp lạy.

Bạch Vạn kiếm vội lạng người để tránh, đồng thời lớn tiếng:

- Hãy khoan, việc này để thong thả rồi sẽ tính.

Đoạn hắn quay lại nói với Sử bà bà:

- Mẫu thân! Thằng nhỏ này tuy võ công cao cường nhưng gã là một vô hạnh khinh bạc. Ta chẳng nên làm lỡ cuộc chung thân A Tú.

Lý Tứ bỗng lên tiếng:

- Hay lắm! Hay lắm! Y là nữ tế ngươi cũng được mà ngươi không gả con cho y cũng không sao. Chúng ta không uống rượu mừng đó đâu. Ta xem ra trong phái Tuyết Sơn không có ai võ công bằng chú em này. Có đúng thế không? Vậy để cho y làm Chưởng môn, các vị có phục hay là không phục?

Bạch Vạn Kiếm, Thành Tự Học và hết thảy đệ tử phái Tuyết Sơn không ai lên tiếng.

Có người tự biết võ công mình không bằng, có người mong chàng làm Chưởng môn rồi tức khắc đến đảo Long Mộc chịu chết. Vì thế mà trong nhà đại sảnh yên lặng như tờ, không ai lên tiếng.

Trương Tam lấy trong bọc ra hai tấm bài đồng, cười nói:

- Chúc mừng người anh em được lên làm Chưởng môn phái Tuyết Sơn. Vậy người anh em tiếp lấy hai cái thẻ đồng này.

Hắn nói xong nheo mắt nhìn Thạch Phá Thiên mấy cái.

Thạch Phá Thiên sửng sốt tự hỏi:

- Chẳng lẽ y đã nhận ra mình rồi chăng? Mình chưa nói một câu nào mà sao lại bại lộ hành tung được.

Thạch Phá Thiên có biết đâu Trương Tam, Lý Tứ võ công đã cao cường thì kiến thức cũng hơn người một bậc. Tuy chàng chưa lên tiếng và cử chỉ cũng chưa lộ hình tích, nhưng vừa rồi chàng đã động thủ cùng Bạch Vạn Kiếm, về đao pháp chẳng kể làm chi, song nội lực chàng thâm hậu ít thấy trên chốn giang hồ. Trương Tam và Lý Tứ đã cùng chàng thi uống rượu độc. Nguyên một nội lực đó đã khiến họ phải tâm phục, nên vừa nhìn thấy nội lực phi thường là nhận ra chàng ngay.

Thạch Phá Thiên thấy Trương Tam đưa thẻ đồng ra trước mặt mình, thì bụng bảo dạ:

- Khi ở bang Trường Lạc ta đã tiếp nhận thẻ đồng. Tiếp nhận một lần là chết thì tiếp nhận hai lần bất quá cũng đến chết là cùng. Vậy bây giờ ta có tiếp nhận lần nữa cũng chẳng hề chi.

Chàng toan đưa tay ra đón lấy bài đồng bỗng nghe Sử bà bà la lên:

- Khoan đã!

Thạch Phá Thiên đưa hai tay ra nửa vời lại rụt về, chàng ngạc nhiên quay lại nhìn Sử bà bà thì mụ lên tiếng nói tiếp:

- Về chức vị Chưởng môn phái Tuyết Sơn đã nói rõ là căn cứ vào võ công

để quyết định và như vậy ta cũng kể như ngươi đã đoạt được rồi. Có điều ta thấy lão chó chết đã làm Chưởng môn, oai phong chưa được một thời mà đã ngông cuồng tự phụ, nên bây giờ ta muốn làm Chưởng môn chơi một phen. Hài tử! Ngươi nhường lại chức Chưởng môn cho ta được không?

Thạch Phá Thiên ngập ngừng hỏi lại:

- Đồ đệ… nhường chức Chưởng môn lại cho sư phụ ư?

Sử bà bà tức giận quát lên:

- Sao? Ngươi không chịu chăng? Vậy chúng ta lại phải tỷ đấu để căn cứ vào võ công mà ấn định.

Thạch Phá Thiên thấy mụ nổi giận, chàng không dám nói gì nữa.

Rồi trong lúc vô ý chàng buột miệng đáp:

- Dạ! Dạ!

Đoạn khom lưng lùi lại.

Sử bà bà cười ha hả nói:

- Ta làm Chưởng môn phái Tuyết Sơn đây. Ai là người không phục?

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, đều cảm thấy cuộc biến diễn này rất là kỳ cục, nhưng chẳng ai dám hé răng.

Sử bà bà rảo bước tiến lên đón lấy hai tấm thẻ đồng ở trong tay Trương Tam, rồi nói:

- Tân nhiệm Chưởng môn phái Tuyết Sơn là Sử thị đa tạ quý đảo đã đưa thư mời và xin ấn định đến kỳ sẽ tới dự yến.

Trương Tam, Lý Tứ vừa bật lên tiếng cười vừa xoay mình vọt ra cửa. Mới không đầu chớp mắt mà tiếng cười của hai người đã ở ngoài xa mấy chục trượng rồi.

Sử bà bà ngồi trên ghế thái sư lạnh lùng lên tiếng:

- Mở khóa xiềng xích cho bọn người kia ra!

Lương Tự Tiến lên tiếng hỏi lại:

- Sư tỷ căn cứ vào điều chi để phát lịnh? Chức Chưởng môn phái Tuyết Sơn đâu phải trò con nít, lấy tình riêng mà truyền thụ cho nhau sao được.

Thành Tự Học, Tề Tự Miễn cũng theo hùa:

- Sư tỷ sử đao chứ không sử kiếm. Đó không phải là chiêu số phái Tuyết Sơn thì làm Chưởng môn bản phái thế nào được?

Nguyên lúc Trương Tam, Lý Tứ còn ở đại sảnh đường, mọi người chỉ mong sao tống khứ được hai tên quỷ sứ đó đi và có người đứng ra đến đảo Long Mộc chịu chết để gánh kiếp vận cho họ. Nhưng bây giờ hai người bỏ đi rồi, mọi người tự coi như ách vận đã qua, nhưng họ nghĩ tới Sử bà bà lên làm Chưởng môn thì bọn họ phạm tội phản nghịch, khi nào mụ chịu bỏ qua mà không báo thù? Vụ này có liên quan tới tính mạng chứ không phải chuyện thường. Thế là trong nhà đại sảnh lại bắt đầu huyên náo.

Sử bà bà nói:

- Được rồi! Các ngươi không chịu phục để ta làm Chưởng môn. Cái đó cũng chẳng hề chi.

Mụ cầm hai tấm bài đồng trong lòng bàn tay xát vào nhau bật thành tiếng leng keng, rồi hỏi:

- Người nào muốn lên làm Chưởng môn để tới đảo Long Mộc dự yến Lạp Bát thì cứ thẳng thắn đứng ra!

Mụ đưa mắt nhìn bọn Thành Tự Học, Tề Tự Miễn, Lương Tự Tiến. Mọi người đều quay đầu đi không dám nhìn thẳng vào mặt mụ.

Phong Vạn Lý nói:

- Bẩm sư nương! Bọn họ phạm tội phản bội sư phụ, thực là tội đáng muốn thác nhưng bề trong, họ cũng có chỗ khổ tâm không nói ra được.

Hắn qùy xuống dập đầu nói tiếp:

- Bây giờ Sư nương lên làm Chưởng môn bản phái thì còn gì hay hơn nữa? Sư nương có giết đệ tử, đệ tử cũng không dám trốn tránh. Nhưng đệ tử chỉ xin Sư nương ban lệnh phóng xá cho mọi người để vỗ yên quần chúng, tránh khỏi cái vạ lớn những người trong bản phái tàn sát lẫn nhau.

Sử bà bà đáp:

- Sư phụ ngươi bụng da ỉcó chỗ không tốt, làm gì ta chẳng biết? Việc này phát khởi từ đâu? Đầu đuôi thế nào? Ngươi hãy nói cho ta nghe!

Phong Vạn Lý lại dập đầu binh binh hai cái nữa, rồi nói:

- Từ khi Sư nương cùng Bạch sư ca và các sư đệ xuống núi rồi, hàng ngày

sư phụ sinh lòng nóng nảy. Đệ tử bản môn bị lão gia đánh mắng còn là chuyện nhỏ, mọi người đã chịu ơn sâu của sư môn khi nào dám buông lời oán vọng. Nhưng nửa tháng trước đây có ba lão già đến viếng sư phụ. Họ tự xưng là họ Đinh và là ba anh em ruột. Một vị là Đinh Bất Nhị, một vị là Đinh Bất Tam và một vị là Đinh Bất Tứ gì gì đó…

Sử bà bà vừa nghe nói đến Đinh Bất Tứ đã giật mình kinh hãi, ngắt lời:

- Đinh Bất Tứ… Đinh Bất Tứ đến thành Lăng Tiêu có chuyện chi?

Phong Vạn Lý đáp:

- Ba lão họ Đinh đạn thành Lăng Tiêu rồi cùng sư phụ mật đàm trong thư phòng. Họ nói chuyện những gì bọn đệ tử đều chẳng ai hay và chỉ biết ba lão kia đã chọc giận sư phụ. Bốn người to tiếng gây lộn. Bọn đệ tử e sư phụ một mình không địch nổi ba lão vì thế mà vẫn canh giữ ở ngoài cửa phòng để chờ xem hễ sư phụ hô lên một tiếng là xông vào đối phó với họ. Bọn đệ tử thấy sư phụ tức giận vô cùng, cãi nhau tay đôi với Đinh Bất Tứ. Người nói những gì "Núi Bích Loan", "Đảo Tử Yên", lại nhắc đến tên một người đàn bà là Tiểu Thúy nào đó.

Sử bà bà hắng giọng một tiếng rồi sa sầm nét mặt.

Nhưng mụ nghĩ bọn đồ đệ không biết nhủ danh mình là Tiểu Thúy. Mụ không chịu nói rõ, chỉ hỏi lại:

- Rồi sao nữa?

Phong Vạn Lý đáp:

- Sau đệ tử không hiểu vì lẽ gì hai bên đi đến chỗ động thủ. Trong thư phòng chưởng phong rít lên ầm ầm. Các anh em chưa được hiệu lệnh của sư phụ nên không dám tiến vào. Sau một lúc, từng mảnh tường vách bị rung động đổ xuống, bọn đệ tử mới nhìn thấy sư phụ cùng Đinh Bất Tứ động thủ. Còn Đinh Bất Nhị và Đinh Bất Tam chỉ đứng tự thủ bàng quan. Chưởng phong hai người xô đẩy khiến cho bốn bức tường thư phòng đều bị chấn động rồi đổ ụp. Cuộc đấu kéo dài khá lâu. Sau Đinh Bất Tứ không địch nổi thần lực của sư phụ bị thua một chiêu, để sư phụ đánh trúng ngực hộc máu tươi ra.

Sử bà bà la lên một tiếng "ủa", vẻ mặt ra chiều tha thiết.

Phong Vạn Lý kể tiếp:

- Sư phụ vẫn chưa nguôi giận, lại phóng chưởng thứ hai đánh ra. Bây giờ Đinh Bất Nhị mới ra tay ngăn lại nói:

- Đã phân thắng bại rồi còn đánh làm gì mãi? Vụ này nào phải mối thù chẳng đội trời chung. Lão lại nâng đỡ Đinh Bất Tứ rồi cả ba người ra khỏi thành Lăng Tiêu.

Sử bà bà gật đầu hỏi:

- Bọn họ đi rồi có trở lại nữa không?

Phong Vạn Lý đáp:

- Ba lão đó không trở lại nữa, nhưng từ đấy thần trí sư phụ trở nên thất thường. Suốt ngày người nổi lên những tràng cười ha hả, tự nói lảm nhảm một mình: "Tên lão tặc Đinh Bất Tứ là tên bại trướng dưới bàn tay ta. Hắn bị thua phen này đã chịu phục chưa? Hắn nói Tiểu Thúy theo hắn đến núi Bích Loa…"

Sử bà bà tức quá quát lên:

- Nói láo, làm gì có chuyện đó.

Phong Vạn Lý nói:

- Dạ, dạ!

Sư phụ cũng biểu:

- Tên lão tặc kia rõ ràng đã lừa gạt người ta. Tiểu Thúy đến động Bích Loa của hắn làm chi? Có điều… có điều… đừng tin lời hắn nói xạo trong lúc nhất thời không quyết định chủ ý…

Sử bà bà vẻ mặt xám xanh, quát lên:

- Lão chó chết nói trăng nói cuội. Làm gì có chuyện không quyết định chủ ý?

Phong Vạn Lý chẳng hiểu ý câu nói của Sử bà bà ra sao, hắn chỉ theo hùa:

- Vâng, vâng!

Sử bà bà lại hỏi:

- Lão chó chạt còn nói gì nữa không?

Phong Vạn Lý đáp:

- Phải chăng Sư nương hỏi sư phụ?

Sử bà bà đáp:

- Dĩ nhiên là lão.

Phong Vạn Lý đáp:

- Từ đó dường như trong lòng sư phụ ôm mối tâm sự nặng nề. Người thường biểu: Y có đến núi Bích Loa không? Nhất định là y không đi. Nhưng một mình y phiêu bạt giang hồ, những lúc hiu quạnh buồn hiu, y qua đó trông trời trông nước. Cái này thật khó nói lắm, thật khó nói lắm!…

Sử bà bà lại tức giận quát mắng:

- Nói thúi quá.

Phong Vạn Lý quỳ xuống đất vẻ mặt ra chiều bẽn lẽn không dám nói gì nữa. Cả tiếng "dạ" hắn cũng không dám thốt ra. Vì nếu hắn dạ một tiêng tức là hắn thừa nhận sư phụ nói thúi.

Sử bà bà bảo hắn:

- Ngươi đứng dậy nói nốt đi. Rồi sau ra làm sao?

Phong Vạn Lý dập đầu một cái rồi nói:

- Đa tạ sư nương.

Đoạn hắn đứng lên kể tiếp:

- Qua hai ngày nữa, sư phụ đột nhiên lớn tiếng cả cười không ngớt, gặp ai người cũng hỏi: "Khắp thiên hạ ai là người võ công cao nhất". Ai nấy đều đáp: "Dĩ nhiên võ công của Chưởng môn phái Tuyết Sơn ta cao hơn hết". Ai cũng nhận thấy thái độ sư phụ so với trước kia thực khác nhau xa. Có lúc người lại hỏi: "Võ công của ta cao ở chỗ nào?". Thì mọi người lại trả lời: "Thưa Chưởng môn! Từ xưa tới nay, nội lực sư phụ đã độc đáo nhất thiên hạ, kiếm pháp lại càng thế gian vô địch". Thực ra Chưởng môn không cần phải dùng kiếm, chỉ tay cũng đủ đả bại hết thiên hạ, không ai địch nổi rồi". Sư phụ thấy bọn đệ tử trả lời như vậy thì chỉ nhăn mặt mà cười chứ không lên tiếng. Hiển nhiên người rất vừa lòng. Không ngờ hôm ấy sư phụ ở trong viện gặp Lục sư đệ liền hỏi: "Võ công ta so với Chưởng môn phái Thiếu Lâm là Phổ Pháp đại sư thì ai cao hơn?". Lục sư đệ trả lời thế nào bọn đệ tử đều không nghe rõ. Sau thấy đầu ốc gã bị sư phụ phóng chưởng đánh tan nát chết ngay lập tức.

Bạch Tự Tại vì đâu mắc bệnh điên

Sử bà bà nói:

- Gã họ Lục ngày thường đầu óc đần độn. Sao ngươi biết là sư phụ đã hạ thủ giết gã?

Phong Vạn Lý đáp:

- Bọn đồ nhi thấy Lục sư đệ bị chết một cách thảm hại vội chạy đến báo với sư phụ. Ngờ đâu sư phụ cười ha hả đáp: "Gã đáng chết lắm! Chết là phải! Ta hỏi gã: giữa ta và Chưởng môn phái Thiếu Lâm là Phổ Pháp đại sư trong hai người, võ công ai cao hơn ai? Thằng lỏi dám nói nhăng những gì công phu bản phái sở trường về kiếm chiêu biến ảo mà võ công phái Thiếu Lâm thì rộng lớn tinh thâm. Môn phái nào cũng có tuyệt nghệ của nó. Về kiếm pháp bản phái hơn phái Thiếu Lâm còn nói về toàn thể võ công thì phái Thiếu Lâm đã sáng lập hơn ngàn năm nay, những chỗ sở đắc của họ so với bản phái dĩ nhiên phải hơn nhiều."

Sử bà bà nói:

- Gã đáp như vậy là khéo lắm. Thằng ngốc họ Lục đã học được hồi nào lời lẽ tinh thông như vậy? Nói riêng về kiếm pháp thì phái Tuyết Sơn cũng chưa thấy có chỗ nào đặc biệt hơn "Đạt Ma kiếm pháp" của người ta. Hừ. Vậy rồi lão chó chết bảo sao?

Phong Vạn Lý đáp:

- Sư nương mạt sát sư phụ như vậy, đệ tử không dám nói nữa.

Sử bà bà tức giận hỏi:

- Bây giờ ngươi lại làm bộ tôn kính sư phụ rồi ư? Chà, vậy mà lúc ta chưa quay về thành Lăng Tiêu, sao ngươi dám cấu kết với phường phản bạn, ngỗ ngược sư môn.

Phong Vạn Lý quỳ hai gối xuống dập đầu đáp:

- Tội đệ tử thật đáng muôn thác.

Sử bà bà nói:

- Hừ! Bọn đồ đệ lão chó chết gã nào cũng dùng chữ "Vạn" làm chữ lót và tên nào cũng có cái tên hay hay. Theo ý ta thì tụi ngươi đều nên đặt là "Vạn

Tử" mới đúng: Phong Vạn Tử, Cảnh Vạn Tử, Kha Vạn Tử, Hoa Vạn Tử…

Mụ nói đến tên ai thì lại đưa mắt chiếu thẳng vào mặt người đó. Bọn Cảnh Vạn Chung, Vượng Vạn Nhận trong lòng hổ thẹn cúi gầm mặt xuống.

Sử bà bà lại quát lên:

- Đứng dậy đi! Sau sư phụ ngươi bảo sao?

Phong Vạn Lý dạ một tiếng đứng dậy nói tiếp:

- Sư phụ bảo: "Thằng lỏi này nói là võ công bản phái cũng như phái Thiếu Lâm đã có đến ngàn năm". Thế là gã nói ta cùng lão trọc Phổ Pháp chẳng ai hơn ai. Gã đáng chết. Đáng chết lắm! Uy Đức tiên sinh Bạch Tự Tại này chẳng những võ công đệ nhất thiên hạ mà năm ngàn năm sau trước mấy vạn dặm dọc ngang không tiền khoáng hậu, chẳng có ai bằng ta được.

Sử bà bà buông lời mạt sát:

- Chà! Nói khoác thế mà không biết nhục!

Phong Vạn Lý nói:

- Bọn đồ đệ thấy sư phụ lúc nói mấy câu này, thần trí đã thất thường, chứ không phải lời sáng suốt. May lúc đó toàn người trong nhà, không đến nổi đồn đại ra ngoài để bọn võ sư các phái khác chụp lấy làm trò cười.

Phong Vạn Lý lại nói tiếp:

- Lúc ấy anh em ngơ ngác nhìn nhau, không ai dám nói gì thì sư phụ tức giận quát mắng: "Bọn bây câm hết rồi hay sao mà không nói năng gì? Gã nói thế là ngu lắm phải không"? Sư phụ lại trỏ Tô sư đệ hỏi: "Vạn Hồng! Ngươi bảo ta nói thế có đúng không?" Tô sư đệ đành đáp: "Lời sư phụ dĩ nhiên là đúng". Sư phụ tức giận nói: "Đúng là đúng mà trật là trật. Sao lại còn dĩ nhiên với chẳng dĩ nhiên? Ta hỏi ngươi võ công của ta cao đến mực nào?" Tô sư đệ run lẩy bẩy đáp: "Võ công của sư phụ cao thâm không biết đến đâu mà lường! Cổ vãng kim lai chỉ có mình sư phụ mà thôi. Võ công bản phái đều do một tay sư phụ chấn hưng cho rộng lớn thêm." Sư phụ lại càng tức quát mắng: "Theo lời mi nói thì võ công của ta đều do tiền nhân truyền dạy. Mi thật là ngu xuẩn. Võ công phái Tuyết Sơn là tự ta sáng chế ra. Những lời đồn ông mô, ông mô làm tổ sư, gia gia phái Tuyết Sơn đều là nói nhảm. Tổ sư gia truyền lại kiếm phổ, quyền phổ thì ai nấy đều biết qua rồi, ta còn có gì là cao minh nữa? Tô sư đệ liền nói: "Đồ nhi e rằng Tổ sư gia cũng không cao minh bằng su phụ."

Sử bà bà nói:

- Cái tính ngông cuồng tự đại của sư phụ ngươi đã có từ lâu. Ba mươi năm lão làm Chưởng môn bản phái không gặp một tay đối thủ nào thắng được lão cả. Lão tự cho võ công mình là thiên hạ đệ nhất. Ai nói tới võ công các phái Thiếu Lâm, Võ Đương nổi danh nhưng y đều cho là không đúng, họ chỉ có hư danh không đáng kể, không ngờ tính ngông cuồng tự đại của lão càng ngày càng tệ. Lão coi cả Tổ sư gia bản phái cũng không vào đâu. Thằng lỏi Tô Vạn Hồng không có một chút tư cách gì dám phỉ báng cả Tổ sư gia để nịnh hót sư phụ.

Phong Vạn Lý nói:

- Sư nương! Sư nương thật không ngờ tới là sư phụ nghe câu nói đó vung chưởng đánh Tô sư đệ hất ra ngoài mấy trượng và lập tức giết gã. Miệng sư phụ hầm hầm: "Không bằng là không bằng. Sao còn e rằng với chẳng e rằng?"

Sử bà bà tức giận quát lên:

- Nói càn, nói bậy! Lão chó chết đó có hồ đồ gấp mười cũng không đến nỗi vì hai chữ "e rằng" mà giết một tên đệ tử mà lão vẫn đem lòng thương yêu.

Phong Vạn Lý nói:

- Xin sư nương minh xét. Ngày thường sư phụ đối đãi với bọn đệ tử ơn nặng tày non. Dù đệ tử có gian ác đến đâu cũng không dám bịa đặt nói càn. Việc này hơn hai chục người đều thấy rõ, sư nương cứ hỏi coi sẽ biết.

Sử bà bà đảo mắt nhìn vào mặt từng tên đệ tử chi trưởng lưu tại thành Lăng Tiêu rồi hỏi:

- Việc này ai mà tin được? Họa chăng chỉ có kẻ phát khùng.

Phong Vạn Lý nói:

- Sư phụ lão gia thiệt tình đã mắc bệnh thần trí không được minh mẫn lắm.

Sử bà bà nói:

- Thế thì các ngươi phải tìm thầy chữa thuốc cho lão chứ?

Phong Vạn Lý nói:

- Bọn đệ tử lúc đó cũng đã nghĩ vậy nhưng không dám tự quyết liền cùng mấy vị sư thúc thương lượng rồi đi mời hai vị danh y nổi tiếng nhất trong thành là Nam đại phu và Đới đại phu đến coi mạch cho sư phụ. Sư phụ vừa thấy họ liền hỏi họ đến để làm gì? Hai vị đại phu không dám nói thẳng và chỉ bảo là nghe tin sư phụ ăn uống không được điều hòa. Bọn họ ở trong

thành đã được sư phụ chiếu cố lâu ngày. Một là vì lòng cảm kích, hai là họ rất quan tâm đến sức khỏe của sư phụ nên đến vấn an thăm hỏi. Sư phụ liền nói ngay là chẳng có bệnh gì và hỏi họ: "Các vị có biết từ cổ chí kim võ công cao cường nhất là ai không?" Nam đại phu đáp: "Về võ học tiểu nhân không biết một tý gì mà dám bàn luận trước mặt Uy Đức tiên sinh thì phỏng khác gì đọc sách Hiếu kinh trước cửa đức Khổng Phu Tử hay múa rìu qua mắt thợ?" Sư phụ cười khanh khách nói: "Múa rìu qua mắt thợ cũng không sao. Ngươi cứ nói ta nghe thử". Nam đại phu liền đáp: "Tiểu nhân chỉ nghe nói phái Thiếu Lâm là núi Thái Sơn là sao Bắc Đẩu trong võ lâm. Đạt Ma tổ sư thả bè lau qua sóng lập ra phái Thiếu Lâm. Vậy tiểu nhân tưởng tự cổ chí kim Đạt Ma tổ sư là người võ công cao hơn hết.

Sử bà bà gật đầu nói:

- Nam đại phu đối đáp như vậy thực là đắc thể.

Phong Vạn Lý nói:

- Nhưng sư phụ vừa nghe đại phu nói liền nổi giận đáp: "Lão Đạt Ma đó là người nước Thiên Trúc cõi Tây Vực, vào hạng nhung địch man di. Ngươi cho một tên rợ hồ là ghê gớm, như vậy há chẳng làm mất oai phong của nước Trung Hoa đường đường ư?"

Nam đại phu sợ quá đáp:

- Dạ dạ! Tiểu nhân biết tội rồi.

- Sư phụ lại hỏi lại Đới đại phu. Đới đại phu đã trông gương Nam đại phu, khi nào còn dám đề cao phái Thiếu Lam, y đáp:

- Tiểu nhân nghe nói tổ sư Trương Tam Phong phái Võ Đương võ thuật thông thần, đã sáng lập ra quyền, chưởng nội gia, còn cao hơn phái Thiếu Lâm. Theo ý kiến của tiểu nhân thì Đạt Ma tổ sư là người rợ Hồ không đáng nói đến, vậy Trương Tam Phong tổ sư mới đáng là người thứ nhất trong võ lâm từ cổ chí kim.

Sử bà bà nói:

- Thiếu Lâm, Võ Đương là hai môn phái lớn, đều có hơn ngàn năm võ công không thể nói phái Võ Đương hơn phái Thiếu Lâm được. Có điều Trương Tam Phong tổ sư đã nổi tiếng võ lâm mấy trăm năm nay là một vị đại tôn sư. Vậy mình không nên bàn đến chuyện so bì giữa những nhân vật này.

Phong Vạn Lý nói:

- Sư phụ đang ngồi trên ghế vừa nghe Đới đại phu đáp lại xong liền đứng

phắt dậy nói: "Ngươi bảo Trương Tam Phong sáng lập ra quyền chưởng nội gia là ghê gớm lắm ư? Nhưng ta coi cũng tầm thường thôi. Phái Võ Đương sở trường về quyền pháp thì chiêu "Hư Trung Hữu Thực" đã là nổi danh, nhưng ta đều có cách phá được dễ lắm. Còn như chiêu "Dã Mã Phân Tông" về "Thái Cực quyền" thì ta chỉ chỗ này móc một cái, chỗ kia đá một cước là lập tức khiến cho họ phải ngã lăn… "Đại Cực quyền" của phái Võ Đương đối thủ với "Tuyết Sơn kiếm pháp" thế nào được? Sư phụ vừa nói vừa chỉ trỏ, chưởng phong vù vù khiến cho hai vị đại phu sợ tái mặt. Bọn đệ tử đứng ở ngoài cửa thấy thế cũng chẳng ai dám chạy vào cản ngăn. Sư phu biểu diễn mấy chục chiêu rồi hỏi: "Võ công của ta so với lão trọc Đạt Ma và lão mũi trâu Trương Tam Phong thế nào?" Nam đại phu ấp úng: "Cái đó… Cái đó…" Đới đại phu liền nói: "Bọn tiểu nhân chỉ biết chẩn bệnh chữa thuốc chứ không hiểu võ công". Uy Đức tiên sinh nói vậy chả lẽ võ công của lão tiên sinh còn lợi hại hơn Đạt Ma cùng Trương Tam Phong hay sao?

Sử bà bà tức mình nói:

- Đồ mặt dầy! Không biết mụ nói ba chữ đó để thóa mạ Đới đại phu hay Bạch Tự Tại?

Phong Vạn Lý nói:

- Sư phụ tức giận mắng: "Ta diễn mấy chục chiêu đó mà ngươi chưa tin lời hay sao mà còn dám nói "chẳng lẽ" thì ra ngươi khinh ta quá lắm". Đoạn sư phụ giơ tay lên lập tức phóng chưởng đánh chết hai vị đại phu ngay ở trong phòng…

Sử bà bà nghe Phong Vạn Lý nói một hồi như vậy, bất giác mụ lạnh cả nửa người.

Mụ lại thấy đệ tử phái Tuyết Sơn tên nào cũng lộ vẻ bất phục thì bụng bảo dạ:

- Điều thứ ba nội quy của bản phái đã ghi rõ: Không được giết người không biết võ công. Điều thứ bốn lại cấm không được hại kẻ vô tội. Lão chó chết đã giết đệ tử bản môn khiến mọi người sinh lòng bất mãn. Lão còn hạ sát cả hai vị y sinh là phạm rất nặng vào quy điều của môn phái thì còn làm Chưởng môn thế nào được?

Bỗng nghe Phong Vạn Lý lại nói tiếp:

- Lúc đó sư phụ thấy bọn đệ tử lộ vẻ khác lạ, liền quát hỏi: "Bọn mi ngơ ngáo nhìn ta làm chi vậy? Hừ! Có phải bọn mi mắng thầm ta đây phá hại môn quy? Môn quy phái Tuyết Sơn do ai lập ra? Tự ông trời nhào xuống hay do người phàm tục lập ra? Nếu đã do người ấn định thì sao lại không canh

cãi được. Ngay tổ sư là người dựng ra mười điều môn quy mà còn sống đến nay không đấu lại với ta để ta đoạt mất chức Chưởng môn thì chính người cũng phải nghe hiểu lệnh của ta". Sư phụ trỏ vào mũi Yên sư đệ hỏi: "Lão thất! Tự cổ chí kim, ai là người võ công cao nhất? Ngươi thử nói ta nghe!". Yên sư đệ bản tính quật cường, liền đáp: "Đệ tử không biết". Sư phụ tức quá quát hỏi: "Sao mi lại không biết?". Yên sư đệ đáp: "Sư phụ không dạy qua nên đệ tử không biết". Sư phụ liền bảo: "Được lắm! Vậy bây giờ ta dạy mi Chưởng môn phái Tuyết Sơn Uy Đức tiên sinh Bạch Tự Tại là tay kiếm thủ đệ nhất, quyền cước đệ nhất, ám khí đệ nhất từ cổ chí kim. Người là đại anh hùng, đại hào kiệt, đại hiệp sĩ, đại tôn sư. Mi đọc lại cho ta nghe thử!". Yên sư đệ đáp: "Đệ tử ngu đần. Sư phụ nói liền một tràng dài, đệ tử không nhớ được".

Phong Vạn Lý ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Sư phụ liền giơ chưởng lên hỏi: "Mi có đọc hay không?". Yên sư đệ hậm hực đáp: "Đệ tử xin đọc: "Chưởng môn phái Tuyết Sơn là Uy Đức tiên sinh Bạch lão gia đã nói người là tay kiếm thủ đệ nhất…" Sư phụ không chờ y đọc hết đã quát lên: "Sao mi lại thêm hai chữ "đã nói" vào là có dụng ý gì? Mi tưởng ta không nghe thấy hay sao?". Yên sư đệ bị sư phụ đánh một chưởng, đầu óc vỡ tan ra mà chết. Mọi người dù lớn mật đến đâu cũng phải tuân theo ý kiến của sư phụ và đọc lại: "Chưởng môn phái Tuyết Sơn Uy Đức tiên sinh Bạch lão gia tử là tay kiếm thủ đệ nhất, quyền cước đệ nhất, ám khí đệ nhất từ cổ chí kim. Lão gia còn là đại anh hùng, đại hào kiệt, đại hiệp sĩ, đại tôn sư". Ai nấy phải thuộc lòng không được sai một chữ. Bấy giờ sư phụ mới tha cho bọn đệ tử lui ra.

Phong Vạn Lý lại kể tiếp:

- Bọn đệ tử đều lấy làm tức giận mà không dám nói ra. Hôm sau bọn đệ tử khám liệm cho ba vị sư đệ cùng hai vị đại phu rồi đem đi mai táng. Sư phụ lại đến đại náo linh đường, đá tung năm cỗ bài vị của năm người quá cố đi. Đỗ sư đệ cả gan đến trước khuyên can liền bị sư phụ lượm ngay một bài vị đập gãy chân y đi, ngay tối hôm ấy có bảy vị sư huynh sư đệ không từ biệt bỏ đi. Hết thảy mọi người đều nhìn thấy cục diện sắp đổ vỡ tan tành của phái Tuyết Sơn. Ai nấy đều trong lòng hồi hộp tự biết rằng bàn tay của sư phụ bất cứ lúc nào cũng có thể đập vào đầu mình. Anh em lâm vào tình trạng bất đắc dĩ liền bàn nhau bỏ thuốc mê vào thức ăn để lão gia ngã lăn ra rồi lấy xiềng xích khóa chân tay lại. Bọn đệ tử hành động phạm thượng, phản loạn là phạm tội cực kỳ trọng đại. Vậy việc xử trị thế nào là tùy ở sư nương quyết định.

Phong Vạn Lý nói hết lời, khom lưng thi lễ trước mặt Sử bà bà rồi lùi lại đứng vào trong đám đông.

Sử bà bà ngẩn người ra hồi lâu. Mụ nhớ tới trượng phu nổi tiếng anh hùng một thời mà đến lúc già nua lại đâm ra thần trí hồ đồ thì không khỏi đau lòng. Hai mắt đỏ hoe cơ hồ trào lệ.

Mụ cất giọng run run hỏi:

- Những lời Phong Vạn Lý nói đây có chỗ nào quá đáng hay sai sư thực không!

Mọi người không ai lên tiếng.

Hồi lâu Thành Tự Học mới đáp:

- Sư tẩu! Thực tình là như vậy. Nếu bọn tiểu đệ còn lừa gạt sư tẩu chẳng hóa ra tội càng thêm tội ư?

Sử bà bà nói:

- Dù cho Chưởng môn sư huynh của các ngươi có thần trí hồ đồ, giết người vô tội đi nữa thì các ngươi hiệp lực phế trừ một lão đi là cùng. Sao các ngươi lại ám tóan cả đến bọn Vạn Kiếm vừa ở Trung Nguyên về. Tại sao lại còn muốn trừ giết hết bọn đệ tử chi trưởng? Hành động nhổ cỏ hết góc rễ này là nghĩa làm sao?

Tề Tự Miễn đáp:

- Tiểu đệ không tán thành việc gia hại sư ca cùng đệ tử chi trưởng. Vì thế mà đã cùng Liêu sư đệ tranh viện kịch liệt. Vụ này tưởng sư tẩu cũng đã nghe rõ.

Sử bà bà ngơ ngẩn xuất thần một lúc rồi thở dài nói:

- Cái đó kêu bằng trời không chịu đất, đất chẳng chịu trời. Việc đã xảy ra đến thế, cũng không thể trách mọi người được.

Liêu Tự Tệ từ lúc bị Bạch Vạn Kiếm chặt đứt một đùi, miệng vết thương máu chảy ra như suối. Nhưng hắn là người rất cương ngạnh, không thèm kêu la một tiếng, tự điểm huyệt để chỉ huyết rồi gắng gượng xé vạt áo buộc vết thương. Cả những tên đệ tử thân cận của lão cũng sợ vạ lây không một tên nào dám lại nâng đỡ.

Sử bà bà lúc trước nghe Liêu Tự Lệ khởi xướng việc sát hại bọn đệ tử chi trưởng của Bạch Tự Tại thì trong lòng căm hận vô cùng. Nhưng từ lúc mụ nghe Phong Vạn Lý tường thuật mọi chi tiết mới biết rõ mầm họa ở đâu ra. Thực tình đầu mối vụ này là do trượng phu mụ mà phát sinh biến cố. Mụ không khỏi mềm nhũn tâm can, liền ngó bọn đệ tử ngành thứ tư, quát bảo:

- Tụi bây thật là giống súc sinh! Mắt thấy sư phụ mình bị trọng thương mà chỉ đứng tự thủ bàng quan thì còn làm người thế nào được?

Bọn đệ tử ngành thứ tư bấy giờ mới chạy lại tranh nhau buộc vết thương cho Liêu Tự Lệ.

Mọi người khác cũng tưởng chừng như cất được khối đá nặng đè vai. Chúng tự nghĩ:

- Sử bà bà đã khoan dung cả đến Liêu Tự Lệ thì tội nghiệp bọn mình còn nhẹ hơn dĩ nhiên không có gì đáng ngại cho lắm.

Có người lấy chìa khóa mở xiềng xích hết cho bọn Cảnh Vạn Chung, Vương Vạn Nhân, Uông Vạn Đức, Hoa Vạn Tử.

Bạch lão gia mắc bệnh ngông cuồng

Nhắc lại Sử bà bà dung tha cho bọn Liêu Tự Tệ rồi thống trách họ. Mụ nói:

- Chưởng môn gặp phải hồi thấn trí thất thường, hành động quá đáng. Các ngươi nên tìm cách khuyên can y mới phải. Thế mà các ngươi lại mưu đồ phản loạn làm những điều đại phạm đến môn qui. Việc này xử đoán thế nào ta cũng chưa tìm ra được giải pháp. Việc trước tiên là chúng ta hãy tha Chưởng môn ra để thương nghị với y.

Mọi người nghe mụ nói vậy đều biến sắc, bụng bảo dạ:

- Bây giờ mà tha lão hung thần ác sát này ra thì tất chết cả lũ.

Họ ngơ ngác nhìn nhau không ai dám lên tiếng.

Sử bà bà tức giận hỏi lại:

- Sao? Các ngươi muốn giam cầm y như người thường mãi chăng? Tội ác của các ngươi như vậy còn chưa đủ hay sao?

Thành Tự Học nói:

- Sư tẩu! Mọi người ở đây đều mắt thấy tai nghe Chưởng môn phái Tuyết Sơn bây giờ là sư tẩu chứ không phải Bạch sư ca. Dĩ nhiên là phải buông tha Bạch sư ca, nhưng trước hết phải tìm cách chữa bệnh cho y đã. Nếu không thì… không thì…

Sử bà bà quát hỏi:

- Không thì làm sao?

Thành Tự Học đáp:

- Tiểu đệ còn mặt mũi nào nhìn thấy Bạch sư ca nữa và xin cáo từ thôi.

Lão nói xong xá dài một cái.

Tề Tự Miễn, Lương Tự Tiến cũng nói:

- Nếu sư tẩu khoan hồng đại lượng tính mạng cho tất cả thì bọn tiểu đệ tình nguyện hạ sơn. Suốt đời không dám bén mạng đến thành Lăng Tiêu nữa.

Sử bà bà nghĩ bụng:

- Bọn này sợ lão chó chết ra rồi lại trả thù bọn họ đó là thường tình. Nếu họ bỏ đi hết thì thành Lăng Tiêu chỉ còn lại tòa không thành, còn gì là phái Tuyết Sơn nữa?

Mụ nghĩ thế liền nói:

- Được rồi! Như vậy ta bất tất phải vội vàng. Trước hết lão thân hãy đến coi y xem nếu không có phương pháp hoàn thiện thì quyết không thể buông tha y một cách kinh xuất.

Thành Tự Học, Liên Tự Lệ, Lương Tự Miễn đưa mắt nhìn nhau, bụng bảo dạ:

- Họ là vợ chồng với nhau tất có mối thâm tình và dĩ nhiên mụ phải thiên về phe trượng phu, may ở chỗ chúng mình còn cặp giò, nếu mụ thả lão điên ra thì chúng mình sẽ bỏ trốn đi.

Sử bà bà cất tiếng gọi:

- Kiếm nhi! A Tú!

Rồi quay lại ra dấu với Thạch Phá Thiên:

- Cả ba người đi theo ta.

Mụ lại nhìn bọn Thành Tự Học nói:

- Xin ba vị dẫn đường và đứng ở ngoài nhà lao để nghe ta nói chuyện với y, cho khỏi thắc mắc trong lòng, lo ta cùng y đồng mưu với nhau chăng, một mẻ lưới quét hết bọn ngươi.

Thành Tự Học nói:

- Khi nào tiểu đệ dám nghĩ như vậy?

Tuy miệng lão nói thế, nhưng trong lòng không khỏi ngơm ngớp sợ chết. Lão đưa mắt nhìn Tề Tự Miễn và Lương Tự Tiến rồi chạy ra khỏi sảnh đường…

Liên Tự Lệ nhìn một tên đệ tử tinh khôn trong bọn ra hiệu. Gã này hiểu ý liền đi sau xa xa để theo dõi.

Đoàn người xuyên qua dãy hành lang đi một lúc thì tới chỗ giam Thạch Phá Thiên trước. Thành Tự Học đi đến chỗ nhà tù, liền nói:

- Ở trong này. Xin Chưởng môn nhất thiết gánh trách nhiệm thay cho bọn tiểu đệ.

Thạch Phá Thiên lúc ở nhà đại sảnh nghe mọi người nói chuyện đã đoán người bị giam trong thạch lao là Bạch Tự Tại. Quả nhiên chàng đã đoán trúng.

Thành Tự Học lấy chìa khóa bên mình ra mở cửa thạch lao. Ngờ đâu khi nhìn đến thì thấy khóa đã bị ai mở ra từ trước rồi. Lão "ủa!" lên một tiếng lộ vẻ cực kỳ kinh hãi, mặt không còn huyết sắc, lão nghĩ bụng:

- Khóa thạch mở rồi. Vậy lão điên kia chắc đã thoát khỏi lao lung.

Hai tay lão run lên, không dám đẩy cánh cửa đá.

Sử bà bà đẩy mạnh một cái, cánh cửa đá mở ra liền.

Thành Tự Học, Tề Tự Miễn, Lương Tự Tiến, ba người chẳng ai bảo ai mà cùng lùi lại mấy bước.

Mọi người thấy trong nhà thạch thất chẳng có một ai. Thành Tự Học la lên:

- Hỏng bét! Hỏng bét! Để lão trốn mất rồi!

Nhưng lão vừa nói vậy, sực nhớ ra đây còn là cửa ngoài thạch lao. Phải mở lần cửa bên trong nữa mới đến chỗ giam người. Tay phải lão run lên, cầm khâu chìa khóa kêu loảng xoảng, mà không dám vào mở tầng cửa thứ hai.

Thạch Phá Thiên toan nói cho lão hay là lần cửa thứ trong chàng đã mở rồi.

Nhưng chàng nghĩ hiện mình đang giả câm, thì chẳng nói nữa hay hơn. Chàng liền im tiếng.

Sử bà bà đón lấy chùm chìa khóa cắm vào lỗ thì phát giác ra khóa đã mở rồi. Mụ lẩm bẩm:

- Lão đã trốn mất rồi. Hiện lão đang bị não bệnh mà trốn ra khỏi thành Lăng Tiêu, biết đâu chẳng lên lỏi vào chốn giang hồ gây nên nhiều vạ lớn.

Mụ nghỉ vậy lại càng thêm lo. Hai tay run lẩy bẩy đưa lên đẩy cánh cửa đá.

Cánh cửa vừa hé mở, đã nghe tiếng lão già khàn khàn cười hô hố.

Mọi người thấy Bạch Tự Tại còn ở trong nhà lao đều tưởng chừng như được cất gánh nặng. Ai nấy thở phào một cái nhẹ nhõm.

Bạch Tự Tại cười sộ một hồi rồi lớn tiếng nói:

- Nào phái Thiếu Lâm! Nào phái Võ Đang! Võ công của những phái đó còn ra cái chó gì nữa? Bắt đầu từ hôm nay hết thảy mọi người võ lâm đều nên

sửa đổi để mà học tập võ công của phái Tuyết Sơn. Còn bất luận môn phái nào khác nên thủ tiêu hết đi là phải. Đã nghe rõ chưa? Ở dưới gầm trời, hàng quan liên thì đức hoàng đế là ngôi chí tôn. Kẻ đọc sách lấy đức Khổng Phu Tử làm bậc thánh trí tôn. Còn về đao kiếm quyền cước thì mỗ đây tức Uy Đức tiên sinh Bạch Tự Tại ngôi chí tôn, kẻ nào không phục ta sẽ đánh bể sọ.

Sử bà bà lại đẩy cửa mở rộng thêm ra một chút. Trong làn ánh sáng lờ mờ thảm đạm, mụ nhìn thấy chân tay trượng phu bị xiềng khóa. Toàn thân lão bị dây lòi tói quấn chặc và trói vào giữa hai cây cột đá thì lòng mụ không khỏi se lại.

Bạch Tự Tại chợt nhìn thấy bà vợ. Lão ngẩn người ra rồi lại cười nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Mụ đã về đấy ư? Hiện nay người võ lâm đều thờ ta là bậc chí tôn. Phái Tuyết Sơn bao trùm thiên hạ. Các môn phái khác nhất luật đều bị thủ tiêu. Bà bà! Mụ coi đó có hay không?

Sử bà bà lạnh lùng đáp:

- Hay lắm rồi! Nhưng tại sao các môn phái khác đều nhất luật thủ tiêu?

Bạch Tự Tại cười đáp:

- Cân não mụ không xoay chuyển được nữa rồi hay sao mà ngu thế? Võ công phái Tuyết Sơn cao thâm hơn hết, các môn phái khác không thể bì kịp thì tự nhiên sẽ bị xóa nhòa.

Sử bà bà đưa A Tú đến trước mặt Bạch Tự Tại nói:

- Lão thử ngó coi xem đứa nào đã về đây?

Mụ biết rằng Bạch Tự Tại rất thương yêu cô cháu gái này. Sỡ dĩ thần trí lão trở nên thất thường, chỉ vì A Tú nhảy xuống vực thẩm tự tận mà ra. Lão nhìn thấy cô cháu cưng, trong lòng vui sướng rồi khỏi được bệnh điên khùng cũng chưa biết chừng.

A Tú la lên:

- Gia gia ơi! Tôn nữ đã về đây, chứ chưa chết đâu! Tôn nữ lăn xuống đấy hang Đại Tuyết rồi được bà bà cứu lên.

Bạch Tự Tại ngó A Tú một cái rồi hỏi:

- Hay lắm! Cháu là A Tú! Cháu cưng của gia gia có biết hiện nay ở trên cõi đời này ai là người võ công cao nhất không? Ai là bậc chí tôn trong võ lâm?

A Tú rụt rè khẽ đáp:

- Gia gia.

Bạch Vạn Kiếm tiến lên hai bước nói:

- Gia gia! Vì hài nhi về chậm để bọn tiểu nhân khinh khi gia gia. Gia gia để hài nhi mở khóa cho.

Bạch Tự Tại quát lên:

- Cút ra ngoài kia! Ai bảo mi đến mở khóa cho ta? Những xiềng chân khóa tay này trong con mắt gia gia chỉ là những đồ gỗ mục, đất bùn. Ta khẽ cựa một cái là tan hết. Nhưng ta không thích, tự nguyện hãm mình ở đây để dưỡng thần mà thôi. Bạch Tự Tại này tung hoành thiên hạ. Dù hàng ngàn hàng vạn người đến đây cũng không thể làm cho gia gia tổn thương một mảy lông. Vậy làm gì có người xiềng khóa được gia gia?

Bạch Vạn Kiếm liền nói:

- Dạ! Gia gia đã trở thành thiên hạ vô địch thì dĩ nhiên chẳng ai làm gì được gia gia. Có điều A Tú cùng mẫu thân con đã về đây là một việc vui mừng lớn cho gia đình. Vậy mời gia gia qua sảnh đường uống mấy chung rượu đoàn viên.

Hắn nói rồi toan lại mở khóa tay cho Bạch Tự Tại.

Bạch Tự Tại quát lên:

- Ta đã bảo mi cút đi thì cứ việc cút. Tay chân ta đeo mấy thứ trò chơi này thấy thú vị lắm. Mi tưởng ta không rứt bỏ được nó hay sao? Cút đi!

Hai tiếng "cút đi" lão quát thật to. Bạch Vạn Kiếm giật mình kinh hãi. Gã để chùm chìa khóa rớt xuống đất đánh choang một tiếng rồi lùi lại hai bước. Nguyên Bạch Vạn Kiếm là người rất linh mẫn. Hắn biết phụ thân vì thể diện quyết không để cho người khác mở khóa giúp lão thoát nạn.

Hắn liền giả vờ thất kinh đánh rớt chìa khóa xuống.

Bọn Thành Tự Học ở gian thạch thất bên ngoài nghe lén. Bỗng thấy Bạch Tự Tại quát lên một tiếng thật to, họ không nhịn được liền thò đầu qua khe cửa nhìn vào.

Bạch Tự Tại quát lên:

- Các ngươi vào ra mắt ta sao không ngỏ lời vấn an? Ai là đại anh hùng? Đại hào kiệt?

Thành Tự Học nghĩ thầm:

- Hiện giờ lão bị trói vào cột đá thì mình chẳng sợ gì, nhưng sư tẩu thế nào cũng tìm cách tha lão. Chi bằng ta dùng lời đường mật lấy lòng lão, để tránh khỏi cái họa sát thân sau này.

Lão nghĩ vậy liền khom lưng nói:

- Bạch lão gia tử, Chưởng môn phái Tuyết Sơn là bậc đại anh hùng, đại hào kiệt, đại hiệp sĩ, đại tôn sư, đệ nhất về kiếm pháp, đệ nhất về nội công, đệ nhất về quyền cước, đệ nhất về ám khí. Tự cổ chí kim không một ai sánh kịp.

Lương Tự Tiến cũng nói tiếp:

- Bạch lão gia tử, Chưởng môn phái Tuyết Sơn là người độc tôn trong thiên hạ.

Tề Tự Miễn cùng những tên đời thứ hai, ngành thứ tư cũng hết lời tân bốc xiểm nịnh.

Bạch Tự Tại hiu hiu tự đắc, gật đầu mỉm cười. Sử bà bà lấy làm hổ thẹn vô cùng, mụ lẩm bẩm:

- Lão này chưa chắc đã phải là mắc bệnh điên khùng. Lão vừa thấy mình cùng Kiếm nhi và A Tú đã nhận ra được ngay. Có điều cái bịnh ngông cuồng tự đại của lão đã đến độ không thuốc nào chữa khỏi, biết làm sao bây giờ?

Đột nhiên Bạch Tự Tại ngóc đầu lên nhìn Sử bà bà nói:

- Mấy bữa trước đây Đinh lão tứ đến viếng ta, nói là mụ lên núi Bích Loa thăm hắn và ở lại đó cùng hắn hàn huyên mấy ngày, việc đó có thực không?

Sử bà bà tức giận đáp:

- Lão điên thật rồi ư? Sao lại đi tin hạng người ăn nói càn rỡ đó được.

A Tú nói:

- Gia gia! Lão Đinh Bất Tứ quả có bức bách cùng tôn nữ lên núi Bích Loa nào đó… Lão đã… nhân lúc người ta gặp bước nguy nan… Song, nhưng thà là gieo mình xuống sông tự tử, quyết không chịu đi.

Bạch Tự Tại mỉm cười nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Bạch Tự Tại phu nhân khi nào lại chịu nhục với

người? Rồi sau sao nữa?

A Tú đáp:

- Về sau… May nhờ đại ca đây ra tay mới đánh đuổi được Đinh Bất Tứ đi.

Bạch Tự Tại nheo mắt nhìn Thạch Phá Thiên một lúc rồi nói:

- Ừ! Công phu thằng nhỏ này cũng tạm được đấy. Tuy so với ta gã còn cách một trời một vực, nhưng đánh đuổi Đinh Bất Tứ thì có thể đủ rồi.

Sử bà bà không nhịn được nữa, lớn tiếng:

- Lão khoác lác thế mà không biết ngượng miệng. Lão bảo phái Tuyết Sơn gì gì đó là đệ nhất thiên hạ thì thật là hồ đồ! Thằng nhỏ này là đồ đệ ta. Chính ta đã đích thân truyền thụ cho gã. Đồ đệ của ta so vời đồ đệ của lão thì bản lãnh đồ đệ ta còn cao cường hơn nhiều.

Bạch Tự Tại cười ha hả nói:

- Hoang đường! Thật là hoang đường! Mụ có bản lãnh gì mà hơn được ta?

Sử bà bà đáp:

- Kiếm nhi, ngươi nói cho sư phụ người hay đồ đệ ta cao cường hay đồ đệ lão cao cường?

Bạch Vạn Kiếm ấp úng:

- Cái đó… Cái đó…

Hắn khiếp oai phụ thân không dám nói rõ sợ trái ý lão.

Bạch Tự Tại cười nói:

- Đồ đệ mụ khi nào địch nổi đồ đệ ta?

Sử bà bà trợn mắt lên nhìn Bạch Vạn Kiếm hằng giọng một tiếng. Bạch Vạn Kiếm là một hán tử thẳng tính. Thắng thì hắn nói là thắng mà bại thì hắn nói là bại. Hắn đã bị bại về tay Thạch Phá Thiên thì khi nào lại không nhận? Hắn liền đáp:

- Hài nhi bất tài, vừa cùng gã động thủ và tình thực không địch nổi gã.

Bạch Tự Tại nhảy cởn lên, xiềng xích kêu loảng xoảng. Lão la lớn!

- Hỏng rồi! Hỏng rồi! Có lý nào thế được?

Sử bà bà đã ở với lão mấy chục năm thì dĩ nhiên tâm trạng lão mười phần mụ hiểu đến tám, chín. Mụ nghĩ thầm:

- Lão này tự cho võ công mình là thiên hạ vô địch. Lão ở thành Lăng Tiêu tự xưng vương rồi bị Đinh Bất Tứ nói khích nên thành dở điên dở khùng. Người ta thường nói: chữa tâm bệnh thì phải dùng tâm dược. Phải cho lão gặp tay đối thủ cao cường hơn để phá tan tính ngông cuồng của lão. Có khi vì thế mà bệnh khùng của lão khỏi được cũng chưa biết chừng. Có điều đáng tiếc là Trương Tam, Lý Tứ bỏ đi mất rồi. Nếu không thì ta nhờ hai người đó chữa bịnh cho lão thật là phương thuốc trị đúng chứng bịnh. Bây giờ ta đành dùng kế hoạch thứ hai. Đồ đệ ta tuy võ công chẳng lấy làm gì cao thâm cho lắm. Song nội lực gã còn thâm hậu hơn lão nhiều. Âu là ta thử khích lão coi.

Mụ nghĩ vậy liền nói:

- Lão nói cái gì mà tự cổ chí kim võ công đệ nhất, nội lực đệ nhất. Hãy nói riêng về nội lực, chẳng cần ai xa lạ, ngay đồ đệ ta cũng hơn lão rồi.

Bạch Tự Tại ngửa mặt lên trời cười rộ, nói:

- Ngay đến Đạt Ma và Trương Tam Phong sống lại cũng không phải là đối thủ của Bạch lão gia tử. Huống chi thằng con nít chưa ráo máu đầu chẳng ai biết đến tên tuổi. Dù gã chỉ luyện được một phần ba nội lực của ta cũng đủ nghênh ngang với đời và nở mặt nở mày trong võ lâm.

Sử bà bà cười lạt nói:

- Nói khoác thế mà không biết thẹn? Thực để thiên hạ cười cho. Bây giờ lão hãy cùng gã tỷ đấu nội lực coi.

Bạch Tự Tại vẫn cười hô hố đáp:

- Thằng nhỏ này đâu co đáng động thủ với ta? Được lắm! Ta chỉ giơ một bàn tay khẽ đẩy cũng đủ làm cho gã ngã lăn lông lốc.

Sử bà bà cũng biết nội lực của trượng phu ghê gớm lắm. Nên tỷ thí thực sự thì e rằng có thể nguy hại tính mạng của Thạch Phá Thiên. Mụ thấy lão nói vậy thì rất vừa lòng liền đáp:

- Gã thiếu niên này đã là đồ đệ của ta lại là vị hôn phu của A Tú và cũng là tôn nữ tế của lão đó. Hai người chỉ tỷ thí mà thôi chứ không ai được đã thương ai hết.

Bạch Tự Tại cười nói:

- Gã là tôn nữ tế của ta ư? Vậy để ta coi xem gã co đáng không? Được rồi! Ta không đánh chết gã là yên chuyện.

Bỗng đâu nghe có tiếng bước chân vang lên. Một người hốt hoảng chạy đến bên ngoài thạch lao lớn tiếng nói:

- Khải bẩm Chưởng môn nhân! Bang chủ bang Trường Lạc là Thạch Phá Thiên hội với Ma Thiên cư sĩ Tạ Yên Khách đã cứu vợ chồng Thạch Thanh ra rồi. Bây giờ bọn họ đang ở ngoài đại sảnh khiêu chiến.

Mọi người nghe biết ngay là thanh âm Cảnh Vạn Chung. Bạch Tự Tại cùng Sử bà bà đều la lên một tiếng kinh ngạc rồi đồng thanh hỏi:

- Ma Thiên cư sĩ Tạ Yên Khách ư?

Thạch Phá Thiên vừa kinh hãi vừa mừng thầm: vì chàng thấy vợ chồng Thạch Thanh đã thoát nạn và vẫn bình yên. Nhưng gã Thạch Trung Ngọc lại đến thành Lăng Tiêu thì chàng e vụ giả của chàng sẽ bị bại lộ. Mặt khác, Tạ Yên Khách xa cách đã lâu, bây giờ lại được thấy mặt thì trong sự hoan hỷ có điều sợ hãi.

Sử bà bà hỏi:

- Chúng ta cùng bang Trường Lạc và Tạ Yên Khách vốn không có dính líu gì với nhau mà sao họ lại đến sinh sự? Phải chăng vợ chồng Thạch Thanh mời họ đến để trợ lực?

Cảnh Vạn Chung đáp:

- Gã Thạch Phá Thiên thiệt là vô lễ. Gã bảo gã vừa ý thành Lăng Tiêu của chúng ta và yêu cầu chúng ta… bỏ đi nơi khác để nhường lại cho gã.

Bạch Tự Tại tức giận hỏi:

- Gả nói thúi lắm! Bọn Trường Lạc bang đến đây bao nhiêu người?

Cảnh Vạn Chung đáp:

- Bọn chúng có năm người cả thảy. Ngoài vợ chồng Thạch Thanh, Tạ Yên Khách và Thạch Phá Thiên còn một vị cô nương trẻ tuổi. Cô ta là cháu gái Đinh Bất Tam.

Thạch Phá Thiên nghe nói Đinh Đang đến thì không khỏi chau mày. Chàng liếc mắt nhìn A Tú thì cặp mắt sáng ngời của nàng cũng đang ngó chàng.

Thạch Phá Thiên bất giác đỏ mặt lên, ngoảnh đầu nhìn ra chỗ khác. Chàng lẩm bẩm:

- Nàng đã bảo ta mạo xưng Thạch Trung Ngọc để cứu mạng cho vợ chồng Thạch trang chủ. Vậy mà sao nàng lại cùng Thạch Trung Ngọc đến đâu? À phải rồi! Chắc nàng cùng Thạch Trung Ngoc vẫn băn khoăn trong dạ. Họ sợ mình thất bại không chừng mất mạng tại thành Lăng Tiêu nữa là khác, nên mới mạo hiểm đến đây cứu ứng. Còn Tạ tiên sinh thì dĩ nhiên đến đây để cứu mình rồi.

Chàng bản tính thật thà trung hậu nên cho là người đời đều có lòng nhân nghĩa lương thiện như mình. Vì thế mà chàng đo lòng người lương thiện về mặt tử tế.

Bạch Tự Tại hỏi:

- Bọn chúng vỏn vẹn có năm người thì làm trò gì được? Người có bảo bọn họ, chủ thành Lăng Tiêu, Chưởng môn phái Tuyết Sơn Bạch lão gia tử là một tay đại anh hùng, đại hào kiệt, đại hiệp sĩ, đại tôn sư, tự cổ chí kim lão gia là người đệ nhất về kiếm pháp, đệ nhất về quyền cước, đệ nhất về nội lực, đệ nhất về ám khí, để chúng biết chưa?

Cảnh Vạn Chung ngập ngừng đáp:

- Cái đó… cái đó… bọn chúng đã là người võ lâm tất nhiên nghe oai danh sư phụ từ lâu rồi.

Bạch Tự Tại nói:

- Phải phải! Nhưng thế thì kỳ thiệt! Chúng đã nghe oai danh ta sao còn đến thành Lăng Tiêu gây chuyện thị phi? À phải rồi! Ta ở trong toà thạch thất nhỏ bé này, chắc tiếng tâm cũng đồn đại khắp thiên hạ. Họ đều cho là Bạch lão gia tử đã rửa tay vào chậu vàng, không thèm nói đến võ công nữa, nên mới lần mò đến đây. Ha ha! Các ngươi coi đó. Sư phụ ngươi là một cây lớn nếu không che chở cho là các ngươi không chống nổi ngay.

Sử bà bà tức giận nói:

- Lão ở đâu mà khoe tài khoa giỏi. Còn các ngươi hãy theo ta ra xem họ làm gì?

Mụ dứt lời rảo bước đi trước. Bạch Tự Tại la lên:

- Để thằng nhỏ đó lại cho ta giáo huấn gã.

Thạch Phá Thiên liền dừng bước quay đầu lại. A Tú đã chạy đến bên cửa. Nàng rất quan tâm đến sự yên nguy của Thạch Phá Thiên. Thấy chàng quay về, nàng nghĩ ngay đến gia gia mình dở điên dở khùng. Giả tỷ lão cùng Thạch Phá Thiên tỷ thí nội lực thật sự biết đâu lão chẳng hạ giết chàng?

Nàng thấy mình công lực kém cỏi nên Thạch Phá Thiên gặp lúc nguy cấp, thì không có cách nào ra tay cứu được. Nàng vội lớn tiếng gọi:

- Sử thúc thúc! Gia gia thực sự đòi tỷ thí với y đó!

Sử bà bà quay lại hăm dọa Bạch Tự Tại:

- Nếu lão mà đánh chết đồ đệ ta thì chúng ta sẽ lên núi Bích Loa hết, không trở về nữa.

Bạch Tự Tại cả giận quát lên:

- Mụ… mụ nói gì vậy?

Sử bà bà không lý gì đến lão nữa, băng băng chạy ra khỏi nhà thạch lao rồi xoay tay đóng cửa lại. Trong nhà lao lại tối mò. A Tú cúi xuống lượm chiếc chìa khóa dưới chân Bạch Tự Tại lên, mở xiềng chân cho lão rồi nói:

- Gia gia! Gia gia truyền dạy cho y mấy chiêu võ công đi! Y chưa luyện được mấy tý, bản lãnh tầm thường lắm.

Bạch Tự Tại khoan khoái trong lòng, cười đáp:

- Được rồi! Ta chỉ dạy gã mấy chiêu là suốt đời hưởng không hết.

Thạch Phá Thiên nghe A Tú nói rất lấy làm vừa lòng. Chàng thấy Bạch Tự Tại tự xưng những gì võ công đệ nhất từ cổ chí kim thì tự liệu mình không địch nổi lão. Ta đã khéo léo đổi chữ tỷ thí ra chữ truyền dạy. Đó là một điều chàng chỉ mong có vậy thôi. Chàng liền nói:

- Đa tạ lão gia có lòng chỉ giáo.

A Tú chạy đến bên cửa đẩy cửa đá ra. Trong nhà thạch lao lại sáng lên. Thạch Phá Thiên thấy Bạch Tự Tại đứng thẳng người còn cao hơn chàng một cái đầu. Lão thần oai lẫm liệt coi chẳng khác một vị thiên thần, nên đối với lão thêm phần kinh sợ. Bất giác chàng lùi lại hai bước.

Bạch Tự Tại cười nói:

- Đừng sợ gì! Đừng sợ gì! Gia gia không đả thương ngươi đâu. Ngươi hãy coi đây, ta chỉ ra tay một cái là nắm được sau gáy ngươi rồi, ta vật ngươi ngã lăn…

Lão vừa dứt lời đã đưa tay phải ra quả nhiên nắm được gáy Thạch Phá Thiên. Thủ pháp lão vừa mau lẹ vừa kỳ tuyệt. Thạch Phá Thiên thoát thế nào được? Chàng thấy luồng lực đạo ở tay Bạch Tự Tại ghê gớm vô cùng! Chàng vừa bị đối phương túm được người chàng dường như muốn đưa

bổng lên không. Chàng vội đề khí đứng vững lại. Đồng thời chàng đưa tay phải gạt tay Bạch Tự Tại.

Bạch Tự Tại hạ thủ rõ ràng đã nắm được huyệt đạo sau gáy Thạch Phá Thiên. Ngờ đâu lão vừa vận lực nhắc lên thì người Thạch Phá Thiên vừa khỏi mặt đất đã rớt xuống liền, không nhắc bổng lên được. Đồng thời cánh tay mặt lão bị chàng gạt trúng. Lão bị tê nhức đành buông tay ra. Lão la lên một tiếng "Ái chà", bụng bảo dạ:

- Thằng nhỏ này nội lực quả nhiên ghê gớm.

Lão lại vươn tay trái ra nắm lấy trước ngực Thạch Phá Thiên rồi thuận đà đẩy mạnh một cái, song người vẫn không nhúc nhích…

Lần thứ hai này Thạch Phá Thiên đã đề phòng, để ý né tránh mà vẫn bị lão nắm trúng thì trong lòng khâm phục vô cùng.

Chàng cất tiếng ca ngợi:

- Bản lãnh lão gia tử quả nhiên phi thường! Ngay hai chiêu này đã lợi hại hơn Đinh tứ gia nhiều rồi.

Bạch Tự Tại đang ngầm ngầm hổ thẹn, lão nghe chàng khen mình lợi hại hơn Đinh Bất Tứ nhiều, lão lại cao hứng nói:

- Đinh Bất Tứ đâu phải là hạng đối thủ của ta được?

Chân trái lão tiện đà móc một cái. Thạch Phá Thiên lảo đảo người đi một chút nhưng không bị lão hất ngã. Bạch Tự Tại đã ra cả thảy ba chiêu. Trước kia những chiêu này lão đã làm té không biết bao nhiêu anh hùng hảo hán. Ngờ đâu bữa nay những chiêu này tuy đều trúng cả, nhưng vấp phải nội lực Thạch Phá Thiên thâm hậu vô cùng thành ra không thu lượm được kết quả như ý muốn.

Mấy bữa trước lão cùng ba anh em họ Đinh hội diện có nghe Đinh Bất Tứ bảo Sử bà bà đã đến núi Bích Loa ở với hắn mấy ngày, thì lão vừa ghen vừa căm hận đến nỗi thần trí thất thường.

Bữa nay lão thấy ái thê trở về và câu chuyện mụ lên núi Bích Loa hoàn toàn thất thiệt thì trong lòng sung sướng vô cùng! Bịnh điên khùng của lão đã thuyên giảm đến quá nửa.

Nhưng ý niệm về võ công mình đệ nhất thiên hạ, lão vẫn tin là sự thực. Vừa rồi lão ra ba chiêu liên hoàn mà không hất ngã được chàng. Thạch Phá Thiên nhỏ tuổi thì lửa giận bốc lên ùn ùn. Đầu óc lại đâm ra hồ đồ. Lão liền phóng chưởng nha81m đánh vào trước ngực Thạch Phá Thiên và lão vận

đến mười thành công lực.

Thạch Phá Thiên thấy phát chưởng của đối phương phóng ra cực kỳ hung mãnh, chàng liền đưa tay trái lên gạt. Bạch Tự Tại lại vung quyền bên trái đánh tới.

Thạch Phá Thiên né người đi toan tránh nhưng thoi quyền của Bạch Tự Tại thần diệu vô cùng, chàng không tránh được.

"Bịch" một tiếng! Thoi quyền đã đánh trúng vào vai bên hữu của chàng. A Tú thấy vậy rú lên một tiếng kinh khủng.

Thạch Phá Thiên liền an ủi nàng:

- Tú muội đừng lo, ta không đau đâu.

Bạch Tự Tại tức giận nói:

- Thằng lỏi con giỏi thiệt! Ngươi đã không đau thì nếm thêm một quyền nữa của ta.

Thoi quyền này bị Thạch Phá Thiên gạt ra. A Tú thấy hai người càng đấu càng ác liệt.

Bạch Tự Tại phóng quyền cước ra, Thạch Phá Thiên mười phần chỉ gạt được bảy tám, còn đều đánh trúng người chàng.

Ban đâu A Tú lo lắng vô cùng, lớn tiếng la:

- Gia gia nhẹ đòn cho.

Sau nàng thấy Thạch Phá Thiên nét mặt vẫn bình thường không lộ vẻ gì đau đớn, nên nàng cũng yên tâm được vài phần.

Bối Hải Thạch tiết lộ âm mưu

Bạch Tự Tại đánh xuống người Thạch Phá Thiên đến hơn hai chục đòn vừa quyền vừa chưởng. Lúc đầu lão còn nhớ tới lời bà vợ hăm dọa bỏ lên núi Bích Loa, chỉ vận dụng có ba, bốn thành công lực, vì sợ đả thương chàng.

Nhưng bất luận là quyền hay chưởng đánh trúng người, Thạch Phá Thiên chỉ rùng mình một cái chứ chẳng hề chi.

Bạch Tự Tại vừa kinh ngạc vừa tức giận, lão ra đòn mỗi lúc một nặng hơn. Nhưng lạ thay, dù lão tăng gia công lực đến đâu, thủy chung vẫn không sao đánh ngã được Thạch Phá Thiên.

Bạch Tự Tại gầm thét om sòm, lão vận hết sức bình sanh để ra chiêu.

Chỉ trong khoảng khắc, trong thạch lao chưởng phong, quyền phong xô đẩy ầm ầm. Những xiềng xích trên cột đá rung lên loang loảng không ngớt.

A Tú cảm thấy hô hấp khó khăn, cơ hồ nghẹt thở. Tuy nàng đã tựa lưng vào cánh cửa mà vẫn khó chịu vô cùng. nàng đành mở cửa nhà lao, chạy ra ngoài. Nàng đứng ngoài dòm vào thấy gia gia liên tiếp giáng quyền hết thoi này đến thoi khác trúng vào mình Thạch Phá Thiên. Nàng tối tăm mặt mũi, không nỡ nhìn cảnh đau lòng này nữa, liền xoay tay đóng cửa lại.

A Tú trong lòng xao xuyến, chắp hai tay trước ngực, khấn thầm:

- Xin đức thượng đế phù hộ cho hai người tỷ đấu đừng ai bị thương để xảy chuyện lôi thôi. Hay hơn hết là hai bên bất phân thắng bại rồi ngừng tay.

Nàng tựa lưng vào cửa đá mà vẫn rung chuyển không ngớt. Những xiềng xích sắt va chạm vào nhau bật lên thành tiếng mỗi lúc một vang dội. Nàng sợ quá cơ hồ ngất đi. Nàng tưởng chừng dưới chận mặt đất cũng bị lung lay.

Không biết thời gian đã bao lâu. Đột nhiên cửa đá không rung chuyển nữa. Xiềng xích sắt cũng hết bật tiếng loảng xoảng. A Tú đứng ngoài dán tai vào cửa lắng nghe động tĩnh thì trong nhà thạch lao yên lặng như tờ, không còn một chút tiếng động nào cả. Giả sử nàng nghe tiếng đánh nhau dữ dội tới trời long đất lở cũng không khủng khiếp bằng sự yên lặng này. Nàng tự hỏi:

- Gia gia thắng hay Thạch lang thắng? Nếu gia gia thắng thì nhất định người đã đắc ý luôn miệng cười ha hả. Trường hợp mà Thạch lang thắng

thì tất chàng đã đẩy cửa ra kêu mình rồi. Làm sao không thấy một thanh âm nào cả? Chẳng lẽ có người bị thương rồi chăng? Hay là cả hai người cùng kiệt lực mà chết hết?

A Tú nghĩ tới đây sợ quá, người nàng run lên bần bật. Nàng đưa tay từ từ đẩy cửa đá ra, song hai mắt vẫn nhắm chặt không dám nhìn tình hình trong nhà thạch lao. Nàng chỉ sợ mở mắt ra ngó thấy chết nằm lăn dưới đất. Sau một lúc khác lâu nàng khẽ hé mắt ngó vào thì thấy Bạch Tự Tại và Thạch Phá Thiên, cả hai người đều ngồi bệt dưới đất. Bạch Tự Tại hai mắt nhắm nghiền, còn Thạch Phá Thiên thì trên môi thoáng lộ nụ cười nhìn nàng.

A Tú thở phào một cái nhẹ nhõm. Nàng giương mắt lên nhìn thấy rõ Thạch Phá Thiên đưa bàn tay phải ra đặt lên lưng Bạch Tự Tại. Nguyên chàng đang vận khí để trị thương cho lão.

A Tú kinh hãi cất tiếng gọi:

- Gia gia! Gia gia bị thương rồi ư?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Lão gia bị nghẹt thở một chút, chỉ một lúc là khỏi ngay.

Đột nhiên Bạch Tự Tại đứng phắt dậy lớn tiếng quát:

- Cái gì mà nghẹt thở? Ta chẳng thở được là gì đây?

Lão vung chưởng lên toan đánh xuống đỉnh đầu Thạch Phá Thiên. Song lão chợt nhớ tới hai bàn tay đã bị sưng lên đau đớn vô cùng. Lão liền giơ lên coi thì thấy hai bàn tay đã sưng thật to thành tròn ửng như quả cầu, chỗ đỏ thẫm chỗ tím bầm, phát chưởng này mà đánh xuống người Thạch Phá Thiên thì e rằng chính bàn tay lão phải vỡ nát trước.

Lão ngẩn người ra một chút rồi hiểu ngay. Nguyên nội lực của Thạch Phá Thiên cường mạnh trên đời hiếm có. Lão đánh mấy chục chiêu quyền, chưởng đều bị nội lực chàng hất ngược lại. Quyền chưởng đánh vào chàng mà chẳng khác chi đập vào tường đá. Đối phương chưa bị thương thì bàn tay lão đã không chịu nổi, rồi cảm thấy ngấm ngầm đau buốt tựa hồ muôn ngàn mũi kim đâm vào. Sau lão đá luôn mấy cước thì chân cũng bị sức mạnh hất ngược lại.

Bạch Tự Tại đứng thộn người ra một lúc rồi nói:

- Hỏng rồi! Hỏng rồi!

Lập tức bao nhiêu ý niệm đều nguội lạnh như tro tàn. Lão nghĩ lại những

câu mình nói võ công đệ nhất từ cổ chí kim gì toàn là lời khoác lác bịp đời.

Lão lượm xiềng chân lên mắc vào chân tay mình. Lách cách mấy tiếng! Lão tự khóa lại rồi. Đoạn lão cầm chùm chìa khóa ném mạnh vào tường đá. Tiếng chát chúa vang lên, tia lửa bắn ra tung tóe. Mấy chiếc chìa khóa cong vẹo hết không còn mở khóa được nữa.

A Tú hốt hoảng la lên:

- Gia gia! Gia gia làm sao vậy?

Bạch Tự Tại xoay mình lại quay mặt vào vách đá nói:

- Bạch Tự Tại này tội nghiệt thâm trọng. Bây giờ ta ở lại đây quay mặt vào tường để sám hối. Các ngươi ra cả đi! Tú nhi hãy lên núi Bích Loa mà ở quách, vĩnh viễn đứng trở về thành Lăng Tiêu nữa.

A Tú cùng Thạch Phá Thiên ngơ ngác nhìn nhau, không biết làm thế nào.

Hồi lâu A Tú mới trách oán chàng:

- Vụ này chỉ tại Thạch ca sính cường hiếu thắng mà ra.

Thạch Phá Thiên kinh ngạc đáp:

- Ta… ta có làm gì đâu? Ta không đánh một quyền nào trúng gia gia Tú muội cả.

A Tú nguýt chàng nói:

- Ngươi chỉ là gia gia tiểu muội thôi ư? Thiên ca kêu người bằng gia gia là nhục lắm hay sao?

Thạch Phá Thiên ngấm ngầm sung sướng trong lòng, chàng khẽ kêu:

- Gia gia!

Bạch Tự Tại xua tay nói:

- Đi đi! Đi mau đi! Ngươi mạnh hơn ta. Ta là con cháu ngươi, ngươi mới là gia gia ta!

A Tú lè lưỡi ra nói:

- Gia gia lại nổi nóng nữa rồi! Tôn nữ phải đi nói với Sử bà bà mới được.

Hai người ra ngoài thạch lao đi về phía nhà đại sảnh.

Thạch Phá Thiên hỏi:

- A Tú! Người nào thấy ta cũng bảo ta là Thạch Trung Ngọc. Cả Thạch trang chủ lẫn Thạch phu nhân cũng không phân biệt được, mà sao Tú muội lại không nhận lầm?

A Tú đỏ mặt lên một chút, rồi sắc mặt lại lợt lạt. Nàng dừng bước lại.

Lúc này hai người đang ở trên một lối đi nhỏ trong vườn hoa. Người A Tú hơi lảo đảo. Nàng phải vịn vào một gốc cây bạch mai mới đứng vững. Sắc mặt nàng vừa non nớt vừa trắng bạch cũng giống như cánh hoa mai, nàng định thần lại đáp:

- Gã Thạch Trung Ngọc kia toan bài vũ nhục tiểu muội. Tiểu muội căm tức quá phải gieo mình xuống vực thẳm tự tận. Đại ca! Đại ca có chịu giết gã để tiểu muội được hả nổi căm tức này không?

Thạch Phá Thiên ngần ngừ đáp:

- Gã là đứa con yêu độc nhất của ông bà Thạch trang chủ. Thạch trang chủ cùng Thạch phu nhân đối với ta thiệt hết lòng tử tế. Tú muội! Ta không thể giết con trai hai vị đó được.

A Tú cúi đầu giấu cho đôi giòng lệ chảy xuống má. Nàng nghẹn ngào nói:

- Tiểu muội mới yêu cầu Thiên ca một việc đầu tiên mà Thiên ca đã chối từ. Sau này nhất định Thiên ca rẻ rúng tiểu muội cũng như gia gia đối với Sử bà bà. Tiểu muội đi mách Sử bà bà và má má đây!

Nàng nói xong, điểm chân phải xuống vọt người chạy đi. Thạch Phá Thiên gọi:

- A Tú! A Tú! Tú muội hãy nghe ta nói đã!

A Tú bưng mặt đáp:

- Đại ca không giết gã thì vĩnh viễn tiểu muội không nhìn mặt đại ca nữa!

Miệng nói chân vẫn bước đều, chớp mắt đã đến trước nhà đại sảnh.

Thạch Phá Thiên sóng vai nàng đi vào thì thấy trong nhà đại sảnh kiếm quang lấp loáng. Bốn người đang đánh nhau kịch liệt.

Bạch Vạn Kiếm, Thành Tự Học và Tề Tự Miễn ba người cùng vung kiếm vây đánh một lão già râu ngắn mặc áo thanh bào.

Thạch Phá Thiên cất tiếng gọi:

- Tạ lão bá! Lão bá mạnh giỏi ạ! Bấy lâu cách biệt bữa nay mới lại được gặp mặt.

Nguyên lão già đó chính là Tạ Yên Khách ở Ma Thiên Lãnh.

Tạ Yên Khách bị ba tay đại cao thủ phái Tuyết Sơn vây đánh mà vẫn ung dung như thường. Lão múa hai tay không để đối phó với ba thanh trường kiếm. Chẳng những lão không tỏ vẻ nhọc mệt chút nào, lại còn chiếm được thượng phong.

Bất thình lình Tạ Yên Khách nghe tiếng người la gọi liền đưa mắt nhìn ra. Bất giác lão giật mình kinh hãi la hoảng:

- Sao lại thêm gã này nữa?

Những tay cao thủ đang lúc tranh phong đâu có thể sao lãng tâm thần được.

Giữa lúc Tạ Yên Khách giật mình kinh hãi, Bạch, Thành, Tề liền nhân lúc đối phương hốt hoảng trong nháy mắt phóng kiếm đâm vào bụng lão.

Ba người cùng học một thầy, cùng ra chiêu "Minh Đà Tuấn Túc". Thế kiếm vừa mau lẹ vừa hiểm độc.

Thạch Phá Thiên thấy mũi kiếm đụng đến áo thanh bào của Tạ Yên Khách hốt hoảng kêu lên:

- Phải cẩn thận đó!

Đồng thời chàng nhảy vọt vào nắm sau lưng Bạch Vạn Kiếm nhấc bổng người hắn lên.

Tiếp theo hai tiếng "rắc rắc".

Tạ Yên Khách trong lúc nguy cấp thi triển tuyệt kỹ Bích Châm thanh chưởng. Tay phải lão hất gãy thanh trường kiếm của Tề Tự Miễn, tay trái hất gãy thanh trường kiếm của Thành Tự Học.

Hai phát chưởng này tuy lão phát ra mau lẹ phi thường mà cũng bị hai thanh kiếm đâm rách toạc áo thanh bào hai vệt dài. Tiếp theo lão xoay song chưởng nhã nội lực ra.

Thành, Tề hai người bị bắn văng đi lưng giáng vào vách đá đánh huỵch một tiếng. Rường cột rung lên. Đất cát đổ xuống như mưa rào.

Bỗng nghe đánh bốp một tiếng! Thì ra Bạch Vạn Kiếm đã tát Thạch Phá Thiên một cái.

Tạ Yên Khách đưa mắt nhìn Thạch Phá Thiên rồi lại ngó gã thiếu niên Thạch Trung Ngọc ở trong góc nhà. Trong lòng lão rất đỗi kinh nghi cất tiếng hỏi:

- Hai ngươi sao lại giống hệt nhau?

Thạch Phá Thiên buông Bạch Vạn Kiếm xuống nét mặt hớn hở vui mừng. Chàng lên tiếng:

- Phải chăng lão bá đến đây để cứu cháu? Cháu vẫn bình yên. Các vị ấy không giết cháu đâu. Cháu đa tạ lão bá.

Rồi chàng quay lại bên này nói tiếp:

- Đinh Đinh Đang Đang! Thạch đại ca! Cả hai vị cũng đến đây ư? Thạch trang chủ! Thạch phu nhân! Tạ ơn trời đấy! Bọn họ không gia hại đến hai vị. Sư phụ! Gia gia lại tự đeo xiềng tay xích chân vào rồi, không chịu ra ngoài nữa. Gia gia biểu sư phụ lên núi Bích Loa đi!

Trong giây lát chàng lên tiếng nói với Tạ Yên Khách, Đinh Đang, Thạch Trung Ngọc, vợ chồng Thạch Thanh và Sử bà bà mỗi người mấy câu trên đây.

Chàng nói bằng một giọng rất cao hứng, rất dõng dạc. Ai nghe thấy đều giật mình kinh hãi.

Tạ Yên Khách ngày trước ở trên đỉnh Ma Thiên Lãnh một mình rèn luyện Bích Châm thanh chưởng. Nhân lúc lão hứng chí muốn thử xem bản lãnh mình đã đến đâu, liền phát huy toàn bộ nội lực để ra chiêu.

Đúng lúc ấy Trước Thủ Thành Xuân Bối Hải Thạch thống lãnh tám tay cao thủ bang Trường Lạc đến Ma Thiên Lãnh nói là để đón Bang chủ họ về. Họ dựng đứng lên Bang chủ ở trên núi.

Tạ Yên Khách vừa ra một chiêu đã bắt được Mễ Hoành Dã. Nhưng sau lão cùng Bối Hải Thạch động thủ thì một là họ Bối bản lãnh hơn người, hai là lúc ấy nội lực lão đã bị hao tán hết. Lão thu tàn lực ra chiêu "Văn Thừa Võ Úy" để chống với chưởng lực của Bối Hải Thạch, lão biết ngay nếu còn đánh lâu tất bị thất bại.

Thế rồi Ma Thiên cư sĩ Tạ Yên Khách nhân lúc chưa lộ vẻ thất bại đã lập tức bỏ đi.

Tạ Yên Khách khét tiếng giang hồ là nhân vật bản lãnh kinh người từng ban phát Huyền Thiết lệnh khiến ai nấy đều muốn tranh đoạt thì đâu phải hạng tầm thường? Lão đánh ra một chưởng rồi rút lui ngay. Tuy lão chưa bị thất

bại rõ ràng nhưng để người xông thẳng vào nơi căn cứ bức bách phải xuống núi là một sỉ nhục vô cùng trong đời lão.

Tạ Yên Khách kiểm điểm lại lần ấy sở dĩ lão chịu để người áp bức là do sự luyện công hết sức mà ra. Giả tỷ gặp lúc nội lực sung túc và lấy một chọi một với Bối Hải Thạch thì ít ra trong mười phần lão chắc đến bảy tám là mình thắng cuộc. Nếu không báo được mối thù này thì đâu phải là bậc trượng phu?

Tạ Yên Khách liền quyết định cơ mưu trước rồi mới hành động sau. Lão tìm vào một nơi hẻo lánh luyện thêm mấy tháng cho môn Bích Châm thanh chưởng đến xuất thần nhập hóa, không còn sợ ai nữa mới tìm đến Tổng đà bang Trường Lạc ở Dương Châu.

Tới đó, lão đã phóng chưởng đánh chết sáu tên Hương chủ khiến cho bang Trường Lạc lập tức phải chấn động.

Khi ấy, Thạch Phá Thiên đã bị Đinh Đang lừa gạt đánh tráo lấy Thạch Trung Ngọc đưa đi rồi.

Sau khi Thạch Phá Thiên theo mọi người phái Tuyết Sơn về thành Lăng Tiêu chịu tội, Thạch Trung Ngọc toan cùng Đinh Đang xa chạy cao bay. Không ngờ bang Trường Lạc chỗ nào cũng bố trí đông người dò xét. Chưa tới nửa ngày đã gặp Thạch Trung Ngọc và đưa gã về bản bang.

Thạch Trung Ngọc không sao được đành tạm thời mạo xưng là Thạch Phá Thiên rồi sẽ tính kế sau. Gã là tay cực kỳ lanh lợi. Trong bang Trường Lạc từ trên xuống dưới gã đều nhẫn mặt, tính nết ai thế nào gã cũng hiểu cả. Gã muốn giả trang làm Thạch Phá Thiên mà không để mọi người nghi ngờ so với việc Thạch Phá Thiên giả mạo gã còn dễ hơn nhiều. Nhưng gã có tật giật mình không dám làm oai làm phúc như khi làm Bang chủ hồi trước.

Hàng ngày gã chỉ ru rú trong phòng, không ra ngoài mấy khi. Ai hỏi đến đại sự trong bang thì gã chỉ ậm ừ không có quyết định chi hết. Mọi người trong bang Trường Lạc cũng chỉ mong đến kỳ hạn là gã đi đảo Long Mộc phó ước. Gã không hỏi han đến mọi việc, họ càng yên thân.

Hôm ấy Tạ Yên Khách đến Tổng đà bang Trường Lạc, phóng chưởng đánh chết sáu tên Hương chủ. Sáu tên này ngày trước đã theo Bối Hải Thạch lên Ma Thiên Lãnh nên lão đều nhớ mặt.

Mễ Hoành Dã ngày trước đã bị lão bắt, bây giờ lão cũng nương tay và bảo hắn đi kêu Bối Hải Thạch ra.

Ngoài Mễ Hoành Dã còn một tên Hương chủ nữa vâng mệnh ra ngoài làm việc chưa về Tổng đà, nên mới thoát khỏi kiếp nạn.

Ngày trước Bối Hải Thạch đến Ma Thiên Lãnh đón được Thạch Phá Thiên về. Lão mới phóng ra một chưởng đã bức bách Tạ Yên Khách phải bỏ đi. Tuy lão biết việc này còn rắc rối, vẫn ngấm ngầm lo lắng. Lão thấy chưởng pháp của Tạ Yên Khách tuy tinh thâm mà nội lực lại bình thường, nên lão cũng muốn nổi danh trong võ lâm ngang hàng với Tạ Yên Khách rồi lão chẳng thèm để ý đến vụ kia nữa.

Sau Bối Hải Thạch phát giác: Thạch Phá Thiên không phải là Thạch Trung Ngọc, biết mình đã vô duyên vô cớ đắc tội với một tay cao thủ võ lâm, thì trong lòng ngấm ngầm hối hận. Nhưng việc tiếp thẻ đồng đi dự yến Lạp Bát Cúc là việc cấp bách vô cùng. Trong bang chẳng thể không có Bang chủ để đương đầu hứng lấy vụ này. Lão liền nhân lúc Thạch Phá Thiên bị hai luồng nội lực âm dương xung đột làm cho bất tỉnh. Dùng tay làm dấu vào mình Thạch Phá Thiên.

Nguyên Thạch Trung Ngọc ngày trước được Bối Hải Thạch cùng mọi người đưa lên làm Bang chủ rồi sau mấy bữa gã lại bỏ trốn đi. Bối Hải Thạch bắt được gã về, liền lột quần áo ra giam lại khiến gã không trốn được nữa. Nhưng về sau Thạch Trung Ngọc lại trốn thoát. Trên người gã có những dấu vết hoặc thương tích gì đều bị Bối Hải Thạch nhìn rõ hết.

Bối Hải Thạch tuy không phải là y sinh chính thức nhưng lão bị bệnh lâu ngày thành ra biết thuốc. Lão rất cao minh về y thuật. Bao nhiêu dấu vết trong mình Thạch Trung Ngọc lão đều nhớ rất rõ. Những dấu vết trên vai trên đùi và mông đít Thạch Phá Thiên được chế tạo giống hệt như Thạch Trung Ngọc không sai một ly.

Thậm chí tình nhân gã là Đinh Đang, kẻ thù là Bạch Vạn Kiếm và cả song thân gã là vợ chồng Thạch Thanh cũng bị lừa gạt.

Bối Hải Thạch nghĩ rằng Thạch Trung Ngọc đã trốn thoát đi lần thứ hai mà gã lại là một tay giảo quyệt lanh lợi tất không xuất hiện trước ngày Lạp Bát, nên lão phải làm liều. Chẳng những lão gạt người ngoài, mà chính Thạch Phá Thiên về sau cũng tin là thật không nghi ngờ gì nữa.

Ta nên biết rằng Thạch Phá Thiên và Thạch Trung Ngọc tuy tướng mạo giống hệt nhau nhưng không thể giống hết mọi chỗ được. Có điều sau khi đã coi đúng mấy vết tích thì người nào cũng yên trí quá rồi, dù có chỗ nào không giống nhau cũng bỏ qua không kể đến.

Thạch Phá Thiên vốn không hiểu nhân tình thế thái nên những việc kỳ dị chàng không sao hiểu được mà chỉ tin vào lời nói của người ngoài. Chàng cũng cho là sau khi bị bệnh nặng một thời gian nên quên sạch những việc trước.

Dè đâu hai sứ giả Thiện, Ác đảo Long Mộc thực có tài cao hơn người tìm ra

được Thạch Trung Ngọc, thành ra bao nhiêu mánh khóe của Bối Hải Thạch đều bị phanh phui.

Tuy Thạch Phá Thiên đã chịu tiếp nhận Bang chủ bang Trường Lạc để hứng lấy kiếp nạn cho bản bang, nhưng Bối Hải Thạch không khỏi dơ dáng dạng hình. Lão tìm chỗ kín ẩn lánh không dám thò mặt ra nhìn Thạch Phá Thiên nữa. Vì thế vụ Thạch Trung Ngọc giả làm Thạch Phá Thiên rất khó lừa bịp Bối Hải Thạch mới không bị bại lộ.

Bối Hải Thạch nghe tin Tạ Yên Khách đã đánh chết sáu tên Hương chủ thì lượng sức mình không tài nào thắng được. Một mặt lão ra nhà đại sảnh để chu toàn mọi việc, một mặt lão sai người mời cho bằng được Thạch bang chủ ra đối phó.

Thạch Trung Ngọc từ chối hai ba lần. Những người vào mời toàn là Hương chủ Đà chủ đứng chật ních cả trong phòng. Một người đưa tin đến nơi:

- Bối tiên sinh cùng lão họ Tạ đang kịch đấu ở ngoài sảnh đường, xin mời Bang chủ ra lược trận ngay!

Có người nói:

- Bối tiên sinh bị Tạ Yên Khách đánh trúng một chưởng vào bả vai. Tay trái tiên sinh sử dụng không linh hoạt được nữa.

Người lại bảo:

- Bối tiên sinh chém đứt được nửa tay áo Tạ Yên Khách. Tạ Yên Khách thừa cơ đánh một chưởng vào trước ngực Bối tiên sinh.

Người khác lại bảo:

- Bối tiên sinh ho sù sụ miệng ứa máu tươi. Bang chủ mà không ra thì Bối tiên sinh khó lòng thoát chết.

Có người lại nói khích:

- Lão họ Tạ lớn tiếng khoác lác. Lão bảo hai bàn tay bằng thịt của lão có thể đánh bay cả bang Trường Lạc đi. Bang chủ mà không ra thì lão phóng hỏa đốt Tổng đà của chúng ta!

Thạch Trung Ngọc không sao được, đành mặt dạn mày dày bước ra nhà đại sảnh. Gã định bụng năn nỉ bồi tội với Tạ Yên Khách. Ngờ đâu, Tạ Yên Khách vừa trông thấy gã liền giật mình kinh hãi la gọi:

- Cẩu Tạp Chủng! Té ra là ngươi!

Lúc này Bối Hải Thạch nằm co ro dưới đất, hơi thở chỉ còn thoi thóp. Vạt áo đầm đìa máu tươi.

Thạch Trung Ngọc tự biết bản lãnh mình kém Bối Hải Thạch xa. Bối Hải Thạch còn thế mà mình có đấu với lão thì một là thất bại hai là việc mạo xưng Thạch Phá Thiên cũng bị bại lộ. Hơn nữa người phái Tuyết Sơn mà biết rõ chân tướng thì có thể mất mạng trong khoảng khắc.

Gã nghe Tạ Yên Khách la gọi như vậy, đành nhẫn nại hàm hồ đáp:

- Té ra là Tạ tiên sinh!

Gã có biết đâu Cẩu Tạp Chủng là tên Thạch Phá Thiên. Tạ Yên Khách vừa thấy mặt liền nhận lầm gã là Thạch Phá Thiên.

Tạ Yên Khách cười lạt nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Té ra thằng lỏi con đã làm Bang chủ bang Trường Lạc!

Câu chuyện ngày trước khiến lòng lão không khỏi xao xuyến. Ngày đêm lúc nào lão cũng nghĩ đến tấm Huyền Thiết lệnh mà lão đã lấy lại được ở gã ăn xin Cẩu Tạp Chúng. Trước lão đã lập lời trọng thệ là ai trao lại tấm lệnh bài kia cho lão thì bất cứ ra hiệu lịnh gì, dù gặp nguy nan đến đâu, lão cũng phải làm cho bằng được. Lão xoay chuyển ý nghĩ rất mau, rồi bụng bảo dạ:

- Hỏng bét! Hỏng bét! Thằng cha Bối Hải Thạch thiệt là tâm cơ ghê gớm! Hắn biết mình lấy lại Huyền Thiết lệnh ở trong tay gã Cẩu Tạp Chủng liền nghĩ trăm phương ngàn kế đến Ma Thiên Lãnh đón gã về đưa lên làm Bang chủ bù nhìn. Dụng ý của hắn không ngoài mục đích yêu cầu mình nghe hiệu lịnh của bang Trường Lạc. Tạ Yên Khách hỡi Tạ Yên Khách! Ngươi tự phụ là bậc thông minh quán thế. Thế mà thất cơ một chút để tự đâm đầu vào bẫy. Rồi đây, họ làm dao làm thớt, mình làm cá làm thịt, không còn ngày ngóc đầu dậy được nữa.

Ta nên biết một người đã lâm vào tình trạng hữu sự thì bất cứ gặp tình cảnh nào cũng không tự chủ được nữa. Kẻ trèo tường vượt ngục thì tưởng chừng khắp thiên hạ chỗ nào cũng có công sai nã bắt mình. Hung thủ phạm án thì nơm nớp lo sợ mọi người đều ngờ cho mình. Thanh niên nam nữ chung tình với nhau thì cho là một câu nói, một động tác của đối phương đều vì mình mà phát ra, tâm sự Tạ Yên Khách lúc này cũng vậy.

Lão càng nghĩ lại càng khiếp sợ, chắc mẫm Bối Hải Thạch đã bố trí cơ quan lợi hại từ trước. Hai mắt lão đăm đăm nhìn Thạch Trung Ngọc để chờ xem gã ra lệnh cho mình làm việc gì. Lão bụng bảo dạ:

- Giả tỷ thằng lỏi nầy ra lệnh cho mình chặt hai tay đi thì từ đây sẽ thành phế nhân sống dở chết dở biết làm thế nào bây giờ?

Thạch trang chủ hai phen ngộ nhận

Tạ Yên Khách một mình ra khỏi Tổng đà bang Trường Lạc. Lão chạy đi, rồi không bao giờ nhìn thấy mặt gã Cẩu Tạp Chủng nữa thì tự nhiên tránh khỏi vấn đề nan giải này. Nhưng nếu làm như vậy thì từ đây sắp tới danh hiệu của lão không còn ở trên chốn giang hồ nữa. Cái đó hãy còn là chuyện nhỏ, lão nghĩ tới ngày trước đã lập lời thề độc, thế mà không trọn vẹn lời thề thì so với chuyện cụt hai tay hãy còn thảm khốc hơn nhiều.

Lão nhìn Thạch Trung Ngọc không chớp mắt để chờ gã ra hiệu lệnh.

Ngờ đâu trong lòng gã cũng sợ hãi vô cùng. Gã thấy sắc mặt Tạ Yên Khách lộ vẻ quái dị, không hiểu lão muốn hạ độc thủ với gã thế nào. Hai người cứ đăm đăm nhìn nhau. Chỉ trong chốc lát mà hai người tưởng chừng như lâu đã mấy ngày.

Sau một lúc nữa, Tạ Yên Khách lớn tiếng nói:

- Được rồi, ngươi đã lấy tấm Huyền Thiết lệnh ở trong tay ta phát ra! Tạ mỗ một lời coi nặng bằng non. Ngươi muốn ta làm việc gì cho thì cứ nói ra. Tạ mỗ một đời vùng vẫy giang hồ, dù có gặp những việc khó khăn đến đâu cũng quyết chẳng chau mày.

Thạch Trung Ngọc nghe lão nói vậy thì ngẩn người ra. Nhưng việc Tạ Yên Khách ban Huyền Thiết lệnh gã đã nghe qua. Gã là người rất thông minh cơ trí, chỉ xoay chuyển ý nghĩ một chút là hiểu ngay. Gã biết Tạ Yên Khách nhận lầm mình là Thạch Phá Thiên (thực ra ba chữ "Thạch Phá Thiên" chính là tên giả của Thạch Trung Ngọc sau khi gia nhập bang Trường Lạc mới đặt ra. Còn Cẩu Tạp Chủng thì không biết họ tên là gì, người viết sách tạm đem ba chữ Thạch Phá Thiên để làm họ tên cho hắn).

Gã nghe Tạ Yên Khách nói bất luận mình đưa ra vấn đề gì nan giải đến đâu, lão cũng phải hết sức làm cho bằng được thì sung sướng chẳng khác gì bắt được của báu từ trên trời rơi xuống.

Gã nghĩ rằng võ công lão này đã cao thâm đến thế thì việc gì mà lão chẳng làm nổi. Nhưng gã tự hỏi:

- Mình biết bảo lão làm việc gì bây giờ?

Rồi gã lộ vẻ ngần ngừ không quyết định.

Tạ Yên Khách đã nhìn rõ thái độ của Thạch Trung Ngọc vừa kinh hãi, vừa

mừng thầm. Lão liền nói:

- Trên chốn giang hồ còn ai không biết người nào đã được Huyền Thiết lệnh của Tạ mỗ, Tạ mỗ quyết không đụng vào người mình đó một ngón tay, thì ngươi còn sợ gì nữa? Cẩu Tạp Chủng! Lúc ngươi ở trên Ma Thiên Lãnh giả vờ thật khéo quá! Môn Viêm Viêm công của ngươi đã luyện rồi sau ra thế nào?

Thạch Trung Ngọc không hiểu Viêm Viêm công là cái cóc gì. Gã chỉ tủm tỉm cười chứ không trả lời. Sau gã tự nhủ:

- Mối lo lớn trước mắt của mình là cái vạ còn để lại ở phái Tuyết Sơn. Gã ngốc kia đến thành Lăng Tiêu thổ lộ chân tướng rồi, bọn Bạch Tự Tại, Bạch Vạn Kiếm, Phong Vạn Lý khi nào chịu bỏ qua, nhất định họ sẽ kiếm mình để rửa hờn. Vụ này mình chẳng ăn thua gì mà bị rắc rối mãi không xong. Nếu không kết liễu thì suốt đời mình không còn đất đứng ở trên chốn giang hồ nữa. Nay được cơ hội tốt này sao mình không nhờ lão giải quyết cho xong đi? Lực lượng phái Tuyết Sơn cùng bang Trường Lạc tương đương nhau kẻ tám lạng người nửa cân. Thế mà một mình Tạ Yên Khách đã đánh cho bang Trường Lạc phải thất điên bát đảo chắc lão chỉ hai bàn tay không cũng đủ khiến cho thành Lăng Tiêu từ trên xuống dưới phải khiếp vía.

Gã nghĩ vậy liền nói:

- Tạ tiên sinh nổi tiếng là người thủ tín khiến cho ai cũng phải kính phục. Việc mà tại hạ muốn nhờ tiên sinh giúp giùm cho, nó đối với người tầm thường tất làm cho họ bở vía. Nhưng Tạ tiên sinh đã có bản lãnh thiên hạ vô song thì coi việc đó chẳng vào đâu.

Tạ Yên Khách nghe giọng lưỡi Thạch Trung Ngọc dường như không có ý bắt mình tàn hủy thân thể thì trong bụng mừng thầm. Lão hỏi ngay:

- Ngươi muốn nhờ ta việc gì?

Thạch Trung Ngọc đáp:

- Tại hạ cả gan xin Tạ tiên sinh đến thành Lăng Tiêu ở trên Tây Vực trừ diệt cho bằng hết phái Tuyết Sơn, từ trên xuống dưới đừng để sống sót một mống nào.

Tạ Yên Khách ngấm ngầm kinh hãi nghĩ bụng:

- Tuyết Sơn là một phái lớn nổi tiếng trong võ lâm. Thanh danh Oai Đức tiên sinh Bạch Tự Tại lừng lẫy gần xa. Lão ta là một đại cao thủ khó lòng ăn thua được. Huống chi lại muốn tàn diệt cả môn phái lão thì đâu phải

chuyện dễ dàng? Nhưng đối phương đã đưa vấn đề ra mà mình cũng hết băn khoăn về vụ này thì mình nên nhận lời đi.

Tạ Yên Khách là một đại ma đầu muốn sao làm vậy. Bất luận người tốt hay người xấu muốn giết là giết, lão không nghi kỵ gì cả. Lão liền gật đầu đáp:

- Được rồi! Vậy ta đi đây!

Lão nói xong trở gót đi luôn. Thạch Trung Ngọc gọi giật lại:

- Tạ tiên sinh! Hãy khoan!

Tạ Yên Khách quay lại hỏi:

- Còn gì nữa?

Lão nghĩ bụng:

- Sở dĩ Cẩu Tạp Chủng bảo mình đi tiêu diệt phái Tuyết Sơn là do chủ ý của bọn Bối Hải Thạch bang Trường Lạc. Không hiểu bang này có thâm thù gì với phái Tuyết Sơn nên mới mượn tay mình tiêu diệt đối phương, mình đi sớm được khắc nào hay khắc ấy, biết đâu bọn Bối Hải Thạch lại chẳng đưa ra ngụy kế gì nữa?

Tạ Yên Khách còn đang ngẫm nghĩ. Bỗng nghe Thạch Trung Ngọc nói:

- Tạ tiên sinh! Tại hạ muốn đi theo tiên sinh để được chính mắt mình trông thấy tiên sinh làm việc này.

Nguyên Thạch Trung Ngọc bị quần hào bang Trường Lạc đón về Tổng đà rồi, họ giám thị gã rất nghiêm mật, vì họ e rằng đầu lưỡi gã tuy nói toàn giọng hào kiệt mà lúc đến việc là tìm cách chuồn đi. Mấy bữa này gã ngấm ngầm sầu muộn, gã cùng Đinh Đang thương nghị mấy lần. Hai người đã quyết định chủ ý, dù sao mặc lòng nhất định không đi đảo Long Mộc. Nhưng ở Tổng đà chuồn đi không phải là chuyện dễ dàng, chỉ có cách nói là đi đảo Long Mộc rồi đến giữa đường tìm kế thoát thân.

Mọi người bang Trường Lạc chỉ ngấm ngầm giám thị Thạch Trung Ngọc, ngoài mặt chúng đối với gã vẫn tỏ ra kính cẩn và vâng lệnh gã, không dám hỗn hào. Còn Đinh Đang ở trong Tổng đà vẫn ra vào tự do, đi đi lại lại không ai ngăn trở.

Thạch Trung Ngọc nghe Tạ Yên Khách ưng chịu đến thành Lăng Tiêu để tru diệt phái Tuyết Sơn từ trên xuống dưới. Gã nghĩ ngay đến vụ này nhất cử lưỡng đắc, vì đây là cơ hội rất tốt để gã thoát khỏi bang Trường Lạc.

Tạ Yên Khách ngày trước lập lời trọng thệ tuy nói là khi tiếp được Huyền

Thiết lệnh chỉ làm cho người một việc mà thôi, nhưng việc Thạch Trung Ngọc yêu cầu cùng đi có liên quan đến hành động của lão, lão không tiện cự tuyệt, liền nói:

- Được lắm! Ngươi cứ việc đi với ta càng hay.

Bang chúng bang Trường Lạc rất đỗi hoang mang, đưa mắt nhìn Bối Hải Thạch để xem lão chỉ thị ra sao.

Thạch Trung Ngọc dõng dạc lên tiếng:

- Bản tòa đã nhận lời mời đến đảo Long Mộc phó ước, dù việc lớn tầy trời cũng chỉ một mình bản tòa gánh việc. Khi đó không để các anh em phải phiền lụy đâu

Bối Hải Thạch đang bị trọng thương. Lão không bao giờ ngờ tới Tạ Yên Khách lại đi nghe hiệu lệnh của Thạch bang chủ. Lão không có sức để cản trở đành cất giọng thều thào nói:

- Bang chủ bảo trọng mình vàng. Xin tha thứ cho thuộc hạ không tiễn chân được.

Thạch Trung Ngọc chắp tay từ biệt mọi người rồi theo Tạ Yên Khách ra khỏi Tổng đàn.

Tạ Yên Khách cười nói:

- Cẩu Tạp Chủng! Mấy năm trời ngươi giả vờ khéo thiệt. Tạ mỗ có mắt mà như kẻ đui mù, cứ tưởng ngươi là người Đinh Bất Tứ phái đến ám toán Tạ mỗ. Ngờ đâu ngươi lại là Bang chủ bang Trường Lạc. Ha ha!

Lúc này, Thạch Trung Ngọc đã ra hiệu lệnh rồi, Tạ Yên Khách không còn nghi kỵ gì nữa. Trừ việc động thủ giết gã là không được, còn ngoài ra lão tha hồ ăn nói ngông cuồng hay sỉ nhục gã cũng không phạm gì đến lời thề.

Giả tỷ Thạch Trung Ngọc muốn yêu cầu lão làm một việc thứ hai nào nữa thì lão có thể không lý gì đến.

Thạch Trung Ngọc không dám nhiều lời chỉ cười đáp:

- Cái đó tại hạ đắc tội đã nhiều.

Đinh Đang suốt ngày quanh quẩn ở bang Trường Lạc kề cận Thạch Trung Ngọc, bây giờ nàng cũng theo hai người cùng đi thành Lăng Tiêu.

Thạch Trung Ngọc tuy có Tạ Yên Khách là tay cao thủ đi kèm nhưng gã đến thành Lăng Tiêu rồi, vẫn khiếp oai Bạch Tự Tại. Gã liền đưa đề nghị cho

Tạ Yên Khách thi hành cuộc ám tập chứ đừng đánh ra mặt.

Tạ Yên Khách nghe gã hiến kế rất hợp ý mình. Ba người liền lén vào thành Lăng Tiêu. May ở chỗ Thạch Trung Ngọc đã cư trú nhiều năm tại đây, nên đường lối cửa ngõ gã thuộc hết.

Tạ Yên Khách động thủ giết bốn tên đệ tử đời thứ ba của phái Tuyết Sơn rồi liền đi vào cửa giữa. Lão nghe được người phái Tuyết Sơn bàn lén với nhau mà biết được thành Lăng Tiêu vừa xảy cuộc đại biến nội bộ. Lão lại biết cả vợ chồng Thạch Thanh đều bị bắt.

Thạch Trung Ngọc tuy là kẻ đơn bạc vô hạnh, nhưng còn giữ được mối tình cha con. Gã không mở miệng yêu cầu Tạ Yên Khách, lẳng lặng, dẫn lão đến chỗ giam tù nhân trong thành để Tạ Yên Khách ra tay giết mấy người, cứu Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu ra khỏi nhà giam rồi mới vào nhà đại sảnh.

Lúc ấy bọn Sử bà bà, Bạch Vạn Kiếm, Thạch Phá Thiên đang nói năng với Bạch Tự Tại.

Theo ý Tạ Yên Khách thì hễ thấy người nào là giết người ấy, giết cho kỳ hết sạch những người phái Tuyết Sơn. Nhưng Thạch Thanh, Mẫn Nhu cực lực khuyên can.

Thạch Thanh dùng lời khích lão:

- Nếu phải anh hùng, là hảo hán thì hãy cùng Chưởng môn phái Tuyết Sơn là Oai Đức tiên sinh quyết một trận sống mái. Nhưng lúc này chính chủ nhân lại không ra, mà giết bọn đệ tử hậu bối của lão sao tránh khỏi lời nghị luận trên chốn giang hồ? Người ta sẽ đồn đại Ma Thiên cư sĩ cậy lớn hiếp nhỏ, bắt nạt người mềm yếu và sợ kẻ cương ngạnh.

Tạ Yên Khách cười lạt nói:

- Đây là cuộc chu lục tận số. Giết bọn già trước, bọn trẻ sau hay trái lại cũng vậy.

Lát sau Sử bà bà cùng Bạch Vạn Kiếm đi ra. Một câu nói không vừa ý liền lập tức động thủ.

Võ công Bạch Vạn Kiếm tuy cao thâm nhưng đâu phải là địch thủ với chủ nhân Huyền Thiết lệnh được. Mới qua mấy chiêu hắn đã lâm vào tình trạng nguy hiểm. Bọn Thành Tự Học, Tề Tự Miễn thấy Tạ Yên Khách miệng nói bô bô tận diệt phái Tuyết Sơn. Họ không nghĩ đến mối hiềm khích với Bạch Vạn Kiếm nữa, liền xông ra giáp địch. Nhưng dù cho ba người chọi một cũng không thể ngăn cản được "Bích Châm thanh chưởng" của Tạ Yên

Khách cực kỳ lợi hại.

Lúc Thạch Phá Thiên tiến vào nhà đại sảnh thì Sử bà bà cùng Lương Tự Tiến muốn gia nhập chiến cuộc. Không ngờ Tạ Yên Khách gặp lúc kinh nghi, cục diện xảy ra biến diễn trọng đại.

Thạch Trung Ngọc và Đinh Đang yên trí là Thạch Phá Thiên đến thành Lăng Tiêu mà Bạch Tự Tại tính nóng như lửa, tất nhiên xử tử chàng rồi, chứ không để chàng có đủ thời giờ giải thích. Đột nhiên thấy chàng xuất hiện như rồng thiêng cọp dữ thì kinh hãi vô cùng.

Thạch Trung Ngọc sợ phái Tuyết Sơn trả thù cũ. Đồng thời Thạch Phá Thiên cũng hùa theo bọn họ mà làm khó dễ mình. Nhưng gã thấy A Tú bình yên vô sự thì cũng yên tâm được phần nào.

Đinh Đang tuy nghiêng hẳn về gã Thạch Trung Ngọc phong lưu đàng điếm và chán ghét anh chàng Thạch Phá Thiên ngớ ngẩn, không có vẻ phong tình. Nhưng ả đã ở với chàng lâu ngày, không khỏi có chút tình bè bạn. Ả thấy chàng còn sống cũng mừng thầm trong bụng.

Vợ chồng Thạch Thanh đến bây giờ mới biết anh chàng đi theo lên núi Tuyết Sơn không phải là con trai mình mà lại là gã thiếu niên Thạch Phá Thiên kia, thì trong lòng không khỏi vừa thẹn thùng lại vừa buồn cười. Lần thứ nhất nhận lầm con đã đành, dè đâu lần thứ hai lại nhận lầm nữa. Vợ chồng nhìn nhau lắc đầu, bụng bảo dạ:

- Từ đây vụ vợ chồng Huyền Tố trang chủ nhận lầm con thành ra câu chuyện mua cười của võ lâm. E rằng lúc gặp phải những người bạn cũ họ sẽ đem mình ra mà chế giễu.

Sử bà bà nghe Thạch Phá Thiên nói trượng phu mụ không chịu ra khỏi nhà lao, lại giục mụ lên ở núi Bích Loa, vội hỏi ngay:

- Lão với ngươi tỷ võ ai thắng, ai bại? Tại sao lão bảo ta lên núi Bích Loa?

Tạ Yên Khách hỏi:

- Các gã thiếu niên kia! Gã nào đúng là Cẩu Tạp Chủng?

Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu lại hỏi:

- Phá Thiên! Sao ngươi lại giả trang mắc bịnh đau cổ họng để đánh đổi cho Ngọc nhi?

Bạch Vạn Kiếm cũng lên tiếng:

- Thằng lỏi Thạch Trung Ngọc lớn mật kia! Ngươi còn dám cả gan dẫn xác

đến thành Lăng Tiêu này ư?

Đinh Đang hỏi:

- Ngươi đã không theo lời ta dặn mà tiết lộ bí mật rồi phải không?

Trong nhà đại sảnh xúm xít vào mỗi người hỏi một câu. Dù Thạch Phá Thiên có mười miệng cũng không thể trả lời cùng một lúc tất cả bấy nhiêu câu hỏi.

Bỗng thấy một thiếu phụ trung niên từ hậu đường đi ra hỏi A Tú:

- A Tú! Trong hai gã thiếu niên kia, gã nào tử tế, gã nào hư đốn!

Thiếu phụ này là vợ Bạch Vạn Kiếm, mẹ A Tú. Từ ngày A Tú nhảy xuống vực thẳm, mụ thương nhớ con gái thành ra người điên cuồng, thần trí hồ đồ.

Bọn Thành Tự Học, Tề Tự Miễn lúc âm mưu phản bạn bỏ mặc không hỏi gì đến mụ cả. Bữa nay A Tú theo tổ mẫu ngấm ngầm vào thành. Việc thứ nhất của A Tú là thăm mẫu thân. Từ mẫu vừa thấy ái nữ trở về tinh thần tỉnh táo lại được quá nữa, nhưng bây giờ mụ mới lên tiếng hỏi.

Sử bà bà lập nghiêm:

- Đừng làm huyên náo nữa! Ai cũng hỏi han loạn cả lên thì còn biết đằng nào mà nghe.

Mọi người nghe mụ nói đều dừng cả lại. Chỉ có Tạ Yên Khách là cười mũi một tiếng, nhưng cũng không nói gì nữa.

Sử bà bà bảo Thạch Phá Thiên:

- Ngươi hãy trả lời ta trước: Ngươi tỷ võ với gia gia ai thắng?

Bọn đệ tử phái Tuyết Sơn đều trố mắt ra mà nhìn Thạch Phá Thiên không khỏi nơm nớp trong lòng.

Ta nên biết bọn sư đệ, sư điệt và chúng đệ tử Bạch Tự Tại tuy cùng bất mãn lão về tội ngông cuồng hung dữ nhưng nếu lão thua anh chàng thiếu niên kia thật thì còn chi oai danh phái Tuyết Sơn, đồng thời mọi người cũng mất thể diện.

Bỗng nghe Thạch Phá Thiên đáp:

- Dĩ nhiên là gia gia thắng. Cháu tỷ võ với gia gia thế nào được? Gia gia đánh trúng cháu đến bảy tám chục thoi quyền hai ba chục đòn cước, mà

cháu không đụng vào người gia gia được cái nào.

Bọn Bạch Vạn Kiếm thở phào một cái nhẹ nhõm.

Sử bà bà nheo mắt nhìn chàng hỏi:

- Sao ngươi không bị thương chỗ nào?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Đó là gia gia có ý nhẹ đòn. Sau gia gia đánh chán rồi ngồi phệt xuống đất. Cháu thấy gia gia hơi thở không thông, bế tắc hô hấp, liền trợ lực để gia gia thông khí. Bây giờ gia gia đã trở lại như thường rồi.

Tạ Yên Khách cười rồi nói:

- À ra thế đấy!

Sử bà bà lại hỏi:

- Gia gia ngươi nói những gì?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Người biểu: "Bạch Tự Tại này tội nghiệt gì gì. Ở lại trong này, các ngươi ra lệ đi! Từ nay ta không muốn nhìn thấy ai nữa. Ngươi ra bảo Sử bà bà đến núi Bích Loa đi, vĩnh viễn đừng trở về thành Lăng Tiêu nữa."

Thạch Phá Thiên chưa từng đọc sách, nên những thành ngữ "tội nghiệt thâm trọng", "quay mặt vào tường sám hối" mà Bạch Tự Tại đã nói ra chàng chẳng hiểu nghĩa là gì cả, nên chàng không nhắc lại được đúng nguyên văn của lão. Tuy nhiên mọi người cũng đoán ra được.

Sử bà bà nói:

- Lão này coi ta là hạng người nào? Tại sao ta lại lên ở núi Bích Loa?

Ma Thiên cư sĩ đuổi lý nhận Thạch lang

Nguyên Sử bà bà họ Sử nhủ danh là Tiểu Thúy. Hồi tuổi đương xuân, dung nhan nguyệt thẹn hoa nhường. Bọn tử đệ thanh niên võ lâm vì mụ mà mê mẩn tâm thần không phải là ít. Trong bọn này thì Bạch Tự Tại và Đinh Bất Tứ là hai nhân vật được chú trọng hơn hết.

Bạch Tự Tại vốn là con người ngông cuồng tự đại, Sử Tiểu Thúy không ưa lão, nhưng song thân mụ lại vừa lòng về võ công và danh vọng của lão. Thế là mụ được gã cho Chưởng môn phái Tuyết Sơn.

Những ngày đầu sau khi thành thân, Sử Tiểu Thúy thường đấu khẩu với trượng phu, mỗi phen mụ gây lộn lại oán trách song thân mình. Mụ nói là nếu gã cho Đinh Bất Tứ thì mụ không nổi chịu khổ sở cùng cực thế này.

Trò đời đứng núi này trông núi nọ là thường. Hơn nữa Sử Tiểu Thúy cố ý chọc tức trượng phu nên nói là yêu thương Đinh Bất Tứ, khác nào mụ lửa cháy đổ thêm dầu. Dù mụ có khuynh hướng về Đinh Bất Tứ phần nào, nhưng cũng cố ý thổi phồng thêm cho to chuyện.

Bạch Tự Tại căm tức vô cùng nhưng không biết làm thế nào. May ở chỗ hai người thành hôn chưa được bao lâu liền sinh hạ Bạch Vạn Kiếm. Từ đó Sử Tiểu Thúy chăm sóc con cưng, không rời khỏi thành Lăng Tiêu nửa bước. Mấy chục năm trời mụ không gặp Đinh Bất Tứ lần nào nữa. Dù Bạch Tự Tại có dạ ghen tuông, nhưng cũng không ngờ vợ có ngoại tình được.

Dè đâu đến lúc tuổi già lại xảy chuyện Thạch Trung Ngọc toan cưỡng hiếp A Tú rồi nàng nhảy xuống vực thẳm tự tử.

Sử Tiểu Thúy bị Bạch Tự Tại đánh cho cái tát. Mụ tức giận ra khỏi thành Lăng Tiêu đi xuống vực thẳm cứu A Tú.

Mụ vẫn chưa nguôi giận, dắt cô cháu gái vào Trung Nguyên để giải lòng bực bỏ, đồng thời để trượng phu phải một phen hoang mang.

Thật là "chẳng phải oan gia tất không chạm trán".

Mụ đến phủ Võ Xương thì gặp Đinh Bất Tứ. Hai người này chia tay trong thiếu thời. Ngờ đâu lại trùng phùng vào hồi tóc bạc.

Đinh Bất Tứ say mê Sử Tiểu Thúy đến độ không chịu lấy ai nữa. Bây giờ gặp mụ, lão năn nỉ mời mụ lên chỗ ở tại núi Bích Loa để cùng nhau hàn huyên mấy bữa.

Hai người đến tuổi đã lục tuần thì còn đâu nữa là mối tình trai gái. Sở dĩ Đinh Bất Tứ mời mụ lên chơi chẳng qua là để thỏa mãn mối tâm nguyện từ hồi còn trẻ. Lão chỉ cần ý trung nhân hai chân đặt lên núi Bích Loa là lão có chết cũng cam tâm.

Sử bà bà ngỏ lời cự tuyệt, nhưng Đinh Bất Tứ cứ năn nỉ hoài. Lão theo đuổi nhất định không chịu buông tha.

Sử bà bà khí tức xông lên gây cuộc động thủ.

Hai người đánh nhau mấy lần, võ công Sử bà bà còn kém Đinh Bất Tứ, may mà lão không có ý sát hại mụ. Hễ gặp lúc đi vào chỗ sinh tử quyết liệt thì lão lại nương tay.

Sử bà bà vừa tức giận vừa nóng nảy. Mụ ở trong thuyền trên sông Trường Giang gấp rút luyện nội công đến nỗi bị tẩu hỏa nhập ma. Mụ thấy mình sắp bị Đinh Bất Tứ cưỡng bách lên núi Bích Loa thì khéo sao lại gặp Thạch Phá Thiên được giải vây.

Sau Sử bà bà lên đảo Tử Yên lại gặp hai anh em họ Đinh. Mụ không muốn gặp lão liền dắt A Tú lánh đi.

Đinh Bất Tứ tâm tình rất đỗi quật cường. Mấy chục năm lão không gặp Sử Tiểu Thúy thì chẳng sao, phen này lại được trùng phùng liền giở trò chó đen giữ mực.

Lão tính kế dù sao cũng cưỡng ép mụ đặt chân lên núi Bích Loa một lần mới nghe. Lão tự biết một mình không địch nổi phái Tuyết Sơn, phải cố nén lòng đến cầu viện hai vị huynh trưởng là Đinh Bất Nhị và Đinh Bất Tam, dù trước nay anh em lão vẫn không giữ tình hòa với nhau.

Ba người cùng nhau đến thành Lăng Tiêu chuẩn bị cưỡng đoạt Sử bà bà đem về núi Bích Loa. Lão chỉ mong được mụ đặt bàn chân lên núi này một lần rồi lập tức đưa xuống thuyền thả về Tây Vực.

Sử bà bà chưa về tới thành Lăng Tiêu, Đinh Bất Tứ đã đến phao ngôn nói là Sử bà bà lên núi Bích Loa cùng lão bàn luận về quyền kiếm và kể lể những mối tình sau khi tương hiệp.

Ban đầu Bạch Tự Tại không tin. Nhưng Đinh Bất Tứ mồm năm miệng mười kể võ công của Sử bà bà đã đến chỗ tuyệt diệu phi thường. Lão trình bày một cách rõ ràng đến công phu mà Sử bà bà đã luyện ba bốn chục năm trời, khiến cho Bạch Tự Tại không khỏi đem lòng ngờ vực.

Hai người lời qua tiếng lại rồi xảy cuộc động thủ ngay ở trong thư phòng.

Đinh Bất Tứ đánh đến chiêu thứ ba mươi hai thì trúng phải một chưởng của Bạch Tự Tại và bị trọng thương.

Hai vị huynh trưởng của lão liền hộ vệ lão rời khỏi thành Lăng Tiêu.

Vụ này chẳng có chi quan hệ, nhưng Bạch Tự Tại vừa nóng giận vừa căm tức. Bao nhiêu nỗi hờn giận trong lòng không có chỗ nào phát tiết làm cho lão phát điên. Lão tàn sát những người vô tội rồi gây nên cuộc phong ba bão táp trong thành Lăng Tiêu.

Sử bà bà về thành rồi thấy tình hình trượng phu như vậy thì trong lòng rất là hối hận.

Bây giờ mụ nghe Thạch Phá Thiên bảo trượng phu giục mình lên núi Bích Loa vĩnh viễn đừng trở vê nữa. Chàng còn nói thêm: trượng phu mụ tự biết gây nên tội lỗi thâm trọng, nên ở lại trong thạch thất quay mặt vào tường để ăn năn sám hối, mụ liền quyết định chủ ý: Hai người đã đồng tịch đồng sàng gần hết đời người. Bây giờ đến lúc tuổi già, có lý đâu lại còn chia tay. Lão ta đã ở trong thạch lao để tự trừng phạt mình thì ta cũng ở trong nhà lao bầu bạn với lão cho đến ngày chết là xong, hầu tránh khỏi cái thảm cảnh lão chết còn không nhắm mắt được.

Sử bà bà lại nghĩ thầm:

- Ta bắt tôn nữ tế phải nhường chức Chưởng môn chỉ vì ta muốn thay gã lên đảo Long Mộc phó ước để tránh cho A Tú khỏi cái họa góa bụa ngay từ thuở nhỏ, phải chịu phòng không chiếc bóng cả một đời. Vụ này khó mà lưỡng toàn được. Bây giờ biết làm thế nào? Hỡi ơi! Ta đành bỏ mặc gã. Vụ lên đảo Long Mộc rồi sẽ tính sau, bây giờ hãy vào xem lão điên khùng là việc khẩn cấp hơn.

Mụ liền chuyển mình vào thạch thất.

Bạch Vạn Kiếm lo lắng cho phụ thân cũng muốn theo vào nhưng hắn lại nghĩ đến đại địch ở trước mắt. Bản phái lâm vào tình trạng nguy vong. Vậy việc đối phó với Tạ Yên Khách là quan trọng hơn.

Tạ Yên Khách hết nhìn Thạch Trung Ngọc lại ngó Thạch Phá Thiên. Lão ngần ngừ không nhất quyết. Coi cử chỉ và cách nói năng thì Thạch Phá Thiên giống Cẩu Tạp Chủng hơn.

Rồi lão nghĩ tới võ công cao thâm của Thạch Phá Thiên vừa nhấc bổng Bạch Vạn Kiếm lên thì lại sinh lòng nghi hoặc. Lão cho là bản lãnh này không phải của chàng thiếu niên quê mùa ở Ma Thiên Lãnh với lão ngày trước. Chàng mới chia tay được mấy tháng thì khi nào võ công lại tăng tiến mau đến thế được?

Đột nhiên mặt lão xanh lè lớn tiếng quát hỏi:

- Hai thằng lỏi con này! Gã nào là Cẩu Tạp Chủng?

Tiếng quát của lão làm chấn động tâm thần mọi người, trái tim ai nấy đập loạn lên. Đất cát trên nóc nhà đổ xuống ầm ầm. Ai cũng nhìn thấy mỗi cái cất tay của lão là muốn giết người.

Thạch Trung Ngọc không biết ba chữ "Cẩu Tạp Chủng" là tên thật của Thạch Phá Thiên. Gã cho là Tạ Yên Khách đang lúc nổi lôi đình lớn tiếng thóa mạ. Gã còn tưởng mưu kế của mình đã bị lão khám phá. Bấy giờ chỉ còn cách mặt dạn mày dày chống chế được lúc nào hay lúc ấy, rồi sau sẽ tính chuyện trốn đi.

Gã nghĩ vậy liền đáp:

- Tại hạ không phải là Cẩu Tạp Chủng. Gã kia mới đúng.

Tạ Yên Khách trợn mắt lên nhìn Thạch Trung Ngọc cười the thé hỏi:

- Mi không phải là Cẩu Tạp Chủng thiệt ư?

Thạch Trung Ngọc sợ quá khắp mình nổi gai ốc, gã đáp ngay:

- Tại hạ không phải.

Tạ Yên Khách quay lại nhìn Thạch Phá Thiên nói:

- Thế thì mi là Cẩu Tạp Chủng ư?

Thạch Phá Thiên gật đầu đáp:

- Phải rồi! Tạ lão bá! Ngày trước cháu ở trên núi được lão bá dạy võ công. Đột nhiên toàn thân cháu phát hàn phát nhiệt, đau khổ không chịu nổi rồi ngất đi, sau cháu tỉnh lại thì tình trạng quái đản lúc hàn lúc nhiệt tiếp tục xảy ra.

Tạ Yên Khách không còn nghi ngờ gì nữa, lão quay lại nhìn Thạch Trung Ngọc quát:

- Mi mạo xưng gã này để giỡn chơi với ta. Hà hà! Mi thật là lớn mật.

Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu thấy mặt Tạ Yên Khách xanh lè một cái rồi hai mắt quắc lên, thì biết ngay con mình đã lừa gạt lão, khiến lão phẫn nộ đến cực điểm. Lão chỉ vung tay một cái là lập tức gã chết không kịp ngáp.

Hai người vội vàng nhảy ra đứng chắn trước mặt Thạch Trung Ngọc.

Mẫn Nhu cất giọng run run nói:

- Tạ tiên sinh! Tiên sinh là đại nhân lượng cả, xin tha thứ cho thằng nhỏ này chưa biết gì. Tại hạ xin bắt gã dập đầu chịu tội với tiên sinh.

Tạ Yên Khách cười lạt nói:

- Tạ mỗ bị thằng nhỏ chưa ráo máu đầu lừa gạt thì đâu có thể dập đầu mấy cái mà xong việc được? Tôn giá hãy lui ra!

Chưa dứt lời lão vung tay áo một cái. Hai luồng đại lực lay non dốc biển xô ra.

Thạch Thanh, Mẫn Nhu nội lực không phải hạng tầm thường mà chân đứng không vững bị hất ra hai bên xa mấy bước.

Thạch Phá Thiên thấy Mẫn Nhu kinh hãi vô cùng thì hai hàng nước mắt trào ra. Chàng vội la lên:

- Tạ tiên sinh đừng giết gã nữa.

Tạ Yên Khách đã vận nội lực vào bàn tay phải sắp đánh tới. Lúc này giả tỷ cả mấy chục người trong nhà đại sảnh đều đứng ra ngăn cản vị tất đã cứu mạng được

Thạch Trung Ngọc, nhưng Thạch Phá Thiên chỉ hô một tiếng đã khiến lão sửng sốt quay lại hỏi:

- Ngươi yêu cầu ta không giết gã ư?

Lão nghĩ rằng tha mạng cho một gã thiếu niên hèn hạ mà xong được lời thề ngày trước thì là một việc dễ nhất. Bất giác lão lộ vẻ mừng thầm.

Thạch Phá Thiên lại nói:

- Đúng rồi! Vị này là con yêu của Thạch trang chủ và Thạch phu nhân. Đinh Đinh Đang Đang cũng thương y lắm. Nhưng… nhưng y có những hành vi bất hảo, khinh khi A Tú lại lừa gạt mọi người. Lúc y là Bang chủ bang Trường Lạc đã làm nhiều chuyện tồi bại…

Tạ Yên Khách ngắt lời:

- Ngươi đã nói rồi mà, ngươi yêu cầu ta đừng giết gã chứ gì?

Tạ Yên Khách tuy là một tay kiêu hùng, ỷ mình võ công tuyệt đỉnh. Thế mà lúc này lão nói câu đó thanh âm hơi run lên, vì lão sợ Thạch Phá Thiên đổi quẻ.

Thạch Phá Thiên đáp:

- Phải rồi, cháu yêu cầu lão bá đừng giết y. Nhưng y hại người đã nhiều. Hay hơn hết là lão bá đem y theo bên mình giáo huấn điều hay lẽ phải để y biến thành hảo nhân rồi hãy ly khai y. Tạ lão bá! Cháu biết lão bá tâm địa rất tốt. Lão bá đem cháu đi mấy năm nuôi dạy lại rèn luyện võ công. Từ khi cháu không tìm thấy má má toàn nương nhờ lão bá dưỡng dục mới thành người. Thạch đại ca đây mà đi theo lão bá, nhất định được lão bá trông coi cho y biến thành người tốt.

Bốn chữ "tâm địa rất tốt" để trỏ Tạ Yên Khách, lão vừa nghe thấy rất lấy làm phẫn nộ cho là Thạch Phá Thiên có ý mỉa mai mình. Mặt lão lại xanh lè. Nhưng lão nghĩ lại không khỏi cười dở khóc dở.

Lão thấy lúc Thạch Phá Thiên nói câu này đã tỏ ra một tấm lòng thành thật. Lão liền hồi tưởng lại mấy năm ở cùng với chàng trên Ma Thiên Lãnh. Lúc nào lão cũng cơ mưu hại chàng mà chàng vẫn chất phác thủy chung ngây thơ thành thực. Lão chắc rằng, sau khi chàng lạc mất mẫu thân đem lòng quyến luyến mình, nên việc gì cũng chỉ trông vào khía cạnh tốt đẹp. Lão đã truyền thụ "Viêm Viêm công" là cố ý làm cho chàng mất mạng mà chàng lại cảm ơn lão một cách rất sâu xa. Bây giờ thấy chàng yêu cầu cai quản Thạch Trung Ngọc, lão liền bụng bảo dạ:

- Tạ mỗ đi đâu cũng chỉ một mình mới là một trang kỳ nam tử, không đàn đúm với ai. Khi nào chịu để thằng lỏi đê hèn ấy quấn quít bên mình?

Lão nghĩ vậy liền đáp:

- Ta đã ưng thuận làm cho ngươi một việc. Ngươi yêu cầu ta đừng giết gã, ta theo lời ngươi tha cho gã là đủ rồi. Chúng ta từ đây ly biệt, vĩnh viễn không gặp nhau nữa.

Thạch Phá Thiên nói:

- Không được! Không được! Tạ lão bá mà không giáo huấn y, y lại đi lừa người, hại người rồi giết người cũng có và gây nên mối thương tâm cho Thạch phu nhân cùng Đinh Đang. Cháu yêu cầu lão bá giáo huấn y, trông nom cho y. Nếu y chưa biến thành hảo nhân thì đừng để y ly khai lão bá.

Tạ Yên Khách chau mày lẩm bẩm:

- Việc này thật dây dưa rắc rối! Kể ra nó chẳng khó gì nhưng cũng không phải là chuyện dễ. Chính mình có phải là hảo nhân đâu thì dạy ngã thành người tốt thế nào được? Huống chi, Thạch Trung Ngọc là một đứa hoạt đầu gian trá, e rằng đức Khổng Phu Tử có sống lại giáo huấn gã vị tất hắn đã thành hảo nhân được. Nếu mình ưng thuận việc này há chẳng bị phiền

lụy vĩnh viễn một cách vô ích?

Nghĩ vậy lão lắc đầu lia lịa đáp:

- Không được! Việc này ta làm không xong. Ngươi đề nghị việc khác dù khó hơn ta cũng làm cho.

Thạch Thanh đột nhiên cười ha hả nói:

- Ai cũng bảo lời nói của Ma Thiên cư sĩ xem nặng bằng non. Vì thế mà "Huyền Thiết lệnh" khét tiếng giang hồ. Nếu sớm biết chủ nhân "Huyền Thiết lệnh" cự tuyệt lời yêu cầu của người ta thì đâu đến nỗi bao nhiêu người ở Hầu Giám tập bị chết một cách oan uổng.

Tạ Yên Khách đột nhiên cặp lông mày dựng ngược, lớn tiếng hỏi:

- Sao Thạch trang chủ lại nói thế?

Thạch Thanh đáp:

- Chú em đây yêu cầu tiên sinh dạy dỗ hài nhi cho tại hạ, tuy là cưỡng bách tiên sinh vào chỗ khó khăn. Nhưng ngày trước tấm "Huyền Thiết lệnh" kia do chú em đó giao tận tay cho Tạ tiên sinh. Lúc ấy chính mắt vợ chồng tại hạ trông thấy. Ngoài ra còn Cảnh huynh, Vương huynh, Kha huynh, Hoa cô nương và nhiều khác nữa cũng chứng kiến. Tại hạ từng nghe danh đã lâu: Ma Thiên cư sĩ nói ra điều gì, ngàn vàng khôn chuộc. Thế mà sao lúc chú em đây có lời thỉnh cầu thì Tạ tiên sinh lại từ chối?

Tạ Yên Khách tức giận nói:

- Các hạ đã sinh con sao không biết dạy con? Thằng con bất hiếu làm bại hoại đến gia phong này sao không phóng chưởng đánh chết nó đi cho rồi?

Thạch Thanh đáp:

- Sở dĩ hài tử hèn kém như vậy là chưa được nghiêm sư gia công mài dũa, gã thành đồ dùng thế nào được?

Tạ Yên Khách càng tức giận hơn đáp:

- Mài dũa cái con quỷ. Tại hạ mà đem thằng lỏi đi thì chỉ trong ba ngày là dũa cho gã người chẳng ra ngươi, quỷ chẳng ra quỷ.

Mẫn Nhu đưa mắt ra hiệu cho Thạch Thanh rồi la lên:

- Thanh ca!…

Bà nghĩ bụng:

- Thằng con mình mà giao cho Tạ Yên Khách đem đi thì dữ nhiều lành ít.

Bà muốn nhắc Thạch Thanh đừng nói khích lão nữa.

Ngờ đâu Thạch Thanh lờ đi như không biết. Ông cười nói:

- Bội tín lời thề há phải là hành vi của một nhân vật lừng lẫy tiếng tăm như Ma Thiên cư sĩ?

Tạ Yên Khách bị Thạch Thanh dồn cho một hồi, khiến cho lão cứng lưỡi. Lão biết là cãi lẽ với anh chàng Thạch Phá Thiên không hiểu thế sự thì còn dễ, nhưng cãi lý với con người lịch duyệt giang hồ như Thạch Thanh thì thật khó lòng. Lão biết thòng lọng đã quàng vào cổ, chỉ còn cách ưng thuận đi cho rồi. Lão liền đáp:

- Được lắm! Tạ mỗ không ngờ đã quá nửa đời người mà còn bị gã Cẩu Tạp Chủng này làm cho phiền lụy.

Lão mắng Cẩu Tạp Chủng để trỏ Thạch Phá Thiên mà thực ra là ám chỉ Thạch Trung Ngọc. Thế là lão thóa mạ người theo đường lối quanh co.

Thạch Thanh làm gì chẳng hiểu, nhưng ông chỉ mỉm cười mà không trả lời.

Mẫn Nhu mặt đỏ lên rồi biến sang màu xanh lợt.

Tạ Yên Khách quay lại ngó Thạch Trung Ngọc nói:

- Thằng lõi kia! Mi lại đây mà đi theo ta! Nếu mi không biến thành hảo nhân thì mỗi ngày lão gia ba lần lột da mi đó.

Thạch Trung Ngọc hoảng vía, hết ngó song thân lại nhìn Thạch Phá Thiên, chỉ mong chàng đổi lời yêu cầu. Thạch Phá Thiên nói:

- Thạch đại ca! Đại ca bất tất phải sợ hãi. Tạ lão bá bề ngoài tuy giả vờ hung dữ mà thật ra lòng dạ rất tốt. Hàng ngày đại ca chỉ cần thổi cơm nấu rau cho lão bá ăn, giặt giũ quần áo cho lão bá, hoặc trồng rau nuôi gà. Lão bá có giơ tay lên nhưng cũng không đụng đến đại ca đâu. Tiểu đệ từng ở với lão bá mấy năm. Lão bá đối với tiểu đệ chẳng khác gì má má đối với mình vậy. Lão bá còn luyện võ công cho nữa.

Hào kiệt lên đường phó yến

Tạ Yên Khách nghe Thạch Phá Thiên ví mình với mẹ chàng thì cười dở khóc dở, miệng lẩm bẩm:

- Mẫu thân mi là mụ đàn bà điên cuồng đặt tên cho con là Cẩu Tạp Chủng. Thằng lỏi này ăn nói mỗi lúc một hồ đồ dám đem so mụ đàn bà điên với Ma Thiên cư sĩ, một nhân vật mà giang hồ nghe danh đã phải kinh hồn táng đởm thì còn ra thế nào?

Thạch Trung Ngọc trong bụng sầu khổ vô cùng. Gã lẩm bẩm:

- Ngươi bảo ta giặt quần áo trồng rau đốn củi nuôi gà thì có khác gì bắt ta phải chết uổng? Thế chưa đã, lại còn bảo ta hàng ngày thổi cơm nấu canh cho lão ma đầu ăn uống, ta đâu có biết thổi nấu bao giờ?

Thạch Phá Thiên lại nói:

- Tạ lão bá có rách quần áo thì đại ca khâu vá lại cho người. Ngoài ra Tạ lão bá thích ăn đổi món. Vậy trong vòng mười ngày đại ca đừng nấu nướng nguyên một món cho lão bá ăn.

Tạ Yên Khách nheo mắt nhìn Thạch Trung Ngọc cười lạt mấy tiếng rồi nói với Thạch Thanh:

- Thạch trang chủ! Hiền khang lệ khi ở Hầu Giám tập đã thấy rõ "Huyền Thiết lệnh" của lão phu. Chẳng lẽ khi đó trong con mắt của Trang chủ đã coi Tạ mỗ làm khách Tây Hiền để quản cố công tử thay Trang chủ rồi chăng?

Miệng lão nói, hai mắt ngắm Thạch Trung Ngọc từ đầu xuống đến gót chân, khiến cho gã chân tay luống cuống. Gã nguyên là một anh chàng giảo hoạt lanh lợi, nhưng dưới con mắt sáng như điện của Tạ Yên Khách thì co rúm lại chẳng khác gì chuột thấy mèo. Gã sợ chẳng còn hồn vía nào nữa.

Thạch Thanh đáp:

- Tại hạ không dám thế. Chẳng giấu gì tiên sinh, vợ chồng tại hạ có một kẻ đại thù đã sát hại một thằng con trai khác. Người này từ ngày ấy đến bây giờ không biết lẩn trốn phương nào. Vợ chồng tại hạ tìm khắp nơi mười mấy năm nay mà chẳng thấy tông tích đâu.

Tạ Yên Khách hỏi:

- Giả tỷ ngày ấy Trang chủ có Huyền Thiết lệnh của lão phu, chắc là đã yêu cầu lão phu trả thù cho rồi nhỉ?

Thạch Thanh đáp:

- Việc trả thù tại hạ không dám phiền tới đại giá, có điều Tạ tiên sinh thần thông quảng đại, chắc có thể điều tra người đó lạc lõng nơi đâu.

- Huyền Thiết lệnh này mà ngày ấy ở trong tay vợ chồng Trang chủ thì Tạ mỗ thiệt cám ơn trời phật.

Lão nói câu này ra ý, việc kiếm kẻ thù kia còn dễ chịu hơn phải quản cố Thạch Trung Ngọc.

Thạch Thanh xá dài nói:

- Hài tử được nhờ tiên sinh tài bồi cho thành người thì Thạch Thanh này cảm tạ vô cùng!

Tạ Yên Khách hừ một tiếng rồi đột nhiên đưa tay lên cởi một cái bọc vứt xuống đất đánh "binh" một tiếng. Tay trái lão vươn ra nắm lấy cổ tay Thạch Trung Ngọc rồi tung mình nhảy ra khỏi nhà đại sảnh.

Bỗng nghe tiếng Thạch Trung Ngọc kêu thét lên và xa dần. Chỉ trong chớp mắt đã xa ngoài mấy chục trượng.

Giữa lúc mọi người ngơ ngác kinh hãi nhìn nhau, Đinh Đang giơ tay lên tát vào mặt Thạch Phá Thiên đánh bốp một cái. Thị lớn tiếng la gọi Thạch Trung Ngọc:

- Thiên ca! Thiên ca!…

Rồi vọt mình đi rượt theo.

Thạch Phá Thiên đưa tay lên xoa mặt. Chàng ngạc nhiên hỏi:

- Đinh Đinh Đang Đang! Sao ngươi lại đánh ta?

Thạch Thanh cúi xuống lượm chiếc bọc cầm tay nhắc lên dường như đã biết là vật gì rồi. Ông mở bọc ra thì quả nhiên là cặp kiếm Hắc Bạch của vợ chồng ông.

Mẫn Nhu thấy bảo kiếm được trả về mà bà vẫn không lộ vẻ vui mừng. Hai mắt đẫm lệ, bà hỏi:

- Thanh ca!… Sao Thanh ca lại để Ngọc nhi… đi theo lão?

Thạch Thanh thở dài đáp:

- Nhu muội! Ngọc nhi là con người thế nào muội có biết không?

Mẫn Nhu đáp:

- Thanh ca lại trách tiểu muội nuông chiều gã chứ gì?

Bà nói xong hai hàng nước mắt chảy xuống.

Thạch Thanh lại nói:

- Nhu muội đối với Ngọc nhi đã quá hiền từ, nhất là từ ngày Kiên nhi bị người hạ sát. Nhu muội lại càng cưng chiều Ngọc nhi. Ta thấy gã còn nhỏ tuổi đã có những hành vi tai ác, nên mới cả quyết đưa gã lên thành Lăng Tiêu. Ngờ đâu nó hư đốn quá, để lụy cho ta không còn mặt mũi nào nhìn thấy anh em phái Tuyết Sơn nữa. Tạ tiên sinh là tay cơ mưu hơn Ngọc nhiều. Thủ đoạn tiên sinh cũng gấp mấy gã, vỏ quít dầy phải móng tay nhọn, chỉ tiên sinh mới trị được gã mà thôi. Vậy Nhu muội hãy yên tâm, Ma Thiên cư sĩ tuy hành động theo ý mình, nhưng tiên sinh là người thủ tín nhất thiên hạ. Hơn nữa chú em đây đã yêu cầu tiên sinh quản cố và dạy bảo Ngọc nhi, nhất định tiên sinh sẽ làm được chu đáo.

Mẫn Nhu nói:

- Nhưng… nhưng Ngọc nhi từ thuở nhỏ được nuôi dưỡng sung sướng. Sao gã biết thổi cơm nấu canh?…

Bà vừa nói vừa nghẹn ngào, hai dòng lệ tuôn xuống như mưa.

Thạch Thanh nói:

- Những cái đó chính là do sự quá chiều con mà ra.

Bỗng thấy bọn Bạch Vạn Kiếm tới tấp chạy vào nội đường thì cho là bọn họ vào báo cho Bạch Tự Tại cùng Sử bà bà hay.

Thạch Thanh liền ghé tai vợ nói nhỏ:

- Nếu Ngọc nhi không để Tạ tiên sinh đưa đi thì vụ này ở đây tất là rắc rối to. Cuộc nội biến phái Tuyết Sơn cũng do Ngọc nhi mà có, khi nào bọn họ chịu bỏ qua.

Mẫn Nhu nghĩ lại biết chồng nói đúng, bà từ từ lau nước mắt rồi nhìn Thạch Phá Thiên nói:

- Ngọc nhi mà bảo tồn được tính mạng là hoàn toàn nhờ ở ngươi cứu vớt.

Tướng mạo ngươi với gã giống nhau như đúc. Thế mà ngươi ngoan ngoãn bao nhiêu thì gã hư đốn chừng ấy. Giả tỷ ta được ngươi… được ngươi thế này…

Bà muốn nói:Ta được đứa con như ngươi thế này thì hay biết chừng nào!

Nhưng bà đang nói dỡ câu đã ngừng lại.

Thạch Phá Thiên thấy Thạch Trung Ngọc được bà thương yêu thì trong lòng quyến luyến vô cùng. Chàng nhớ tới hai lần bà nhận lầm chàng là con, bà đối với chàng cũng thương yêu đến cùng cực. Chàng chạnh lòng nhớ tới mẫu thân mình không biết hiện ở nơi đâu? Chàng cũng không hiểu tại sao mối tình mẫu tử giữa mẹ con chàng lại khác xa Mẫn Nhu đối đãi với con. Nghĩ tới đó chàng không khỏi buông tiếng thở dài.

Mẫn Nhu lại nói:

- Này chú em! Sao chú em lại giả trang làm Ngọc nhi để theo ta?

Thạch Phá Thiên đỏ mặt lên ấp úng:

- Đó là… Đinh Đinh Đang Đang…

Thạch Phá Thiên nói chưa dứt lời thì đột nhiên Vương Vạn Nhân thở hồng hộc hạy vào la lên:

- Nguy! Nguy to rồi! Sao không thấy sư phụ đâu nữa?

Mọi người trong nhà đại sảnh đều giật mình kinh hãi, hỏi giật giọng:

- Làm sao lại không thấy đâu nữa?

Vương Vạn Nhân đáp:

- Sư nương bị người ta điểm huyệt ngã lăn ra, còn sư phụ bị mất tích.

A Tú nắm lấy tay áo Thạch Phá Thiên nói:

- Chúng ta mau vào coi!

Hai người hấp tấp chạy về phía thạch lao. Hai người đã thuộc đường nên chỉ chớp mắt đã chạy tới nơi.

Thạch Phá Thiên đến ngoài thạch lao thì thấy trong đường hầm đầy cả bọn đệ tử phái Tuyết Sơn, mọi người thấy A Tú đến vội tránh ra để nhường lối.

A Tú cùng Thạch Phá Thiên tiến vào trong thạch lao thì thấy vợ chồng Bạch

Vạn Kiếm đang nâng Sử bà bà dậy để ngồi dưới đất.

A Tú la lên:

- Gia má! Sử bà bà làm sao vậy?… Người đã bị thương chăng?

Bạch Vạn Kiếm mặt đầy sát khí đáp:

- Có nội gian! Sử bà bà bị điểm huyệt bằng thủ pháp bản môn. Gia gia bị người bắt đem đi. Ngươi trông coi Sử bà bà để ta đi giải cứu gia gia.

Hắn nói xong tung mình đi ngay. Trước mặt hắn có một tên đệ tử ngành thứ ba. Đang lúc nóng nảy hắn đẩy mạnh một cái hất bắn gã đi rồi rảo bước chạy ra.

A Tú giục Thạch Phá Thiên:

- Đại ca giúp Sử bà bà vận khí giải huyệt đi.

Thạch Phá Thiên liền theo phép "Thôi Cung Quá Huyệt" giải khai huyệt đạo. Sử bà bà đã dạy chàng rồi chàng cứ theo đúng phương cách mà làm. Chẳng mấy chốc chàng giải khai xong ba chỗ đại huyệt cho Sử bà bà.

Sử bà bà la lên:

- Các ngươi đừng náo loạn! Chưởng môn nhân đã điểm huyệt ta rồi lão tự mình ra đó.

Ai nghe thấy cũng phải ngạc nhiên, miệng lẩm bẩm:

- Té ra Oai Đức tiên sinh vừa thấy mặt phu nhân đã động thủ liền. Chính Oai Đức tiên sinh ra tay điểm huyệt, trách nào Bạch sư ca cũng không biết đường giải khai.

Nguyên mọi người đều nghi ngờ bản phái lại sinh nội biến và sợ rằng khó lòng tránh khỏi xảy cuộc đổ máu. Họ nghe nói đây là sự xích mích giữa hai vợ chồng Chưởng môn mới yên tâm rồi đưa tin ra ngoài.

Bạch Vạn Kiếm được tin lại quay trở về hỏi:

- Má má! Vụ này là thế nào?

Giọng nói của hắn có điều bất mãn.

Ta nên biết mấy bữa nay nội tình rối ren khiến cho con người lanh lợi minh mẫn như Khí Hàn Tây Bắc cũng phải hoang mang vô cùng. Bây giờ vụ này lại do song thân hắn mà ra, hắn rất phiền lòng và khó chịu, không biết phát

tác vào đâu được?

Sử bà bà tức giận hỏi lại:

- Ngươi không hỏi rõ đầu đuôi, sao đã dám trách gia nương.

Bạch Vạn Kiếm vội đáp:

- Hài nhi không dám!

Sử bà bà nói:

- Gia gia ngươi muốn cho mọi người được yên ổn, y… y thân hành đến đảo Long Mộc rồi.

Bạch Vạn Kiếm thất kinh hỏi:

- Gia gia đến đảo Long Mộc rồi ư? Tại sao vậy?

Sử bà bà gắt lên:

- Còn sao nữa? Gia gia ngươi là Chưởng môn chân chính của phái Tuyết Sơn. Y không đi thì ai đi? Ta vào nhà lao bảo y: Nếu y cứ ở lỳ trong này, thì ta cũng ngồi với y cho có bạn nhưng còn cuộc ước hội trên đảo Long Mộc, thì để ai đi cho phải? Y hỏi đầu đuôi câu chuyện, ta liền kể cho y nghe thì y biểu: Y là Chưởng môn, dĩ nhiên phải để y đi. Ta khuyên y hãy thong thả để bàn tính lại tìm kế vẹn toàn đã. Y nói là y đối với phái Tuyết Sơn đã có nhiều tội lỗi thì phải lấy cái chết cho bản phái để đền tội, đồng thời để cho ta đây cùng con trai, con dâu, cháu gái, cháu rể rút kinh nghiệm mà làm người. Thế rồi y vươn tay điểm huyệt ta, móc lấy hai tấm thẻ đồng mời đi dự yến. Đoạn y ra đi, bây giờ chắc y đi xa rồi.

Bạch Vạn Kiếm nói:

- Má má ơi! Gia gia tuổi già mà trong người lại chưa phục hồi như cũ thì đi thế nào được? Hài nhi đi mới phải.

Sử bà bà trầm giọng đáp:

- Đến bây giờ mà ngươi còn chưa biết tính y.

Dứt lời mụ băng băng chạy ra cửa lao.

Bạch Vạn Kiếm vội gọi lại hỏi:

- Má má!… Má má đi đâu thế?

Sử bà bà đáp:

- Ta là Chưởng môn phái Kim Ô, thì cũng đủ tư cách lên đảo Long Mộc.

Bạch Vạn Kiếm ruột rối như tơ vò. Hắn lẩm bẩm:

- Âu là cả phái đều đi hết để quyết liều một chuyến.

Ngày mồng năm tháng mười hai, Sử bà bà dẫn Bạch Vạn Kiếm, Thạch Thanh, Mẫn Nhu, Thạch Phá Thiên, A Tú, Thành Tự Học, Tề Tự Miễn, Lương Tự Tiến đến một xóm chài nhỏ ở bến Nam Hải.

Mặt trái hai tấm thẻ đồng của đảo Long Mộc đã khắc rõ nhật kỳ, thời giờ cùng đường lối đến thôn chài này. Xét ra thẻ đồng đưa cho mỗi người khắc ngày giờ cùng địa điểm khác nhau. Vì thế mà bọn Sử bà bà tới nơi phát giác ra trong thôn chài này không có ai cả. Dĩ nhiên những hào sĩ giang hồ khác và Bạch Tự Tại không có đây. Thậm chí ven bờ biển không có lấy một con thuyền đánh cá nào.

Khi Sử bà bà rời khỏi thành Lăng Tiêu đã chỉ định Cảnh Vạn Chung thay quyền Chưởng môn cùng giữ chức vụ thủ thành. Uông Vạn Dực, Hô Diên Vạn Thiên phụ giúp mọi việc. Mụ đưa bọn Thành Tự Học, Tề Tự Miễn và Lương Tự Tiến theo đi là có ý đề phòng bọn đệ tử những ngành này lại mưu cuộc nội phản. Còn Liêu Tự Lệ đã bị trọng thương, võ công mất hết, không còn lo gì nữa.

Đoàn người tạm nghỉ chân trong một gian nhà tranh.

Chiều ấy, bỗng có một hán tử áo vàng tay cầm mái chèo bằng gỗ đến thôn chài dõng dạc tuyên bố:

- Sứ giả đảo Long Mộc vâng mệnh Đảo chủ nghênh tiếp tân khách. Kính thỉnh Thạch bang chủ bang Trường Lạc lên đường.

Bọn Sử bà bà nghe tiếng từ trong nhà chạy ra.

Hán tử kia đi tới trước mặt Thạch Phá Thiên khom lưng thi lễn hỏi:

- Phải chăng các hạ là Thạch bang chủ?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Chính thị! Quí tính các hạ là gì?

Người kia đáp:

- Tiểu nhân họ Long. Mời Thạch bang chủ đăng trình!

Thạch Phá Thiên nói:

- Tại hạ có mấy vị sư trưởng cùng bạn hữu cũng muốn đến quí đảo.

Người kia đáp:

- Cái đó khó lòng lắm. Thuyền nhỏ không chở nặng được. Đảo chủ đã ban hành nghiêm lệnh chỉ đón một mình Thạch bang chủ mà thôi, dù chỉ thêm một người, thuyền phải đắm và tiểu nhân phải mất đầu.

Sử bà bà cười lạt nói:

- Việc đã thế này e rằng ngươi không tự chủ được đâu.

Mụ nói xong tiến lại đứng chắn sau lưng gã hán tử đề phòng gã chạy trốn.

Hán tử tủm tỉm cười, gã không lý gì đến Sử bà bà, nhìn Thạch Phá Thiên nói:

- Tiểu nhân xin dẫn đường. Mời Thạch bang chủ thượng lộ.

Dứt lời, gã trở gót đi luôn. Thạch Phá Thiên cùng bọn Sử bà bà, Thạch Thanh đều đi theo sau. Gã kia theo ven biển mà đi, quanh hết hai vùng thung lũng thì đến bãi cát. Tại đây có một con thuyền nhỏ. Chiếc thuyền này rộng không đầy ba thước, dài chừng sáu thước. Thật không còn con thuyền nào nhỏ hơn được nữa, chưa chắc đã chở được hai người, chứ đừng nói đến ba.

Hán tử bình tĩnh nói:

- Các vị muốn giết tiểu nhân chỉ cất tay một cái là xong. Rồi vị nào thuộc đường sẽ dẫn Thạch bang chủ cùng đi.

Sử bà bà cùng bọn Thạch Thanh ngơ ngác nhìn nhau, không ai ngờ đảo Long Mộc bố trí chu đáo đến thế, muốn đi thêm một người cũng không được.

Mọi người chỉ nghe iếng đảo Long Mộc, nhưng nó mịt mờ ở ngoài biển khơi thì biết tìm đâu cho thấy?

Ai nấy phóng tầm mắt nhìn ra thật xa, nhưng ngoài biển tuyệt không thấy một con thuyền, nên chẳng còn cách nào có thể đi theo được.

Sử bà bà tức giận vô cùng! Mụ vung chưởng lên toan đánh hán tử áo vàng, nhưng mới phóng chưởng ra nửa vời, mụ bỗng dừng lại nhìn Thạch Phá Thiên nói:

- Đồ nhi! Ngươi đưa thẻ đồng cho ta để ta đi thay cho. Mụ già này thế nào cũng phải tới đó đặng cùng lão điên kia chết với nhau một chỗ.

Hán tử áo vàng nói:

- Đảo chủ đã nghiêm lệnh nếu rước lầm người, tiểu nhân bị xử trảm cũng chẳng có chi đáng tiếc nhưng để lụy cho cha mẹ vợ con tiểu nhân cũng bị chém đầu hết.

Sử bà bà tức giận nói:

- Chém đầu thì chém đầu có chi mà sợ?

Miệng nói vậy nhưng trong lòng mụ nghĩ thầm:

- Đối với mình thì không cần, nhưng đối với gã này lại là một điều trọng đại.

Mụ nghĩ được một kế khác liền bảo Thạch Phá Thiên:

- Đồ nhi! Vậy ngươi nhường địa vị Bang chủ bang Trường Lạc cho ta. Ta là Bang chủ tất gã không bị coi là đón lầm người nữa.

Thạch Phá Thiên ngần ngừ đáp:

- Cái đó e rằng…

Gã hán tử nói ngay:

- Hai vị sứ giả Thưởng Thiện, Phạt Ác đã nói rất rành mạch: Bang chủ bang Trường Lạc là một thiếu niên anh hùng tuổi mới đôi mươi. Đâu có phải là một bà già tuổi cao đức trọng.

Sử bà bà tức giận nói:

- Mi nói gì thúi thế! Sao mi lại biết ta tuổi cao đức trọng?

Người kia chỉ tủm tỉm cười chứ không nói gì nữa rồi cứ xuống bãi bể cởi dây thuyền.

Sử bà bà thở dài nói:

- Được rồi! Đồ nhi đi đi. Ngươi hãy nghe lời sư phụ dặn một câu.

Thạch Phá Thiên đáp:

- Dĩ nhiên là đệ tử phải nghe lời sư phụ.

Sử bà bà nói:

- Nếu ngươi còn có đường sống thì nên nhớ kỹ là phải tự tìm cách tự thoát hiểm ngay, chứ đừng vì chuyện cứu gia gia mà tự hãm mình vào nơi tuyệt địa. Đó là nghiêm lệnh của sư phụ không được vi phạm.

Thạch Phá Thiên ngạc nhiên không hiểu tại sao sư phụ lại không để mình cứu trượng phu của người. Chẳng lẽ người chưa hết căm hận gia gia?

Sử bà bà lại nói tiếp:

- Ngươi nói cho lão già điên hay rằng ta ở đây chờ lão một tháng. Nếu lão không đến đây tương hội với ta được thì ta sẽ nhảy xuống biển tự tử. Lão còn nói đến chuyện lên núi Bích Loa con khỉ gì nữa thì ta sẽ làm quỷ dữ không tha lão đâu.

Thạch Phá Thiên vâng lời.

A Tú cũng nói:

- Đại ca ơi! Tiểu muội cũng thế, ở lại đây chờ đại ca trong một tháng.

Thạch Phá Thiên cảm thấy trong lòng vừa êm ấm vừa thê lương. Chàng đáp:

- Tú muội bất tất phải như vậy.

A Tú nói:

- Tiểu muội muốn thế.

Nàng nói rất khẽ nhưng đầy vẻ cương quyết không hối hận.

Mẫn Nhu nói:

- Hài tử! Ta mong ngươi bình yên trở về. Chúng ta đều chờ ở đây và cầu cho ngươi được vô sự.

Thạch Phá Thiên nói:

- Ngôi Bang chủ bang Trường Lạc của cháu chỉ là giả mà thôi. Không chừng bọn họ sẽ thả cháu về. Trương Tam, Lý Tứ lại là huynh trưởng kết nghĩa của cháu. Nếu xảy ra chuyện nguy nan, chắc hai vị đó chẳng điềm nhiên tọa thị.

Mẫn Nhu nói:

- Ta cũng mong như vậy.

Bà nghĩ bụng:

- Thằng nhỏ này chưa biết lòng người võ lâm hiểm ác, cái hạng kết nghĩa kim lan này đâu phải chuyện thực.

Bạch Vạn Kiếm cầm tay chàng nói:

- Hiền tế! Từ đây chúng ta là người một nhà. Phụ thân ta tuổi già, ngươi hãy chiếu cố cho người một chút.

Thạch Phá Thiên nghe Bạch Vạn Kiếm kêu mình bằng hiền tế, mặt hơi ửng đỏ đáp:

- Cái đó tiểu tế đã hiểu rồi.

Chỉ có ba người: Thành Tự Học, Tề Tự Miễn và Lương Tự Tiến mong thoát khỏi tai vạ cho riêng mình. Họ đều nghĩ thầm:

- Ba mươi năm trước đây đã ba đoàn cao thủ võ lâm đến phó ước đảo Long Mộc, nhưng không một ai sống sót để trở về. Thằng lỏi này không phải ba đầu sáu tay thì còn ra ngoài lệ đó thế nào được.

Thạch Phá Thiên cùng mọi người chia tay để ra bãi bể. Mọi người đưa chàng ra đến chỗ thuyền đậu.

A Tú cùng Mẫn Nhu hai người khóe mắt đỏ hoe.

Sử bà bà đột nhiên nhảy xổ đến trước hán tử áo vàng tát bốp một cái vào mặt gã rồi quát lên:

- Mi vô lễ với bậc tôn trưởng. Ta phải cho mi một bài học.

Người kia không trả đòn, đưa tay lên xoa má bị tát rồi nhảy vào trong con thuyền nhỏ.

Thạch Phá Thiên xá mọi người rồi cũng nhảy xuống theo. Con thuyền nhỏ chở hai người mà nước đã mấp mé mạn thuyền chỉ còn độ vài tấc. Thật không thể chở thêm một người nữa được. May mà gặp mùa rét lạnh, Nam Hải gió lặng sóng yên, không thì chỉ một cơn sóng nhỏ cũng đủ làm cho thuyền lật. Sở dĩ đảo Long Mộc khai yến về tháng chạp chắc cũng vì lẽ này.

Gã hán tử kia bơi mấy mái chèo cho thuyền rời khỏi bờ rồi quay thuyền lại kéo buồm lên, gió Bắc hiu hiu thổi vào cho thuyền chạy về phía Nam.

Thạch Phá Thiên nhìn lên bờ biển ở phía Bắc, thấy bọn Sử bà bà, A Tú

người nhỏ dần lại, sau chỉ còn là những chấm đen vẫn còn đứng trơ ra đó nhìn theo.

Trời vừa tối, con thuyền nhỏ chuyển hương đi về phía Đông Nam. Thuyền lênh đênh trên mặt biển ba ngày. Đến ngày thứ tư vào khoảng giờ ngọ, tính đốt ngón tay đúng ngày mồng tám tháng chạp.

Hán tử trỏ vào một đám đen xì ở phía trước nói:

- Đảo Long Mộc kia rồi!

Thạch Phá Thiên phóng tầm mắt nhìn ra xa vẫn chưa thấy gì khác lạ, mà trái tim chàng đã đập loạn lên.

Thuyền đi chừng hơn một giờ nữa mới nhìn rõ trên đảo có tòa núi đá cao ngất. Trên núi một màu xanh và rậm rạp, cây cỏ mọc đầy.

Vào khoảng giờ thân, con thuyền nhỏ đậu ở phía Nam đảo cho thuận chiều gió.

Hán tử nói:

- Mời Thạch bang chủ lên đi!

Phía Nam đảo là một bãi cát lớn. Về mé Đông núi đá có đến ba chục con thuyền vừa lớn vừa nhỏ đậu tại đó.

Thạch Phá Thiên bụng bảo dạ:

- Nơi đây rất nhiều thuyền bè. Nếu lên đảo mà không chết thì quay lại đây đoạt lấy một con thuyền nhỏ để thoat hiểm cũng chẳng khó gì.

Chàng liền nhảy lên bở. Hán tử cầm dây nhảy lên theo buộc thuyền vào một tảng đá lớn. Gã lấy trong bọc ra một con ốc biển thổi lên mấy tiếng tu tu.

Chẳng bao lâu, từ phía núi có bốn hán tử chạy ra. Chúng đều mặc áo chẽn màu vàng, rảo bước đến trước mặt Thạch Phá Thiên khom lưng thi lễ nói:

- Đảo chủ hiện ở quán Nghinh Tân chờ Bang chủ. Mời Thạch bang chủ qua bên này.

Thạch Phá Thiên vẫn quan tâm đến Bạch Tự Tại liền hỏi ngay:

- Chưởng môn phái Tuyết Sơn là Oai Đức tiên sinh đã đến chưa?

Gã hán tử đứng đầu đáp:

- Tiểu nhân phụ trách việc đón Thạch bang chủ, không biết gì đến việc ngoài. Thạch bang chủ vào quán Nghinh Tân sẽ rõ.

Gã nói xong trở gót đi trước dẫn đường.

Đinh Bất Tứ không vợ có con riêng

Thạch Phá Thiên theo sau một gã hán tử. Còn bốn gã hán tử áo vàng nữa thì tránh xa ra bảy tám bước rồi lại đi theo sau Thạch Phá Thiên.

Đoàn người chuyển vào trong núi rồi, hai bên toàn là rừng rậm chỉ có một con đường xuyên qua rừng.

Thạch Phá Thiên chú ý nhìn cảnh sắc bốn mặt để nhận định đường lối phòng khi thoát thân biết đường mà chạy.

Đi thêm mấy dặm nữa lại rẽ vào một con đường toàn đá mọc tai mèo. Mé tả là một lạch nước chảy xiết xô vào đá bật lên tiếng bì bõm. Con đường đi theo lạch nước mỗi lúc một lên cao. Sau khi chuyển qua hai khúc quanh bỗng thấy một thác nước như dải lụa tràng trải từ trên cao mười mấy trượng buông xuống.

Thác nước này là chỗ phát nguyên của lạch nước kia.

Hán tử dẫn đường thò tay vào phía sau một cây lớn bên đường lấy một tấm áo mưa bằng vải dầu treo ở đó từ trước.

Gã cầm áo đưa cho Thạch Phá Thiên nói:

- Quán Nghinh Tân dựng lên trong Thủy Lạc. Đó là nơi mát mẻ nhất của bản đảo. Xin Thạch bang chủ mặc áo mưa vào để khỏi ướt cả y phục.

Thạch Phá Thiên đón lấy áo mặc vào. Chàng thấy hán tử đi tới gần thác nước rồi tung mình nhảy xuống. Chàng cũng nhảy theo.

Phía trong thác một con đường hầm khá dài. Hai bên đường hầm có thắp đèn dầu. Tuy ánh sáng lờ mờ nhưng cũng có thể trông rõ được đường lối. Chàng theo sau gã kia tiếp tục tiến về phía trước.

Đường hầm này là một huyệt động thiên nhiên trong lòng núi rồi sửa sang thành đường. Chỗ nào do nhân công đào ra thì rất chật hẹp. Có lúc lại gặp những quãng đường rất rộng. Chàng cảm thấy càng tiến vào sâu dần dần càng đi xuống thấp.

Trong động nghe có tiếng nước chảy róc rách nghe rất lạ đời tưởng chừng như tiếng gõ của khánh ngọc.

Trong sơn động rất nhiều ngách chia đi các ngã.

Thạch Phá Thiên dụng tâm ghi nhớ. Chàng đi trong đường hầm chừng hơn hai dặm thì trước mặt hiện ra một cửa động bằng ngọc thạch xây nên. Trên cổng có khắc ba chữ lớn.

Thạch Phá Thiên liền hỏi:

- Phải chăng đây là quán Nghinh Tân?

Hán tử đáp:

- Chính phải.

Trong lòng gã hơi lấy làm kỳ tự nghĩ:

- Trên cổng đã đề chữ rõ ràng mà sao hắn còn hỏi làm chi? Chẳng lẽ hắn không biết chữ hay sao?

Sự thực Thạch Phá Thiên một chữ cũng không biết. Chàng tiến vào cửa thạch động rồi thì thấy trên mặt đất lát đá rất tề chỉnh.

Hán tử dẫn Thạch Phá Thiên tiến vào thạch động mé tả nói:

- Thạch bang chủ! Bang chủ hãy nghỉ đỡ ở đây một chút, chờ lúc nữa vào dự yến tiệc Đảo chủ sẽ cùng Bang chủ làm lễ tương kiến.

Trong thạch động này cũng có đủ bàn ghế. Ba cây hồng chúc chiếu sáng cả động.

Một tên tiểu đồng bưng trà cùng bốn món điểm tâm vào.

Thạch Phá Thiên vừa nhìn thấy những thức ăn liền nghĩ ngay tới lúc lên đường, Thạch Thanh đã mấy lần căn dặn: "Tiểu huynh đệ! Ba mươi năm nay không biết bao nhiêu anh hùng hảo hán mình mang tuyệt kỹ đến đảo Long Mộc, dù bản lãnh cao cường đến đâu cũng không thể một mẻ lưới mà quét hết được cả bao nhiêu hào kiệt đứng vào hàng tuyệt đỉnh trong võ lâm. Theo ta phỏng đoán thì trên đảo nhất định họ sử dụng thủ đoạn đê hèn. Nếu họ không bố trí cơ quan đánh bẫy thì trong đồ ăn thức uống họ bỏ chất kịch độc. Họ công nhiên tuyên bố là mời khách dự yến Lạp Bát Cúc khiến cho người ta chỉ chú ý đến bát cháo đó, hoặc giả món cháo này lại không có gì quái lạ, mà trong những thức ăn uống thông thường như nước trà xanh, bánh điểm tâm hoặc rau xanh, cơm trắng có pha chất độc cũng nên, vậy nhất nhất tiểu huynh đệ phải đề phòng. Những lý lẽ đó rất nông cạn Thạch Thanh này đã nghĩ tới thì có lý đâu những tay đầu não các môn phái lớn lại không nghĩ tới? Khi họ đi đảo Long Mộc đã dự bị những dược vật để giải độc mà rút cục họ đều mắc tay độc thủ, như vậy thì còn trời nào hiểu được. Tiểu huynh đệ! Chú đầy lòng nhân hậu bản tánh lương thiện, người lành có

trời che chở, không đến nỗi phải chịu ác báo. Có điều lúc nào chú em cũng nên đề phòng cẩn thận."

Thạch Phá Thiên bụng nhớ lời dặn ân cần của Thạch Thanh, nhưng mũi lại ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt liền tự nhủ:

- Bụng đã đói mà suốt thời gian ở đảo Long Mộc chẳng lẽ không ăn uống gì thì làm sao chịu nổi? Vả lại bọn họ mà muốn hạ độc thì bất cứ chỗ nào, lúc nào họ chẳng ám toán mình được? Trương Tam, Lý Tứ là hai vị ca ca đã cùng ta kết nghĩa kim lan và đã lập lời trọng thệ có phúc cùng hưởng có họa cùng chia. Nếu hai vị đó hại ta thì phỏng có khác gì họ tự hại mình?

Chàng liền cầm lấy đồ điểm tâm mà ăn! Cả bốn đĩa điểm tâm chàng ăn hết sạch chẳng còn lại chút nào. Bình thanh trà chàng uống cạn đến quá nửa.

Thạch Phá Thiên ngồi trong thạch động đến hơn một giờ, bỗng nghe tiếng đàn sáo nổi lên.

Gã hán tử dẫn đường lại đến trước mặt chàng khom lưng nói:

- Đảo chủ có lời mời, xin Thạch bang chủ lên dự yến.

Thạch Phá Thiên đứng dậy theo gã ra khỏi động thì tiếng âm nhạc lại càng vang dội.

Tiếng tơ tiếng trúc pha lẫn với tiếng chuông tiếng trống.

Thạch Phá Thiên sau khi xuyên qua mấy nơi thạch động.

Đột nhiên hai mắt sáng lòa, chàng thấy trong một tòa sơn động lớn thắp toàn nến mỡ bò.

Trong động bày đến hơn trăm chiếc bàn. Tòa sơn động này thiệt rộng. Tuy đã bày bấy nhiêu bàn ghế mà lối đi vẫn thênh thang. Mấy trăm tên hán tử áo vàng đi lui đi tới dẫn tân khách vào ngồi.

Các tân khách mỗi người chiếm một chiếu riêng.

Bên chủ cũng không đặt nhân sĩ bồi tiếp vào một chiếc nào.

Thạch Phá Thiên đảo mắt nhìn bốn phía. Chàng chợt thất Bạch Tự Tại nghênh ngang ngồi một chiếu. Đầu bạc phơ nhưng tinh thần có vẻ con người quắc thước. Lão ngồi lẫn với các vị anh hùng, thân thể cao lớn trội hẳn lên tựa hồ chim hạc đứng giữa đàn gà.

Bữa trước lúc ở trong thạch lao vì ánh sáng lờ mờ, Thạch Phá Thiên không nhìn rõ được tướng mạo lão. Hiện giờ dưới ánh đèn đuốc sáng rực thì vị

Oai Đức tiên sinh này coi trang nghiêm chẳng khác một pho thần tượng trong miếu điện khiến ai trông thấy cũng sinh lòng kính phục.

Thạch Phá Thiên chạy đến trước mặt lão lớn tiếng gọi:

- Gia gia! Cháu đã đến đây!

Trong nhà đại sảnh tuy đông người, nhưng bên chủ nhân tiếp đãi ai cũng nói rất khẽ. Còn bên khách ai cũng nghĩ đến mình sẽ mất mạng trong khoảng khắc, nên trong lòng đều nào núng. Hơn nữa oai danh đảo Long Mộc từng chấn động võ lâm khiến mọi người đều khiếp vía, chẳng ai nói câu nào.

Bây giờ Thạch Phá Thiên đột nhiên la gọi Bạch Tự Tại nên mục quang mọi người đều hướng về phía chàng.

Bạch Tự Tại hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

- Thằng quỷ con ngu ngốc kia mi đến đây thì làm sao ta có được chút chắt ngoại?

Thạch Phá Thiên sửng sốt. Sau một lúc chàng mới dần dần hiểu ra ý tứ câu nói của lão. Nguyên Bạch Tự Tại có ý nói là Thạch Phá Thiên đến đảo Long Mộc chịu chết, không ở nhà thành thân cùng A Tú để sinh con.

Chàng liền nói:

- Gia gia ơi! Sử mẫu hiện ở trong thôn chài nhỏ ngoài bờ biển để chờ gia gia đó. Người dặn cháu nói: Chờ gia gia trong một tháng, tức là đến ngày mồng tám tháng giêng, nếu không được gặp mặt gia gia thì y sẽ gieo đầu xuống biển tự tử.

Bạch Tự Tại giương cặp lông mày dài lên hỏi:

- Mụ không lên núi Bích Loa ư?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Gia mẫu nghe gia gia nói vậy, người tức giận lắm đó, người thóa mạ… thóa mạ gia gia.

Bạch Tự Tại hỏi giật giọng:

- Mụ thóa mạ ta làm sao?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Sử mẫu thóa mạ gia gia là lão điên khùng. Người bảo Đinh Bất Tứ là con

quỷ khinh bạc, đưa lời nói hoang đường. Khi nào Sử mẫu gặp lão sẽ lấy đao khoét vào người lão mười bảy mười tám chỗ cho hả giận.

Bạch Tự Tại cười ha hả. Tiếng cười rung động cả mái ngói. Lão nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Có thế mới phải!

Đột nhiên trong góc nhà đại sảnh có tiếng người nói ấm ớ:

- Sao mụ lại mắng ta như vậy? Ta khinh bạc mụ bao giờ! Ta đối với mụ vẫn một lòng chí thành, cho đến lúc già cũng không lấy vợ nữa. Thế mà mụ lòng như sắt đá, không chịu đặt chân lên núi Bích Loa lấy một bước.

Thạch Phá Thiên nhìn về phía phát ra thanh âm thì thấy Đinh Bất Tứ ngồi chống hai tay xuống bàn.

Toàn thân lão run lên. Hai hàng nước mắt lả chả tuôn rơi.

Thạch Phá Thiên bụng bảo dạ:

- Lão ta cũng đến rồi! Tuổi già như thế mà còn khóc lóc như trò con nít. Sao lão không biết mắc cở?

Chàng có biết đâu Đinh Bất Tứ vốn là người phiêu lưu phóng đãng, chẳng úy kỵ điều chi. Bây giờ lão tự nghĩ đến đảo Long Mộc rồi tất nhiên khó bề toàn mạng. Thế là mối tâm nguyện của lão suốt đời không được đền bồi chút nào, khiến lão phải ôm hận mà chết, nên lão thương tâm vô cùng.

Đinh Bất Tứ nghe Thạch Phá Thiên chuyển lời Sử bà bà cho Bạch Tự Tại, lão không nhịn được, bất giác sa lệ ngồi khóc rưng rức.

Giả tỷ gặp lúc bình thời thì các vị anh hùng đã lấy chuyện này để mua cười. Nhưng hiện giờ mọi người đều lo mình tán mạng đến nơi. Trong lòng ai cũng bi thương vô hạn. Họ chỉ hận mình không khóc với nhau một tiếng, nên chẳng ai nói nửa lời.

Ta nên biết rằng quần hùng đã đến đảo Long Mộc nếu không phải là Chưởng môn các phái lớn thì cũng là chúa tể các bang, hội suốt đời bạn với gươm đao thì hai chữ "sợ chết" đối với họ không còn ý nghĩa gì nữa. Nhưng được lấy đao thương tỷ đấu liều mạng thì chuyện sống chết chẳng có chi đáng kể. Đằng này ai đã đến đảo Long Mộc thì cái chết không thể nào tránh được còn thêm vào tấm lòng nghi hoặc lo sợ nữa. Vậy cái chết ở đây so với hàng ngày đứng trước đại địch giao phong hẳn hoi thì tình cảnh này còn khó chịu hơn nhiều.

Đột nhiên ở mé Tây tòa viện có tiếng cười lạt mà giọng dẽo dợt như tiếng

đàn bà, họ vừa cười vừa nói:

- Chà chà! Giữ một tấm lòng trung thành cho đến lúc già nua cũng không lấy vợ! Đinh Bất Tứ quả là kẻ mặt dày. Ngươi đối với Sử Tiểu Thúy quả có dạ trung thành thật thì làm sao lại sanh ra với tỷ tỷ ta một đứa con gái?

Đinh Bất Tứ thẹn đỏ mặt. Lão vô cùng bối rối, đứng lên ấp úng hỏi:

- Ngươi làm sao lại biết chuyện đó?

Người đàn bà kia đáp:

- Y là chị ruột ta, sao ta lại không biết? Con nhỏ đó đâu? Còn sống hay chết rồi?

Đinh Bất Tứ ngồi phịch xuống ghế thừ mặt ra.

Tiếp theo lại một tiếng "rắc" vang lên! Cả bốn chân chiếc ghế gỗ kê đều gãy hết.

Người đàn bà kia quát hỏi:

- Con nhỏ đó đâu? Còn sống hay chết? Nói mau!

Đinh Bất Tứ ngập ngừng:

- Ta biết đâu đấy!

Người đàn bà kia lại nói:

- Tỷ tỷ ta lúc lâm tử có dặn ta phải tìm đến ngươi hỏi xem con gái y lạc lõng nơi đâu. Y yêu cầu ta chiếu cố cho đứa nhỏ. Ngươi là một đưa lòng lang dạ thú làm hại một đời tỷ tỷ ta chưa đủ, còn muốn đi hại đến vợ người khác nữa ư?

Đinh Bất Tứ ngồi trên chiếc ghế gãy chân, phải nhờ cặp giò chống đỡ. Bây giờ đầu gối nhũn ra, lão ngồi phịch xuống, suýt nữa ngã ngửa. May mà võ công lão tinh thâm, khẽ nhún hai chân xuống mới đứng vững lại được. Nếu là người thường tất phải lăn kềnh.

Người đàn bà kia hỏi bằng một giọng gay gắt hơn:

- Con nhỏ đó còn sống hay chết.

Đinh Bất Tứ đáp:

- Hai chục năm trước thì y còn sống. Nhưng sau này ta không biết nữa.

Người đàn bà lại hỏi:

- Sao ngươi không đi kiếm y?

Đinh Bất Tứ không biết trả lời ra sao, chỉ ấp úng:

- Cái đó… cái đó… không phải là chuyện dễ.

Thạch Phá Thiên thấy người đàn bà đang nói đây thân hình bé nhỏ mà thấp lùn, mình mặc áo vóc màu tía. Nàng che mặt bằng tấm sa đen mỏng. Dưới ánh đèn sáng, nàng chẳng có vẻ gì khác lạ. Không hiểu sao Đinh Bất Tứ trông thấy nàng lại ra chiều sợ sệt, bối rối như vậy?

Đột nhiên chuông trống nổi lên rầm vang.

Một hán tử áo vàng dõng dạc nói:

- Hai vị Long đảo chủ và Mộc đảo chủ trên bản đảo nghiêm chỉnh ra mắt tân khách.

Mọi người chấn động tâm thần. Đến giờ họ mới biết trên đảo Long Mộc có hai vị Đảo chủ, một vị họ Long và một vị họ Mộc, vì thế mà hòn đảo này mới có tên là đảo Long Mộc.

Bỗng thấy cánh cửa giữa mở rộng rồi hai hàng người cao có, thấp có, cả nam lẫn nữ đi ra.

Hàng người mé tả mặc toàn áo xanh, hàng người mé hữu mặc toàn áo vàng.

Người giữ lễ lại tuyên bố:

- Chúng đệ tử dưới trướng Long đảo chủ và Mộc đảo chủ ra mắt quý khách.

Mọi người đưa mắt nhìn ra thấy cả hai vị sứ giả Thưởng Thiện, Phạt Ác đi phân phát thẻ đồng bữa trước cũng có mặt tại đám đông.

Trương Tam mặc áo vàng đứng thứ mười một bên mé hữu, Lý Tứ mặc áo xanh đứng thứ mười ba ở mé tả. Sau hai người này mỗi bên còn có đến trên hai chục người nữa.

Ai nấy bất giác cảm thấy ớn lạnh xương sống.

Võ công Trương Tam, Lý Tứ mọi người đã thấy rồi. Té ra hai gã còn có rất nhiều huynh đệ đồng môn, chắc bản lãnh những người kia cũng tương đương với gã. Ai nấy bụng bảo dạ:

- Thảo nào ba mươi năm nay bao nhiêu anh hùng hảo hán đã đến đảo Long Mộc không còn sống sót trở về. Chưa kể đến người khác, chỉ hai sứ giả Thưởng Thiện, Phạt Ác ra tay thì những nhân vật nổi tiếng võ lâm ở Trung Nguyên chúng ta cũng chẳng có mấy tay là chống đỡ nổi lấy hai chục chiêu.

Hai hàng đệ tử đứng nhìn hai bên tả hữu. Họ nhất tề khom lưng hướng về phía quần hùng thi lễ rất cung kính.

Quần hùng vội đáp lễ. Ai cũng nghĩ tới Trương Tam cùng Lý Tứ ngày đi phân phát thẻ đồng ở Trung Nguyên vừa cười nói vừa giết người rất ung dung. Chúng chỉ giơ tay một cái là cả một bang hội hoặc một môn phái bị giết sạch. Hiện giờ chúng về đảo, mắt không dám nhìn ngang nhìn ngửa giữ thái độ cực kỳ nghiêm cẩn.

Giữa tiếng âm nhạc vang lừng, hai lão già từ từ cất bước đi ra.

Một lão mặc đồ vàng, một lão mặc đồ xanh.

Người giữ lễ lớn tiếng hô:

- Tệ Đảo chủ hoan nghênh các vị quý khách.

Hai vị Long, Mộc đảo chủ xá dài đến tận đất. Quần hùng tới tấp đáp lễ.

Lão mặc áo hồng bào là Long đảo chủ cười ha hả nói:

- Tại hạ cùng Mộc huynh đệ đây ở nơi hoang đảo hẻo lánh mà bữa nay được cùng các vị cao hiền tương kiến, rất lấy làm vinh hạnh. Có điều trên hoang đảo cảnh vật hủ lậu, cách khoản đãi không được chu đáo, mong liệt vị lượng thứ cho.

Thanh âm lão ôn hòa vui vẻ.

Long Mộc là một hòn đảo lẻ loi trong miền Nam Hải mà khẩu âm Long đảo chủ lại giống người ở Trung Châu.

Mộc đảo chủ nói:

- Mời liệt vị an tọa.

Thanh âm y lanh lảnh tựa như người ở vùng Mân Quảng.

Quần hùng an tọa rồi, hai vị Long, Mộc đảo chủ mới ngồi vào thủ vị ở mé Tây.

Còn bọn đệ tử không ai được ngồi, họ đều đứng thõng tay chầu chực.

Quần hùng bụng bảo dạ:

- Cách mời khách của đảo Long Mộc cực kỳ bá đạo. Hễ khách không chịu đi là tru diệt hết cả môn phái hay bang hội. Nhưng khách lên đảo rồi thì lễ nghi đón tiếp lại vô cùng chu đáo. Ta hãy chờ xem họ còn đi những nước cờ gì nữa.

Có người lại lẩm bẩm:

- Người giám trảm lúc lôi tội nhân ra hạ sát còn cho ăn một bữa no say, nói mấy lời an ủi. Cuộc thết yến này chắc là bữa ăn cho chúng mình trước khi bị hạ sát.

Lúc mọi người liếc mắt ngó hai vị Đảo chủ thì thấy Long đảo chủ râu tóc bạc phơ, mặt mũi hồng hào như trẻ nít. Còn Mộc đảo chủ mái tóc dài chỉ còn lơ thơ, phần đen nhiều hơn phần bạc. Nhưng mặc lão đầy vết nhăn nheo. Rút cục họ bao nhiêu tuổi thật khó mà đoán được. Cứ trông bộ mặt thì bảo họ sáu chục hay chín chục đều được cả, mà cho là họ đã ngoài trăm tuổi cũng chẳng có chi quá đáng.

Mọi người thi lễ xong ngồi xuống. Bọn chấp sự trên đảo lại rót rượu và đưa thức ăn.

Bàn nào cũng có bốn bát đĩa cả thảy tám món.

Những món ăn gồm có: Thịt gà, cá, tôm, thịt heo mùi thơm ngào ngạt đưa lên mũi, xem chừng có vẻ ngon lành chứ chẳng có chi khác lạ.

Tên quân hầu thi triển thần công

Thạch Phá Thiên đã hơi yên dạ. Chàng ngó quanh bàn tiệc thấy cả quán chủ chùa Thượng Thanh. Bọn Chưởng môn bốn phái lớn tại Quan Đông là Phạm Nhất Phi, Phong Lương, Lã Chính Bình và Cao Tam nương tử cũng vừa tới nơi.

Những người này tâm thần rất đỗi hoang mang. Thị tuyến vừa chạm vào mục quang Thạch Phá Thiên, họ liền chào bằng cái gật đầu chứ không dám chạy đến hay cất tiếng gọi.

Hai vị Đảo chủ Long, Mộc nâng chén rượu lên nói:

- Xin mời liệt vị!

Rồi uống một hơi cạn sạch.

Quần hùng thấy rượu xanh lè. Tuy hương vị rất thơm tho, song trong lòng họ không khỏi băn khoăn tự hỏi:

- Chẳng hiểu trong rượu này có thuốc độc gì không?

Đa số chỉ để chén rượu lên môi, chứ không dám uống.

Một số ít nghĩ bụng:

- Đối phương mà muốn gia hại mình thì chỉ cần cất tay một cái là xong. Trong rượu có chất cũng thế mà không có chất độc cũng vậy. Đằng nào cũng chết. Chi bằng cứ uống càn đi.

Họ liền nâng chén lên uống cạn sạch.

Những người đứng chầu chực một bên tiếp tục rót rượu vào.

Hai vị Đảo chủ đảo Long Mộc mời khách cạn ba chén rồi, Long đảo chủ giơ tay trái lên. Bọn nô bộc từ nội đường đi thành hàng kéo ra. Mỗi tên bưng ra một bát cháo lớn đặt ở trước mặt tân khách.

Quần hùng bụng bảo dạ:

- Đây chắc là Lạp Bát Cúc mà trên chốn giang hồ thường đồn đại.

Những bát cháo vừa múc ra hơi còn bốc lên nghi ngút. Từ đáy bát sùi bọt lên. Bát cháo nào cũng một màu xanh thẫm. Ai nhìn cũng không khỏi sinh

lòng nghi hoặc. Nguyên thứ cháo này có pha lẫn táo đỏ, vừng đen, hạt sen, long nhãn, đậu đỏ, nhưng trong bát cháo trước mắt hòa các vị khác vào, chưa ai từng trông thấy bao giờ, rau chẳng ra rau, cỏ chẳng ra cỏ. Thứ là rễ cây thái nhỏ, thứ lại xắt ra từng khúc.

Quần hùng đều biết rằng đa số độc vật đều có màu xanh biếc mà bát cháo màu xanh thẫm, mặt người soi vào cũng ánh thành màu biếc. Chỉ một mùi thuốc nặng nề xông vào mũi cũng biết là độc đến thế nào rồi.

Cao Tam nương tử vừa ngửi thấy mùi thuốc đã phát ớn. Mụ nghĩ bụng:

- Khi họ nấu cháo này không biết đã thả bao nhiêu rắn rết nhện độc vào trong nồi.

Mụ không nhịn được phải buồn nôn, vội đẩy bát cháo ra cạnh bàn rồi đưa tay bưng mũi.

Long đảo chủ nói:

- Liệt vị đường xa ngàn dặm đã có lòng chiếu cố, tệ đảo không biết lấy cái chi để kính khách, gọi là có bát cháo Lạp Bát này ở Trung Châu chưa từng dùng đến đưa ra thết liệt vị. Vị cốt yếu trong bát cháo là "Đoạn Trường Thực Cốt Hủ Tâm Thảo" (thứ cỏ làm cho đứt ruột, hư xương, nát tim). Thứ cỏ này sau khi nở hoa mới thật công hiệu. Nhưng thường khi tám năm, mười một năm không chừng mới có một lần nở hoa. Tệ đảo phải chờ tới khi cỏ này khai hoa mới mời đồng đạo giang hồ ở Trung Nguyên tới đây cùng hưởng. Bấm đốt ngón tay tính ra cuộc thiết yến này là lần thứ tư, xin mời liệt vị ăn uống thành thực, không nên khách sáo.

Lão nói xong cùng Mộc đảo chủ tay trái cầm bát cháo, tay phải giơ đũa lên mời.

Mọi nghe đến tên "Đoạn Trường Thực Cốt Hủ Tâm Thảo" thì đã bở vía. Tuy những người đã tới đảo này, ai cũng không tính đến chuyện sống sót trở về nữa, nhưng Long đảo chủ lại công nhiên tuyên bố chất cỏ độc trong bát cháo khiến mọi người càng kinh tâm động phách. Ai nấy sắc mặt tái mét.

Bỗng thấy Long, Mộc hai vị Đảo chủ đều giơ đũa lên khoanh một vòng tròn để tỏ ý mời toàn thể cử tọa rồi bưng bát cháo lên để kê vào miệng bắt đầu ăn.

Quần hùng đều nghĩ bụng:

- Trong bát cháo của hai thằng cha này chắc chúng bỏ nhân sâm, yến sào cùng các vị đại bổ vào.

Đột nhiên thấy đầu đằng Đông có một hán tử đứng phắt dậy trỏ tay vào mặt Long, Mộc đảo chủ lớn tiếng quát:

- Lão Long và lão Mộc kia! Hãy nghe ta nói đây. Ta là Giải Văn Báo ở Quan Tây. Trước khi tới đảo Long Mộc ta đã thu xếp mọi việc về sau đâu đó xong cả rồi. Giải Văn Báo này đường đường là tay hán tử đội trời đạp đất, lòng dạ sắt đanh. Các ngươi muốn giết muốn mổ thế nào thì Giải mỗ quyết chẳng chau mày. Còn bắt Giải mỗ phải ăn uống độc vật này thì nhất định không được đâu.

Long đảo chủ ngạc nhiên cười nói:

- Giải anh hùng đã không muốn xơi có lý đâu bọn tại hạ miễn cưỡng được? Hà tất các hạ phải nổi giận. Xin các hạ hãy ngồi xuống đã nào!

Giải Văn Báo lại quát lên:

- Giải mỗ đã không cầu toàn mạng thì chết sớm hay chết muộn cũng là một cái chết. Ta chỉ cần vạch mặt các ngươi là bọn chó má ỷ mạnh làm càn, gây tai họa ở nhân gian.

Hắn nói xong bưng bát cháo lên hất vào mặt Long đảo chủ.

Một lão già ngồi cách hai bàn đứng phắt dậy quát:

- Giải hiền đệ không được lỗ mãng!

Lão phất tay áo một cái phát ra một luồng kình phong ngăn cản bát cháo còn đang lơ lửng trên không.

Bát cháo đang lơ lửng trên không bị lão già kia phất tay áo phát ra một luồng tụ phong cản trở không bay về phía trước được nữa. Nó dừng lại trên không gian một giây rồi rớt xuống.

Ai cũng yên trí chiếc bát Thanh Hoa Đại Hải sắp vỡ tan tành, còn cháo sẽ đổ lênh láng. Bỗng thấy tên hầu chuyên việc rót rượu cho tân khách đứng gần đó, khom lưng lại vọt người đi và đưa tay ra bắt lấy bát cháo lớn này. Bát cháo đang hạ thấp xuống chỉ còn cách mặt đất chừng vài tấc, thực đã đến lúc nguy hiểm vô cùng. Vậy mà tên hầu nắm được một cách rất thần tình.

Quần hùng không nhịn được, bật lên tiếng hoan hô vang dội:

- Công phu tuyệt diệu! Công phu tuyệt diệu!

Tiếng hoan hô vừa dứt, thì nét mặt quần hùng càng lộ vẻ lo âu. Ai nấy bụng bảo dạ:

- Một tên hầu rượu mà thân thủ kỳ diệu đến thế, thì mình còn hòng sống sót để trở về được nữa ư?

Mọi người đâm ra tính quẩn lo quanh. Người thì nhớ con cháu cùng sản nghiệp trong nhà, kẻ thì nghĩ tới mối đại cừu chưa trả được.

Có người lẩm bẩm:

- Ta mà chết đi thì cơ nghiệp bản bang tất đi vào chỗ điêu tàn.

Có người mình lại oán mình:

- Đã biết thời kỳ đảo Long Mộc mời đi dự yến sắp đến sao mình không sớm tìm nơi thâm sơn cùng cốc để ẩn lánh? Lại cứ ngồi cầu may thẻ đồng đừng đưa tới cho mình?

Có người trước kia vẫn hy vọng tiếng đồn đảo Long Mộc lợi hại là không đúng sự thực. Bây giờ mắt thấy tên quân hầu phóng mình giơ tay đón bắt bát cháo thì cái hy vọng đó cũng bị tiêu tan nốt.

Bỗng thấy một chàng thư sinh ốm vào tuổi trung niên đứng lên, cất tiếng dõng dạc nói:

- Long, Mộc đảo chủ! Hai vị Đảo chủ chỉ cho vài tên thuộc hạ vào Trung Nguyên cũng đủ lừng danh khét tiếng. Vậy hai vị có muốn lên ngôi chí tôn trong võ lâm cũng dễ như trở bàn tay, hà tất hai vị phải hao tổn tâm cơ, phí phạm công phu triệu bọn tại hạ lên đảo này làm chi? Tại hạ chết cũng chẳng tiếc chi. Nhưng trong lòng còn mối nghi ngờ thì chết cũng không nhắm mắt được. Vậy xin hai vị Đảo chủ giãi bày chỗ ngu tối cho tại hạ. Tại hạ sẽ đưa cổ ra chờ chém.

Kể ra những câu này hết thảy mọi người đều muốn nói ra, có điều người khác không hoạt bát văn hoa được như y mà thôi. Mọi người đều lấy làm hợp ý và mấy trăm con mắt đổ dồn vào mặt Long, Mộc đảo chủ để chờ họ trả lời xem sao.

Long đảo chủ cười nói:

- Tây Môn tiên sinh hãy ngồi xuống! Bất tất phải quá khiêm như vậy.

Quần hùng nghe Long đảo chủ nói vậy lại quay nhìn thư sinh, tự hỏi:

- Phải chăng người này là Tây Môn tú tài, tên gọi Tây Môn Bất Quần, đã từng lừng lẫy tiếng tăm trên chốn giang hồ ba chục năm trước đây? Nhưng sao coi y bất quá mới ngoài bốn chục tuổi, mà ba chục năm trước Bất Quần với hai bàn tay không đã đánh chết được Thất bá ở Thiểm Bắc, rồi trong ba

ngày với một cây Phán Quan bút đã phá hủy tám sơn trại của bọn lục lâm tỉnh Hà Bắc? Người ta đồn khi đó y đã ngoài ba chục tuổi và sau mấy vụ kia không ai được tin tức gì về y nữa, chẳng biết y sống chết thế nào. Coi tuổi y thì không hợp, song họ Tây Môn chẳng có mấy người. Hiện nay trong võ lâm không có tay cao thủ nào họ Tây Môn ăn mặc theo kiểu thư sinh, thì có lẽ chính là y đó.

Ta nên biết những người đến dự yến Lạp Bát, ngoại trừ Thạch Phá Thiên, đều là Chưởng môn một phái hay chúa tể một bang thì những tay chúa trùm võ lâm đều quen mặt hết.

Bỗng nghe Long đảo chủ lại nói tiếp:

- Ngày trước Tây Môn tiên sinh một chưởng đả bại Thất bá, một cây bút hất liền Bát trại.

Quần hùng khẽ la lên:

- Quả là y thật!

Long đảo chủ nói tiếp:

- Tại hạ cùng Mộc huynh đệ đây ba chục năm trước đã đem lòng ngưỡng mộ tiên sinh thì bữa nay đâu dám vô lễ.

Tây Môn Bất Quần nói:

- Tại hạ không dám. Mấy việc nhỏ mọn ngày trước đó hoặc giả có thể ngông cuồng trong lúc nhất thời ở Trung Nguyên. Còn đối với con mắt hai vị Đảo chủ thì chỉ là trò trẻ nít.

Long đảo chủ nói:

- Tây Môn tiên sinh lại quá khiêm đó! Câu nói vừa rồi của tôn giá, tại hạ muốn trình bày ngay cùng các vị anh hùng, nhưng thứ cháo Lạp Bát này có vị "Đoạn Trường Thực Cốt Hủ TâmThảo" cần phải ăn nóng mới có hiệu lực. Vậy mời các vị hãy xơi cháo trước rồi tại hạ sẽ trình bày sau được chăng?

Thạch Phá Thiên nghe hai người nói chuyện với nhau toàn những lời khách sáo mà chàng chẳng hiểu gì mấy. Bụng chàng lại đói, ruột gan cồn cào không chịu được.

Vừa nghe Long đảo chủ nói vậy, chàng liền bưng ngay bát cháo lên mà húp sì sụp một hồi cạn đến quá nửa bát. Tuy mùi thuốc nồng nặc nhưng cháo ngon lành chẳng thấy gì là khó ăn cả.

Chỉ trong khoảng khắc chàng ăn hết trơn cả bát cháo.

Trong bọn quần hùng có người lẩm bẩm:

- Thằng lỏi này chẳng biết trời cao đất dày là gì, những muốn ta đây hào kiệt chứ gã đâu biết cái chết đã đến. Gã muốn cướp đường tới Quỷ môn quan.

Có người lại nghĩ rằng:

- Đằng nào cũng chết thì thà là như vị thiếu niên anh hùng kia lại khoái hơn.

Bạch Tự Tại reo lên:

- Hay lắm! Giỏi lắm! Tôn nữ tế của phái Tuyết Sơn ta quả nhiên khác đời.

Đã đến lúc này mà lão vẫn còn có ý ngạo nghễ giữa các môn phái thiên hạ. Lão muốn phái Tuyết Sơn phải cao hơn người khác một bậc. Lão cho là Thạch Phá Thiên tranh giành thể diện thay mặt cho lão.

Sau cuộc tỷ đấu trong thạch lao tại thành Lăng Tiêu, Bạch Tự Tại đã chìm nhục nhuệ khí. Ngay lúc ấy lão đã nghĩ thầm quan niệm của mình: Tự cổ chí kim mình là tay đại anh hùng, đại hiệp sĩ, đại tôn sư, kiếm pháp đệ nhất, quyền cước đệ nhất, nội công đệ nhất, ám khí đệ nhất thì phải trừ bỏ mất bốn chữ "nội công đệ nhất".

Đến lúc lão thấy tên hầu rót rượu thi triển thân thủ bắt được bát cháo thì lão lại cho là: Bốn chữ "quyền cước đệ nhất" cũng không đứng vững được nữa. Có điều lão vẫn tự nhủ: Những nhân vật ở đảo Long Mộc chưa chắc võ công đều tuyệt cao thật sự. Không chừng tên hầu này là tay cao thủ đệ nhất ở trên đảo đã giả vờ đóng vai nô bộc để khủng bố tinh thần mọi người.

Lão thấy Thạch Phá Thiên tỏ vẻ thản nhiên ăn bát cháo độc một cách ngon lành liền lấy làm đắc ý, vì chàng là tôn nữ tế của Chưởng môn phái Tuyết Sơn. Bất giác hào khí trong lòng lại nổi lên bồng bột. Lão liền bưng bát cháo mà húp soàn soạt ra chiều tự đắc với câu hỏi: Trong đại sảnh này bất quá chỉ có thằng nhỏ kia và ta là dám ăn cháo, còn ai là tay anh hùng hào kiệt như ông cháu mình?

Rồi lão lại lẩm bẩm:

- Ta là người thứ hai dám ăn cháo, vậy kể về anh hùng hào kiệt ta đứng vào hàng thứ hai trong thiên hạ. Thế thì sáu chữ "đại anh hùng, đại hào kiệt" cũng phải bỏ đi.

Lão thừ người ra hối hận: Ăn cháo độc thì cũng đến chết là cùng. Sao mình không ăn trước tiên để phải đánh xuống "thiên hạ đệ nhị" thì còn thú gì?

Bạch Tự Tại trong lòng vừa buồn bã vừa tự trách, nên về sau Long đảo chủ nói gì, lão cũng chẳng buồn để tai nghe nữa.

Long đảo chủ nói:

- Bốn chục năm về trước, tại hạ cùng Mộc huynh đệ kết giao ý hợp tâm đầu. Những lúc giảng võ luận kiếm hai bên đều khâm phục võ công của nhau. Hai người đã dắt tay nhau vào chốn giang hồ, để khen thưởng người thiện, trừng phạt kẻ ác trong võ lâm, đặng làm nên một phen sự nghiệp. Không ngờ vừa bước chân vào chốn giang hồ, ngẫu nhiên bắt được một tấm địa đồ. Trên bản đồ có viết chữ nhỏ, tại hạ xem xong thì biết bản đồ này vẻ một trái hoang đảo vô danh và tại đấy có cất giấu một bí lục võ công động trời.

Giải Văn Báo hỏi xen vào:

- Rõ ràng đây là đảo Long Mộc. Sao lại bảo là vô danh hoang đảo?

Lão già hồi nãy phất tay áo để cản đường bát cháo, liền quát lên:

- Giải hiền đệ không nên ngắt lời Long đảo chủ!

Giải Văn Báo tức giận nói:

- Dù lão huynh có cố gắng lấy lòng nhưng chưa chắc y đã tha mạng cho đâu.

Lão già tức quá bưng cháo lên húp một hơi hết quá nửa bát rồi hậm hực nói:

- Ta với ngươi kết bạn đã nửa đời mà ngươi không biết Trịnh Quang Chi này là người thế nào ư?

Giải Văn Báo ra chiều hối hận đáp:

- Đại ca! Tiểu đệ biết mình lầm lỗi. Xin đại ca lượng thứ cho.

Đoạn hắn quỳ xuống dập đầu "binh binh" ba cái. Tiện tay hắn lấy bát cháo ở cạnh bàn mà ăn một hơi gần hết.

Trịnh Quang Chi chạy lại ôm lấy Giải Văn Báo nói:

- Hiền đệ! Anh em ta ngày nọ kết nghĩa đã tuyên lời trọng thệ: Không cùng nhau sinh một ngày giờ thì nguyện chết cùng một lúc. Lời thề đó đến nay

quả nhiên thực hiện. Như thế mới không uổng một phen kết nghĩa huynh đệ.

Hai người ôm lấy nhau vừa bi thương vừa hoan hỷ đến chảy nước mắt.

Thạch Phá Thiên nghe lão nhắc tới lời thề, bất giác đưa mắt nhìn Trương Tam, Lý Tứ.

Trương Tam, Lý Tứ nhìn nhau mà cười rồi lại đưa mắt nhìn Long, Mộc đảo chủ.

Mộc đảo chủ khẽ gật đầu.

Trương Tam, Lý Tứ liền vượt người đi ra mỗi người đều bưng cháo Lạp Bát chạy đến bên chiếu Thạch Phá Thiên nói:

- Nào, mời hiền đệ!

Thạch Phá Thiên vội ngăn lại nói:

- Đừng, đừng! Nhị vị ca ca bất tất phải chết theo tiểu đệ. Tiểu đệ chỉ xin nhị vị sau này chiếu cố cho A Tú.

Trương Tam cười nói:

- Hiền đệ ơi! Ngày chúng ta kết nghĩa huynh đệ đã có lời ước: Sau này có phúc cùng hưởng, có tai nạn cùng gánh vác. Hiền đệ đã ăn cháo Lạp Bát thì có lý đâu bọn ca ca lại không ăn?

Trương Tam nói xong cùng Lý Tứ bưng cháo lên ăn một hơi hết sạch. Đoạn chúng quay lại khom lưng nhìn Long, Mộc đảo chủ nói:

- Tạ ơn sư phụ đã ban cháo cho đồ nhi.

Rồi mới về ngồi chỗ cũ.

Quần hùng thấy Trương Tam, Lý Tứ vì nghĩ đến tình kết nghĩa với Thạch Phá Thiên mà ăn cháo độc để chết cùng chàng. Trường hợp của hai người này so với Trinh Quang Chi và Giải Văn Báo nhất định phải chết khác xa nhau. Vậy mà họ cũng giữ lòng nghĩa khí, nên ai nấy đều khâm phục vô cùng.

Bạch Tự Tại cũng tự nghĩ:

- Như hai người này thì chữ "hiệp" mới còn có ý nghĩa. Giả tỷ mình có bạn kết nghĩa uống chất kịch độc, liệu mình có nghĩ đến nghĩa chi lan để chết cùng bạn không? Nghĩ tới đây lão không khỏi ngần ngừ.

Đọc sổ thưởng phạt quần hùng khiếp vía

Bỗng nghe Trương Tam nói:

- Tam đệ! Ở đây có một số tân khách dường như không ưa mùi vị thứ cháo Lạp Bát này, tam đệ muốn ăn thêm mấy bát thì cứ lấy mà ăn cũng chẳng hề chi.

Thạch Phá Thiên đói bụng hàng nửa ngày rồi, chàng mới ăn có một bát cháo chưa thấm vào đâu.

Chàng nghĩ bụng:

- Mình đã ăn một bát thì dù ăn nhiều hay ăn ít cũng vậy thôi.

Chàng đưa mắt ngó sang những bàn bên cạnh. Mấy người ngồi gần đấy thấy chàng ngó qua bàn mình vội bưng cháo giơ lên nói:

- Cháo này nặng mùi quá, tại hạ không quen. Vậy xin mời tiểu anh hùng cứ tùy tiện lấy mà dùng, bất tất phải khách sáo.

Họ thấy Thạch Phá Thiên chỉ có hai tay dĩ nhiên không đón lấy cả được bấy nhiêu bát. Họ còn sợ Trương Tam đột nhiên thay đổi ý kiến để lỡ mất cơ hội tốt có thể đùn cháo cho người khác, liền bưng sang để trên bàn trước mặt Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên nói:

- Xin cảm ơn liệt vị!

Rồi chàng ăn liền một lúc hai bát nữa.

Long đảo chủ tủm tỉm cười, gật đầu nói:

- "Lời nói vừa rồi của Giải anh hùng quả đúng đó. Hòn hoang đảo vô danh ghi trên địa đồ chính là đảo Long Mộc mà hiện chúng ta đang ngồi đây. Có điều cái tên Long Mộc là sau khi tại hạ và Mộc huynh đệ lên đây rồi mới đặt ra. Như vậy bọn tại hạ không khỏi có lỗi ngông cuồng và tiếm vị, thật lấy làm sợ hãi. Bọn tại hạ theo chỉ thị trong địa đồ đi tìm kiếm trên đảo mất mười tám ngày mới thấy võ công bí quyết.

Té ra bí lục này chỉ là một bài thơ cổ, nghĩa lý rất sâu xa và phức tạp.

Hai anh em tại hạ mừng quá liền theo bức đồ giải mà luyện tập.

Hỡi ơi! Ai có ngờ đâu được phúc mà thành họa. Sau mấy năm nghiên cứu luyện tập, đột nhiên hai anh em xảy chuyện bất đồng ý kiến về những chỉ thị võ công trong bức đồ giải. Tại hạ bảo phải luyện như tại hạ mới đúng, mà Mộc huynh đệ lại cho là tại hạ hiểu lầm phải luyện thế kia mới được. Hai người tranh luận mấy ngày trời.

Rút cục chẳng ai chịu ai, sau đi đến chỗ quyết định: Người nào luyện theo ý kiến của người ấy. Bao giờ luyện được thành công rồi sẽ cùng nhau chứng nghiệm, ai phải ai trật đến bấy giờ sẽ rõ. Sau khi luyện được quá nửa năm, hai anh em liền động thủ để giải thích. Hai anh em mới qua lại mấy chiêu, bất giác đột nhiên thất sắc. Vì… vì…"

Lão nói tới đây, vẻ mặt buồn rầu, ngừng lại không nói nữa.

Mộc đảo chủ cũng ra chiều uất ức.

Qua một lúc lâu, Long đảo chủ lại nói tiếp:

- Té ra hai anh em tại hạ đều luyện trật.

Quần hùng nghe nói tâm thần chấn động, vì Long, Mộc cả hai vị Đảo chủ đều là những tay võ công quán thế thì dĩ nhiên là đã luyện tập những môn quyền cước phi thường và môn nội công tối cao. Nếu luyện trật nội công tất nhiên "tẩu hỏa nhập ma" nhẹ là trọng thương, người thành tàn phế mà nặng thì đến chết người.

Bỗng nghe Long đảo chủ nói tiếp:

- "Anh em tại hạ khi phát giác ra là luyện trật, liền lập tức đình lại, để cùng nhau phân tích và nghiên cứu cho ra lý lẽ. Nhưng cả hai anh em đều tư chất tầm thường mà lời chỉ thị trong đồ giải lại rất sâu xa mầu nhiệm. Sau mấy tháng nghiên cứu vẫn không hiểu được những chỗ ngờ vực khó khăn, khi ấy bỗng một chiếc thuyền của bọn cướp biển trôi dạt vào đảo.

Hai anh em tại hạ giết mấy tên cầm đầu và bắt bọn đồng lõa đem ra thẩm vấn. Những tên nào hành vi tàn ác đều bị xử tử. Những kẻ được tha chết phải ở lại trên đảo.

Hai anh em bàn nhau: Sở dĩ những chỗ trong cổ thi đồ giải mà nghiên cứu không thông được có thể là vì bọn tại hạ đã luyện nhiều năm võ công. Những cái gì đã ăn nhập vào trước làm chủ tế hành động đưa cách luyện công vào đường lối sai trật. Chi bằng thu nạp mấy tên đệ tử cho chúng suy nghĩ về bài cổ thi đồ giải. Thế rồi bọn tại hạ lựa trong bọn cướp đó lấy sáu tên biết chữ khá nhiều lại có óc thông minh, chia làm hai tốp đồ đệ, nhưng không truyền thụ nội công cho chúng mà chỉ dạy một ít quyền thuật cùng kiếm pháp, rồi để chúng nghiên cứu đồ giải.

Ngờ đâu, cách nghiên cứu của ba tên đồ đệ tại hạ không giống như cách giải thích của ba tên đệ tử dưới trướng Mộc huynh đệ. Thậm chí giữa ba tên đồ đệ tại hạ đã hiểu khác nhau rồi và giữa ba tên đồ đệ của Mộc huynh đệ cũng vậy.

Hai anh em lại thương nghị: Phần đồ giải này là một bài thơ cổ của Lý Thái Bạch mà chúng ta lại là hạng võ biến thô lỗ, tuy biết được một chút một chút chữ nghĩa, nhưng không bằng các nhà văn nho tinh thông thi lý. Xem chừng không phải là kẻ sĩ tài kiêm văn võ thì khó lòng hiểu rõ được đồ giải.

Thế rồi tại hạ cùng Mộc huynh đệ chia đường vào Trung Nguyên. Hẹn nhau một năm, mỗi người thu lấy bốn tên đồ đệ phải là hạng nho sinh đầy bụng kinh luân, không thì cũng là những tay danh sĩ văn tài mẫn tiệp".

Lão giơ tay trỏ vào bảy tám tên đệ tử mặc áo vàng và xanh nói tiếp:

- Chẳng dám giấu gì liệt vị, mấy tên đệ tử này giả tỷ vào thi thì giật giải tiến sĩ hàn lâm dễ như trở bàn tay. Ban đầu chúng đến đảo Long Mộc chưa chắc đã chịu cam tâm. Nhưng sau chúng vừa học võ công vừa nghiên cứu đồ giải rồi ai nấy đều tình nguyện sống chết ở đảo vì họ hiểu rằng học võ luyện công thú hơn đọc sách làm quan.

Quần hùng nghe Long đảo chủ nói "học võ luyện công thú hơn đọc sách làm quan" đều lấy làm vừa lòng. Nhiều người bất giác gật đầu khen phải.

Long đảo chủ nói tiếp:

- "Nhưng tám tên đệ tử nguyên là danh sĩ xuất thân này nghiên cứu đồ giải xong mỗi người hiểu một cách, chẳng những không làm cho Mộc huynh đệ hiểu thêm được điều gì mà còn khiến cho hai anh em tại hạ cùng đi vào chỗ hồ đồ. Bọn tại hạ không biết làm thế nào, trong lòng rất là phiền muộn. Nếu bỏ đi cũng không đành lòng.

Một hôm, Mộc huynh đệ bảo tại hạ: "Hiện nay những bậc tinh thâm về võ học không ai hơn được Diệu Đế đại sư, một vị cao tăng chùa Thiếu lâm. Chúng ta sao không mời lão nhân gia tới đây để chỉ giáo cho một chuyến".

Tại hạ nói: "Diệu Đế đại sư ẩn cư hơn hai chục năm, không màng gì đến thế sự, e rằng mời lão nhân gia không chịu đến".

Mộc huynh đệ liền bảo: "Thế thì chúng ta sao không chép thêm một bài đưa đến chùa Thiếu Lâm để nhờ lão nhân gia coi cho? Nếu Diệu Đế đại sư không nói gì đến thì e rằng đồ giải này có chỗ nào lệch lạc, hai chúng ta chẳng hơi đâu mà nghiên cứu thêm cho mệt".

Tại hạ liền vỗ tay khen: "Kế ấy rất diệu! Chúng ta có thể chép thêm một

bản nữa đưa cho Ngu Trà đạo trưởng phái Võ Đang, võ công phái Thiếu Lâm và Võ Đang nổi tiếng nhất trên chốn giang hồ. Hai vị cao nhân đó nhất định có kiến thức siêu việt".

Chúng tôi liền sao đồ giải rất kỹ, cả nét vẽ lẫn chữ viết không sai một chút nào. Đồng thời chúng tôi nghiên cứu lại rồi mừng rỡ như phát điên vì nghĩ rằng: Cứ theo đồ giải mà luyện tập thì võ công mình sẽ tới chỗ khắp thiên hạ không có người thứ ba nào bì kịp. Nhưng càng luyện tập lại càng đi sâu vào chỗ nghi ngờ khó hiểu. Lúc chúng tôi đi lên chùa Thiếu Lâm thì không muốn giấu diếm nữa, chỉ mong sao có người giải khai được mối nghi ngờ đã nằm chết trong lòng bấy lâu nay thì dù có phải đem đồ giải công bố thiên hạ cũng chẳng có chi đáng tiếc. Hai anh em tại hạ vào chùa Thiếu Lâm rồi bỏ đồ giải vào trong bao thơ nhờ Tri Khách tăng đệ lên cho Diệu Đế đại sư. Ban đầu Tri Khách tăng không chịu, y nói là Diệu Đế đại sư đã đóng cửa ẩn cư lâu năm, không giao thiệp với người ngoài từ lâu rồi. Hai anh em tại hạ liền lấy mỗi người một chiếc bồ đoàn ngồi giữa cổng chùa Thiếu Lâm suốt bảy ngày đêm khiến cho sư sãi trong chùa không có lối ra vào. Tri Khách tăng không sao được đành đem phong thư đệ trình đại sư".

Quần hùng đều nghĩ bụng:

- Tuy miệng lão chỉ nói hời hợt là ngồi chắn cổng chùa Thiếu Lâm, nhưng thực ra câu chuyện đâu có dễ dàng thế được? Trong thời gian này chắc đã xảy ra nhiều cuộc rồng tranh hổ đấu, rồi quần tăng chùa Thiếu Lâm không có cách nào đuổi được hai lão này đi, mới chịu đưa thơ vào.

Long đảo chủ lại nói tiếp:

- Tri Khách tăng chịu cầm thơ rồi, anh em tại hạ mới đứng lên ra khỏi cổng chùa Thiếu Lâm, xuống chân núi Thiếu Thất chờ đợi.

Chờ chừng nửa giờ thì thấy Diệu Đế đại sư đi ra và chỉ hỏi cộc lốc một câu:

- Đâu rồi?

Mộc huynh đệ liền hỏi lại:

- Phải chăng còn đi mời một vị nữa?

Diệu Đế đại sư đáp:

- Phải rồi! Đi mời Ngu Trà!

Ba người lên đến núi Võ Đang.

Diệu Đế đại sư nói:

- Lão tăng là Diệu Đế ở chùa Thiếu Lâm muốn ra mắt Ngu Trà!

Rồi đại sư không chờ thông báo đi thẳng vào trong.

Diệu Đế đại sư chùa Thiếu Lâm là một nhân vật lừng danh võ lâm, bọn đệ tử phái Võ Đương không ai dám cản trở.

Anh em tại hạ cũng theo vào.

Diệu Đế đại sư vào trại phòng chỗ thanh tu của Ngu Trà đạo trưởng vừa kinh hãi vừa mừng thầm.

Lão cũng không hỏi lại, đi theo Diệu Đế đại sư lên đảo Long Mộc.

Diệu Đế đại sư tinh thông tuyệt nghệ của phái Thiếu Lâm, còn Ngu Trà đạo trưởng kiếm pháp thông thần. Hai vị đều là nhân vật tuyệt đỉnh mà võ lâm đều công nhận.

Hai vị tới đảo Long Mộc rồi liền lập tức rèn luyện đồ giải. Trong tháng đầu ý kiến hai lão gia gần giống nhau, chỉ bất đồng một vài điểm nhỏ nhặt. Từ tháng thứ hai ý kiến chia rẽ nảy nở khá nhiều. Đến tháng thứ ba hai vị không muốn giữ tư cách cao nhân ngoài cõi đời nữa. Chỉ vì cách giải thích đồ giải mỗi người một lối, không hợp nhau mà sinh ra tranh chấp kịch liệt. Thậm chí… Hỡi ôi! Hai vị xảy cuộc động thủ.

Quần hào kinh ngạc vô cùng. Có người hỏi lại:

- Cuộc tỷ võ giữa hai vị cao nhân này đưa đến chỗ ai thắng ai bại?

Long đảo chủ nói:

- Diệu Đế đại sư cùng Ngu Trà đạo trưởng đều đem những công phu nghiên cứu trong đồ giải ra thực hành thì trong vòng năm chiêu hai vị đó thấy kết quả giống nhau nên vui vẻ tươi cười không cần tỷ đấu. Nhưng từ lúc bắt đầu nghiên cứu chiêu thứ sáu hai vị đã có chỗ bất đồng ý kiến, song còn có lúc tỷ đấu, có lúc bỏ qua. Trong vòng mấy tháng trời kết quả cuộc nghiên cứu của hai vị rút cục những chỗ giống nhau thì ít mà những chỗ khác nhau lại nhiều. Có điều muốn so bì ai hơn ai kém thì khó mà biết được. Tại hạ cùng Mộc huynh liền thương nghị với nhau đều cho là bản đồ giải vừa bao la vừa huyền diệu quá chừng! Đến Diệu Đế đại sư cùng Ngu Trà đạo trưởng là những cao nhân quán thế mà cũng chỉ lĩnh hội được từng phần nhỏ. Nếu muốn thông suốt được toàn thể bản đồ giải thì chỉ có cách mở rộng cuộc nghiên cứu để nhiều người tham gia, chứ không còn cách nào khác. ý kiến của nhiều người góp lại còn hơn ý kiến của một bạc đại tài.

Vậy chúng ta phải mời những bậc kỳ năng dị sĩ khắp thiên hạ lên đảo nầy đem hết tâm lực ra mà nghiên cứu.

Long đảo chủ ngừng lại một lúc rồi nói tiếp:

- May vừa gặp hồi "Đoạn Trường Thực Cốt Hủ Tâm Thảo" nở hoa. Thứ cỏ này đem phối hợp với mấy vị thuốc có liên quan đem nấu cháo thì chúng ta là những nhà luyện võ ăn vào rất có lợi. Thế rồi hai chúng tôi cho sứ giả đi mời các vị Chưởng môn những phái lớn, các Giáo chủ, các Bang chủ, đến tệ đảo dự yến Lạp Bát. Ăn cháo xong sẽ mời quần hùng tham dự công cuộc nghiên cứu đồ giải.

Mọi người nghe Long đảo chủ nói vậy thì bán tín bán nghi.

Bỗng Đinh Bất Tứ lớn tiếng hỏi:

- Đảo chủ nói vậy thì ra hai vị mời anh em đồng đạo đến đây ăn cháo Lạp Bát là vì hảo tâm hay sao?

Long đảo chủ đáp:

- Nếu nói hoàn toàn vì hảo tâm thì cũng không đúng hẳn. Tại hạ cùng Mộc huynh đệ vẫn có chút tư tâm là cho những tay cao thủ võ học trong thiên hạ tụ hội trên đảo này nghiên cứu đỡ giải giúp bọn tại hạ để cởi mở những chỗ nghi ngờ bấy lâu nay. Đồng thời để phát huy võ học cho cao thêm một tầng. Còn người bảo bọn tại hạ mời khách để gia hại thì thật là những ý kiến sai lầm.

Đinh Bất Tứ cười lạt hỏi:

- Đảo chủ nói vậy chẳng hòa ra lừa bịp mọi người một cách trắng trợn ư? Nếu bảo là mời đồng đạo đến nghiên cứu võ học thì tại sao người ta không chịu đi, các vị lại hạ sát toàn gia hay cả môn phái? Thiên hạ có ai lại đi mời khách một cách cường hung bá đạo đến thế bao giờ?

Long đảo chủ gật đầu, hai tay vỗ vào nhau rồi bảo thuộc hạ:

- Lấy sổ thưởng thiện phạt ác ra đây!

Tám tên đệ tử quay vào nội đường ôm ra tám cuốn sổ. Mỗi cuốn cao đến hai thước.

Long đảo chủ lại nói:

- Các ngươi hãy phân phát những sổ này để các vị coi.

Bọn đệ tử lần lượt chia sổ sách cho mọi người ở bàn tiệc.

Đinh Bất Tứ cầm sổ coi, thì thấy ngoài bài cuốn sổ của lão đề bốn chữ "Lạc Hợp nhân thị" Trong lòng không khỏi kinh hãi lão nghĩ thầm:

- Anh em mình là người Lạc Hợp ít ai biết đến. Thế mà ở hòn đảo Long Mộc xa xôi hẻo lánh này họ cũng biết rõ. Tin tức họ lượm được rất xác thực.

Lão mở sổ ra coi thì thấy bên trong chưa rõ năm nào, tháng nào, ngày nào, Đinh Bất Tam làm gì ở đâu. Tuy trong cuốn sổ chưa được hoàn bị cho lắm, nhưng lão làm những việc gì trong hai chục năm nay đều có ghi cả.

Đinh Bất Tứ trán toát mồ hôi. Lão liếc mắt nhìn trộm những người bên cạnh thì ai nấy đều lộ vẻ hoang mang bẽn lẽn… Chỉ có một mình Thạch Phá Thiên là ngồi cắm đầu ăn cháo. Chàng chẳng ngó gì đến cuốn sổ ngoài bìa đề ba chữ "Bang Trường Lạc"

Chàng không biết, chữ nên họ viết gì chàng cũng chẳng hay.

Long đảo chủ lại bảo thủ hạ:

- Thu sổ thưởng thiện phạt ác lại!

Bọn đệ tử chia nhau đi thu sổ về.

Long đảo chủ tủm tỉm cười nói:

- Anh em tại hạ phân phái đệ tử đi nghe tin tức trên chốn giang hồ, nhưng không dám thám thính đến việc riêng bí mật của các vị, mà chỉ thấy những việc gì ở đâu thì ghi lại. Bất cứ môn phái hay bang hội nào bị đảo Long Mộc tiêu diệt đều đã làm nên những tội ác tày trời, không thể dung tha được. Các vị thử nghĩ kỹ lại coi có danh môn chính phái hoặc bang hội nào làm điều nghĩa hiệp mà vì chuyện chẳng tiếp nhận thẻ mời rồi bị đảo Long Mộc tiêu diệt không?

Hồi lâu không thấy ai trả lời, Long đảo chủ lại nói:

- Những người mà bọn tại hạ đã sát hại thiệt chẳng một ai là vô tội…

Bây giờ Bạch Tự Tại mới lên tiếng chất vấn:

- Nhiếp lão quyền sư Nhiếp gia ở thông châu tỉnh Hà Bắc chẳng làm nên tội ác gì cũng bị hai vị hạ sát toàn gia là nghĩa làm sao?

Long đảo chủ lấy ra một cuốn sổ đẩy về phái trước, nói:

- Mời Uy Đức tiên sinh hãy coi đây!

Cuốn sổ này từ từ bay về phía Bạch Tự Tại.

Bạch Tự Tại toan giơ tay ra đón thì cuốn sổ bay đến trước mặt rồi đột nhiên dừng lại ở trên không một chút rồi rớt thẳng xuống mặt bàn chỉ cách ngón tay lão chừng hai thước.

Bạch Tự Tại nếu không vội vàng vươn tay ra chao một cái đón được cuốn sổ, mà để rớt xuống bàn, đụng vào bát cháo thì thật là mất mặt.

Cuốn sổ cầm vào tay rồi, lão còn cảm thấy khá nặng. Bất giác trong lòng lão ngấm ngầm kinh hãi bụng bảo dạ:

- Thằng cha này liệng cuốn sổ mỏmg dính có mấy trang mà chỉ bay đi rất chậm đủ rõ luồng lực đạo của hắn thật là ghê gớm, muốn liệng xa hay gần theo ý mình được, trung gian lại còn biết ảo khôn lường. Vậy câu nói: "Cánh hoa bay có thể tấn công bên địch, Một mảnh lá đủ đánh người bị thương" là chuyện có thật.

Thủ kình của thằng cha này mà phóng âm khí thì khó có kẻ đỡ gạt hay né tránh được.

Lão nhìn ngoài bìa cuốn sổ có đề rõ bảy chữ "Hà Bắc Thông Châu Nhiếp gia quyền".

Lão mở sổ ra coi thì ngay dòng đầu đã làm cho lão phải kinh hãi.

Hàng đầu ghi:

"Năm giáp thân, tháng năm ngày mùng hai, Nhiếp Tôn Đài đã gian dâm và giết hai mạng người ở Hắc gia trang hạt Thương Châu."

Hàng thứ hai ghi:

"Năm giáp thân, tháng mười ngày mười bảy, Nhiếp Tôn Hiệp viện một duyên cớ nhỏ mọn để đả thương con cả Lưu Văn Chất ở phủ Tế Nam".

"Đêm hôm ấy y lại hại sát toàn gia nhà họ lưu mười ba người để bị miệng".

"Nhiếp Tôn Đài và Nhiếp Tôn Hiệp đều là coi trai Nhiếp lão quyền sư. Nhà này nổi tiếng là nhà hào hiệp trên chốn giang hồ, không ngơ tay làm những điều cực kỳ tàn ác trong bóng tối".

Bạch Tự Tại trầm ngâm một chút rồi nói:

- Những việc này không có gì để đối chứng chẳng hiểu thực giả ra sao. Tại hạ không dám bảo hai vị Đảo chủ cố ý phao vu để giết người vô tội, nhưng e rằng bọn đệ tử mà đảo Long Mộc phải đi các nơi nghe lời người ta đồn

không đúng sự thực cũng chưa biết chừng,

Trương Tam liền đứng dậy nói:

- Nếu Uy Đức tiên sinh không tin thì hãy coi cái này…

Gã nói xong trở gót quay vào nhà trong rồi trở ra liền, Tay phải gã giơ lên, một cuốn sổ mỏng dính liền bay về phía Bạch Tự Tại và còn chừng hai thước thì đột nhiên rớt thẳng xuống, Thủ pháp này cũng đúng hệt như thủ pháp của Long đảo chủ.

Bạch Tự Tại lần này dĩ nhiên đã chuẩn bị sẵn, lão vươn tay và chụp lấy, Lão mở ra xem thì đây là cuốn nhật ký của Nhiếp gia. Bạch Tự Tại hồi còn nhỏ đã cùng Nhiếp gia quyền sư đọc sách, nên biết rõ bút tích của Quyền sư. Lão thấy chữ trong cuốn sổ rõ ràng là nét bút của Quyền sư. Sổ này toàn biên các khoản tiền xuất nhập. Trên trang đầu đã phê hai chữ son: "Đáng giết".

Trong khoản này nói ngày mồng tám mua tám mươi ba mẫu ruộng ở Chu gia thôn, giá tiền bảy mươi lạng.

Bạch Tự Tại bụng bảo dạ:

- Với bảy chục lạng bạc mà mua được tám mươi mẫu ruộng thì đâu có của rẻ thế được? Trong vụ này chắc có sự dùng uy lực cưỡng hiếp người ta phải bán cho.

Lão đọc tiếp xuống dưới lại thấy một khoản nữa và phê hai chữ son "đáng giết".

Khoản này ghi:

"Ngày mười năm thu của quan huyện họ Trương ở Thông Châu một ngân khoản hai ngàn năm trăm lạng".

Bạch Tự Tại nghĩ thầm:

- Nhiếp Lập Nhân nổi tiếng là người nghĩa hiệp sao lại lấy tiền của quan tư. Đây chắc là y cấu kết với bọn tham quan vô lại để lấn át người lương thiện và làm những việc kinh thiên hại lý,

Bạch Tự Tại lật xuống dưới thì thấy có sáu bảy chục chỗ phê hai chữ "đáng giết". Lão biết hai chữ son này do Trương Tam hay Lý Tứ phê. Bất giác lão gập sổ lại, thở dài nói:

- Biết người biết mặt biết lòng làm sao, Nhiếp Lập Nhân thật là đáng giết. Bữa nay Bạch mỗ thấy cuốn nhật ký này thì dù đảo Long Mộc có nhân

nhượng cho y, Bạch mỗ cũng phải giết hết cả nhà.

Lão nói xong đứng lên đi đến trước mặt Trương Tam trả lại cuốn sổ, khen ngợi:

- Thật là đáng phục! Thật là đáng phục!

Rồi lão quay đầu nhìn lại Long, Mộc đảo chủ ra chiều ngưỡng mộ.

Trong lòng lão nghĩ thầm:

- Bọn đồ đệ đảo Long Mộc chẳng những vô công trác tuyệt mà làm việc rất chu đáo để giữa vững công bằng. Tuy việc "Thưởng thiện" mình chưa hiểu ra sao, nhưng việc "Phạt ác" thì thật là chí công. Vậy việc thưởng thiện chắc cũng đích đáng không còn nghi ngờ gì nữa. Bốn chữ thưởng thiện phạt ác quả nhiên danh bất hư truyền. Bọn đệ tử phái Tuyết Sơn của mình tuy đông người nhưng làm gì có nhân tài được như Trương Tam Lý Tứ? Hỡi ôi! Ba chữ "Đại tôn sư" còn đội trên đầu Bạch Tự Tại này làm sao được? Nghĩ tới càng hổ thẹn.

Long đảo chủ dường như đã đoán ra ý nghĩ của Bạch Tự Tại liền tủm tỉm cười, nói:

- Uy Đức tiên sinh hãy ngồi xuống. Tiên sinh ở Tây Vực đã lâu thì những hành động của bọn cầm thú mũ áo vênh vang kia biết thế nào được, đều không có lý nào trách tiên sinh cả.

Bạch Tự Tại lắc đầu trở về chỗ ngồi.

Đinh Bất Tứ lớn tiếng hỏi:

- Vậy ra Long, Mộc đảo chủ giết người mấy chục ngàn năm nay toàn là hạng đáng tội cả ư?

Việc mới đồng đạo võ lâm đến đây chỉ vì mục đích cùng nhau nghiên cứu võ công thôi chăng?

Long Mộc đảo chủ liền gật đầu đáp:

- Đúng thế.

Coi đồ giải hào kiệt điên đầu

Đinh Bất Tứ hỏi:

- Thế thì sao những bạn đồng đạo bị giết chết, thi thể lại không trả về quê quán.

Long đảo chủ lắc đầu đáp:

- Đinh tiên sinh nói vậy là sai. Những lời đồn ở dọc đường sao có thể tin hết được.

Đinh Bất Tứ lại hỏi:

- Theo lời Long đảo chủ thì sao bao nhiêu tay cao thủ võ lâm không có tội gì thì chẳng một người nào chết ư! Ha ha! Thật đáng buồn cười!

Long đảo chủ cũng ngửa mặt lên trời cả cười nhại lại:

- Ha ha, thật là đáng buồn cười.

Đinh Bất Tứ ngạc nhiên hỏi:

- Sao lại cười?

Long đảo chủ cười đáp:

- Đinh tiên sinh là tân khách của đệ đảo. Tiên sinh nói là đáng buồn thì tại hạ cũng lên tiếng phụ họa là đáng buồn cười.

Đinh Bất Tứ nói:

- Trong vòng ba mươi năm trời những tay cao thủ võ lâm đến đảo Long Mộc ăn cháo Lạp Bát không đủ cả ngàn cũng phải tám trăm, theo lời Long đảo chủ, đã được bình yên vô sự, vậy chẳng đáng buồn cười lắm ư?

Long đảo chủ đáp:

- Đã là người ai cũng có số mạng. Nếu đại hạn đã đến mà không phải Đại La Kim Tiên thì còn sống thế nào được? Có điều những người đó không phải bản đảo đã ra tay hạ sát mà thôi

Đinh Bất Tứ ngẹo đầu ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Vậy tại hạ muốn hỏi thăm tin tức về một người: Có một cô gái tên là

Phương Cô tại hạ nghe nói mười chín năm trước đây đã đến đảo Long mộc này người đó vẫn mạnh khoẻ chứ?

Long đảo chủ hỏi lại:

- Vị nữ hiệp đó họ gì? Chừng bao nhiêu tuổi? Y là nhân vật đầu não ở môn phái hoặc bạng hội nào?

Đinh Bất Tứ ngập ngừng:

- Họ gì thì tại hạ cũng không biết rõ. Chính ra… Y họ Đinh thì phải.

Đột nhiên người đàn bà che mặt cất tiếng lanh lảnh nói:

- Đó là con tư sinh của lão, nhưng cô này không theo họ gia gia mà theo họ mẹ, tên cô ta là Mai Phương Cô.

Đinh Bất Tứ thẹn đỏ mặt lên nói:

- Ha ha! Họ Mai thì họ Mai chứ sao? Làm gì mà phải nhặng lên thế? Y… năm nay chừng độ bốn chục tuổi…

Người đàn bà lại lên giọng thỏ thẻ cãi:

- Việc gì phải nói chừng độ bốn mươi tuổi? Nói trắng là ba mươi chín có được không.

Đinh Bất Tứ nói:

- Được rồi thì y ba mươi chín tuổi Y không phải là Chưởng môn phái nào, cũng chẳng phải Bang chủ, Giao chủ chi chi hết. Y chỉ học "Hoa Mai quyền" về "Mai Hoa quyền" trong thiên hạ chỉ có một nhà y chắc y cũng được mời lên đảo Long Mộc?

Một đảo chủ lắc đầu đáp:

- Mai Hoa quyền ư không đủ tư cách.

Người đàn bà che mặt lại lên tiếng lanh lảnh:

- "Mai Hoa quyền" sao không đủ tư cách: Tại hạ cũng tiếp được thể đồng mọi đến dự yến thì sao?

Mộc đảo chủ lắc đầu nói:

- Không phải "Mai Hoa quyền".

Long đảo chủ giải thích:

- Mộc huynh đệ của tại hạ đã nói về Mai nữ hiệp một cách đơn giản, chứ không ưa dài dòng như tại hạ Mộc huynh đệ muốn nói bọn tại hạ mời còn giá đến đảo Long Mộc không phải vì tôn giá có môn "Mai Hoa quyền" truyền đời mà là vì môn kiếm pháp mà tôn giá mới lập ra hai năm trước đây.

Người đàn bà họ Mai lấy làm kỳ, hỏi:

- Kiếm pháp mà tại hạ mới lập ra chưa một ai thấy qua làm sao Đảo chủ lại biết?

Tiếng mụ nói đã chói tai khiến mọi người nghe đều cảm thấy khó chịu, mà lại ra chiều kinh dị nữa, nên càng khó nghe hơn.

Long đảo chủ tủm tỉm cười ngõ hai tên đệ tử chỏ tay một cái.

Một tên áo vàng, một tên áo xanh vượt mọi người bước ra khom lưng chờ lệnh.

Long đảo chủ nói:

- Hai ngươi hãy đem môn kiếm pháp tân kỳ của Mai nữ hiệp ra biểu diễn một lượt. Nếu có chỗ nào sai lầm thì xin Mai nữ hiệp chữa lại cho đúng.

Hai tên đệ tử "dạ" một tiếng rồi đến bên cái giá đặt tựa vào tường, mỗi tên rút lấy một thanh kiếm gỗ.

Hai gã nhìn người đàn bà họ Mai, khom lưng nói:

- Xin Mai nữ hiệp chỉ giáo cho!

Rồi thi triển kiếm thức đâm dọc chém ngang tỷ đấu với nhau.

Quần hùng ngồi trong sảnh đường đều là những người kiếm văn quảng bác mà kiếm pháp này quả chưa được thấy qua.

Người đàn bà miệng không ngớt la lên:

- Thế thì kỳ thật! Thế thì kỳ thật! Các ngươi ngó trộm kiếm pháp này hồi nào?

Thạch Phá Thiên coi mấy chiêu rồi động tâm tư hỏi:

- Kiếm pháp mà gã áo xanh kia sử dụng phải chăng là kiếm phái của Tuyết Sơn?

Coi thêm mấy chiêu nữa, Bạch Tự Tại không nhịn được cũng lớn tiếng la:

- Ô hay! Mai nữ hiệp! Phái Tuyết Sơn ta cùng nữ hiệp không oán thù gì nhau mà sao lại sáng lập ra kiếm pháp này dường như để đối phó với kiếm pháp phái Tuyết Sơn!

Nguyên tên đệ tử áo xanh đúng là sử kiếm pháp phái Tuyết Sơn, nhưng từng chiêu từng thức của y đều bị kiếm pháp tân kỳ của tên đệ tử áo vàng uy hiếp dữ.

Người đàn bà che mặt chỉ cười lại mấy tiếng chứ không trả lời.

Bạch Tự Tại càng coi càng tức giận, quát lên:

- Ngươi tưởng kiếm pháp này có thể chống đối với Tuyết Sơn kiếm ư? Ta e rằng còn có điểm sai lầm đó.

Câu này vừa nói ra khỏi miệng, đệ tử áo vàng liền biến đổi kiếm pháp, chiêu nào cũng cực kỳ gian ngoan cổ quái và thâm hiểm vô cùng, tuyệt không giữ phong thể của danh gia chút nào.

Bạch Tự Tại lại quát:

- Ngươi thật là lộn xôn! Kiếm pháp gì mà kỳ vậy?

Tuy ngoài miệng lão hỏi thế nhưng trong lòng không không khỏi ngấm ngầm kinh hãi, bụng bảo dạ:

- Gia tỷ mình cùng đấu với y mà đột nhiên gặp phải phép đánh này thì không chừng sẽ bị bại với y thật. Tuy nhiên phép đánh thâm độc này chỉ nên đánh lén mà thôi, không thể tỷ đấu một cách quang minh chính đại được.

Bạch Tự Tại tuy kinh ngạc nhưng cũng có chỗ mừng thầm, tự nhủ:

- Những chiêu thức hạ lưu này nếu đánh ra đột ngột thì dĩ nhiên khó bề chống đỡ, nhưng ta đã được thấy qua một lần thì chẳng có gì đáng sợ nữa. Những thuật bằng môn tả đạo chỉ lừa bịp được một lần, chứ không được hai.

Gã đệ tử áo xanh chưa sử hết Tuyết Sơn kiếm pháp thì đột nhiên dựng đứng thanh kiếm gỗ lên.

Gã đệ tử áo vàng cũng lập tức thu chiêu để chờ đợi gã áo xanh đem kiếm gỗ đổi lấy một thanh đao gỗ rồi mới tái đấu.

Bạch Tự Tại coi chục chiêu nữa rồi lại càng tức giận lớn tiếng quát hỏi:

- Họ Mai kia! Ngươi xung đột với vợ chồng ta mà đến đây có dụng ý gì? Vụ này… thật kỳ quặc khó hiểu!

Nguyên gã đệ tử áo xanh xử đao pháp đúng là chiêu thức gia truyền của Sử Tiểu Thúy, còn gã đệ tử áo vàng vẫn dùng các thủ đoạn hiểm độc. Gã đệ tử áo xanh có gặp nguy hiểm thì đến lúc tối hậu, gã áo vàng lại thu chiêu về chứ không phát huy chiêu thức đến tột độ.

Hai người qua lại hơn ba chục chiêu nữa, Long đảo chủ liền vỗ tay ba cái.

Hai gã đệ tử lập tức thu chiêu đứng khom lưng hướng về phía Bạch Tự Tại và người đàn bà che mặt nói:

- Xin Bạch lão tiền bối cùng Mai nữ hiệp chấn chỉnh cho.

Bọn chúng lại hướng về phái Long Mộc đảo chủ thi lễ xong rồi mới thu đao gỗ, lui về hàng ngũ.

Người đàn bà họ Mai cất giọng lanh lảnh nói:

- Ngươi đã ở trong bóng tối học lượm được đến bảy thành kiếm pháp của ta sáng chế ra, như vậy cũng không là chuyện dễ,

Bạch Tự Tại tức giận nói:

- Thứ kiếm pháp hạ cấp đó còn có thể thống gì nữa mà khó học?

Đinh Bất Tứ hỏi xen vào:

- Sao lại không có thể thống gì? Lão họ Bạch kia! nếu lão gặp y một cách đột ngột, chân tay luống cuống, thì đến mười bảy mười tám đường huyệt đạo của lão sẽ bị người ta đâm trúng đó.

Bạch Tự Tại càng tức hơn nói:

- Ngươi có giỏi thì hãy thử coi!

Đinh Bất Tứ đáp:

- Dù sao ngươi cũng không phải là địch thủ của nữ hiệp.

Người đàn bà họ Mai cất giọng the thé hỏi:

- Ai mượn lão lấy lòng ta? Ta sẽ tỷ thí với Sử Tiểu Thúy thì ngươi tính sao?

Đinh Bất Tứ ấp úng:

- Cái đó… Cái đó?…

Bạch Tại Tự nói:

- Phu nhân ta không có đây, nhưng có đồ đệ của phu nhân ta hiện đã đến đảo Long Mộc.

Ồ! Tôn nữ tế đâu! Ra tỷ thí với thị đi!

Thạch Phá Thiên đáp:

- Cháu nghĩ rằng bất tất phải tỷ thí làm chi?

Người đàn bà họ Mai hỏi:

- Ngươi là đồ đệ Sử Tiểu Thúy ư?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Chính phải.

Người đàn bà lại hỏi:

- Thế mà sao ngươi lại làm tôn nữ tế của lão? Thật chẳng còn có trên dưới gì nữa. Thứ bậc loạn xà ngầu! Toàn phường chó lộn giống. Có phải ngươi là Cẩu Tạp Chủng không?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Tại hạ chính là Cẩu Tạp Chủng.

Người đàn bà sửng sốt một chút rồi không nhịn được, bật lên cười rộ.

Mộc đảo chủ nói:

- Thế là đủ rồi!

Tuy lão nói hời hợt mấy tiếng nhưng âm thanh rất oai nghiêm, khiến cho người đàn bà họ Mai thộn mặt im tiếng.

Long đảo chủ nói:

- Kiếm pháp của Mai nữ hiệp khách quan mà nói thì chưa tinh thâm ảo điệu bằng Tuyết Sơn kiếm pháp. Nhưng nữ hiệp tự mình sáng chế ra chiêu thức tân kỳ thì cũng là thiên tư trí tuệ phi thường. Trong những chiêu thức có nhiều chỗ rất kỳ dị, vì thế mà bọn tại hạ mời nữ hiệp đến tệ đảo để nghiên cứu bức đồ giải bài cổ thi, biết đâu chẳng phát huy được ý kiến tân kỳ. Còn

về "Mai Hoa quyền" đã là môn học tổ truyền thì chẳng cần nói đến làm chi.

Mai nữ hiệp nói:

- Vậy Mai Phương Cô không đến đảo Long Mộc ư?

Long đảo chủ lắc đầu đáp:

- Không.

Mai nữ hiệp ngồi phì người ra, miệng lẩm bẩm.

- Hỡi ơi! Tỷ tỷ ta lúc lâm tử còn nhớ đến đứa con này!

Long đảo chủ liền quay lại bảo một tên đệ tử áo vàng đứng ở mé hữu:

- Ngươi hãy đến tra giúp nữ hiệp coi!

Gã đệ tử dạ một tiếng rồi trở gót vào nhà trong, ôm ra mấy cuốn sổ.

Gã lật mấy trang rồi trỏ một hàng chữ ghi:

- Mai Phương Cô chưởng "Mai Hoa quyền" có cha sinh người họ Đinh…

Y đọc đến đây rồi ngừng lại, nhưng mọi người cũng biết ngay là Đinh Bất Tứ.

Gã đọc tiếp:

- Từ thuở nhỏ Cô học nghề ở mẫu thân. Năm mười tám tuổi ẩn cư ở Dự Tây trên ngọn Khô Thảo Lĩnh núi Hùng Nhị.

Đinh Bất Tứ cùng Mai nữ hiệp đồng thời đứng lên cất tiếng hỏi.

- Y ở núi Hùng Nhĩ ư? Sao ngươi biết thế?

Gã đệ tử cười đáp:

- Tại hạ có biết đâu? Trong sổ ghi như vậy mà thôi.

Đinh Bất Tứ lại hỏi:

- Chính ta không biết mà theo cuốn sổ này lại có người biết được?

Long đảo chủ dõng dạc nói:

- Đảo Long Mộc bất tài nên lấy việc bảo hộ võ lâm làm việc chính nghĩa của mình. Muốn thưởng thiện phạt ác làm cho công minh thì nhất cử nhất

động của các bạn võ lâm, bọn tại hạ dĩ nhiên phải điều tra và ghi chép cho rành mạch.

Người đàn bà họ Mai mới lên tiếng:

- À! Ra thế đấy! Vậy thì Phương Cô, hiện ở Khô Thảo Lĩnh núi Hùng Nhĩ…

Long đảo chủ lại nói:

- Nếu các vị còn chỗ nào hoài nghi xin nói rõ hết ra

Bạch Tự Tại hỏi:

- Long đảo chủ đã nói đi nói lại là mời bọn ta đến đây để coi đồ giải bài thơ cổ. Vậy cái đó là cái gì xin cho xem được chăng?

Long đảo chủ và Mộc đảo chủ đều đứng dậy đáp:

- Đó chính là vấn đề mà bọn tại hạ cần thỉnh giáo nhã ý của các vị cao minh quân tử.

Bốn tên đệ tử chạy ra nắm lấy cạnh hai tấm bình phong rất lớn từ từ kéo sang một bên.

Sau nhà đại sảnh liền hở ra một đường hầm khá dài,

Long Mộc hai vị đảo chủ nói:

- Nào! Xin mời liệt vị!

Rồi hai lão đi trước dẫn đường, quần hùng theo sau đi vào đường hầm

Đi chừng mười trượng thì trước một cái cửa đá.

Trên cửa đề ba chữ "Hiệp Khách Hành" theo lối cổ lệ.

Một tên đệ tử áo vàng tiến lại vừa đẩy cửa đá vừa nói:

- Trong động có hai mươi bốn gian thạch thất. Xin mời các vị tuỳ ý vào coi. Lúc nào mỏi mệt thì ra ngoài động cho thoải mái. Trong các thạch thất nhất thiết những đồ ăn thức dùng đều dự bị đầy đủ. Các vị cứ tự tiện lấy mà dùng, bất tất phải khách sáo.

Đinh Bất Tứ cười lạt nói:

- Cái gì cũng được tuỳ ý thì còn khách sáo cái gì? Có chăng chỉ không được

tuỳ ý rời khỏi đảo có phải thế không?

Long đảo chủ cười ha hả nói:

- Đinh tiên sinh sao lại nói vậy? Các vị đến đảo Long Mộc là do tự nguyện thì lúc ra đi ai dám miễn cưỡng lưu lại? Bãi biển đầy đủ thuyền lớn nhỏ. Các vị muốn về lúc nào cũng được

Quần hùng sửng sốt.

Chẳng ai ngờ Long, Mộc lại dễ dãi như vậy, muốn ở lại hay muốn đi đều được tuỳ ý.

Mấy người đồng thanh hỏi:

- Bọn tại hạ muốn đi ngay bây giờ có được không?

Long đảo chủ đáp:

- Dĩ nhiên là được. Các vị coi tại hạ và Mộc huynh đệ là hạng người nào mà lại hỏi thế? Anh em tại hạ đãi khách không được chu đáo, đã tự lấy làm hổ thẹn. Có lý đâu còn dám miễn cưỡng lưu tâm khách lại?

Quần hùng nghe Long đảo chủ nói vậy cũng hơi yên tâm, liền nghĩ bụng:

- Đã thế thì ta thử coi xem cổ thi đồ giải là cái gì rồi hãy ra về. Họ đã bảo không miễn cưỡng giữ khách, chẳng lẽ nói lời rồi ăn lời được sao.

Thế rồi mọi người lục tục tiến vào nhà thạch thất.

Bỗng thấy mặt Đông có một khối đá lớn mài nhẵn bóng, Trên mặt đá có khắc chữ. Trước phiến đá này đã có mười bẩy mười tám người. Kẻ chú ý ngưng thần, người đang ngồi luyện công. Có ông nhắm cả hai mắt, miệng lẩm bẩm những gì không nghe rõ. Lại có ba, bốn vị đang lớn tiếng tranh luận.

Bạch Tự Tại chợt thấy một người, lão để ý nhìn hồi lâu rồi cả kinh hỏi:

- Ôn tam huynh!… Tam huynh… ở đây ư?

Nguyên lão này mình mặc áo đen không ngớt đi lại trước phiến đá. Lão Ôn tên gọi là Nhân Hậu, là Chưởng môn phái đầu tiên ở Sơn Đông. Giữa lão và Bạch Tự Tại đã có mối giao tình nồng hậu.

Ôn Nhân Hậu tủm tỉm cười hỏi:

- Sao ngươi bữa nay mới đến?

Bạch Tự Tại đáp:

- Mười năm trước tiểu đệ nghe nói Ôn tam huynh bị đảo Long Mộc mời đi dự yến Lạp Bát Cúc.Tiểu đệ chắc là Ôn tam huynh đã quy tiên rồi… Ai ngờ…

Ôn Nhân Hậu đáp:

- Tiểu đệ vẫn bình yên ở đây nghiên cứu võ công thượng thưa, Sao lại bảo là tiểu đệ chết rồi? Đáng tiếc là Bạch huynh đến chậm quá. Bạch huynh coi kia! Câu đầu bài thơ là "Triệu Khách Mạn Hồ Anh" Chữ "Hồ" tông câu này đã chú giải Hồ là người ở Tây Vực. Trong truyện Thừa Can ở sách Tân đường có câu: "Mấy mươi trăm người tập tiếng nói theo người Hồ, búi tóc chuôi vồ cắt, lụa mầu làm áo mưa…"

Lão vừa nói vừa trỏ vào phiến đá chỗ chú thích bằng chữ anh đọc cho Bạch Tự Tại nghe.

Bạch Tự Tại gặp bạn hữu một cách đột ngột lão mừng, cuống lên. Ngoài việc nắm bắt tình hình trên đảo, nhất thiết lão không để ý đến một vấn đề nào khác.

Lão liền hỏi:

- Ôn tam huynh! Cách ăn ở của tam huynh trong mười năm nay thế nào? Sao lại không đưa tin về Sơn Đông?

Ôn Nhân Hậu trợn mắt hỏi lại:

- Bạch huynh nói cái gì? Bức đồ giải cổ thi võ Hiệp Khách Hành này câu nào cũng bao hàm bao nhiêu ý nghĩa mầu nhiệm về võ học cao thâm bát ngát. Chúng ta đem hết tâm trí mà trong mười phần chưa hiểu được một hai. Khi nào còn phân tâm hỏi đến việc tầm thường trên thế tục? Bạch huynh hãy coi người này trong bức đồ hình dáng điệu phong nhã thanh tú, rõ ràng là văn nhân ở Giang Nam, tuyệt không giống khách hào kiệt nước Yên nước Triệu với những bài bi ca khẳng khái thế mà sao lại gọi là "Triệu Khách" mới kỳ? Muốn giải đáp cho mỏng câu này thì trừ phi biết rõ những mấu chốt trọng yếu, ngoài ra không còn cách nào khác.

Bạch Tự Tại nhìn lên người viết trên vách đá thì quả nhiên là một chàng thư sinh tuổi trẻ, tay trái cầm quạt lông, tay phải vung chưởng, vẻ mặt rất ung dung nhàn nhã.

Ôn Nhân Hậu nói:

- Bạch huynh! Gần đây tiểu đệ mới mò được ra. Sở dĩ trên đồ hình vẽ

người phong nhã ôn hòa đó là hình tượng về âm như trong chú giải có nói: "Nêu theo chỗ cương mãnh mà hạ thủ. Thế lá âm như làm "thể" mà dương cương làm "dụng". Nhưng thế nào là "thể" thế nào là "dụng" Cần phải một nền học vấn sâu rộng mới hiểu được.

Bạch Tự Tại gật đầu nói:

- Phải rồi! Ôn huynh! Đây là tôn nữ tế của tiểu đệ. Ôn huynh thử coi nhân phẩm gã xem thế nào? Thằng nhỏ kia! Ngươi lại chào Ôn tam gia đi.

Thạch Phá Thiên chạy đến gần quỳ xuống trước mặt Ôn Nhân Hậu khấu đầu hô lên:

- Ôn tam gia gia!

Ôn Nhân Hậu nói:

- Hay lắm, hay lắm!

Lão nói vậy nhưng chẳng buồn để mắt nhìn đến Thạch Phá Thiên một cái nào. Tay trái lão tập theo tư thức người trong đồ hình. Tay phải đột nhiên phóng chưởng đánh vèo một tiếng.

Lão nói:

- Tả âm hữu dương chắc là nghĩa lý như vậy,

Lão để hết tinh thần chú ý vào việc nghiên cứu võ học trên vách đá.

Bạch Tự Tại ngưng thần một lúc. Lão đọc lời chú giải trên vách:

- Trong thiên thuyết kiếm của Trang Tử có ghi: "Thái tử nói: nhà vua thấy các kiếm sĩ đều đầu bù tóc rối, đội mũ đính giải thô sơ, áo ngắn vạt sau". Họ Tư Mã chú thích "Man hồ anh" là giải ngũ trơn, mộc mạc, không màu sắc rực rỡ.

Lão nói:

- Ôn huynh! Theo ý kiến của tiểu đệ thì hai chữ "Man hồ" nên cho đi liền để mà giải thích. Man hồ nghĩa là thô lậu cục kịch. Man hồ anh là nỗi giải mũ không diêm dúa, chứ không phải là đeo giải mũ như người Hồ. Vậy chữ Hồ này là hồ đồ (thuộm thuộm) chứ không phải rợ Hồ bên Tây Vực.

Ôn Nhân Hậu lắc đầu đáp:

- Không phải! Bạch huynh hãy coi xuống câu dưới: Bài Tả tư Ngụy đồ phú có câu: "Man hồ chi anh", mà "Man hồ" là tên giải mũ của người võ sĩ. Thế

thì giải mũ của người võ sĩ thô lậu cũng được mà diêm dúa cũng được. Mấy năm trước tiểu đệ đã đến thỉnh giáo Chưởng môn phái Quả Nghị ở Kinh Châu là Khang Côn Luân. Y là người Hồ bên Tây Vực. Những việc gì thuộc về người Hồ y đều biết hết. Y nói là những võ sĩ người Hồ đội mũ có giải mà hình trạng thế này…

Lão nói xong cúi lom khom lấy ngón tay vạch xuống đất.

Thạch Phá Thiên nghe hai lão nghị luận dài dòng mà chàng chẳng hiểu gì cả. Những bài chú giải bên vách đá chàng lại mù tịt chẳng biết chữ nào. Chàng nghe hồi lâu không thấy có gì hứng thú liền thả bước đến gian thạch thất thứ hai.

Vừa vào cửa, chàng đã thấy kiếm khí tung hoành.

Bảy cặp đều dùng trường kiếm đang tỷ đấu. Tiếng kiếm chạm nhau choang choảng chói tai không ngớt.

Những người sử kiếm toàn lạ mặt chứ không phải bọn người vừa ở nhà đại sảnh cùng đi phó yến với chàng.

Chàng chắc đây đều là những tay cao thủ võ lâm đã đến đảo Long Mộc từ trước.

Xem kiếm pháp những người này đều không giống nhau, biến ảo ly kỳ, toàn là kiếm thuật cực kỳ tính diệu.

Bỗng thấy hai người qua lại mấy chiêu rồi như người qua lại mấy chiêu rồi như ngừng cuộc đấu.

Một lão già tóc bạc nói:

- Lão đệ! Nhát kiếm vừa rồi của lão đệ kể ra cũng ly kỳ. Nhưng lão đệ nên nhớ kiếm pháp đó chủ chốt ở năm chữ: "Ngô câu sương thuyết minh" Ngô câu là lưỡi đao. Vậy lúc ra kiếm chiêu phải nhớ luôn luôn hai chữ "loan đao". Nếu không thì mất hết bản ý của nó. Dùng đao pháp để vận kiếm thì chẳng khó gì, nhưng sử kiếm như loan đao thành ra trong chỗ thẳng có chỗ cong, trong chỗ cong có chỗ thẳng, có thế mới đúng tôn chi của tám chữ "Ngô câu sương thuyết minh".

Lão già râu đen lắc đầu đáp:

- Đại ca! Đại ca chỉ chú trọng về một phương diện mà lại quên mất yếu điểm khác. Đại ca hãy coi lại bài chú giải trên vách. Trong bài Bảo chiếu nhạc phủ có câu: "Cẩm đới bội ngô câu". Bài thơ của Lý Hạ cũng có câu: "Nam nhi hà bất đới ngô câu".

Vậy chữ "bội" và chữ "đới" là mấu chốt trọng yếu trong câu thơ. Ngô câu tuy là lưỡi loan đao nhưng chỉ "đeo" vào mình, chứ không phải đem ra mà sử dụng. Theo ý kiến của tiểu đệ thì trong kiếm pháp có ẩu giấu ngô câu, tức là chuyển động theo đường vòng tròn chứ không phải là cong lưỡi đao cong thật sự.

Thạch Phá Thiên không muốn nghe hai người tranh chấp nữa lại đi tới chỗ cặp khác.

Cặp này tỷ đấu mau lẹ, một người ra kiếm chiêu cực kỳ lợi hại tấn công rất rát, còn người kia chỉ cầm trường kiếm không ngớt vạch những đường vòng tròn mà gạt hết được những chiêu kiếm của đối phương.

Bất thình lình đánh "choang" một tiếng vang lên, cả đôi kiếm gãy.

Hai người đều nhảy vọt ra.

Hán tử da đen thân hình cao lớn nói:

- Hứa đạo hữu! Lời chú giảng trên vách nói thơ Bạch Cư Dị có câu: "Vật khinh trực chiết kiếm, do thắng khúc toàn câu" thì rõ lối đánh thắng của tại hạ đúng với ý bài chú giải.

Lão kia là một đạo sĩ, trong tay cầm nửa thanh kiếm gãy lắc đầu nói:

- "Ngô câu sương tuyết minh" là chủ. Còn "Do thắng khúc toàn câu" là khách. Để khách đoạt chủ là không phải lối.

Trông đồ hình hào kiệt luyện võ

Thạch Phá Thiên nghe hai người tranh biện về hai chữ "chủ khách" hàng giờ, không ai chịu ai, mỗi lúc một to tiếng mà chàng chẳng hiểu gì ráo. Chàng đưa mắt nhìn qua mé Tây thấy một đôi nam nữ đang tỷ kiếm. Họ tỷ qua lại một chiêu. Có lúc người đàn ông ngoẹo đầu suy nghĩ. Có lúc người đàn bà sử đi sử lại một chiêu kiếm đến tám chín lần. Xem chừng hai người này nếu không phải là vợ chồng thì cũng là anh em hay bạn đồng môn, vì họ có vẻ thân tình với nhau lắm. Họ đồng tâm hiệp lực để nghiên cứu võ học tuyệt không tranh chấp nhau nửa câu.

Thạch Phá Thiên bụng bảo dạ:

- Học kiếm pháp theo hai người này chắc có thể đi đến chỗ vi diệu được.

Chàng liền từ từ tiến lại gần.

Bỗng thấy người đàn ông phóng kiếm chênh chếch đi, nhưng mới phóng ra nửa vời lại thu về, lắc đầu mấy cái, tỏ vẻ chán nản rồi thở dài nói:

- Rút cục vẫn không đúng.

Người đàn bà liền an ủi gã, nói:

- Viên ca! So với năm tháng trước đây, chiêu này viễn ca đã tiến bộ rất nhiều. Chúng ta thử nghĩ lại lời chú thích này: "Ngô câu là thanh bảo đao của Ngô Vương Hạp Lư". Tại sao thanh bảo đao của Ngô Vương Hạp Lư lại có chỗ dị đồng với bảo đao của người khác.

Gã đàn ông thu trường kiếm về, đọc bài chú giải trên vách:

- Sách Ngô Việt Xuân Thu chép rằng: "Hạp Lư đã bán thanh kiếm Mạc Tà còn ra lệnh cho người trong nước đánh câu (gươm) vàng. Ai làm câu tốt được thưởng trăm lạng vàng. Người Ngô làm câu rất nhiều. Có kẻ tham được nhà vua trọng thưởng giết hai con lấy máu pha vô vàng, y làm được đôi câu dâng Hạp Lư". Thiên muội! Câu chuyện cũ này thật là tàn nhẫn! Ai đời vì tham trăm lạng vàng thưởng mà giết hai con của mình bao giờ?.

Người đàn bà đáp:

- Hai chữ "tàn nhẫn" dường như là yếu quyết của chiêu này, tức là phải hạ thủ một cách quyết liệt, dù chính con mình sinh ra cũng phải giết chết. Nếu không thế thì bài chú thích trên vách dẫn tích này vào làm chi?

Thạch Phá Thiên thấy người đàn bà này cỡ ngoài bốn chục tuổi, dung mạo rất xinh tươi, mà nói đến chuyện người giết con, mụ vẫn mặt trơ như đá, không tỏ vẻ cảm động chút nào, nên chàng chán ghét không muốn nghe nữa.

Chàng ngẩn lên nhìn vách đá thấy khắc đầy văn tự mà chàng lại không biết chữ, nên chẳng để ý làm chi. Nhưng giữa đám văn tự chi chít này có khắc cả hai, ba chục thanh kiếm.

Chỗ thanh kiếm này đủ hiểu: dài có, ngắn có. Thanh thì mũi chỏng ngược lên, thanh thì mũi chúc xuống. Có thanh thì nằm nghiêng như muốn bay lên, có thanh xiên ngang như sắp rớt xuống.

Thạch Phá Thiên bắt đầu ngắm nghía từng thanh một. Khi chàng coi đến thanh kiếm thứ mười hai thì đột nhiên huyệt "Cự Cốt" ở vai bên phải nóng ran. Một luồng nhiệt khí rần rần như muốn phát động.

Chàng coi sang thanh kiếm thứ mười ba, luồng nhiệt khí thuận đường kính mạnh chuyển tới huyệt "Ngũ Lý". Chàng coi đến thanh thứ mười bốn, luồng nhiệt khí chuyển vào huyệt "Khúc Trì".

Luồng nhiệt khí mỗi lúc một lên cao độ, từ huyệt "Đan Điền" bốc lên không ngớt.

Thạch Phá Thiên rất lấy làm kỳ, bụng bảo dạ:

- Trước kia, mình luyện theo kinh mạch tượng gỗ "Thập Bát La Hán thần công" nội lực tăng tiến rất mau, nhưng không cảm thấy cấp bách như lần này. Chẳng hiểu đây là họa hay là phúc. Ruột nóng như nước sôi thế này, không chừng chất độc trong cháo Lạp Bát dã bắt đầu phát tác cũng nên.

Chàng nghĩ tới món cháo kịch độc đó thì không khỏi bỏ vía, nhưng cứ tiếp tục xem những hình kiếm vẽ, nội lực cũng theo đó mà chuyển vận. Luồng nhiệt khí trong bụng từ từ chuyển vận đến các huyệt đạo trong người chàng.

Thạch Phá Thiên coi lại từ thanh kiếm thứ nhất rồi tuần tự coi tiếp xuống dưới. Luồng nội lực ào ạt như nước sông thuận đường mà chuyển vận.

Chàng coi từ đầu cho đến thanh kiếm thứ hai mươi bốn thì luồng nội lực đi từ huyệt "Nghinh Hương" vận hành cho đến huyệt "Thương Dương".

Thạch Phá Thiên bụng bảo dạ:

- Té ra những hình kiếm này có liên quan cả đến việc tụ tập nội lực. Có điều đáng tiếc là mình không hiểu văn tự trên vách. Nếu biết thì cứ theo đúng phép mà luyện tập lo gì chẳng học được một môn kiếm pháp ra trò. Âu

là ta trở về phòng đầu, kiếm Bạch gia gia để xin người cắt nghĩa cao minh nghe.

Chàng liền chạy về phòng đã thấy Bạch Tự Tại và Ôn Nhân Hậu mỗi người cầm một thanh kiếm gỗ để bãi bỏ chiêu thức rồi lại trao, luận một hỏi. Có lúc hai ông trỏ lên vần tự trên vách đó hai chữ. Ông nào cũng bảo thủ ý kiến của mình là đúng mà chỉ chích chỗ lầm lẫn của đối phương.

Thạch Phá Thiên kéo tay áo Bạch Tự Tại hỏi:

- Gia gia chữ này nói gì đây?

Bạch Tự Tại giải nghĩa cho chàng nghe mấy câu.

Ôn Nhân Hậu liền nói xen vào:

- Trật rồi! Trật rồi! Bạch huynh! Võ công Bạch huynh tuy cao thâm thật, nhưng tiểu đệ ở đây đã mười mấy năm. Chẳng lẽ công trình thời gian lâu dài đó trống cả hay sao? Nói tóm lại có chỗ Bạch huynh chưa lĩnh hội được.

Bạch Tự Tại nói:

- Học võ công như tu đạo. Mười năm khổ công tu luyện chưa chắc đã bằng một đêm giác ngộ. Tiểu đệ cho là câu này hiểu như thế mới đúng…

Ôn Nhân Hậu lắc đầu quầy quậy nói:

- Bạch huynh lầm to rồi, không phải thế đâu.

Thạch Phá Thiên nghe Bạch Tự Tại cùng Ôn Nhân Hậu tranh cãi coi bộ không biết đến bao giờ mới xong, thì bụng bảo dạ:

- Những văn tự chú thích trên vách đá khó khăn thế này chắc không ai giải quyết được. Vừa rồi Long đảo chủ đã nói họ mời không biết bao nhiêu cao thủ võ lâm, trong số đó, rất nhiều người học vấn uyên thâm đã bàn cãi mười máy năm trời mà chưa ra được lẽ giải. Mình là anh chàng dốt đặc thì đi nghe họ làm chi cho điên đầu vô ích?

Trong nhà Thạch Thất, bao nhiêu người đi đi lại lại không ngớt. Đầu này một tốp, đầu kia một đám, chỗ nào cũng nghị luận gay go sôi nổi. Ai nấy đều phô bày ý nghĩ của mình và cho mình là phải. Chàng muốn kiếm một người nói mấy câu chuyện chơi cho đỡ buồn cũng không thể được. Chàng cảm thấy bơ vơ lạc lõng, liền bỏ đi xem những đồ hình.

Chàng vào phòng thứ hai coi hai mươi bốn thứ đồ hình các thanh kiếm chàng phát giác ra phương vị, hình trạng các thanh trương kiếm ám hợp với những vị trí và những đường lối vận chuyển các kinh mạch trong thân thể

chàng.

Bức đồ hình thứ nhất về một chàng thanh niên thư sinh ngoài ra không có gì nữa.

Chàng coi một lúc phát giác ra người đồ hình đang phô diễn tư thế phất tay áo bên phải coi rất ung dung đẹp mắt. Bất giác chàng coi lại mấy lần.

Đột nhiên chàng phát giác ra huyệt "Uyên Mạch" ở cạnh sườn bên phải mình chuyển động.

Một luồng nhiệt khí đi theo túc thiếu dương đởm kình vào hai huyệt "Nhật Nguyệt" và "Kinh Môn"

Thạch Phá Thiên trong bụng mừng thầm. Chàng xem kỹ lại thì những đường dây cấu tạo nên y phục, nét mặt và cây quạt của người trong đồ hình, nét nào cũng liên lạc với nhau.

Chàng liền thuận chiều xem mãi xuống, thì quả nội lực trong người cũng chuyển vận theo những đường dây đó. Chàng liền bụng bảo dạ:

- Bút pháp trong họa đồ phù hợp với những kinh mạch trong thân thể người chẳng qua là những lý lẽ rất thô sơ, ai ai cũng có thể hiểu được. Có điều những võ học cao thâm mình không lĩnh hội được. Ngày trước nhằm những lúc rảnh việc, mình đã đem những pho tượng gỗ ra luyện công theo nét vẽ trên tường, thì bây giờ ở đây, mình cũng theo đồ hình luyện lấy chút công phu thô thiển, mà chơi để chờ gia gia lĩnh hội được võ công thượng thừa rồi sẽ cùng nhau rời đảo trở về.

Nghĩ vậy, chàng liền tìm đến chỗ bắt đầu nét bút rồi cứ luyện theo thứ tự.

Nguyên bút pháp đồ hình này rất kỳ quái. Có lúc đi từ dưới lên trên, lại có lúc đi từ trái sang khác hẳn với nét bút thông thường hoặc viết hoặc vẽ trong các sách vở cùng họa đồ.

May ở chỗ Thạch Phá Thiên trước nay chưa học viết chữ bao giờ.

Ta nên biết rằng bát luận viết chữ hay họa đồ thì bao giờ, nét bút cũng đưa từ trên xuống dưới, từ tả sang hữu. Vì thế mà gặp những chỗ bút pháp trái ngược, chàng chẳng lấy thế làm quái lạ, cứ theo đúng đồ hình mà luyện. Giả tỷ vào đại vị một người dù là tre nít đã học đã viết qua mấy bữa thì quyết không thể theo đường lối nét bút quái dị nầy.

Những nét bút họa trên bản đồ kể cả thuận lẫn ngược cả thảy là chín lần chín tám mươi mốt nét.

Thạch Phá Thiên luyện được hơn ba mươi nét thì cảm thấy bụng đã đói meo. Chàng ngó trên ghế bốn góc nhà thấy bày đủ thứ bánh trái, nào trà nước. Chàng liền lại lấy ăn uống một hồi, rồi ra ngoài đi đại, tiểu tiện. Xong chàng lại quay vào phòng y theo những đường lối trên nét bút mà luyện tập.

Trong thạch thất đèn lửa sáng trưng, chàng mệt thì ngồi tựa vào vách mà ngủ, đói lại lấy bánh mà ăn.

Ngày giờ trôi qua chàng cũng không hay.

Thạch Phá Thiên không hiểu mình đã luyện được bao nhiêu ngày giờ. Trên bản đồ thứ nhất gồm có tám mươi mốt nét bút chàng đã thuộc lòng, liền đi kiếm Bạch Tự Tại thì không thấy lão đâu nữa.

Thạch Phá Thiên đã hơi hoang mang, chàng la gọi:

- Gia gia! Gia gia!

Chàng hộc tốc chạy sang gian phòng thứ hai, đưa mắt nhìn vào thấy Bạch Tự Tại tay cầm thanh kiếm gỗ đang đấu cùng một vị lão đạo mặt mũi hồng hào như trẻ nít, mà mái tóc đã bạc phơ,

Kiếm pháp hai người trông tựa hồ rất non nớt và vụng về, nhưng hai thanh kiếm đều rút lên veo véo. Đúng là hai người đã trút nội lực thượng thừa vào kiếm chiêu.

Bỗng nghe "cách" một tiếng vang lên?

Cây kiếm gỗ trong tay Bạch Tự Tại rớt xuống đất.

Lão đạo cười hỏi.

- Thế nào?

Bạch Tự Tại chưa chịu phục đáp:

- Ngu Trà Đạo trưởng! Kiếm pháp của đạo trưởng so với tại hạ còn cao minh hơn nhiều thiệt. Tại hạ rất khâm phục về điểm này. Nhưng đây là võ học truyền đời của phái Võ Đương chứ không phải là bảo kiếm pháp chú thích trên vách đá này.

Ngu Trà đạo trưởng cười hỏi lại:

- Theo lời Bạch tiên sinh thì sao?

Bạch Tự Tại đáp:

- Trong câu "Ngô câu sương tuyết minh" này thì chữ "minh" ý nghĩa rất sâu xa…

Thạch Phá Thiên kiếm thấy gia gia rồi, chàng đã vững dạ, lên tiếng hỏi xen vào:

- Gia gia! Chúng ta đi về thôi chứ?

Bạch Tự Tại lấy làm kỳ hỏi lại:

- Ngươi bảo sao?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Long đảo chủ ở đây đã nói chúng ta muốn về lúc nào thì có thể tuỳ tiện rời khỏi đảo, Ngoài bãi biển có rất nhiều thuyền bè, vậy chúng ta về được rồi.

Bạch Tự Tại tức giận xẵng giọng:

- Ngươi nói năng gì thế? Sao phải hấp tấp như vậy?

Thạch Phá Thiên thấy lão nổi giận, chàng kinh hãi đáp:

- Bà bà trở gia gia ở ngoài đó. Người nói chỉ đợi đến mười tám tháng giêng mà không thấy gia gia về thì người nhảy xuống biển tự tử.

Bạch Tự Tại ngẩn người ra nói:

- Mười tám tháng giêng ư? Chúng ta tới đây vào ngày mồng tám tháng chạp, mới đây có vài bữa, còn lâu, sợ gì? Thủng thẳng rồi hãy về cũng vừa.

Thạch Phá Thiên mong nhớ A Tú vô cùng! Chàng hồi tưởng hôm ấy nàng đứng trên bãi biển, vẻ mặt u sầu không bút nào tả xiết, cặp mắt đăm chiêu ngó chàng rời bến, chứa đựng biết bao nhiêu mối tình nghĩa thâm trọng, chàng hận mình không thể chắp cánh bay về cho đến nơi ngay tức khắc. Khốn nỗi Bạch Tự Tại bao nhiêu tâm trí toàn bộ để chìm đắm vào những môn võ học khắc trên vách đá, khác nào người đến bảo sơn, chẳng khi nào lão chịu về không.

Thạch Phá Thiên không dám nói gì nữa, chàng thả bước đi tới gian thạch thất thứ ba.

Vừa bước chân vào phòng, đã nghe tiếng gió ào ào rất cấp bách.

Ba lão già võ phục đang thí triển khinh công chạy nhanh với một tốc độ phi thường.

Ba lão này chạy nhanh đến độ cả gian nhà này nổi gió ào ào. Ba người vừa đuổi nhau vừa nói luôn miệng không ngớt. Có điều chân bước cực kỳ cấp bách mà lời nói vẫn ung dung, bình tĩnh đủ nội công họ cao thâm không vì nói chuyện mà chân bước chậm lại hay hơi thở cấp bách hơn.

Lão thứ nhất nói:

- Khúc ca Hiệp Khách Hành này là của đại thì gia Lý Bạch làm ra. Nhưng Lý Bạch là một vị thi tiên chứ không phải kiếm tiêu, thì sao lại vỏn vẹn có hai mươi bốn câu thơ mà bao hàm được võ học chí lý bao giờ?

Lão già thứ hai đáp:

- Người sáng chế ra môn võ học mới đúng là một nhân tài chấn động cổ kim, đến một địa tôn sư võ học cũng không thể bì kịp. Lão nhân gia chẳng qua muốn mượn bài thơ của Lý Bạch này để phô diễn võ công thần kỳ của mình mà thôi. Vì thế mà tại hạ vẫn nói là phải để ý đến bản chất võ công, không nên câu nệ đến ý thơ rườm rà trong khúc ca Hiệp Khách Hành.

Lão già thứ ba liền lên tiếng:

- Lời nghị luận của Kỷ huynh tuy rất hợp lý, nhưng tiểu đệ nghĩ rằng nếu câu "Ngân yên chiếu bạch mã" mà đưa ra khỏi địa hạt ý thơ thì không thể giải thích được.

Lão già thứ nhất lại nói:

- Phải rồi! Chẳng những thế, tiểu đệ còn cho là cả câu: "Tạp đạp như lưu tinh" ở bên gian phòng thứ tư phải cho đính thêm vào câu này mới giải nghĩa cho thông được. Chúng ta nghiên cứu võ học, không thể trích từng chương, từng câu để mà bắt nghĩa được.

Thạch Phá Thiên ngấm ngầm lấy làm kỳ ở chỗ ba người nghị loạn võ công sao không ngồi xuống đàng hoàng nói chuyện, mà cứ rượt nhau hoài?

Nhưng chỉ trong khoảng khắc chàng hiểu rõ ngay.

Bỗng nghe lão già thứ hai nói:

- Các vị tự phụ hiểu hai câu thơ này hiểu hơn ta nhiều. Nhưng tại sao lúc dùng đến khinh công lại chẳng hơn gì, thuỷ chung vẫn đuổi không kịp ta?

Lão thứ nhất hỏi lại:

- Vậy lão có đuổi kịp ta không?

Ba người mỗi lúc một chạy nhanh hơn, vạt áo bay vù vù. Ba người chạy

vòng tròn, khoảng cách thuỷ chung vẫn không thay đổi. Hiển nhiên công lực ba người ngang nhau, chẳng ai hơn ai chút nào.

Thạch Phá Thiên coi một lúc rồi quay đầu nhìn vào đồ hình khắc trên vách đá thấy vẽ một con tuấn mã đang nghển cổ phóng nước đại.

Dưới chân nó rang mây dàn dụa chẳng khác gì đang phi hành trên không gian.

Chàng liền theo biện pháp trước để ý nghĩ vào con tuấn mã thì cảm thấy khí nóng trong người tựa hồ bị ngừng trệ, không chuyển vận. Chàng nghĩ bụng:

- Công phu trên bức đồ này không giống như trong hai gian nhà kia.

Chàng lại nhìn kỹ làn mây tỏa dưới chân ngựa thì thấy luồng mây mù này không ngớt xô đẩy về phía trước tựa hồ muốn phá tường vách bay ra ngoài.

Thạch Phá Thiên coi một lúc nữa thấy nội lực rạt rào nhốn nháo. Chàng không tự chủ được nữa phải co cẳng mà chạy.

Chàng chạy quanh một vòng rồi liếc nhìn lại làn mây tỏa trên vách, liền cảm thấy nội lực trong người xô rần rần. Chàng liền chạy quanh một vòng nữa thì chân bước loạng choạng, người xiêu vẹo như kẻ say rượu mà chạy chậm hơn ba lão già kia xa.

Ba lão chạy được bảy tám vòng thì chàng mới hết một bên tai chàng văng vẳng nghe tiếng ba lão lên giọng mỉa mai:

- Gã thiếu niên này ở đâu đến? Gã cũng học chúng ta mà chạy. Ha ha thế này là nghĩa gì?

Một lão nói:

- Khinh công gã như vậy cũng học đòi nghiên cứu võ công trên vách đá, bá chẳng còn xa xôi lắm ư?

Lão khác nói:

- Người ta say sưa bước chân của bát tiên túy tửu là phải có võ công cao minh lắm rồi, chú bé này lại mê bộ pháp của "Cửu Tiên" quá chín, mới thật buồn cười.

Thạch Phá Thiên thẹn quá, mặt đỏ ra đến mang tai, chàng dừng bước lại. Nhưng chàng đưa mắt nhìn lên vách đá, liền không nhịn được, lại co giò chạy liền. Chàng chạy được tám chín vòng nữa, thì bao nhiêu tâm thần để hết vào làn mây trên vách đá đặng nhớ lấy hình trạng.

Ba lão già kia vẫn đem chàng ra làm trò cười, buông lời chế giễu, nhưng chẳng một câu nào lọt được vào tai chàng nữa.

Không hiểu Thạch Phá Thiên chạy được bao nhiêu vòng rồi mà hình trạng đám mây trên vách chàng đã ghi nhớ hết trong lòng.

Ba lão già bỏ đi lúc nào chàng cũng không hay.

Bây giờ bên chàng lại xuất hiện bốn người khác tay cầm binh khí đang trong tư thế "Thiên Mã Hành Không" để kích thích lẫn nhau.

Thạch Phá Thiên đứng ngoài coi bốn người sử kiếm đâm chém.

Miệng họ vẫn đọc lời giải về khẩu quyết trên vách đá.

Một người nói:

- Ánh ngân quang rực rỡ, yên ngựa vững vàng.

Một người khác nói:

- Sắc trắng thì trong sạch mà sâu xa.

Thạch Phá Thiên nghĩ bụng:

- Những khẩu quyết kia cực kỳ huyền diệu sâu xa. Mình hiểu thế nào được? Bọn này ở đây luyện kiếm ít ra là đã mười năm, nhiều là ba chục năm. Mình làm gì có thì giờ ở dây lâu như họ? Âu là mình coi lượt qua các nơi đi cho rồi.

Chàng liền qua gian phòng thứ tư. Trong gian nhà này có đồ hình câu "Tạp đạp như lưu tinh". Chàng coi đồ hình để luyện tập, bất tất phải nói kỹ.

Bài Hiệp Khách Hành gồm hai mươi bốn câu thì nói đây cũng có hai mươi bốn gian thạch thất cùng đồ giải.

Thạch Phá Thiên đi tới các phòng. Chàng không biết chữ, đành coi họa đồ để luyện tập nội công cùng võ thuật.

Trong gian phòng số năm là câu "Thập bộ sát nhất nhân", phòng số mười là câu "Thoát kiếm tất tiền hoành", số mười bảy câu "Cứu triệu huy kim trụy". Mỗi câu là một loại kiếm pháp. Phòng số sáu là câu "Thiên lý bất lưu hành". Số tám câu "Thâm tăng thân dữ danh". Số mười bốn câu "Ngũ nhạc đảo vi khinh". Mỗi câu trong những phòng này là một lối khinh công. Phòng số bảy câu "Sự liễu phất y khứ". số chín "Nhàn quá Tin Lăng ẩm". Số hai mươi mốt "Túng tử hiệp cốt hương" thì mỗi câu là một thứ chưởng pháp.

Phòng số mười ba câu "Tam bôi thổ nhiên nặc", số mười sáu câu "Ý khí tố nghê sinh", số hai mươi câu "Huyền hách Đại Lương thành" dạy nội công về phép hô hấp.

Thạch Phá Thiên có lúc học rất mau, trong một ngày được hai ba môn, nhưng có khi đến bảy tám ngày chưa xong một môn.

Thấm thoát chàng đã luyện đồ hình trên vách đá hai mươi ba phòng. Cứ cách vài ngày chàng lại đến thôi thúc Bạch Tự Tại ra về. Nhưng lão đã luyện được khá nhiều võ học trên vách đá, rồi càng ngày càng đi vào chỗ say mê. Hễ lão thấy Thạch Phá Thiên đến thúc giục là ngoác miệng ra mà thóa mạ. Lão bảo chàng đều quấy nhiễu làm cho rối loạn tâm thần để lầm lỡ việc nghiên cứu võ công của lão. Về sau thấy chàng đến, lão liền vung quyền đánh luôn, không cho chàng vào gần để nói lải nhải nữa.

Thạch Phá Thiên không sao được, đi tìm bọn Phạm Nhất Phi, Cao Tam nương tử định bàn tính với họ, chẳng ngờ bọn này cũng đang say mê điên đảo, bao nhiêu tâm thần chìm đắm cả vào võ học trên vách đá. Họ níu kéo chàng bao yếu quyết câu này ở chỗ nào. Câu kia phải giải thích làm sao?

Thạch Phá Thiên kinh hãi nghĩ thầm:

- Té ra hai vị Long, Mộc đảo chủ mời cao nhân võ lâm đến đao nghiên cứu võ học vẫn để cho ai nấy được tự do ra về, nhưng từ ba mươi năm nay chẳng một người nào chịu rời khỏi đảo. Xem thế đủ biết võ học trên vách đá làm cho người ta say mê quá đỗi. May mà võ công mình kém cỏi, lại không biết chữ nghĩa nên không đến nỗi lưu luyến như họ.

Bọn Phạm Nhất Phi vì hảo tâm muốn giải thích văn tự trên vách đá cho chàng hiểu, nhưng chàng chỉ nghe qua quít mấy câu rồi tìm cớ bỏ đi, không dám quay đầu lại nữa. Những câu chàng đã nghe vào tai rồi lại quên hết, chàng cũng không dám nghĩ tới nữa.

Thạch Phá Thiên bấm đốt tay tính ra đã ở đảo Long Mộc hơn hai chục ngày. Chỉ còn mấy bữa nữa, không ra về không được chàng bụng bảo dạ:

- Trong hai mươi bốn căn thạch thất, ta đã qua được hai mươi ba rồi. Còn phòng chót mình thử vào coi một hai ngày nữa. Nếu gia gia nhất định không đi thì ta cũng phải về trước đem tình hình trên đảo nói cho sử bà bà cùng mọi người biết để họ vững tâm.

Nghĩ vậy, chàng liền tìm đến căn phòng số hai mươi bốn. Vừa bước chân vào đã thấy Long, Mộc đảo chủ đang ngồi xếp bằng trên đệm gấm quay mặt vào đá, ngưng thần suy nghĩ ra chiều cực nhọc.

Thạch Phá Thiên rất tôn kính hai lão này. Chàng đừng tận xa không dám tới

gần. Dương mắt lên nhìn vách đá, chàng càng thất vọng.

Nguyên hai mươi ba căn thạch thất kia đều có đồ hình trên vách đá. Chỉ riêng phòng sau chót này toàn khắc văn tự chứ không có họa đồ.

Thạch Phá Thiên nghĩ bụng:

- Trong này đã không có đồ hình thì còn coi cái gì? Âu là ta đi nói với gia gia, bữa nay ra ra về quách.

Chàng nghĩ tới sau mấy ngày sống chung cùng bọn A Tú, Thạch Thanh, Mẫn Nhu, mà lòng chàng mừng khôn tả.

Chàng liền khom lưng hướng về Long, Mộc đảo chủ lạy mấy lạy rồi nói:

- Được hai vị Đảo chủ khoan đãi, lại cho coi võ công trên vách đá đặng mở rộng kiến thức, tiểu nhân cảm tạ vô cùng. Bữa nay tiểu nhân xin cáo từ.

Long, Mộc hai vị Đảo chủ ngơ ngác ngưng thần nhìn lên vách đá, dường như chẳng nghe thấy chàng nói gì?

Thạch Phá Thiên liền hướng mục quang nhìn lên vách đá.

Đột nhiên chàng thấy văn tự trên vách dường như đang nhảy múa quay cuồng, bất giác chàng cảm thấy óc mê loạn.

Không ngờ mù chữ lại thành công

Thạch Phá Thiên ráng trấn tĩnh tâm thần những chữ trên vách đá thì lại thấy váng óc.

Chàng liền nhìn ra chỗ khác, tự hỏi:

- Chữ gì mà kỳ vậy? Hễ nhìn vào lại choáng váng đầu óc là nghĩa làm sao?

Chàng động tính hiếu kỳ, không dằn lòng được, lại quay vào dương mắt lên để ý nhìn thì thấy bao nhiêu nét bút tựa hồ đều biến thành những con nòng nọc lại đứng yên không cử động.

Thạch Phá Thiên thưở nhỏ tấm thân cô độc ở chốn hoang sơn, cứ đến mùa xuân là chàng thường vào khe núi bắt rất nhiều nòng nọc, rồi lại lấy đá xếp thành vũng bỏ vào đồ nuôi để coi chúng rụng đuôi, mọc chân biến thành ếch, nhảy ra ngoài vũng kêu ồm ộp, inh ỏi cả một vùng sơn cước cho đỡ tịch mịch.

Lúc này chàng tưởng chừng như được gặp bạn trong hồi thơ ấu thì mừng rỡ vô cùng. Chàng chú ý nhìn kỹ thái độ của một con nòng nọc. Hồi lâu chàng thấy huyệt Chí Dương ở sau lưng nẩy lên thì bụng bảo dạ:

- Mình tưởng con nòng nọc này dường như đang vùng vẫy chơi lượn mà thực ra là nó có liên quan đến nội khí của mình.

Chàng lại coi đến con nòng nọc thứ hai thì huyệt Huyền Khu ở sau lưng lại nẩy lên. Nhưng bỗng nội khí từ huyệt Chí Dương đến huyệt Huyền Khu không thông nhau nữa.

Chàng liền đảo mắt coi sang con thứ ba mà lâu lắm luồng nội khí không thấy động tĩnh gì.

Đột nhiên chàng thấy bên mình có giọng khàn khàn lên tiếng.

- Thạch bang chủ chăm chú đọc Thái Huyền kinh. Té ra tôn gia là một nhà học vấn thâm uyên, tinh thông cả khoa Đấu văn (lối chữ đối thượng cổ giống như con nòng nọc).

Thạch Phá Thiên ngoảnh đầu lại coi thì thấy cặp mắt sáng như diện của Mộc đảo chủ đang chăm chú nhìn mình. Chàng không khỏi nóng cả mặt mày, vội đáp:

- Tiểu nhân không biết một chữ nào cả, Vì vậy những con nòng nọc này hay

hay, nên muốn coi chơi một lúc mà thôi.

Mộc đảo chủ gật đầu nói:

- Thế thì phải rồi! Thái Huyền kinh này viết bằng lối cổ tự gọi là khoa Đẩu văn. Tại hạ đang lấy làm kỳ, Thạch bang chủ còn nhỏ tuổi, nếu hiểu biết lối chữ cổ quái này thì thật là một bậc kỳ tài.

Thạch Phá Thiên bẽn lẽn đáp:

- Nếu vậy tiểu nhân xin rút lui, không dám quấy nhiễu hai vị Đảo chủ nữa.

Mộc đảo chủ nói:

- Tôn giáo bất tất phải đi đâu, cứ ở đây coi nữa cũng chẳng hề chi, không bận rộn gì đến chúng ta đâu.

Lão nói xong nhắm mắt lại. Thạch Phá Thiên cũng muốn bỏ đi nhưng lại e làm mích lòng Mộc đảo chủ. Chàng định coi một lúc nữa rồi hãy đi ra.

Ngờ đâu chàng vừa ngó lên đầu nòng nọc trên vách đá thì huyệt Trung Chú ở bụng dưới đã nẩy lên kịch kiệt làm cho toàn thân chấn động. Chàng lẩm bẩm:

- Những con nòng nọc này thật là cổ quái! Chưa biến thành ếch đã nhảy lên lao xao.

Bất giác tính tình trẻ nít lại rạo rực, chàng lần lượt ngắm nghía từng con nòng nọc một. Đồng thời những huyệt đạo trong người chàng xúc động mãnh liệt, chàng cảm thấy rất thích thú.

Trên vách đá kể có đến hàng ngàn, hàng vạn con nòng nọc nhỏ, có lúc luồng nội khí trong hai đường huyệt đạo thông liền vào một thì toàn thân chàng cảm thấy rất khoan khoái. Chàng coi thích thú quá quên cả những câu Mộc đảo chủ vừa nói, liền đi tìm những con nòng nọc thích hợp khiến cho những luồng nội khí huyệt đạo mỗi nơi liên lạc với nhau, Nhưng ở trên vách đá không biết bao nhiêu là nòng nọc, mà muốn cho mấy trăm chỗ huyệt đạo thông suốt liền với nhau thành một luồng nội khí thì đâu phải chuyện dễ dàng?

Trong thạch thất không nhìn thấy ánh mặt trời, dĩ nhiên chẳng biết ngày đêm là gì, chỉ khi nào thấy bụng đói thì lấy cơm lấy bánh mà ăn.

Thạch Phá Thiên từ lúc vào phòng hai mươi bốn này đã ăn đến mười tám, mười chín bữa, nhưng đường huyệt đạo trong người thông suốt nhau đã được khá nhiều. Chàng tưởng chừng như những con nòng nọc nhỏ xíu kia

cứ từng con nòng nọc một di chuyển dần vào các đường huyệt mạch trong người chàng, lại tựa hồ chúng đã biến thành những con ếch nhỏ đang nhảy nhót trong mình.

Thạch Phá Thiên vừa cảm thấy thích thú lại vừa cảm thấy kinh hãi. Chỉ những chỗ huyệt đạo nào đã thông liền nhau thì luồng nội khí mới yên tĩnh lại một chút. Nhưng huyệt đạo này vừa bình tĩnh lại, thì huyệt đạo khác lại xôn xao.

Chàng như người đang mơ ngủ hay người bị hồn ma ám ảnh, cứ ngưng thần nhìn vào văn tự trên vách đá. Chỉ khi nào mỏi mệt quá không chịu được nữa, chàng mới tựa lưng vào vách đá mà ngủ thiếp đi. Khi tỉnh dậy cặp mắt chàng bị hàng vạn con nòng nọ trên vách thu hút.

Chẳng hiểu đã coi văn tự trên vách đá mất bao nhiêu thời gian, Thạch Phá Thiên đột nhiên cảm thấy luồng nội khí trong người rạo rực, bành trướng, rồi xung phá bảy tám chỗ còn bị tắc nghẽn. Sau cùng nội khí trong người chàng chẳng khác một con sông lớn, nước chảy cuồn cuộn từ huyệt Đan Điền lên đỉnh đầu lại từ đỉnh đầu xuống huyệt Đan Điền, càng chảy càng mau.

Thạch Phá Thiên vừa kinh hãi vừa mừng thầm. Trong lúc hồi hộp, chàng không có chú ý, chẳng biết làm thế nào cho được. Chàng cảm thấy khắp mọi chỗ trong người, khí lực rần rần không nơi phát tiết. Tiện tay chàng sử chưởng pháp "Sự liễu phát y khứ" (việc xong giũ áo ra đi).

Chưởng lực phóng ra rồi tinh lực lại càng đầy rẫy. Tay phải chàng cầm thanh kiếm vô hình sử kiếm pháp "Thập bộ sát nhất nhân". Tuy trong tay không có kiếm mà khí lạnh dàn dụa khắp gian phòng.

Thạch Phá Thiên chưa sử xong kiếm pháp "Thập bộ sát nhất nhân" thì da thịt toàn thân chàng bành trướng, căng thẳng tưởng chừng như muốn nổ xé tung ra.

Chàng không tự chủ được nữa thì bỗng luồng nội khí vận chuyển theo đường kinh mạch trên bức đồ phổ "Triệu khách mạn hồ anh". Đồng thời chàng khoa chân múa tay tựa người vui mừng quá đỗi, lại giống kẻ đau khổ điên khùng.

Thạch Phá Thiên liền vận khí theo bức đồ "Triệu khách mạn hồ anh" xong, tiếp tục chuyển sang đồ phổ "Ngô câu sương tuyết minh". Rồi chàng không cần nghĩ ngợi gì nữa mà những bức đồ phổ trên vách đá tự nhiên lần lượt xuất hiện ra trong đầu óc chàng từ bức "Ngân yên chiếu bạch mi" cho đến bức số hai mươi ba "Thùy năng thư các hạ", chàng cứ thuộc lòng biểu diễn.

Lúc này bất luận là kiếm pháp hay chưởng pháp, nội công hay khinh công

đều hòa hợp vào nhau thành một khối, không còn phân biệt được đâu là chưởng pháp, đâu là kiếm pháp.

Thạch Phá Thiên diễn công phu xuôi xuống cho tới bức đồ phổ thứ hai mươi ba "Thùy năng thư các hạ" vừa xong thì lập tức cảm thấy luồng nội khí vận ngược lên, cho nên đi vào đồ phổ số hai mươi hai "Bất tâm thế thượng anh" ngược lên cho tới đô phổ số một "Triệu khách mạn hồ anh"…

Bất giác chàng hú lên một tiếng dài. Chỉ trong khoảng khắc, bao nhiêu những công phu học ngày trước, bất luận là Âm chưởng của mẫu thân, hay Viêm Viêm công của TạYên Khách truyền thụ hoặc lực mà chàng tự tập ở mười tám pho tượng La Hán, hoặc Cầm Nã thủ của Đinh Đang truyền thụ, hoặc kiếm pháp của bọn tử phái Tuyết Sơn rèn luyện cho nhau mà chàng trông thấy hóa Thượng Thanh kiếm pháp mà vợ chồng Thạch Thanh truyền thụ, hoặc quyền pháp, chưởng pháp của Đinh Bất Tứ dạy cho, hoặc đao pháp học được ở Sử bà bà, hoặc đao kiếm hợp nhất tự chàng sáng chế ra, đều dồn kéo đến đảo lộn trong đầu óc chàng tay chàng cũng múa lên tưng bừng.

Bây giờ không theo một thứ tự nào nữa. Bất chấp là công phu "Tương chả đạm Chu hợi" hay "Thoát kiếm tất tiền hoành" chàng muốn thi triển môn gì tùy ý, đã không cần nghĩ tới nội khí, cũng chẳng cần nhớ chiêu số. Hàng ngàn hàng vạn chiêu thức trên vách đá cứ tự nhiên trong lòng phát ra không ngớt.

Thạch Phá Thiên càng biểu diễn càng cảm thấy trong lòng vui sướng. Sau chàng không nhịn được nữa bật lên chàng cười ha hả, buột miệng la:

- Thật là tuyệt diệu!

Đột nhiên chàng nghe thấy hai người hoan hô:

- Quả nhiên tuyệt diệu!…

Thạch Phá Thiên giật mình, dừng tay thu chiêu lại. Chàng thấy Long, Mộc hai vị Đảo chủ đứng trong góc nhà, lộ vẻ vừa kinh hãi, vừa vui mừng đang chăm chú nhìn chàng. Chàng vội nói:

- Tiểu nhân phá quấy, xin hai vị miễn trách.

Chàng thấy hai Đảo chủ trán toát mồ hôi đầm đìa, quần áo cũng ướt hết, chỗ góc nhà hai lão đứng đều có nước lênh láng.

Long đảo chủ nói:

- Thạch bang chủ được trời ban cho kỳ tài. Thiệt là đáng mừng. Xin nhận

của lão phu một lạy này.

Lão nói xong phục xuống lạy. Mộc đảo chủ cũng sụp lạy theo.

Thạch Phá Thiên cả kinh, vội quỳ mọp khấu đầu lia lịa. Trán chàng dập xuống đất kêu binh binh.

Chàng hấp tấp nói:

- Hai vị làm như vậy… thì tiểu nhân tổn thọ mất.

Long đảo chủ nói:

- Thạch bang chủ!… Xin tôn giá… đứng dậy!

Thạch Phá Thiên đứng dậy thì thấy Long đảo chủ cũng toan đứng thẳng người lên nhưng đột nhiên lão lảo đảo người đi hai cái phải ngồi phệt xuống đất.

Mộc đảo chủ hai tay chống đất cũng không đứng lên được.

Thạch Phá Thiên cả kinh hỏi:

- Hai vị làm sao vây?

Rồi chàng vội sang nâng Long đảo chủ ngồi dậy hẳn hoi, chàng lại nâng cả Mộc đảo chủ ngồi lên nữa.

Long đảo chủ lắc đầu. Vẻ mặt mỉm cười. Lão nhắm mắt vận khí.

Mộc đảo chủ chắp hai tay lại cũng tự mình hành công.

Thạch Phá Thiên không dám quấy nhiễu, đứng lặng yên cho hai lão vận khí hành công.

Hồi lâu bỗng nghe Mộc đảo chủ thở phào một cái rồi đứng phắt dậy. Lão qua bên này ôm lấy Long đảo chủ.

Long đảo chủ dương cặp mắt lên nhìn rồi hai lão ôm lấy nhau phá lên cười ha hả, ra chiều hoan hỉ vô cùng.

Thạch Phá Thiên không hiểu hai lão vì lẽ gì mà lại nức lòng hởi dạ đến thế, nhưng không dám hỏi.

Thấy hai lão cười, chàng cũng ngây ngô cười theo.

Long đảo chủ vịn tay vào vách đá, từ từ đứng lên nói:

- Thạch bang chủ! Hai anh em lão phu mấy chục năm nay canh cánh bên lòng vì những mối nghi ngờ. Bữa nay được tôn giá phá giải, lão phu thật cảm kích không biết đến đâu mà kể.

Thạch Phá Thiên nói:

- Tiểu nhân đâu có… phá giải được cái gì?

Long đảo chủ tủm tỉm cười đáp:

- Thạch bang chủ hà tất phải nhún nhường như vậy? Tôn giá đã nghiên cứu và hiểu thấu những đồ giải trên vách đá về khoa Hiệp Khách Hành này. Như vậy thì chẳng những tôn giá là người thứ nhất trong võ lâm mà ngoài bậc cao nhân tiền bối đã điêu khắc đồ phổ trên vách đá, lão phu e rằng cổ kim rất ít người bì kịp.

Thạch Phá Thiên sợ hãi vô cùng nói:

- Tiểu nhân không dám! Tiểu nhân không dám! Long đảo chủ nói vậy mà để cho Bạch gia gia của Tiểu nhân nghe thấy thì người sẽ giận lắm đấy!

Long đảo chủ hỏi lại:

- Tại sao vậy!

Thạch Phá Thiên đáp:

- Bạch gia gia muốn hết thảy mọi người đều kêu lão gia là đại anh hùng, đại hào kiệt, đại hiệp sĩ, đại tôn sư, đệ nhất về kiếm pháp, đệ nhất về quyền cước, đệ nhất về ám khí, đệ nhất về nội công trong võ lâm từ cổ chí kim không ai bì kịp. Tiểu nhân có hiểu gì đâu mà dám sánh với Bạch gia gia?

Long đảo chủ cười nói:

- Đại anh hùng, đại hào kiệt, đại hiệp sĩ, đại tôn sư, nội công đệ nhất trong võ lâm từ cổ chí kim… Ha ha!… té ra nhân vật ấy là Bạch Tự Tại ở phái Tuyết Sơn Ha ha!

Rồi lão cùng Mộc đảo chủ nhìn nhau mà cười.

Long đảo chủ lại hỏi Thạch Phá Thiên:

- Thạch bang chủ nghĩ thế nào về lời tuyên bố của Uy Đức tiên sinh.

Thạch Phá Thiên trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Võ công của Bạch gia gia dĩ nhiên là rất cao cường nhưng bảo rằng cái gì

cũng đệ nhất tự cổ chí kim thì e rằng… chưa chắc.

Long đảo chủ nói:

- Chính thế! nói về kiếm pháp, chưởng pháp, nội công, Thạch bang chủ cũng đã cao hơn gấp mười lần Bạch gia gia rồi. Những lời chú giải bằng khoa đẩu cổ văn trên vách đá này, tại hạ cùng Mộc huynh đệ mười phần chưa biết được một. Chẳng hiểu Thạch bang chủ có sẵn lòng chỉ giáo cho chăng?

Thạch Phá Thiên hết nhìn Long đảo chủ lại ngó Mộc đảo chủ. Chàng thấy hai lão lộ vẻ rất thành khẩn thêm vào những nét sợ hãi tựa hồ lo rằng những yêu cầu cua rmình có điều thất thố. Hai lão có ý sợ chàng không chịu tiết lộ những điều huyền diệu mà chàng đã hiểu rõ.

Chàng vội đáp:

- Tiểu nhân xin nhất nhất trình bày thế cùng hai vị, chẳng dám giấu diếm gì. Đầu tiên tiểu nhân coi con nòng nọc này thì thấy huyệt Trung Chủ chuyển động. Tiểu nhân coi đến con kia thì huyệt Thái Bách nhảy bong lên…

Chàng vừa nói vừa chỉ từng con nòng nọc một, để giải thích cho hai lão nghe.

Hai vị Long, Mộc lơ mơ ra chiều không hiểu.

Thạch Phá Thiên thấy nét mặt hai lão ra chiều khác lạ, liền nói:

- Tiểu nhân nói trật rồi chăng?

Long đảo chủ ấp úng đáp:

- Té ra Thạch bang chủ chỉ coi… những con nòng nọc chứ không phải coi những chữ. Vậy mà tại sao Thạch bang chủ lại thông hiểu được cả Thiên Thái huyền kinh?

Thạch Phá Thiên thẹn đỏ mặt lên đáp:

- Tiểu nhân từ thuở nhỏ không đọc sách bao giờ thực tình chẳng biết một chữ, rất lấy làm xấu hổ.

Long, Mộc đảo chủ kinh ngạc đến bật nẩy cả người lên, đồng thanh hỏi:

- Bang chủ không biết chữ ư?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Tiểu nhân không biết. Sau khi tiểu nhân trở về Trung Nguyên nhất định sẽ yêu cầu A Tú… dạy cho biết chữ. Tiểu nhân dốt nát để người chê cười thật là mất mặt.

Long, Mộc hai vị Đảo chủ thấy chàng vẻ mặt thật thà, tuyệt không có ý xảo trá, không tin cũng đến phải tin.

Long đảo chủ đầu óc hỗn loạn, lão vịn vào vách đá hỏi:

- Bang chủ đã không biết chữ thì sao lại hiểu được biết bao nhiêu lời chú giải từ phòng số một đến phòng số hai mươi ba. Hay là ai giải thích cho Bang chủ?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Không có ai giải thích hết. Bạch gia gia giảng mấy câu, Phạm gia gia giảng mấy câu mà tiểu nhân chẳng hiểu gì ráo, nên nghe không vào tai. Tiểu nhân… chỉ coi đồ hình rồi nghĩ vơ nghĩ vẩn. Đột nhiên làn mây hoặc những thanh kiếm nhỏ gì gì đó trên đồ hình hòa nhịp với một nhiệt khí trong người tiểu nhân.

Mộc đảo chủ hỏi:

- Bang chủ không biết chữ mà hiểu được đồ giải… cái đó kể cũng lạ thiệt!

Long đảo chủ hỏi:

- Chẳng lẽ trong cõi mênh mang quả có ý trời thiệt? Hay là Bang chủ được trời ban cho kỳ tài.

Mộc đảo chủ đột nhiên dậm chân la lên:

- Tiểu đệ hiểu rồi! Tiểu đệ hiểu rồi! Đại ca! Té ra là thế!

Long đảo chủ ngẩn người ra một chút rồi lão cũng hiểu ngay. Ta nên biết hai lão cũng ở với nhau mấy chục năm trời, bản lãnh ngang nhau, trí lực cũng tương đương. Có điều Mộc đảo chủ thì trầm lặng it nói. Kể về ngoại giao lão kém Long đảo chủ một chút, nhưng về trí phán đoán hiểu biết thì có phần lẹ hơn lão Long.

Long đảo chủ quay lại bảo Thạch Phá Thiên:

- Thạch bang chủ! May ở chỗ Bang chủ không biết chữ mới phá giải được mối nghi ngờ sâu xa này, khiến anh em lão phu dù có chết cũng nhắm mắt được, không đến nỗi ôm hận mang xuống tuyền đài.

Thạch Phá Thiên ngơ ngác hỏi:

- Cái gì mà chết cũng nhắm mắt được?…

Long đảo chủ khẽ buông tiếng thở dài nói:

- Té ra những văn tự chú thích rườm rà này câu nào cũng có ý đưa người ta vào con đường lạc lõng. Đã là người nghiên cứu đồ phổ thì còn ai lại không nghiền nghĩ về những lời chú thích.

Thạch Phá Thiên lấy làm kỳ hỏi:

- Đảo chủ nói vậy thì bao nhiêu văn tự ở đây đều vô dụng ư?

Long đảo chủ đáp:

- Chẳng những vô dụng mà còn có hại lớn nữa là khác. Giả tỷ không có những bài chú thích này thì hai anh em lão phu đâu đến nỗi phải tốn bao nhiêu tâm huyết, sức cùng lực kiệt, mà chẳng được ích gì.

Mộc đảo chủ thở dài nói:

- Thiên Thái huyền kinh này thực ra không phải là khoa đẩu cổ văn… mà chỉ là những đường dây cùng phương vị các kinh mạch mà thôi. Hỡi ôi! Uổng công bốn chục năm trời! Uổng công bốn chục năm trời!

Long đảo chủ nói

- Câu Bạch thủ Thái Huyền kinh thật chí lý. Hiền đệ ơi! Đầu tóc hiền đệ đã bạc phơ rồi!

Đảo Long Mộc phát sinh biến cố

Mộc đảo chủ ngó lên đầu Long đảo chủ "ồ" một tiếng. Tuy lão chẳng bảo sao, nhưng hai người hiểu ngay lão muốn nói:

- Cả đầu tóc lão cũng bạc, phải riêng gì mình ta?

Long, Mộc hai vị Đảo chủ nhìn nhau buông một tiếng thở dài. Đột nhiên cả hai lão lộ vẻ già nua khác thường, không còn một chút oai nghiêm nào như ngày mở yến Lạp Bát nữa.

Thạch Phá Thiên trong dạ hoài nghi liền hỏi:

- Vị cao nhân đó viết biết bao nhiêu văn tự lên vách đá khiến cho người ta đi vào đường lầm lạc là có mục đích gì?

Long đảo chủ lắc đầu đáp:

- Mục đích của họ thế nào thiệt khó mà biết được. Có khi vị tiền bối võ lâm đó không muốn bọn hậu sinh lượm được kết quả một cách quá dễ dàng. Hoặc giả những lời chú thích do người khác thêm vào cũng chưa biết chừng.

Mộc đảo chủ nói:

- Có khi vị võ lâm tiền bối đó không ưa nhà văn cố ý bày ra cạm bẫy này, để cho Thạch bang chủ là người không biết chữ mà tính tình trung hậu mới được hưởng.

Long đảo chủ thở dài nói:

- Cách dụng tâm của vị tiền bối đó quá sâu sắc thế này thì còn trời nào hiểu được?

Thạch Phá Thiên thấy hai lão lộ vẻ buồn chán nản, thì lòng chàng cũng thấy tội nghiệp, chàng liền nói:

- Thưa hai vị chúa đảo! Nếu những công phu mà tiểu nhân vừa học được quả nhiên hữu dụng thì tiểu nhân xin trình bày hết để hai vị hiểu rõ. Bây giờ chúng ta hãy về hết cả gian phòng số một… Tiểu nhân quyết không giấu diếm một điều gì.

Long đảo chủ nhăn nhó cười lắc đầu nói:

- Tấm lòng chân thành của chú em, chúng ta xin thành tâm lãnh là đủ. Chú em là người nhân hậu, được hưởng phúc duyên này rất xứng đáng. Ngày sau chú làm lãnh tụ quần hùng võ lâm, tạo phúc cho lê dân thì hai anh em ta dù phí bao nhiêu tâm huyết cũng không đến nỗi uổng công.

Mộc đảo chủ nói:

- Chính thế! Những điều bí mật đáng nghi về đồ phổ đã giải quyết xong, là hai ta thỏa mãn tâm nguyện rồi. Vậy thì chú em tập luyện thành công hay hai ta luyện được thì cũng thế!

Thạch Phá Thiên thành khẩn hỏi lại:

- Vậy Chưởng môn đem những con nòng nọc này nói tường tận cho mọi người nghe, nên chăng?

Long đảo chủ nở một nụ cười thê lương đáp:

- Thần công đã truyền thụ rồi thì đồ phổ trên vách đá cũng nên rút lui, không còn có lý do tồn tại nữa, Chú em! Chú hãy coi lại đi!

Thạch Phá Thiên xoay mình lại, ngó lên vách đá, bất giác chàng kinh hãi thất sắc, vì trên vách đá đã biến thành từng mảnh đá vụn đang từ từ rớt xuống. Những khoa đấu văn tự chi chít trên vách đá đã mất mát nhiều, mười phần chỉ còn lại bảy tám.

Chàng hoảng hốt hỏi:

- Sao … sao lai thế này?

Long đảo chủ đáp:

- Chú em vừa mới…

Mộc đảo chủ ngắt lời:

- Vụ này để thủng thẳng đã rồi sẽ nói chuyện. Bây giờ chúng ta hãy tụ hội mọi người tuyên bố, kết quả đã, nên chăng?

Long đảo chủ hiểu ý ngay, liền đáp:

- Hay lắm! Hay lắm! Nào mời Thạch bang chủ!

Ba người liền sóng vai từ trong thạch thất đi ra. Long đảo chủ truyền tin đi mời các tân khách và triệu tập các đệ tử ra cả nhà đại sảnh tụ hội.

Nguyên Thạch Phá Thiên hiểu thần công trên vách đá rồi chàng không nhịn

được đem ra thử biểu diễn xem sao.

Long, Mộc hai vị Đảo chủ trông thấy rất lấy làm kinh dị. Long đảo chủ liền tiến lại phóng chưởng ra mời

Lúc này Thạch Phá Thiên tựa hồ người bị tà ma ám ảnh, tự nhiên phóng chưởng trả đòn.

Sau mấy chiêu qua lại, Long đảo chủ biết ngay là khó có thể chống chọi được.

Mộc đảo chủ liền tiến vào giáp công. Kể về võ công hai lão thì hiện nay khó kiếm được lấy người thứ ba tương tự, nhưng đối với Thạch Phá Thiên thì dù cả hai lão hợp lực cũng không địch nổi, vì chàng mới học được những môn võ thần diệu.

Giả tỷ hai lão thu chiêu thì tự nhiên Thạch Phá Thiên cũng dừng tay ngay, song hai lão còn muốn thử xem cho biết uy lực võ công trên vách lợi hại đến thế nào.

Hai lão máu tích song chưởng càng đánh càng kịch liệt. Chưởng lực của hai lão càng mãnh liệt bao nhiêu thì Thạch Phá Thiên cũng phản kích mãnh liệt bấy nhiêu.

Chưởng phong cùng chưởng lực của ba người thưởng khí đập vào vách đá. Mặt vách đá đều bị chấn động mạnh thành ra mềm nhũn, bùng nhùng.

Nguyên một chưởng lực của Long, Mộc đảo chủ cũng đủ để, phá hủy vách đá, huống chi lại thêm vào võ công tân kỳ của Thạch Phá Thiên mới học được. Chưởng lực của ba người đã đến bực tuyệt đỉnh võ lâm nhưng không lộ liễu. Vì thế vách đá không vỡ ngay tức khức mà chỉ từ từ rơi xuống.

Mộc đảo chủ biết rõ trong lúc Thạch Phá Thiên thí nghiệm võ công của mình chẳng khác gì người đang ở trong giấc ngủ say sưa, chẳng hay biết gì ngoài cảnh nữa. Vì thế mà Thạch Phá Thiên ngơ ngác trước cảnh văn tự trên vách đá biến đổi, Long đảo chủ toan nói toạc ra, song Mộc đảo chủ ngần lại không cho nói nữa. Lo sợ Thạch Phá Thiên phải hối hận vì trong khi vô ý đã phá hủy công trình của người khác. Vả lại vách đá mà bị tổn hại một phần lớn cũng vì hai vị Đảo chủ phóng chưởng ra mời. Lỗi ở mình nhiều hơn là ở người.

Ba người vào nhà đại sảnh an tọa rồi. Các tân khách và đệ tử lục đục kéo vào.

Long đảo chủ truyền lệnh đi hết đèn trong các tòa thạch thất để những

người say mê nghiên cứu võ công không chịu đến đại sảnh tụ hội cũng bắt buộc phải dừng lại, đến họp cho đủ.

Lúc này trong nhà đại sảnh đã đông đủ những nhân vật thủ Lãnh võ lâm đến đảo Long Mộc trong vòng ba chục năm nay, trừ những vị vị tuổi cao đã tạ thế. Số người chết rồi rất ít.

Những nhân vật đầu não này suốt ngày đêm chi quanh quẩn lui tới trong hai mươi bốn gian thạch thất suốt trong thời gian ở trên đảo. Họ đều nhận mặt nhau, trừ thiểu số tân khách mới đến.

Đây là lần đầu tiên, có cuộc tụ hội đông đảo. Long đảo chủ sai tên đệ tử thư tịch kiểm điểm nhân số thấy tân khách đã đến đông đủ, liền quay lại dặn tên đệ tử kia mấy câu.

Tên đệ tử lộ vẻ ngạc nhiên lại ra chiều kinh hãi. Mộc đảo chủ cũng khẽ dặn tên đệ tử thủ tịch của lão mấy câu.

Hai tên đệ tử này nghe sư phụ nói rồi hỏi lại cặn kẽ mọi điều xong, mới dẫn hơn mười tên sư đệ ra khỏi sảnh đường hành động.

Long đảo chủ lại bên Thạch Phá Thiên khẽ bảo chàng:

- Tiểu huynh đệ! Những chuyện vừa rồi ở trong nhà thạch thất, chú nhớ kỹ tuyệt đối đừng nói với ai. Chú chớ để cho người ta hay mình đã hiểu rõ những võ công mầu nhiệm trên vách đá. Nếu chú tiết lộ ra thì suốt đời gặp bọn hoạn lớn lao và phiền não vô cùng.

Thạch Phá Thiên đáp:

- Tiểu nhân xin kính cẩn tuân theo lời dạy của Đảo chủ.

Long đảo chủ nói:

- Thói đời thường cổ nhân thắng kỷ. Trong mình chú đã mang võ công tuyệt thế, trên võ lâm chẳng thiếu chi người ghen ghét, căm thù. Có người đến yêu cầu chú chỉ điểm, có kẻ bức bách chú giải thố lộ những điều bí mật. Nếu họ không được vừa lòng sẽ tìm trăm phương nghìn kế ra hại chú. Võ công chú cao cường, nhưng tâm địa chú thực thà trung hậu, chẳng thể đề phòng cho xiết được. Vì thế mà vụ này dù sao mặc lòng chú chớ có tiết lộ.

Thạch Phá Thiên đáp:

- Tiểu nhân đa tạ Đảo chủ đã cho chỉ thị sáng suốt, tiểu nhân cảm kích vô cùng!

Long đảo chủ lại nắm lấy tay chàng khẽ nói:

- Đáng tiếc là lão phu cùng Mộc huynh đệ không thể được xem chú thi triển kỳ tài, dương oai trên chốn giang hồ!

Mộc đảo chủ dường như đã hiểu hai người đã nói gì với nhau. Lão quay lại chăm chú nhìn Thạch Phá Thiên ra chiều luyến tiếc:

Thạch Phá Thiên bụng bảo dạ:

- Hai vị Đảo chủ đây thật có lòng hảo tâm đối với mình. Chuyến này mình về gặp A Tú xong, nhất quyết cùng nàng trở lại đảo bái yết hai vị lão gia.

Long đảo chủ dặn dò Thạch Phá Thiên xong, quay về chỗ ngồi. Lão nhìn quần hùng lên tiếng:

- Thưa các vị hảo bằng hữu! Chúng ta được cùng nhau tụ hội trên đảo này bấy lâu cũng là do phúc duyên mà gặp. Đến nay duyên phận đã hết, vậy bây giờ là lúc phải chia tay.

Quần hùng nghe lời tuyên bố của Long đảo chủ đều kinh dị hỏi nhau:

- Tại sao vậy?

- Đảo chủ đã gặp chuyện gì xảy ra?

- Hai vị Đảo chủ có điều chi dạy bảo?

Giữa lúc tiếng người xôn xao hỏi nhau thì đột nhiên có những tiếng ầm ầm vọng lại, những tiếng nổ khủng khiếp này chẳng khác trời long đất lở.

Quần hùng lập tức im hơi lặng tiếng, không hiểu trên đảo đã xảy ra biến cố gì trọng đại.

Long đảo chủ nói:

- Thưa các vị! Chúng ta tụ hội ở đây chỉ mong phá giải được những võ công mầu nhiệm ghi trên đồ giải về bài ca Hiệp Khách Hành. Đáng tiếc là thời vận không còn. Đảo Long Mộc này chỉ trong chớp mắt sẽ chìm xuống đáy biển.

Quần hùng kinh hãi thất sắc nhao nhao lên mỗi người hỏi một câu:

- Tai sao vậy?

- Động đất ư?

- Có phải Hỏa Diệm sơn phát nổ không?

- Sao Đảo chủ biết?

Long đảo chủ đáp:

- Vừa rồi lão phu cùng Mộc huynh đệ thấy khu trung tâm trái đảo này có khói lửa Hỏa Diệm sơn phun ra. Hỏa sơn phát nổ thì chỉ trong nháy mắt toàn đảo sẽ biến thành biển lửa. Bây giờ đã nghe tiếng ầm ầm, nguy đến nơi rồi! Các vị phải cấp tốc rời đi.

Quần hùng nửa tin nửa ngờ, chẳng ai biết quyết định ra sao. Đại đa số còn luyến tiếc võ công trên vách đá, thà rằng mạo hiểm tính mạng ở đây còn hơn phải rời đi nơi khác, nên không chịu bỏ đi.

Long đảo chủ lại nói:

- Nếu các vị không tin thì xuống thạch thất coi lại xem. Các gian phòng đều bị rung động, tường vách bị phá hủy cả rồi. Dù cho không phải động đất, núi lửa không phun, thì ở lại đây cũng chẳng được gì nữa.

Quần hùng nghe nói vách đá bị phá hủy, thảy đều kinh hãi tới tấp chạy ra khỏi nhà đại sảnh, vọt đến khu thạch thất.

Thạch Phá Thiên cũng chạy đi theo mọi người thì quả nhiên thấy các gian thạch thất chấn động xiêu vẹo, đồ hình trên tường đều bị phá hủy. Chàng biết đây là hai vị cố ý sai đệ tử phá hủy đi. Lòng chàng rất đỗi ban khoăn tự nghĩ:

- Trăm điều ngang ngửa vì ta. Chính mình đã gây ra vạ lớn này. Trong quần hùng cũng có người coi biết tình hình có điều ngoắt ngoéo. Những tòa thạch thất bị phá hủy này do ở tay người làm ra, chứ không phải vì động đất.

Người đó liền giơ tay lên la gọi quần hùng kéo về nhà đại sảnh để chất vấn Long, Mộc đảo chủ.

Nhưng vừa đến của sảnh đường đã nghe thấy tiếng người kêu khóc om sòm. Quần hùng càng lấy làm kinh dị, ngó vào xem thì thấy hai vị Long Mộc đảo chủ ngồi nhắm mắt lại, bọn tệ tử vây quanh hai lão, nằm phục xuống đất khóc ròng lên cực kỳ thảm thiết.

Thạch Phá Thiên bỏ vía, trống ngực đánh thình tưởng chừng như trái tim muốn nhảy ra ngoài miệng. Chàng rẽ đám đông tiến ra, la gọi:

- Long đảo chủ! Mộc đảo chủ! Hai vị làm sao thế? Chàng thấy hai người cứng đơ, thì ra đã chết rồi.

Thạch Phá Thiên quay sang hỏi Trương Tam, Lý Tứ:

- Hai vị Đảo chủ đang bình yên vô sự mà sao lại chết ngay chóng thế?

Trương Tam nghẹn ngào đáp:

- Hai vị gia sư trước khi quy tiên có nói: "Ý nguyện các vị đã được hoàn toàn thỏa mãn, tuy lìa bỏ cõi đời nhưng không có điều chi oán giận nữa."

Thạch Phá Thiên trong lòng đau xót, bất giác khóc rống lên. Chàng có biết rằng hai vị Đảo chủ sở dĩ chết một cách đột ngột. Một là vì tuổi già, hai lão thấy những bí mật về võ công trên đồ giải đã được phanh phui, không còn bận bịu đến việc đời nữa. Hai là nhận cuộc đấu chưởng với chàng, nội lực chàng là một cái kho vô tận mà hai lão sức cùng lực kiệt không chống nổi rồi lâm vào tình trạng ngọn đèn khô dầu. Giả tỷ chàng biết mình có liên quan rất lớn đến cái chết của hai lão, thì chàng còn hối hận hơn nữa và tự trách mình đã gây nên tai họa, mối thương tâm không biết đến đâu mà kể.

Một tên đệ tử Thư Tòa mình mặc áo vàng lau nước mắt dõng dạc tuyên bố:

- Thưa quí vị tân khách! Trước khi gia sư quy tiên có di mệnh các vị nên cấp tốc rời khỏi đảo. Vị nào đã nhận được những tấm bài đồng "Thưởng Thiện Phạt Ác" sau này có khi dùng đến, xin giữ lấy đừng vứt bỏ đi. Khi nào các vị có việc gì khó khăn xin mời đến họp ở xóm chài nhỏ ngoài bãi biển, anh em tại hạ có thể đem chút sức mọn ra giúp đỡ các vị.

Quần hùng trong khi thất vọng, cũng được một điểm vui mừng, bụng bảo dạ:

- Bọn đệ tử của Long, Mộc đảo chủ đều là những tay bản lãnh phi thường, nếu được họ ra tay viện trợ thì dù mình có gặp những họa hoạn tầy đình, cũng có thể giải quyết được.

Lại nghe tên đệ tử Thư Tòa mặc áo xanh nói:

- Ngoài bãi biển đã chuẩn bị thuyền bè đầy đủ, các vị có thể đăng trình ngay được.

Quần hùng đều tới tấp phục lạy trước thi thể hai vị Đảo chủ để bái biệt ra về.

Trương Tam, Lý Tứ nắm chặt tay Thạch Phá Thiên ra chiều lưu luyến, Trương Tam nói:

- Tam đệ! Bữa nay tam đệ trở về Trung Nguyên thôi! Sau này có dịp, tiểu huynh sẽ đến thăm tam đệ.

Thạch Phá Thiên gạt lệ chia tay. Chàng đi theo bọn Bạch Tự Tại, Phạm

Nhất Phi, Cao Tam nương tử ra bờ biển, xuống thuyền.

Chuyến này, mọi người đi biển bằng những chiếc thuyền lớn, mỗi thuyền có thể chở được dư trăm người, chỉ cần năm sáu chiếc là đủ chở quần hùng.

Thuyền nhổ neo, dương buồm ra khơi. Trong quần hùng, những người nào đã … hai ba chục năm, họ say mê điên cuồng những võ công … đồ giải. Bữa nay thấy vách đá các căn nhà thạch thất bị phá hủy, đều tiếc. Còn bọn người mới đến, nghĩ tới toàn mạng về quê quán thì vui sướng hơn là luyến tiếc.

Đảo Long Mộc mỗi lúc một xa, Thạch Phá Thiên chợt nhớ tới điều gì, lưng chàng toát mồ hôi ướt đẫm bất giác dậm chân la lên:

- Hỏng!… Hỏng bét rồi!… Bữa nay là mồng mấy rồi?

Bạch Tự Tại cũng giật mình la hoảng:

- Trời ơi! Chòm râu lão không ngớt rung động… là cũng không biết… bữa nay là… mồng mấy rồi.

ĐInh Bất Tứ ngồi trong góc thuyền cười lại lên tiếng:

- Mồng mấy hay mười mấy thì làm sao?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Đinh Tứ gia gia! Gia gia nhớ chúng ta đến đảo Long Mộc bao nhiêu ngày rồi không?

Đinh Bất Tứ thủng thẳng đáp:

- Bảy mươi ngày cũng thế, tám chục ngày cũng vậy. Ai mà nhớ được?

Thạch Phá Thiên bồn chồn trong dạ, cơ hồ sa nước mắt, chàng quay lại hỏi Cao Tam nương tử:

- Chúng ta tới đảo nhằm ngày mồng tám tháng chạp. Bữa nay đã sang mồng mấy tháng giêng rồi nhỉ?

Cao Tam nương tử bấm đốt tay tính nhẩm, rồi đáp:

- Chúng ta ở trên đảo năm mươi bảy ngày. Bữa nay đã sang tháng hai nếu không phải mồng sáu thì là mồng bảy.

Thạch Phá Thiên cùng Bạch Tự Tại đồng thanh la hoảng:

- Tháng hai rồi ư?

Cao Tam nương tử đáp:

- Dĩ nhiên là tháng hai rồi!

Bạch Tự Tại đấm ngực, gào lên:

- Chết rồi! Thật chết rồi!

Đinh Bất Tứ cười ha hả reo lên:

- Hay quá! Hay quá!

Thạch Phá Thiên tức giận nói:

- Đinh Tứ gia gia! Bà bà đã hiểu là nếu đến mồng tám tháng giêng không thấy Bạch gia gia trở về thì người nhảy xuống biển tự tử. Thế mà sao Đinh Tứ gia gia… lại cười được? Cả A Tú … nàng cũng bảo đâm đầu xuống biển…

Về Trung Nguyên một nhà đoàn tụ

Bạch Tự Tại quay lại mắng Thạch Phá Thiên:

- Ngươi đã biết bà bà định mồng tám tháng giêng gieo mình xuống biển mà sao không nhắc ta?

Thạch Phá Thiên đau lòng cơ hồ ngất đi, chàng chẳng buồn tranh biện với lão nữa, để lão oán trách thế nào cũng mặc.

Lúc này gió Nam thổi mạnh, thuyền dương ba lá buồm lên, vượt biển rất mau.

Bạch Tự Tại trách mắng Thạch Phá Thiên không ngớt. Đinh Bất Tứ lúc này lại mồm năm miệng mười đấu khẩu với Bạch Tự Tại. Mấy lần hai lão toan choảng nhau, nhưng bị người đồng thuyền cản ngăn khuyên giải.

Đến chiều ngày thứ ba, thuyền gần đến Nam Hải bến lục địa, quần hùng sung sướng hò reo vang dội cả một góc trời. Còn Bạch Tự Tại hai mắt trợn ngược đăm đăm ngó làn sóng biếc như để tìm kiếm thi thể Sử bà bà và A Tú

Con thuyền đi mỗi lúc một vào gần bờ, Thạch Phá Thiên vận nhãn lực đến tột độ nhìn xa, chàng đã nhìn thấy khung cảnh trên bờ vẫn như lúc mà chàng xa rời nó, chẳng có chi khác trước. Trên bãi biển từng hàng cây vẫn còn trơ đó. Mé hữu sườn núi lồi ra một mảng. Bên chỗ lồi ra có ba cây dừa trông tự hồ như hình bóng ba người gầy ốm mà cao nghêu.

Thạch Phá Thiên nghĩ tới hai tháng trước rời khỏi nơi đây, Sử bà bà cùng A Tú đứng trên bờ biển tiễn chân. Bữa nay chàng được bình yên trở về, sư phụ và A Tú đã xác chôn vào bụng cá, bất giác hai hàng lệ tầm tã như mưa làm cho cặp mắt chàng mờ đi.

Con thuyền vẫn tiếp tục tiến vào bờ. Bỗng nhiên có tiếng la từ vách núi vọng lại. Mọi người liền ngẩng đầu trông lên thì thấy hai bóng người, một xám một trắng song song từ sườn núi nhảy xuống biển.

Thạch Phá Thiên nghe tiếng mắt sáng lên, mục quang chàng linh mẫu phi thường, nhìn rõ hai người nhảy xuống đó chính là Sử bà bà cùng A Tú. Chàng vừa kinh hãi vừa vui mừng.

Trong lúc cấp bách tựa ngàn cân treo đầu sợi tóc, chàng còn kịp nghĩ đâu đến sao ngày nay hai người này vẫn chưa chết?

Chàng giựt ngay một tấm ván thuyền liệng về phái hai người vừa nhảy

xuống, tiếp theo chàng co hai chân lại, dồn hết nội lực vào bàn chân, nhảy thực mạnh về phía trước. Người chàng vọt đi như tên bắn.

Lúc chàng ở đảo Long Mộc đã học được môn nội công cực kỳ cao thâm trên vách đá, chàng vọt người đi một cái, chỉ còn cách tấm ván từng vài thước, chàng liền khoa chân trái lên đẩy mình đi một bước dài thì chân vừa đặt xuống mặt tấm ván.

Giữa lúc chân trái chàng đặt lên ván thuyền thì người A Tú đang lướt lẹ xuống mình chàng. Chàng vội vươn tay trái ra ôm được lưng nàng. Hai người đã nặng lại thêm đà nhảy từ trên xuống.

Thạch Phá Thiên đang chìm xuống thì chàng lại ngó thấy Sử bà bà đang rớt xuống bên mé hữu, nhưng lúc này chàng không thể ôm thêm mụ được nữa. Chàng liền giơ bàn tay đẩy vào lưng mụ theo công phu Ngân Yên Chiếu Bạch Mi mượn đà rớt xuống đẩy mụ chuyển hướng cho mụ hạ mình êm vào trong thuyền.

Mọi người trong thuyền lớn tiếng hoan hô.

Bạch Tự Tại cùng Đinh Bất Tứ tranh nhau vọt lại đầu thuyền.

Mắt thấy Sử bà bà vọt tới nơi, cả hai người cùng giơ tay ra đón.

Bạch Tự Tại quát lên:

- Tránh ra!

Rồi phóng chưởng đánh Đinh Bất Tứ.

Đinh Bất Tứ toan trả đòn. Không ngờ mụ đàn bà che mặt vung tay đánh mạnh một cái, Đinh Bất Tứ liền lăn tõm xuống nước.

Lúc này Bạch Tự Tại đã ôm được Sử bà bà. Không ngờ nội lực của Thạch Phá Thiên vô cùng hùng hậu còn đọng lại trong người mụ, khiến cho Bạch Tự Tại đứng không vững phải lùi lại một bước.

"Rắt" một tiếng! Hai chân lão đạp xuống ván thuyền mạnh quá thuyền bi thủng một lỗ lớn. Lão ngồi phịch xuống, mà tay vẫn ôm khư khư Sử bà bà vào lòng, không chịu buông ra.

Lúc này Thạch Phá Thiên ôm A Tú mượn sức bám vào thuyền nổi bập bềnh trên mặt nước chờ đến bên thuyền nhảy vọt lên.

Đinh Bất Tứ may mà biết bơi lội, lão vừa bơi vừa chửi bới om sòm.

Thủy thủ liệng dây xuống lôi lão lên.

Mọi người mồn năm miệng mười nhốn nháo cả lên.

Đinh Bất Tứ người ướt sũng, đứng thộn mặt ra nhìn người đàn bà che mặt hồi lâu.

Đột nhiên lão la lên:

- Ngươi không phải là em… nàng… mà chính là nàng.

Người đàn bà che mặt chỉ cười lạt, hồi lâu mụ mới cất giọng âm trầm hững hờ đáp:

- Ngươi thiệt là lớn mật! Trước mặt ta ngươi còn dám ôm Sử Tiểu Thúy.

Đinh Bất Tứ la lên:

- Nhu… Mụ ra chiêu "Phi Lai Kỳ Phong" đẩy ra ngư chúc đi. Khắp thiên hạ chỉ có một mình mụ biết chiêu này mà thôi.

Người đàn bà kia nói:

- Ngươi biết vậy là hay rồi.

Mụ đưa tay mở tấm khăn che mặt, để lộ những vết nhăn nheo, nhưng mầu da trắng lợt, tưởng chừng như người ở trong bóng tối lâu ngày, không thấy ánh mặt trời thành bị cớm.

Đinh Bất Tứ hỏi:

- Văn Hinh! Văn Hinh chết rồi?

Người đàn bà che mặt họ Mai, tên gọi là Văn Hinh. Mụ là người tình ngày trước của Đinh Bất Tứ. Nhưng Đinh Bất Tứ lại say mê Sử Tiểu Thúy, nên bỏ mụ nửa đời nửa đoạn. Không ngờ vụ này xảy ra đã mấy chuc năm, đến nay hai người lại trùng phùng.

Mai Văn Hinh đưa tay trái ra véo tai Đinh Bất Tứ. Mụ rít lên lanh lảnh:

- Ngươi chỉ mong ta chết cho ngươi sướng đời. Có đúng thế không?

Đinh Bất Tứ xấu hổ vô cùng. Lão không dám giẫy giụa, cứ cười gượng nói:

- Buông ta ra! Các vị anh hùng có ở cả đây. Mụ làm vậy khó coi lăm!

Mai Văn Hinh nói:

- Chính ta muốn cho ngươi ra mặt, Phương Cô của ta đâu, phải trả ta đi!

Đinh Bất Tứ đáp:

- Buông tay ra mau! Long đảo chúa đã tra ra hiện ở Khô Thảo lĩnh trên núi Hùng Nhĩ. Chúng ta đến đó kiếm y.

Mai Văn Hinh nói:

- Ngươi có kiếm được con ta, thì ta mới buông tha ngươi. Bằng không tìm thấy y, ta xẻo cả hai tai ngươi đó!

Hai người còn đang gây lộn, thuyền đáp mạn vào bờ. Vợ chồng Thạch Thanh cùng bọn Bạch Vạn Kiếm, Thành Tự Học ở phái Tuyết Sơn ra đón. Mọi người thấy Bạch Tự Tại cùng Thạch Phá Thiên được bình yên trở về. Sử bà bà và A Tú gieo mình xuống biển cũng được cứu thoái thì ai nấy vui mừng khôn xiết!

Chỉ có ba người Thành Tự Học, Tề Tự Miễn, Lương Tự Tiến là trong lòng thất vọng, nhưng ngoài mặt cũng phải giả bộ vui tươi, tiến đến trước mặt đưa lời chúc tụng.

Bạch Vạn Kiếm nói:

- Gia gia! Má má đã bảo chờ gia gia đến mồng tám tháng giêng mà không thấy trở về thì người gieo mình xuống biển tự tử. Bữa nay chính là ngày mồng tám tháng giêng, hài nhi đã gia tâm đề phòng. Không ngờ má má đột nhiên ra tay điểm huyệt hài nhi, nên không cản trở được. Tạ ơn trời Phật, gia gia về vừa đúng lúc, chỉ chậm một khắc là không được gặp má má nữa.

Bạch Tự Tại làm kỳ hỏi:

- Bữa nay ngươi bảo mới là mồng tám tháng giêng ư?

Bạch Vạn Kiếm đáp:

- Đúng thế, bữa nay chính là mùng tám tháng giêng.

Bạch Tự Tại lẩm bẩm:

- Sao lại mùng tám tháng giêng?

Rồi lão gãi đầu nói:

- Mình lên đảo Long Mộc vào ngày mồng tám tháng chạp, rồi ở đó hơn năm chục ngày. Sao bữa nay hãy còn mùng tám tháng giêng?

Bạch Vạn Kiếm đáp:

- Gia gia quên rồi ư? Năm ngoái nhuận tháng chạp, tức là có hai tháng chạp.

Bạch Vạn Kiếm vừa nói câu này, Bạch Tự Tại liền tỉnh ngộ ngay. Lão ôm lấy Thạch Phá Thiên nói:

- Hảo tiểu tử! Sao ngươi không bảo ta trước. Ha há! Nhuận tháng chạp! Tháng nhuận thiệt là hay!

Thạch Phá Thiên hỏi xen vào:

- Nhuận tháng chạp là thế nào? Sao lại hai tháng chạp?

Bạch Tự Tại cười nói:

- Ngươi thắc mắc làm chi câu chuyện hai tháng chạp. Hai tháng chạp cũng tốt, ba tháng chạp cũng tốt. Miễn là bà bà không chết thì dù có trăm tháng chạp cũng không sao.

Mọi người nghe lão nói đều cười ồ cả lên.

Bạch Tự Tại ngẩng đầu nhìn lại rồi hỏi:

- Lão tặc Đinh Bất Tứ chuồn đi đâu mất rồi?

Sử bà bà đáp:

- Ngươi để tâm đến hắn làm chi? Mai Văn Hinh kéo tai hắn bắt đưa đi tìm đứa con gái là Mai Phương Cô.

Ba chữ Mai Phương Cô, Sử bà bà vừa nói ra, khỏi cửa miệng thì Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu đều biến đổi sắc mặt, đồng thanh hỏi:

- Bà bà bảo Mai Phương Cô ư? Họ đưa nhau đến địa phương nào tìm kiếm?

Sử bà bà đáp:

- Vừa rồi ta ở trong thuyền nghe mụ đàn bà họ Mai nói là họ đi kiếm con gái tư sinh là Mai Phương Cô trên Khô Thảo lĩnh, núi Hùng Nhĩ.

Mẫn Nhu cất giọng run run nói:

- Tạ ơn trời đất! Thế là mình biết được tin tức về người đó! Thanh ca! Chúng ta… Cũng đi coi chăng?

Thạch Thanh gật đầu đáp:

- Đúng thế.

Hai người liền ngỏ lời từ biệt bọn Bạch Tự Tại.

Bạch Tự Tại la lên:

- Chúng ta đang lúc náo nhiệt tưng bừng. Ít ra hết thảy các vị ở lại đây tụ hội nửa tháng hay mười bữa, không ai đi đâu được.

Thạch Thanh nói:

- Bạch lão bá có chỗ chưa hiểu. Mai Phương Cô này là kẻ đại thù giết con của vợ chồng điệt nhi. Vợ chồng điệt nhi bôn tẩu khắp đó đây trên chốn giang hồ để kiếm thị mười tám năm nay mà không ra được chút manh mối nào. Bữa nay đã hay tin, cần cấp tốc theo dõi. Nếu để chậm một bữa thì e rằng để con tiện nhân kia trốn đi mất.

Bạch Tự tại la lên:

- Thị ấy giết chết con trai các ngươi ư? Có lý nào thế được? Nếu vậy thì phải bắt thị phân thây làm muôn đoạn mới nghe. Công việc của ngươi cũng là công việc của ta. Đi đi! Chúng ta nên đi hết. Thạch lão đệ! Con nữ tặc đó được lão tặc Đinh Bất Tứ hộ vệ. Mụ Mai Văn Hinh lại có môn Mai Hoa quyền gia truyền rất lợi hại. Vậy lão đệ phải đưa ít người đi giúp sức cho mới có thể trả được mối thù này.

Bạch Tự Tại nay được trùng phùng Sử bà bà cùng A Tú, lão sung sướng vô cùng. Lúc này ai yêu cầu lão cũng ưng ngay.

Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu nghĩ đến Mai Phương Cô có Đinh Bất Tứ che chở thì mình khó mà trả thù được. Bạch Tự Tại chịu ra tay viện trợ, viện trợ là một điều mà hai người mong mỏi vô cùng.

Hai vợ chồng Thạch Thanh liền quỳ lạy Bạch Tự Tại, ngỏ lời tạ ơn. Chưởng môn chùa Thượng Thanh đi thuyền khác chưa về tới đây, vợ chồng Thạch Thanh nóng báo thù, không dằn lòng chờ lão được, liền lập tức đăng trình.

Thạch Phá Thiên cũng đi theo mọi người. Dọc đường không có gì đáng nói. Chẳng mấy bữa đoàn người len đến núi Hùng Nhĩ. Trái núi này chu vi rộng đến trăm dặm, không ai biết Khô Thảo lĩnh ở chỗ nào?

Đoàn người tìm kiếm mấy ngày không thấy, Bạch Tự Tại nóng nảy không dằn lòng được nữa, lão quay ra mắng Thạch Thanh:

- Thạch lão đệ! Huyền Tố song kiếm của lão đệ cũng là một nhà kiếm thuật

nổi tiếng ở Giang Nam. Võ công vợ chồng lão đệ tuy còn kém ta đây nhưng cũng không phải hạng tầm thường. Thế mà có đứa con không giữ nổi để cho con nữ tặc giết mất ư? Con nữ tặc thù hằn gì mà lại giết con ngươi:

Thạch Thanh thở dài đáp:

- Vụ này đúng là tiền oan nghiệp chướng đời trước, khó vượt qua!

Mẫn Nhu bỗng nghẹn ngào lên tiếng:

-Thanh ca! Phải chăng Thanh ca cố ý dẫn mọi người đi lạc đường. Nếu Thanh ca không thực lòng muốn giết con nữ tặc để báo thù cho Kiên nhi…

… Nói tới đây, nước mắt ràn rụa chảy xuống trước ngực, nghẹn lời.

Bạch Tự Tại lấy làm kỳ hỏi ngay:

- Tại sao lại không muốn giết nữ tặc? Trời ơi! Hỏng rồi! Lão đệ! Con nữ tặc đó đẹp lắm. Lão đệ đã chàng màng với thị phải không?

Thạch Thanh đỏ mặt lên đáp:

- Bạch lão bá lại nói giỡn rồi!

Bạch Tự Tại trợn mắt lên nhìn Thạch Thanh một lúc rồi nói:

-Nhất định là thế! Con nữ tặc nổi dạ ghen tuông nên hạ độc thủ sát hại thằng con của Mẫn nữ hiệp.

Bạch Tự Tại nhận xét việc mình thì thần trí hồ đồ mà xét đoàn việc người thì lại rất minh mẫn, nói trúng ngay được.

Thạch Thanh nghẹn họng không biết nói sao được nữa.

Mẫn Nhu nói:

- Bạch lão gia không phải Thanh ca có tình ý gì với thị… Đó là mụ họ Mai kia tự ý tương tư, rồi từ ghen tuông chuyển sang thù hận, giận lây cả đến thằng con tiểu muội. Trời ơi!… Đau đớn cho con tiểu muội!

Thạch Phá Thiên đột nhiên la lên một tiếng:

- Chao ôi?

Vẻ mặt chàng coi rất cổ quái. Chàng lại cất tiếng hỏi:

- Ô hay… Sao… Lại đến chốn này?

Rồi chàng quay giò chạy tuột lên trái núi mé tả. Nguyên trên trái núi này chàng quen thuộc cả từng gốc cây, từng ngọn cỏ. Đó là nơi chàng ở từ nhỏ đến lớn. Nhưng bữa nay lại từ mé bên kia trái núi đi lên, nên chàng chưa biết mà nói ra.

Hiện nay khinh công chàng đã đến mức phi thường, chớp mắt đã lên đến đỉnh núi. Chàng xuyên qua khu rừng đi đến một gian nhà cỏ,

Bỗng nghe tiếng chó xủa rầm lên. Một con chó vàng từ trong nhà chạy ra nhảy lên vai Thạch Phá Thiên. Chàng mừng rỡ gọi rối rít:

- A Hoàng! A Hoàng! Ngươi về nhà rồi ư? Má má ta đâu? Má má ơi! Má má ơi!…

Trong nhà có ba người chạy ra. Đi giữa là mụ đàn bà cực kỳ xấu xa. Mụ chính là mẫu thân Thạch Phá Thiên. Hai người hai bên là Đinh Bất Tứ và Mai Văn Hinh.

Thạch Phá Thiên mừng quýnh la lên:

- Má… Má…

. Chàng ôm con A Hoàng chạy đến trước mặt mụ kia. Mụ lạnh lùng hỏi:

-Mi đi đâu?

Thạch Phá Thiên úp úng:

- Hài nhi… Hài nhi…

Bỗng nghe thanh âm Mẫn Nhu ở phía sau lên tiếng:

- Mai Phương Cô! Ngươi bôi mặt hóa trang tưởng gạt được ta ư? Dù ngươi có trốn đi đằng trời… Ta… Ta…

Thạch Phá Thiên cả kinh, nhảy tránh sang một bên, nói ấp úng:

- Thạch Phu Nhân!… Phu nhân… nhận lầm rồi. Y là… mẹ cháu chứ không phải… Kẻ thù đã giết con phu nhân…

Thạch Thanh, Mẫn Nhu nghe Thạch Phá Thiên kêu mụ kia bằng má thì kinh ngạc vô cùng.

Thạch Thanh hỏi:

- Mụ đó là má ngươi ư?

Thạch Phá Thiên đáp:

- Chính phải! Cháu ở chung với má má từ thuở nhỏ. Một hôm… cháu không thấy má má đâu nữa. Cháu chờ mấy bữa không thấy má má trở về rồi xuống núi đi kiếm má má, càng đi càng lạc lõng không biết đường về. Cả con A Hoàng cũng không thấy đâu nữa. A Hoàng! Có phải A Hoàng đấy không?

Chàng ôm con A Hoàng tha thiết âu yếm nó.

Lỡ duyên kiếp tìm đường giải thoát

Thạch Thanh quay lại nhìn mụ đàn bà xấu xa hỏi:

- Phương Cô chính ngươi đã có con rồi, sao ngày ấy còn sát hại con ta.

Tuy giọng nói của ông rất bình tĩnh nhưng mọi người đều nghe ra trong lòng ông khổ não vô cùng!

Mụ đàn bà xấu xa đó chính là Mai Phương Cô, mụ cười lạt đáp:

- Ta muốn giết ai thì ta giết. Ngươi… làm gì được ta?

Thạch Phá Thiên nói:

- Má má! Má má đã sát hại cậu con Thạch trang chủ và Thạch phu nhân thiệt ư?… Tại sao vậy?

Mai Phương Cô vẫn cười lạt đáp:

- Ta muốn giết ai ta giết, cần chi phải giải thích.

Mẫn Nhu từ từ rút thanh trường kiếm ra. Ba nhìn Thạch Thanh nói:

- Thanh ca! Thanh ca bất tất phải băn khoăn. Tiểu muội không giết được mụ thì thôi, Thanh ca không cần ra tay viện trợ. Thanh ca đứng ngoài mà coi.

Thạch Thanh nhăn tít cặp lông mày, ra chiều rất đau khổ.

Bạch Tự Tại bảo Đinh Bất Tứ:

- Đinh lão nhi! Chúng ta nói trước cho ngươi hay! Vợ chồng ngươi muốn tử tế thì đứng ngoài, có thế thì chúng ta cũng chỉ đứng bàng quang. Nếu hai ngươi mà ra tay viện trợ đứa con gái bảo bối của các ngươi thì đừng có trách chúng ta. Thạch lão đệ đây mời vợ chồng ta lên núi Hùng Nhĩ này không phải là để xem hội đâu nhé.

Đinh Bất Tứ thấy đối phương người nhiều liền xúc động tâm linh, đáp:

- Được rồi! Nói lời phải giữ lấy lời. Chúng ta điều không ra tay. Vậy bên các ngươi chỉ có vợ chồng Thạch trang chủ mà bên này chỉ hai mẹ con y. Mỗi bên đều một nam một nữ tỷ đấu với nhau. Còn ai nấy ở ngoài để coi thắng bại mà thôi.

Lão đã cùng Thạch Phá Thiên động thủ mấy lần nên lão biết rõ võ công chàng thiếu niên này còn cao hơn vợ chồng Thạch Thanh nhiều. Mai Phương Cô có chàng trợ lực quyết không đến nỗi thất bại.

Mẫn Nhu đưa mắt nhìn Thạch Phá Thiên hỏi:

- Này chú em! Chú không muốn cho chúng ta báo thù phải chăng?

Thạch Phá Thiên ấp úng:

- Cháu… Thạch phu nhân!… Cháu…

Đột nhiên chàng quì gối xuống nói tiếp:

- Cháu khấu đầu trước Thạch phu nhân. Xin phu nhân đừng sát hại má má cháu.

Chàng nói xong đập đầu lạy binh binh. Mai Phương Cô lớn tiếng quát:

- Cẩu Tạp Chủng! Đứng lên đi! Ai mượn mi năn nỉ con tiện nhân đó cho ta?

Mẫn Nhu chợt động tâm hỏi:

- Tại sao ngươi lại kêu y như vậy? Phải chăng y là con ruột ngươi?… Hay là… Hay là…

Rồi bà quay lại hỏi Thạch Thanh:

- Thanh ca! Chú em này tướng mạo giống Ngọc nhi như đúc. Phải chăng Thanh ca cùng Mai tiểu thư đã sanh ra y?

Bà bản tính hiền hòa. Tuy gặp trường hợp cừu địch mà lời nói vẫn nhã nhặn.

Thạch Thanh vội lắc đầu đáp:

- Không phải! Không phải! Làm gì có chuyện đó?

Bạch Tự Tại cười ha hả nói:

- Lão đệ đừng cãi nữa! Dĩ nhiên là lão đệ cùng thị đã sinh ra thằng nhỏ này. Nếu không thế thì có lý đâu mụ đàn bà kia lại kêu, con là Cẩu Tạp Chủng bao giờ? Đó là vì Mai cô nương căm hận lão đệ vô cùng!

Mẫn Nhu khom lưng bỏ thanh kiếm xuống đất, nói:

- Nay các vị ba người đoàn tụ. Tiểu muội… xin đi đây.

Bà nói xong trở gót từ từ cất bước.

Thạch Thanh trong lòng nóng nảy nắm lấy tay vợ lớn tiếng:

- Nhu muội nếu nhu muội đem lòng ngờ vực cho ta thì ta hãy giết chết con tiện nhân này đi, để chứng minh tấm lòng ngay thẳng của ta.

Mẫn Nhu nhăn nhó cười nói:

- Chú nhỏ này chẳng những giống hệt Ngọc nhi mà lại giống Thanh ca nữa.

Thạch Thanh chống kiếm bước ra vung tay trái một cái nhằm Mai Phương Cô đâm tới.

Ngờ đâu Mai Phương Cô lại không né tránh, ưỡn ngực ra đón lấy. Ai cũng thấy nhát kiếm này sẽ đâm thủng ngực mụ.

Thạch Phá Thiên giơ ngón tay ra búng nghe choang một tiếng. Thanh trường kiếm của Thạch Thanh bị gãy làm hai đoạn.

Mai Phương Cô nở một nụ cười thê thảm hỏi:

- Thạch Thanh, phải chăng ngươi nhất định giết ta mà không hối hận.

Thạch Thanh đáp:

- Đúng thế! Phương Cô! Ta lại nói rõ với ngươi một lần nữa là trên thế gian này trong lòng ta chỉ có một mình Mẫn Nhu mà thôi. Cả đời Thạch Thanh này chưa từng có một người đàn bà thứ hai nào. Nếu ngươi còn đem dạ thương yêu ta, tức là ngươi hại ta đó. Câu này ta đã nói với ngươi hai mươi năm về trước, thì giờ ta vẫn giữ mấy câu đó.

Nói tới đây, thanh âm chuyển sang hòa hoãn, ông nói tiếp:

- Phương Cô! Con ngươi đã khôn lớn rồi. Chú nhỏ này lòng dạ thẳng ngay, võ công trác tuyệt. Chỉ trong mấy năm là thanh danh y lừng lẫy giang hồ, thành một nhân vật thủ lãnh trong võ lâm. Vậy gia gia y là ai? Sao ngươi không nói rõ cho y biết?

Thạch Phá Thiên hỏi xen vào:

- Phải đấy má má ơi! Gia gia hài nhi là ai? Hài nhi họ tên gì? Má má nói cho hài nhi hay. Tại sao má má cứ gọi hài nhi là Cẩu Tạp Chủng?

Mai Phương Cô nở một nụ cười thê thảm nói:

- Gia gia ngươi là ai thì khắp thiên hạ chỉ có mình ta biết mà thôi.

Mụ quay sang bảo Thạch Thanh:

- Thạch Thanh! Ta biết trong lòng ngươi chỉ có một mình Mẫn Nhu nên đã tự hủy dung mạo ngay từ ngày ấy: Cũng vì lẽ đó không muốn để bộ mặt xinh đẹp làm chi.

Thạch Thanh lẩm bẩm:

- Ngươi tự hủy dung mạo ư? Sao lại khổ thân như vậy?

Lời nói của Thạch Thanh lọt vào tai Mai Phương Cô Mụ nhắc lại:

- Sao lại làm khổ thân? Sao lại làm khổ thân? Ngày ấy ngươi so dung mạo ta với Mẫn Nhu, ai hơn?

Thạch Thanh nắm tay vợ, ngần ngừ một lúc rồi đáp:

- Hai mươi năm trước, kể những người mỹ nữ nổi danh trong võ lâm thì nội nhân ta tuy không đến nỗi xấu xa, nhưng cũng không bằng ngươi được.

Mai Phương Cô tủm tỉm cười, hắng giọng một tiếng.

Đinh Bất Tứ nói xen vào:

- Đúng thế! Gã tiểu tử Thạch Thanh kia! Ngươi thật là ngu ngốc. Ngươi đã biết Phương Cô dung mạo xinh đẹp không ai bì kịp, mà ngươi lại không yêu y?

Thạch Thanh không trả lời. Ông nắm chặt tay phu nhân hơn, tựa hồ bà tức giận trong lòng, rồi lại bỏ đi…

Mai Phương Cô lại hỏi:

- Ngày trước so võ công giữa ta và Mẫn Nhu, ai cao ai thấp?

Thạch Thanh đáp:

- Ngươi có môn võ công gia truyền là Mai Hoa quyền, lại kiêm học được nhiều thứ võ công cổ quái ly kỳ…

Đinh Bất Tứ tức mình ngắt lời:

- Sao lại cổ quái ly kỳ? Đó là những công phu mà Đinh tứ gia nhà ta rất lấy làm đắc ý. Ngươi là kẻ kiến thức hẹp hòi, nên không biết mà thôi. Con người ta đã thấy ít thì cái gì cũng cho là cổ quái, ly kỳ.

Thạch Thanh nói:

- Đúng thế! Võ công ngươi kiêm thông cả nhà họ Đinh, họ Mai, nhất là những môn sở trường lại càng hiếm thấy ở đời. Ngày ấy nội nhân ta chưa học được chân truyền về kiếm thuật của chùa Thượng Thanh, dĩ nhiên nàng còn sút hơn ngươi một bực.

Mai Phương Cô lại hỏi:

- Sau hết, về đường văn học, giữa ta và Mẫn Nhu ai hơn?

Thạch Thanh đáp:

- Ngươi đã biết làm thơ làm từ. Vợ chồng ta ví với ngươi thế nào được?

Thạch Phá Thiên trong lòng rất lấy làm kỳ. Chàng tự hỏi:

- Nếu vậy thì má má ta về văn tài cũng như về võ công chẳng thứ gì không hay không giỏi, thế mà tại sao người không dạy ta?

Mai Phương Cô cười lạt nói:

- Ngoài ra, về nghề kim chỉ thêu thùa, nấu nướng, ta không bằng cô em nhà họ Mẫn được.

Thạch Thanh vẫn lắc đầu đáp:

- Nội nhân ta không hiểu thêu thùa may vá. Cả về nấu nướng cũng không lành nghề thì bằng ngươi là sành sõi trăm đường thế nào được?

Mai Phương Cô lớn tiếng hỏi:

- Vậy thì sao hễ ngươi thấy mặt ta là thủy chung vẫn lạnh như băng, chẳng vui vẻ chút nào cả? là nghĩa làm sao?…

Mụ nói đến đây giọng nói run lên, ra chiều khích động vô cùng.

Thạch Thanh thủng thẳng đáp:

- Mai cô nương! Ta cũng không biết nữa. Bất luận về môn gì, cô nương cũng hay hơn Mẫn Nhu. Chẳng những cô nương hơn Mẫn Nhu mà thôi. Ta ở chung với cô nương cũng tự thẹn mình kém cỏi, không xứng đáng chút nào.

Mai Phương cô ngơ ngẩn xuất thần một lúc, bỗng mụ la lên một tiếng rồi chạy vào trong phòng căn nhà tranh.

Mai Văn Hinh cùng Đinh Bất Tứ cũng chạy vào theo.

Mẫn Nhu tựa đầu vào ngực Thạch Thanh. Bà cất giọng ôn hòa nói:

- Đại ca! Mai cô nương là người số mạng cực kỳ đau khổ. Tuy y đã giết con tiểu muội, nhưng tiểu muội so với y còn sung sướng hơn nhiều. Tiểu muội biết rõ trong lòng đại ca lúc nào cũng chỉ có một mình tiểu muội. Chúng ta đi thôi! Mối thù này không cần trả nữa.

Thạch Thanh hỏi lại:

- Không báo thù nữa ư?

Mẫn Nhu đáp:

- Dù có giết Mai cô nương thì Kiên nhi của chúng ta cũng không thể sống lại được.

Bỗng nghe tiếng Đinh Bất Tứ la hoảng:

- Phương nhi! Sao ngươi lại liều mình như vậy? Ta quyết cùng gã họ Thạch liều mạng!

Bọn Thạch Thanh đều giật mình kinh hãi. Bỗng thấy Mai Văn Hinh ôm người Phương Cô ở trong phòng chạy ra. Tay do bên trái Phương Cô trễ xuống để lộ làn da trắng ngọc. Trên cánh tay mụ vẫn còn chấm hồng. Đó là dấu vết Thủ Cung Sa của người xử nữ.

Mai Văn Hinh thét lên:

- Phương Cô giữ mình băng thanh ngọc khiết, đến nay y vẫn còn là người xử nữ. Vậy thì Cẩu Tạp Chủng kia không phải do y sinh ra.

Mọi người hướng mắt nhìn Thạch Phá Thiên. Trong lòng ai nấy đều nghi hoặc, tự hỏi:

- Mai Phương Cô còn là xử nữ thì dĩ nhiên y không phải là mẫu thân Thạch Phá Thiên. Vậy mẫu thân chàng là ai? Phụ thân chàng là ai? Tại sao Mai Phương Cô lại tự nhận là mẫu thân chàng?

Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu bụng bảo dạ:

- Chẳng lẽ ngày đó Phương Cô cướp Kiên nhi đem đi mà không sát hại? Sau y có đưa đến xác chết một đứa nhỏ, nhưng mặt mũi máu thịt bầy nhầy, không còn nhận diện được nữa. Tại sao y lại kêu chú nhỏ kia là Cẩu Tạp Chủng? Tại sao gã giống Ngọc nhi như đúc.

Thạch Phá Thiên rất đỗi hoang mang. Chàng hỏi luôn mấy câu:

- Gia gia hài nhi là ai? Má má hài nhi là ai? Hài nhi là ai?

Mai Phương Cô đã tự vẫn chết rồi. Bao nhiêu nghi vấn chẳng còn ai tìm được đáp án.

HẾT